#1 BESTSELLER

MAI BUN DECÂT JAMES CLAVELL

ERIC VAN LUSTBADER

SHOGUN A FOST NUMĂRUL UNU
PÂNĂ A APĂRUT JIAN
(THE MIAMI HERALD)

檢

DOAR "SHOGUN" ȘI "TAI PAN"
POT STA ALĂTURI DE "JIAN"
(THE MILWUKEE JOURNAL)

Eric van Lustbader

Jian

(vol. 1+2)

Traducere de Alina Coroc

Editura COLOSSEUM 2000
1994 – Bucureşti

Volumul I

Prefaţă

Când, în 1988, s-a publicat la noi *Shogunul* lui James Clavell, în acei ani înnoraţi şi lipsiţi de cele mai elementare divertismente, cartea a avut ceea ce se numeşte un succes răsunător.

Romanul lui Clavell fusese scris în 1975 şi găsise un teren prielnic şi în America, lucru explicabil din mai multe puncte de vedere. Japonia devenise deja o mare putere economică, o competiţie serioasă pentru Statele Unite şi, în general, pentru întreg mapamondul. Pe de altă parte, întreaga Asie şi o dată cu ea Japonia începuseră să se deschidă spre exterior, învingând o izolare în cea mai mare parte dorită şi uneori chiar forţată.

Exotismul Asiei atrăsese de mult călători temerari şi dornici de noutate. Puţini s-au încumetat însă să ajungă pe acest continent şi, mai ales, să revină în locurile de baştină cu o tolbă plină de poveşti, unele incredibile. Am putea oferi exemple, dar nu multe, căci xenofobia asiaticilor a constituit mereu un impediment considerabil. *Gaijin* – străin, în japoneză sau *faan gwai loh* – diavol străin, în mandarină era privit cu suspiciune şi, în cel mai bun caz, condescendenţă. Normal, în fond, pentru o civilizaţie cu atâta vechime.

Dacă James Clavell a fost fascinat de Japonia medievală, de o lume cvasi-necunoscută pentru cititorii americani şi europeni, Lustbader este omul contemporaneităţii.

Născut la Greenwich Village, unde face şi şcoala, el urmează apoi sociologia la colegiul Columbia, absolvindu-l în 1969.

Încă din timpul facultăţii este atras de muzică, fondând o companie independentă de producţii muzicale, lucru care avea să-i inspire şi romanul *Sirene,* a cărui acţiune se petrece printre cântăreţi şi actori, lumea entertainment-ului. Se ocupă de diverse altele, încercându-şi forţele în ziaristică, design grafic, publicitate, ba chiar şi în marketing.

Din 1975 se dedică scrisului. Succesul vine odată cu *Ninja,* roman bine primit de public şi critică. Scriitura lui Lustbader îi captivează în egală măsură şi pe producătorii de film.

Mai mult, Lustbader ştie să alcătuiască o intrigă tensionată, multe scene fiind adesea atât de bine conturate încât sunt uşor de vizualizat cu ajutorul imaginaţiei. În *Jian* – vezi de exemplu secvenţa dintre Jake Maroc şi *oyabun* în poligonul improvizat de tir cu arcul.

După *Ninja* şi *Sirene,* Lustbader mai scrie seria *Luptătorul de la apusul soarelui.* Urmează apoi *Sărutul franţuzesc, Inimă Neagră, Zero, Miko, Jian şi Shan.*

În *Shogun,* James Clavell a construit o admirabilă poveste clasică, în genul picaresc, punctând ici şi colo concepte de filozofie budistă şi shintoistă.

Lustbader este omul anilor ’80. Ca să ai succes, trebuie să introduci mai multe ingrediente. Violenţă, intrigă complicată, personaje sofisticate, sex şi exotism, iată reţeta la care s-a oprit.

Jian este un roman complex, care te ţine cu sufletul la gură, remarcabil şi pentru că poate fi citit mai adânc, dezvăluind concepte filozofice interesante care te îndeamnă să vrei să afli mai multe.

Lustbader şi-a făcut o documentare conştiincioasă despre istoria Chinei. Interesantă este şi istoria partidului comunist chinez, bazată pe fapte şi personaje autentice, cum ar fi Sun Zhongshan, fondatorul în 1905, al Ligii revoluţionare precursoare a Guomindanul, întemeiată în 1912 în frunte cu Cian Kai-Şi.

Puţin greoaie ar putea părea cititorului utilizarea destul de frecventă a termenilor chinezi sau japonezi. Dar poate că aceasta a fost şi dorinţa scriitorului, să incite la întrebări şi, de ce nu, la studiu.

Desigur că nu a purces la o prelegere filozofică ce ar fi reuşit să ne facă să închidem cartea plictisiţi. Daoismul este calea spre adevăr, principiu echilibrat, constând în obţinerea forţei prin contopirea individului cu *dao,* pentru *ba-mahk,* simţirea pulsului, decât o prelungire a daoismului şi a celor expuse mai sus.

O serie de simboluri îşi fac loc în cartea lui Van Lustbader, unele prea puţin înţelese de europeni. Animalele reprezentative sunt dragonul albastru şi tigrul alb, aflate în opoziţie: celest-teluric. Nu e de mirare că vom întâlni zeci de exclamaţii de genul „Pe Dragonul Albastru, Pe Tigrul Alb”.

Dar ce este *jian*-ul? În mandarină, termenul are mai multe accepţiuni, de la mare maestru şi strateg al jocului de *wei qi* – *go,* după titulatura japoneză – până la general de armată şi mare creator. Perspectiva *jian*-ului asupra Chinei este excelent motivată de autor, atât filozofic cât şi practic. Shi Zilin vrea să unească toată China şi de aceea acceptă comunismul ca principiu coagulator – prin represiune – al naţiei. Dar gândirea daoistă a lui Shi Zilin, influenţată şi de budismul chinez, îl conduce spre un fel de religie ce refuză povara fatalistă a faptelor anterioare, inspirându-se parcă din pragmatismul american. Pentru *jian,* viitorul Chinei stă în dezvoltarea economică în Hong-Kong.

Nu ştiu dacă termenul de *jian* va deveni tot atât de cunoscut precum cel de shogun sau tai-pan. Nu ştiu cât de autentică este o operă de artă despre Orient, scrisă de un american şi tradusă de o româncă. Cei implicaţi s-au străduit să fie cât mai fideli. Rămâne ca dumneavoastră, cititorii, să judecaţi.

Alina Coroc

Motto

Cel ce este prudent şi aşteaptă răbdător duşmanul nesăbuit va fi, cu siguranţă, victorios.

Sun Tzu, Arta războiului

Nu există alt păcat decât ignoranţa.

Christopher Marlowe

Prolog

Vara, în prezent
Toshimo-Ku/ Tokio

Bătrânul cu umerii aduşi se scutură de ploaie, împăturindu-şi *janomegasa,* umbrela de hârtie de orez, ca pe o pânză de corabie. După o oarecare ezitare urcă pragul de ardezie, strecurându-se pe lângă un vas cioplit, de piatră, în care curgea apă limpede dintr-o tijă de bambus de deasupra.

Făcu o pauză, ciulind urechile ca un şcolar atent, pentru a asculta amalgamul de sunete: clipocitul ploii în spatele său, susurul vesel al apei ce se scurgea lângă el. Era în acest amestec o îmbinare ideală de melancolie şi bucurie, ce făcea viaţa atât de vrednică de trăit. Frumuseţea are şi ceva trist, şi-l aminti pe tatăl său spunându-i când era mic. Când o să înţelegi asta n-o să mai fii copil.

Bătrânul dădu din cap şi, zâmbind uşor, împinse perdeaua de mărgele ce forma uşa *nawanoren*-ului.

Încăperea era mică, plină de bărbaţi ce beau şi mâncau. Fumul se încolăcea în aer ca respiraţia unui dragon, pentru a se destrăma apoi uşor, lăsând în urmă o ceaţă cenuşie.

Nawanoren era cârciuma de cartier al cărei nume se trăgea de la perdeaua de mărgele ce, odinioară, forma singura intrare.

– *Irasshaimase,* veni o urare prietenoasă pe când el trecea de un personaj înalt, în chimonou.

Bătrânul dădu din cap, admirând superba lucrătură a chimonoului negru pe negru. Se aşeză la o masă, unde era aşteptat. Un chelner îi puse în faţă o bere de la gheaţă, iar el îi mulţumi. Comandă ceea ce mânca de obicei în acest loc, cap fiert de hamachi. Nicăieri, în Tokio, acest peşte nu era mai bine gătit.

Berea îl răcori, sosi şi mâncarea şi, în curând se găsea cufundat într-o conversaţie animată cu prietenii săi. Chiar dacă văzuse cum persoana înaltă trecuse pe sub perdeaua de mărgele ce acoperea intrarea, nu lăsă să se înţeleagă că ar fi remarcat-o.

Aceasta nu era orice fel de cârciumă japoneză, deşi încăperea din faţă părea aidoma miilor de astfel de localuri ce împânzeau insula.

Dincolo de salonul propriuzis se găsea un hol ce ducea spre mai multe camere. Cum toate structurile tradiţionale japoneze se construiesc pornind de la dimensiunea unei rogojini – *tatami* – de circa un metru optzeci pe nouăzeci de centimetri, şi camerele se măsoară după aceeaşi mărime.

Trupul înalt al lui Nichiren se opri o clipă pentru a privi în jur. Fiecare din camerele mai mari – de optsprezece *tatami* sau aşa ceva –

era mobilată cu o singură masă lungă şi joasă de cimişir[1]. În jurul ei stăteau adunaţi bărbaţi în costume sobre. Cu toţii se aplecau în faţă, cu ochii strălucind, feţele asudate, cămăşile albe întredeschise, cravatele desfăcute şi strâmbe. Broboane de transpiraţie li se prindeau de părul tuns scurt, strălucind ca diamantele în lumina lămpilor.

Faţa lui Nichiren exprimă dispreţ la adresa acestor bărbaţi. Apoi ochii i se îndreptară în altă parte. Printre jucătorii plini de atenţie, se aflau bărbaţi cu torsul gol. În loc de cămăşi şi haine ei îşi purtau pielea ca pe un veşmânt. De la încheieturi la gât, de la omoplaţi la talia îngustă, le jucau *irezumi*[2] pe fiecare centimetru de corp. Tatuajul artistic japonez nu avea asemănare în lumea întreagă. *Sum,* cerneala colorată făcută din cărbune vegetal, pisat, nu era introdusă cu ajutorul unui ac electric ci, de preferinţă, cum se întâmplase de-a lungul atâtor secole, cu safe şi dăltiţe confecţionate special pentru această muncă dificilă.

Nichiren ştia foarte bine câţi ani lua „decorarea" unui corp întreg. Admira voinţa de fier a acestor oameni; se simţea legat într-un fel de durerea pe care trebuiau s-o suporte.

Desenele inspirate îi săreau în ochi pe când trecea cu privirea de la un individ la altul. Văzu un cuplu de curtezane făcând reverenţe, îmbrăcate în mantii fluturând, cu modele complicate pe mătasea foşnitoare, un tigru ridicat pe două picioare, cu muşchii încordaţi, gata să sară dintr-un tufiş, lângă un râu iute, un cap de dragon înconjurat de flăcări meticulos distribuite, pescari cu bărcile şi năvoadele lor, trăgând captura la mal, în timp ce în spatele lor majestuosul Fujiyama, cu semeţele sale culmi înzăpezite, făcea atât oamenii cât şi oceanul să pară nişte biete gâze.

Nichiren rămase impasibil la vederea impresionantelor sume de bani ce zăceau pe masă. Fumul împânzea mai toată camera. Din când în când gheişele serveau *sake, o-nigiri,* respectiv chifteluţe de orez aduse din bucătăria cârciumii.

Un jucător se ridică în picioare. „Poate că s-a plictisit de masă, îşi zise Nichiren. Trebuia să-şi schimbe norocul, aşa ca să poată cheltui mai mulţi bani". Nichiren râse pe înfundate urmărindu-l pe nenorocit împleticindu-se spre hol. Se retrase într-una din cele şase camere mici de şase *tatami* ce se găseau în spatele aşezării. Acolo i se va trimite o femeie sau poate două pentru a-i satisface alte nevoi, contra unei sume oarecare.

Nichiren trecu de cele două piscine mari şi de numeroasele băi unde clienţii se relaxau.

---

[1] Cimişir – arbust decorativ. (n. red.)

[2] *Irezumi* – arta tatuajului artistic japonez. (n. aut.)

Ajunse în cele din urmă la o *fusuma,* o uşă glisantă. Îşi scoase saboţii de lemn, îngenunchind înainte de a trage uşa la loc şi, făcând o reverenţă, intră.

Era o cameră de nouă *tatami,* mobilată simplu cu o masă neagră, scundă şi lăcuită. Pe locul celui mai puternic, la stânga sa, stătea Kisan. Era proprietarul localului şi *oyabun,* adică şef al celui mai puternic clan *yakuza* din Tokio.

Yakuza erau gangsteri. Dar, ca şi în alte privinţe, lumea interlopă din Japonia se deosebea de cea din alte ţări. De exemplu, clanurile *yakuza* se găseau inflexibil legate de codul moral *giri* – al datoriei – la fel de imperativ ca şi *bushido,* calea samuraiului.

Dacă se poate spune că hoţii au onoare, atunci aceasta este o caracteristică *yakuza.*

În mijlocul mesei era gravat blazonul familiei lui Kisan, *kamon.* Consta în mai multe masu întrepătrunse, un fel de cutii de diverse mărimi folosite, conform tradiţiei, pentru a măsura orezul, simbol japonez străvechi al bogăţiei. Astfel, *masu* mai însemna şi a spori, a prospera.

La stânga lui Kisan, pe locul tradiţional al oaspetelui de onoare, stătea un alt bărbat. Era extrem de slab, cu pieptul supt. Obrajii îi erau traşi, accentuându-i strălucirea întunecată a ochilor.

Cei trei bărbaţi se plecară fiecare, apoi aşteptară. Kisan pregătise chiar el ceai verde, servindu-i pe ceilalţi în semn de respect şi amabilitate. Nici o vorbă nu fu schimbată, cu excepţia unor formule de politeţe, până când primele sorbituri lunecară plăcut pe limbă şi apoi în gâtlej.

– Băutura este delicioasă, spuse omul cu pieptul supt, într-un costum în dungi, cămaşă albă şi cravată vărgată. Cu excepţia urmelor adânci de vărsat, nu se distingea prin nimic de ceilalţi jucători din camerele de optsprezece *tatami* situate de-a lungul coridorului.

– *Domo arigato,* mulţumesc, Higira-san, înclină Kisan din capul chel. Era scund, ca un luptător *sumo* în miniatură. Avea pieptul puternic, membrele vânjoase şi un gât de taur. Trăsăturile îi erau puternice şi aspre, o faţă de ţăran s-ar fi putut zice.

În schimb, chipul lui Nichiren era format din trăsături delicate. Această frumuseţe curioasă, aproape eterică, le părea celor mai superstiţioşi a fi sursa lui misterioasă de putere. Ca şi Kisan, poseda o *hara* impresionantă, o siguranţă de sine vizibilă la fel de bine atunci când îngenunchea sau când stătea în picioare. Fruntea-i arcuită şi obrajii slabi îl făceau căutat de mulţi artişti japonezi care doreau să surprindă pe hârtie sau în lemn acel farmec magic al feţei sale.

– E o plăcere întotdeauna să vă găzduim la Casa O-henro, spuse Kisan într-un târziu.

Hegira zâmbi posac, iată spiritul ironic al lui Kisan în acţiune. Cum

O-henro însemna pelerinaj, cel mai cunoscut fiind *Hachiju-hakkasho,* un circuit ce acoperea optzeci şi opt de temple budiste, folosirea acestui cuvânt în denumirea localului părea într-adevăr ironică.

– Sunt convins că ţi-ar pare bine să nu mă mai vezi.

– O, nu e adevărat, inspectore, spuse Kisan. Dacă ai pleca, ar veni altcineva care ar pretinde unsoarea parfumată[3]. Nu l-am cunoaşte şi, te asigur, nu l-am stima atât ca pe tine.

Hegira se îmbujora la auzul cuvintelor măgulitoare. Nu-l deranjau. De la superiorii săi de la serviciu nu primea niciodată asemenea complimente.

– *Domo,* spuse aplecându-se adânc, în dorinţa de a nu arăta în ce măsură era de mulţumit. Se uită discret la ceasul de mână. Iertaţi-mi impoliteţea, dar programul meu se ordonează după ceas.

– Desigur, replică Nichiren, dar nu făcu nici o mişcare. Fură învăluiţi de o linişte ce se vădea atât de profundă, încât exclamaţiile jucătorilor încinşi ajunseră la ei în valuri succesive, de-a lungul holului, ca şi când s-ar fi găsit în apropiere de mare.

Hegira, în ciuda atmosferei prietenoase, începuse să asude. Ochii strălucitori, lipsiţi de adâncime, ai lui Nichiren se abătuseră asupra lui cu o asemenea intensitate, încât îşi imagină că i-ar putea produce durere. Îşi simţea pieptul strângându-i-se neplăcut ca şi cum ar fi uitat cum să mai tragă aer în plămâni. Politeţea îi interzicea să mai adauge vreo altă vorbă. Privirea lui Nichiren îl apăsa ca o gheară în gât.

Kisan îl urmărea pe Nichiren atent, pe furiş însă, pentru ca oaspetele său să nu bage de seamă. Nu numai această extraordinară împietrire făcea din el un adversar de temut, îşi zise Kisan, dar şi felul în care, dintr-o asemenea stare desăvârşită putea exploda cu o forţă impetuoasă de groaznică intensitate. Ca şi vântul ce sufla peste apă, lui Kisan această putere i se părea aidoma forţelor naturii şi, în consecinţă, ucigătoare.

După un timp, Hegira nu se mai putu stăpâni şi începu să se fâţâie. Kisan observase că la jocurile de *go* Nichiren folosea întocmai aceeaşi tactică, împingându-şi adversarul la o mişcare nechibzuită. Apoi, într-o serie fantastic de rapidă de proceduri străpungea ţesătura ascunsă a fiecărei partide, dezvăluind apărarea adversarului şi aşezând apoi piesa câştigătoare.

Când stropi de sudoare apărură pe fruntea lui Hegira, făcând-o să pară la fel de brăzdată ca şi obrajii lui supţi, gura subţire ca o tăietură a lui Nichiren îşi arcui colţurile în sus.

De sub cutele ascunse ale chimonoului său negru pe negru, scoase o cheie de aur. O introduse apoi într-o încuietoare mascată în stinghiile podelei de sub *tatami.* Un capac de lemn se ridică în sus.

---

[3] Unsoarea parfumată – mită, bacşiş.

Dinăuntru, Nichiren ridică un coş împletit, cam cât o cutie de pălării de damă. Îl aşează pe masa lăcuită, exact deasupra locului unde era gravat blazonul lui Kisan.

Hegira era buimac.

– Asta e? întrebă el prosteşte.

În loc de răspuns Nichiren scoase uşor capacul coşului şi-l puse cu o oarecare veneraţie pe *tatami*-ul de lângă el.

– Te rog, ce-i înăuntru?

Gura lui Hegira era uscată. Nichiren sumese o mânecă a chimonoului şi îşi vârî braţul în coş. Când îl scoase, limba lui Hegira practic se lipise de cerul gurii.

– Ooof, exclamă el ca şi când ar fi fost lovit în plex. Văzu, ţinut în faţa sa, un cap omenesc retezat. Sângele încă mai mustea din ciotul gâtului şi pentru că era ţinut de păr, capul se legăna uşor dintr-o parte în alta.

– *Amida!* E Shizuki-san!

– Rivalul tău din departament, spuse Nichiren încetişor. Voiai să-ţi ştii avansarea asigurată, nu?

Vocea îi răsună puternică şi egală, trăsătură de obicei asociată cu un chinez, nu cu un japonez.

– Da, dar… Pendularea uşoară îl făcea pe Hegira să simtă un gol neplăcut în stomac. Cu toate acestea nu-şi putea dezlipi ochii de pe sumbra rămăşiţă ce-i flutura în faţă ca un stindard însângerat. Părea ca vrăjit, iar vocea îi semăna cu cea a unui beţiv. Nu la asta m-am gândit… eu… habar n-aveam… Eu…

– *Keibatsu* îl favoriza pe Shizuki-san, spuse Nichiren, cu glasul său puternic, straniu accentuat de ciudăţenia scenei. Era hărăzit să se căsătorească cu fiica lui Tanaba-san, şeful tău. După cum am aflat, asta i-ar fi pecetluit soarta… şi pe a ta. Aveai toate motivele să fii îngrijorat, Higira-san. Căsătoria l-ar fi propulsat înaintea ta.

– Ai venit la cine trebuia pentru a-ţi rezolva treaba, opină Kisan.

– Dar asta…

Hegira se simţi plutind în mijlocul unui coşmar. Dorea să se simtă mulţumit, dar nu îndrăznea. Văzând la ce dăduse naştere cererea sa, teama îl strângea în gheare de oţel.

– Încă zece zile, continuă Nichiren, şi ar fi fost prea târziu. Shizuki-san s-ar fi însurat, ar fi făcut parte din familia lui Tanaba-san şi deci ar fi fost intangibil.

– Vezi doar că nu era altă alternativă, spuse Kisan, holbându-se la musafirul său. Higira-san?

– Da, da.

Cu un efort uriaş, Hegira se smulse din abisul în care implacabil aceste dezvăluiri îl aruncaseră. Educaţia îi spunea cât de mârşavă era toată treaba. Şi totuşi se găsea aici. Venise la ei de bună voie pentru a

le cere ajutor la greaua sa cumpănă. Lăcomia şi ambiţia îl făcuseră să nu mai vadă consecinţele care, acum păreau asemenea undelor pe un lac, pornind de la sursă şi cuprinzând apoi totul.

Că-i plăcea sau nu, ştia că păşise dincolo de o barieră invizibilă, dar puternică şi nu se va mai putea întoarce niciodată la siguranţa şi calmul vieţii sale anterioare. Casa, familia nu-i păruseră niciodată mai îndepărtate. De acum înainte avea să trăiască conform lăcomiei şi ambiţiei sale. O clipă închise ochii, ca şi când, pecetluindu-şi astfel *karma*[4] printr-un act fizic, ar fi putut să-şi insufle mai mult curaj.

– Acum nu mai ai rivali în carieră, spuse Kisan, foarte mulţumit de situaţie.

Nichiren studiase bine soarta lui Hegira. Dacă acesta nu ar fi venit să le ceară ajutorul, ar fi născocit ei o seamă de întâmplări care să-l împingă să o facă. Dar în felul acesta era mult mai puţin complicat. Peste câţiva ani boala cronică a lui Tanaba-san va deveni insuportabilă chiar şi pentru un om cu o voinţă de fier cum este el. Timpul îl va sili să se retragă. Zâmbi larg, arătându-şi dinţii strălucitori, ca de vulpe.

– Atunci să sărbătorim cu toţii, nu? Râse. Pentru noul şef al poliţiei, Hegira. Cum sună, prietene? Dădu din cap. Vezi, suntem încântaţi pentru tine. Faci parte din familia noastră acum. O să avem grijă de tine.

Cei trei bărbaţi ridicară ceştile de ceai la unison. Pe când sorbeau, se auzi o ciocănitură discretă în uşă. Nichiren se ridică şi străbătu camera către uşa din spatele lui Kisan. O deschise şi rămase nemişcat ca şi când ar fi contemplat un obiect de artă ciudat.

Se uită direct la faţa luminată în semiobscuritatea holului. În cele din urmă, spuse:

– Deci ai venit totuşi. Să ştii că nu credeam.

În afara cârciumii ploaia cădea mohorâtă, alunecând de pe frunze, îndoite de greutate.

– *Yappari aoi kuni da!*

De dincolo de stradă, intrarea cârciumii părea străjuită de o junglă de irişi albaştri-verzui şi hortensii. Gardenii în aceleaşi nuanţe se sumeţeau ici şi colo, ca şi când ar fi cerut cu timiditate să fie admirate.

– Dar este o ţară verde!

Jake Maroc zâmbi în sinea lui auzindu-l pe Mandy Choi repetându-i exclamaţia şoptită. Ciuciţi în uşa de vizavi de Casa O-henro, sub ploaie, ştiau cât de important era să nu facă zgomot şi chiar ploaia le venea mult în ajutor.

---

[4] *Karma* – Conceptul budist despre destin, soartă. (n. aut.)

Desigur că era o ţară verde, se gândi Jake. Era *tsuyu,* vremea ploilor brumării. Japonezii găseau bucurii într-o multitudine de întâmplări mici sau mari şi creaseră un cuvânt pentru acest sentiment. Odayaka. Bucuria respectivă putea să fie legată de o persoană, la fel de bine ca şi de un obiect neînsufleţit cum ar fi o piatră, sau de unul schimbător, ca vremea sau marea. Apoi, acea puzderie de nuanţe albastre-verzui care răsăreau sub stropii de *tsuyu* ai verii timpurii, era cea mai odayaka din toate culorile naturii.

Jake se uită la ceas.

– Mandy, mergi şi adu-i pe ceilalţi, şopti în japoneză. E vremea.

Acesta dădu din cap şi dispăru în noaptea ploioasă. Erau toţi chinezi, antrenaţi chiar de Jake la baza din Hong Kong. Deşi vorbeau perfect japoneza dialectală, era totuşi prima lor călătorie în aceste părţi. Cu Jake treaba stătea altfel.

Îi urmări sosind, tot atât de mândru ca un tată, în faţa preciziei şi siguranţei lor. Erau îmbrăcaţi la fel; tricouri cu decolteu *en coeur,* albe, pantaloni kaki umflaţi pe pulpe, aidoma celor de călărie. *Hachimaki,* nişte basmale de stambă, le acopereau frunţile transpirate. În picioare purtau *jikatabi,* cizme cu talpă de cauciuc care aveau o despicătură între degetul mare şi celelalte, părând mai degrabă mănuşi decât încălţări. Erau la fel de moi şi de flexibile ca mocasinii indieni, dând o bună stabilitate piciorului.

Pe scurt, toţi şase arătau ca nişte muncitori, strânşi în pragul unei uşi, aşteptând să poată merge acasă. Asta şi era impresia pe care doreau s-o lase.

Jake numărase secundele în gând pentru a nu mai fi nevoit să se uite din nou la ceas. Momentul culminant fiind atât de aproape, nu voia să scape uşa din ochi. Informaţia sa fusese extraordinar de precisă ca timp.

– Jake, spuse Mandy Choi, de lângă el, ce se întâmplă dacă nu este acolo?

– E acolo, nu-ţi face griji.

Mandy cercetă figura extraordinar de concentrată a prietenului său şi simţi un fior pe spinare. Aş vrea să nu fi venit aici, îşi zise. Este cea de-a patra zi a lunii. Şi asta în ştiinţa numerelor însemna moarte. Un semn teribil de rău!

Să ne ajute toţi zeii, îşi zise în minte, apoi cu voce tare:

– Pericolul e extrem de mare aici. Te-ai îndoit vreodată de sursa ta?

– E aici, repetă Jake. Informaţia mea e adevărată. De-ar fi fost oricine altcineva numai Nichiren nu, se gândi Mandy. Oricine. M-aş lua mai de grabă în piept cu dracul creştin, dacă există. Dar Nichiren şi Jake…

Prea multe se petrecuseră între ei, prea adânc şi prea lat era fluviul

de ură dintre ei. Când e vorba de Nichiren, Jake nu gândeşte clar, îşi zise Mandy. Atunci eu trebuie să am grijă de el.

Jake trase aer în piept de trei ori, adânc. Simţea tensiunea şi pulsurile accelerate ale oamenilor din urma sa ca un uragan ce-l cotropea. Nichiren, am pus laba pe tine, în fine, cugetă. Imagini negre începură să-i întunece raţiunea. Gânduri pe care le priponise zdravăn se desprindeau, azvârlindu-se asupra lui în dezordine. Odată cu ele veneau şi sentimentele.

Îi zvâcnea sângele în urechi, intonând un strigăt de bătaie.

– Gata, spuse cu greu. Să mergem.

Neonul inunda strada în nuanţe roz şi verde electric. Trecând, umbrele lor aruncau din nou întunecimea nopţii pe asfalt. Puţinii trecători stăteau ghemuiţi sub pavăza umbrelelor lor, cu spatele întors la ploaia piezişă. Un câine lătra jalnic dintr-o alee, pereţii atât de apropiaţi punând o notă disperată în ecou.

Marginea oraşului, precum flacăra unui foc, părea irizată de distanţă, iar pulsaţiile luminilor colorate veneau subţiate de ploaie.

Jake deschise calea, strecurându-se prin mărgelele perdelei, care făcură un zgomot aproape nenatural la atingere. Îl simţi pe Mandy aproape, pe ceilalţi în spatele său şi fiorii din stomac începură să cedeze. Nu mai era un simplu individ; făcea parte dintr-un *dantai,* dintr-un grup. Era din nou în Japonia.

– S-a spart o conductă pe drum, spuse Mandy în timp ce capetele muşteriilor se întoarseră iar patronul apăru din micuţa bucătărie lăturalnică. Cu toată ploaia asta, dădu el din umeri. *Tsuyu.* Trebuie să controlăm toate clădirile de pe aceste şase străzi.

Jack se fofila pe nesimţite prin fumul dens. Conversaţiile întrerupte se înfiripară din nou, se ridicară cupe de *sake* şi bere. Râsul învioră din nou încăperea. Aroma de *shioyaki*[5] prăjit se amesteca pe nesimţite cu cea de tutun şi sudoare.

Trecură de patron şi, înteţind pasul, se grăbiră spre uşa din spate. La vederea lor două gărzi în chimonou scoaseră pistoalele, dar Mandy şi un altul îi loviră cu muchia palmelor în umeri şi apoi în ceafă. Chimonourile se prăvăliră pe podeaua lustruită a holului, iar atacatorii săriră iute peste ele.

Cu două semnale mult dinainte aranjate, Jake făcu semn către doi dintre oamenii săi să se ducă spre sala de jocuri dinspre nord, iar alţi doi spre sud. El şi Mandy alergară de-a lungul holului, către camera din apus unde, conform informaţiei primite, se afla Nichiren.

Dând la o parte uşa glisantă, Jake se trezi într-un fel de antecameră. O încăpere de şase *tatami.* Un *futon,* un fel de saltea de culoare roşie aprinsă şi cenuşie stătea întins pe rogojinile de stuf.

---

[5] *Shioyaki* – peşte prăjit (n. aut.).

Scrinuri *tansu,* cu feroneria lustruită de timp, se găseau în toate cele patru colţuri ale camerei. Pe pereţi atârnau săbii, *katana* încovoiate, în teci.

În clipa aceea încremeni. O altă uşă se deschise şi doi bărbaţi intrară. Un moment cei trei stătură pe poziţii opuse, confruntându-se.

Apoi cei nou intraţi, goi până la brâu, cu tatuaje jucându-le pe muşchii lungi, scoaseră săbiile, înaintând către Jake. Mandy se afla dincolo de pragul uşii, luptându-se pe tăcute cu un alt gardian.

Ferindu-se de primele lovituri extrem de rapide, Jake ţâşni spre dreapta către tecile de pe pereţi. Se întinse şi scoase o sabie *katana.* Îşi dădu pe dată seama că era foarte veche, de mai bine de trei secole. Era desăvârşit proporţionată. O piesă de muzeu, dar asta nu însemna că îşi pierduse ascuţişul ucigător. Oţelul pur fusese mângâiat de zeci de ori cu strădania caracteristică fierarilor Zen, pentru a crea cel mai minunat tăiş din lume.

Văzându-l astfel înarmat, bărbaţii se despărţiră ca să se abată asupra lui din ambele părţi, sporindu-şi astfel şansele de succes.

Jake ştia că-i fuge timpul printre degete. Cu fiecare nouă secundă, posibilitatea de a-l captura pe Nichiren scădea.

Când cei doi năvăliră asupra lui folosi tehnicile *kumi-uchi,* oprind în aer lovitura peste cap ce venea din partea celui mai subţirel *irezumi,* cel din dreapta sa, parând orizontal cu un zgomot ce răsună în toată încăperea.

Cu aceeaşi mişcare rapidă, camuflă până în ultima clipă intenţia sa de a-şi suci încheietura pentru a continuă asaltul la nivelul taliei, departe de lama bărbatului mai slab, într-un cerc crud, terminându-se în pielea, osul şi apoi în abdomenul celui de-al doilea bărbat.

Luptătorul mai gras urlă şi, apucându-şi măruntaiele ce-i ţâşneau prin despicătură, se prăbuşi în genunchi. *Katana* sa zăngăni pe podea în timp ce Jake îl împinse cu mâna stângă înainte, pe burtă, iar din şolduri începu o forfecare către dreapta pentru a ieşi din calea primului său atacant.

Leoparzi cu ochi nebuni, roşii şi galbeni, păreau a sări din tatuajul bărbatului, umflându-se în sforţarea acestuia de a reîndrepta spre capul lui Jake lovitura deviată de acesta.

Dar Jake se găsea deja în altă poziţie, suficient de răsucit pentru a avea în faţă coasta omului şi în acelaşi timp departe de atacul frontal al acestuia.

Elanul teribil al gangsterului *yakuza* îl propulsă înainte, iar Jake ridică lama la înălţimea umerilor, aducându-i vârful într-un mic arc. Urmă un strigăt scurt în timp ce lama ascuţită tăie partea cărnoasă a braţului.

Datorită fineţei lamei şi faptului că Jake îşi pusese toată greutatea în lovitură, oţelul reteză complet braţul, atingând coastele şi organele

interne protejate de acestea.

Sângele începu să se împroaşte peste tot şi se simţi un miros putred, ca de coşciug deschis. Jake sări peste corpul aproape inert, întorcând scurt capul la auzul deschiderii uşii. Mandy şi restul trupei se înghesuiau în prag.

Folosind *katana,* Jake tăie paravanul, pătrunzând în încăperea învecinată.

Văzu trei bărbaţi în jurul unui obiect aşezat pe o masă joasă. Apoi nişte capete, forma unei cutii de pălării – umplute cu ce? cu paie negre, lucioase? – şi figuri îndreptându-se spre el, ca florile palide spre soare. Dar Jake nu mai avea ochi decât pentru o singură persoană.

Omul său era îmbrăcat într-un chimonou negru pe negru. Ochii lui smoliţi păreau foarte mari, într-un cap destul de mic. Faţa îi era triunghiulară, ca de felină. Avea un gât lung, aproape feminin şi trăsături fin cizelate. Urechile îi erau mici şi plate. Părul negru-albăstrui îl purta lung, în stilul generaţiilor trecute.

– Nichiren!

Şoapta îi scăpase lui Jake pe negândite. Inima îi bătea dureros în piept, iar gura i se uscase deodată. Îşi aduse aminte că văzuse în copilărie, la Hong Kong, un film numit *Oroarea lui Dracula* care îl speriase de moarte. În chip iraţional, aceeaşi teroare inexplicabilă se iscă în el. Îşi aminti ce se întâmplase la râul Sumchun şi simţi fiori.

Totuşi sesiză o mişcare subtilă făcută de Nichiren pe sub cutele chimonoului. Sări lateral, cu sabia ridicată deasupra lui. Kisan însă păşi în faţa lui Nichiren, cu pumnul drept strâns, braţul întins. Un al şaselea simţ, bine exersat, îl avertiză pe Jake care zvâcni *katana* în sus în timp ce degetele lui Kisan se deschideau ca petalele unei flori.

Urlă strigătul de luptă *kiai,* înmărmurindu-i pe toţi din cameră. Jake însă ştia ce armă mortală se ascundea în palma *oyabun*-ul şi auzind zalele metalice avansând spre faţa sa, mişcă imperceptibil lama, prinzând capătul mai greu. *Manrikigusari*[6] se înfăşură în jurul săbiei dar înainte ca Jake să-l poată apuca, Kisan folosi kakoiuchi, o răsucire circulară, pentru a se elibera.

Intră apoi imediat în ofensivă, executând un sukuiuchi, o mişcare verticală ca un opt, pentru a străpunge apărarea lui Jake. Se năpusti crunt, dar Jake se desprinse, ridicând sabia. La aceasta, Kisan răspunse cu un *jodan-uke,* împreunându-şi imediat mâinile pentru a lovi în ochi ca să pună capăt luptei.

Jake îi anticipă mişcarea şi se feri de *jodan-uke*[7], eliberându-şi un braţ. Capetele cu greutăţi ale manrikigusah-ul se repeziră din nou în

---

[6] *Manrikigusari* – armă formată dintr-o bucată de lanţ, cu o greutate la capăt. (n. aut.)

[7] *Jodan-uke* – în aikido, o mişcare de atac cu mâinile ţinute în sus. (n. aut.)

timp ce el se lăsa pieziş, în jos.

Urlă puternic când lama îşi atinse ţinta, căci Kisai se răsucise deja. Lovitura tăie în braţ, umăr, ajungând până la coaste.

Ochii lui Kisan se umplură de un sentiment nedefinit pe când se prăbuşea în genunchi, zvârcolindu-se. Jake nu-şi dădea seama exact cât de adânc îl străpunsese şi îşi pregătea sabia pentru o nouă lovitură când simţi o mişcare venind din spatele lui Kisan. Un urlet sălbatic se desprinse dintr-un gâtlej sugrumat. Dacă perspectiva lui Jake nu ar fi fost obturată, dacă nu ar fi avut mintea la lovitura finală, poate că ar fi putut să prevină urmarea. O formă sferică neclară se abătu asupra lui.

Strigă disperat către oamenii săi. Apoi avu senzaţia că realitatea se rupe în mici fragmente, ameţitoare, suprapuse, până când se simţi pierdut, păstrând numai o vagă senzaţie ca de culori pastelate întinse pe o pânză.

Mandy îl prinse de braţ, trăgându-l înapoi. Simţi corpul celuilalt bărbat aproape de el, căldura acestuia, adăpostul pe care i-l oferea. Răsucindu-şi privirea văzu bărbaţii din partea cealaltă a camerei, la perete. Figuri japoneze. Şi femeia. Un sentiment incert de cădere în timp, de ceva care nu se potriveşte. Un braţ se ridică, precum o perdea de brocart şi o mânecă de chimonou ascunse faţa femeii.

Apoi încăperea deveni galben-albă. Părea că se umflă înspre el. Un urlet feroce îi umplu urechile, până când deveni prea dureros pentru el să-l mai perceapă. Pereţii se destrămară, copleşindu-l; tavanul se surpă ca un bloc de gheaţă şi se prăvăli înnebunitor.

Vuietul monstruos îl ajunse, azvârlindu-l pe Mandy peste el, turtindu-i pe amândoi la podea cu o forţă incredibilă.

Blestemând numele lui Nichiren, Jake se prăvăli în întuneric şi durere nesfârşită, de parcă toată clădirea îl urma, târându-l în adâncuri.

Cartea întâi

AN

(a da un răspuns instinctiv, spontan)

Vara, în prezent
Washington/ Hong Kong/ Tokio/ Moscova/ Tsurugi

– Pune-o pe ecran.

Apăru o imagine color, de doi metri jumătate pe trei, cu granulaţia vizibilă din cauza mărimii: o faţă radiind forţă, asemenea unui tigru surprins la jumătatea unui salt. Părul negru ondulat, deasupra unei frunţi inteligente. Ochii căprui, voalaţi, extraordinar de expresivi. O bărbie agresivă, bine conturată, pomeţi înalţi ce fac ochii să pară adânci în ovalul feţii.

– Avem ultimele date despre el, se auzi o voce, ceva mai caldă.

– Nu cred să fi fost lovit prea tare, răspunse Henry Wunderman. Deşi nu cunoaştem exact seriozitatea daunelor, e mai mult ca sigur că partea cea mai proastă va fi aspectul psihologic al deströmării *dantai*-ului.

– *Dantai?* întrebă Rodger Donovan.

– Da, replică Gerard Stallings pe tonul dispreţuitor utilizat atunci când vorbea cu Donovan. Era un bărbat înalt, costeliv, de un metru nouăzeci, cu aparenţa unui britanic stilat, care însă avea graiul dulce şi tărăgănat al texanilor. Bronzat, faţa îi era slabă şi dură ca şi corpul, dominată de ochi adânci, verzi ca jadul şi o frunte înaltă şi pistruiată. Îi mersese pe cinste în Vietnam; când Henry Wunderman îl recrutase în Quarry, în 1971, conducea forţele rebele dintr-o mică, însă strategică ţară africană. Bine aprovizionat de ruşi şi nepăsându-i nici cât negru sub unghie, Stallings era pe punctul de a porni asaltul final asupra capitalei atunci când intervenise Wunderman. Acesta îşi dăduse seama de superba abilitate strategică a lui Stallings şi de ce anume trebuia întreprins pentru a-l atrage de partea lor. Alesese un cifru militar sovietic care fusese interceptat de Quarry. Codul, constând într-o transpunere de vocale şi consoane duble neregulate, fusese procurat, însă nimeni din personal nu a putut să-i dea de capăt. Wunderman se duse cu el la Stallings care aruncă o privire şi fu pe dată captivat.

Studia Sun Tzu. Să îmbini hotărârea cu puterea de rezistenţă, ăsta este scopul războiului, îi citase el lui Wunderman în acea zi toridă, în Africa, înconjuraţi de craniile funcţionarilor guvernamentali pe care el şi trupa sa îi uciseseră şi le stivuiseră frumos. Îi plăcea să se ocupe de strategie, să mişte oameni de ici colo prin lume, ca şi când aceasta ar fi fost o tablă de *wei qi*[8] ca şi Jake.

– *Dantai* este un tip special de grup, continuă Stallings, mai strâns

[8] *Wei qi* – joc chinezesc de strategie militară, identic cu *go*. Scopul este încercuirea pieselor adversarului. Ca în artele marţiale, strategia jucătorului este o prelungire a concepţiei lui despre viaţă.

legat chiar decât o familie. Se bazează total unii pe alţii. În situaţii extrem de hazardate, am descoperit că această legătură intimă accentuează cele mai de dorit atribute războinice de curaj, rezistenţă, gândire clară şi incisivă sub presiune. Stallings, singurul luptător activ în teren din camera respectivă, antipatiza evident pe oricine nu poseda această experienţă. Din ei trei, numai Donovan n-avea habar ce înseamnă munca în teren. Adeseori se gândea că dacă Donovan ar fi vreodată chemat să facă vreo treabă murdară, şi-ar vărsa şi maţele pe pantofii săi scumpi.

– *Dantai,* continuă Wunderman, a făcut ca unitatea lui Jake Maroc să aibă succes atât de mult timp.

– Până la incidentul de la râul Sumchun, spuse Donovan. Din când în când, zvârlea câte o privire la teancul de printări scoase de calculator. Părerea statului major este că întâlnirea aceea l-a schimbat complet pe Jake Maroc.

– Râul Sumchun n-a fost floare la ureche, dădu Stallings din umeri. Jake a pierdut… câţi exact, Henry? Trei oameni?

– Patru, răspunse Wunderman. Era mai scund decât Stallings, dar mult mai solid. Henry, arăţi ca un *sumo*[9] îi zisese Jake de mai multe ori, râzând. Avea trăsături mari, un nas plin de vene şi cam borcănat, ca un luptător irlandez care s-a bătut mai mult decât trebuia. Părul negru începuse să i se cam rărească, iar urechile semănau cu cele ale unui căţel. Obrajii purtau urme de vărsat dobândit în copilărie, dar ochii săi cafenii şi blânzi reuşeau să transforme o faţă de altfel cam rea, într-una prietenoasă. Cel de-al cincilea a fost ologit pe viaţă. Asta s-a petrecut cu mai bine de trei ani în urmă şi de atunci Jake a reuşit să formeze un nou *dantai.* Cică ar avea nişte oameni excepţionali. Cred că nu mai vrea să se repete niciodată ce s-a întâmplat la râul Sumchun.

– Şi totuşi s-a întâmplat, i-a pierdut pe toţi şi aproape să se piardă şi pe sine într-o misiune haotică.

– A zis că are o şansă să-l prindă pe Nichiren şi a acţionat, comentă Wunderman. După cele petrecute la râul Sumchun poţi să-l acuzi?

– Nu-l acuz, Doamne fereşte, spuse Donovan. Dar Bătrânul, da.

Era de departe cel mai tânăr din cameră, de statură medie, cu pielea albă, păr blond şi des, ochi reci, cenuşii, ce studiau atent totul. Absolvent de la Stanford şi Rand Corporation, făcea notă discordantă în organizaţie şi o ştia. În acelaşi timp era suficient de deştept să lase lucrurile să curgă.

– Cunoşti mai bine ca mine, Henry, părerea lui despre disciplină. Vocea-i luă tonul adânc şi grav al lui Antony Beridien: Disciplina este

---

[9] *Sumo* – practicant al luptei japoneze cu acelaşi nume, de obicei indivizi exagerat de corpolenţi. (n. aut.)

coloana vertebrală a organizaţiei Quarry. Fără ea mandatul nostru ar fi nul. Fără mandat, lumea asta ar fi cuprinsă de haos. Donovan dădu din cap. Ştiu eu ce voia Jake, dar Bătrânul nu şi nu, o ţine pe-a lui. Să fiţi pregătiţi.

– Rahat! spuse Stallings.

În cameră domnea o atmosferă tensionată, ca o ceaţă, dar cei trei bărbaţi păreau să fi făcut un pact nerostit să nu vorbească despre asta cu voce tare.

Patru scaune erau fixate în podeaua plumbuită, unul dintre ele fiind, momentan, liber.

– Unde-i Antony? întrebă Wunderman în cele din urmă.

– Tocmai încheie întrunirea de Stat cu Preşedintele. Cred că sunt toţi cam sătui de valurile pe care le-a făcut Jake. În clipa de faţă guvernul japonez se foloseşte de *yakuza* pentru a explica de unde vine atâta violenţă, dar pot să-ţi spun că s-au purtat foarte rece cu noi azi. Ceea ce-l înfurie pe Preşedinte ca dracu, căci şi-a petrecut ultimele nouă luni ale mandatului băgat tot în crearea unor acorduri comerciale reciproce cu Japonia, pentru a încerca să reducă enormul deficit al balanţei comerciale. Acu dracu ştie ce-o să se întâmple. Şi cred că nu trebuie să vă mai amintesc că dacă Preşedintele e nemulţumit, Bătrânul o să ne aprindă un fitil în fund.

Cei trei bărbaţi îngheţară auzind deschizându-se cu un zgomot distinct uşa metalică a sanctuarului lor situat mult sub nivelul străzii. În prag apăru figura aspră a micuţului Antony Beridien, consilier prezidenţial şi prim confident în toate problemele de securitate internaţională.

Când uşa, ce se închidea automat, fu ermetic sigilată, asupra lui căzu lumina camerei, subliniindu-i trăsăturile. Avea un cap peste măsură de mare, cu o frunte lată şi înaltă, deasupra căreia răsărea un păr des şi ondulat, pieptănat atent peste spate. Ochii săi imenşi, de culoarea cobaltului deveneau câteodată duri. Nasul coroiat, cu o cocoaşă proeminentă, aproape că îi domina faţa. Ridurile adânci de pe obraji şi frunte, semănând cu şanţurile de pe mânerul unui revolver, erau purtate mai degrabă cu mândrie, decât cu frica timpului ce trece.

Umbla cu paşi lungi, aproape şui, poate pentru a compensa statura sa modestă. Se aşeză fără să spună un cuvânt, privindu-i atent pe toţi. Apoi îşi întoarse privirea necruţătoare către Wunderman.

– Omul tău, Maroc, a luat o unitate Quarry de elită de la misiunea lor planificată în afara Hong Kong-ului şi a dispărut cu ea în ceaţă. A periclitat o altă reţea Quarry care aştepta lângă frontieră, punându-i în alertă pe comuniştii chinezi şi spulberând orice şanse de a mai pune pe picioare misiunea respectivă.

– Nichiren, spuse Wunderman, lăsându-se greu în pumnii sprijiniţi de masă. Pusese mâna pe un fir privitor la Nichiren. Primul firicel de

informaţie bună de care am putut face rost în ultimele şaisprezece luni. A acţionat conform acelei informaţii. N-a mai fost timp să te anunţăm, să verificăm ştirea prin canalele obişnuite.

– E de neconceput ca noi să fim implicaţi în moartea unui inspector de poliţie, pentru numele lui Dumnezeu! Beridien nu făcea nici un efort să-şi ţină firea. Spune-mi un lucru, a discutat mai întâi cu tine? În fond, Wunderman, tu eşti afurisitul lui de superior, nu? Îl coordonezi pe ticălos la fel ca pe toţi ceilalţi agenţi. Asta este atribuţia funcţiei de şef al secţiei de şoc, dacă nu mă înşeală memoria. Sau Jake Maroc te coordonează pe tine, după cum mi se pare mie că se întâmplă de la incidentul Sumchun?

Involuntar, ochii lui Wunderman sticliră către Donovan, iar Beridien, prinzând manevra, spuse:

– De data asta el n-o să te ajute, Henry. Simpatiile tale personale au afectat de prea multe ori bunul mers al acestei organizaţii ca să-mi fie pe plac. Ar trebui să...

– Dacă e ceva serios de discutat, s-o facem! spuse Donovan cu atâta intensitate că Beridien dădu repede din cap.

– Quarry vine înaintea tuturor lucrurilor, spuse Wunderman. Furios că se simţea aşa de defensiv, se văzu silit să pună în vorbe ceea ce era evident. Aşa a fost de când tu ne-ai creat.

Beridien scoase un suspin adânc şi vocea îi deveni mai blândă:

– Nimeni nu te acuză de lipsă de loialitate, Henry. Dumnezeule, tu eşti pumnul meu oţelit, în faţa haosului din această lume. Dar, ca şi noi ceilalţi, eşti şi tu un om. Toţi avem slăbiciunile noastre, cu toţii greşim destul de des, sau rătăcim drumul. E de înţeles în acest gigantic labirint pe care ni l-am făcut casă. Voiam numai să-ţi atrag atenţia.

Terminând cu subiectul respectiv, întoarse capul cu aceeaşi mişcare rapidă şi bruscă care îi câştigase porecla de mult stabilită de Bufniţa şi îl întrebă pe Donovan:

– Aveţi cea mai vagă idee despre ce a descoperit Maroc în legătură cu Nichiren şi cum?

– Deloc, scuturâ Donovan din cap. Am ţinut personal sub observaţie noua rută a cifrului polar în ultimele şapte luni. Se uită la o pagină în noianul de printări. Nu s-a ivit nimic pe circuitele normale internaţionale, pot să te asigur. Ce-o fi şterpelit Maroc, a făcut-o de unul singur. Tot ce avem ţi-ar fi fost comunicat imediat. Nichiren este în Codul roşu pentru noi de mai bine de trei ani.

Beridien îşi înclină capul enorm. Lumina rozalie îi accentua ochii, făcându-i nasul să pară şi mai coroiat.

– E clar că Maroc a primit nişte informaţii fierbinţi despre Nichiren. A făcut asta în afara tutelei agenţiei, fără... aici capul i se întoarse către Wunderman din nou... ştirea, sprijinul sau aprobarea agenţiei.

– Se pare, reluă Donovan, că avea mari şanse să-l lichideze pe Nichiren, cum suna şi directiva departamentului, încă de la apariţia lui cu mai bine de cinci ani în urmă ca asasin de închiriat, lucrând pe cont propriu.

– Ajungem şi la consecinţele eşecului lui Maroc imediat, spuse Beridien. La momentul acesta însă este irelevant dacă agentul nostru reuşeşte sau nu. Mă tem, Henry, că eficienţa lui Maroc pentru agenţia noastră a fost definitiv compromisă.

– Domnule...

– Henry, te rog, ridică Beridien o mână palidă. Suntem cu toţii profesionişti. Despre asta vorbeam puţin mai devreme. Maroc trebuia să se supună unei discipline. N-am avea nimic – dar nimic – dacă nu am menţine disciplina. Quarry a fost întemeiată acum cincisprezece ani, cu aprobarea deplină a Preşedintelui Statelor Unite de atunci, pentru a lupta împotriva a ceea ce noi percepeam ca haos internaţional în continuă creştere, determinat în parte de guverne străine, toate fiind, odată sau chiar şi în prezent, ostile nouă. Ştiu că nu vă spun nimic nou de vreme ce eu v-am recrutat de la început. Dar poate că nu sunteţi la curent că fiecare Preşedinte, după instalarea în funcţie, are la dispoziţie o perioadă de nouăzeci de zile în care reevaluează Agenţia pentru a decide ce are de făcut. Sunt mulţumit să pot spune că nici unul nu s-a gândit să ne desfiinţeze.

– Şi toate acestea pentru un motiv foarte bun, continuă el. Suntem cei mai buni şi suntem ţinuţi sub un control rigid. Atât de dură este disciplina la noi, încât cele întâmplate în repetate rânduri la CIA nu s-ar putea petrece niciodată aici. N-a trebuit niciodată să ne strângem calabalâcul şi nici nu o vom face vreodată. Întâlnirea aceasta fulger a fost dificilă pentru Preşedinte. Spre deosebire de CIA, care acum aparţine ţării, noi suntem copilul vitreg al Preşedintelui. De aceea, gafele noastre au impact direct asupra lui. Ia orice fel de greşeală ca pe un afront personal. Trebuie să vă spun că în clipa de faţă Quarry nu se află prea sus pe lista organizaţiilor guvernamentale preferate de el.

Îl sfredeli pe Wunderman cu privirea, apoi reluă:

– Externele, ca de obicei, au intrat în panică din cauza unor schimburi de păreri deosebit de aprinse cu şeful poliţiei din Tokyo, Yasihiro Tanaba. Se pare că omul acesta, Hegira, a fost o victimă inocentă a atacului eşuat al lui Maroc, ca şi afaceristul Kisan. Azi nu m-am simţit deloc încântat să fiu cauza dificultăţilor Preşedintelui. Aceste acorduri reciproce de import-export cu Japonia constituiau cauza lui cea mai scumpă. Oricum, Maroc a încălcat disciplina, iar disciplina este cea care ne face puternici. De asemenea, Henry, este cea care ne permite să supravieţuim schimbărilor de guverne. În momentul în care Jake Maroc a pus piciorul pe solul japonez s-a despărţit de noi. E de capul lui acum. Şi cu asta basta!

Wunderman nu spuse nimic, dar lăsă ochii în jos spre degetele ce-i stăteau împreunate pe masă. Se întrebă de ce se simţea precum un şcolar chemat de diriginte în faţa clasei. Simţi un puseu de furie la adresa judecăţii crude a lui Beridien, după părerea lui, superficială şi insensibilă. Unde era consideraţia pentru tot ceea ce făcuse Jake pentru Quarry de-a lungul anilor? Wunderman ştia că era momentul să vorbească răspicat, că ar fi fost un act de eroism să ţină un discurs pasional în apărarea lui Jake. Dar tăcu. De ce? Oare pentru că simţea instinctiv că Donovan avea dreptate? Că, într-un mod inexplicabil, incidentul de la râul Sumchun îl marcase pe Jake pe vecie? Că trauma suferită atunci îi redusese eficienţa ca agent?

Adevărul era că Jake chiar că încălcase disciplina. Wunderman habar n-avusese de ce plănuise Jake până după ce urmările eşecului lui fuseseră transmise la cartierul general Quarry. Să-l ia naiba! De mi-ar fi spus şi mie, poate că aş fi putut să-l susţin cumva. Iar acum aş fi într-o poziţie mai favorabilă pentru a-l ajuta.

Ce se petrecuse de fapt la râul Sumchun? se întrebă Wunderman. Era oare suferinţa de a-şi vedea patru dintre oameni ucişi şi un al cincilea paralizat, cea care-l făcuse pe Jake să devină atât de dur şi de retras în sine? Wunderman îşi aminti ora în care încercase să-l convingă pe Jake să-i povestească ce se întâmplase. Fusese un adevărat efort să-l facă pe acesta să rostească fraze întregi, ca să nu mai vorbim de o relatare cu cap şi coadă. În cele din urmă, bănuia Wunderman, Jake nu-i împărtăşise decât fragmente.

– Acum să trecem la Nichiren, spuse Beridien, şi Wunderman înţelese că trecuse momentul în care putuse să-l apere pe Jake. Henry, avem vreo informaţie cu privire la ce i s-a întâmplat după explozie?

– Nu. Zicând asta se întrebă ce se va alege de Jake dat afară din Quarry. Wunderman ştia că el unul s-ar simţi ca o barcă fără cârmă dacă ar fi lipsit de organizaţie. Oare nu acelaşi lucru ar fi şi pentru Jake? Când ofiţerul de serviciu la Cifruri a transmis semnalul, am ordonat ca o grupă de şoc să vină din Hong Kong, baza noastră cea mai apropiată. Unul din *dantai* reuşise să-l târască pe Maroc la loc sigur, înainte de a-şi da duhul. L-au dus cu ei înapoi la Kowloon. Nu mai era nimic altceva de făcut.

– Cinci oameni. Beridien dădu din cap. Ce dureros că trebuie să-i adăugăm şi pe ei unei liste lungi. Dumnezeule, Nichiren este un abator mânuit de un singur om!

– Trebuie să recunosc însă, interveni Stallings, că Maroc avea un plan bun pentru a pune mâna pe Nichiren.

– Adică? întrebă Beridien.

– *Huo yan.* Întreaga manevră semăna cu o puternică mişcare *wei qi.* Tipic pentru Jake.

– *Wei qi?* spuse Beridien. Ce înseamnă *wei qi?*

– E un joc chinezesc de strategie militară. Stallings se simţea în fine în elementul lui. Japonezii îi zic *go.*

– Un joc? pufni Beridien. Transpus în viaţă? Haida de!

– Spre deosebire de jocurile occidentale, îi ignoră Stallings remarca, *wei qi* are o puternică latură filozofică. Strategia *wei qi* a unui jucător este o aplicare a viziunii sale asupra lumii.

– Şi care este viziunea lui Jake Maroc asupra vieţii, Stallings? vru Beridien să afle. În conformitate cu acest joc?

– Atacul a fost ca un *huo yan,* o mişcare cunoscută sub numele de ochiul mişcător. Un ochi se creează atunci când piesele unui jucător încercuiesc o intersecţie a tablei de joc. Lăsând un spaţiu în centru, dă naştere unei formaţii defensive pe care apoi o repetă pe toată tabla. În ochi nu poate fi aşezată nici o piesă inamică; înconjurată, acesta va muri.

– Dar, continuă Stallings ridicând un arătător descărnat, un ochi poate fi folosit şi pentru scopuri ofensive. Atunci se numeşte *huo yan.* Iată esenţa raidului lui Jake.

– Şi cu toate astea a dat chix, sublinie Beridien.

– În mod vădit, încuviinţă Stallings, alţii au jucat mai tare decât Jake. Păcat!

Faţa cu trăsături aspre a lui Wunderman se încruntă.

– Avem o problemă ceva mai urgentă, spuse el. Când se asigură că le-a captat atenţia, îşi întoarse privirea către Beridien şi adăugă: Mariana, nevasta lui Jake, e dată lipsă.

Tăcerea fu spartă de glasul de bariton al lui Beridien.

– Ce mă-sa vrei să spui? Lipsă? La dracu, ce înseamnă asta, lipsă?

– Cred că ar fi mai bine să ne povesteşti totul, Henry, comentă Donovan, cu vocea sa calmă şi tărăgănată.

Wunderman îşi îndreptă umerii cum făcea când i se cerea ceva.

– Mariana Maroc era acasă la Hong Kong în noaptea când a avut loc atacul acela haotic. Folosindu-se de invenţia lui Donovan, baleiajul de supraveghere selectivă, BSS-ul pe care în prezent îl practicăm asupra fiecărei reşedinţe a agenţilor noştri activi, îngrijitorii au interceptat o convorbire telefonică către apartamentul lui Maroc la ora 5.57.

– Locală sau interurbană? dori Beridien să afle.

– Interurbană. După cum ştiţi, BSS numai urmăreşte, nu şi înregistrează. În concluzie, putem determina de unde vine apelul, dar nu cine îl face sau ce spun cei doi vorbitori.

– Continuă, îl rugă Beridien.

– Apelul venea din Japonia. De la Tokio, mai precis.

– Maroc?

Beridien presupunea că Jake fusese cel care telefonase.

– E cea mai logică explicaţie, desigur, spuse Wunderman. Dar nu ţine. Judecând după timpul estimat de sosire pe care l-am calculat în legătură cu *dantai,* Jake se găsea pe drum la ora 5.57. Din văzduh nu putea să o contacteze telefonic nici pe ea, nici pe altcineva. Tot ce ştim este că la cincisprezece minute după apel, Mariana Maroc plecase.

– Plecase unde? întrebă Donovan.

– Am localizat-o la Tokio.

– Ea sau Maroc au niscaiva prieteni acolo? se interesă Beridien.

– Jake, da, însă strict de afaceri, răspunse Wunderman. Din câte ştim noi, Mariana nu cunoaşte pe nimeni acolo.

– Şi câte ştiţi voi? lătră Beridien.

– Destul de multe.

Se lăsă din nou tăcerea în încăperea fără ferestre. Ochii întunecaţi ai lui Beridien îl sfredeliră pe Wunderman, pe deasupra mesei.

– Deţineţi mai multe detalii în legătură cu sursa apelului, Henry?

– Îngrijitorii se ocupă acum de asta. După cum Rodger ştie, mai sunt nişte imperfecţiuni în sistem. Mi se spune însă că avem şanse mari să limităm apelul la un singur cartier şi să descoperim chiar şi numărul.

În cameră se răspândi un miros ciudat, ca şi cum undeva, un foc ascuns ar fi fost aprins.

– Dispariţia doamnei Maroc poate că nu înseamnă nimic, spuse Donovan. Înţeleg că aveau un fel de, hm, neînţelegeri în ultima vreme.

– Lipsă înseamnă lipsă, comentă Stallings. Treaba asta e totdeauna serioasă.

– Cu atât mai mult în condiţiile date, spuse Beridien cu înţelepciune.

– Adică? întrebă Wunderman.

– Adică eu unul n-am încredere în coincidenţe. Poate că cele două chestii – atacul haotic al lui Maroc şi dispariţia nevestei lui – sunt legate.

– Nu văd cum, replică Wunderman, dându-şi seama chiar în secunda când pronunţă vorbele că făcuse o greşeală.

Beridien îşi răsuci capul.

– A? Acest – cum i-ai zis, Gerry? – ochi mişcător al lui Maroc ar fi trebuit să funcţioneze. Dar n-a mers. Poate pentru că Maroc nu mai e agentul de altă dată. Poate că râul Sumchun i-a subminat eficienţa. Sau poate că, există şi posibilitatea asta, Nichiren a auzit o şoaptă despre raid. În cazul acesta, o singură sursă poate fi luată în consideraţie. Nimeni din Quarry nu ştia despre treaba asta. Numai Maroc şi *dantai*-ului. Tigrii lui înflăcăraţi.

– Sugerezi cumva că Mariana Maroc i-ar fi ciripit ceva lui Nichiren?

exclamă Wunderman, incredul.

Ochii lui Antony Beridien părură să treacă prin el, proţăpindu-l la perete. O mişcare voită. Lui Beridien nu-i plăcea ca Wunderman să fie în posesia unor date importante pe care el nu le avea.

– Nu sugerez nimic, Henry, pur şi simplu afirm un punct de vedere. Din cauza acţiunilor precipitate şi periculoase ale lui Maroc ne găsim acum sub presiune considerabilă. Genul de presiune care, dacă nu este eliminată pe dată, poate fi extrem de nocivă pentru noi.

– Poate că ne-a pus în poziţia asta cu totul accidental. Dacă da, o vom accepta şi vom porni de aici. Există însă posibilitatea să fim confruntaţi cu un iceberg: un plan vrăjmaş pus la cale de străini. Asta ne plasează în raza de atac. Dacă aşa stau lucrurile, vă avertizez pe toţi că intenţionez să merg până la baza acestui iceberg, cât de iute. Şi, domnilor, Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel ce-mi stă în cale.

– Toţi zeii să facă ceva pe vremea asta, spuse David Oh în cantoneză. Afară, ploaia umplea până la refuz străzile Hong Kong-ului. Dispoziţia era din ce în ce mai sumbră. Plesni cu palma pervazul ferestrei, rugându-se lui Budha ca Jake să nu facă vreo nefăcută, ca de exemplu să nu se mai trezească. Toate analizele fuseseră făcute şi studiate. Din punct de vedere fizic, Jake scăpase din încleştarea de la Casa O-henro numai cu nişte zgârieturi şi contuzii. Interpunerea trupului lui Mandy Choi între el şi explozie realizaseră această performanţă.

Trebuia însă să se gândească la o comoţie. Electroencefalograma arăta că undele creierului lui Jake nu suferiseră modificări. Cu toate acestea nu-şi recăpătase cunoştinţa. E chestie de timp, spuseseră doctorii, dând din cap. Ploaia cenuşie, aproape la fel de întunecată ca şi starea de spirit a lui David Oh, lăsa dâre pe geamuri, transformând praful în mâzgă.

La etajul patru, stătuse o vreme cu spatele la uşa închisă, nevenindu-i parcă să intre în cameră. Umbrele construiau o structură ciudată în aer. Auzi zgomot de respiraţie şi nu fu sigur dacă era a lui sau a lui Jake.

Nu voia să se mişte şi nici să se apropie mai mult, ca şi când acest refuz putea îndepărta ceea ce ştia că până la urmă trebuie să vadă.

David Oh se întreba ce însemna pentru baza din Hong Kong faptul că Jake încălcase disciplina. Nimic grozav, cu siguranţă. Îi era frică de asta. Până în momentul când Jake Maroc se înrolase în Quarry, baza Hong Kong nu era altceva decât o turmă de trepăduşi mişunând prin Colonie ca nişte furnici. Fără puterea lui, putea atât de uşor să redevină asta. „Face-le-aş şi dregele-aş pe toate căile ălora de la Washington care ne dirijează viitorul fără să-şi rişte pielea, îşi zise el în gând. Cred că se oftică pentru Jake, Mandy Choi şi ceilalţi.”

Ajuns lângă pat, se uită în jos. Nu prea vedea mare lucru. Dacă aici ajungem, de ce oare facem chestia asta, se întrebă. De fapt, cunoştea răspunsul. Riscul era o chestiune secundară faţă de obiectivele pe care tindeau să le atingă. Pasiunea, David Oh ştia foarte bine, are mai multe origini, şi faptul că toţi erau devotaţi trup şi suflet îi lega de Quarry.

– Jake, şopti el aproape fără să-şi dea seama. Cuvântul pluti în aer amestecându-se cu celelalte umbre din cameră, descriind unghiuri şi linii.

Dinspre umbre se petrecu o mişcare, iar David tresări. Se uită atent. Nu auzi însă decât zgomotul continuu al ploii. Apoi recunoscu o figură.

– Formidabile Sung, zise aspru, ce faci aici?

– Jake Maroc mi-e prieten, spuse celălalt bărbat, mişcându-se încet către lumină. Îmi arăt îngrijorarea ca faţă de orice prieten.

– Aha, înţeleg, pufni ironic David Oh. Îngrijorarea dacă o să-ţi primeşti tainul luna ăsta, mai degrabă.

Între cei doi domnea o antipatie instinctivă. David Oh era din Shanghai, iar Sung din Canton. Cele două locuri nu făceau casă bună.

Faţa greoaie, de Lună Plină, a Formidabilului Sung arăta la fel de inertă ca o poartă de grădină.

– Protecţia pe care vi-o oferim vouă, membrilor Quarry, la reşedinţele voastre de aici se cere răsplătită. Cred că nu-i greu de înţeles.

– Deloc, răspunse David. Dar să nu confundăm afacerile cu prietenia. Banii se vor plăti în acelaşi fel ca de obicei.

– Nu de asta am venit. Dacă aveam nevoie de o astfel de informaţie, aş fi luat legătura cu tine la birou. Cum spuneam, starea lui Jake Maroc m-a adus aici.

David Oh nu mai găsi nimic de adăugat aşa că se întoarse pe călcâie. De ce trebuia cantonezul să fie aici, acum? Când fusese repartizat aici, Jake avusese strălucita idee să-şi folosească bine legăturile. Încheierea unui târg cu Formidabilul Sung se dovedise o astfel de excelentă legătură. Rudele lui David erau rivali ai Formidabilului Sung. Pentru asta David îl ura. Sau poate că nu era decât batjocura obişnuită a celor din Shanghai faţă de cei din Canton.

– Ţi-ajunge cât ai văzut?

– Sunt de ceva vreme aici, dacă asta voiai să ştii. Bună ziua.

Formidabilul Sung ieşi fără să facă nici un zgomot.

Dew neh loh moh![10] Rostise acel cuvânt, Jake, de faţă cu fiul mizeriei alea marine. David murea de ruşine. „Un astfel de individ să fie martor sentimentelor mele cele mai ascunse! Într-o zi va găsi o

[10] *Dew neh loh moh*! – înjurătură cantoneză de mamă. (n. aut.)

cale pentru a folosi asta împotriva mea. O, zeii să-mi blesteme *joss*-ul[11]!”

Se aplecă pentru a vedea faţa adormită a lui Jake, învelită în bandaje, cu vânătăi întunecate precum norii de furtună. „Spune-mi ceva, Jake! Orice!”

David Oh se prăbuşi pe un scaun lângă pat. „Uşura-s-ar zeii zdravăn în capul doctorilor!” Puse jos paharul de hârtie pe care îl ţinuse în mână. Ceaiul se răcise şi era amar ca fierea. „Ce dracu ştiu ei, în fond? Nu ne spun nimic şi ne fac să aşteptăm. De asta îi plătim, *heya?”*

Îşi spuse, că totul era *joss,* fie că Jake se trezea sau dormea. Dar nu-i ajungea. Mama lui David era catolică şi el prinsese o spoială de religie apuseană. Era ca un om pierdut pe o bucăţică de pământ între ocean şi un lac mare. La suprafaţă păreau a fi identice, dar în străfunduri erau atât de diferite. Budiştii găseau mulţumirea în simplul fapt de a trăi, de a se schimba odată cu anotimpurile, în a accepta tot ceea ce viaţa are de oferit sau de luat înapoi. Catolicii se luptă împotriva ordinii fireşti, crezând că omul trebuie să se ridice deasupra unor astfel de instincte primare, că trebuie să-şi impună propria ordine asupra anarhiei deja existente.

Dacă Jake o să continue să doarmă, David Oh ştia că lui unuia o să-i fie tare greu. De câte ori nu-şi salvaseră viaţa reciproc în cei zece ani de când Jake fusese numit la baza din Hong Kong? Era o prostie să încerce să numere, împărţiseră moartea şi la fel şi viaţa, fiind mai legaţi ca fraţii. În fond, pe fraţi nu-i unea decât acelaşi sânge. Într-un fel, Jake şi David împărţeau şi felul de a gândi.

Acum era furios pe Jake pentru obstinaţia cu care riscase totul, pentru şansa de a-l prinde pe Nichiren şi a-l oferi pe tavă ca pe un trofeu impresionant din Africa neagră. Ce conta un ticălos ca Nichiren în comparaţie cu Jake?

David Oh suspină. Camerele de spital i se păreau ciudate, cu un aer atât de umed că îi înmuia toate gândurile, cât de cât ordonate. Şi mai dădeau şi senzaţia că sunt scufundate în emoţii violente. Ca şi când, în loc de gravura unui vas al fostei regine în portul Victoria şi portretul color al actualei suverane, pereţii ar fi fost decoraţi cu lacrimi şi gemete. Amărăciunea şi resemnarea predominau aici ca şi în mahalalele lăturalnice.

– David.

David Oh tresări puternic. Umbrele îi rostiseră numele. Se uită spre faţa bandajată a lui Jake Maroc şi-i văzu ochii de felină, o culoare topaz cu luciri incomode de bronz, căutându-l.

– *Dew neh loh moh!* Jake. Se aşează lângă prietenul său. Ai fost pe

[11] *Joss* – Concept chinezesc despre noroc sau destin. (n. aut.)

altă lume cam multişor. Mai bine să-l chem pe doctor. O să vrea să...

– Stai aşa. Nu mă simt chiar atât de rău.

Vorbele lui Maroc sunară colţoase şi gâlcevitoare ca şi când între timp şi-ar fi pierdut abilitatea de a vorbi. Scoase limba, cercetându-şi buzele uscate. David Oh se întinse şi îi turnă nişte apă dintr-o carafă. Apoi, cu duioşie, duse paharul la gura lui Maroc, lăsându-l să bea pe săturate.

– Nichiren?

Numele păru să izbucnească din adâncurile trupului.

– Mă tem că s-a dat la fund.

– De când? zise Jake Maroc strângând din ochi.

– De patru zile.

– Ar fi trebuit să pun laba pe el. Vocea lui Jake era plină de supărare. Aş fi pariat pe orice că de data asta nu se mai ridică la numărătoare. Ochii ca topazul se deschiseră şi-l fixară pe David Oh. Nici chiar cele prin care trecuse nu risipiseră înfricoşătoarea sa forţă. Îl vreau, David.

– O să-l prindem, dădu David Oh din cap.

– Pe dracu! Puterea sentimentului păru să-i facă rău şi, pentru o clipă tăcu, pentru a-şi trage sufletul. Nu mă gândesc la grupa de şoc. Ci la mine.

David Oh nu dorea să sublinieze evidenţa.

– A dispărut, Jake. N-avem nici un fir.

Pleoapele lui Jake fluturară. David Oh avu impresia că prietenul său se lupta să rămână conştient.

– Cât de grav au fost ceilalţi răniţi? Ce face Mandy?

David Oh îşi împreună mâinile pentru a le opri din asudat.

– Numai tu ai scăpat.

– Oh, Doamne!

Ochii lui Jake se închiseră din nou. David Oh nu voia să vadă lacrimile, dar n-avu încotro. O durere distrugătoare îi scutură pieptul lui Jake care ţipă atât de tare că David Oh se apucă de el, ca şi când contactul cu o altă fiinţă omenească ar fi fost suficient pentru a-i alina suferinţa.

Oh, Dumnezeule din ceruri, ce-am făcut? se gândi Jake. La fel de iute cum venise, criza trecu, se îndepărtă. În urma ei rămase inert, ca şi când întregul său trup, care fusese atât de plin de viaţă cu câteva clipe înainte, s-ar fi prăbuşit într-o nimicnicie amară.

Descartes probabil că dăduse Apusului şi omului contemporan fraza definitorie: *Gândesc, deci exist.* În Orient, ca şi în alte privinţe, lucrurile stăteau altfel: *Gândim, deci existăm.* Poate că nici un occidental autentic nu poate înţelege asta pe deplin. Jake unul putea. Unitatea sa, cu care trăise şi pe care o antrenase mai mult de un an, se dovedise o astfel de prezenţă colectivă. Era *dantai.* Şi era moartea

lor colectivă pe care o simţea acum din plin. Fuseseră o entitate suficientă sieşi. Cum era drept şi normal, între ei se născuse o legătură de familie astfel încât, în orice fel de mediu străin ar fi fost azvârliţi, nu ar fi părăsit cercul familial. Asta le dădea puterea lor aproape legendară, asta le permitea să facă ceea ce nici o altă unitate Quarry nu putea să facă: să supravieţuiască nevătămaţi mult timp fără să fie scutiţi de riscurile meseriei.

Odată, când fusese zgândărit să vorbească mai mult despre extraordinara rată de succes a *dantai*-ului, Jake îi spusese lui Rodger Donovan: „Ţine minte că cele mai faimoase drame japoneze, Chushingura, nu povestesc despre un singur erou, ci mai degrabă de patruzeci şi şapte.” Eh, dar occidentalii puneau mereu întrebări directe, aşteptând în schimb răspunsuri directe. Se simţeau pierduţi dacă trebuiau să interpreteze fraze piezişe.

– Erau toţi atât de tineri.

Ca la război, îşi zise David Oh. Asta spuneai de obicei despre băieţii din linia întâi. E momentul să-i dau bătaie.

– Comandamentul crede că a fost vorba de o scurgere de informaţii. Altfel nu se poate explica, tu eşti prea bun, iar *dantai* era cea mai închegată unitate a noastră.

Ochii lui Maroc erau tiviţi cu roşu, accentuându-i vânătăile verzi-albăstrui de pe obraz.

– Trădaţi? De cine? Nimeni din *dantai* n-ar fi scos o vorbă.

– Mai e şi posibilitatea ca ştirile primite de tine să fi fost necurate.

– Sursa e ireproşabilă, scutură Jake din cap.

– Atunci mă tem că trebuie să căutăm în altă parte.

Vocea lui David Oh căpătase o notă incertă. Nu-i plăcea deloc ce avea de spus. Văzu faţa prietenului său acoperindu-se de transpiraţie şi îşi închipui că i-a crescut şi pulsul. Ştia că nu avea prea mult timp.

– Cel puţin, n-ai amnezie, zise el cu glas tare.

Jake se gândea la faţa lui Nichiren. Vădise oare surpriză? Stătuse el la pândă, aşteptându-i? Dar mai erau şi alţii în cameră cu el. Doi muriseră. Unul dintre ei, Kisan, se spunea că ar fi fost singurul prieten al lui Nichiren. Nimic nu părea a indica faptul că fusese prevenit dinainte.

– N-ai fost acolo, David, în timp ce eu am fost. Nu cred să fi fost nici o scurgere de informaţie.

Se chinui să se ridice în şezut.

David Oh îi puse mâna pe piept, împingându-l înapoi pe pat. Ar fi vrut să-i poată spune să se calmeze, dar ţinând cont de ceea ce avea să-i mărturisească, ar fi fost aiurea. Ploaia şfichiuia geamurile înguste, venind în rafale, ca nişte pumni furioşi.

– Se stabilise ceva, ca Mariana să plece în vreo excursie în vreme ce tu erai plecat?

Îşi forţă vocea să fie egală, ştiind că Jake va detecta orice fel de nuanţă deosebită şi va sări pe ea.

– După câte ştiu eu, nu, răspunse. Când se termină perioada de carantină, după ce voi fi povestit tot, o s-o trimiteţi aici? Sunt sigur că e nerăbdătoare să mă vadă pe picioare şi vorbind cu cap şi coadă.

– Mariana nu-i aici, Jake. David Oh îl studie pe bărbatul din pat. A fost remarcată la Kai Tak imediat după începerea misiunii tale. A luat o cursă JAL către Tokio.

În tăcerea penibilă ce urmă, abia se hotărî să continue.

– După cum ştii, n-avem pe nimeni în Japonia, aşa că asta-i tot ce cunoaştem. Am căutat în apartamentul tău o notă, o explicaţie, orice. N-am găsit nimic. Nimicuţa.

– Ce? Faţa lui Jake era albă. Ce i s-a întâmplat? Se holbă la David Oh, detectând ceva pe faţa acestuia. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

– Toate părerile comandamentului converg spre faptul că înainte de sosirea ta la Casa O-henro i s-a şoptit ceva lui Nichiren despre raidul tău. Una peste alta, avem zece morţi. Care nu pot fi explicaţi aşa de uşor.

– David, spuse Jake tremurând, ce Dumnezeu înseamnă asta?

– Mariana a primit un telefon în seara când ai dat atacul. Ştim că venea de la Tokio. În dimineaţa asta, îngrijitorii au redus câmpul de cercetare la un singur cartier: Toshima-ku.

Casa O-henro, se gândi Jake imediat, este în Toshima-ku.

– La patruzeci de minute după ce a primit telefonul, continuă David Oh, s-a îmbarcat pe un avion JAL către Tokio.

– Unde s-a dus?

– Asta nu ţine de domeniul nostru, dădu David din umeri, cu emfază.

– Nu-i posibil, şopti Jake. Mariana nu cunoaşte pe nimeni în Japonia. Absolut pe nimeni. Ce-ar putea să facă acolo?

– Comandamentul se gândea că ai să ne luminezi tu.

– Ei, bine, nu, la dracu!

David Oh se aplecă înainte. Simţi cum îi debordează mânia faţă de Jake.

– Ai idee ce porcărie a lăsat în urmă raidul tău? A pus în pericol întregul plan de comerţ reciproc al Preşedintelui…

– Dă-l în mă-sa pe Preşedinte! se precipită Jake. Nichiren e mai important decât…

– A pus în pericol întreaga noastră organizaţie! David Oh lăsă un moment să se scurgă pentru ca informaţia să-i intre bine în cap lui Jake, apoi continuă. Ce să înţelegem noi din dispariţia Marianei? Să fie o coincidenţă că din toate destinaţiile de pe lume ea să o aleagă pe aceea unde te îndreptai tu, în mare secret? Spune-mi. Se uită la Jake.

Beridien bănuieşte că avem de-a face aici cu un fel de iceberg.

– Şi tu crezi la fel?

– Nu ştiu ce să zic.

– Acum, da, David, ce-am făcut, am făcut pe cont propriu. O singură picătură de cerneală pe o pagină albă. Asta-i tot. Beridien se leagă de cai verzi pe pereţi.

– Poate că da, dar ştii cum e el. Dacă tu nu ai habar de ce a şters-o Mariana, noi nici atât. N-o să aibă linişte până n-o să afle totul.

– Nici eu.

Ploaia continua să bată darabana în geamuri. David se îndepărtă de patul înalt, privind în jos, la asfaltul înnegurat de ploaie.

– Pe Buddha, tare-i nasol afară.

O femeie coborî dintr-un Nissan roşu şi se strecură prin ploaie către intrarea spitalului. David îi admiră picioarele şi luciul părului. Îi plăcu felul în care alerga, cu forţă şi agilitate. Cu o motivaţie puternică. Se întoarse către cameră.

– Jake, cât de prost mergeau lucrurile între tine şi Mariana?

– Nu vreau să discut despre asta.

– Îmi cer scuze că mă bag, dar răspunsul ar putea fi vital.

– Nu prea rău, zise Jake, închizând ochii o clipă. Dar nici prea bine.

– Mă tem că Beridien n-o să fie mulţumit cu atât.

– N-am făcut dragoste de luni de zile, spuse el, uitându-se la David Oh. Asta este suficient de intim să-ţi ajungă, nu?

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Ne-am îndepărtat unul de celălalt. Ne-am schimbat. Cine ştie? Spanacul de rigoare.

– Nu era spanac atunci când v-aţi căsătorit.

– Atunci eram altfel.

Jake privea în gol.

– Mda, tu eşti altfel.

– Ce vrei să spui?

Ochii lui Jake se aţintiră asupra lui David.

– Nu eşti aceeaşi persoană pe care o ştiam eu, Jake, explică David Oh, avansând de la fereastră. De când te-ai întors de la masacrul de la Sumchun te plimbi prin viaţă ca un automat. N-ai decât un singur gând în cap – Nichiren.

– Nu văd ce-i rău în asta. Omul este o maşină de ucis. Ia moartea în braţe ca pe o iubită. Trebuie oprit.

– Va fi. Poate că n-o poţi face, însă, singur.

Ochii lui Jake erau atât de sumbri că David Oh găsi că nu poate să-i suporte prea mult.

– Sunt în stare şi o s-o fac. Să nu crezi că poate ceva sau cineva să mă oprească.

– Înţeleg. Nici chiar Mariana.

– Ce?

– Jake, se pare că nu-ţi pasă decât de Nichiren. Nu mai ai timp pentru ea, numai ai timp pentru mine sau pentru altcineva. Nichiren ne-a alungat pe toţi din viaţa ta. În timpul liber obişnuiam să ne distrăm. Acum nu vrei să discuţi decât despre următorul tău plan de a-l prinde pe Nichiren. Nici nu mai îmi aduc aminte când ai râs ultima dată.

– Cu el liber, nici nu văd de ce aş râde.

– Aici greşeşti amice, îndreptă David Oh un deget spre el. Zici că Nichiren ia în braţe moartea ca pe o iubită. Şi tu ce faci? Acelaşi lucru. În ultimii trei ani, de la Sumchun, tu n-ai trăit, ai agonizat.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Amândoi bărbaţii se întoarseră să vadă cine e. David fu surprins să vadă paznicul din faţa uşii lăsând să treacă femeia pe care o văzuse alergând în parcare. Prin deschizătura uşii îi văzu numai ochii, un pic din nasul mic şi gură. Era suficient de frumoasă pentru a-i tăia respiraţia.

– Jake Maroc este aici?

David Oh dădu din cap, îndreptându-se spre Jake. Îi simţea prezenţa acut, chiar şi prin bariera uşii.

– Gândeşte-te la ce ţi-am zis, *heya!* ar putea fi important.

Apoi trecu pe lângă femeie, ieşind.

Într-o clipă, aceasta fu în cameră. Stătea cu spatele la uşă, ţeapănă, ca şi când i-ar fi fost frică să avanseze.

Jake se lupta să rămână treaz. Era teribil de epuizat; simţea mai multe văluri subţiri zburătăcindu-i prin faţă, prin mintea neclară, cu irealitatea unui vis.

– Cine e? întrebă el simţind o prezenţă în cameră. O întunecime de somn se deschise ca un abis în faţa sa. Îl durea tot trupul şi ar fi vrut să se elibereze. Somnul îi părea o binecuvântare.

– Cine e? spuse din nou, mai domol.

– Nu mă recunoşti?

Femeia plecă de la uşă, apropiindu-se de pat.

– Oh, Jake, spuse ea. Întinse o mână şi-i atinse obrazul bandajat.

Mâna lui se ridică şi-i apucă braţul, pipăindu-i pielea, încercă să se concentreze asupra figurii ei.

– Cine?

– Sunt Bliss, spuse femeia. Obişnuiam...

– Să ne jucăm cu şerpi pe strada Ladder!

Ochii i se deschiseră, uluiţi. Simţi cum îi creşte pulsul. Încercă să se ridice spre ea, dar nu fu în stare.

– Bliss, dar cum se poate...?

– Asta se întâmpla iarna, continuă ea. Vara furam calcan uscat din magazinele din cartierul de vest.

– Şi mâncam cotlete de porc cu orez din cutii de carton, la docurile

Central, cât e anul de lung! O toropeală monstruoasă îl lua cu asalt, dar Jake refuza să închidă ochii. Ce mult a trecut! Da: mi-aduc aminte. O sorbi dintr-o privire, comparând realitatea cu amintirile. De câte ori nu-şi imaginase cum arată Bliss mare, în toată firea. Acum ştia. Scoase un fel de oftat.

– Erai aşa de mică, o fetiţă. A fost odată…

Îi reţinu braţul, mângâind-o ca un orb.

– Bliss, şopti el, Ce faci aici? După atâta timp! Mi se pare imposibil. Incredibil!

– Acum odihneşte-te, spuse ea, blând. Avem timp suficient când te trezeşti.

Washington, ca toate marile capitale ale lumii, se baza pe putere. Oamenii care lucrau aici erau atraşi de oraş ca şi când acesta ar fi fost epicentrul unui cutremur incipient. Muritorii de rând ai lumii – plebea muncitoare care trudea de la nouă la cinci ca apoi să meargă acasă pentru a lua masa constând în cartofi cu carne, proţăpiţi în faţa televizoarelor, în mijlocul copiilor ţipând, apoi târându-se în pat pentru a se cocoţa şi a asuda peste nevestele lor într-o imitaţie penibilă de intimitate – toţi aceştia nu sesizau nimic din emanaţiile invizibile ce atrăgeau elita cu influenţă la Washington.

Puterea înseamnă altceva în fiecare loc. La New York, capitala financiară a Americii, înseamnă să vii la o premieră pe Broadway într-o limuzină nouă Volvo, super-lungă; la Hollywood, capitala distracţiei în America, înseamnă să joci tenis cu Sylvester Stallone. În Washington – unde, pentru cei care sunt cunoscători, se află adevărata putere – ea se măsoară în sporuri de beneficii. Acestea erau numeroase şi substanţiale pentru directorul organizaţiei Quarry.

Pentru Antony Beridien, de departe cel mai grozav avantaj era conacul său întins, din secolul XIX, situat în Great Falls, Virginia. Adăpostit într-o micuţă vale primitoare, între dealuri de smarald, se găsea la mai puţin de o oră de cartierul general Quarry, în partea nord-vestică a Washingtonului. Mai demult fusese o casă conspirativă a Biroului de Servicii Strategice şi apoi a CIA. Se povestea că, în timpul celui de-al doilea război mondial, Eisenhower şi Dulles, precum şi Wild Bill Donovan se adăpostiseră aici. Desigur astea erau numai zvonuri. Că Antony Beridien le şi credea, vădea probabil, dragostea sa pentru loc.

Proaspăt zugrăvită în exact aceeaşi nuanţă albă foarte deschisă, casa era plină de frontoane arcuite, turnuri rotunjite, iar pe o parte se afla o verandă imensă, acoperită, cu o podea de pin, vopsită în gri. Aceasta era mobilată cu piese din răchită albă, imense, cu perne maron pe care erau desenate frunze verde închis şi albe, într-un fel de model de camuflaj.

Camerele gigantice erau pline de antichităţi pe care Beridien le colecţionase cu trudă din toată lumea. Un decorator de meserie ar fi protestat la amestecul de scaune vechi şi biroul de pe timpul Federaţiei cu un orologiu masiv aurit Ludovic al XIV-lea pe marmura de deasupra şemineului, cu o masă Chippendale magnifică în apropiere. Lui Beridien însă nici că i-ar fi păsat. Aici, în interiorul casei, putea să simtă timpul în toată măreţia sa.

Mergând din cameră în cameră, avea prilejul să urmărească progresul remarcabil făcut de perioadele civilizaţiei occidentale, de la Renaştere încoace. Aici, departe de ultramoderna şi necesara simplitate de la Quarry, putea să se lase în voia imaginaţiei, visând la marile realizări artistice ale omului, şi dând de capăt unor probleme încâlcite pe care altfel n-ar fi putut să le rezolve la birou.

Beridien se lăfăia fără ruşine, gustând din plin din acest avantaj derivând din *slujba* sa. Deşi casa fusese cumpărată cu fonduri Quarry, deşi organizaţia o îngrijea, deşi aceasta îi permitea să se ocupe de ea şi de magnificele terenuri garnisite cu trandafiri şi lalele bine întreţinute şi alte plante ornamentale, el totuşi trata casa ca fiind a lui.

Îi dăduse numele actual, Greystoke, căci în timpul său liber Beridien citea cu aviditate multiplele romane scurte ale lui Edgar Rice Burroughs. Din cauza lui Beridien, Preşedintele se abătea de multe ori pe aici, la fel ca şi Secretarul cu Apărarea şi majoritatea membrilor Statului Major. Puterea curgea prin aceste camere vechi, ca sângele fierbinte. Puterea lui Antony Beridien. Avea dreptul să considere că Greystoke era a lui.

În această după-amiază însorită el şi Henry Wunderman mâncau un prânz uşor – somon rece rasol cu maioneză şi mărar, o salată de andive şi ridichi care era foarte apreciată de Beridien şi, nu din întâmplare, constituia specialitatea bucătarului de la Greystoke.

Din cauza căldurii – Beridien nu permisese să se instaleze aer condiţionat în casă – decisese să mănânce în verandă. Păsările gângureau din tufişurile şi copacii din apropiere. Bondari imenşi bâzâiau somnoroşi în grădini de trandafiri. Beridien mai turnă în pahare nişte Perrier. În timpul orelor de serviciu nu se servea nici un fel de alcool, nici măcar vin.

– Mă bucur că ai venit, Henry, spuse Beridien după un timp. Împinsese farfuria la o parte, clătindu-şi gura cu puţină apă Perrier. Wunderman terminase de mâncat înaintea lui.

Un servitor veni şi luă farfuriile. Nu mai vorbiră nimic până când băiatul apăru din nou cu farfurii micuţe cu şerbet de pere, înconjurat de gheaţă.

– În legătură cu ieşirea mea de la şedinţa de săptămâna trecută.

– A trecut, Antony, spuse Wunderman, ca şi când ar fi avut şi el o

contribuţie în problemă. S-a uitat.

– Bun, bun. Beridien se apucase de desert, aşa că nu era clar dacă răspunsese lui Wunderman sau făcuse o apreciere asupra şerbetului. Mânca mecanic, dar faţa îi radia plăcere. După o vreme suspină, răzuind farfurioara cu linguriţa. Îşi turnă nişte cafea dintr-o cafetieră. Wunderman nu se atinsese de desert.

– Desigur că prietenia deţine locul ei în ordinea normală a lucrurilor. Beridien se uita departe, dincolo de Wunderman, cu ochii pe un bondar păros ce se străduia să se umple tot pe picioare cu polen de trandafir. Totuşi, din când în când îmi iese din minte, cum cred că ţi se întâmplă şi ţie, faptul că noi nu trăim într-o ordine normală.

– Tu şi cu mine, Henry, ne ocupăm cu impunerea tipului nostru de ordine peste anarhia acestei lumi. E o responsabilitate grea. Ne cere un imens efort mental să facem să funcţioneze această plasă strălucitoare care este propria noastră creaţie, în ciuda – aici dădu din umeri – hm, a vremii nefavorabile, a terenului neprimitor, şi sforţărilor unor noxe duşmane nouă. Cred că înţelegi ce vreau să spun, Henry.

– Da, domnule, înţeleg.

– Noi suntem altfel decât majoritatea oamenilor de pe lume. Şi asta pentru că aşa am ales noi. Poate că nu ne potrivim nicăieri. Desigur că nu ne-am mulţumi cu ceva banal. Eu unul ştiu că dacă m-ai pune să trăiesc o viaţă mediocră, mi-aş zbura creierii.

– Nu, nu. Ce ne place să facem – ceea ce tânjim să facem – este să dansăm în întuneric. Este imboldul faptului că nu ştim ce ne aşteaptă la cotitură, care ne subjugă. Noi emitem ipoteze, Henry. Suntem vizionari. Privim în viitor şi ghicim direcţiile strategice ale acestuia.

– Băgându-ne mâinile în pântecele unui ţap, spuse Wunderman, cum făceau romanii pentru a afla viitorul.

Beridien râse şi ochii îi reveniră de departe.

– Excelent, Henry. Chiar aşa. Da, bănuiesc că s-ar putea face o paralelă cumva. Se fâţâi în scaun. Quarry a fost creată de mine din clarviziune, pur şi simplu. Curente. Curentele ne-au format, ca o cochilie creată dintr-o mişcare constantă.

Dădu la iveală un dosar cu coperţi roşii. Arătă cu degetul.

– Înţelegi ce-am făcut cu Israelul? În fiecare an le dăm unu, virgulă şapte miliarde dolari ajutor militar, deşi respectiva ţară alocă mai bine de jumătate din bugetul său anual cheltuielilor militare. Apoi le mai dăm opt sute cincizeci de milioane ajutor economic.

– Ştim amândoi că Israelul este singurul nostru aliat stabil în Orientul Apropiat, spuse Wunderman perplex. Dacă nu-i sprijinim noi cine s-o facă? Nu cred că ai făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade şi acum militezi pentru a le retrage ajutorul.

– Nu, nu. Deloc. Beridien părea agasat, ca şi când, profesor fiind, elevul său preferat s-ar fi comportat ca un tolomac chiar sub nasul lui.

Nu faptul că le dăm ajutorul mă deranjează, ci efectul pe care-l are asta asupra lor. Arătă spre dosar cu degetul încă o dată. În ciuda sprijinului nostru, Israelul trece printr-o criză economică puternică. Inflaţia galopează la peste două sute la sută pe an! Gândeşte-te omule! Pe lângă asta, valoarea lirei se deteriorează constant. Curând va trebui făcut ceva drastic acolo pentru a stabiliza ţara.

Se uită în jos, spre foile de hârtie.

– Acum judecă şi tu: naţiunea industrială cu cea mai mare şi mai sigură rată de creştere în ultimele două decade este Japonia. Ce-ţi spune asta?

Wunderman hotărî că, dată fiind dispoziţia actuală a lui Beridien, mai bine s-ar da neştiutor decât să scape un răspuns greşit.

– Unde vrei să ajungi, Antony?

– Ai să vezi. Israelul, care cheltuieşte miliarde pe armament, este la marginea colapsului economic. În schimb, economia Japoniei merge ca focul. Se plecă înainte, cu coatele pe tăblia mesei. De ce? Să fie numai din cauza unui bun management? Dar cum? Israelienii, după cum ştim, sunt departe de a fi proşti. De fapt, am face bine să învăţăm de la ei în multe privinţe. Atunci de ce?

– Politica distrugerii, îşi răspunse el la propria întrebare. Curentul din care a luat naştere Quarry. Viziunea pe care am avut-o cândva, în epocile întunecate, despre natura lumii viitoare. Şi acel viitor, Henry, este astăzi!

Beridien închise dosarul cu coperţi roşii şi îşi puse palma pe el.

– Totul se află aici, în dosar. Ce vedem este o corelare inversă între cheltuielile militare şi creşterea sănătoasă economică. Japonia cheltuieşte un nimic pe arme în comparaţie cu Israelul.

– Una dintre frazele cele mai citate ale lui Lenin, continuă el zâmbind, este: Imperialismul este faza finală a capitalismului. Ce-ar putea defini mai bine imperialismul decât vânzările de arme, ei? Şi totuşi, comuniştii o fac, şi chiar în stil mare. Am aici un raport de la ultima întrunire a Sovietului pe probleme economice în Novosibirsk. Cu toţii, cei prezenţi au căzut de acord că cel mai puternic impediment al creşterii economice a ţării lor o constituie cheltuielile militare.

– Anul trecut, continuă el, Coreea de nord a furnizat Irakului arme în valoare de opt sute optzeci de milioane dolari, deşi este aliata Iranului, duşmanul Irakului. Anul acesta cifra se va dubla. Între 1965 şi 1985 treizeci şi unu de ţări ale lumii a treia şi-au sporit cheltuielile militare cu sută la sută sau chiar mai mult. Desigur, toată lumea va recunoaşte Egiptul, Iranul, Siria şi Irakul printre acestea. Şi poate că numai tu şi cu mine suntem singurii care nu suntem surprinşi de includerea Hondurasului, Nigeriei, Zambiei, Zimbabweului şi Kuweitului. În ziua de azi, domeniul militar este componenta cu

creşterea cea mai rapidă a comerţului mondial.

– Şi asta este, în bună parte, opera noastră, spuse Wunderman dregându-şi vocea.

– Da, da, străluciră ochii lui Beridien. Noi doi o ştim bine. Fie că are motivaţii ideologice, religioase sau pur şi simplu politice, liderul unei ţări se va simţi categoric mai în siguranţă având o armată mai mare şi mai bine echipată decât cea a oricărui inamic. Dar noi ştim că banii cheltuiţi pe armament nu prejudiciază numai creşterea economică, dar şi stabilitatea politică.

Wunderman îl asculta numai cu jumătate de ureche. O parte a minţii sale se gândea la ce spusese Beridien despre prieteni, despre faptul că cei din Quarry erau cumva altfel, că aleseseră viaţa respectivă tocmai datorită acestei diferenţe. Monotonia.

Dacă ar fi fost să fie cinstit cu el însuşi, Wunderman ar fi recunoscut că el nu se alăturase organizaţiei Quarry pentru a scăpa de plicticosul orar nouă–cinci. Se înrolase pentru a-şi demonstra – sieşi şi nevestei sale – că era acceptat într-un club plin de absolvenţi ai şcolilor de administraţie din prima ligă, toţi nişte super inteligenţe.

Wunderman urmase o facultate de stat. Avusese note mediocre, iar când profesorii lui fură întrebaţi la recrutarea sa la Quarry, aceştia îl declaraseră în cel mai bun caz un student fără strălucire. Unii avuseseră nevoie de mult timp pentru ca să şi-l amintească; alţii chiar îl uitaseră de tot.

Racolatorii de la Quarry se dovediră mulţumiţi văzând în această prezenţă ştearsă o lucire de talent. De fapt, nimeni nu-şi amintea de Wunderman. Avea calitatea de a se putea strecura prin mulţime nebăgat în seamă.

Soţia sa, Marjorie, îl băgase totuşi în seamă. Fusese regina balului la unul dintre colegiile Seven Sisters. Era frumoasă şi suficient de deşteaptă să termine chiar după şeful de promoţie.

Ea şi Wunderman se întâlniseră la un dans unde el şi mai mulţi prieteni veniseră neinvitaţi. Păruse atât de pierdut, că o atrăsese imediat. Wunderman nu înţelesese niciodată ce găsise ea la el, dar, în fond nu era în stare să priceapă şi pace cum vedeau femeile lumea.

Nu putea concepe că, deja după primul an la facultate, Marjorie se săturase de tineri intelectuali snobi, stilaţi şi îmbrăcaţi în haine Paul Stuart, gonind în Jaguar-uri şi Triumph Spitfire, printre frunzele căzute ale campusului. Discutaseră despre cluburi, polo şi călărie, ca şi când acestea ar fi fost probleme vitale ale lumii.

Văzuse în Wunderman o blândeţe pe care alţii o luau drept timiditate. Şi provocându-l la discuţii, descoperise că este deştept, curios şi flexibil, trei calităţi pe care era sigură că n-o să le mai găsească în alt bărbat.

De la a doua întâlnire ştia că nu mai vrea să se vadă cu altcineva.

După a patra, era convinsă că s-a îndrăgostit. La vremea respectivă Wunderman avu nevoie de foarte puţină muncă de convingere pentru a se însura. Marjorie îl vrăjise din prima clipă când o văzuse venind spre el, în sala de dans. Faptul că îl plăcea i se părea la fel de miraculos ca şi un câştig la loterie.

În chestia asta era extrem de serios. Nesiguranţa cu privire la dragostea ei îl zvârlise într-un coşmar frecvent, din care se trezi într-o bună zi, descoperind că este într-adevăr căsătorit cu Marjorie, el continuând însă să fie o persoană care poartă haine Harris, joacă golf fără handicap şi vorbeşte cu accent din Boston.

Visul se termina întotdeauna cu Wunderman zgâindu-se în oglindă, unde îl întâmpina o faţă bronzată de soare şi vânt, sănătoasă şi foarte arătoasă. În visul său Wunderman era cuprins de panică, cum că Marjorie s-ar putea trezi şi văzându-l şi-ar da seama ce greşeală teribilă făcuse.

Casa lor de la ţară, în Virginia, nu departe de Greystoke, păruse fără viaţă în primii lor ani împreună. Deja îi mărturisise lui Marjorie suficiente lucruri în legătură cu treaba în care se băgase pentru ca ea să remarce, destul de des, că locul îi părea plin de umbre. Mai mulţi ani îi refuzase singurul lucru ce conta cu adevărat pentru ea: să aibă copii. Nesiguranţa în care trăia îl făcuseră de neînduplecat. Îşi pierduse tatăl, marinar, pe când avea numai şapte ani. Nu voia ca şi copiii lui nenăscuţi să aibă aceeaşi soartă.

A fost necesar ca Marjorie să-l ameninţe că-l părăseşte, pentru ca el să înţeleagă ce însemna pentru ea să aibă un copil. În cele din urmă cedă, îngrozit că poate unul dintre coşmarurile sale avea să devină realitate. Acum, mai târziu decât prietenii lor, aveau doi copii adolescenţi, un băiat şi o fată.

Nu trecea o singură zi fără ca Wunderman să nu se teamă pentru ei. Acest simţământ îl avea şi pentru Marjorie. Ea avusese dreptate; dacă el dorea genul ăsta de viaţă, trebuia să se obişnuiască să trăiască şi cu frica.

– Instabilitatea politică, spunea Beridien acum, este pâinea noastră, Henry. Aşa am văzut-o eu acum douăzeci şi cinci de ani. Kennedy a fost de acord cu mine. Numele lui se găseşte pe carta noastră şi sunt al naibii de mândru de asta. Toate schimbările pe care le-a suferit el şi Preşedinţia în ultima vreme sunt dezgustătoare, după părerea mea. A fost un Preşedinte curajos, de aceea a întrezărit necesitatea ca noi să existăm separat de CIA.

– Am folosit agenţia ca ţap ispăşitor în multe ocazii, crede-mă. Din când în când ne place să arătăm lumii că-i proastă. Chestia asta îi relaxează pe oameni, îi face să se simtă superiori, chicoti Beridien. Aşa ne plac, continuă el, gesticulând. Apoi a venit scandalul. Bănuiesc că nu ştii că eu am fost capul răutăţilor. Unii dintre ziarişti erau gata-

gata să descopere existenţa agenţiei noastre. Preşedintele şi cu mine am hotărât că o perdea de fum este cea mai bună apărare. Oricum, curăţenia ce a rezultat apoi la CIA nu le-a prins rău. S-au descotorosit de balastul cel mai stânjenitor.

– Că am pomenit de balast, continuă el, dregându-şi vocea, Henry, mă gândesc să-l trimit pe Stallings în Japonia după Mariana Maroc.

– Nu înţeleg, răspunse Wunderman, Stallings excelează în două chestii: planificare şi ucidere.

– Da, foarte adevărat. Beridien îşi împreună degetele alungite ca şi când ar fi auzit acest lucru pentru prima dată. Te asigur că nu este o decizie pripită. Scoase o foiţă îndoită din buzunarul hainei şi i-o întinse.

Wunderman o luă şi o despături încet. Simţea un fel de minge de gheaţă congelându-i stomacul.

– Ultima fază a raportului îngrijitorilor despre convorbirea telefonică RISS, spuse Beridien.

Vocea lui vădea o notă de calm pe care judecătorii obişnuiau odată să o aibă atunci când toată lumea trecea cu vederea o execuţie.

– Telefonul pe care l-a primit de la Casa O-henro, ridică Wunderman ochii.

– Unde Nichiren îl aştepta pe Jake Maroc, da. Beridien recuperă hârtiuţa. Îmi pare rău, Henry. Trebuie să ţii minte ce ţi-am spus mai devreme despre prietenie. Pentru oameni ca noi este un lux. Adesea periculos. Mă tem că avem de-a face cu o astfel de situaţie.

– Trebuie să studiem şi să dăm de capăt imediat legăturii Marianei Maroc cu Nichiren. Şi, ce-i mai important, trebuie să distrugem această relaţie. Făcu o pauză. Nu eşti de acord, Henry?

Wunderman părea lovit în moalele capului. Îşi aduse aminte de vremurile când mergea la Hong Kong şi sta în casa lui Jake. Mariana avea grijă de el ca şi când ar fi fost unchiul ei preferat. Îl învăţase totul despre Colonia coroanei, ducându-l în tururi prin toate cartierele, explicându-i istoria acestora, amestecul de dialecte, religii, concepţii. Îi arătase puterea Guvernatorului, a Triadelor, a Clubului Royal Hong Kong Jockey. Prin ea întrezărise vârtejul lumii jucătorilor chinezi, a mâncării chinezeşti, a arhitecturii chinezeşti. Şi când se îmbolnăvise de gripă stătuse cu el toată noaptea, schimbându-i compresele, pe care febra le transforma din reci în calde.

– Henry?

Mariana Maroc şi Nichiren? Ideea părea că vine de la un nebun. N-avea sens. Dar BSS nu minţea şi îngrijitorii nu puteau face o greşeală de astfel de proporţii. Trebuia să privească lucrurile în faţă. Nichiren o sunase pe Mariana în noaptea când Jake pornise raidul. Nu era de conceput că altcineva din Casa O-henro să fi dat telefonul. Nimeni de acolo nici nu ştia măcar că ea există.

– Henry, aştept.

Trădarea era un concept cu care Wunderman trăia zi de zi; făcea parte integrantă din lumea de umbre în care alesese să trăiască. Sursele acestei trădări însă îl zăpăceau întotdeauna. Era departe de a fi acel gen de spion rece şi calculat, descris în romane, care se aşteaptă ca şi cel mai bun prieten să-l trădeze, sau soţia ori prietena. Asemenea trădări îl deprimau cumplit, uimirea consumându-i din energie precum muşcătura unui vampir. Simţi contractarea interioară, strângerea involuntară a scrotului, răspunsul primitiv al oricărui mascul în faţa pericolului neaşteptat. Se simţi trist şi demontat.

– Nu vreau să iau decizia unei astfel de manevre irevocabile fără consimţământul tău, spuse Beridien. Cred că este dreptul tău.

– Degetul mare în sus sau în jos, murmură uşor Wunderman. Ca la romani.

Beridien îşi reaminti remarca anterioară a lui Wunderman şi dădu aprobativ din cap:

– Ca la romani.

Wunderman se ridică de la masă. Ziua începuse să se înnoreze. Toate culorile vesele dispăruseră, ca şi când florile şi-ar fi ascuns chipurile de el.

– Aşa să fie, zise. Dealurile de un verde puternic, păreau atât de îndepărtate. Degetul în jos.

Shi Zilin păşi afară din maşina neagră oficială în momentul când aceasta se opri dincolo de porţile Xiang shan-ului. Aceste Dealuri Parfumate, cum se numeau, situate la aproape douăsprezece mile nord-vest de Beijing, fuseseră închise publicului în 1972. Lui Zilin îi plăcea foarte mult să vină aici. Pacea îl ajuta să-şi alunge durerea copleşitoare. În spatele său şi la stânga era o piaţetă pătrată, în faţa acelei părţi din Palatul de vară numită Yuanmingyuan. Incinta era un punct turistic de mare atracţie.

Lui Zilin personal i se părea trist. Locurile fuseseră jefuite şi incendiate de englezi şi francezi în 1860, iar în 1879 o încercare de restauraţie dăduse greş din lipsă de bani.

După aceea puţinele piese de marmură rămase, sculpturi, faianţă manuală transparentă şi cărămizi, dispăruseră. Toţi copacii îngrijiţi atent de-a lungul secolelor, fuseseră tăiaţi pentru lemn de foc, iar structurile mai mari demontate pentru a extrage fierul care le menţinea îmbinate.

Nimic nu rămăsese din construcţiile chinezeşti, făcute în întregime din lemn. Se păstraseră câteva ziduri şi alte rămăşiţe ale unor palate europene, în mijlocul câmpurilor plate de orez, unde odinioară se întindeau la nesfârşit grădini elaborate.

Zilin întoarse spatele cu bună-ştiinţă spre toate acestea, privind

spre Dealurile Parfumate, cu pantele lor purpurii-cenuşii mergând coastă în coastă cu Yuquan-shan, Dealul Fântânii de Jad. Acum câteva secole, aici, o răsturnare geologică masivă adusese la iveală un calcar dur, împrăştiindu-l pe suprafaţa dealului. În decursul acestui proces, forţele violente transformaseră calcarul în marmură, care fusese întâi folosită în timpul dinastiei Qin pentru a construi palate, temple şi un parc. Odinioară existaseră mai multe temple budiste şi taoiste, precum şi câteva minunate temple din piatră, sculptate în dealul de marmură.

Acum Zilin o transformase într-o zonă militară, pentru a nu fi răscolită de căutătorii de curiozităţi, odată cu deschiderea Chinei către Vest. Ofiţeri şi soldaţi de infanterie îl salutară pe când îşi croia drum încet, în sus pe deal. Ura aparatul de metal pe care trebuia să-l poarte pe piciorul drept, dar fără el durerea i-ar face muşchii inutilizabili.

În fiecare zi, în vila sa în afara Beijingului, făcea exerciţii izometrice, greutăţi, mişcări în apă. Cam la două zile un renumit acupresurist îl vizita şi o dată pe săptămână, cu regularitate, primea şi un acupuncturist.

Nici una din treburile astea, Zilin o ştia bine, nu puteau să-i vindece boala degenerativă de care suferea, dar la vârsta lui, aproape optzeci şi şase de ani, nu mai conta prea mult. Să scape de durere era obiectivul său de scurtă durată pe care subordonaţii lui îl ajutau satisfăcător să-l îndeplinească.

Zilin întoarse capul pentru a prinde boarea de vară. Câmpurile de orez îl înconjurau, uşurându-i într-un fel durerea. Ochii i se pogorâră asupra clădirilor adăpostind Universitatea Qinghua, pe partea opusă a ogorului încins de soare.

Mai era şi un alt motiv pentru care lui Zilin îi plăcea să vină aici. Pe lângă natură, se simţea aproape de tinerii şi tinerele care constituiau literalmente viitorul Chinei. Era greu să-i faci pe colegii miniştri să înţeleagă că cea mai preţioasă resursă naturală a Chinei erau tinerii. Până la unul, colegii săi nu aveau încredere în cei tineri, temându-se de influenţa nefastă a decadenţei vestice şi încercând în fel şi chip să ţină în frâu tânăra generaţie, aşa cum fuseseră şi ei ţinuţi acum cincizeci de ani.

În ţara asta, îşi zise Zilin, există mai mult decât o opoziţie la schimbare. Un fel de frică xenofobică în faţa ei. Opoziţia era altceva. Apa curgătoare va sfârşi prin a toci faţa stâncii, netezind urmele şi şănţuleţele cu şuvoiul său.

Teama însă era o cu totul şi cu totul altă problemă. Era o reacţie iraţională şi deci imună la efectul eroziunii fireşti. Frica se vâra în cele mai intime fibre ale lucrurilor, făcându-le impenetrabile, imuabile.

Dar nici chiar asta nu-l oprea pe Zilin. Dacă pârâul în scurgerea sa

eternă, nu poate să macine un obstacol ce-i stătea în cale atunci trebuie să-şi schimbe cursul, lăsând obstacolul să se usuce în soare. Şi curând, fără concursul apei, forţele naturii îl vor sfărâma şi distruge complet.

Asta era soarta pe care Zilin o plănuia pentru inamicii săi, care erau şi numeroşi, şi puternici. Poate că împreună erau mai puternici decât el. Ca şi ciclurile de vârstă, păreau să se reîmprospăteze, devenind din ce în ce mai vicleni şi mai hotărâţi să-l doboare.

În ultimii cinci ani avuseseră loc două acţiuni conjugate menite să-l înlăture. Prima miza pe posibilitatea de a-l transforma într-un exemplu, cum se petrecuse cu Banda celor patru. Eşuând, un an mai târziu, acelaşi grup de miniştri a încercat să-l scoată la pensie pe motivul vârstei sale înaintate şi a bolii.

Imediat după încheierea fără succes a celei de-a doua acţiuni, doi dintre cei mai virulenţi membri ai grupului au sfârşit în accidente nefericite, la o lună distanţă. Cel puţin ancheta oficială a concluzionat că fusese vorba de accidente. Probabil că ceilalţi membri ai grupului n-au fost de aceeaşi opinie, pentru că de atunci Zilin n-a mai fost stânjenit de nici un fel de imixtiune şi a început astfel deschiderea Chinei către o parte din metodele capitaliste de piaţă.

Adică până acum şase săptămâni. I s-a dat a înţelege cu claritate de una din multiplele sale surse că un tânăr în ascensiune – în termeni chinezi asta înseamnă cineva cam de cincizeci de ani – un anume Wu Aiping care în ultimul an fusese numit în fruntea Institutului Ştiinţific şi Tehnologic pentru Apărare Naţională, contactase pe unul dintre membrii grupului. După cum ştia Zilin, Wu Aiping era în relaţii bune cu şeful partidului comunist şi cu ministrul apărării. Sume fantastice de bani fuseseră dirijate către Institut căci toţi erau de acord că o apărare modernă este de importanţă covârşitoare pentru China. Aceasta îl făcea extrem de puternic, mult mai puternic decât ceilalţi membri ai *qun*-ului[12] care, totuşi, erau toţi miniştri de frunte. Wu Aiping conducea bătălia împotriva întoarcerii Chinei cu spatele la stricta ideologie marxist-leninistă.

Zilin depăşea morminte şi pe o parte şi pe cealaltă. Ca şi când întreaga istorie a Chinei ar fi fost îngropată pe acest drum, familii fără şir care îndураseră totul: clima, dinastiile ce se schimbă, invaziile manciurienilor, japonezilor, şi *gwai loh*[13] din atâtea naţii. Cu toate acestea China rezista. Fusese bătută şi stâlcită, decimată de stupiditatea guvernării manciuriene şi mult mai târziu, a unor războinici ca Cian şi semizei ca Mao.

Lui Zilin i se păru acum că, în ciuda celor mai bune eforturi ale

---

[12] *Qun* – mandarină; grup. (n. aut.)

[13] *Gwai loh* – diavol străin; cantoneză (n. aut.).

sale, iubita sa patrie dăduse înapoi în aproape toate domeniile, de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Şi regresiunea ameninţa să continue.

N-avea oare să vină un sfârşit? se întrebă.

Spiritele tăcute ale celor îngropaţi în jur păreau că umflă aerul cu un murmur la unison. Nu mai vrem, auzea în urechi. Trebuie să se termine cu asta pentru supravieţuirea Chinei în secolul 21.

Zilin avea lacrimi în ochi când ajunse la intersecţie şi o luă la dreapta. Văzu Wofosi, templul lui Buddha care doarme.

Templul, odată faimos în toată China pentru copacii săi rari, era printre cele mai vechi din împrejurimile Beijingului. Fusese construit pe timpul dinastiei Tang şi deşi se spunea că o statuie de santal a lui Buddha se odihnea deja pe locul respectiv, în 1321 dinastia *Yuan* a folosit 250 000 de kilograme de cupru pentru a turna una nouă şi mai frumoasă. Şapte sute de muncitori duseseră treaba la bun sfârşit. Din două încercări în zece ani, se realiză ceea ce azi ar fi imposibil din cauza costurilor exorbitante.

Datorită moştenirii locului, Zilin adusese o Şcoală de silvicultură extrem de modernă în clădirea lungă şi pustie din anexă. Templul fusese lăsat intact, în urma strădaniilor sale.

Intrând, se simţi copleşit de pacea locului. Nu exista uşă şi astfel mici păsări şi animale sălbatice intrau când le plăcea. Triluri pluteau în atmosferă, părând a zburătăci armonios printre razele de soare ce pătrundeau în interior.

Zilin ar fi putut folosi o grămadă de astfel de locuri pentru contemplare paşnică. Dar nicăieri altundeva nu simţea prezenţa lui Buddha cu mai multă putere.

Ce valabilitate are comunismul, se gândi el, în sânul şi sub forţa unei astfel de legi universale?

Se aşeză cu oarecare dificultate pe unul din scaunele de camping aşezate de o parte şi alta a mesei de piatră pe care era plasată tabla de *wei qi.* Se juca deja un joc. Zilin îşi îndreptă ochii spre configuraţia cunoscută, dar mintea îi zbură în altă parte.

Abordarea grupului de către Wu Aiping coincidea cu data exactă când Zilin iniţiase ultima fază a planului său Hong Kong. Asta nu era semn bun. Zilin era prea bătrân pentru a crede în coincidenţe, cel puţin nu la scara asta. Deşi măsurile de siguranţă fuseseră excelente, afacerea se desfăşura de mai mulţi ani. Era o prostie deci să presupună că vreo vorbă, oricât de mică, fusese scăpată, pentru a o da în vileag.

Zilin se întoarse din nou către tabla de *wei qi.* Era compusă din nouăsprezece linii verticale şi nouăsprezece orizontale. Jocul utiliza mici pietre ovale din scoici având o suprafaţă atât de mătăsoasă, că-i făcea întotdeauna plăcere să le pescuiască din vasele laterale,

pipăindu-le între degetul mare şi arătător, în timp ce gândea mişcările. Negre şi albe, erau dispuse foarte asemănător cu armatele în timpuri de demult. Aici, pe placă erau aşezate pe una dintre cele 361 de *in* sau intersecţii de linii.

În această complexitate de teritorii, rute, legături, linii slabe şi puternice, în care cele două forţe opuse trebuiau să acţioneze, să se unească, să se extindă şi să se restabilească în cazul în care aveau de izolat poriuni de teritoriu, câştigând astfel un avantaj asupra celuilalt, Zilin vedea un microcosmos al lumii adevărate.

Se auzi un zgomot la intrarea în templu şi Zilin se uită în sus pentru a vedea o siluetă profilată în soarele ce pătrundea pieziş prin spate. Chiar fără alte detalii, Zilin putea să-şi imagineze corpul uşor bondoc, aproape comic, îmbrăcat într-un costum şifonat şi prost croit.

– Vino, vino, Zhang Hua, spuse el. Ai sosit aşa de târziu că eram gata să încep fără tine.

Celălalt bărbat se repezi la scaunul opus celuia pe care stătea Zilin. Îşi şterse faţa lată, mongolă, cu o batistă de in, apoi îşi suflă nasul. Îşi împinse ochelarii din sârmă pe puntea aproape inexistentă a nasului său plat.

– Trebuie să-mi notez să nu mai apar târziu, zise el, scuzându-se.

– Într-una din zile, râse Zilin binevoitor. Apoi văzând expresia celuilalt, continuă: Uite ce, Zhang Hua, suntem prieteni şi în acelaşi timp miniştri, plin şi adjunct. Lucrăm împreună în afaceri oficiale şi clandestine... de cât timp, doisprezece ani? Mi se pare mie că întârzierile sunt singurul tău viciu. Atunci aşa să fie! Toţi oamenii trebuie să aibă un viciu – atâta timp cât este minor. Nu crezi?

– Aş vrea să n-am nici unul, Shi Zilin.

– Dar, dragul meu Zhang Hua, asta e o prostie fără margini. N-am încredere în omul care se laudă că n-are nici o slăbiciune. Ce ascunde această afirmaţie, îmi zic? Nu, nu, trebuie să înţelegi că viciile minore ne protejează de cele majore.

Se întinse să pună o piesă neagră pe *tan yuan,* cea mai importantă dintre cele nouă *xing* sau stele, intersecţiile ce divid câmpul de bătaie în zone teritoriale. *Tan yuan* se află în mijlocul tablei. Din noua poziţie, piesa năştea o serie de consecinţe: strategii până acum ascunse se revelară, se deschiseră noi posibilităţi, în timp ce altele se închiseră.

Fiecare piesă poate să aibă până la patru *qi* sau libertăţi. Dacă înconjuri o piesă inamică din toate părţile, înseamnă că i-ai luat toate libertăţile. Asta era mişcarea pe care Zilin tocmai o făcuse. Piesele albe moarte păreau că se uită în sus la jucători.

– Trebuie să ai grijă de victime, Zhang Hua.

– A sosit un mesaj pentru dumneata azi dimineaţă, la birou, informă adjunctul, ridicând o piesă şi cercetând placa în vederea mişcării viitoare.

Înţelese repede că pătratele din dreapta sus şi stânga erau adevărate mine pentru ochiuri mişcătoare. La o primă vedere păreau tentante, simpli ochi inocenţi. Dar Zhang Hua le recunoscu drept ce erau cu adevărat, capcane mortale. Ochii dificili erau caracteristica jocului lui Shi Zilin.

– În vinerea aceasta la nouă eşti chemat la Premier.

– Veşti proaste, mârâi Zilin. Convocarea expune vreun motiv sau dă vreun nume de persoană care va fi prezentă?

– Nu.

– Şi mai rău. Zilin îşi ridică ochii de pe tablă şi-i căută pe ai lui Zhang Hua. Prietene, trebuie să presupunem că a fost făcută convocarea în urma unei manevre de-a lui Wu Aiping.

– Aşa mă tem şi eu.

– N-ai mutat, zise Zilin uitânduse-n jos.

Zhang Hua nu-şi mişcase ochii de pe faţa ministrului.

– Shi Zilin, mi-e frică. Omul ăsta mă înspăimântă.

– Înţeleg, spuse Zilin. E bine că Wu Aiping te sperie, înseamnă că înţelegi la adevărata valoare ameninţarea lui la adresa noastră şi a tot ce-am muncit atât de mult să construim. Teama este o emoţie omenească, prietene. Trebuie să înveţi s-o respecţi mai degrabă decât să-ţi fie frică de ea. Când ajungi să înţelegi şi o astfel de emoţie primitivă precum groaza, atunci poţi s-o foloseşti. Da, Zhang Hua, s-o foloseşti.

– Frica mă paralizează.

– Şi totuşi, mărturisi Zilin, noi doi cunoaştem înţelesul adevărat al fricii. A fost suficient de teribil când trebuia să ne ocupăm numai de flota rusească maritimă şi aeriană din Vladivostok şi alte porturi mai mărunte din Orientul Îndepărtat. Aceste ameninţări, împreună cu forţele sovietice din Siberia, ne-au stat ca o greutate deasupra capului de la terminarea celui de-al doilea război mondial.

Ochii negri, adânci şi lucitori ai lui Zilin îl purtară o clipă pe Zhang Hua în vârtejul puterii pe care o emana bătrânul, ca un furnal de mare capacitate.

– Acum vin însă o serie de evenimente mult mai înspăimântătoare. În ultimii trei ani ruşii au început să-şi modernizeze cele cincizeci de divizii, dintre care şapte blindate, de-a lungul frontierei noastre nordice. În Siberia de Est, unde suntem extrem de vulnerabili, au desfăşurat ceva mai puţin de o sută de bombardiere TU-22 şi o sută cincizeci de rachete mobile SS-20 cu încărcătură nucleară. Apropo, bombardierele, pe care americanii le numesc Backfire, au o rază de cinci sute de mile, cu încărcătură nucleară, fie bombe sau rachete aer-sol.

– Şi asta nu e tot, continuă el. Statele Unite, în înţelepciunea lor infinită, au construit cele mai mari baze aeriene şi instalaţii navale în

întreaga regiune sud-est asiatică, la Cam Ranh Bay şi Da Nang. Acum că ei au părăsit Vietnamul, ruşii au şi pus gheara pe bazele respective. De acolo, personalul sovietic administrează materialul şi oamenii, supraveghind întreaga regiune. O vreme, de acolo s-au lansat numai avioane de recunoaştere. Ştii însă că recent am fotografiat bombardiere TU-16 de rază-medie pe aeroporturile respective. Patrulele de vase din Cam Ranh Bay au sporit de la unsprezece mii cinci sute ore navale în 1981, la douăzeci şi şapte de mii anul trecut.

– Acum sovieticii ne pot ataca din nord, zise el, dregându-şi glasul după o pauză, şi din sud. Practic au construit un inel de forţă în jurul Chinei. Suntem într-un fel de laţ, prietene. Şi, internaţional vorbind, ruşii pot lovi şi în strâmtoarea Malacca, în cazul în care se va produce o escaladare a războiului din Orientul Mijlociu. Prin strâmtoarea aia trec toate petrolierele ce se dirijează spre Marea Chinei de Sud. Acoperiţi de forţe de pe şase aeroporturi modernizate şi lărgite din Afganistan, ruşii pot trimite vase de război şi distrugătoare în Oceanul Indian de nord. Mai au şi o forţă potenţială terestră imensă în armata vietnameză, care numără cam un milion de soldaţi.

Zilin îşi întinse mâinile asupra tablei de joc.

– Acest laţ în jurul Chinei trebuie să fie principala noastră grijă, Zhang Hua. Ce prezenţă nesemnificativă este Wu Aiping, în comparaţie cu acel pumn înzăuat atât de strălucit conceput şi executat de generalul Anatoli Karpov.

– Aş vrea să fiu şi eu la fel de încrezător ca dumneata, domnule ministru.

– Nu, îşi spuse Zilin, nu cred că ai vrea această presiune distrugătoare, prietene. Dar, în fond, ştiu că toată lumea tânjeşte să fie acolo unde nu este. Asta e natura omenească.

De fapt, Zilin se întreba dacă într-adevăr avea atâta încredere precum presupunea bărbatul mai tânăr. Desigur, reuşise şi mai înainte să se apere de atacuri. Era ultimul războinic plin de cicatrici din zilele de odinioară. Adevărat că de câteva ori fusese cât pe-aci să nu scape, că dăduse peste nişte adversari foarte şireţi. Wu Aiping însă era oarecum deosebit de ceilalţi. Poate din cauză că făcea parte dintr-o altă generaţie. Gândul că oameni ca Wu Aiping ar putea constitui viitorul Chinei îl făcea pe Zilin să se cutremure interior. Cât de diferit era acest om de trupele de tineri ai ţării, la şcoala forestieră a lui Zilin sau chiar la universitatea din preajmă, pregătindu-se cu toţi pentru o nouă zi.

Într-adevăr existau motive solide pentru a te teme de Wu Aiping. Poate că din tot Beijingul era singurul om care ar fi putut călca în picioare toţi anii de muncă la planul Hong Kong.

Şi dacă i se va da cea mai mică şansă, Zilin o ştia prea bine, va

face exact asta.

Zhang Hua luase o piesă albă din cupa puţin adâncă de pe marginea tablei. În partea stângă, jos, descoperi ce căuta şi-şi plasă pietricica la o intersecţie. Se gândise la un *zhang,* o prelungire, redând două libertăţi unei piese de-ale sale, care se găsise atacată pe intersecţia adiacentă.

– De ce să te frământe Wu Aiping, prietene, zise Zilin, când faci asemenea mişcări precise şi curajoase?

– Pentru că aici jucăm *wei qi.* Când o piesă de-a mea rămâne fără libertăţi pur şi simplu o scot de pe tablă. Dar eu sunt încă în viaţă.

Te înşeli, prietene, zise Zilin în gând. Asta e diferenţa dintre noi. Tu nu poţi să vezi dincolo de tablă. Nu înţelegi aplicaţiile în viaţă ale acestei strategii. De aceea eşti un jucător bun, dar nu *jian*[14].

Alese o piesă neagră şi era gata să-şi pună pionul în partea de jos, stânga, la intersecţia 5-19. Nu ridică ochii de pe tablă, iar urechile lui ascuţite nu distinseră nici un sunet, însă un al şaselea simţ îl informă despre tensiunea care creştea în Zhang Hua.

Punând o piesă acolo, Zilin ar fi lovit uşor. Mişcarea ar fi împiedicat şase piese albe de a se uni. Însă, după mai multă gândire hotărî să mute în altă parte.

Zhang Hua ripostă aproape imediat, ducându-şi piesa albă la intersecţia 5-19 pentru a-şi împiedica inamicul să revină acolo. Scoase un suspin răsunător de uşurare.

– Nu numai despre generalul Karpov trebuie să ne facem probleme, Zhang Hua. În spatele şi deasupra lui Karpov se află alt om, care în felul lui e mai periculos pentru noi. Iuri Lantin. El vede distrugerea Chinei ca pe un pas necesar în dominarea lumii de către Rusia. Dacă nu-l putem neutraliza pe Iuri Lantin suntem sortiţi pieirii. Însă atacul nostru trebuie să fie delicat, pe furiş, dat într-un punct unde apărarea este imposibilă.

– Trebuie să descoperim punctul vulnerabil şi să-l prindem când se gândeşte la altceva.

Zilin îşi ridică piesa neagră şi o puse la intersecţia deschisă 7-19, construind astfel un *huo yan,* un ochi mişcător. Îi luase toate cele şase piese ale lui Zhang Hua. N-ar fi putut să reuşească dacă Zhang Hua n-ar fi jucat 5-19.

Eu văd paralelele, se gândi Zilin. În fiecare moment al fiecărei ore a fiecărei zile se produc schimbări. Acestea înspăimântă pe cei mai mulţi oameni. Eu însă consider schimbarea ca fiind esenţa strategiei. Ca un artist care aşază culoarea pe pânză, eu observ că adesea mişcarea în sine şi din sine este suficientă pentru un atac. Am învăţat

---

[14] *Jian* – cuvânt cu mai multe înţelesuri: general de armată, creator, conducător, campion de *wei qi*. (n. aut.)

să mă folosesc de orice. Nemişcarea poate şi ea să fie ca un atac, uneori. Tocmai am demonstrat-o.

Da, *wei qi* şi viaţa sunt inseparabile. Pentru cei care văd şi pot să se folosească de aceasta. Pentru cei suficient de curajoşi pentru a fura lumina. Cum scria Lao Tzu, *jian* excelează în arta de a economisi: nu există persoană inutilă, nimic nu este respins.

Jake vâna umbre de-a lungul unei străzi înguste şi răsucite. Auzea păsări exotice cântând din cotloane pline de întuneric. Se transformară apoi în vocea mamei lui, chemându-l; se aplecă pentru a auzi cum saliva îi umple gâtul, scoţând zgomotul acela ciudat şi înfiorător, în momentul când a murit.

În jurul gâtului ei murdar, talismanul, închis în punguţa moale de piele de căprioară. Puterea lui n-a salvat-o. Lumini şi umbre jucau peste aceasta. Întinse talismanul în lumină, aproape zărind prin el. Aproape. Cerul era ca lavanda. Văzu nori pe faţa sa sculptată şi pe partea cealaltă o copită despicată de animal. Rece la atingere.

De mult, vânând umbre. De-a lungul unei străzi înguste şi răsucite. Presărată cu gunoaie şi şerpi de hârtie. Uite-te la ei cum se mişcă! Se întorc şi se răsucesc. Şerpuiesc în sus în bătaia vântului. Pălăvrăgeală de maimuţe aborigene, agăţate şi legănându-se. Dezgolindu-şi dinţii. Fildeş mandarin.

Pălăvrăgeala se transformă în râs discret. Văzu fata pe fundalul unui petec de gri perlat. O urmări. Vânându-i umbra până la sfârşitul pământului. Marea făcea semne. Mici valuri se spulberau de bucăţi de lemn putrede. Miros de sare şi fosfor. Solzi de peşte. Mătăraie uscându-se la soare. Pescăruşi dând roată, ţipând.

La bordul feribotului o pierdu în mulţime. Umbre înghesuindu-se. Lumina soarelui căzând, acum neagră. Un sentiment de mişcare, busculadă, împingere. Râsul ei clar şi apoi urmărindu-l de-a lungul ambarcaţiunii. O altă umbră.

Îmbulzeala se subţia, valul mulţimii micşorându-se şi lăsându-i impresia unei mişcări înainte.

O vede lângă proră, cu părul lung fluturându-i în vânt, buzele moi despărţite, ochii strălucindu-i. Apoi săltarea uşoară a sânilor, lungimea elastică a piciorului. Glezna subţire şi vârful ascuţit al pantofului. Inocenţa pozei ei generează erotismul momentului. Atât de intens, că simte o pulsaţie interioară. Nu numai în abdomen. Peste tot. Este sugrumat de dor. Penisul i se întăreşte şi tremură. Ca şi când ar fi fost în tot corpul.

Braţele ei bronzate erau goale. Stătea obişnuit, numai că balustrada îi intra în spinare, arcuindu-i cutia toracică şi sânii.

Ochii ei erau plini de promisiuni.

Mintea îi era plină de Mariana şi pe măsură ce se apropia deschise

gura, cu numele ei pe buze.

Pulsul din adâncitura vulnerabilă a gâtului ei îi trăda dorinţa. O trase spre el, copleşit de nerăbdare. Ca şi când toată viaţa n-ar fi făcut decât să se uite la ea de departe, fără să o aibă vreodată. Căldura ei îl înnebunea. Gura i se deschise sub a lui, buzele moi, limba fierbinte şi cercetătoare învârtindu-se după a lui, mângâind. Era dureros de excitat.

Prăbuşindu-se în abisul ei, strigându-i numele la urmă. Bliss.

Ridicat în pat, gâfâind ca un peşte pe uscat. Femeia fu primul lucru pe care îl văzu.

– Bliss!

– E în regulă, Jake, sunt aici.

Clipi când ea se apropie, folosind un prosop pentru a-i şterge şiroaiele de sudoare. O făcu ca şi cum mişcarea fusese repetată de multe ori înainte.

– E mai uşor acum, spuse ea, parcă ghicindu-i gândurile. Ai mai puţine bandaje.

O privi cu ochii săi vătuiţi, cafenii. Era eurasiană. Pentru un *gwai loh* ar fi putut trece uşor drept chinezoaică pur sânge, dar pentru un ochi ager ici şi colo, urme discrete pe faţa ei îi trădau strămoşii. Bunicul sau bunica ei fuseseră austrieci? Nu-şi amintea exact. Dar întrezărind sclipirile gri cenuşii din ochii ei negri, linia puternică a bărbiei, forma urechilor, ghicea că şi un artist european îşi adusese contribuţiile picturale.

Părul lung şi des îi stătea tras spre spate într-o coadă bogată, strălucitoare. Ochii mari erau uşor ridicaţi la coadă. Avea pometii înalţi, buzele groase şi senzuale. Jake tresări când observă asemănarea cu buzele din visul lui. O umbră de vinovăţie pogorî asupra lui, ca o palmă peste faţă.

– Crezi că pot să beau nişte apă?

Ea se întoarse să toarne din carafă şi Jake îşi pipăi obrazul arzând. Când îşi întoarse gâtul gol spre el, simţi cum se înroşeşte şi mai tare.

Purta o bluză verde simplă, din mătase, fără mâneci sau guler şi cu decolteul adâncit. Pielea dintre umeri era de culoarea migdalei. Talia îi era prinsă într-o curea de piele albastră… Fusta verde de in părea foarte proaspăt călcată. Bând apa pe care i-o oferea, Jake încercă să descopere în această femeie uluitoare pe fetiţa cu care se jucase acum mulţi ani. Sentimentul de vinovăţie reveni ca o muşcătură ascuţită de viperă. Îşi simţi stomacul strângându-i-se.

De ce te-ai întors? o întrebă el pe muţeşte. De ce acum? De ce ai făcut-o?

– Ce zi e?

– Joi, îi răspunse ea. Îşi aplecă gâtul într-o parte, aruncându-i o privire măsurătoare. Arăţi mult mai bine.

– Mai bine decât ce?

Râse şi-şi dezveli dinţii mici şi albi. Totul în ea îl făcea să-şi dorească nespus să se arunce amândoi din nou în vâltoarea visului.

– Decât găluştele de la micul dejun.

– Trebuie să plec de aici.

– Ţi-e foame?

– Te-aş mânca pe tine dacă ai fi puţin mai aproape, spuse el. Dându-şi seama de posibila interpretare sexuală a vorbelor sale, se simţi stânjenit. Visul. Oh, da, visul. Adică sunt lihnit.

– Atunci ai şanse mari să scapi de aici.

Nu dădu nici un semn că ar fi sesizat cuvinte cu dublu sens, deşi neintenţionate.

Sau fuseseră intenţionate? se întrebă Jake. O scăpare freudiană mai degrabă.

– Aş vrea să plec chiar acum.

– Mai bine ai mânca ceva înainte, hotărî ea, aplecându-se şi sunând după soră.

Jake suspină. Deja simţea că nu are stare. Cei patru pereţi albi păreau că îl oprimă. Se gândi la *dantai,* la golul negru din el. Oare suferea după pierderea echipei sau din cauza îndepărtării de Mariana? Oare n-o mai iubea, sau David Oh avea dreptate? Să nu mai fi fost capabil să iubească pe nimeni?

Ce i se întâmplase pe malurile înnegrite ale râului Sumchun? Posibil că nu mai ştie. Dar era mai probabil că nu voia să ştie. Ca şi când ar fi luat bisturiul ascuţit al unui chirurg şi şi-ar fi cauterizat propria rană, închizând toate emoţiile avute într-un colţişor întunecat şi plin de pânze de păianjen din mintea sa.

Mariana. Din ziua în care se întorsese de la râul Sumchun nu se mai atinseseră de-adevărat. Se sărutaseră, făcuseră dragoste, din când în când schimbaseră vorbe blânde. Dar nimic din toate acestea nu însemna nimic. Cenuşă pe limbă, un gust de care nu mai scăpa. Ei, acum eşti altfel. Nu asta spusese David? Nu asta voise şi Mariana să spună, noapte după noapte, când îi şoptea în întuneric „Jake, ce este? Ce ţi s-a întâmplat acolo în nord? Orice ar fi, nu crezi că te-aş putea ajuta?”

Nu-i răspunsese. În repetate rânduri. Cum putea ea să ştie că el se ocupase deja de asta? Lucrase în rană cu scula unui chirurg. O cauterizase şi o arsese. O îndepărtase.

Jake, departe de Mariana.

Oare asta li se întâmplase? Râul Sumchun?

Sau Nichiren?

Acum ea plecase şi el se chinuia să găsească un răspuns. Nu găsea nici unul. Simţea numai vipera răsucindu-i-se în maţe, muşcându-l. Unde era Mariana? Ştia doar că vrea să o găsească. Ce i se

întâmplase? Şi asta voia să afle. Ce o aştepta la Tokio, la Toshima-ku? Casa O-henro?

Cine o aştepta acolo? Nichiren?

Cel mai groaznic coşmar se adeverea.

Întunericul se învârtea în jurul ei ca un titirez. Într-un spaţiu fără ferestre, se simţea oarbă. Întunericul era absolut. Deveni o povară, căzându-i pe frunte şi ochi. Un timp abia putu să respire. Asta se întâmplă când panica îi ajunsese la culme, când fu convinsă că fusese, cumva, înşelată. Gemu în întuneric.

Mai târziu, când se potoli, vorbindu-şi în fraze calme şi raţionale, începu să audă mârâitul discret al aerului condiţionat şi avu sentimentul că este îngropată de vie.

Îşi reveni complet şi decise să facă nişte exerciţii Zen pe care le învăţase de la Jake, la puţin timp după ce se căsătoriseră. Se dădu jos de pe scaunul de lemn şi aşezându-se în poziţia lotus pe podeaua goală, începu să se descotorosească de cât mai mult bioxid de carbon. Îşi spori respiraţia treptat.

Încearcă să imiţi un copil. Auzi vocea lui Jake, puternică şi hotărâtă. Un copil respiră adânc, deplin. Atunci când devenim adulţi uităm să respirăm. O facem superficial, din vârful plămânilor. Reînvaţă calea respirării. Inspiră cât poţi de adânc, apoi expiră cu gura deschisă. Ascultă-te cum suspini. Continuă şi după ce simţi că ai dat afară tot aerul. Mergi mai departe. Nu vei muri niciodată.

Nu era amuzant. Chiar aşa simţise Mariana la primele încercări, oprindu-se şi răsuflând din greu. Acum respiră adânc şi simţi cum devine din ce în ce mai calmă.

Odată balonul de teroare spart, începu să gândească mai clar. Îşi aminti de zgomotul îngrozitor. Lovitura în pereţii lumii sale întunecoase. Ca o explozie. Podeaua se mişcase uşor, fusese sigură. Ce se întâmplase?

Se aşteptase ca el să se întoarcă, să-i explice totul. Dar nu urmase nimic. Tăcere. Întuneric. Şi în cele din urmă, presiunea propriei groaze. Ca îngropată de vie.

El este duşmanul soţului meu, îşi zise. De ce l-am crezut? Cunoştea însă răspunsul. Era evident. Îi probase veridicitatea vorbelor cu un exemplu teribil şi uluitor.

Şi în acel moment electric, îi răsturnase lumea cu fundul în sus. Nu mai ştia cine sunt duşmanii adevăraţi. Unde era Jake? Ce-i făceau oamenii aceia?

Acum o lună s-ar fi întrebat dacă îi pasă. Se îndepărtaseră atât de mult unul de celălalt. El îşi construise o carapace, o cutie prin care nu rezona nici un pic de dragoste, impenetrabilă pentru toate argumentele pe care le folosise ea. Până când ajunsese să urască

această situaţie. Crezuse chiar că îl urăşte pe Jake.

Dar situaţia periculoasă la care fusese martoră îi demonstra cât de mult îl mai iubeşte. Orice i s-ar fi întâmplat în nord, ştia că nu se schimbase în esenţă. Era legată de el pe vecie. Spusese legământul de căsătorie pe deplin conştientă de ceea ce însemna, de responsabilităţile ce-i reveneau. În tinereţe îşi închipuise că aceste responsabilităţi o vor face să dea înapoi. Dar când ajunse la ziua propriei ei căsătorii, fu sigură că abia le aşteaptă.

Şi încă le mai aştepta. Ceea ce i se arătase în acea noapte îngrozitoare dovedise că ura numai carapacea pe care Jake şi-o întocmise şi nu omul din spatele ei.

– Jake, unde eşti? şopti ea în întuneric.

Dintr-o dată se simţi la milioane de kilometri de el. Băgă mâna sub rochie şi extrase punguliţa din piele de căprioară lipită de elasticul chiloţilor. O deschise cu mâinile tremurânde şi vărsă conţinutul în palmele făcute căuş.

Jadul era încă plin de căldura trupului ei.

– Jake, spuse, strângând degetele în jurul obiectului, simţindu-se mai aproape de el acum, ştiind cât de important era pentru el acest lucruşor. De ce mi s-a spus să-l iau cu mine? se întrebă. În ce constă importanţa sa? De ce doresc inamicii lui acest obiect atât de mult?

Nu avea nici un răspuns la întrebări. Altele însă se năşteau în mintea ei zbuciumată.

Când o să vină după mine? îşi zise Mariana. Când îmi va răspunde la toate întrebările aşa după cum a promis?

Unde este Nichiren?

General Daniela Alexandrovna Vorkuta tocmai îşi vâra ultimele documente în servieta subţire, când auzi o bătaie uşoară în uşă. Biroul său se găsea la etajul cinci al enormei, murdarei clădiri cu faţada de culoarea ocrului din piaţa Dzerjinski, numărul 2, construită, în mod ironic, în stil neo-renascentist, adăpostind Komitet Gosudarstvennoi Bezopasnosti, KGB.

Camera nu era la înălţimea aşteptărilor ei. Un dreptunghi de trei pe patru, cu două ferestre cu patru geamuri, dând spre piaţa dominată de statuia în bronz a lui Felix Dzerjinski. Acest erou sovietic, un polonez cu o educaţie aristocratică, devenit revoluţionar, fusese primul şef al poliţiei sovietice secrete, fondată în 1917, imediat după ce bolşevicii îl răsturnaseră pe ţarul Rusiei. Astăzi, statuia lui amintea maselor de adevăratul statut al omului; noţiunea de etos revoluţionar încă servea KGB-ul, deşi aplicaţiile sale practice pe plan intern fuseseră de mult îngropate în pământul îngheţat, fără măcar să fie întovărăşite de salutul vreunui soldat.

Biroul generalului Vorkuta semăna foarte mult cu celelalte

aparţinând altor funcţionari înalţi ai acestui foarte puternic organism sovietic. Era mic, întunecos, sărăcăcios, mobilat cu mai multe obiecte deprimante din lemn, făcute de mântuială în România sau în Cehoslovacia. Tavanul era scund şi ar fi avut nevoie de o nouă zugrăveală. Era pătat de puncte şi mizerie, rezultat al fumului de ţigară şi trabuc degajat în nesfârşite ore de şedinţe, interogatorii şi sesiuni solitare de strategie. De nouă luni trimisese mai multe cereri prin diverse canale, pentru mobilă nouă. I se promisese un răspuns, care nu sosise nici până acum. Cu toate acestea, cu regularitate de ceasornic, la începutul fiecărei noi luni, mai întocmea o petiţie.

Daniela Vorkuta stinse ultima ţigară cu tutun negru într-o scrumieră hidoasă de bronz, care zăcea ca un neg pe suprafaţa de mahon a biroului zgâriat. Era o zi foarte mohorâtă, cu nori joşi şi negri, ameninţând cu ploaia prezisă de buletinul meteorologic de dimineaţă. Ca să sublinieze parcă această atmosferă sumbră, nu aprinsese decât un lampadar de metal negru cu două abajururi. Lumina palidă cuprindea doar biroul. Chiar şi generalul stătea în umbră.

– Intră, spuse Daniela şi uşa se deschise înspre interior.

Un curier în uniformă păşi agil către ea. Ducea o mică mapă de piele.

– Tocmai a sosit asta pentru dumneavoastră, tovarăşe general, spuse el milităreşte.

Privea într-un punct chiar deasupra capului ei.

Generalul Vorkuta semnă de primire. Aşteptă să plece curierul şi apoi se folosi de o cheie mică de alamă pe care o purta legată de un lanţ lung prins de centură. Înăuntru găsi patru foi de hârtie acoperite cu un fel de mâzgăleli.

Inima Danielei prinse a bate cu repeziciune. Era ultimul raport de la Medeea. Îşi concentră atenţia. Aşteptase documentul şi emoţia îi crescu vertiginos. Să se aşeze şi să chibzuiască asupra acestor veşti proaspete.

Umbre negre se strecurau prin fereastră, umplând micul birou.

– Bună dimineaţa, tovarăşe general.

Vorbele fuseseră rostite pe un ton grav. Daniela zâmbi, întorcându-i urarea prietenoasă, încercând să nu bage de seamă fiorii de gheaţă ce-i cuprinseseră stomacul.

Anatoli Decidovici Karpov intră în cameră. O clipă silueta lui masivă de urs acoperi personajul ce-l urma. Repede însă, înălţimea remarcabilă a acestuia ieşi în evidenţă.

Daniela puse grijulie mâna peste cele patru foi preţioase de hârtie. Generalul Karpov, şeful Primului Directorat Principal, avansă în tăcere pe podeaua goală de lemn, scufundându-se în singurul scaun, semănând cu un animal fantastic, din faţa biroului Danielei. Nu era un bărbat înalt; cu toate acestea impresiona. Avea umeri laţi şi piept

solid. Muşchii îi jucau pe braţ spectaculos, deşi tocmai îşi sărbătorise ce-a de-a şaizeci şi şasea zi de naştere.

Părul des şi drept al lui Karpov strălucea negru ca pana corbului, dar Daniela ştia că asta se datorează celor două şedinţe săptămânale de vopsit. Faţa lui puternică era acoperită de riduri şi scofâlcită de vârstă, iar fruntea proeminentă îi era garnisită de sprâncene stufoase. Ochii lui căprui deschis priveau de după ochelari cu rame de sârmă, cu o lucire pătrunzătoare şi intimidată. Când zâmbea însă, avea un aer de candoare ce i se părea atractiv Danielei.

Purta un costum bleumarin, bine croit. Sub butoniera stângă atârnau medaliile pe care le câştigase pe front şi de care era atât de mândru. Constată cu mulţumire că de cravată îi stătea prins acul de onix negru pe care i-l dăruise ea de ziua lui, cu o săptămână în urmă.

Ochii i se aşezară pe celălalt bărbat, în timp ce Karpov spuse:

– Îl cunoşti pe tovarăşul Iuri Vasilievici Lantin?

– Desigur că am auzit de dumnealui, spuse Daniela cu băgare de seamă.

Lantin era membru al Biroului politic al Comitetului Central, unul dintre puţinii moscoviţi care deţineau poziţii astronomice de putere în înalt structurata ierarhie sovietică.

Daniela îşi cunoştea bine şeful. Ştia că nu degeaba se deplasase el de la cartierul general al Primului Directorat Principal, moderna clădire din sticlă şi oţel situată pe şoseaua de centură din Moscova. Biroul său la ultimul etaj al clădirii în formă de semilună, cu perspectivă asupra unei păduri, era mult mai impresionant decât cutia ei de chibrituri înghesuită şi mucegăită. Faptul că generalul Karpov îl adusese pe Lantin în piaţa Dzerjinski era important. Aici se făcea paradă de putere. Putere cu dimensiuni incalculabile. Şi era foarte clar de ce parte a camerei stătea tovarăşul Iuri Vasilievici Lantin. Se îmbărbătă singură în vederea celor ce vor urma.

Karpov îşi aprinse tacticos un trabuc cu o brichetă masivă de aur. Aceasta nu indica un lux imperialist. Daniela îl ştia pe Karpov de prea mult timp pentru a nu sesiza semnificaţia.

Karpov şi Iuri Andropov comandaseră forţele Armatei Roşii în Ungaria, în 1956. Cei doi abordaseră extrem de periculoasa şi complexa situaţie fără milă şi fără teamă, cel puţin aşa i se spusese Danielei.

Pentru a celebra actele lor de eroism, cei doi prieteni îşi făcură daruri reciproc. Acum, de câte ori Karpov aprindea bricheta, imaginea lui Andropov îi apărea vie în minte. Karpov suflă un nor de fum parfumat de tutun cubanez şi-şi studie apoi vârful trabucului, ţuguiindu-şi buzele după o clipă, văzându-l cum arde, roşiatic.

– L-am adus pe tovarăşul Lantin cu mine acum pentru că îl

interesează nişte probleme care ţin de sfera de interes a Departamentului „S”. Daniela înţelese că se referă la interesele KVR-ului de care se ocupa ea. Cum nici măcar iniţialele KVR nu erau niciodată pronunţate cu voce tare în interiorul sau în exteriorul acestor ziduri groase, era oarecum de înţeles de ce Karpov se eschivase.

– Mai precis, Nichiren.

Lantin vorbise pentru prima oară şi Daniela se strădui să analizeze tonul. Învăţase că acesta putea spune multe.

Lantin stătea cu spatele la perete, capul său acoperind centrul unui portret tip a lui Lenin, atârnat acolo fie de unul dintre chiriaşii anteriori sau, mai degrabă, de vreun cretin de la biroul de aprovizionare. Ţinea picioarele încrucişate la glezne şi mâinile strânse uşor la spate. Purta un costum gri-fer, care, prin comparaţie, îl făcea pe Karpov să pară bătrân şi demodat. Parcă era desprins dintr-un alt context, de exemplu dintre spectatorii ce urmăreau de obicei concursuri de vâsle pe malurile Tamisei.

Daniela îi studie faţa. Era prelungă, uşor taciturnă. Părea a avea cam cincizeci de ani şi ceva, destul de tânăr pentru un post de o asemenea anvergură, dar nu-ţi puteai da seama cu exactitate. Părul lui des şi lung strălucea în lumina slabă a lămpii. Avea o aluniţă pe un obraz, care îi sporea şarmul dat de ochii adânci, tăietura fermă a bărbiei şi linia aproape indecentă a mustaţei subţiri, desăvârşit aranjată. Numai buzele, subţiri şi uşor crude, chiar şi când nu vorbea, stricau ceva din magnetismul pe care îl răspândea.

– Nichiren se află sub comanda generalului Vorkuta, spuse Karpov, având grijă să-şi menţină superioritatea în această discuţie în trei. Eu am născocit treaba cu angajarea unui terorist singuratic pentru a ne atinge unele scopuri. În felul acesta sunt sigur că putem beneficia de unele extirpări, care altfel ne-ar pune într-un climat internaţional uşor stânjenitor. Daniela îi aruncă o privire rapidă, lăsându-l însă să continue. Nichiren este de departe mai eficient decât bulgarii şi mai de încredere decât multe dintre legăturile noastre arabe.

Daniela împinse o scrumieră de-a lungul biroului, către el.

– Cu el am avut un număr uimitor de succese într-o perioadă scurtă, spuse ea pe un ton de afacerist versat. În Ghana, Ciad, Angola, în Liban, Siria, Egipt, Nicaragua şi Guatemala. L-am folosit în toate aceste puncte şi în altele, pentru a extermina anumiţi lideri revoluţionari, pentru a înteţi ura, a crea adversităţi, generând faze superioare în revoluţiile accidentale care, într-o zi se vor uni…

– Elan ideologic, o întrerupse Lantin. Cred că acesta este termenul pe care generalul Karpov îl foloseşte în rapoartele lunare către Prezidiu. Sună bine. Colegilor mei le place. Înclină uşor din capul său prelung. Cum le place şi treaba pe care o face agentul dumitale

singuratic.

Era momentul să se concentreze la maximum. Daniela ştia că în cadrul serviciului sau slujbei, cum i se zicea mai familiar, complimentele nu-i picau decât rar. Mai ştia şi că dacă Biroul Politic ar fi dorit să o felicite pentru cum îl dirija pe Nichiren, Karpov ar fi reuşit cumva să se interpună între ei şi cei de sus, ca să apară el în postura cea mai avantajoasă. Faptul că-i permisese lui Lantin să vină la ea în birou nu era a bună.

– Mulţumesc, tovarăşe, spuse ea, cu un zâmbet. Lucrez din greu la slujbă. E bine să auzi că realizările tale sunt apreciate în cercurile înalte.

Karpov studie vârful trabucului, cu scrumul neclintit.

– Ştii, tovarăşe general, avem de multe ori tendinţa să ne imaginăm că în afara acestei clădiri nu există putere. Noi suntem Rusia. Am auzit cu urechile mele această propoziţie vehiculată pe coridoare. Poate că şi conţine un sâmbure de adevăr. O privea în faţă, fixându-i ochii. Până la un punct, tovarăşe.

Scutură scrumul. Nu mai era nevoie să specifice că Iuri Lantin reprezenta puterea din afara zidurilor serviciului. Adevărata forţă a Măicuţei Rusia. Daniela îi înţelese avertismentul implicit.

– Agentul dumitale, zise Lantin, a fost aproape extirpat el însuşi, în timpul unui raid, săptămâna trecută. Pe teren propriu. E îngrijorător. Arătătorul i se îndreptă spre mustaţa subţire. Mai ales că s-a întâmplat graţie unei echipe Quarry, conduse de Jake Maroc.

– Maroc, Maroc, intonă Karpov, ca şi când ar fi învăţat o limbă străină.

Studie tavanul, trase adânc din trabuc şi suflă fumul în sus, într-o spirală leneşă.

– Nichiren a distrus cinci din membrii grupului, se repezi Daniela.

– Dar pe Maroc, nu.

Vocea lui Lantin se înăsprise şi Daniela ciuli urechile. Voia să ştie despre ce e vorba.

– Şifonat, dar nu la pământ, specifică generalul Karpov pe un ton care reuşi să pară acuzator.

– Luând în considerare dosarul acestui Nichiren, mi se pare îngrijorător că a permis unei echipe adverse să se apropie atât de mult. Pe propriul lui teren.

Daniela simţi ochii lui Lantin ca o flacără arzându-i pielea şi întoarse capul în altă parte. Pe faţa lui Karpov însă întrezări ceva ciudat, ceva care n-avea nimic de-a face cu această cameră, pe care îl notă cu precizie pentru a-l studia ulterior. Nu voia să mai agite nişte ape îngrijorător de tulburi deja.

– Credeam că are surse mai bune de atât, continuă Lantin. Părea că nu clipeşte niciodată. Daniela se întrebă dacă poartă lentile de

contact. Asta ar fi putut explica în parte extraordinara forţă a ochilor lui. Realizările sunt un lucru de domeniul trecutului, pare-mi-se. Cred, tovarăşe Vorkuta, că este momentul să-l supui pe Nichiren al dumitale la nişte teste.

Daniela fu gata să protesteze dar, amintindu-şi de avertismentul lui Karpov, îşi înfrână cuvintele aspre.

– Ce fel de test sugeraţi? spuse ea în schimb.

– Ceva final. Lantin avea un fel de langoare pe care nu putea să nu i-o admire. S-a ivit o posibilitate care este economicoasă atât din punct de vedere a timpului, cât şi elegantă.

– Şi cam care ar fi asta? replică Daniela, încercând să adopte acelaşi ton.

Lantin se îndepărtă de perete. Părea că umple camera cu aura personalităţii sale. Imposibil să nu-i asculte cineva cuvintele.

– Uite ce să faci, tovarăşe, spuse el, molcom. Trimite agenţi în preajma lui ca să-l observe. Cu echipament audio şi video, dacă aşa crezi de cuviinţă. Vreau să aflu cu certitudine dacă mai are acelaşi instinct ucigaş. Apoi dai ordinul ca Nichiren să-l extermine pe Jake Maroc.

Trabucul generalului Karpov se stinsese. Îl puse în scrumiera de pe biroul Danielei.

Tsun Trei Înjurături contempla portul Aberdeen. Aplecându-se peste balustrada înaltă, privi cum apa sălcie se vălureşte sub cerul negru ca un giulgiu al Mării Chinei de Sud, ca urmare a unei vijelii ce bântuise toată ziua. Pe el însă vremea îl lăsa rece.

În mâna stângă ţinea strâns o bucăţică de hârtie fină de orez, împăturită frumos în patru. În ciuda grijii evidente, partea exterioară era mânjită ici colo de ceva maroniu, indicând drumul lung pe care îl parcursese de la expeditor la destinatar.

Pe hârtie se găseau cinci linii verticale caligrafice care ar fi putut fi Hakka dar nu erau. Asta-i bafta mea, gândi Tsun Trei Înjurături. Pumnul uriaş i se contractă involuntar, mozolind hârtia. Inima îi bătea aprig în piept, iar sângele îi cânta în vene.

Inima Dragonului. Aşa îi spuseseră atunci. Pentru ei avea un înţeles special, pe care nimeni din afara grupului nu l-ar fi putut bănui.

Deci a început, îşi zise. Poate că era, însă, prea târziu.

Inima dragonului. Aşa se intitula caligrama încifrată. Asta îl pusese pe jar pe Tsun Trei Înjurături. Asta îl făcuse să-l trimită pe Fiul Numărul Unu să-l aducă repejor, însă respectuos, pe Formidabilul Sung. Aşa cerea protocolul în cazul cuiva ca Formidabilul Sung.

Luminile intermitente împrăştiate prin port nu aveau nici un efect asupra lui Tsun Trei Înjurături. Gândurile sale zburau toate către impetuosul jurământ făcut de mult.

Inima Dragonului. Convocarea sa la marele act final începuse în momentul în care fiul Numărul Doi venise la bord cu mesajul pe foaie de orez, înşurubat ca o viperă în tubul de metal, sigilat cu ceară roşie. Sau poate, meditä el, începuse de fapt atunci când tubul fusese iniţial pecetluit, undeva departe.

Dädu din umeri. Nu conta. Ce trebuia făcut, se va face. Bine, bine, putea el să-şi zică asta până în clipa când dragonii cerului vor înceta să se dezmorţească şi să se ia la bătaie, dând naştere la tunete şi ploaie. Adevărul era că va fi o victorie găunoasă.

Familia, se gândi Tsun Trei Înjurături. Viaţa nu face doi bani fără familie.

În acea secundă auzi sunete discrete în spatele său, simţind jonca legănându-se sfios sub paşii celor care veniseră la bord. Linişte şi plescăitul fluxului care, o ştia bine, de fapt nu scotea nici un sunet. Se uită la ceea ce ţinea strâns în pumn. Degetele mâinii sale stângi păreau a fi fost cuprinse de o forţă nemaivăzută. Cuvintele înscrise pe hârtie scoteau foc.

– Pe spiritul Tigrului Alb, voi face ce mi se cere. Eu îmi onorez obligaţiile.

Rupse coleric foiţa subţire, instrument delicat de comunicare a unor cuvinte care, poate, vor schimba lumea. În golf cu ele, să zboare ca stropii de Lună în vâltoarea Mării Chinei de Sud, pierdute pentru totdeauna. Şi în acelaşi timp, gravate pururea în mintea sa. Respiră de trei ori adânc, apoi se întoarse încet de la peisajul marin. Trebuia să plece curând dacă voia să fie la întâlnire. Nimeni, nici fiul Numărul Unu nu ştia cu cine avea să se întâlnească el în întortocheata junglă a apelor.

Sung Po-han, cunoscut de un timp numai după numele său de membru al triadei, drept Formidabilul Sung, se profila în lumina Lunii. Era ca un butoiaş, cu coapse puternice, aproape fără gât şi cu picioare crăcănate, care ar fi părut caraghioase la alt om. Nu aşa însă stăteau lucrurile cu Formidabilul Sung. El era 489, şeful triadei 14K.

Venea acum de-a lungul punţii scârţâitoare. Se opri o clipă şi scuipă peste balustrada joncei.

– Regata Dragonului de sâmbătă, spuse el. Fratele meu zice să pariez, să pariez pe barca lui T.Y. Chung. Eu răspund, nu, o să facem bani cu barca lui Tsun Trei Înjurături. Îl privi atent pe celălalt bărbat, faţa lui ca o mască netrădând nici o urmă de sentiment. M-am gândit că e mai bine să vin chiar la sursă şi să văd pe ce să-mi mizez taelii câştigaţi din greu. În fond, barca lui Chung a ieşit învingătoare anul trecut.

– Pe Dragonul Albastru Celest, replică Tsun Trei Înjurături, menţinându-şi faţa imobilă, căpitanul lui T.Y. Chung a trişat ca să câştige. Anul acesta oamenii mei au ordin să ţină culoarul liber cu

orice preţ.

– Asta sună al dracului de serios. Formidabilul Sung se aşeză pe un colac imens de frânghii. Dacă vor continua frecuşurile dintre voi doi, s-ar putea ca până la urmă să se aleagă praful de tot.

– Cred că exagerezi. Tsun Trei Înjurături apropie un chibrit aprins de o pipă de fildeş, pe care tocmai o îndesase bine. Trase câteva fumuri, pufăind satisfăcut. Certurile sunt un mod de viaţă pe aici. Adeseori reprezintă o metodă bună pentru a stimula competiţia.

Spusese asta foarte atent, încercând să-şi ascundă bine emoţia în spatele vorbelor. Într-adevăr, certurile de afaceri constituiau un mod de viaţă în Hong Kong, însă problema cu T.Y. Chung era cu totul altă mâncare de peşte. Ceva personal. La care nu prea îi venea să se gândească.

– Tu obţii flota de petroliere a lui Donnelly şi a lui Tung, mormăi Formidabilul Sung, iar T.Y. Chung achiziţionează turnătoria Fan Man apoi pui mâna pe depozitele Tang Shan, iar T.Y. Chung obţine Southchina Electronics. Mă întreb câţi bani a cheltuit încercând să îţi blocheze achiziţiile? Şi câţi bani ai cheltuit tu încercând acelaşi lucru?

– Trebuie că există o limită până unde se pot întinde chiar *tai pan*-ii[15] ca tine şi T.Y. Chung. La un moment dat, continuă el, rezervele dumitale financiare vor scădea periculos. Devenind la fel de puţin adânci ca apele tulburate de avertismentele despre viitor ale acelor comunişti mâncători de bălegar. Asta nu înseamnă decât să cauţi dezastrul cu lumânarea în timp ce rechinii ce se zbat împrejur transformă afacerea în ceva mortal.

– Rechini precum Sawyer şi fiii, Five Star Pacific şi Mattias, King & Co, adică.

Tsun Trei Înjurături îşi scoase pipa din gură. Era deosebit de încântat să devieze conversaţia de la subiectul dificil pe care îl constituia persoana lui T.Y. Chung.

– Face-le-aş şi dregele-aş pe din dos tuturor *tai pan*-ilor străini, spuse Formidabilul Sung. La fel de sigur precum un câine care se uşurează în mijlocul drumului, vei avea de luptat cu primii doi. Cât despre Mattias, King & Co, asta e altă poveste.

Tsun Trei Înjurături nu spuse nimic.

– Am auzit un zvon.

Se întrebă ce preţ va cere cantonezul pentru informaţia sa. Se aplecă puţin.

– Vrei ceva de băut?

Scoase o sticlă de Johnnie Walker de undeva, dintr-un ascunziş întunecos.

---

[15] *Tai pan* – şeful unei case comerciale importante din Hong Kong. (n. aut.)

– Curva asta de vreme te face să simţi un deşert pe limbă, spuse Formidabilul Sung, luând sticla de gât şi trăgând o duşcă precum un vajnic marinar.

Îi dădu apoi sticla musafirului, privindu-l cum o dădu pe gât.

Odată formalităţile încheiate, Formidabilul Sung spuse:

– Am un văr de-al treilea care nu face parte din triadă. De fapt este căpitanul unui vas comercial. De curând a venit la mine cu o problemă. Uite cum e treaba: transporturile sale sunt afectate de o serie de furturi de încărcături. Nimic prea grav, m-a asigurat, dar suficient pentru ca stăpânii lui să ameninţe c-o să-i oprească din salariu viitoarele pierderi. Acum, văru-meu m-a asigurat că a făcut tot ce-a putut pentru a-i depista pe hoţi. Da' degeaba, în consecinţă a venit la mine. I-am zis c-o să-l ajut, deşi asta n-are nici în clin nici în mânecă cu treburile mele.

Formidabilul Sung scoase un râs ca un nechezat.

– Zvonuri, spuse Tsun Trei Înjurături, scuturând tutunul din pipă de marginea balustradei. Uneori plăteşti mult pe o chestie ca asta care, la lumina zilei, se dovedeşte a nu valora nici cât o ceapă degerată. Suflă în tubul pipei pentru a îndepărta orice urmă de tutun. Trebuie să fii cu ochii în patru când e vorba de zvonuri.

– Fără o sursă sigură, dădu Formidabilul Sung din cap înţelegător, un zvon este la fel de folositor ca nişte împuţiţi de şoareci pe o corabie. Eu unul n-aş da nici un chior pe un astfel de zvon. Totdeauna controlez sursele înainte de a da crezare zvonurilor. Nu accept nici ca prietenii mei să facă altfel. E o regulă strictă.

– Cred că mai intră încă una mică, spuse Tsun Trei Înjurături.

Când terminară de băut, Formidabilul Sung spuse:

– Am auzit că Mattias, King & Compania vor părăsi Hong Kong-ul poate chiar la toamnă.

– Să părăsească Hong Kong-ul? Ştirea îl interesă atât de mult pe Tsun Trei Înjurături încât se prefăcu indiferent. E ridicol.

– Poate că da. Pentru tine sau mine. Dar noi nu suntem *gwai loh.* Dacă *tai pan*-ul lui Mattias, King & Co se simte suficient de ameninţat de comuniştii din viitorul nostru, în ciuda asigurărilor acestora că următorii cincizeci de ani vor lăsa lucrurile la fel, e posibil să-şi spună că ar fi cel mai prudent s-o ia din loc.

– Ar da naştere la prea multă instabilitate în zonă. Posesiunile lor sunt riscante. Pe spiritul Tigrului Alb, gândeşte-te ce s-ar întâmpla cu Hang Seng! Piaţa ar pica precum o piatră. Va fi la fel ca în toamna lui 1983.

– Hang Seng a scăzut aproape două sute de puncte în zece zile atunci când comuniştii şi-au început campania de intimidare cu privire la viitorul nostru, explică Formidabilul Sung. De atunci, desigur, lucrurile şi-au revenit puţin, dar dacă *tai pan*-ul străin ştie ceva ce noi

nu ştim? E posibil, *heya?* Dacă e o lecţie pe care am învăţat-o la cei şaizeci şi şase de ani ai mei, este că orice e posibil. Dacă acele curve de comunişti nu se ţin de cuvânt? Dacă vin peste noi înainte de 2047? Ce-o să se întâmple atunci?

Tsun Trei Înjurături cercetă problema un timp. În curând fiul său cel mai vârstnic avea să meargă în America, la studii. Şi să-şi ia carnetul verde de asigurări auto. Asta era una dintre măsurile de protecţie născocite de Tsun Trei Înjurături contra curvelor de comunişti. Îl întrebă pe cantonez numele corăbiei celui de-al treilea văr de-al său căci în afaceri e bine să-ţi serveşti prietenii. În spatele său, *walla-walla*[16] zgomotoase îşi croiau drum printre joncile oraşului plutitor Hakka.

– Dacă ce-ai auzit e adevărat, atunci ar trebui să ne pregătim diminuându-ne stocurile.

– Încet însă, completă Formidabilul Sung. O mişcare prea rapidă ar genera o panică a vânzărilor. Îşi aprinse o ţigară şi aruncă băţul de chibrit peste bord. Am asista şi la încăierări între Sawyer şi Fiii şi Five Star Pacific. Vorbea despre două dintre cele mai puternice case comerciale conduse de occidentalii care se găseau în spatele lui Mattias, King & Compania. Ştii la fel de bine ca mine că în condiţiile acestea, Five Star Pacific se va arunca asupra lui Sawyer. Acum cinci ani au atacat compania Sawyer făcând achiziţii prin intermediul unor corporaţii fantomă. Bătrânul de-abia le-a putut ţine piept atunci.

Parcă eu nu ştiu, gândi Tsun Trei Înjurături. Cine ştie dacă mai are aceeaşi forţă acum. Personal, cred că e vulnerabil.

– Da? Cum aşa? zise el cu voce tare trăgând un căscat.

Însă în sinea lui inima îi bătea mai iute.

– Servicii, spuse Formidabilul Sung pe un ton atotştiutor. Five Star are Noile Teritorii la degetul mic, acum dacă e pe cale să semneze acordul Pu Lo. Zona aceea e în litigiu de mai bine de şapte luni. Dacă nu vine vreun fulger de la Buddha, cred că serviciile publice ale lui Sawyer ar putea fi păpate cu fulgi cu tot, dacă se procedează cum trebuie.

Tsun Trei Înjurături îşi încrucişa braţele pe piept, lăsându-şi capul pe spate, pe peretele cabinei. Părea că a adormit. Multe or să se întâmple în noaptea aceasta, îşi zise.

– Da’ toate astea nu prea au mare lucru cu subiectul, opina Formidabilul Sung. Foarte interesant, *a mi tuo fo xie*[17]. Da nu pentru asta am fost chemat, fără doar şi poate.

– Nu. Tsun Trei Înjurături admiră marea. Un petrolier negru ca

---

[16] *Walla-walla* – ambarcaţiune cu motor pentru transport de pasageri. (n. aut.)

[17] *a mi tuo fo xie* – m-ar proteja preaîndurătorul Buddha. (n. aut.)

smoala sparse linia argintie a Mării Chinei de Sud, avansând greoi, probabil spre Japonia. Lumina lunii îi făcea cărare înainte şi înapoi ca pe o şosea goală. Am primit veste, în fine, de la Sursă.

– Dar nu suntem încă gata, comentă Formidabilul Sung.

– Am mai fost informat şi că următoarea întâlnire la nivel înalt a fost amânată o săptămână, spuse Tsun Trei Înjurături, aparent schimbând subiectul.

– Asta nu e bine. 489 se ridică şi-şi întinse braţele deasupra capului. Trebuie făcute planuri, luate angajamente.

– Sunt de acord, nu e prea fericit momentul. Dar mă tem că e inevitabil.

– Nu pentru 14K, cu siguranţă. E împuţit că trebuie să lucrăm cu shanghaiezii, cu Chiu-chow şi restul haitei de hiene. *Dew neh loh moh,* acum mai vrei să fac şi echilibristică? Ideea asta a fost nebunească din capul locului.

– Să fie o nebunie faptul că ne dorim un viitor? fulgerară ochii lui Tsun Trei Înjurături. Crezi că m-aş vârî într-o chestie care aş crede că e aiureala unui nebun?

– Desigur că nu, dar…

– Încredere, Sung Po-han, spuse el, folosind numele din copilărie al lui 489. Dacă e să avem cu toţii vreun viitor, trebuie să avem încredere în Sursă. Este singurul lucru care ne poate ţine împreună, care are şanse să ne facă întregi din nou. Tu ai fost martor al puterii. Ţi-ai întoarce cu bună ştiinţă faţa de la o astfel de şansă?

Formidabilul Sung îşi suci capul şi scuipă peste balustradă.

– Pe cine să mizez taelii mei sâmbătă? spuse el în loc de răspuns.

– Barca mea va ieşi învingătoare.

Formidabilul Sung mormăi ceva şi căzu pe gânduri. Poate că ar trebui să pariez şi pe ambarcaţiunea lui T.Y. Chung. Ca să fiu sigur.

Când Tsun Trei Înjurături auzi portiera trântindu-se la plecarea spre casă a fiului Numărul Unu, o luă agale de-a lungul punţii. Îşi frecă piciorul. Se schimbă vremea, părea că-i spune rana.

Se gândi la Formidabilul Sung. Să-i ţii pe toţi împreună, e ca şi cum ai încerca să iei cele patru vânturi de coadă, îşi zise. Mai ales acum. Totul e la fel de fragil ca o casă de paie. Inima Dragonului s-ar putea spulbera într-o singură pală de vânt şi gata. Pur şi simplu.

Pe cei opt-beţivi nemuritori! Asta nu trebuie să se întâmple.

Cu dificultate, coborî scara de frânghie, aşezându-se în mica *walla-walla* pe care fiul Numărul Şase o ţinea ancorată lângă joncă. În umbră, ferită de privirile celorlalţi. Mai ales ale Formidabilului Sung.

E vremea, gândi Tsun Trei Înjurături. Abia dacă mai avea timp să ajungă la întâlnire.

– Unde e?

– Cine?

David Oh admiră femeia ce făcea patul. Cineva, evident, o învăţase cum să se ocupe de aşternuturile de spital.

– N-a fost mutat. Nu i s-a făcut ieşirea. El se întoarse către Bliss. Ştii al naibii de bine despre cine vorbesc, despre Jake Maroc.

– Nu-i aici, răspunse Bliss, zâmbind dulce.

– Asta am înţeles. Văd că nu mai are hainele în dulap. Unde s-a dus?

– Lipseşte *fu*-ul[18].

Asta venise ea să-i spună.

– Lipseşte? răspunsese Jake. Nu înţeleg.

– A dispărut din apartamentul tău, îi explicase ea. L-a luat Mariana.

– Dar de ce?

Bliss nu ştia. De aceea se găsea aici. *Fu*-ul era mai important decât orice viaţă omenească, cu excepţia celei a lui Jake.

– Pentru ea *fu*-ul nu reprezenta nici un secret. Jake o lăsase să se joace cu el în copilărie. Şi atunci îi era scump lui Jake, dar pentru alte motive.

– Trebuie să-l recuperezi, îi spusese ea.

El se holbase puţin.

– De aceea te-ai întors.

– E în Japonia acum. La Toshima-ku.

– Teritoriu *Yakuza.*

– Şi al lui Nichiren.

– Nu-mi spui cine eşti? o întrebase el.

– Ştii cine sunt.

– Vreau să ştiu cine ai devenit.

Aici ea râsese, poate în semn de auto-apărare.

– Sunt Bliss. Iată-mă-s.

Dar el dăduse din cap.

– Eu nu cunosc decât o fetiţă.

– Dacă amintirile tale sunt puternice, Jake, atunci mă cunoşti.

– Bliss…

– Deocamdată trebuie să crezi că sunt prietena ta. Altfel n-aş şti despre *fu.*

– Dacă Nichiren a auzit despre el, dacă e în posesia lui acum…

– De aceea trebuie să te duci în Japonia. Acum.

– Şi David Oh?

– De lucrurile de aici mă ocup eu.

Se uită lung în ochii ei, iar Bliss înţelese că se hotăra dacă să aibă

[18] Fu – sigiliu imperial din jad, fildeş, oferit de împărat slujbaşilor de încredere, prezentarea lui fiind echivalentă cu puterea imperială. (n. aut.)

sau nu încredere în ea.

– Ce-ai de pierdut? îl întrebase atunci ea.

– Ce ştiu ţi-am spus.

Bliss se întoarse către David Oh.

– Nu mi-ai spus nimic.

– Atunci ştii deja în ce măsură sunt implicată. Jake şi cu mine am copilărit împreună. Suntem prieteni de mult.

– Şi ai revenit acum, pur şi simplu.

– O să-ţi spun ceva trist, domnule Oh, îi mărturisi ea cu sinceritate. Moartea şi necazul au un fel de a dărâma barierele timpului. Apoi ne pun în faţa faptului că suntem muritori. Viaţa este atât de limitată. Aşa sunt şi fructele prieteniei. Păcat că numai tragediile ne fac să vedem asta.

– Scuză-mi natura suspicioasă, spuse el, aprinzându-şi o ţigară. Aşa m-am născut.

– Nu m-am supărat, zâmbi Bliss.

– Şi nu ştii unde s-a dus Jake?

Ca şi cum ar fi schimbat benzile, acum mergând o alta pregătită dinainte.

– Eu am venit în urma ta. Întinse mâinile. Uite ce am găsit.

David o interogă şi pe soră, dar aceasta nu ştia nimic. Se scuză şi se duse din nou pe coridor. La camera surorilor le luă şi pe ele la întrebări. Nici una n-avea habar măcar că Jake îşi părăsise camera, apoi spitalul. Una dintre ele îl sună pe doctorul ce se ocupa de caz, pentru a-l pune la curent cu cele întâmplate.

Nimic. Ca şi când Jake ar fi dispărut de pe suprafaţa pământului. David Oh se întoarse şi o văzu pe Bliss ieşind din camera goală. Fata îi zâmbi, ridicând din umeri.

Deschise aparatul de emisie-recepţie, imaginându-şi o lumină strălucitoare fulgerând eterul, zăngănid de-a lungul globului terestru. Auzi pârâituri şi fluierături şi ajusta căştile.

Când totul fu în regulă, începu complicatele manevre ale codului de recunoaştere a orei, zilei, săptămânii, lunii şi anului. Aşteptă răbdător până când auzi şirul de numere venind ca replică.

Contact!

– Nichiren, spuse Sursa, ai pus mâna pe Mariana Maroc?

– Da.

– Unde e?

– Încă la Tokio.

– Vreau să fie scoasă de acolo. Prea multe posibilităţi să se afle despre ea într-un oraş de astfel de dimensiuni. Tot mutând-o dintr-un loc în altul poate fi zărită.

– Ştiu unde s-o duc.
– Bine. Ocupă-te. Urmă o pârâitură pe linie… în regulă?
– Repetă. Am pierdut prima parte.
– E în regulă femeia?
– Bănuiesc că da.
– N-ai vorbit cu ea?
– N-am prea stat cu ea.
– Pentru ce motiv?
Nichiren ezită, iar vocea sesiză asta imediat.
– N-ar trebui să ai sentimente personale în acest caz.
– Nu-i posibil. E doar nevasta lui.
– Şi ce dacă? Nu poţi modifica disciplina după cum îţi trăsneşte. Disciplina este sau nu. Urmă o pauză, în timpul căreia Nichiren simţi cum sudoarea îi cuprinde ceafa. Spune-mi ce simţi în legătură cu ea. O să ştiu dacă minţi.
– Keii Kisan e mort. Soţul ei e vinovat de asta. Nu suport să fiu în aceeaşi cameră cu ea.
– Cu atât mai mult ar trebui s-o faci. În vocea Sursei nu se distingea nici cea mai mică notă de mustrare. Iată de ce Nichiren nu minţea niciodată când vorbea cu Sursa. Rămâi cu ea până când te părăseşte acest resentiment. Ai fost învăţat ca, atunci când joci *wei qi,* să nu simţi nimic altceva, decât jocul. La fel şi cu asta. Gândeşte-te la joc.

Usagigoya era la două străzi depărtare de Yasukuni-dori. Era un apartament mic, cum arăta şi numele, ca o cuşcă de iepure, dar dădea spre râul Sumida, acolo unde era traversat de Ryogoku-bashi.

Aici era refugiu lui Kamisaka şi în toată lumea numai Nichiren îi mai cunoştea existenţa.

Kamisaka, care în opinia lui Nichiren, era un formidabil amestec de timiditate şi agresivitate, se codise mai multe luni până să cedeze în cele din urmă. Ezitase încă şi atunci când îl luase de braţ şi-l condusese sus, la uşa apartamentului. Nu dădu drumul cheii din mână şi fu prima care trecu pragul. Apoi se întorsese şi se plecase aşa cum trebuie să facă o gazdă bună, invitându-l oficial să intre.

Desigur că nu şi-ar fi putut permite singură să plătească chiria micului apartament. Nici nu se punea problema să meargă la taică-său pentru bani; dacă avea nevoie de astfel de locuinţă însemna din capul locului că se dezbăra de tutela lui autoritară. În plus, probabil că ar fi bombardat-o cu întrebări, ore în şir, despre ce face lunar cu o astfel de sumă uriaşă.

Kamisaka era femeie deşteaptă, deşi avea abia nouăsprezece ani. Se dusese la fratele ei mai mare, un avocat plin de succes. În schimbul oblăduirii lui, fără a pune întrebări, fata acceptă să lucreze

pe gratis în biroul său cu prea puţin personal, de trei ori pe săptămână, până la terminarea şcolii. Mai avea un an. Orice i-ar fi pus în cârcă, nu se plângea.

Cea mai mare bucurie a ei – de când se obişnuise cu faptul de a avea un alt suflet lângă ea cu care să împartă sălaşul – era să-i facă lui Nichiren ceai verde amar. Învăţase arta *chano-yu,* a servirii ceaiului, de mult – mama ei avusese grijă de asta. Kamisaka o prinsese din zbor, obişnuindu-se la fel de repede ca un crap într-un iaz nou şi strălucitor.

Aceasta îi dădea ocazia să simtă o pace deplină. Împreună cu Nichiren, i se părea şi mai relaxantă. Era o figură misterioasă în viaţa ei, mai mare cu mai bine de douăzeci de ani decât ea, evident înstărit – căci ea avea un ochi fantastic pentru croiala hainelor şi felului în care oamenii îşi cheltuiau banii – şi, poate mai important decât orice, se purta în tradiţia străveche a claselor de sus. Uneori, în prezenţa lui se simţea de-a dreptul ca o mică burgheză din secolul optsprezece întâlnind – ea, fiica unui neguţător – prin vreo aberaţie culturală, un samurai.

Însă atunci când făcea ceai, probleme de genul bani şi distincţii între clase sociale, dispăreau. Rămânea numai aprecierea unei diligenţe plină de detalii desăvârşite.

Pe de altă parte, Kamisaka era nebună după trupul lui. Prezenţa lui musculoasă, lipită de mătasea pielii ei, venea ca un balsam peste simţurile ei tulburate. Durerea din partea de jos a pântecului care o ardea ca un soare aspru şi nemilos ori de câte ori trebuia să se plece în faţa capriciilor dictatoriale ale tatălui ei, era cu totul adumbrită de norul care era iubitul ei.

Deşi se logodise de curând, nu se culcase cu nimeni altcineva decât Nichiren. Viitorul soţ nu fusese ales de ea, mai de grabă constituind o altă poruncă de nezdruncinat. O căsătorie între familii. *Keibatsu*[19], îi replicase tatăl ei în faţa atâtor proteste, va face mai puternice ambele noastre familii. Căsătoria ta cu Shizuki-san va fi avantajoasă pentru toată lumea. În ultimă instanţă Kamisaka încercase nişte istericale, dar maică-sa pusese repede capăt circului, luând-o deoparte şi certând-o cum că nici o domnişoară cu educaţie şi cultură nici măcar nu se gândeşte să se comporte astfel în faţa tatălui şi a viitorului ei soţ.

Acum Kamisaka nu-şi mai făcea probleme în legătură cu căsătoria. Moartea oribilă a lui Shizuki-san pe liniile de metrou, cu o săptămână în urmă, îndoliase întreaga familie. În sinea ei, Kamisaka îşi binecuvântase *karma,* în timp ce îşi aducea mulţumirile tăcute spiritelor strămoşilor la care se rugase să fie mântuită.

---

[19] *Keibatsu* – legătură tradiţională de familie. (n. aut.)

Amurg la Tokio. Neoanele alungau întunericul invadator, transformând părţi din cerul palid într-o nuanţă asemănătoare cu interiorul unei scoici.

Când Nichiren era cu ea, aprindea numai lampa de pe noptieră. Becul slab, străbătând abajurul de hârtie de orez, dădea o lucire ce-i încălzea. Acum, când era singură, era obligată să ţină aprinse toate luminile chiar şi în mijlocul zilei. Şi tot i se părea frig.

De fapt, în ultimele săptămâni Kamisaka începuse să fie înspăimântată de propriile simţăminte. În timpul orelor sau examenelor, se trezea gândindu-se la Nichiren. Ca iedera, acesta i se încolăcise pe suflet. În lipsa lui nu se simţea fără chef, ci doar mohorâtă şi inutilă.

Dar acestea erau problemele inimii ei; ştia că nu trebuie să le dea glas niciodată în faţa lui, sau a oricui altcineva. De aceea primi veştile de la el cu un frison de teamă.

– Kamisaka-san, îi spuse el tandru. Trebuie să plec. Poate că pentru un timp mai lung.

Kamisaka simţi cum îi îngheaţă inima şi cum i se lipeşte limba de cerul gurii. Îi mai zisese aşa ceva şi înainte, întotdeauna era plecat într-una din călătoriile lui misterioase. Cumva, asta îi sporea farmecul, căci în închipuirile sale romantice cu privire la meseria lui, el corecta eroic vreo injustiţie sau mai cine ştie ce, tot lucruri pe care în adâncul inimii le ştia absurde. Dar aceste vise cu ochii deschişi o făceau să-l iubească şi mai mult la fiecare întoarcere a sa.

Uitându-se atent în ochii lui extraordinari, Kamisaka ghici că de data asta călătoria era altfel. Cumva ea era în stare să-i străpungă toate straturile impenetrabile de prefăcătorie. Ştiu că un timp lung putea foarte bine să însemne pentru totdeauna.

Îşi simţi inima bătându-i în gât şi se luptă cu impulsul de a deschide larg ochii, ca un animal înfricoşat. Emoţiile se învălmăşeau într-atât în interiorul ei, încât i se făcu greaţă.

Dorea tare mult să-şi închidă ochii; voia să plângă la picioarele lui, şi, în acelaşi timp, să-l boscorodească ca o cutră. Nu făcu nici una nici alta, aducându-şi aminte că astfel de comportament nu era de demnitatea unei doamne civilizate, de cultură şi bună creştere, ceea ce Kamisaka era cu siguranţă.

– Îţi urez mult noroc, murmură ea, plecând capul.

– Kamisaka-san… Nichiren o privi, făcu o pauză, în timpul căreia auzi semnalul plângător al unei barje plutind pe Sumida, ridicându-se deasupra zgomotului circulaţiei intense. Sunetul îl făcu melancolic, aducându-i aminte cu dor de faptul că fusese crescut la ţară. Vrei să-mi spui ceva? Kamisaka-san…

Fata dădu din cap, părul ei lung şi bogat căzându-i cascadă peste umeri, ascunzând şi o parte din kimono.

– Dar trebuie…

Ea duse însă un deget lung în dreptul buzelor bosumflate, oprindu-l. Se rostogoli apoi pe pat, spre el. Pielea îi era fierbinte sub mătasea diafană ce aluneca între ei ca un dulce obstacol în calea dorinţei.

Nichiren ridică mâinile aspre, punându-i-le uşor, pe umeri. Cu mare atenţie le lăsă să alunece în jos, trăgând şi chimonoul cu ele.

Îi atinse buzele, lăsându-le apoi doritoare, trecându-şi limba pe gât, în jos către sânii goi, mici şi ridicaţi şi cu trandafiraşii foarte sensibili. Sub mângâierile lui, părură să crească obraznic, înainte.

Kamisaka gemu uşurel, cu gura întredeschisă. Pleoapele îi fluturară scurt şi se închiseră. Avea gâtul unei lebede. Lumina lămpii îi patina pielea elastică. Simţind gura lui Nichiren mergând în jos, deschise ochii. Îi plăcea să-l privească când făceau dragoste. Propria-i plăcere părea să se înteţească la vederea muşchilor lui vălurind. Priveliştea trupului său gol o stimula erotic atât de mult, încât adeseori se simţea înfierbântată şi palpitând atunci când acesta se îmbrăca, se bărbierea, sau intra sub duş.

Trupul lui constituia hrana viselor ei. Pe când era la şcoală, obişnuise să urmărească atentă corpurile atleţilor asudând în şorturi şi tricourile de plasă fără mâneci; ah, muşchii lor lungi ca ai unui *kenjutsu sensei*[20] sau ai unui alergător de cursă lungă, mai atrăgători decât ai unui luptător sau ai unui culturist. Kamisaka văzuse de multe ori munţii aceia de muşchi formaţi cu ajutorul aparatelor de exerciţii – multe dintre colegele ei de clasă purtau la ele reviste cu poze colorate ale unor astfel de figuri unse, pozând ca nişte păuni plini de ei – dar ea nu le găsea nici un farmec.

Îi plăcea să-şi afunde degetele în muşchii lui Nichiren, simţind cu precizie, aproape ca un doctor, până unde poate să meargă şi unde i se va opune rezistenţa.

Când trupurile lor se uneau, nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să-l muşte. Satisfacţiile îngemănate de a-l simţi fierbinte în ea şi în acelaşi timp de a-i mozoli carnea tare cu dinţii, care o aducea întotdeauna la paroxism, care înflorea în ea ca o orhidee uriaşă, lichefiindu-i membrele şi inima nebună.

Nu-i dădea voie să o atingă cu gura decât dacă şi ea putea să-l prindă între buzele întredeschise. Adora sunetele pe care le scotea când îi da drumul, palpitând şi lucios, din sărutarea-i prelungită şi-i sufla aer cald peste vârful împurpurat. Îi mai plăcea să-i simtă scrotul contractându-se la începutul uraganului. Îl prindea atunci, cu degetele căuş, fluturându-şi vijelios limba fierbinte peste tăria lui, până când se zvârcolea pe pat, trăgând-o şi pe ea, în devălmăşeală, printre aşternuturile înflorate. O stropea cu broboane calde de sudoare, care-i

[20] *Kenjutsu sensei* – maestru în arta mânuirii spadei. (n. aut.)

zburau din păr pe măsură ce capul i se zbătea într-o parte şi alta pe perne înainte de a reveni între pulpele ei adumbrite.

Apoi îi simţea limba explorându-i carnea ascunsă ce se deschidea către el ca petalele unei *asagao*[21]. O cuprindea o fierbinţeală ca şi când s-ar fi afundat într-o baie fierbinte şi atunci îl elibera din strânsoare, cuprinzându-l pe de-a-ntregul cu gura, simţind valuri de pulsaţii în el, multiplicându-se până când deveneau una cu propriul ei vârtej de pasiune.

Kamisaka nu era o participantă pasivă; de fapt, detesta astfel de femei. Nu credea că trebuie să stai şi să aştepţi să ţi se întâmple ceva în viaţa asta – mai ales plăcerea. Deşi fusese bine educată şi de aceea unui *gaijin*[22] putea apărea supusă şi docilă, nimic nu era mai departe de adevăr.

Chiar această siguranţă îl atrăsese pe Nichiren spre ea. Înainte de Kamisaka nu şi-ar fi imaginat niciodată să petreacă o noapte cu o fată atât de fragedă ca ea, ca să nu mai vorbim de a o vedea frecvent.

Dar Kamisaka îi adusese în minte un principiu de bază al vieţii, anume că totul se schimbă, la fel cum orice este posibil.

În această noapte, atenţiile ei fuseseră mai tandre ca de obicei, şoaptele ei mai dulci decât şi le amintea să fi fost vreodată înainte. În toiul zbaterilor sale dezlănţuite, prins între degetele, buzele harnice, limba şi gura ei, Nichiren simţise o cu totul altă emoţie copleşindu-l. În loc să-l îndepărteze de la extaz, aceasta îl scufundă şi mai tare în abis. Era invadat de tot mai multă pasiune şi plăcere decât trăise vreodată – mai mult decât crezuse că este posibil.

Limba de şarpe a Kamisakei ţâşni afară, învăluindu-l din nou. O dulceaţă inexprimabilă pogorî asupra lui, fără însă a-i potoli frenezia debordantă.

Gura lui îi cotropi pielea cea mai delicată. Se îmbată de parfumul ei proaspăt de fruct pârguit. Cu fiecare nouă răsuflare o simţea pătrunzând în el mai adânc.

Pulpele ei trandafirii se înălţau de-o parte şi alta a capului său ca nişte coloane ale lui Buddha, zvâcnirea muşchilor interiori transmiţându-i frenezia în valuri izbitoare. O cuprinse şi mai profund, devorând-o la fel cum făcea şi ea.

Cu această nouă emoţie urcând în el, Nichiren intră în Kamisaka cu totul altfel decât de obicei. Era în ea fără să o fi pătruns. Cum era posibil aşa ceva? Nichiren nu-şi punea adesea întrebări, bazându-se pe instinctele sale ascuţite ca să-i potolească nedumeririle vieţii.

În această stare de spirit atât de receptivă, Nichiren intui în ea frica, la fel de clar cum ar fi dat peste o pasăre cu o aripă frântă în

---

[21] *Asagao* – faţa dimineţii, zorea japoneză. (n. aut.)

[22] *Gaijin* – străin (n. aut.)

negura unei păduri. O duse la lumină, cercetând-o ca pe o curiozitate.

Îi desluşi natura exact în clipa în care se dezlănţui în el înţelegerea propriilor emoţii. Apoi furtuna eliberatoare pe care el şi Kamisaka o făuriseră se abătu asupra amândurora şi pentru un timp îi alungă orice gând din minte.

La sfârşit, Kamisaka, golită de emoţii, adormi. Zăcea pe partea dreaptă, uşor răsucită, cu faţa la Nichiren. Rămase treaz lângă ea mai multă vreme. Nu făcu decât s-o privească, desenându-i din ochi contururile trupului, adăugând din memorie, pentru completarea părţilor neluminate suficient. Îi simţea respiraţia ca şi când s-ar fi aflat pe un ţărm de mare, în bătaia valurilor, la mila fluctuaţiei fluxului. Strălucirea părului ei lung avea aceeaşi undă misterioasă ca şi lumina solară asupra oceanului.

Voia foarte mult să o atingă, dar n-o făcu. Se temea să n-o trezească şi nici nu se putea convinge să frângă acest moment. Se mulţumi să-i simtă respiraţia caldă pe încheietura mâinii.

Ştia însă că sentimentul nu putea dura. Timpul gonea mult prea sălbatic. Încet şi atent ca să n-o trezească, se ridică. Se îmbrăcă într-o tăcere absolută. Afară, pe râul Sumida, o barjă sau ceva asemănător, urlă ca un copil.

Într-o clipă, părăsi încăperea.

Reluându-şi anonimatul, Jake luă autobuzul de la Aeroportul Narita. Nu avusese nici un necaz la vamă, folosind paşaportul pe numele de Paul Richardson, comis voiajor pentru o firmă de asigurări din New York, aflat în vacanţă în Japonia.

Ploaia desena perle pe ferestrele autobuzului aglomerat, care gonea aproape în tăcere perfectă spre Tokio.

Se simţea ciudat revenind aici atât de curând după explozie. Amintirea bunei dispoziţii ce domnea în *dantai* îl copleşea. Câteodată, în ultimele zile le simţise absenţa atât de puternic, încât se trezise dezorientat cumva.

Ajuns în Tokio, Jake luă metroul până la Toshima-ku şi se înregistră la un hotel mic şi destul de ieftin despre care ştia că se găseşte în afara fluxului normal al traficului. Deşi era un stabiliment în stil occidental, avea o singură toaletă la fiecare etaj şi nici un duş. Lui Jake îi convenea însă, căci se hotărâse că pentru el cel mai bun loc era o *seno,* baie publică.

Ca mai toate hotelurile ieftine, acesta se găsea situat în imediata vecinătate a unei băi publice. Trecu prin uşa glisantă, vitrată, marcată BĂRBAŢI, cumpără un bilet şi un prosop mic şi subţire, care îi va servi şi drept burete. Intră în prima dintre camerele cu dale, unde o femeie îi oferi un coş de răchită pentru a-şi depozita hainele. Acesta era aşezat apoi pe un raft. Aici, nimeni nu se gândea să fure.

În camera următoare se găseau duşurile claie peste grămadă iar ceva mai jos, pe peretele cu faianţă albă, două chiuvete pentru spălat. Era important ca, înainte de a intra în încăperea cu bazin, să te cureţi bine aici.

Gol puşcă, tropăi până la chiuvete şi se frecă atent. Îşi pipăi locurile de pe trup care mai erau încă dureroase şi umflate, făcând un inventar al acestora.

Îşi simţea mijlocul dislocat, ca şi când ar fi aparţinut altcuiva. Desigur, de la raidul asupra Casei O-henro, parcă trăia viaţa unei alte persoane. Ce se întâmplase cu a sa? Nevastă-sa dispăruse – poate, în chip inexplicabil, la duşmanul său de moarte; îi lipsea şi *fu*-ul; o fată – nu, corecţie, o femeie! – pe care n-o mai văzuse de ani de zile revenise în viaţa lui la fel de inexplicabil.

Iar *dantai*-ul se dusese, se dusese, se dusese. Vina lui, singur. Îl urmaseră orbeşte, iar el îi purtase spre moarte. Şocul şi teama aveau gustul prafului de puşcă. Mandy Choi îl salvase de la moarte. Cine îl scosese din dărâmături? Care din echipă îl eliberase pentru a-i lua locul, în moarte? N-o s-o ştie niciodată şi cumva, acest mic amănunt i se părea mai oribil decât celelalte.

Tresări când se săpuni pe tâmplă. Cel mai rău loc. Îl atinse din nou, gingaş, pentru a cerceta cât de adâncă este lovitura. Închise ochii. Trebuia să-şi spună mereu unde se găseşte şi ce face aici.

Mariana.

S-o găsească pe Mariana. Să găsească *fu*-ul.

Intră în încăperea alăturată. Era puţin mai mare. Aici, venea apă insuportabil de fierbinte printr-o ţeavă deschisă pe fundul bazinului. La capătul îndepărtat, apă rece picura dintr-un robinet. Numai cei slabi de inimă se adunau aici. Desigur, era normal ca toţi gaijini să stea în apropierea apei reci.

Gol, Jake alese un punct de mijloc în bazin şi se lăsă încet în baia fumegândă. Mormăi încet când muşchii încordaţi reacţionară la căldură.

Pe dreapta se găsea un zid înalt, pe marginea căruia stătea un angajat pe un scaun cu picioare lungi, ca un magistrat, supraveghind atât baia bărbaţilor unde Jake se înmuia, cât şi partea cealaltă, unde erau femeile.

Sudoarea i se scurgea din părul des, lunecând pe obrajii umezi şi pe bărbie. Îi zărea vag pe ceilalţi care se îmbăiau, prin aburul care se ridica de pe suprafaţa aproape nemişcată a apei. Când schimbă poziţia, temperatura apei îi dictă s-o facă, cu lentoarea exagerată a unui beţiv. Într-adevăr, din cauza valului intens de căldură se simţea uşor ameţit.

Detaşat de toate, cu excepţia fierbinţelii. S-o urmărească, prin tunelul amintirii…

Când avea şapte ani, într-o primăvară neobişnuit de toridă, el şi mai mulţi prieteni se folosiseră de o vacanţă pentru a pleca de pe Insulă. Era *Ta Chiu,* Serbarea îmbunării spiritelor, iar ei luaseră feribotul până la minuscula insulă de pescari Cheung Chau.

Jake şi prietenii lui se azvârliseră de pe vechile şi găunoasele cheiuri imediat ce avuseseră ocazia. În timp ce bărbaţi cu busturile goale ridicau acoperămintele de bambus, de şaizeci de picioare, copiii se prinseseră într-un concurs de cine sare mai departe în apă.

După masă, merseseră în sus pe potecile prăfuite până la adăposturile de bambus. Înăuntru, oamenii construiau imaginile din mucava, înalte de trei metri, ale triumviratului de zeităţi dominând festivalul. În centru se găsea înţeleptul cu barbă albă. La stânga era flancat de un demon-zeu fioros, iar la dreapta de un zeu-războinic strălucitor, în haine de bătălie. Atât de plastic erau făcute imaginile, că puştii fură vrăjiţi, văzându-le prinzând viaţă chiar sub ochii lor.

În amurgul pâclos, se aprinseră lumini şi torţe. O procesiune de femei aduse prăjinile lungi pe care erau aşezate chifle proaspăt coapte. Cu chiote şi îmbulzeală, prăjinile fură ridicate în înalturi, astfel încât chiflele întinse spre cerul întunecat să fie devorate de sufletele flămânde ale victimelor insulei de pe urma piraţilor din secolul al nouăsprezecelea.

Din ce în ce mai mulţi copii se adunau la poalele prăjinilor. Se apropia vijelios punctul culminant al festivalului *Ta Chiu.* Li se dăduse timp sufletelor să se hrănească, iar acum era vremea celor vii.

La un semnal dat de unul dintre bătrânii desemnaţi ca arbitri, copiilor li se permise să se caţere pe prăjini şi, dacă puteau ajunge atât de sus, să ciugulească, ca premiu, ce mai rămăsese din chifle, umplându-se astfel de noroc pe anul ce venea.

Jake şi Bliss se cocoţaseră pe prăjini alăturate. Pălălăi de foc sclipeau şi trosneau în jurul lor, ca şi când s-ar fi aflat în miezul unui joc de artificii. Departe, lucirea oceanului le dezvălui un colţ din lumea exterioară *juk saan*-ului – munţii de bambus.

Bliss era ageră, dar Jake avea putere şi mai ales hotărâre. În vârful *juk saan*-ului apucă o chiflă şi-o smulse din proţap. O duse la gură şi lunecă apoi în jos. Pe pământ, fu înconjurat şi felicitat. Lui Bliss însă nu i se rezervă aceeaşi primire. Reuşise să se cocoţe trei sferturi din lungime, dar puterile o lăsară.

Jake se desprinse din mulţime şi-şi rupse chifla în două. Fără prea multă tragere de inimă, Bliss luă bucata oferită.

– Asta înseamnă că anul ăsta o să ai numai pe jumătate norocul pe care l-ai câştigat.

– Poate că norocul trebuie împărţit, dădu Jake din umeri, împingându-i sârguincios jumătatea de chiflă.

Fericită la gândul ăsta, Bliss muşcă din partea ei. Mestecară pe îndelete, împreună. Mai târziu, când pierdură ultimul feribot înapoi către Insulă, Jake telefonă acasă şi-i dădu mamei lui toate numele copiilor aflaţi cu el pentru ca ea să le anunţe familiile. Vocea ei sunase calm, dar chiar şi prin telefon Jake îi simţise îngrijorarea. O linişti, să nu-şi facă probleme.

Din cauza vremii atât de călduroase nu li se păru necesar să-şi caute adăpost. Festivalul se sfârşise. În interiorul construcţiilor de bambus zeii înalţi priveau în depărtare, nevăzători şi imobili. Copiii îşi găsiră locşoare să se întindă şi să le fie bine.

Jake şi Bliss adormiră în acelaşi timp, însă pe el îl trezi ceva după câteva ore. Noaptea era în toi. Luminile se stinseră de mult şi numai nişte flăcări pâlpâinde scânteiau scurt din făclii.

Jake se uită în jur, aşteptând să mai audă o dată sunetul care-i stricase somnul. Sau visase? Nu era sigur. Nimeni în preajmă. Îşi ridică privirile în sus. Stelele, ca diamantul, îşi aruncau asupra lui lumina nepământeană, ca aceea izvorând din ochii unui dragon.

Auzi un zgomot.

Întoarse capul. Părea să fi venit din umbra adăpostului de bambus. Dând la o parte braţul lui Bliss care îl cuprinsese de talie, Jake se ridică. Se duse tiptil către adăpost.

Odată aflat înăuntru, se învârti în jurul soclurilor statuilor, cercetând fiecare colţişor. Poate că a fost un câine, îşi zise. Dar nu descoperi nimic. Ca şi când el singur ar fi fost treaz în tot Cheung Chau.

Şi totuşi surprinse o mişcare uşoară, care-l făcu să-şi înalţe ochii. Se mişcase vreuna din statui? Dar asta era imposibil. Doar fuseseră toate construite din mucava. Văzuse cu ochii lui. Şi totuşi… oare zeul-războinic nu se uitase drept înainte către *Ta Chiu?* Iar acum privirea îi era coborâtă asupra lui Jake!

– Te uiţi la mine ca şi când m-ai cunoaşte.

Jake sări în sus. Zeul-războinic vorbise!

– Ţi-a mâncat pisica limba, mormolocule?

– Eu… Jake clipi în sus. Da’ nu poţi să fii viu. Am văzut când te-au construit.

– Ai văzut imaginea mea. Acum eu locuiesc această imagine.

– Eşti făcut din hârtie şi lipici, insistă Jake.

– O, ce copil pragmatic. Oare nu mai e nici un loc în lumea asta pentru minuni? Cu asta, braţul drept al zeului-războinic se mişcă. Aşa, vezi acum?

Jake se întinse şi trăgând de degetele de la mâna dreaptă a zeului-războinic rămase cu braţul în palme, dislocat.

– Zeu, zeu, spuse Jake. Ce zeu? Nu există decât un singur zeu. Dumnezeu.

Umbre prinseră a juca, iar platoşa statuii se deschise. Un bărbat ieşi din interiorul ei găunos.

– Un singur Dumnezeu? păru el perplex. Cine te-a învăţat asta, mormolocule? Cu siguranţă că nu e o idee chinezească.

– Părinţii mei.

Bărbatul se dădu jos, aşezându-se pe piciorul de mucava al zeului. Avea o faţă îngustă şi o frunte înaltă. Puţinul păr care-i mai rămăsese era foarte lung şi atârna în şuviţe. Jake mai văzuse astfel de pieptănătură într-o carte şi ştia că vine dintr-o altă epocă.

– Eu sunt Jake, se prezentă, Jake Maroc.

– Evreu, spuse chinezul încet. Familia ta… sunteţi evrei.

– Cum te cheamă? dădu Jake din cap.

– Fo Saan.

– Fo Saan înseamnă vulcan, comentă Jake uitându-se intens la bărbat.

– Nu mai spune! replică acesta. Şi numele tău ce înseamnă?

– Nu ştiu.

– Ei, poate că e vremea să afli.

Acum capul îi atârna din cauza moleşelii băii şi gândurilor. Se simţea prins într-o pânză de păianjen a cărui scop nu-l cunoştea. Avansa penibil de la un punct delicat şi strălucitor până la altul fără să poată avea o perspectivă clară asupra întregului. Ştia că este sortit pieirii dacă nu descifrează structura pânzei, ca s-o facă să-i fie favorabilă şi nu inamică precum în prezent.

Jake închise ochii şi se scufundă din nou în trecut. Fo Saan era artist, unul cum nu mai văzuse până atunci. De exemplu, Fo Saan cunoştea oceanul. Îi arătase lui Jake ce se găseşte în străfunduri şi-i dă culorile schimbătoare; îi descrisese îngemănarea ţărmului cu marea, înălţarea treptată a pietrei datorată măcinătoarelor convulsii ale pământului.

Jake descoperi curând că acestea constituiau sursele puterii lui Fo Saan. Ştia cum să subjuge forţele naturii, să se folosească de ele la nevoie.

– Te interesează astfel de lucruri? îl întrebase Fo Saan în acea primă noapte toridă.

Jake se gândise de multe ori cât de dificil era să creşti ca un *gwai loh* în Hong Kong. Desigur că Bliss era prietena lui. Ea era eurasiană. Cine altcineva s-ar mai juca împreună cu ea?

Pe câte alei nu se abătuse Jake din drumul său după ce primise prima bătaie de la chinezi?

Ce-i oferea, în fond, Fo Saan?

– Dacă pui mâna pe o armă, îi spusese acesta ceva mai târziu, trebuie să ştii întâi ce mânuieşti.

Scosese atunci o sabie lungă, cu tăişul atât de ascuţit că Jake abia putea să-l zărească. Acesta fusese primul lucru despre care îl învăţase Fo Saan. Apoi au venit multe altele, până să-i dea voie să-şi pună mâinile pe mânerul săbiei.

Jake avea să înveţe să respire, să-şi menţină echilibrul, despre formă şi contactul cu pământul înainte de a ţine în mână o armă. Trebuia să ajungă să-şi considere trupul ca pe o întreagă armată, să-i înţeleagă slăbiciunea şi puterea, precum şi frontierele.

Pe măsură ce exersa zilnic cu Fo Saan, după şcoală, trupul prinse a se împlini, a creşte şi întări, muşchii dezvoltându-se impresionant în jurul oaselor flexibile şi tendoanele elastice. Şi părinţii săi observară schimbările. Maică-sa, încă temătoare după ce-l văzuse băgat în primele înghionteli pe stradă, îl urmări transformându-se parcă într-o altă persoană şi avu înţelepciunea să nu se amestece. Această atitudine necaracteristică pentru un părinte nu păru surprinzătoare, căci mama lui era departe de a fi o mamă obişnuită şi întrezărise în Jake acel sâmbure de unicitate, pe care acum îl vedea dezvoltându-se zilnic.

– Dacă ai aliaţi, spunea Fo Saan, uneşte-te cu ei. Dacă te trezeşti în teritoriu inamic, nu zăbovi. Dacă te găseşti închis, trebuie să-ţi menţii corpul nemişcat şi să te concentrezi până când descoperi o modalitate de a te elibera. Dacă eşti pe punctul de a muri, trebuie să te lupţi până la sfârşit. În toate acestea să ţii minte că există unele drumuri pe care nu trebuie să mergi, unele oraşe pe care nu trebuie să le ataci şi unele situaţii cărora nu trebuie să te opui.

După nişte ani, Jake înţelesese că Fo Saan îl parafrazase atunci pe Sun Tsu în a sa Artă a Războiului. Jake se întrebă dacă acum era pe cale s-o apuce pe unul din acele drumuri pe care nu trebuia să mergi. Dacă da, atunci inevitabil acesta avea să ducă la punctul morţii unde singura posibilitate era să te baţi până la capăt.

Jake simţi cum apa fierbinte se tulbură şi se uită la stânga. Văzu un japonez tânăr cu faţa de viezure. Pieptul, umerii, braţele şi spinarea îi erau acoperite cu tatuaje ca într-o cămaşă fantezistă.

– N-ar trebui să fiu aici, spuse Faţă de Viezure. Nu după porcăria de la Casa O-henro. Informaţia aceea a costat mult. Se uită în jur, deşi nu era nimeni în imediata lor vecinătate. Trebuia să-mi fi spus de ce voiai să dai de Nichiren. Nu mi-am închipuit că pentru a-l arunca în aer, până aproape de Hiroshima.

– El a fost cel care s-a folosit de explozibile.

– Pe Buddha, hohoti Faţă de Viezure, aş fi făcut-o şi eu dacă-mi stăteai în spinare.

– Am din nou nevoie de ajutorul tău, spuse Jake.

– Neh, întoarse privirile Faţă de Viezure. Nu mai ţine.

– E important, altfel n-aş fi venit după tine din nou la aşa de scurt

timp după ce am cumpărat ultima bucăţică de informaţie. Ştiu ce ai pe cap.

– Vezi tu, nu cred că ştii. N-ai nici cea mai vagă idee. Oricum, de ce te crezi aşa deştept?

Jake simţi nervozitatea japonezului şi se hotărî să-l slăbească puţin.

– Treaba a devenit personală, spuse el cu grijă.

– Nu mă miră, răspunse Faţă de Viezure. La ce te aşteptai după ce l-ai omorât pe prietenul cel mai bun al lui Nichiren? Un timp n-o să-ţi mai facă nici o politeţe.

Jake nu găsi nici o altă replică, decât:

– Zece mii de dolari SUA.

– Nu facem târgul.

– Dacă e chestie de bani…

– Nu-i, întrerupse Faţă de Viezure. La mijloc e gâtul meu. Pufni nervos. Nu mai pot să fac nimic pentru tine. Fii mulţumit c-am acceptat să mă întâlnesc cu tine. Mi-am zis că-ţi datorez măcar atât.

– Dar singur nu pot să mă descurc.

– Ghinion! Trebuia să te gândeşti la asta înainte de a-l lăsa să-ţi scape printre degete.

Jake începu să gândească repede. Dacă sursa japonezului putea să-l localizeze încă o dată pe Nichiren, treaba era fezabilă.

– Şi dacă îţi garantez să nu fii implicat? Ai zece mii de dolari SUA la teşcherea chiar azi. O iei din loc şi cu asta basta.

Faţă de Viezure întoarse capul.

– Hai, că eşti pe aproape, zise Jake. Te-ai angajat odată. Nu-ţi mai cer altceva.

– Zău? Şi ce-mi ceri?

– Numele sursei care ţi-a dat informaţia pe care mi-ai vândut-o ultima oară.

– În legătură cu Nichiren?

– Cu Nichiren.

– Tu crezi că-s cam tâmpit.

– Nu. Dar peste zece minute ai fi mult mai bogat. Jake ridică din umeri. Ce-ai de pierdut? Nu mă pot duce la sursa ta. Nu te pot implica, în nici un fel.

– Cincisprezece mii.

– Zece! Aha, s-a prins. Asta-i maximum.

– Bine. Faţă de Viezure ştia că nu va mai face niciodată bani atât de repede. Sursa informaţiei mele se găseşte în interiorul clanului Komoto.

– Cine din clan?

– Acu te bagi peste sursa mea de existenţă. Numele ăsta n-are preţ.

Jake dădu din cap. Ştia şi el, ca oricine altul, că toate au o limită.

La aproape două ore de când păşise în baie părăsi stabilimentul simţindu-se puţin mai hotărât. Ajunsese într-o situaţie pentru care, în adâncul sufletului, ştia că trebuie să se bată. Dacă asta însemna că pentru prima oară în viaţă avea să nesocotească învăţăturile lui Fo Saan, ei bine, asta era. Oricare ar fi fost preţul, trebuia să-l accepte, acum cât mai avea posibilitatea de întors. *Joss*-ul îi aparţinea, ca şi hotărârea. El îl crea.

Încă mai turna afară, iar după-amiaza mohorâtă lăsase loc unui amurg monoton şi opac. Neoanele luminau trotuarele şi străzile, dar ploaia persistentă spăla orice urmă de culoare. Jake îşi aminti dureros momentul în care echipa traversase drumul pentru a intra în Casa O-henro.

Trecu de Biggu Makku din faţa McDonald-ului local, uitându-se cu oarecare nostalgie la adolescenţii americani care, în ciuda vremii neprielnice, stăteau grupaţi în jurul faţadei familiare, cu galben intens şi roşu. Ce fără de griji păreau, râzând puternic, băieţi flirtând cu fete.

Mâncă *sushi* şi bău bere Kirin, iar mai târziu ceaiul fierbinte servit de obicei în barurile *sushi.*

Când isprăvi se întunecase, fiind suficient de noapte pentru a începe. Nu-i luă mult să-l găsească. Astfel de localuri cu jocuri existau din abundenţă, dar numai cei care le cunoşteau puteau pătrunde. Pentru că nu era cunoscut în zonă şi probabil pentru că era *gaijin,* i se ceru să plătească o taxă de intrare considerabilă.

Înăuntru, Jake îşi deschise drum prin fumul spiralat de ţigară amestecat cu miros de sudoare şi, în cazul celor ce pierdeau, cu iz de frică. În jurul unei mese scunde de chiparos, care lucea din cauza multiplelor mâini ce o atinseseră, jucătorii stăteau îngenuncheaţi precum penitenţii în faţa unui altar. Majoritatea erau afacerişti de vârstă medie, încă îmbrăcaţi în costumele închise de lucru, cu cămăşi albe scrobite şi cravate întunecate. Încăperea era sufocantă, dar niciunuia nu părea să-i pese.

Cei care conduceau jocul erau despuiaţi până la brâu, tatuajele jucându-le când îşi înfoiau muşchii în mişcări rapide, pentru a culege banii sau a plăti.

Jake, luptându-se cu sentimentul de *déjà vu,* se aciui la o masă şi se pregăti să joace. Începu prudent şi timp de peste o oră miză foarte reţinut.

Apoi, după părerea japonezilor din jurul lui, fu muşcat de vipera jocului şi, încercând să-şi sporească veniturile, începu să mizeze din plin şi extrem de imprudent. Peste alte trei ore era lefter, dar nu încă gata de plecare.

Se ridică uşor de la masă şi-i şopti ceva la ureche unei chelneriţe. Aceasta mută o tavă de *sake* într-o singură mână şi cu cealaltă îi arătă spre o uşă cu perdea, în fundul încăperii.

Sarakin-ul se găsea la trei străzi depărtare, iar lumina magazinului său învelea trotuarul muiat de ploaie.

Cămătarul era un bărbat imens. Grăsimea îi deforma maxilarele, iar ochii îi păreau pierduţi în cutele adânci ale feţei mari şi rotunde. Avea degete mici şi umflate, pe care şi le ţinea împreunate pe sfera impozantă a burţii.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă el în englezeşte.

– Am nevoie de un împrumut, răspunse Jake în japoneză.

Cămătarul, pe nume Fujikima, mormăi din belşug. Ochii mici, cafenii, se îngustară în timpul discuţiei.

– Ce garanţii posezi?

– Am o groază de bani la bancă, minţi Jake. Trase un zâmbet, a scuză. Dată fiind ora, nu pot însă să mă folosesc de ei. În seara asta cred că o să mi se schimbe norocul. Ştiu sigur.

– Ah, zise Fujikima, un jucător. Surâse. Am o slăbiciune deosebită pentru jucători. Zâmbetul încetă brusc. Ai carnetul de bancă la tine?

– Mă tem că nu.

– Hm. Locuieşti aici? Ai o adresă permanentă? O slujbă?

– Vin aici de patru sau cinci ori pe an, răspunse Jake. D-aia am nevoie de cont în oraş.

– La ce bancă?

Jake îi răspunse. Cămătarul scutură din cap.

– Riscant. N-ai nimic să-mi oferi. Nu cred că ar fi înţelept să-ţi…

– Am paşaportul, replică Jake, căutându-se în buzunarul hainei. Plasă documentul pe biroul zgâriat al lui Fujikima. Apucă un creion şi o hârtie. Asta e adresa unde stau. Garantez că mâine la zece dimineaţa sunt aici cu banii.

Imensul japonez se holbă la paşaport şi la adresa scrisă.

– Uite ce, zise Jake cu o notă imploratoare în voce. Nu mă pot duce nicăieri fără paşaport. Şi chiar dumneata ai spus că ai o slăbiciune pentru jucători.

– O să coste scump, înţeleg.

Mâna lui Fujikima apucă paşaportul, trăgându-l de pe birou.

– Mâine la zece fix. Scrută apoi atent faţa lui Jake. De câţi bani ai nevoie?

Zece minute mai târziu, Jake era din nou la masa de joc. Un timp, observară cei din jurul său, se abţinu şi făcu o seamă de mişcări prudente. Apoi, devenind iarăşi lacom, se ţinu scai de unul care câştiga şi, pierdu tot ce împrumutase de la cămătar. Cei de-ai casei îl văzură plecând alb la faţă şi zdruncinat şi, un timp făcură tot felul de supoziţii la adresa lui, până când cei care conduceau jocul le aduseră aminte de ce se găseau acolo.

Jocul se reluă mai acerb, iar Jake fu dat uitării aproape de toţi.

Nu fu uitat însă de Fujikima şi când la ora unsprezece şi

cincisprezece Jake tot nu sosise, cămătarul puse mâna pe telefon. Formă un număr pe care-l ştia pe dinafară şi auzind *Moshi-moshi* la celălalt capăt al firului, ceru cu Mikio Komoto. Acesta era omul pentru care Fujikima lucra. În acelaşi timp era şi patronul localului de jocuri în care Jake pierduse atâta bănet în seara precedentă.

Mikio Komoto era *oyabun yakuza.* Avea de apărat o reputaţie ca şi cămătarul. Folosindu-se de informaţia furnizată de Fujikima, trimise imediat doi din oamenii săi la hotelul lui Jake.

Astfel, Jake se trezi dintr-un somn adânc şi fără vise cu un pistol automat calibrul 38, cu surdină, lipit de tâmplă.

– Sus, spuse unul dintre bărbaţi într-o japoneză dură şi guturală. Acum, am zis.

Drumul pe care nu trebuia mers. Se afla pe el acum şi nu mai avea cale de întoarcere.

Quarry poseda un număr de proprietăţi extinse în interiorul Virginiei. Acestea existau pentru diverse scopuri, de la antrenamente simulând lupta până la ceea ce agenţia numea reorientare recuperativă, în timpul căreia agenţii erau trataţi de toate cele, de la un junghi în spate, la şoc.

Cinematograful, unde cei neprietenoşi erau trimişi în cazul în care se dovedeau recalcitranţi, arăta mai degrabă ca o zonă de agrement. Proprietatea de şaizeci de acri era înconjurată de un gard de lemn în stil western. Apoi erau grajdurile cu două manejuri şi obstacole de sărit pentru cei ce călăreau în stil englezesc, precum şi o sumedenie de cărări umbroase peste dealurile înconjurătoare numai bune pentru echitaţie.

Graţie atâtor marafeturi de călărie, putea foarte bine să-ţi scape din vedere mica structură de beton, fără ferestre, construită la fel de solid ca un buncăr în coasta dealului şi care dădea numele locului.

Gerard Stallings se ambiţiona însă să urmărească din ochi monstruozitatea de beton pe când scoase din grajd armăsarul său cafeniu. Cinematograful îi amintea constant de partea tenebroasă a profesiei sale. Îl înspăimânta şi în acelaşi timp îi dădea siguranţă. Era simbolul forţei absolute a organizaţiei şi proba că binele triumfă asupra răului. Ceea ce îl făcea să se simtă foarte confortabil.

Până acum câteva luni, singura sa recreare era călăritul. Această pasiune o avea din copilăria petrecută în Texas. Călărea mai bine decât conducea şi era un as al volanului, indiferent de marca maşinii, nu numai în opinia lui dar şi a întreg personalului Quarry.

În vremea din urmă, Wunderman începuse să-l înveţe pe Stallings cum să umble cu un calculator. La început, Stallings nu se vădise prea entuziasmat. Din principiu, nu agrea nici o activitate care nu avea loc în aer liber. Dar Wunderman perseverase, arătându-i că ar putea să-şi

împătrească capacitatea de rezolvare a problemelor, lăsând în sarcina computerului o parte din date. Îi făcuse o mică demonstraţie, iar Stallings fu fascinat. Acum îl folosea ca pe o jucărie intelectuală, imaginând noi căi pentru a rezolva probleme aparent de nesoluţionat.

Cu toate acestea, Stallings jurase să nu-şi răpească nici o fărâmă din timpul afectat călăriei, aşa că atunci când Rodger Donovan voia să pună mâna pe el, trebuia să meargă până la Cinematograf, să ia un cal din grajd şi să pornească în trap după acesta.

Donovan nu se simţea bine în şa. Nu avusese niciodată de-a face cu caii în copilărie. În consecinţă, avea frica înnăscută a adultului faţă de un animal atât de mare, care, cât ai clipi din ochi, putea să te zvârle în iarbă.

Şi totuşi era hotărât să folosească această cale decât să apeleze la walkie-talkie, pentru a-l chema pe Stallings. Donovan ştia că treaba putea foarte bine trece drept o laşitate şi să-l facă să scadă şi mai mult în ochii lui Stallings. Pentru acesta, nu te puteai considera bărbat decât dacă ştiai să călăreşti, şi încă bine. Îl găsi în cele din urmă pe Stallings întins la umbra unui stejar stufos, cu pălăria de cowboy trasă pe faţă. Părea că doarme, nepăsându-i de calul nepriponit, ce păştea mulţumit din iarba apetisantă.

Donovan decise să lase neremarcat momentul descălecării, care consta mai degrabă într-o rostogolire neaspectuoasă. Apucă frâul şi conduse iapa până lângă armăsarul lui Stallings, unde se aplecă şi culese şi frâul acestuia. Duse caii spre un copac.

– Nu face asta. Donovan înţepeni. Nu-i place să fie priponit. Stallings îşi sumeţi pălăria, privind fix la Donovan. De ce nu-l laşi în pace?

Donovan lăsă frâul calului lui Stallings. Pentru că nu ştia ce să mai facă, o bătu pe iapă uşor pe gât. Speriat, animalul sforăi, răsucindu-şi capul atât de brusc spre Donovan că acesta se retrase împleticindu-se.

– Totdeauna trebuie să-i dai calului de ştire unde te afli, spuse Stallings, ridicându-se încet pe picioare. Ei nu văd ca oamenii. Ţine minte asta, dacă nu într-o bună zi o să te trezeşti cu un picior chiar în fund. Şi aşa ceva nu se uită; mai ales după şase săptămâni în spital cu femurul rupt.

Donovan luă o poziţie mai îndepărtată de cal. Gândul de a se sui din nou în şa îl umplea de groază.

– Pleci, spuse el, bucuros să schimbe subiectul.

– Unde?

– La Tokio.

– Japonia, deh! scuipă Stallings. N-am mai fost acolo de şase ani. Ar fi cazul să-mi desprăfuiesc japoneza, nu? Veni în lumina soarelui, întinzând mâna ca să-i dea armăsarului un cub de zahăr. Acesta îşi

ridică botul şi necheză. După ce înghiţi trataţia, îi mozoli îndelung palma lui Stallings. Care-i mişcarea?

– Nevasta lui Jake Maroc, Mariana.

Stallings rămase împietrit ca o statuie. Căluţul îl împinse cu botul de mai multe ori, probabil cerşind zahăr, dar Stallings nu-l băgă în seamă.

– Ai face bine să-mi explici. Vorbim de cineva din anturajul Quarry.

– E regretabil, ştiu, spuse Donovan, încercând să îndulcească hapul pe cât posibil. Bătrânul a hotărât-o. Telefonul pe care l-a primit venea din Casa O-henro.

– Nichiren?

– Maroc însuşi i-a spus lui David Oh că nevastă-sa n-are prieteni la Tokio. Poţi să-ţi faci şi singur o idee despre convorbire.

– Toate sunt numai presupuneri.

Dar Donovan văzu că Stallings nu mai era aşa de sigur.

– Situaţia este prea periculoasă pentru a risca. Adu-ţi aminte de icebergul Bătrânului. A hotărât că e de adevăratelea. Computerele ne-au ajutat în treaba asta. Mariana Maroc trebuie să fie eliminată.

– Dacă suntem pe picior de luptă, eu m-am dus.

Dintr-o săritură Stallings fu în şa. Trase de frâu pentru a face calul să-şi ridice capul. Acesta fâlfâi din nări. Chiar şi Donovan care nu se pricepea la cai, văzu ce exemplar frumos era.

– Agenţii de călătorie au primit instrucţiunile, împreună cu tot tacâmul: paşaport, viză, valută, documente acoperitoare.

– De data asta drept cine mă dau?

– Descotoroseşte-te de pălăria asta de cowboy, îl sfătui Donovan. Nu se asortează.

Generalului Vorkuta îi displăcea cel mai mult la Moscova că era înconjurată numai de pământ uscat. Se născuse în zbuciumatul port Odessa, la marginea de nord-est a Mării Negre. Tatăl ei fusese căpitanul unei flote de pescuit constând în şaisprezece ambarcaţiuni pentru pescuit şi patru folosite numai de KGB pentru ceea ce se numea securitate externă, dar care de fapt nu era altceva decât simplu spionaj. România, Bulgaria şi Turcia formau sfera lor de acţiune.

Comitetul de Stat pentru Securitate îl contactase pe Nikita Makarovici Vorkut curând după ce puternicul său simţ de afaceri îi sporise flota de la opt la şaisprezece vase. La început chiar el îi antrenase pe aparatnicii KGB să navigheze şi să pescuiască ca nişte adevăraţi meseriaşi. După aceea, îi cereau sfatul numai din când în când. Aveau încredere în el, dar una peste alta, i-au umflat fiica.

Nici o mirare deci că ei îi plăcea să vină la dacha. Se găsea pe apă, nu chiar în Odessa, adevărat. Vila, cu acoperişul albastru ca marea,

era chiar la marginea Ialtei, în peninsula Crimeea, care ţâşnea în Marea Neagră ca un fel de coadă pătrată. Faptul că se afla la egală distanţă de Bucureşti, Istambul şi Rostov îi dădea generalului Vorkuta senzaţia că a găsit un fel de buric al lumii. Poate că asta însă să fi fost numai o consecinţă a propriei copilării. În comparaţie cu Moscova, locul părea mic şi izolat. De fiecare dată când venea aici îi plăcea şi mai mult liniştea şi aerul sărat.

În dimineaţa asta însă, coborând din limuzina neagră Zil care o luase de la aeroportul militar Odessa, blestemă vremea schimbătoare din Crimeea.

Ploua cu găleata. Cerul părea că se prăbuşeşte, gri cenuşiu, făcând casele şi copacii să nu se mai distingă în aerul umed. Tot interiorul dachei părea jilav; atmosfera din camere avea în ea ceva neplăcut, de neutilizat.

Generalul ceru să se deschidă larg geamurile în ciuda potopului de afară. Ordonă apoi să se dea drumul la căldură pentru a mai împrăştia din mucezeala răzbătătoare. Păşi afară, pe veranda largă şi acoperită, ce dădea spre mare.

Vântul şi ploaia ridicaseră creste înspumate pe apă. Nici aceasta nu se distingea de cer, prin griul atotcuprinzător. Uitându-se lung spre sud unde, la trei sute de mile, se afla Turcia, distinse un pescăruş săgetând în sus, oblic, prin ploaia deasă. Ţipă, apoi se aruncă spre valurile neliniştite. Un val spulberat de vânt îl atinse uşor. Pasărea se ridică fulgerător şi se făcu nevăzută în pâcla cenuşie ce trecea drept cer. Generalul Vorkuta o urmări îndelung, sigură că tremurase atunci când apa rece o stropise.

– Tovarăşe general.

– Da.

Daniela Vorkuta se întoarse. În mijlocul sufrageriei întunecoase stătea generalul Karpov. Purta uniforma de armată, maron cu roşu, pe care o îmbrăca în afara clădirii din Piaţa Dzerjinski, numărul 2. Părea că umple întreg spaţiul, puternic şi atrăgător. La fel cum Iuri Lantin păruse că umple biroul ei.

– Ce plăcere să te văd aici. Încercă un zâmbet. Danuşka.

Întinse braţele şi ea se cuibări la pieptul lui. Buzele lor se apropiară o clipă. Trupul îi păru că se topeşte într-al lui.

În 1971, Daniela lucra în Departamentul „S”, o unitate enormă în cadrul Primului Directorat Principal ce se ocupa de recrutarea, antrenarea şi dirijarea agenţilor KGB destinaţi să fie amplasaţi în ţări străine. Se ocupa de Vârcolaci, secţia învăluită de legendă care crea paravane credibile pentru agenţii KGB.

În anul acela Oleg Lyalin, înalt funcţionar în Departamentul V ocupându-se de asasinări şi sabotaje – care fusese de curând absorbit de Departamentul S – fugi în Vest, la Londra, împreună cu câteva

dintre cele mai negre secrete ale KGB-ului. În clădirea din Piaţa Dzerjinski aceasta fu primită ca o lovitură năprasnică. La câteva luni, Daniela dădu peste o sumedenie de fapte minore, dar ciudate, în dosarul lui Lyalin şi începu să scormonească mai adânc.

Posibil ca numai ea, un vârcolac antrenat să toarne anume gen de gogoşi şi în consecinţă să le şi depisteze, să fi fost în stare să observe discrepanţele. Trei săptămâni de muncă furibundă o conduseră spre o concluzie clară. Strângându-şi probele incriminante, se duse cu un dosar voluminos la generalul Karpov, pe atunci şeful Departamentului „S”.

După douăsprezece ore, acesta acţionă decisiv şi fără milă. Ceea ce descoperise Daniela era că Lyalin lucrase pentru englezi mai bine de doi ani înainte de a trece la ei.

Paranoia xenofobică se împământeni în Departamentul „S” şi cu predilecţie în zona înalţilor funcţionari din Departamentul V care fură executaţi rapid, după minuţioase interogatorii sub aceleaşi lămpi puternice sub care odinioară îşi trăseseră ei de limbă duşmanii demascaţi, sau degradaţi la a se ocupa de antrenarea recruţilor mai puţin importanţi din Şcoala de spionaj şi informaţii.

Tovarăşul Karpov se asigură că Departamentul V nu mai există şi, pentru servicii eroice aduse statului, i se dădu o stea în plus şi fotoliu de conducere al Primului Directorat Principal.

Desigur că cel care îşi asumă toată gloria şi onorurile la descoperirea trădării lui Lyalin fu Karpov. Dar nu uită de unde provenea informaţia. Şi cât de curând cu putinţă, o mută pe colonel Vorkuta la nou creatul Departament 8, care preluase funcţiile Departamentului V, acum desfiinţat.

Nu numai recunoştinţa îl împingea pe Karpov. Şi nici numai recunoaşterea talentelor ei. O dorise încă de când un membru al comandamentului îi atrăsese atenţia asupra ei. Pe vremea aceea, era funcţionară la Serviciul de măsuri active şi avea numai nouăsprezece ani. Născocise deja mai multe cifruri strălucite pentru uzul agenţilor.

Îl făcuse praf cu bogatul ei păr blond, ochii cenuşii, reci şi buzele moi, ispititoare. Până atunci, Karpov nu-şi înşelase niciodată nevasta. Era însurat de treizeci de ani bătuţi pe muchie şi nu-şi pusese problema să aibă vreo aventură. Văzând-o însă pe Daniela Vorkuta, lucrurile se schimbară. Totuşi, generalul era un vulpoi prea mare, prea ahtiat după cariera sa pentru a se lăsa pradă cărnii, pur şi simplu. Ambiţia îl devora şi numai aceasta putea să-l facă să se apropie de Daniela.

Din când în când, îşi întreba ajutoarele cum mai progresa aceasta. Fu informat că fusese trimisă în Europa pentru a recruta oameni în Primul Departament Principal. Avea talentul şi forţa necesară să se ridice prin ea însăşi, însă, din când în când generalul găsea că e mai

prudent să mai pună şi el câte o vorbă, transferând-o din serviciu în serviciu, după cum îi surâdea. După şase luni făcu să fie trimisă înapoi. Nu-i plăcea s-o ştie departe. În plus, era mulţumit cum îi dibuia neghina şi incompetenţii din departamentul său. Era ca un revolver şi lui nu-i displăcea acest lucru. Într-un fel, o modela după propria sa imagine, deşi nici ea, şi, în mod surprinzător nici el, nu-şi dădeau seama de asta.

Lovitura Danielei îi permise s-o avanseze pe faţă. O instală într-un post subordonat – şi asta constituia pentru el un element esenţial – dar antagonic celui ocupat de bărbatul pe care îl alesese să fie noul şef al Departamentului 8, despre care Karpov nu era prea sigur că poate să se achite de misiune.

Peste optsprezece luni, colonelul Vorkuta se găsea deja în situaţia de a deveni noul şef al Departamentului 8, tocmai cum dorea Karpov. Îi dovedise cât de capabilă este şi, mai important, ocupa acum exact poziţia cea mai potrivită pentru a-i servi scopurilor. Biroul Politic nu privea cu ochi buni prea multă fâţâială în cariera unui aparatcic şi Karpov nu avea nici cea mai mică intenţie să le sară în ochi la momentul acesta.

În consecinţă, Karpov o chemase la el în birou într-o bună dimineaţă şi-i expusese planul pe care îl avea în legătură cu ea. Să devină şeful Departamentului 8. Asta, bineînţeles, era numai începutul.

Dacă... Generalul nu se grăbise să o aibă. Acum, în avantajul carierei sale, avea această ocazie. Era hotărât să o exploateze la maximum.

Daniela refuză.

Cu cât se codea mai mult, cu atât se înfierbânta mai tare generalul. Privirea i se lipea de buzele ei bosumflate şi ochii verzi, tăioşi. I se părea o iapă sălbatică de o agilitate şi putere uluitoare. Trebuia să o îmblânzească. Spre surprinderea sa, îşi dădu seama că nu-şi dorise niciodată ceva cu atâta ardoare. Când pleca din biroul lui nu era în stare să facă nimic, ci doar să se gândească la ea. Asta era dezastruos pentru un bărbat în poziţia lui.

Trebuie să o am, îşi zise. Trebuie.

Desigur că ar fi putut să-i ordone să se supună. Dar îşi dădea seama că o femeie atât de docilă i-ar deveni foarte repede nesuferită şi s-ar descotorosi de ea. Ştia că Daniela era mult prea importantă pentru el pentru a se hazarda într-o astfel de situaţie.

În sufletul lui voia s-o audă spunând da din proprie voinţă.

Într-o zi îşi anulă toate întrunirile şi, scoţând dosarul ei de la Bibliotecă, îl duse acasă. Nevastă-sa era plecată pentru două săptămâni să-şi viziteze sora la Riga. Karpov era stăpân pe tot apartamentul.

Îşi turnă ceva de băut şi se îndreptă cu paharul spre micul şi confortabilul său birou, unde se aşeză în scaunul de piele şi deschise dosarul. Peste trei ore şi după alte două pahare, gândi că a găsit soluţia.

Daniela se născuse şi crescuse în Odessa. Din întâmplare, dacha ei era situată în apropiere, la Marea Neagră. O întoarcere acasă. De asta are nevoie, îşi zise.

Cât despre Daniela, intenţiona să se culce cu generalul Karpov cu prima ocazie. Puterea, dimensiunile şi comportamentul acestuia îi erau pe plac. Dar, după cum o povăţuise tatăl ei, nu trebuie să dai de pomană ce poţi vinde. Îl catalogase pe Karpov drept un jucător pe mize mari. Ar fi trebuit să fie surdă, proastă şi oarbă să nu vadă sticlirea din ochii acestuia.

Treaba îi plăcea mai mult decât era dispusă să admită. Căci şi Daniela era motivată de ambiţie şi ştia prea bine că pasiunea poate foarte bine să afecteze disciplina. Ochii întunecaţi ai lui Karpov lunecând asupra ei îi dădeau un tremur interior. Ideea că acest bărbat, care întruchipa atâta putere absolută în Rusia şi în afara ei, se topea pe dinăuntru de câte ori o vedea, constituia un afrodisiac extrem de puternic.

– Odessa, spusese el expansiv, într-o vineri după-amiază. Nu am mai fost în apropierea mării de mult.

Daniela, gândindu-se la turnura conversaţiei, zise:

– Dasha mea dă la Marea Neagră. Însă mă duc aşa de rar acolo.

– Ce zici de weekend-ul ăsta? întrebă Karpov, ca şi când ar fi fost o inspiraţie de moment.

– Din păcate am prea multă treabă, suspină Daniela.

– Treabă, murmură el. Ia-ţi lucrul cu tine dacă trebuie.

– Vrei să spui, râse ea, că mă inviţi să petrec un sfârşit de săptămână cu tine la *dacha* mea?

Karpov, încă nesigur cu privire la preferinţele ei, îi răspunse serios şi foarte atent:

– E prea nonconformist pentru tine?

La care ea râse din nou.

Duminică dimineaţă Karpov îi oferise Departamentul 8. Daniela voia KVR-ul şi să fie avansată general. Îi spuse că nu se mulţumeşte cu mai puţin.

Se dovedi că nici nu trebuia să-şi facă probleme. În tinereţe Karpov avusese multe femei. Dar nici una însă nu avusese asupra lui efectul Danielei. Nu se considerase niciodată un nepriceput la pat. Desigur că nevastă-sa nu se plânsese niciodată; şi nici una din fetele din tinereţe.

Daniela îi arătă că mai are multe de învăţat despre arta de a face dragoste. Nu îl umili însă; mai degrabă îl tulbură. Fu ca şi când îl luase de mână şi-l dusese la o uşă cunoscută şi intrând împreună pe ea, îi

arătase un univers cu totul nou. Cu ea se scufundă în nişte adâncuri nebănuite de plăcere. Apoi îl învăţă cum să facă acelaşi lucru pentru ea.

După aceea, el îi dădu tot ce cerea şi se socoti fericit cu asta. Era strălucită la slujbă, strălucită şi în pat, iar Karpov se simţea în al noulea cer.

Apoi Moonstone, planul generalului pentru încercuirea Chinei, fu aprobat şi i se dădu o oarecare mână liberă asupra unor elemente selecte din GRU, pentru a duce la bun sfârşit misiunea. Munca de lămurire dusă de Iuri Lantin în cadrul Prezidiului îl ajutase mult pe Karpov.

Acum cei doi lucrau împreună, căci Lantin avea legături puternice cu GRU şi se ocupase personal de netezirea drumului generalului în ceea ce privea Moonstone. Se pare că ziua când operaţiunea Moonstone ajunsese pe biroul lui Lantin fusese norocoasă pentru Karpov.

– Tovarăşe general, spuse Karpov din nou, şoptise râzând spre Daniela. Îl amuza faptul că avea secrete faţă de Lantin. Fusese unul din principalele motive pentru care îl dusese în biroul Danielei. Dorea să simtă atracţia aceea teribilă şi în prezenţa unui alt bărbat. Voia să-i spună Danielei tovarăşe general iar în gând s-o alinte Danuşka. El ştia, Daniela ştia, dar Iuri Lantin, cu toată puterea lui nemaipomenită, nu ştia. Asta îi dădea lui Karpov un sentiment de a fi capabil să controleze o forţă pe care, în mod obişnuit ar fi considerat-o nimicitoare.

O răsuci pe Daniela, urmărindu-i faţa în lumina cenuşie ce-i cădea pe ochii gri şi reci. Părul ei ca grâul copt era strâns la spate, accentuându-i faţa palidă şi obrajii traşi, precum şi îngustimea bărbiei hotărâte. Nu purta cercei, deşi avea urechile găurite.

– Acum ai cunoscut şi cealaltă parte implicată în Moonstone, îi spuse el. Abia m-am ţinut să nu izbucnesc în râs când v-aţi văzut la început, tovarăşe general,

– Moonstone e una, zise Daniela, mai puţin amuzată decât el. Iar Nichiren alta. Ce are Iuri Lantin de-a face cu KVR-ul?

Karpov chicoti, legănând-o înainte şi înapoi în mâinile greoaie ce-i înlănţuiau ceafa netedă.

– Iuri Lantin are de-a face cu tot ce ţine de slujbă.

– Dar tu eşti şeful primului Directorat Principal, îl cercetă ea din ochi.

– Draga mea Danuşka, cred că înţelegi că există o autoritate deasupra Primului Directorat Principal. Adu-ţi aminte ce spuneam. *Slujba* înseamnă o lume în sine, dar numai până la un anumit punct. Este important să-i cunoşti limitele.

Ea se întoarse şi desprinzându-i degetele de pe ceafă, se apucă să

admire marea. Se simţea nu ştiu cum la ideea că cineva i se uita peste umăr. Tremură uşor.

Karpov veni spre ea, lipindu-şi trupul cald de spatele ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce-i cu gândurile astea negre aici, departe de Moscova?

– Dar nu aşa departe de Centrală, spuse ea.

O întoarse cu faţa spre el. Daniela remarcă îngrijorarea de pe obrazul lui.

– E vorba de Lantin? Danuşka, ăsta a fost dintotdeauna aici. N-ar fi mai bine să iei seama?

– N-am chef să mi se bage peste agenţii mei.

– Dar Nichiren aparţine Rusiei întregi, draga mea. Realizările şi faima lui s-au răspândit mult prea mult ca să-l mai poţi păstra pentru tine. Nu vezi că a devenit un fel de celebritate, în afara ca şi în interiorul slujbei? Crezi că Lantin s-a apucat să citească operaţiunea Moonstone cu atâta grijă meritată – în loc să arunce proiectul la gunoi dintr-un simplu accident? A văzut numele meu în rapoartele lunare. Şi-a adus aminte de mine din cauza lui Nichiren.

– Agenţii nu trebuie să devină celebrităţi, susţinu Daniela. Mai ales agenţii mei.

– O să trebuiască să te obişnuieşti cu asta, spuse Karpov. Cum o să te înveţi şi cu noua perspectivă asupra lui Iuri Lantin. Îşi ridică mâinile, cuprinzându-i uşor sânii, începu apoi să strângă, până îi simţi sfârcurile întărindu-se. Ei îi plăcea atât de mult să fie mângâiată pe sâni.

Daniela îşi lăsă capul pe spate, bogata ei coamă odihnindu-se acum pe umărul lui Karpov. Limba lui se plimbă de-a lungul gâtului, ajungând la delicata linie a umărului.

– Nu mai vreau să vorbesc despre el acum, replică el, răguşit.

– Despre cine? şopti Daniela.

Îi deschise bluza, întinse mâinile şi-i eliberă sânii. Îi mângâie până când o auzi respirând precipitat, cu buzele întredeschise.

Se lăsă în genunchi şi Daniela îşi ridică fusta. Îşi plimbă apoi mâinile de-a lungul pulpelor ei cărora mătasea le dădea o strălucire aparte. Ajungând la pielea dintre portjartier şi ciorapi, o atinse cu buzele. Îşi frecă degetele pe ridicătura pubiană, auzind-o gemând. Când bazinul ei începu să se mişte către el îi trase bikiniul în jos, până la jumătatea pulpelor.

Îşi ridică privirea şi o cuprinse cu gura. Daniela îşi ţinea respiraţia. La început nu simţi decât răsuflarea lui fierbinte gâdilând-o. Apoi, încetul cu încetul, limba lui deveni din ce în ce mai jucăuşă şi mai cercetătoare. Deja excitaţia îi intensificase dorinţa la culme.

Îşi înlănţui degetele în părul lui aspru, împingându-l mai aproape de ea. Se legănă în ritmul mişcărilor lui, plăcerea cuprinzându-i venele

şi muşchii, copleşindu-i întreaga fiinţă. Pulpele începură să-i tremure, iar muşchii abdomenului inferior să-i palpite într-un început de orgasm. Respira gâfâit, cu nările dilatate. Unduirea pulpelor ei devenea din ce în ce mai frenetică.

În culmea excitaţiei, gata să izbucnească oricând, simţi cum buzele şi limba lui se îndepărtează. Daniela gemu de frustrare. El se deplasă însă spre cealaltă deschizătură, cercetând-o cu limba. Daniela gemu teribil şi-şi desfăcu fesele cu degetele. Plăcerea i se dublă, i se triplă.

– Da, da, murmură ea, continuu.

Un foc păru că i se abate în pântec, transmiţând o suflare erotică prin tot corpul. Nu se putu abţine să nu se atingă cu degetele, căutând locul potrivit.

Dădu un ţipăt scurt şi ascuţit când limba înnebunitoare a lui Karpov luă locul degetelor ei. Apoi întreaga lui gură o cuprinse, sorbind-o. Atingerea umedă era mai mult decât putea suporta.

Murmură sacadat în ritmul contracţiilor trupului, val după val de extaz copleşind-o, pulpele-i zvâcnind către el, fierbinţi.

Se lăsă în jos ameţită, vârând mâna în pantalonii lui. Îl găsi tare ca fierul. Simţi cum tremură la atingerea ei. Îi pipăi scrotul apoi îşi plimbă degetele, cât era de lung. Atingându-i măciulia auzi un geamăt aspru, iar penisul lui zvâcni prevestitor.

Rapid, îi scoase numai vârful din pantaloni şi-şi înfăşură limba în jurul lui. Tocmai la timp. La atingere, el se dădu înapoi apoi îi inundă gura şi gâtul, în timp ce limba ei îşi continua mişcările dulci, neobosită.

După aceea, trântiţi pe pat, îl încercui cu braţele.

– Nu! spuse el, deschizând ochii. Ştii că nu pot să sufăr nici o strânsoare!

Daniela se întrebă cum putea să spună că braţele ei aruncate în jurul lui sunt o strânsoare. Continuă să-l privească cum se prăbuşeşte într-un somn adânc. Se gândi la dragoste, tristă că nu mai avusese această trăire pură de când mama ei o sărutase pe obraz, pentru ultima dată.

Karpov începu să sforăie, iar ea se ridică în şezut, uitându-se peste umărul lui păros la Marea Neagră. Dar peisajul minunat părea plin de cenuşă.

Poate că am început să mă plictisesc de el, îşi zise. Sau era povara Medeei, lama tăioasă a teribilului, mortalului joc, pe care îl inventase ea însăşi?

Se ridică şi se duse în biroul ei. Stătea lângă o măsuţă de piatră cu incrustaţii, pe care o importase clandestin de la Beijing în urmă cu câţiva ani, când începuse Medeea. Tăblia avea gravată o tablă de *wei qi.* Luă o piatră neagră şi o plasă, după multă gândire. Trecu de partea cealaltă, încercând să găsească o mişcare ca să pareze cu piesele

albe. Jocul de-a războiul însă era şi-aşa suficient de complicat chiar şi când trebuia să te ocupi numai de propria strategie. Atunci când juca pentru ambele părţi, nu reuşea niciodată să termine o partidă.

De fapt, în faţa ei avea acelaşi joc pe care îl începuse acum mai bine de trei ani.

Daniela simţi cum o trec fiori. Lantin. Îl revăzu în minte, stând în biroul ei, degajat, aproape neglijent. Se întrebă ce se ascundea în spatele ochilor lui de cărbune. Dacă avea antene atât de bine răspândite în toată organizaţia, se putea presupune că în curând ar putea să descopere ceva despre Medeea. Iar Danielei nu-i convenea asta.

Prinse în mână câteva pietre, simţindu-le răcoarea în timp ce le scutura gânditoare, în palmă. Lăsă capul pe spate şi închise ochii. Adesea amorul avea un efect interesant asupra ei: îi permitea să se concentreze intens. Ce ar putea face cu Lantin? Trebuie că exista un mod de a-l neutraliza. Însă puterea lui absolută făcea problematic totul. Daniela ştia însă că toate problemele au o soluţie. Trebuie numai să o găseşti.

Se gândi că în legătură cu Lantin ar putea aplica ceea ce o învăţase tatăl ei. Forţa unui duşman este mai repede de definit decât slăbiciunea sa. Dacă eşti presat de timp nu-ţi poţi permite să-i scormoneşti slăbiciunile. În schimb, stabileşte-i forţa şi găseşte o modalitate s-o utilizezi împotriva lui. Ceaţa cenuşie începea să se ridice. Prin ferestre se zăreau petece de albastru siniliu, în locurile unde norii prinseseră a se destrăma.

Ochii Danielei se deschiseră acum. Se uită atentă la tabla de joc, întrebându-se dacă găsise soluţia. Se întinse şi execută ultima mişcare a albului. În tura următoare, a cea de-a o sută şi şaizeci şi doua mişcare, negrul avea să câştige cu cinci puncte. În sfârşit, jocul se terminase.

Şi un altul avea să înceapă.

Minutele se scurgeau încet. Jake le folosi pentru a-şi îmbunătăţi respiraţia, încetinindu-i ritmul. Îşi concentră întreaga fiinţă adâncindu-se într-un nivel al conştiinţei unde, după cum îl învăţase Fo Saan, toate cele şase simţuri se ascuţeau. Când cineva într-o astfel de stare îşi punea ochii la treabă putea, de exemplu, să cuprindă întreaga încăpere. Putea să reacţioneze şi să se mişte mai iute. Era o stare pe care se străduia să o păstreze pe parcursul tuturor situaţiilor periculoase.

Ştia că acum venise un astfel de moment. Pe cei doi *yakuza* îi aştepta o maşină. Îl duseră spre nord-vest, departe în cartierul Toshima-ku. Prin aglomeraţia din Ikebukoro, ocolind întinderea Universităţii Rikkyo, pe stânga. Apoi drept pe Yamate-dori, încă o milă.

Cotiră la stânga pe Kaname-cho.

Străzile deveniseră mai largi, casele mai scumpe. Apărură pajişti, porţi de piatră, garduri înalte de bambus. De lângă terenurile de baseball ale universităţii trecură printr-o poartă de fier a unui gard de bambus de douăsprezece picioare. Tufe de cimişir şi cedri japonezi se iveau deasupra gardului impunător. Erau vechi şi bine îngrijiţi.

Jake apucă să surprindă o imagine a casei înainte ca frunzişul des s-o ascundă vederii. Coborâră din maşină şi păşiră pe pietre rotunde, de diverse diametre şi apoi pe o alee îngrijită de dale gălbui. Trecu pe lângă trei stânci, de dimensiuni diferite, dar armonizate.

Fusese vârât pe fugă în casă, ca şi când ar fi întârziat la o întâlnire. De-a lungul unui coridor îngust, tapetat în gri şi alb, depăşi mai multe uşi pe ambele părţi, toate fiind închise. Pe pragul unei camere fu obligat să-şi scoată pantofii. Intră printr-o uşă deschisă într-o cameră de şase *tatami.* Pereţii erau zugrăviţi în culoarea lutului. Tavanul era din cedru. De-a lungul peretelui de pe dreapta se găsea un *tokonoma,* un alcov. Pe o platformă uşor ridicată stătea o vază subţire de pământ smălţuită în mov, conţinând un singur nufăr alb cu roşu. În spatele acestuia, pe perete, atârna un pergament, pe care se putea citi: „Acolo unde flutură stindardele generalului, acolo se află armata sa; acolo unde arată generalul, acolo se duce armata sa; când generalul pedepseşte un criminal, sufletul armatei este ţinut cu siguranţă sub control. Astfel se câştigă bătăliile.”

Jake se întrebă dacă avea să-l întâlnească pe general.

Se deschise o uşă de pe peretele stâng şi unul dintre *yakuza* care veniseră la hotel îşi făcu apariţia. Ţinu uşa deschisă pentru a permite unei alte persoane să intre. Bărbatul acesta făcea paşi mici şi atletici, călcând peste pragul uşii glisante. Se proţăpi în faţa lui Jake, cu picioarele uşor despărţite şi prin aceste simple mişcări reuşi să transforme o simplă încăpere într-un tribunal. Fără doar şi poate, era o prezenţă impunătoare.

Jake îl studie. Avea umerii laţi şi talia îngustă. Pieptul lui puternic se termina cu un gât taurin şi o faţă răutăcioasă, nebărbierită şi cu părul tăiat scurt. Avea urechi mici lipite de cap şi ochi triunghiulari sub sprâncene stufoase. Gura îi era mare, aproape fără buze.

Era îmbrăcat spilcuit, într-un costum închis, de croială europeană, cravată dungată de rips şi cămaşă roz pal. Un ac de aur prins la rever era singura ornamentaţie pe care Jake o văzuse înainte ca bărbatul să ridice o mână. O verighetă cu un dragon îi decora inelarul mâinii stângi.

– Numele meu este Mikio Komoto, spuse omul fără nici un fel de preambul. *Sarakin*-ul de la care ai împrumutat banii lucrează pentru mine. M-ai prins într-un moment foarte neprielnic. Nu mă prăpădesc după tipi ca dumneata, domnule Richardson. Ridică paşaportul lui

Jake, scuturându-l ca şi când şi-ar fi făcut vânt. Ce să mă fac eu cu dumneata? Ceri un serviciu şi apoi eşti atât de prost crescut încât să refuzi să plăteşti pentru aceasta. Voi, jucătorii, sunteţi toţi la fel. Nişte pofticioşi cu ochii mai mari decât burţile. Folosise cuvântul *hara,* care înseamnă atât stomac cât şi un fel de atitudine generală, pe care japonezii o respectă deplin.

Inima lui Jake prinse a bate puternic. Avusese dreptate. Acesta era bărbatul pe care vroia să-l vadă.

– *Oyabun,* spuse el, înclinându-se în maniera *yakuza* tradiţională. Îmi veţi permite să-mi cer scuze în faţa dumneavoastră şi a cămătarului aşa cum se cade?

Mikio Komoto nu răspunse, iar Jake începu să se mişte către celălalt bărbat. *Yakuza* de la uşă reacţiona prompt. Ochii lui negri îl fixară pe Jake ca şi când ar fi fost o şopârlă pe o stâncă.

Jake căută în buzunar şi scoase portofelul. Numără cu grijă suficienţi yeni pentru a plăti ce împrumutase de la cămătar în noaptea precedentă, plus dobânda imorală. Mai adăugă o sută de mii de yeni. Aşeză teancul de bancnote în faţa lui Komoto.

– Îmi cer scuze pentru neplăcerea pe care v-am pricinuit-o, *oyabun,* spuse el, înclinându-se din nou în ritualul tradiţional *yakuza.* Dar cu banii pe care i-am pierdut noaptea trecută în cazinoul dumneavoastră şi cu ce am plătit acum, cred că e suficient pentru a vă răpi o clipă din timpul dumneavoastră.

Komoto făcu semn omului său să ia bancnotele, iar când acesta îndeplini ordinul, *oyabun*-ul spuse:

– Toshi-san, condu-l pe acest *iteki*[23] afară. Aruncă paşaportul lui Jake pe *tatami*-ul unde Jake depusese banii. Se întoarse să plece.

– Ştiu cine sunteţi, *oyabun,* spuse Jake. Este foarte important să vă vorbesc.

Komoto se întoarse pe jumătate:

– Crezi că mă impresionezi cu ştiinţa ta de japoneză? Că mă impresionează faptul că ne cunoşti câteva dintre ritualuri? Eşti *iteki.* Un barbar. Nu port conversaţii cu barbarii. Le iau banii, căci sunt slabi aşa cum eşti tu.

– Mă aflu aici în legătură cu Nichiren, *oyabun.*

– Nu ştiu nimic despre Nichiren.

– Keii Kisan era *oyabun yakuza.* Dumneavoastră sunteţi la fel, un şef *yakuza.* Clanul dumneavoastră şi a lui Kisan sunt rivali aprigi în ceea ce priveşte Toshima-ku. N-ar fi bine oare să mă ascultaţi?

Mikio Komoto scapără din ochi, iar Jake îi simţi energia interioară crescându-i spre un nivel periculos. Când *oyabun*-ul vorbi din nou, vocea îi răsună atât de glacial că ar fi putut îngheţa întreaga încăpere.

---

[23] *Iteki* – barbar, cu sens peiorativ în text. (n. tr.)

– Afacerile *yakuza* sunt afaceri *yakuza.* Poate că te crezi deştept că ai fost adus aici. Dă-mi voie să-ţi spulber această iluzie. Ai fost chiar tâmpit. În unele cazuri extreme am fost nevoit să fac mai mult decât să iau banii unor barbari cretini. Dacă un *iteki* mă înfurie, îl omor.

Ultima frază o scuipă dispreţuitor. Pe faţă i se aşternu un rânjet.

– *Iteki,* repetă el. Toshi-san, du-l pe acest barbar cu paşaportul lui cu tot. Afară cu el. E un miros în camera asta pe care nu-l agreez.

Vocea lui îngrozitor de puternică păru a străbate numai distanţa până la ea. Era perfect armonizată. Fusese mişcată din loc de mai multe ori, de fiecare dată legată la ochi. În consecinţă, dezorientarea ei survenea din ceva mai mult decât întunericul.

– Unde mă aflu? spuse Mariana.

Spre deosebire de Jake, nu vorbea japoneza şi doar foarte puţin cantoneza.

– Ai mâncat azi? Ai fost bine hrănită?

– Da, la ambele întrebări, replică ea. Dar nu prea am poftă de mâncare.

Se aşternu tăcerea pentru un timp.

– Mă simt ca un şobolan în cursă, spuse ea.

– Nu înţeleg.

– N-am mai văzut lumină de câtva timp.

– Regret.

Urmă un fulger luminos şi Mariana îşi puse braţul peste ochi. Îl auzi îndepărtându-se de uşă. Prin unghiul făcut de braţ nu putea să vadă decât propria carne. Numeroase întrebări i se vânturau prin minte. Nu voia însă să formuleze nici una până când nu putea vedea ca lumea. O deranja faptul că era aşa de vulnerabilă dacă nu vedea.

– Trebuie păstrat secretul absolut, spuse Nichiren. Iată de ce ai fost trambalată de atâtea ori şi băgată în camere fără ferestre. Pericolul era foarte mare.

– Iar acum?

– Nu s-a schimbat nimic.

Ce făcea el acum? Nu se mai auzea nici un sunet.

– Unde mă aflu? întrebă ea din nou.

– N-are nici o importanţă pentru tine. Vocea îi sună neutră. Undeva în Tokio.

Îl auzi mai aproape de ea.

– Încep să regret că am făcut ceea ce mi-ai spus.

– Nu înţeleg, răspunse el în engleza lui cu accent. Trăieşti. *Fu*-ul este în siguranţă.

– Sunt întemniţată în beznă de mai multe zile, fără a primi pe nimeni care să-mi dea o explicaţie, spuse ea cu vehemenţă. Cum altcumva aş putea să gândesc?

– Ca să fiu sincer nici că mi-am bătut capul cu asta, spuse el pe un ton mirat. Am făcut ceea ce trebuia pentru a te proteja de duşmani.

– Şi dacă mă minţi?

– Nu te-am minţit în noaptea aceea. Ai văzut ce-ai văzut. Ăsta e adevărul.

– Nu mai ştiu care e adevărul, şopti ea, aspru.

– O să plângi acum?

Ea ridică fruntea. Nu mai vedea fulgere în faţa ochilor.

– Crezi că o să-ţi dau satisfacţia asta?

– Mi se pare că asta fac femeile când se află în stare de stres.

Era îmbrăcat într-un costum uşor de bumbac cenuşiu, tăiat impecabil. Gulerul clasic al cămăşii imaculate părea că-i intră în muşchii gâtului. Părul negru şi des îi era pieptănat pe spate. Deasupra feţei de felină, aproape triunghiulară, se înălţa o frunte lată. După Jake, avea ochii cei mai extraordinari pe care Mariana îi văzuse la un bărbat. Ceea ce întrezări în profunzimile acestora o înspăimântă, deşi n-ar fi recunoscut asta faţă de nimeni. Bărbatul arăta îngrijit şi elegant. Era clar că e în mare formă.

În ciuda fricii ei, sau poate chiar din cauza acesteia, simţi cum îi creşte mânia.

– Eşti idiot, izbucni ea.

Îi observă apoi mâinile. Muchiile le erau pline de bătături de-a dreptul galbene, acoperite cu patină ca şi fildeşul vechi. Erau în puternic contrast cu degetele care erau atât de lungi şi de delicate, că-l invidie.

Nichiren o privi extrem de calm.

– Trebuie să mergem acum, spuse el după un timp.

– Unde? întrebă ea. Unde să mergem?

– Departe de Tokio, răspunse el, ca şi când ar fi furnizat o explicaţie suficientă.

Jake n-avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Mersese mai multe străzi, până ajunsese la o librărie. Acolo, cumpără un mic bloc-notes şi un pix. În apropiere găsi o cârciumă. Dădu deoparte perdeaua de mărgele şi pătrunse înăuntru, aşezându-se la o masă pe colţ. Lângă el, doi bătrâni beau bere şi jucau o partidă încinsă de *go.* Era după prânz şi înainte de cină şi nu mai era nimeni altcineva în local.

Jake comandă o Kirin şi *shioyaki.* La jumătatea felului constând în peşte prăjit şi sărat, ceru o altă bere. Bătrânii erau scufundaţi în jocul care se îngreuna pe clipă ce trecea.

Jake scoase bloc-notesul şi pixul şi începu să deseneze din memorie o schiţă a casei lui Mikio Komoto. Înainte să caute librăria făcuse un tur complet al aşezării, astfel că-i ştia întinderea în mare şi mai ales forma. Schiţă şi holurile şi camerele pe care le văzuse când

intrase şi ieşise. Toshi îl condusese pe uşa din faţă. Apoi stabili câte o destinaţie pentru fiecare cameră. În cele din urmă, începu să facă supoziţii cu privire la restul casei.

Asta nu era o treabă atât de imposibilă pe cât părea. Casele japoneze tradiţionale erau construite pe o structură rigidă, în primul plan stătea spaţiul; chiar şi cel mai bogat om de afaceri se găsea limitat la un anume spaţiu pus la dispoziţie. De asemenea, fiecare cameră era multiplul unui *tatami,* aşa că nu era prea dificil să descompui un interior, căci nu puteai să te trezeşti cu vreo cameră de formă curioasă sau altă surpriză. În plus, sensibilitatea japoneză se concentra asupra intersecţiilor de linii ordonate, încrucişându-se într-o manieră simplă. Daţi fiind aceşti factori, posibilităţile se reduceau la o serie de elemente cunoscute. Apoi Jake era convins că încăperile lui Komoto se găsesc într-o aripă separată a casei. Nici unei femei, cu excepţia celei de serviciu, nu i se permitea să intre. Aceasta era zona care îl interesa cel mai mult pe Jake.

Când termină planul, îl studie mai mult. Se întrebă dacă toată povestea asta merita. Dacă Komoto nu ştia unde se află Nichiren? În mod vădit însă, înainte o ştiuse. De ce n-ar şti-o şi acum?

N-avea rost să-şi facă probleme. O să descopere adevărul în curând. Se ridică şi plăti. Pe drumul spre ieşire aruncă o privire asupra jocului celor doi bătrâni, întrevăzu drumul către victorie pe care aceştia nu-l zăreau. Îşi dori ca şi viaţa să fie la fel de uşor de definit.

Afară era încă lumină. Merse până dădu de magazinele pe care le căuta. Făcu diverse cumpărături în fiecare. Când ieşi din ultimul, se trezi lângă un cinematograf. Intră şi urmării o reluare a poveştii ultimului *sensei* de tatuaje japoneze care, pare-se, găsea că pielea clientelei feminine este mai receptivă la acul său dacă aceasta se afla ocupată cu actul sexual în timp ce el o înfrumuseţa.

Treaba asta îi reaminti lui Jake despre diferenţa dintre ficţiune şi realitate. „Vorbele frumoase”, îi spuse odată Fo Saan, „nu sunt adevărate. Ia seama la omul care şi-a perfecţionat maniera de a vorbi; este un mincinos.”

„Pe de altă parte, arta înseamnă adevăr. Arta ia nimicul – o foaie goală, o pânză albă – şi le transformă în ceva de efect. Arta nu poate fi definită decât de emoţia pe care o naşte într-un privitor. Ea nu presupune şi nu argumentează. Ca şi întinsele mări şi râuri ale lumii, arta este unul dintre zeii abisurilor. Puterea ei este generată de faptul că se păstrează în adâncuri.”

Jake se aşteptase ca Fo Saan să îndepărteze pensulele şi cerneala, dar nu fusese aşa. În schimb, atunci când Jake îl întrebă: „Dacă arta este atât de puternică n-o să facă şi ea parte din educaţia mea?” Fo Saan îi răspunse: „Dar face parte.”

Lui Jake îi trebuise ceva timp să înţeleagă asta. Dar nu fusese nici o

problemă. Oricum omul învaţă progresiv. Asta şi însemna *chahm hai,* a absorbi. Să-ţi însuşeşti lecţii, susţinea Fo Saan, era singura manieră de a învăţa. „Omul crede", spusese el într-o bună dimineaţă, „că învaţă cu ochii, cu urechile, cu nasul. Că învaţă pipăind. Ba, chiar îngâmfat, că învaţă cu mintea. Du-te pe pantă. Nu te opri."

Jake făcuse cum i se poruncise. Ceaţa era atât de deasă încât pierdu curând toate reperele. Simţi pământul sub picioarele goale cum se face uscat, ca argila, apoi iarbă apoi în cele din urmă, când panta se înăsprise, nisip. Pe măsură ce coborâse şi nisipul îşi schimbase compoziţia de la bolovănos la fin.

Tresărind, se trezi în apă. Respiră din greu, întrebându-se cum de nu simţise marea înainte de a păşi în ea. Se uită în sus şi văzu că este înconjurat de un vârtej opalin. Nu zări nici cerul, nici norii, nici soarele. Se răsuci pe călcâie şi îşi dădu seama că nu mai zăreşte uscatul. Ceaţa.

Îl strigă pe Fo Saan, timid la început, apoi, făcându-şi mâinile pâlnie, mai tare. Vocea îi răsună ciudat, înfundată, o tonalitate stranie, caracteristică unor coşmaruri, în care încerca să strige dar nu reuşea să scoată decât o şoaptă răguşită.

Cu tălpile şi pulpele în apă, nu simţea nimic. Neputând conta pe miros, văz şi auz, îşi concentra atenţia asupra pipăitului. Dar curând înţelese că nu putea nici măcar să spună până la ce nivel se găsea scufundat în apă şi cu uimire simţi cum şortul i se înmuiase. Cum de se aventurase atât de departe? N-avea habar. Fusese sigur că nu avansase mai mult de un pas sau doi. Conchise că îl purtase valul. Dar atunci de ce nu-i simţise atracţia persistentă?

Panica îl sugruma. Lipsit de ajutorul simţurilor se simţise izolat şi pierdut în cel mai absolut sens. Încercă să se calmeze făcând apel la raţiune, dar aceasta în mod normal se baza pe date percepute de simţuri şi în cazul de faţă părea că refuză să mai acţioneze. Nu putea gândi. Nu ştia ce să facă. Ţipă după Fo Saan.

Sunetul ciudat pe care îl scoase îl înspăimântă. Tăcerea îl sperie şi mai tare. Încercă să lipăie către ţărm. Dar fluxul îl ţinea în gheare prea tare pentru a se elibera aşa uşor. Părea prins în nisipuri mişcătoare.

Oceanul clipocea în jurul pieptului, apoi al gâtului. Simţi apa cum se ridică spre bărbie şi ţipă cât îl ţinură puterile.

– Nu poţi să înveţi cu ajutorul ochilor, îi spuse o voce lângă ureche, pentru că nu poţi să ai încredere în ceea ce vezi.

– Fo Saan? zbieră el. Unde eşti?

– Nu poţi să înveţi cu urechile, continuă vocea, pentru că nu poţi să te încrezi în ce auzi.

– Fo Saan, mă înec!

– Nu poţi să înveţi cu nasul sau pipăitul pentru că nu poţi să te încrezi în ceea ce miroşi sau pipăi. Deci, nu gândi.

– *A mi tuo fo,* Fo Saan!

– *Ba-mahk!* Simte pulsul!

– Ce puls? întrebă Jake pufnind pe nas apă sărată. Îl usturau ochii şi se simţea greu pe sub apă, încolţit de val. O să mor, îşi zise.

– *Ba-mahk!*

Se duse la fund ca şi când tentaculele unei monstruoase creaturi marine i s-ar fi învârcolit în jurul picioarelor. Se zbătu disperat ţinându-şi respiraţia. Fluxul îl răsuci. Era întuneric. Un uruit nedefinit în urechi păru a aduce cu sine tăcerea absolută. Vru să respire dar nu putu. Se găsea într-o lume ostilă, străină vieţii. Vieţii sale.

În momentul acela simţi echilibrul dintre viaţă şi moarte. Ca şi când ar fi fost suspendat între două entităţi masive, care nu aveau formă palpabilă ci numai o prezenţă psihică. Întunericul şi lumina. Ştia de unde venea acel huruit anarhic. Nu voia să aibă de-a face cu întunericul aşa că îi întoarse spatele.

Ba-mahk. Simte pulsul. Nu cu ajutorul simţurilor sau al minţii. Cu inima. Suspendat în întunecimea gâfâitoare, primordială, se ridicase deasupra simţurilor. Încetase să mai gândească şi abia începuse să simtă. Găsise pulsul.

Ca un râu de argint în întuneric. Era ca o pasarelă deasupra unui abis cumplit. Fără să se gândească, o urmă şi aceasta îl aduse înapoi acasă.

Gâfâind, pe ţărm simţi pe aproape prezenţa lui Fo Saan. Apoi o pătură aşezându-i-se pe umeri şi, recunoscător, şi-o strânse în jurul trupului tremurând.

– Ai găsit pulsul.

Jake voise să răspundă, dar îi clănţăneau dinţii prea tare.

– Acum ştii unde trebuie să cauţi adevărul, spuse Fo Saan.

Înconjurat de beznă, Jake se mişcă în jurul reşedinţei Mikio Komoto. Dacă dai buzna în casa unui om, îl povăţuise Fo Saan, nu trebuie să te bizui pe nici unul dintre simţuri. *Ba-mahk.*

Pulsul pe care Fo Saan îl determinase să-l caute şi să-l găsească era, desigur, *qi.* Dacă ar fi să-l descrie cineva, ar putea spune că este combinaţia inefabilă dintre voinţă, şi *qi,* energie intrinsecă.

Fo Saan se străduise să îl înveţe pe Jake cum să ajungă la *hao ran zhi qi,* incomensurabila, măreaţa putere.

Jake căută pulsul şi găsindu-l intră pe domeniul lui Mikio Komoto.

Natura era de partea lui. Luna era palidă, o umbră ştearsă, acum acoperită, acum întunecată de norii joşi care prevesteau o ploaie. Copacii bătrâni păreau că îşi întind umbrele crengilor, urându-i bun venit în bezna adâncă.

Cufundat în negură, Jake îşi înveli nasul şi gura într-un petic de tifon pentru a evita cel mai mic sunet. Se frecă apoi cu pământ în jurul

ochilor, frunţii şi pe nas. Îşi scoase pantofii şi ciorapii. Ascultă vântul unduind sălciile şi cedrii. Ieşi din ascunzătoare, folosind *seuhn-fung,* paşii în vânt pe care îi învăţase de la Fo Saan. Încercă să se mişte cât mai uşor, făcându-se una cu boarea ce legăna copacii.

Ajunse astfel în partea de vest a casei, unde fusese în ziua respectivă, ceva mai devreme. Aripa lui Mikio Komoto. Trecu de intrarea laterală după ce o studie câteva clipe. Era inundată în lumina puternică a unei lămpi. Calea aceasta era sinucigaşă.

Avansă de-a lungul tufelor ordonate. Văzu dincolo de acestea ceea ce nu întrezărise mai devreme: o grădină magnifică. Era îngustă, dar mai lungă decât aripa casei. Mai mulţi cedri foşneau la capătul ei.

Jake traversă grădina, păşind din piatră în piatră. Cărarea se termina cu o dală mai ridicată. Era ultima treaptă spre *engawa,* o verandă din lemn de cedru. Jake se strecură spre ea. Peretele din faţă era o uşă. Lângă ea se găsea un geam. Camera era scufundată în întuneric, deşi din alte părţi ale casei răzbătea lumină puternică.

Jake scoase un mic borcan cu siliciu lichid şi îl aplică, folosindu-se de un *mimikaki,* un beţişor de scobit în ureche, pe şinele de sus ale uşii glisante. Cu ajutorul unui cuţit inserat între uşă şi perete, Jake descoperi rapid închizătoarea şi o deschise.

Împinse uşa cu grijă, câţiva centimetri. Luna se ivi dintre nori iar el încremeni, încetând orice fel de mişcare, până când şuvoiul de raze păli din nou, cuprins de alţi nori.

Deschise uşa suficient pentru a se strecura înăuntru şi o închise după el. Îşi şterse roua de pe tălpi cu o bucată de bumbac. Apoi îmbrăcă o nouă pereche de *tabi,* şosete japoneze de interior. Purtându-le, nu avea să lase nici o urmă.

Aprinse o lanternă. În magazinul de produse electronice unde o cumpărase, vânzătorul îi atrăsese atenţia cum s-o folosească. Civilizaţia japoneză creatoare de miniaturi, minunăţii minuscule portabile, începea să se îngrijoreze din ce în ce mai mult de pericolul reprezentat de poluarea prin baterii uzate, aruncate.

Jake plimbă fascicolul firav de lumină, prin cameră. Nu era nimic aici pentru el. Nici nu se aşteptase. Trebuia acum să se ducă în hol.

Păşi în tăcere pe *tatami.* Cu mâna pe uşa glisantă, respiră adânc. Îşi căută echilibrul, apoi pulsul. După care trase paravanul spre el.

Se trezi faţă în faţă cu un japonez micuţ şi ridat ai cărui ochi se lărgiră a surpriză. Apoi, buzele făcură acelaşi lucru. Era gata să zică ceva, când Jake îl apucă de haină, îl trase peste prag în cameră. Închise uşa în spatele lui.

Folosi degetul mare, mult mai eficient decât cuţitul său multifuncţional, vârându-i-l sub bărbie. Găsi nodul arterial şi îl apăsă. Ochii bărbatului ieşiră din orbite.

– Numele? spuse Jake în japoneză, slăbind presiunea degetului.

– *Ka...* Kachikachi.

– Dosarele.

– Nu ştiu... ahhh!

Buricul degetului aproape dispăruse îngropat în carne. Jake menţinu apăsarea un timp destul de îndelungat.

– Dosarele, repetă el.

Capul disproporţionat al lui Kachikachi se bălăngăni ridicol. Icni de durere.

– Du-mă la locul unde se găsesc.

Ieşiră împreună în holul întunecos şi pustiu. Era trecut de ora când se mai făceau afaceri în casă, cu excepţia unui caz urgent. Deci puţin probabil ca Mikio Komoto să se găsească în casă la ora aceasta.

Jake fusese mai devreme într-o cameră din apropiere. Scoase nişte sfoară de nailon, întinzându-l pe Kachikachi pe *tatami* şi legându-l de mâini şi picioare. În gură îi înfundă bucata de bumbac. Apoi începu să caute informaţii despre Nichiren.

Nu găsi mare lucru. Cam ăsta era riscul întotdeauna. Ştia că informaţiile despre Nichiren erau fierbinţi. Exista posibilitatea ca să fie transmise verbal cu ajutorul clanului.

Citi cu dezamăgire crescândă notiţele subţiri despre aventurile amoroase ale lui Nichiren, despre excursiile sale inopinate în Japonia, despre afacerile lui pe teritoriul lui Kisan, mai ales pe domeniul acestuia. Reieşea că Nichiren nu locuia şi nici nu stătea acolo peste noapte. Această ascunzătoare trebuia, în concluzie, ştearsă de pe listă.

Descoperi apoi o notă de mână. Celelalte erau dactilografiate, îi luă ceva timp să descifreze scrierea mototolită. Nichiren fusese remarcat de două ori coborând din Alpii Japoniei, la nord de Tokio. Prima dată fusese zărit total întâmplător. Unul dintre *yakuza* lui Komoto, în vacanţă, îl depistase într-un restaurant la marginea unei şosele, când traversa autostrada pentru a lua benzină.

Vicleanul Komoto păstrase locul sub supraveghere şi peste unsprezece zile Nichiren fusese din nou remarcat pe acelaşi drum. De data aceasta se vedea că venea spre Tatayama. Dar mai departe Komoto nu mersese. Nichiren dispăruse preţ de trei săptămâni, iar când se întorsese în Japonia, stătuse mai mult în împrejurimile Tokioului. În cele din urmă, Komoto renunţase la pândă, considerând-o prea costisitoare din punct de vedere al timpului şi oamenilor implicaţi într-o acţiune cu rezultat incert.

Însă aceasta era chiar mica spărtură din armura lui Nichiren pe care o căutase Jake. Puse dosarul la loc şi lăsându-l pe Kachikachi legat pe *tatami* se întoarse în hol, ieşind din casă pe unde intrase.

Îşi recuperă pantofii şi şosetele la timp căci tocmai începuse să plouă.

Peste tot erau soldaţi în uniformă. Premierul avea păsărica asta pe care Zilin o considera o obsesie. El fusese cel care ordonase prinderea Benzii celor patru, Zilin îşi amintea perfect.

Premierul urmărise cum îşi fac treaba soldaţii. De când se înălţase în rang se asigurase că toată lumea a băgat la cap faptul că el nu uitase acel incident.

Puterea este trecătoare. Ca orice împărat roman, Premierul îşi avea garda sa pretoriană. Fără doar şi poate, îşi zise Zilin, Premierul se păzeşte de ceea ce s-a întâmplat cu predecesorii săi. Ceva ce s-a întâmplat o dată în China, poate să se repete.

Nici nu era prea deplasat. Dacă ar fi fost după Wu Aiping, s-ar mai fi scurs mult sânge pe motive ideologice în piaţa Tien An Men, îşi zise Zilin.

Tai He Dian, Sala Supremei Armonii, care îl găzduia pe Premier, era atât de mare încât şi acum, în miezul verii, părea răcoroasă, când toate celelalte locuri din China erau invadate de căldură şi umiditate. Tavanul era atât de înalt încât se pierdea din vedere. Patina secolelor părea să plutească în aer, aşternându-se asupra mobilei de lemn ca un strat de ulei de lămâi. Un miros ciudat, distinct fulgeră prin amintirea lui Zilin, venind din trecutul său. Dar pe moment nu putu să-l localizeze.

Avansând în sală, observă că Wu Aiping îşi ocupase deja locul. Stătea ghemuit pe un scaun de fildeş sculptat, ca o călugăriţă ce se roagă, tot numai unghiuri şi linii dure.

Premierul, rubicond şi scund, era aşezat în spatele unui birou înalt de lemn, ce semăna cu cel al unui judecător. Folosea această înfăţişare fizică drept semn al puterii. În stil comunist, se gândi Zilin, acesta apărea ca un gest total anti-comunist. O să ne spunem tovarăşe unul altuia când, în mod clar, nu avem nici în clin nici în mânecă cu această noţiune. Ierarhia puterii este omniprezentă, ne înfrânge pe toţi în final, dacă nu suntem atenţi, foarte atenţi.

Sărmanul Karl Marx! Ce vremuri neliniştite trebuie că parcurge spiritul său, date fiind libertăţile pe care şi le permit cu doctrina lui urmaşii săi.

Pe când se aşeza într-un scaun de fildeş, Zilin îşi spuse că niciodată nu fuseseră comuniştii şi biserica Romano-catolică mai apropiate, nu în spirit, dar în interpretarea preceptelor. Istoric vorbind, ambele ideologii fuseseră corupte în numele purităţii celor care râvneau puterea. Sub egida lor se semăna distrugere şi moarte. Ambele erau bastioane de putere făţarnică.

Iar eu, îşi zise Zilin, sunt departe de a fi fără vină. Un val brusc de disperare se abătu asupra lui cu intensitate. Cu toate că n-am ridicat nici un deget, vina mea este la fel de mare. M-am uitat în tăcere cum

se varsă sânge nevinovat pe străzile pe care merg. Am continuat să tac atunci când voci explicau corectitudinea vărsării de sânge pentru a extirpa boala ideologică din trupul Chinei moderne. Moarte în numele purităţii sfinte! Asta a fost lozinca cruciadei noastre timp de mai mulţi ani. Suntem un popor sărman, ce se auto-amăgeşte.

În momentul acela se gândi să renunţe la *ren,* planul pe care îl considerase fructul vieţii sale. Disperarea e o emoţie puternică; poate deştăma munca a mai multe zeci de ani. Şi avea s-o facă în prezent, dacă Zilin nu reuşea să se descotorosească de ea. Desigur că-l mai încercase disperarea şi în trecut. Zhang Hua ştia că este pradă unor profunde atacuri de melancolie şi cunoscându-l pe Zilin aşa cum îl cunoştea, avea s-o motiveze prin lipsa unei familii.

Dar, încă o dată, Zilin îşi aminti că tăcerea îl adusese atât de departe. Din toţi vechii lideri numai el mai era în viaţă, numai el dintre toţi bătrânii tinereţii sale, mai păstra frâiele lunecoase ale puterii.

Inacţiunea înseamnă acţiune. Învăţase asta de mult, atunci când prinsese jocul de *wei qi.* Tăcerea este o voce auzită de cineva undeva, interpretată de cineva. Fără de ea, ştia că planul său nu va da roade. Cunoştea foloasele personale pe care le putea trage din acesta el şi ţara lui. N-o să permită nimănui să-l oprească. Nici măcar lui Wu Aiping.

– Tovarăşi miniştri, intonă Premierul, vă salut în numele Chinei şi al Revoluţiei. Ne-am adunat astăzi aici pentru a discuta probleme ce sunt vitale şi dificile.

Îşi drese vocea, fâţâind şi nişte hârtii.

– Tovarăşe Zilin, continuă el, tovarăşul Wu a cerut lămuriri oficiale în legătură cu politica ta privitoare la Hong Kong. Dar decât să repet ce mi-a transmis, îl voi ruga să prezinte problema chiar el.

Wu Aiping se sculă încet din scaun. Era înalt pentru un chinez, puţin sub un metru optzeci. Avea cutia toracică mult ieşită în afară, ceea ce în această parte a lumii este considerată cel puţin o diformitate. Ochii lui mari păreau două felinare luminând în noapte. Era mai tânăr decât ceilalţi doi din încăpere cu cel puţin treizeci de ani, dar asta nu scădea nimic din puternica sa personalitate. Dimpotrivă chiar, căci puţini în China se aşteptau la o asemenea înţelepciune din partea cuiva de vârsta sa.

– Anunţul public cu privire la compromisul politic – aşa numit de Shi Zilin – realizat cu diavolii britanici cu privire la viitoarea administrare a Hong Kongului mă preocupă intens pe mine şi membrii de frunte ai academiei mele. După cum bine ştiţi, noi eram împotriva capitulării în faţa diavolilor străini în orice privinţă. Acest aşa zis compromis aduce cu miopia dinastiilor manciuriene, care au fost primele care au permis invadarea teritoriului suveran al regatului mijlociu.

– Mi se pare mie, continuă după o scurtă pauză, şi colegilor mei că

pe măsură ce pregetăm să punem mâna pe Hong Kong, cu atât vom fi făcuţi mai mult de ruşine, iar preluarea va avea mai puţine şanse de succes. Este suficient de neplăcut să te faci de ruşine în faţa unui om civilizat, dar în faţa unui *gwai loh* este de-a dreptul intolerabil.

– Tovarăşe Prim Ministru, de vreme ce ai permis ca formularea politicii faţă de Hong Kong să fie dictată de Shi Zilin, nu am dat decât semnale amestecate Vestului. Plecarea iminentă a lui Mattias, King & Compania este un ultim exemplu în acest sens. Nu cred că ne putem permite astfel de fluctuaţii. Dacă e să ne înstăpânim din nou în Hong Kong, trebuie să pătrundem acolo cât de curând posibil, pentru a ne asigura că treburile vor merge ca pe roate pe măsură ce mişcăm trupele noastre în zonă şi o facem o zonă administrativă sub control special. Şeful de partid şi ministrul apărării sunt de acord cu asta. Scoase două documente sigilate. Astea sunt declaraţiile semnate.

Premierul se puse pe citit. În cele din urmă ridică din cap:

– Shitongzhi?

Zilin se sculă cu greutate. Nu voise să-şi aducă bastonul cu el aşa că fu obligat să se apuce cu ambele mâini de braţele scaunului de fildeş.

– Tovarăşe Premier, cu tot respectul pentru ministru, Wu *tong zhi* nu se pricepe la politica din interiorul Hong Kong-ului. Nu ştie nimic despre milioanele de chinezi născuţi şi crescuţi acolo, sub sistemul capitalist. Nu are nici o idee despre dificultăţile ce ne aşteaptă în a îndoctrina aceste milioane, dacă decidem să le impunem o structură socio-economică total diferită. Am fi…

– Asta să însemne că n-o să transformăm Hong Kong-ul într-o parte a Chinei? se întoarse Wu Aiping către Zilin. Cu toţii suntem pentru un anume tip de viaţă, tovarăşe Zilin. Cu toţii. Nu e loc de compromis în ceea ce priveşte Hong Kong-ul. Partea aceea din China ne-a fost furată de către barbari. Care încă o mai au şi în ziua de azi.

– Cu respect, spuse Zilin, Hong Kong-ul este deja al nostru.

– Prostii! explodă Wu Aiping. Este un lăcaş al corupţiei şi viciului capitalist!

– Care ne aduc milioane în fiecare an. Fondurile de care avem nevoie pentru industria grea. Fonduri care, aş adăuga, merg în proporţie considerabilă la Kam Sang.

– Ideologia, tovarăşe Zilin, şuieră Wu Aiping. Puritatea scopului. Toate aceste vorbe despre bani sună a erezie şi a eroare ideologică. Mi te opui în aceasta la fel cum ai refuzat să sprijini proiectul Kam Sang. Eu – şi mulţi alţii ca mine – găsim că vederile dumitale sunt extrem de dăunătoare. Fulgeră din ochi. De aceea am cerut Premierului să te îndepărteze din postul de şef al grupării responsabile cu politica Hong Kongului. Huang Xiao este foarte indicat pentru a te înlocui.

Huang Xiao, îşi spuse Zilin, este unul din *qun.*

– Tovarăşi miniştri, spuse Premierul. Guvernul a fost destul de zguduit de aceste probleme în ultima vreme, într-un asemenea grad încât s-a ajuns la o stare periculoasă de diviziune.

– Wu *tong zhi* are dreptate. Întrevăd o întoarcere a perioadei 1900 când manciurienii erau la putere, aceşti aristocraţi feudali ce se ciondăneau între ei pentru supremaţie, în timp ce Boxerii militanţi s-au ridicat pe culmi de putere aproape de neînchipuit.

– Între timp *faan gwai loh* ne-au furat teritorii.

– Nu mai putem permite aşa ceva. S-a hotărât. Deşi munca depusă de Shi *tong zhi* pentru stat de-a lungul mai multor zeci de ani e remarcabilă, în cererea lui Wu *tong zhi* există aspecte meritorii. Astfel, s-a hotărât ca Shi *tong zhi* să aibă la dispoziţie treizeci de zile pentru a rezolva probleme inerente actualei politici asupra Hong Kongului. Atunci se va convoca o altă şedinţă. Dacă activitatea prezentă a lui Shi *tong zhi* este considerată nesatisfăcătoare sau se dovedeşte în vreun fel neadecvată, atunci în locul lui Shi *tong zhi* va fi numit Huang Xiao. Aşa s-a ordonat.

Ieşind din *Tai He Dian,* Zilin văzu zâmbetul de satisfacţie de pe chipul lui Wu Aiping. Simţi cum se strânge laţul în jurul gâtului său. Ştia prea bine că este expus, ca şi când Wu Aiping i-ar fi aruncat o grenadă pe birou.

În clipa aceea Zilin simţi cât este de bătrân. Se întrebă dacă duşmanii săi reuniţi, timpul şi apropierea de putere, se aliaseră în cele din urmă pentru a-l da jos. Fuseseră de partea lui atâta vreme. Dar poate că acum Wu Aiping era agentul lor.

Poate că mi-a sosit vremea, se gândi. Dacă da, atunci *ren*-ul meu, recolta mea era numai visul unui om pe moarte.

În Japonia, munţii tăiau aproape prin mijloc insula Honshu. Spre deosebire de Alpii europeni a căror vegetaţie se trăgea parţial din timpul glaciaţiunii, echivalentul asiatic fusese numai puţin modificat. Cheile lor înguste, în forma literei „V”, fuseseră sculptate de ploi torenţiale şi zăpezi topite. La fel şi vegetaţia deasă, compusă în special din copaci cu frunze căzătoare, precum stejarul şi fagul. În plus, Alpii japonezi sunt un lăcaş perfect pentru o floră variată, spre deosebire de regiunile alpine ale Europei zdruncinate de era glaciară.

Partea cea mai de nord a munţilor Japoniei este formată din lanţul Hinda. Spre sud, unde munţii ajung până la Marea Japoniei, se află unul dintre cele mai înşelătoare terenuri din toată Asia. Lanţul constă în douăzeci de masive impresionante, dintre care şase impunătoare, trecând de zece mii de picioare.

Tatayama Sacră este unul dintre ele. La nord este mărginit de Shiroumayama şi de imensul masiv cu cinci vârfuri, Hotaka sau

Culmea înaltă, cum i se mai zice, ca un monstru străjuind partea sudică.

Şi Tatayama are mai multe piscuri. Unul dintre ele, Oyama, adăposteşte un templu budist din secolul al VI-lea. Un altul se numeşte Tsurugi. Numele de sabie i se trage de la cele opt culmi ascuţite. Printre alpiniştii japonezi acesta a generat expresia a urca pe Sabie, echivalentul trecerii Rubiconului. Se spune că pe Tsurugi, odată pornit, nu mai e cale de întoarcere.

În ziua de azi, se poate ajunge în unele părţi ale Săbiei cu maşina, autobuzul, sau chiar telefericul. Rămâne însă un loc îndepărtat şi, după unii, neprietenos. Desigur că nici unul dintre turiştii ce sunt conduşi zilnic de-a lungul unei singure cărări înguste, a unui drum întortocheat ce duce la câteva platforme cu privelişte răpitoare, nu se gândeşte să rămână acolo peste noapte, şi-apoi să-şi construiască un lăcaş în părţile locului. Din acest motiv şi altele, Nichiren decisese să facă din Tsurugi refugiul său faţă de lume. Ceea ce mai putea însemna că este singura sa casă.

În această cabană de pe versantul nordic al Săbiei o dusese pe Mariana. Alesese locul pentru că se găsea departe de rutele turistice. Şi era şi greu de ajuns. Aici sălăşluiau puţinele rămăşiţe glaciare din suprafeţele cele mai înalte ale lanţului Hida. Odată cu iarna, veneau vânturi nimicitoare, zăpadă puternică şi furtuni de gheaţă scrâşnitoare. În ianuarie şi februarie vântul deplasa zăpada, formând mormane de şase până la şapte picioare. În zilele senine însă, cerul era de un albastru fără egal în altă parte a lumii. Iar când soarele străpungea până la versanţii stâncoşi şi ascuţiţi ai Săbiei, curcubeul de gheaţă şi zăpadă îi tăia răsuflarea.

Dezamăgit de lume, Nichiren trebuia să se întoarcă aici periodic, pentru a-şi linge rănile şi a redeveni întreg.

Vara era ca un vis. Vremea înăbuşitoare care cuprindea Japonia era lăsată departe în urmă, în văile toropite de căldură şi umiditate. Soarele cădea direct la această înălţime, dar era curat, pătrunzător ca un prim pas într-o baie. Te simţeai curat după asta.

Iar în umbra tărcată a stejarilor şi ulmilor, răcoarea plăcută nu părăsea niciodată versanţii, nici măcar în august.

Nichiren pregătise ceai. Stătea pe prispa casei sale bând dintr-o cană de pământ. *Engawa* era o parte tradiţională a oricărei case japoneze, un fel de verandă ca o loggia. Aici obişnuia să se joace când era copil. Ridicată cu o treaptă deasupra grădinii, *engawa* avea mai multe utilizări. Vara stătea deschisă, lăsând vântul călduţ să intre înăuntru, pentru a împrospăta atmosfera. Iarna era sigilată împotriva intemperiilor, mărind spaţiul locuibil. Mai avea şi un scop social. Dacă lăsai pe oricine – poştaşul, de exemplu – să treacă fără a-i oferi o ceaşcă de ceai sau o prăjiturică, pentru a îndepărta spiritele, se

considera proastă creştere. A invita o cunoştinţă întâmplătoare în casă însemna să te înhami la un întreg ritual, care viola intimitatea casei şi mai era şi extrem de nepotrivit. Astfel încât *engawa* servea drept teritoriu neutru, unde puteai să schimbi nişte amabilităţi.

Toate acestea îi trecură prin cap lui Nichiren în timp ce admira maiestuoşii munţi din nord. Din când în când înmuia nişte beţigaşe într-un pocal de *umeboshi* de casă: prune murate, roşii în urma fermentării cu frunze de shiso, asemănătoare cu menta. Le punea pe un pat de orez alb pregătind *hinomaru bento,* prânzul Soarelui Răsare din care mânca, cu mişcări iuţi ale beţigaşelor.

O umbră traversă podeaua lustruită a encavei, aplecându-se peste a sa. Nu se întoarse, dar zise:

– Ţi-e foame? E de mâncare şi pentru tine.

– Sunt obosită, răspunse Mariana Maroc. Purta un chimonou pe care Nichiren îl găsise în casă. Fiind foarte scundă, i se potrivea de minune. Avea tonuri de toamnă: sienna, ruginiu, lut ars, excelent combinate de artistul ţesător. În picioare purta *tabi* albi ca zăpada şi *geta* de lemn întunecat.

Femeia se mişcă iar Nichiren se întoarse, privind-o.

– Nu eşti stângace. Nu te mişti ca o europeancă.

– Să fie un compliment?

– Doar o observaţie.

Veni şi se aşeză lângă el, strângându-şi cu grijă chimonoul sub genunchi. Între ei se găseau vasele cu orez şi umebosh şi cănile de ceai.

– Bea, spuse Nichiren încet. Trebuie că ţi-e sete.

– Îl vreau pe Jake.

Frumuseţea transparentă a Marianei era adumbrită de cearcănele întunecate de sub ochi, ca nişte vânătăi. Îngrijorarea şi lipsa de somn se combinau în a-i strica drăgălăşenia înnăscută.

– Vezi piscul ăla mare dinspre nord? arătă Nichiren. Se numeşte Shiroumayama. Vârful calului alb. Iarna ia forma unui cal, de unde numele. Devreme în luna mai, zăpezile de pe pantă se topesc, lăsând în urmă ceva ce fermierii percep ca pe o bucată de stâncă în formă de cal. În fiecare an acest ceas natural le spune că este timpul să planteze orezul. De mult, se numea muntele căluţului de orezărie. Poate că nu ştii că shiro e asociat cu două caractere grafice *kanji.* Unul numit „câmpul de orez” şi celălalt „alb”. Undeva un funcţionar a făcut o greşeală, astfel că i s-a zis pe un nume care nu-i fusese niciodată destinat.

Mariana ridică din umeri, luă o ceaşcă de ceai şi sorbi.

– Nu mi se pare greu să i se schimbe numele la loc.

– Nimic nu-i uşor în viaţă, spuse Nichiren punându-şi castronul alături. Şi cu atât mai mult încercarea de a-ţi corecta greşelile.

Mariana îl privi. Avea senzaţia că acesta vorbeşte despre cu totul şi cu totul altceva. Simţi în el o melancolie ciudată, care îi transmise un mic tremur, o durere nedefinită prin trup. Ca şi când ai auzi o bufniţă tânguindu-se într-o noapte argintie de toamnă.

– Când o să pot să-l văd pe Jake? întrebă, ţinându-şi coatele pe lângă trup.

– E periculos, spuse Nichiren vag.

În timpul în care stătuseră împreună, Mariana se obişnuise cu felul lui încifrat de a vorbi. Învăţase foarte repede că nu puteai să-i îndrepţi tangentele ci mai degrabă să le interpretezi.

– Aşa mi-ai spus când ai luat legătura cu mine prima dată în Hong Kong.

– Ţi-am spus adevărul, zise el, mai turnând ceai. Duşmanii răsar din cele de mai neaşteptat colţuri. În *wei qi,* ca şi în viaţă, asta e o lecţie dificil de învăţat. Ai dat dovadă de o judecată sănătoasă ascultându-mi îndemnurile.

– Pur şi simplu nu era altceva de făcut, răspunse Mariana, strângându-se şi mai tare. Dar cred că Jake e înnebunit de grijă.

– Poate asta nu e chiar aşa de rău.

Mariana întoarse violent capul către el. Îl fixă, cu toată ura de care era în stare, cu uimire şi teamă, pe care le simţea în permanenţă de când telefonul lui o vârâse în acest coşmar.

Nichiren păru să-şi dea seama de asta, căci se mişcă stânjenit.

– Dacă ţi-ai folosi mintea în loc de emoţii, ai vedea înţelepciunea cuvintelor mele. Făcu o pauză intenţionată pentru a-i da posibilitatea să ajungă la propriile ei concluzii. Dacă soţul tău nu poate afla unde eşti, atunci nici duşmanii lui nu pot.

Mariana tăcu o bucată de vreme. Era imposibil să-i demolezi logica. Nichiren îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de stâlpul pătrat de lemn, unul dintre cei şase presăraţi de-a lungul verandei. Lumina palidă îi juca pe faţă. E destul de frumos, îşi zise Mariana. Avea o faţă mândră, cu linii mai bine definite decât văzuse pe oricare altă faţă.

– Vreau să ştiu ceva, spuse ea. Ai fost la râul Sumchun atunci când a fost şi Jake?

– E important? spuse el şi sorbi din ceai.

– Ar putea fi, replică ea. Ar putea explica mai multe lucruri.

– Înţeleg. Puse ceaşca între ei. Dacă aş spune da, ai avea o treabă frumos rezolvată. Un răspuns facil la problema ta.

– Nimic nu e uşor în viaţă, şopti ea, încercând cumva să-şi bată joc de el, dar nereuşind.

Era furioasă din cauza intransigenţei lui, care, într-o manieră inexplicabilă, reuşise însă să-i oprească vorbele aspre. Îşi dădu seama că doreşte să-l înţeleagă, ca şi când prin aceasta ar putea să-l priceapă mai bine pe Jake.

– Ai o memorie bună, comentă el, care completează o bună judecată.

– De ce nu-mi spui nimic? întrebă ea brusc, exasperată.

– Pentru acelaşi motiv pentru care adulţii nu le spun copiilor tot ce vor aceştia.

– Eu, copil? pufni ea. Aşa mă vezi tu?

– Dacă o să continui să tragi concluzii pripite, îi explică el calm, n-o să-ţi mai vorbesc deloc.

Tăcerea fu spartă de *furin*-ul[24] de la capătul verandei care tresări în bătaia vântului, umplându-i cu sunete dulci, clincănitoare.

– Cuvintele sunt cuvinte, spuse el după o vreme. Poţi să le crezi sau nu.

– Ce vrei să spui?

– Că nu mi-ai crede răspunsurile la întrebările tale.

– Să facem o încercare.

– N-am nici cel mai mic chef, spuse el, să fiu făcut mincinos.

Jake, îşi zise ea, în ce te-ai băgat?

La dreapta lor *furin*-ul se mişcă, iscat de vânt, cele trei bare subţiri de metal ciocnindu-se sub elipsa unui clopoţel într-o cascadă de sunete, risipită în întreaga verandă şi afară, apoi în grădină. În căldura înăbuşitoare, clopoţei diafani scoteau sunete asupra cărora era atât de plăcut să te concentrezi. Prezenţa lor nepământeană semăna cu o mantra repetitivă, o fugă din somnolenţa stricăcioasă.

În continuare *furin*-ul îşi răspândi în jurul lor cântecul de vară.

Aparatul de climatizare din Nissan nu funcţiona cum trebuie. Jake îşi întinsese haina de mult pe bancheta din spate, ca un războinic obosit. Cămaşa cu gulerul deschis era umbrită de sudoare la subţiori, pe piept şi spate.

Cam pe la miezul zilei, deja mult spre nord, într-o suburbie a Tokioului, se opri să mănânce pe marginea drumului, unde văzu o gheretă cu ţipari, felul tradiţional al verii, apreciat ca dând vigoare. Îşi întinse picioarele, mestecând. Se găsea pe o mică şosea garnisită cu case de lemn. Multe aveau uşile deschise pentru a alunga toropeala. Bătrâni şedeau despuiaţi pe verandă, făcându-şi vânt cu mişcări încete, de automate, în timp ce minţile le erau prinse în jocuri de *go.* Sub un cimişir imens, unde se opri pentru a se apăra de soare, auzi sunetele unui *furin,* înveselind aerul cu clinchetele melodioase, ce îndepărtau oarecum umiditatea teribilă.

După obicei, se uşură în tufişurile de pe marginea drumului înainte de a se sui din nou în Nissan. Oprirea nu îmbunătăţise cu nimic microclimatul din maşină. Deşi o parcase la umbră, interiorul era

[24] *Furin* – clopoţei japonezi de vânt. (n. aut.)

înăbuşitor. Porni, îndreptându-se spre nord.

Alpii japonezi dominau orizontul. Jake urmări cum pe lângă el fuge peisajul de ţară, în diverse nuanţe de verde. Simţi o oarecare adiere, pe măsură ce tonurile exterioare deveneau mai palide. În spatele său se adunaseră nori, umbrind cerul.

Jake ştia că riscă nespus. Dacă informaţia lui Komoto era falsă sau prea veche, n-o va putea găsi pe Mariana. Dacă Nichiren se ascundea în altă parte, n-avea cum s-o găsească aici. Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea acest refugiu montan mai potrivit pentru situaţia dată. Era izolat şi deci mai uşor de apărat decât un loc din Tokio. Apoi, după raidul din Casa O-henro, era logic ca lui Nichiren să-i fie teamă de o intrare similară.

Spera să aibă dreptate. Îşi dădea seama însă că disperarea îl obliga să facă alegeri imediate, pe care în situaţii mai normale le-ar fi făcut după mai multă deliberare. Ştia că nu se găsea pe terenul potrivit unor astfel de acţiuni spontane. Pericolul era acut.

Munţii se ridicau peste tot în jur. De mai multe ori fu obligat să meargă pe marginea şoselei, claxonând, pentru a depăşi autobuzele care deveneau din ce în ce mai dese, pe măsură ce se apropiau de lanţul Hida.

Vine ploaia, îşi zise, micşorând puterea aerului condiţionat. Se afla deja la mai multe mii de picioare altitudine, iar situaţia umidităţii şi căldurii se îmbunătăţise considerabil. Deschise geamul mulţumit, în ciuda ameninţării de ploaie. Aerul răcoros îl izbi în faţă, răcorindu-l imediat.

Începură să cadă primii stropi. *Potsu-potsu,* îşi zise Jake. Se spunea că japonezii sunt o rasă tactilă, limba lor fiind mai degrabă preocupată cu descrierea pipăitului decât cu felul în care lucrurile miros sau cu gustul lor. Potsu-potsu însemna picături ici şi colo. Jake ştia că dacă se înteţeşte va trebui să oprească maşina. Drumul nu era prielnic călătoriei pe ploaie. Prea multe borduri avansau foarte aproape de prăpastie.

Mormăi, uitându-se în sus la aglomeraţia de nori. Cerul se întunecase considerabil, părând foarte jos şi ameninţător. Se auziră tunete puternice.

– Rahat! exclamă.

Parcă se ciocnea de un perete de apă. Lumea deveni cenuşiu - verde în jurul său şi neclară. Puse ştergătoarele la viteza maximă. Plouă cu găleata, îşi zise. E vremea să mă pun la adăpost.

Câteva mile mai încolo opri într-un mic sătuc. Pare-se că şi alţii avuseseră aceeaşi idee, căci strada era plină de autobuze argintii şi maşini parcate sau părăsite sub perdeaua de apă.

Jake trase între o Toyota şi un Mercedes elegant. Opri motorul şi ridică geamul pentru a nu fi muiat.

Vară, îşi zise, uitându-se spre cer. Ce-mi plăcea când eram copil. Acum e altceva. Dădu din umeri, resemnat. Deh, nu e un anotimp pentru adulţi.

Privi fără interes cum se deschise uşa Mercedesului şi, de sub o umbrelă elegantă, albastru cu verde, se ivi o femeie blondă într-o bluză albă, fără mâneci şi cu fustă bleumarin, care conducea o fetiţă de şase ani, leită ei, de-a lungul străzii ude, spre ceainăria ale cărei ferestre erau aburite.

Tunetul se auzi din nou, fulgerul traversând cerul de la stânga la dreapta ca pe o pagină de hârtie. La două maşini distanţă de Mercedes patru bărbaţi se dădură jos dintr-un Subaru închiriat. Erau voinici şi păreau a avea chef să-şi dezmorţească picioarele. Îşi trecură de la unul la altul o umbrelă neagră de nailon ieftin în timp ce-şi întindeau picioarele, îndoiau genunchii, se suceau şi răsuceau. Puteau fi foarte bine nişte alpinişti sau…

Jake simţi cum îi creşte tensiunea. Şterse aburul interior ce-i umbrea parbrizul.

Porni motorul. Ştergătoarele se puseră imediat în funcţiune, curăţând eficient geamul. Acum era sigur şi inima prinse a-i bate şi mai tare.

Recunoscuse pe unul dintre bărbaţii care se suiau înapoi în Subaru. Acum îşi reluaseră cu toţii locurile. Ploaia se subţia, retrăgându-se spre alte zări.

KGB. Primul Directorat Principal. KVR.

De patru ore auzeau tunetele puternice venind din norii zburătăciţi deasupra piscurilor. Furtuna umplu crevasele şi văile, potopindu-le şi înceţoşând toate vârfurile munţilor.

Nichiren intrase în casă să continue cele trei jocuri de *wei qi* care le construise. Toate erau în stadii medii şi după câteva momente de privit Mariana abandonă ideea de a descoperi vectorii de atac şi apărare. În plus, tablele şi piesele îi aduceau aminte de Jake.

Se întoarse pe verandă deşi aerul se răcorise acum, la umbra stâlpilor fiind chiar frig.

Soarele roşiatic părea împlântat într-unul din vârfurile pătate de sângeriu ale lanţului Tsurugi. Se sprijini de unul din stâlpii de lemn, privind pierdută în întunecimea furtunii. În cele din urmă îşi dădu seama că aceasta venea din vale, peste costişele abrupte ale piscului. În curând aveau să fie potopiţi de ploaie.

Jake luă o curbă şi începu să alunece spre abisul de dincolo de stâncă, care se termina în vale, la şase mii de picioare dedesubt.

Încercând să manevreze maşina, o readuse cu atenţie pe asfalt. Stătu nemişcat, nevoind ca prin mişcarea greutăţii sale să pornească

alte forţe.

Ajuns din nou pe drum, apăsă pe accelerator până la capăt, îmboldind Nissanul în sus. Pe o astfel de vreme nu era exclus să aibă loc alunecări de teren sau de pietre. În cel mai fericit caz, numai vârfurile aveau să se prăvălească.

Pierduse ceva timp şi nu mai zărea maşina Subaru gonind spre munte. Furtuna părea că-l urmăreşte, înteţindu-se pe măsură ce se apropia de panta muntelui Tsurugi. O noapte prematură se aşternuse, cuprinzând întreaga fire în braţele ei lipicioase şi apăsătoare. Ploaia continua să cadă, sfidând ştergătoarele ce se mişcau vioi.

Cel puţin, nu puteau nici ei să tragă pe margine. Nu exista decât un singur drum. N-avea cum să-i piardă. Maşina scrâşni luând o altă curbă strânsă, stomacul strângându-i-se din cauza forţei centrifuge. Pe vremea asta, îşi dădea seama, nu puteau să-l vadă, chiar dacă bănuiau că sunt urmăriţi. Blestemă, căci fu din nou gata-gata să alunece. Se strică şi mai tare vremea, îşi spuse.

Se aplecă, dând drumul la căldură şi la dezaburitor pentru a-şi curăţa parbrizul.

– Vine ploaia.

Mariana stătea în prag, uitându-se la Nichiren, aplecat deasupra tăblii de joc din mijloc. Luă o piatră neagră şi se pregăti să mute. Apoi o puse jos şi ridică o piesă albă. În cele din urmă se uită spre ea.

– În general furtuna pare mai năprasnică la altitudinea asta, spuse. Dar nu-ţi face griji. Suntem în siguranţă aici.

Mariana râse încetişor. După toate experienţele prin care trecuse, asigurarea lui îi păru o ironie. O furtună nu putea s-o dea gata.

– Îmi plac fulgerele de când eram mică, răspunse ea. Tata trebuia de multe ori să vină să mă culeagă de pe câmp în miezul unei furtuni. Dacă nu vedeam fulgerul pe care îl pândeam, mă puneam pe plâns. Fratele meu spunea că sunt o fetiţă curajoasă.

– Te potriveai mai bine cu natura decât el, spuse Nichiren pe un ton atât de plat încât Mariana nu ştiu dacă i se adusese un compliment sau o mustrare.

– Nichiren, zise ea. El o privi la fel de atent ca pe o căprioară într-o poiană. Tăcerea se prelungi, dar ea nu adăugă nici o altă vorbă şi nici el n-o încurajă. Se răzgândi de mai multe ori până să spună: Poate ar trebui să plecăm.

Nichiren dădu din cap şi ea se simţi dezamăgită.

– Nu mai suport izolarea asta forţată. Nu pot să mă gândesc la cele prin care trece Jake. Îl imploră din ochi. Vreau să fiu cu el. Nu înţelegi?

El îşi retrase capul spre întuneric, nu înainte ca ea să-i observe o anume lucire în ochi. Se lăsase o perdea la fel de densă şi impenetrabilă ca plumbul. La ce s-o gândi? se întrebă Mariana.

– Dacă pleci acum de aici o să dispari cu siguranţă.

Nu-i văzuse gura mişcându-se din cauza întunericului din cameră.

Mintea ei neliniştită era frământată de o întrebare.

– Nu înţeleg. De ce e viaţa mea atât de importantă pentru tine? Sunt nevasta duşmanului tău.

– Am instrucţiunile mele.

Se lăsă în genunchi pe *tatami.* Umbre îi invadară faţa. Se uită spre uşă, văzându-i silueta micuţă în chimonou şi gata. Afară, poate că e nevasta lui Maroc. Dar aici e pe Tsurugi unde este altceva. Nu ştia exact ce.

– Instrucţiuni? repetă ea. Poate că în fond nu eşti un om, ci doar o marionetă. Când trage cineva de sfori, sări în sus. Îl privi calm. În şcoală, la ora de biologie, mi s-a dat odată o broască. Era moartă dar mi s-a spus că dacă o împung cu un instrument ascuţit pot să-i fac muşchii să funcţioneze. Asta eşti tu. O broască moartă.

– Cuvinte, spuse el întorcându-şi privirea spre tabla de joc. Cuvintele nu înseamnă nimic. Faptele, acţiunile sunt totul.

Mişcă o piesă.

– Joci jocul ăsta. Şi Jake îl joacă. Nu înţeleg de ce. Viaţa trebuie trăită, nu să te joci cu ea. Nu poţi muta oamenii ca pe nişte piese albe sau negre de pe tabla de joc. În viaţă nu-i aşa.

– Dar chiar asta face acum cineva, răspunse el, uitându-se în sus. Moartea ta, capturarea *fu*-ului. Aşa au fost planificate.

– Dar n-a mers.

– Din cauza unei contramişcări riguroase.

Mariana simţea că i se accentuează claustrofobia.

– Ce înseamnă *fu*-ul lui Jake?

– În China antică, spuse Nichiren, un împărat îşi construia un *fu* după măsuri. Acesta era sculptat din jad sau fildeş, după modelul ales de el. Adeseori se făceau mai multe. *Fu*-ul era un însemn regal emanând într-o anume măsură, puterea împăratului. Le dădea celor mai destoinici miniştri pentru a-i servi drept braţe. Astfel, puterea lui se mărea de zeci de ori.

– Şi *fu*-ul lui Jake?

– Toate *fu*-urile sunt construite cu putere. Celor care le mânuiesc li s-a oferit putere. Cam aşa stau lucrurile cu *fu*-ul, bănuiesc.

– Bănuieşti? Atunci înseamnă că nu ştii cu adevărat.

– Cum aş putea? spuse, întorcându-se. Doar sunt o broască moartă.

Stallings îl depistase pe Jake în Tokio. Toshima-ku. Era logic să pornească de acolo. Acolo se găsea Casa O-henro, acolo confluenţa dintre clanurile *yakuza* Kisa şi Komoto genera vâltori puternice. Acolo Nichiren era cel mai apărat şi mai puternic pe durata şederii sale în

Japonia.

Prezenţa lui Jake îl uimise întrucâtva pe Stallings. El ştiuse că Jake se afla într-un spital din Kowloon. Şi totuşi, i se păruse normal să-l vadă aici.

Deşi era cea mai bună pistă la care Stallings putuse spera, exista totuşi o problemă. Stallings nu făcea greşeala de a-l subestima pe Jake şi se întreba cât de mult îi va lua să-l prindă.

Îl îngrijorase faptul că Jake nu se prinsese de prezenţa sa, dar îşi aduse aminte sub ce presiune gigantică lucra omul. Să-ţi vezi nevasta ştergând-o, posibil, cu duşmanul, era o afacere teribilă pe care Stallings se bucura s-o privească din exterior.

I se părea curios să se afle de partea cealaltă a baricadei decât Jake Maroc. Îl tulbura. Mai mult, faptul îl speria. Dar frica era o emoţie sănătoasă. Frica avea să-l împiedice să facă vreo greşeală în ceea ce-l privea pe Jake, şi pentru asta era mulţumit.

Trecuse printr-un moment dificil când Jake se oprise în oraş. Era aglomeraţie şi fusese nevoit să parcheze într-un loc de unde nu avea decât o vedere parţială asupra spatelui Nissanului. Îi fusese suficient însă pentru a-l vedea pe Jake plecând.

Acum, urmărindu-l prin munţi, zâmbi entuziasmat de situaţie. Mişcă brutal volanul, luând o curbă strânsă. Conducea fără faruri. Ar fi fost mai prudent să le aprindă, dar nu-şi permitea luxul. Nissanul lui Jake mergea cu viteze imprevizibile. Deseori dispărea din raza lui vizuală din cauza multiplelor serpentine. Ştia că dacă Jake încetinea într-unul din punctele moarte în care el nu putea să-l vadă, luminile propriei sale maşini aveau să strălucească în oglinda retrovizoare a lui Jake. Ar fi fost ca şi când i-ar fi trimis un semnal de avertisment.

Drumul îngust, asfaltul umed, marginea moale a drumului, posibilitatea crescută de alunecări de teren, vizibilitatea proastă, toate acestea scoteau ce avea mai bun din el în arta de a conduce. Zâmbetul i se lărgi. Nu se mai gândea decât la asta. La asta şi la lovitură.

Afară liniştea era spartă din când în când de tunete şi fulgere. Vântul se potolise lăsând loc frontului de joasă presiune.

– Te-am întrebat…

– Sssst!

Sunetul aspru o făcu să se astâmpere. Îl văzu zvâcnind ca un animal ucigaş. Într-o clipă fu lângă ea. Îi privi ochii, care-i păreau fixaţi undeva, departe. După o vreme îşi dădu seama că de fapt ascultă ceva cu atenţie.

– Uneori, şopti el, stâncile aduc cu ele în sus cel mai mic sunet. Pot auzi animale mişunând la mii de picioare sub cabană, sau păsări cântând.

Mariana însă era sigură că nu asta asculta el acum.

– Ce e?

– O maşină, spuse el mişcându-se în umbră. Aud o maşină acolo unde n-ar trebui să fie nici una.

Opri motorul şi sări imediat din Nissan. Ploaia îl înmuie imediat. Jake se repezi în sus pe grohotiş, unde maşina Subaru stătea chiar pe buza ultimei şi celei mai înalte platforme.

S-au dus în sus, îşi zise Jake. Este singura direcţie posibilă.

La înălţimea asta mai supravieţuiau nişte petice de gheaţă, care acum începeau să se fărâme sub ploaia deasă. Vântul urla împrejur, aruncându-i mâzgă în faţă. Temperatura scăzuse brusc, iar cămaşa udă i se lipise, ca gheaţa, de piele.

De multe ori era silit să se apuce de copaci căci umezeala făcea lunecoasă crusta de gheaţă de pe povârniş. Nu era îmbrăcat pentru o astfel de treabă, ceea ce făcea ca mersul să fie greoi.

Jake era aproape disperat. Dacă Mariana era cu Nichiren, atunci echipa KGB avea s-o găsească. Deocamdată nu-şi putea permite să se întrebe de ce ar fi vrut KGB-ul să-l omoare pe Nichiren. Mariana îi ocupa toate gândurile.

Se repezi în sus, hainele zdrenţuindu-i-se pe măsură ce cădea şi se împotmolea mai rău. Pietrişul se prăbuşea de sub picioarele care îi alunecau, prăvălindu-se în josul muntelui cu un zgomot înfundat de teribila furtună.

În cele din urmă, se opri pe un fel de platou, atât de brusc încât fu gata să cadă cu capul înainte în hău.

Toate mişcările acestea obositoare se combinau cu neliniştea sporită cu privire la soarta Marianei, vlăguindu-l. Nu se refăcuse complet după statul în spital. Respiră adânc de mai multe ori înainte de a reîncepe să urce, ocolind o ravenă mică spre stânga. Aici peretele muntos nu era atât de abrupt şi părea compus din rocă mai solidă, aşa că nu-i fu prea greu să parcurgă povârnişul.

Era ceva mai întuneric, fulgerele însă luminară peisajul timp de câteva secunde, ca respiraţia înflăcărată a unui balaur.

Jake îşi simţi capul pulsând, iar umărul îi dădea junghiuri scurte şi ascuţite, care îl străbăteau ca un curent electric. Îşi menţinu ritmul profund al respiraţiei, deşi ar fi dorit să gâfâie, să înghită aer lacom. Asta îl speria mai tare decât orice altceva din situaţia lui destul de proastă, pentru că însemna că nu putea conta deplin pe trupul său. Ştia că dacă nu şi-l putea controla, era cu siguranţă pierdut. Şi Mariana la fel.

Nu te gândi la astfel de lucruri! se îmbărbăta. Dar pe măsură ce focul din piept i se înteţea şi se lupta cu dorinţa de a respira mai rapid, trăgând cât mai mult oxigen, începu să-şi piardă încrederea în

sine. Sunt prea bătrân, îşi zise. Acum zece ani, sau cel puţin cinci, perioada din spital n-ar fi însemnat nimic. Dar acum…

Nu te gândi, îşi porunci sălbatic. Pur şi simplu târăşte-te acolo sus. Hai. Nu te uita! Concentrează-te asupra pasului următor. Şi a următorului! Aşa! Mergi, bătrâne, mergi! Bătrâne, bătrâne, bătrâne!

Cu acest stimulent în cap, repetat ca pe o litanie ce-i scormonea ura şi mândria, îşi adună toate rezervele de energie şi se luptă cu porţiunea rămasă până la stâncă.

Jake se aruncă pe ultima ieşitură, rostogolindu-se prin mâzgă şi ploaie îngheţată, spre ceea ce părea o poiană nesfârşită. Se lăsă cât mai jos şi privi în zare, descoperindu-i pe ruşi, spectre fumurii ghemuite pe lângă o tufă de verdeaţă la câţiva centimetri de buza poieniţei, care, în locul unde stăteau ei, se pierdea într-un canion aproape vertical.

Deja îngheţat până la piele, se târî spre ei pe burtă şi genunchi. Îşi folosi coatele pentru a avansa fără să-şi ridice corpul de la pământ. Iarba era înaltă, dar nu suficientă pentru a-l ascunde complet.

Se găsea la câteva sute de picioare de ei, când auzi o serie de împuşcături. Întoarse brusc capul la dreapta şi văzu prin ceaţă peste abis, pe cealaltă coastă, silueta unei case. O persoană alerga prin iarbă, dincolo de prăpastie. Cine să fie? Din cauza ploii era imposibil să-şi dea seama. Se ridică.

Atunci se auzi o armă ce părea ecoul tunetului plutind deasupra.

Nichiren o împinse înapoi în casă, spunându-i pe un ton stăpânit să rămână acolo orice s-ar întâmpla. Mariana îl urmărise furişându-se prin grădină, în poieniţa ce ducea spre buza abisului, la distanţă de cam trei sute de metri.

Miji ochii pentru a-l privi avansând şi dispărând în perdeaua de ploaie a serii, mişcându-se atent spre marginea pridvorului pentru a nu-l scăpa din vedere până în ultima clipă.

Când se găsi complet singură, se întoarse şi ascultându-i povaţa intră înăuntru, încuind uşa de la intrare. Stătu în mijlocul camerei, tremurând, singură cu trei partide neterminate de *wei qi.*

Dintr-un motiv nedefinit, ar fi vrut cu disperare să descifreze jocul. Jake îi spusese că strategia unui jucător, este aceeaşi în joc cu cea din viaţă. Dădu roată tablelor încet, concentrându-se.

Astfel că zgomotul împuşcăturilor care trecură prin lemnul uşii din spate o făcură să tresară violent şi să ţipe. Mintea ei, copleşită de teamă, se goli brusc, lăsând loc instinctului animalic să preia comanda. Pentru a se apăra, începu să alerge.

Strigând nervoasă, Mariana deschise uşa principală, manevrând zăvorul cu atâta forţă încât îl făcu să zăngăne. Se împiedică în *geta* şi mormăind de furie îi aruncă. Cu picioarele încălţate în *tabi,* fugi prin

furtună, instinctul purtând-o orbeşte pe acelaşi drum pe care îl văzuse mai înainte pe Nichiren.

Oamenii de la KGB o zăriră şi o urmăriră cu paşi măsuraţi, calmi, cu armele atârnându-le în mâini.

Dincolo de prăpastie, furtuna făcea încă un zgomot teribil, dar chiar dacă ar fi fost o seară liniştită, tot nu l-ar fi auzit pe Jake apropiindu-se.

Teama şi adrenalina ce-i zburau prin corp îl făceau să rânjească, cu buzele contorsionate, într-un rictus teribil. Îi ajunse pe când îngenuncheau pe buza şanţului.

Bărbatul mai solid, care era mai aproape, se întoarse tocmai când Jake se plasase în poziţia *irimi nage,* de început. Se încleştară. Rusul fiind mai mare, căpătă o încredere nefondată în superioritatea sa.

Jake se mişcă în ritmul atacului celuilalt, în loc să i se opună. Această mişcare evazivă se transformă treptat într-una de învăluire, iar prin *irimi nage* începu să controleze energia duşmanului, transferând forţa acestuia în favoarea sa.

Întreaga greutate a rusului, mai bine de o sută de kilograme, se abătuse asupra lui Jake, care, urmând treptele mişcării, utiliza toată această forţă transferată asupra sa ca un val, aplecându-şi partea superioară a trupului iar apoi ridicându-se prin fluxul crescut de energie, încleştându-şi braţul drept peste cel stâng al rusului. Ridicarea îl dezechilibră pe uriaş, iar torsul său începu să se lase înapoi sub forţa copleşitoare a lui Jake combinată cu propria sa putere întoarsă asupra lui însuşi. Acum, în punctul culminant al mişcării sale, bustul lui Jake se menţinu drept, îndoindu-şi însă genunchii repede, şi ţâşnind ca o săgeată dintr-un arc.

Rusul nu se mai putu menţine în echilibru. Picioarele îi avansară încă din inerţia înşelătoare acum, căci Jake îşi aplecă pe spate bustul. Se prăbuşi orizontal la pământ, aplicând o lovitură năprasnică în ficat, iar rusul nu se mai ridică de la sol, unde căzu cu o bufnitură puternică.

Jake se răsuci, gemând de durere, făcând cu braţul întins o rotaţie, ce aruncă cât colo arma celui de-al doilea rus. Apucă mâna încă întinsă a adversarului cu ambele braţe. În acelaşi timp păşi înapoi cu un picior, aducându-l pe rus spre el într-o mişcare circulară. Rusul, revenindu-şi în fire, îşi pregăti pumnul pentru a-i administra lui Jake un pumn în cap. Dar mâna stângă a lui Jake se desfăcu din strânsoare şi se ridică instantaneu, parând lovitura dură.

În timp ce rusul era astfel ocupat, Jake smuci repede braţul inamicului, folosindu-se de piciorul drept ca de punct de sprijin, făcând un pas cu stângul şi începând o răsucire, care îl azvârli pe rus înainte.

Se răsuci rapid aplicând o lovitură în gâtul expus al rusului iar acesta se prăvăli ca un bolovan, cu faţa în jos, în iarba plină de pietriş.

Dar Jake era deja în picioare, fugind spre silueta cenuşie care stătea ghemuită la marginea şanţului.

Nichiren simţi o prezenţă în spatele său. Se concentra atât de puternic asupra figurilor din depărtare, pe peticul dinaintea canionului înceţoşat, că îi trebuiră câteva secunde până să priceapă că simţurile nu-l minţeau.

Era foarte aproape de buza masivului şi cheltuise ceva timp croindu-şi drum prin tufişurile ce împânzeau marginea abisului. Nu-i descoperise pe ruşi şi tocmai se decisese să se retragă spre adăpostul unui cedru, când auzi împuşcăturile. Voia disperat să se întoarcă în casă, dar se găsi prins în cursă. Orice mişcare deschisă l-ar fi plasat în raza lor vizuală. De aceea se mişcă încet dinspre marginea prăpastiei.

Mariana schimbă totul. Alergarea ei înnebunită spre el îl făcu să se ridice fără să vrea. Din cauza concentrării intense, n-o observase decât atunci când fusese foarte aproape. Acum îi era teamă că femeia îşi pierduse orice sens de orientare, nemaiştiind unde se află şi în nebunia ei ar fi putut să se arunce în abis.

Îi văzu atunci, doi ruşi mari alergând după ea, uşor aplecaţi. Erau înarmaţi. Unul ducea ceea ce părea a fi o puşcă de mare calibru.

Avea puţin timp. Nichiren zvârli două *shuriken,* mici lame de oţel, iar ruşii se prăbuşiră moi, ca doi soldăţei de carton la bâlci.

Se întoarse şi porni după Mariana, care era cu mult înainte, răsucindu-se printre tufişuri. Din când în când, fulgere îi mai luminau fuga. Nichiren însă, fu mai rapid căci cunoştea terenul. Acoperi distanţa dintre ei extrem de repede. Era foarte aproape şi ştia că avea s-o prindă.

În exact acea clipă auzi bubuitul puştii şi – i se păru mai târziu – în exact acea clipă o văzu pe Mariana zvârlită de-o parte în tufişul des. Pe Buddha, îşi zise, împuşcătura a venit de dincolo de prăpastie!

Ploaia părea roză. Stropi ca de gheaţă se scurgeau în râuleţe roşii pe pieptul chimonoului Marianei. Nichiren văzu unde fusese lovită şi pleoapele i se închiseră o scurtă clipă. Gâtul îi pulsa iute. Ochii ei se deschiseră, privindu-l cu intensitate.

– Mariana-san!

Era prima oară când îi spunea pe nume.

Deschise buzele să spună ceva, dar în clipa aceea pământul de sub ea, transformat de ploaie în noroi, se prăvăli.

Instinctiv, Nichiren ridică mâna, strângându-şi degetele în jurul unui ulm. Mariana căzuse pe o mică platformă de piatră, puţin mai jos de un metru. Întinse mâna liberă şi femeia îi strecură ceva între degete. O privi. Ce ochi! Adâncimea lor îi revelă sufletul ei, ca o lumină colorată dansând în beznă. Sălbăticia emoţiei ei îi atinse inima ca o frunză.

Se aplecă spre ea, ştiind că nu voia să o vadă murind.

– Nu! strigă Jake.

Înnebunit, se repezi asupra lui Stallings, smulgându-i arma, din braţele înmuiate. Încercă să-l lovească cu patul puştii în gât, pentru a-i zdrobi laringele şi cartilajul cricoid. Se simţi însă ca bătut timp de o săptămână cu o bâtă zgrunţuroasă. Mintea îi era înceţoşată, reflexele aproape inexistente.

Stallings îl pocni, apoi mai adăugă un pumn care-l puse pe Jake în genunchi. Noroiul îi cuprinse ochii. Se aruncă orbeşte asupra adversarului.

Stallings, care nu avea timp de aşa ceva, ridică puşca şi lunecă pe povârniş. Dumnezeule, îşi zise, ce porcărie. Ce dracu fac ruşii aici, în fond?

Dar nu era nimeni să-i răspundă la întrebare şi oricum îşi îndeplinise misiunea. Nu avea vreme să rezolve ghicitori. Ştia că Jake se va ridica într-o clipă şi nu avea nici un chef să se ia din nou la trântă cu el.

Respiră adânc şi o luă în jos pe pantă spre vale. Într-o clipă se făcu nevăzut în ploaia deasă.

Jake tuşi şi scuipă sânge. Gâfâia şi era ameţit. Urechile îi ţiuiau. Ca un animal rănit, se sprijini de trunchiul unui copac. Când îşi mai reveni, se ridică, mergând împleticit spre marginea platformei. Auzi un tunet şi văzu o parte a peretelui opus prăbuşindu-se.

Furtuna începea să se domolească, iar vizibilitatea părea şi ea să se îmbunătăţească uşor. Văzu femeia în chimonoul pătat prăbuşindu-se, într-o învârcolire de braţe şi picioare. Un metru şi ceva mai jos, se lovi de o mică platformă, căzând cu faţa în sus, în ploaia îngheţată şi cu braţele întinse lateral, ca şi când ar fi îmbrăţişat furtuna.

Jake îşi simţi inima zvâcnindu-i dureros din piept, şi stomacul strângându-i-se. Mariana!

Cât şi-ar fi dorit acum ca informaţia lui Komoto să fi fost falsă. O văzu însângerată, pierzându-şi încet conştiinţa, lipită de stâncă, murind pentru păcatele lui, lipsurile lui, egoismul lui. Toate zilele de la înapoierea de la râul Sumchun îl apăsară deodată. Tot timpul pe care l-ar fi putut petrece împreună şi pe care nu-l petrecuseră, toată dragostea pe care ar fi putut-o împărtăşi şi n-au făcut-o, toată viaţa pe care ea i-o oferise iar el nu o luase.

Încetase s-o mai iubească în momentul în care încetase să se mai iubească pe sine. Începuse la râul Sumchun şi se termina aici. Mariana era pe moarte, iar el nu putea s-o ajute, fiind despărţit de ea de către un abis, aşa cum fusese în ultimii trei ani. Nu el era aproape de ea, ci altcineva. Cine?

Văzu cum o mână se întinse spre ea. Oare s-o arunce până jos? O văzu cum alunecă, înspre hău. Oh, de s-ar fi uitat la el să-l vadă! Apoi

auzi un sunet ca un vaier de vânt.

– Mariana!

Ţipătul lui străbătu furtuna care începuse să se liniştească, rostogolindu-se în abis. Corpul Marianei îl urmă în negura adâncă, un fluture în aer, suspendat pe aripile vântului năvalnic.

Jake îşi ridică faţa plină de lacrimi dinspre golul bezmetic deschizându-se în faţa lui. Degetele lui se prinseră ca nişte gheare în pământul transformat acum în noroi. Alunecă puţin, încercând să vadă cine era a doua persoană care se căţăra ca o maimuţă pe un copac.

Persoana se opri înainte de a ajunge în siguranţă şi ochii li se fixară în eternitatea haosului dintre ei.

Jake şi Nichiren.

Vara–toamna 1910/ vara 1921/ primăvara 1927
Suzhou/ Shanghai

În 1895, exact cinci ani înainte să se nască Shi Zilin, chinezii cerură pace forţelor japoneze fanatice şi extraordinar de disciplinate. Conform tratatului de la Shimonoseki, Japonia căpăta insula Formosa şi libertate pentru Coreea. Rupând soliditatea imperiului chinez, Japonia a ieşit din război ca o naţiune puternică, care de acum avea să dea de furcă întregii lumi.

Dacă, prin intervenţia Rusiei, Germaniei şi Franţei, Japonia nu-şi mai menţinea atât de disputata posesie asupra peninsulei Liaodong, nu foarte departe de Beijing, câştiga totuşi ceva mult mai important. O clauză cheie a tratatului permitea japonezilor să-şi creeze industrii de-a lungul coastei Chinei, în oraşe portuare specificate de tratat.

Nici chiar *tai pan*-ii englezi, de obicei atât de ageri, care construiseră companiii extrem de profitabile în Shanghai, nu se gândiseră la lucrul acesta. *Tai pan*-ii se ocupau de comerţ, cumpărând bunuri din interiorul vastului continent asiatic şi oferindu-le restului lumii doritoare, în timp ce-şi reţineau o bună parte din profit.

Fabrici în Shanghai! Un concept fantastic. La acel timp, cu excepţia unor ateliere de mătase proprietate străină, industria era ceva inexistent în Aşezarea Internaţională. Încurajaţi de clauza naţiunii celei mai favorizate din propriul tratat al Marii Britanii cu China, semnat în 1842, *tai pan*-ii din Shanghai ţinură pasul cu prudenţii japonezi, ocupându-se de industrializare cu un zel remarcabil.

Astfel japonezii au fost extrem de importanţi în istoria Chinei, cum au fost şi în viaţa lui Zilin. Deşi el şi fraţii săi se născuseră la Suzhou – sau Soochow, cum îi spuneau vesticii – emigraseră la Shanghai încă din adolescenţă.

Cu toate acestea, Suzhou nu-i ieşise din cap. Era oraşul cu cele mai spectaculoase grădini. Se născuse lângă una dintre cele mai faimoase şi fusese botezat după ea: Pădurea leilor.

Desigur că în zilele noastre aceste grădini aparţineau domeniului public. Însă în tinereţea lui Shi Zilin ele fuseseră construite de particulari, menţinute şi folosite de aceştia. Atunci erau proprietatea mandarinilor: fie cei ce se retrăgeau din viaţa plină de conflicte tensionate de la curte spre nord, fie cei putrezi de bogaţi, de prin partea locului.

În ambele cazuri, aceştia cumpăraseră bucăţi de teren în Suzhou şi purceseră la a-şi construi propriile parcuri. Aceste *yuan lin* însemnau însă mult mai mult decât grădini. Erau vile. Astfel de vile se găseau răspândite în întreaga provincie. Ceea ce deosebea vilele din Suzhou erau grădinile.

Fuseseră construite mai degrabă pentru contemplare decât pentru

spectacol. Aceleaşi concepte budiste în alcătuirea grădinilor Zen, care pătrunseseră prin Marea Chinei de Sud în Japonia, operau deja şi aici.

Grădina de care Shi Zilin îşi aducea cel mai bine aminte se întindea la capătul unei alei înguste pe care abia puteau păşi doi oameni împreună. Se intra printr-o uşă de lemn ferecată într-un zid de piatră care îngrădea întreaga *yuan lin.*

Grădinile cu adevărat mari erau rare. *Jian*-ul unei astfel de *yuan* trebuia să fie arhitect, poet, pictor, sculptor la un loc. Chiar şi în China astfel de oameni erau puţini. De-a lungul veacurilor termenul de *jian* avusese mai multe înţelesuri. Pe vremuri putea însemna general de armată, mare campion de *wei qi,* gardian al cerurilor. În această perioadă din istoria Chinei însemna creator.

Scopul unui *yuan* era să stabilească cât mai multe perspective deosebite în limitele unui spaţiu extrem de limitat.

Acest gen de *yuan* a fost la început dominat de un *ting,* un pavilion de vară de o frumuseţe delicată perfectă, situat în latura vestică. Era, îşi spuse Zilin, ca o tânără prinsă meditând. Şi asemenea unei suprafeţe naturale şi deci imperfect reflectorizante, ca aceea a unui lac, revela mai mult din spiritul intrinsec al subiectului decât ar fi putut-o face orice oglindă creată de om.

Cu cât petreceai mai mult timp în *yuan,* începeai să percepi *ting*-ul nu ca pe un element izolat, dar ca pe una din multiplele modalităţi de a conştientiza pacea profundă a acestui loc.

Zilin auzise de multe ori refrenul *Shang you tian tang, xia you Su Hang...* „În ceruri se află paradisul, pe pământ Suzhou şi Hangzhou."

Nu departe de pavilionul de vară se găsea o mică ridicătură de pe care puteai obţine o cu totul altă perspectivă asupra *yuan*-ul. La început, Zilin crezuse că *jian*-ul fusese deosebit de norocos să găsească o bucată de teren cu o asemenea trăsătură, căci Suzhou era situat în mijlocul unei câmpii şi în consecinţă părea extrem de plat. Mai târziu însă îşi dădu seama că ridicătura era artificială. Aici fuseseră aduse pietre şi acoperite cu sol şi vegetaţie, pentru a părea perfect naturale.

Aceste surprize făceau parte din farmecul grădinii ca şi din procesul maturizării sale. Hu shi era o altă parte. Aceste pietre de pe lac, atât de încântătoare datorită eroziunii naturale care le modelase îndelung suprafeţele, înmuindu-le, nu erau ceea ce păreau. Fuseseră puse la fundul lacului Tai Hu de mâna *jian*-ului, în tinereţe.

Ore în şir, Zilin stătea lângă micul ochi de apă, cu bambuşi în miniatură şi lămâi. Ajutat de liniştea crapilor tărcaţi ce înotau leneş în apă, începu să străpungă artificiile acestei lumi, până la inima sa ascunsă şi sacră.

Aici – deşi nu avea să o afle decât peste mulţi ani – i se formară o filozofie de viaţă şi viitorul său spirit ascuţit de afaceri. Dacă ar fi ştiut

jian-ul acestei grădini despre transformarea respectivă generată de propria sa creaţie, bucuria sa nu ar mai fi cunoscut limite.

Aşa se poate spune numai că doar intuise schimbările ce se produceau în tânărul Zilin. Şi cu siguranţă ştia că băiatul este deosebit.

Într-o după-amiază toridă de vară, părăsi umbra stufoasă a pavilionului, păşind prin soare spre locul unde stătea Zilin, lângă balta cu crapi. Greierii ţârâiau intermitent. Blegite de căldura nemaipomenită, păsările nu se dezlipeau de crengi. Nici norii pufoşi, din înaltul cerului aproape alb, nu se clinteau.

Jian-ul traversă podul vopsit în sângeriu pe care îl construise cu trudă cu propriile mâini şi se duse pe insuliţa unde aranjase iazul.

În zarea leneşă de atâta căldură distingea şirul de *hua chuang.* Aceste ferestre poligonale cu zăbrele constituiau mândria lui. Făcute din pământ uscat, ars, apoi atent vopsit, fiecare îi luase cam nouă luni. Fiecare îi era la fel de dragă ca un copil. Poate că pentru că nu avea urmaşi, căci nevasta îi murise la naştere cu mulţi ani în urmă. Nu se mai recăsătorise.

– Toată lumea care vine aici acum, spuse el, crede că grădina este perfect naturală. În anii trecuţi, încercând să-mi explic arta, am descoperit că reacţiile oamenilor nu-mi erau pe plac. Zâmbi văzând faţa deschisă a băiatului. Toţi preferau să creadă în perfecţiunea naturii. Luă mâna micuţă a lui Zilin în a sa. Cu excepţia ta, desigur. Faţa i se contorsiona. De ce crezi că se întâmplă asta, hm?

Zilin se gândi puţin. Urmări mişcarea sinuoasă a crapilor în apa mâloasă şi îşi dori să posede şi el aceeaşi uşurinţă în a se deplasa prin viaţă.

– Unchiul e mai în vârstă, spuse el folosind această expresie onorifică, poate că eu prefer să cred în perfecţiunea minţii omeneşti.

Jian-ul îl privi îndelung. Băiatul grăia ca un învăţat bătrân, mult mai bine decât mulţi învăţaţi pe care îi cunoştea *jian*-ul.

– Cred, zise el în cele din urmă, că vei descoperi că perfecţiunea este o marfă mult prea trecătoare pe lumea asta, tinere frate.

Zilin ridică o mână.

– Dar grădina aceasta nu este perfectă, unchiule mai vârstnic?

– Pentru tine, poate, tinere frate, zâmbi *jian*-ul. Îi strânse mâna băiatului. Şi asta mă bucură nespus. Dădu din cap. Dar eu unul mă aflu pe acest pământ de mai mult de zece ani ai tăi. De aceea, este posibil să avem idei diferite despre ceea ce este perfecţiunea.

– Atunci nu eşti fericit aici?

– Fericit, da, tinere frate, zâmbi acesta din nou. Dar nu mulţumit. Între cele două e o mare diferenţă. Dădu drumul mâinii lui Zilin şi apucă o pietricică netedă pe care o azvârli în iaz. Crapul se mişcă întocmai ca la ora de masă dar, negăsind de-ale gurii, se lăsă din nou

potopit de lene. Poate că, după un timp vei descoperi că viaţa este o căutare perpetuă.

– Căutare a perfecţiunii? vru Zilin să ştie.

– Da, a unei părţi, poate. Unii înţeleg că perfecţiunea nu ţine de lumea asta şi, în consecinţă, este imposibil de atins.

– Asta ar trebui să te facă să nu mai cauţi, unchiule mai vârstnic?

– Nu cred, nu. Ridică un deget. Dar sunt şi unii, ca mine, cred, care nu doresc să găsească perfecţiunea.

– De ce nu?

– Pentru că viaţa nu poate exista decât într-o stare de luptă. Câteodată îmi zic că singura formă de perfecţiune de care suntem capabili este moartea.

– Dar Buddha?

– Eu nu sunt Buddha, spuse *jian*-ul gânditor. Şi nici tu, tinere frate. Acum părea trist, ca şi când întunericul s-ar fi abătut asupra lui ca o mantie neguroasă. Pe măsură ce creşti, vei face greşeli. Toată lumea face. Dar ţine minte că întotdeauna trebuie să mergi mai departe şi să înveţi din greşeli. Eşti prost numai dacă le repeţi, nu dacă le faci.

Se încinseră la soare tot restul după-amiezii. Nici unul nu mai rosti nici o vorbă în orele lungi rămase, preferând contemplarea tăcută pentru care această grădină fusese special construită.

Vara se tupilă înspre toamnă şi curând şcoala îi ocupă lui Zilin toate clipele zilei. Se vorbea în familia lui că o să plece spre sud la iarnă, poate la Shanghai.

Când apucă să vină din nou pe poteca îngustă şi umbroasă Zilin găsi uşa de lemn a grădinii închisă. Era ceva neobişnuit şi, cu inima tremurând, începu să dea ocol vilei înconjurate de ziduri, căutând intrarea principală.

Un bărbat străin deschise uşa când bătu. Era îmbrăcat în mantia de preot a mănăstirii locale.

– Da?

– Iartă-mă, unchiule mai vârstnic, spuse Zilin, încercând să privească dincolo de statura mătăhăloasă, îl caut pe *jian*-ul acestei vile.

– Dar îl ai în faţă, spuse zâmbind preotul.

– Nu înţeleg, răspunse Zilin înmărmurit. Veneam aici mai tot timpul. Eu…

– Ah, vrei să spui fostul stăpân.

– Fostul?

– Înţeleg că a fost un jucător înrăit. Şi-a pierdut *yuan hyun*-ul la un joc de *fan tan*[25]. În consecinţă, a fost cumpărată de mănăstire. Făcu un pas înapoi în casă. Dar vei fi binevenit aici în continuare, tinere

[25] *Fan-tan* – joc chinezesc de noroc utilizând nasturi. (n. aut.)

frate. Zâmbi viclean. Poate că aici ai mai multe de învăţat decât la şcoală.

– Dar *jian*-ul, spuse Zilin îngrozit, tânguitor. Unde este?

– N-am nici o idee, dădu din umeri preotul. Faţa lui rubicondă se destinse într-un zâmbet. Vrei să intri? Întotdeauna e ceva de învăţat…

Dar Zilin alerga deja pe aleea prăfuită, cu un câine lătrându-i pe urme.

Deşi se străduise, nu reuşise să-l găsească pe *jian.* Poate că era mai bine aşa. *Jian*-ul aparţinea grădinii sale, iar Zilin prefera să şi-l închipuie acolo printre bambuşi şi lămâi, irişi şi leandri. Avea faţa prelungă a unui înţelept, deşi sub unghii i se zărea pământ maroniu, de la atâta plivit. Genunchii pantalonilor îi erau mereu pătaţi de ţărână.

Copil fiind, lui Zilin îi părea teribil de rău că nu luase ceva tangibil – ceva mic precum piatra netedă pe care *jian*-ul o aruncase în iaz în acea după-amiază toridă de august – ca amintire. Acum însă îi părea bine că n-o făcuse. Ceea ce *jian*-ul plantase fusese destinat să rămână acolo. În plus luase cu el ceva mult mai preţios decât o jucărie din trecut unui copil: îi moştenise ideile.

Hrănite de conceptul de grădină, aceste idei îl transformaseră pe Shi Zilin într-un om bogat. *Jian*-ul construise cu abilitate ceva mai puternic şi mai durabil decât iluzia. Asta nu putuseră vedea cei mai mulţi; de aceea fuseseră atât de dezamăgiţi când el le destăinuise secretele lui. Acum vedeau numai iluzia.

Dar Zilin văzuse adevărul. Artificiul lui *jian* născuse sentimente şi dispoziţii. Cei care intrau în grădină ignorându-i secretele, erau mişcaţi şi, în consecinţă, transformaţi.

Tânărul Zilin începu să înţeleagă că putea să aplice aceeaşi metodă îndemânatică în toată viaţa sa. Dacă le dai oamenilor ce vor, hotărî el, nu contează nici cât negru sub unghie că totul nu e decât artificiu. Lăsaţi de capul lor, oamenii cred ceea ce le convine mai mult. Aceste idei îi folosiră de minune când veni vremea să părăsească Suzhou.

Probabil că Shanghai era oraşul din China cel mai bine amplasat. Era singurul port important din China centrală care nu era separat de ţară prin munţi. În plus, avea ieşire naturală la mare, constituind o poartă către luxuriantul bazin Yangzi, una dintre cele mai bogate regiuni ale întregului continent.

La fel de norocos fusese şi faptul că tatăl lui Zilin, un inginer remarcabil, fusese promovat din Suzhou şi transferat într-un loc unde abilităţile sale puteau fi mai judicios folosite: la Shanghai.

Până la Tratatul de la Shimonoseki cererea de ingineri fusese limitată şi poate că uşurinţa lui Zilin în a devansa vremurile era cumva o trăsătură ereditară.

În orice caz, revoluţia economică începută de japonezi în oraş, în 1895, permise familiei Shi să străbată drumul din fundul de ţară pe care-l constituia Suzhou către metropola modernă şi înfloritoare, care era deja cel mai populat oraş al Chinei.

În afară de mai mulţi bani şi prestigiu pentru tatăl său, Shanghai oferea şi excelente condiţii de şcoală pentru Zilin şi fraţii săi. El şi mezinul merseră la universitatea *Futon,* iar fratele mijlociu preferă universitatea de ştiinţă şi tehnologie din Shanghai.

Orizontul lui Zilin se lărgi considerabil, învăţă engleza, prietenii i se înmulţiră, intră în contact cu diavolii străini şi nu numai cu opiniile celor mai în vârstă dar şi, mai important, ale celor de vârsta sa. Totuşi, nici una din noile informaţii nu depăşiră cele căpătate în grădina *jian*-ului. Mai degrabă le întăriră.

Chinezii nu stăpâneau toată China, n-o făcuseră de mult timp. Pentru Zilin opiniile celor de vârsta lui privitoare la imixtiunea diavolilor străini erau la fel de nefolositoare ca şi cele ale oamenilor mai în vârstă. Aceştia credeau într-un fel de răbdare a la Confucius. Regatul de mijloc aparţinea chinezilor şi în cele din urmă chinezii vor pune din nou stăpânire pe ţară. Între timp, ei propovăduiau toleranţă în relaţiile cu străinii.

Pe de altă parte, contemporanii lui Zilin erau cu toţii militanţi, preferând să atace străinii, pentru a răzbuna umilinţe reale şi imaginare.

În sinea lui, Zilin îi considera pe toţi nişte proşti care nu văd dincolo de vârful nasului. Concepţia lui era complet diferită. *Jian*-ul îl învăţase să studieze greşelile şi nu să persiste în ele – de fapt să le folosească drept lecţii de istorie. Şi pe măsură ce Zilin se maturiza şi îşi îmbogăţea cunoştinţele, asta şi făcea cu destinul recent al poporului său.

Ce-l izbi de la început fu că poporul chinez pierduse din mână ţara din proprie slăbiciune, lăsând-o diavolilor străini. Vesticii fuseseră suficient de deştepţi să profite de fiecare disensiune internă din cadrul sistemului politic fracţionat al Chinei, culcându-i ca pe nişte sălcii, după propriul lor plac.

Pe la mijlocul secolului optsprezece, imperiul se bucura de o prosperitate nemaiîntâlnită. Populaţia crescuse la aproape 130 de milioane, pe parcursul a patruzeci de ani. Se introduseseră reforme agricole, precum şi noi culturi, ca porumbul şi tutunul. Atât întreprinderile de stat, cât şi cele particulare, începură să angajeze un număr considerabil de muncitori în mătase, metalurgie, olărit şi altele.

Odată cu prosperitatea veni şi dorinţa de expansiune, ceea ce imperiul şi făcu, declarând război în sud-vest, în Birmania şi Asia centrală, contra eleaţilor.

Războaiele, pentru naţiuni subdezvoltate precum China – chiar

dacă harnice – produc adesea mai mult rezultate negative decât pozitive. În cazul acesta, puterea dinastiei manciuriene se regăsi foarte slăbită. Ca răspuns, inamicii lor se îmbărbătară, înfruptându-se din slăbiciunea manciurienilor. Numărul societăţilor secrete spori.

Acum China avea de înfruntat mai mult decât certuri interne. Ţarii ruşi invadaseră de curând Siberia. La sud, Anglia fondase imperiul indian, iar olandezii creaseră Indiile de est. Ambele zone, de mult paradisuri ale emigranţilor ce fugeau de sărăcia din provinciile chineze Fujian şi Guangdong, erau acum inundate de chinezi datorită exploziei demografice.

Prin aceşti emigranţi şi alte surse, noii vecini ai Chinei erau la curent cu soarta acesteia, stând şi aşteptând să profite de orice fisuri s-ar fi ivit în armura guvernării manciuriene.

Englezii, care deja în 1839 se aflau de mult în Canton, erau ocupaţi cu exportul ilegal de opiu, de pe urma căruia obţineau profituri menite să îndrepte balanţa deficitară de plăţi a regatului lor.

În acel an, un mandarin pe nume Lin Zexu se decise să dea un exemplu diavolilor străini. Prin aceasta spera să revigoreze stăpânirea destul de slăbită a manciurienilor. Englezii, familiarizaţi cu războaiele, nu pierdură vreme şi dădură o replică dură. Vapoare vestice înarmate navigară pe Xijiang, răzând forturile chinezeşti de la gurile râului. În iunie 1842, englezii cuceriseră Shanghaiul şi Nankingul. Tratatul ce urmă deschise cinci porturi strategice comerţului englezesc şi, mai important, le oferi Hong Kongul.

La acest punct din istorie, credea Zilin, guvernul ar fi trebuit să-i roage pe diavolii străini să îşi menţină forţele în China pentru a reda ţării stabilitatea politică. Atunci manciurienii ar fi putut să se folosească de englezi cum se folosiseră şi aceştia de ei, dar curtea nu acordase niciodată prea mare atenţie străinilor şi nu părea a exista motiv nici acum să o facă.

Erau mult prea ocupaţi să ţină piept răscoalelor musulmane ce bântuiau prin Yunnan şi Turkestan spre sfârşitul decadei. Iar în curând se văzură ameninţaţi şi mai serios dintr-o altă direcţie.

O grupare chinezească numită Tai Pin începea să câştige din ce în ce mai mult teren. Aveau o conducere atât de bună, că în curând puseră stăpânire pe provincia Guang-xi, iar în 1852 rebeliunea se răspândise până în Hankou. Un an mai târziu, liderul Tai Pin, Hong Xiuquan, declară Nanking capitala Tian Guan Tian Guo, adică Regatul Ceresc al Măreţei Păci. Începu să scoată edicte şi apoi porni cu o armată spre nord, să cucerească Beijingul.

În timp ce manciurienii erau astfel ocupaţi, britanicii şi francezii, deja decişi să-şi extindă zonele de comerţ în China, se folosiră de neliniştea internă pentru a porni o altă campanie militară.

Curtea de la Beijing abia avu timp să respingă atacul Tai Pin, când

se găsi faţă în faţă cu tunurile diavolilor străini. Taipinii se adunau din nou spre sud, când, în octombrie 1860 trupe britanice şi franceze mărşăluiră asupra Beijingului. Chinezii încă nu-şi dădeau bine seama de pericolul european.

Astfel, forţele străine primiră ordin să prade palatele de vară. Un prieten al lui Zilin asistase la afacere şi-i povestise mai târziu totul, moment cu moment. Cele mai valoroase piese de artă şi mobilier lucrat fuseseră puse bine, pentru a fi trimise cu vaporul – după cum se află mai târziu – reginei Victoria şi lui Napoleon III. După care soldaţilor li se dădu permisiunea să prade restul după bunul lor plac. Însă jaful, pare-se, scăpă de sub control şi pentru a pune capăt nebuniei, ofiţerii englezi dădură ordin ca palatele să fie incendiate.

După care curtea nu avu de ales decât să accepte cererile diavolilor străini. În cele din urmă, înţeleseseră că îndepărtata şi sacra lor capitală, departe de tot ce se petrecea în Hong Kong, Shanghai şi Canton, era la fel de vulnerabilă atacului ca şi oraşele sudice.

Tratatul de la Pekin stabilea ca alte unsprezece noi porturi să fie deschise comerţului străin. În plus, cetăţenilor străini li se dădeau oarecari privilegii, ca de exemplu dreptul de a organiza concesiuni, libertate pentru misionari şi drepturi extrateritoriale.

În schimb, europenii îşi uniră forţele cu cele guvernamentale pentru a înfrânge revolta taipinilor. În iulie 1864 Nankingul era din nou în mâinile manciurienilor. Dar stăpânirea acestora asupra ţării fusese mult slăbită.

Zilin era convins că din nou manciurienii fuseseră vinovaţi că nu-şi înţeleseseră duşmanii. Dacă ar fi împânzit gruparea Tai Pin cu suficienţi spioni, ar fi aflat de rivalităţile interioare după înfrângerea pe care o suportaseră la porţile Beijingului. Ar fi văzut că nu aveau nici o nevoie de soldaţi străini.

Sun Tzu scrisese că acel ce se confruntă cu un duşman şi, din mândria dată de rang şi galoane, sau din cauza unor monede de aur, nu foloseşte agenţi secreţi, nu e general şi nu poate cuceri nici o victorie.

În mod vădit manciurienii nu-l studiaseră pe Sun Tzu.

Între timp curtea era preocupată de avansul francezilor în teritoriul unei ţări învecinate, Annam. Războiul izbucni în provinciile sud-vestice ale Chinei în 1883. Doi ani mai târziu francezilor li se acordară drepturi comerciale în două oraşe de la acea frontieră.

Acum, disecarea unei foste ţări măreţe era aproape completă. Din ce în ce mai mult, europenii controlau obiceiurile ţării. Li se închinase pământ, iar concesiunile câştigate în Beijing includeau construcţia de căi ferate în toată China. Ultimul pas de făcut rămăsese ca ţara să fie divizată în sfere de influenţă. Şi asta se împlini puţin înainte de începutul noului secol. Ruşii căpătară nordul, munţii Shandong,

englezii valea Yangtse, iar francezii sud-vestul.

Însă Yi He Tuan, cea mai puternică şi mai xenofobă dintre societăţile secrete chinezeşti, prospera. Vesticii îi numeau pe reprezentanţii acesteia boxeri. Revolta lor de la Beijing, chiar la sfârşitul secolului, îi determină pe străini să ocupe palatul imperial pentru prima dată. Iar aceasta conduse, unsprezece ani mai târziu, la revoluţie şi la fondarea Republicii Chineze.

Părerile lui Zilin contrastau puternic cu cele ale semenilor. Nu era nici xenofob, nici complezent când era vorba de diavolii străini. El percepea prezenţa acestora în ţara sa ca nimeni altul. Existau probleme în care străinii puteau fi utilizaţi, la fel cum şi ei îi folosiseră pe chinezi. Asta Zilin o învăţase în grădina *jian*-ului, unde înţelesese puterea supremă a amăgirii.

De ce, îşi zicea el, să vreau să mă descotorosesc de ei, când pot să-mi folosească mie şi ţării mele?

După ce răscoala boxerilor a fost înfrântă, europenii din China trecură printr-o perioadă de prosperitate remarcabilă. Însă în 1906 lucrurile se schimbară irevocabil.

Victoria japonezilor asupra ruşilor fu ca dangătul unui clopot imens într-un templu. Reverberaţiile sale se auziră în toată China, insuflând hotărâre şi energie în revoluţionarii de acolo. Şeful acestora era Sun Thongshan, pe care vesticii îl numiră doctor Sun Yat-sen. Se născuse la Canton şi se bucura de suportul burgheziei chineze din sud. Dar, mai important, avea sprijinul studenţilor chinezi care fuseseră educaţi în vest, precum şi ai chinezilor emigraţi, suficient de bogaţi pentru a-i da fonduri lui şi asociaţiei creată de el, Tong Meng Hui şi apoi a partidului său, Guomindan.

Sun Zhongshan era deştept şi folosi fiecare gafă a guvernului, fiecare nemulţumire a omului de pe stradă, spre beneficiul propriului său partid. Astfel, puterea Guomingdanului sporea pe măsură ce aceea a manciurienilor din Beijing scădea.

Când împărăteasa Qing, Cixi, muri în anul 1908, guvernul nici că se putea să fie într-o poziţie mai proastă. Nu exista nici un adult Qing căruia să i se treacă puterea. În schimb, ea desemnă ca succesor pe Puyi, în vârstă de doi ani.

Inevitabil, o astfel de mişcare greşită aruncă întreaga curte într-un război cum nu mai cunoscuse de un secol şi mai bine. Adepţi ai Regentului, tatăl micuţului Puyi, se certau violent cu cei ai lui Yuan Shikai, cel mai puternic general al curţii.

În August 1911, guvernul, aşa cum era, decise să naţionalizeze căile ferate. Fu o lovitură directă dată ierarhiilor de capitalişti chinezi. Hotărârea reprezenta un semnal ce declanşa revolta. Rebeliunile se dovediră atât de întinse şi virulente încât curtea se văzu silită să

apeleze la generalul Yuan Shikai. Acesta, simţind că norocul este pe cale să-i surâdă, preferă să se alăture revoluţionarilor.

Ştia el ce ştia, căci în decembrie al acelui an o delegaţie de oficiali din cele mai îndepărtate provincii se întruni şi-l alese preşedinte pe Sun Zhongshan. Dar numai treizeci de zile mai târziu, acesta îi cedă locul de bună voie generalului. Se dovedi că judecase bine, căci Yuan Shikai reuşi să obţină abdicarea celui din urmă împărat Qing, o lună mai târziu. Pentru această realizare fu numit preşedinte temporar al noii republici.

Însă atunci, bunul general trădă revoluţia. Fantastica atracţie a tronului şi ideea de a fonda o proprie dinastie fură prea mult pentru el. Dizolvă Guomindanul şi parlamentul care se alcătuise în 1913. Dar certuri interne izbucniră din nou, blocându-i ascensiunea, iar în 1916 muri, ca simplu militar.

Un guvern fantomă se formă la Beijing. Acţiuni opuse făcură ca acesta să nu aibă nici putere, nici longevitate. Sun Zhongshan încercă de mai multe ori să formeze un guvern naţional la Canton. În cele din urmă reuşi să stabilizeze provincia Guangdong, atrăgând-o de partea sa.

Toate acestea serviră drept fundal poveştii de dragoste a lui Zilin cu sălbatica Mai. În noaptea de 1 iulie 1921, după calendarul vestic, o întâlnise în Shanghai, în vâltoarea şi emoţiile primelor încleştări ale Revoluţiei, care nu avea să se îndeplinească decât optsprezece ani mai târziu.

La acea întrunire se născu partidul comunist chinez. Nici chiar faptul că în jurul lui se scria istoria nu-i întunecă lui Zilin imaginea arzătoare, atât de departe de el, în public, şi totuşi atât de aproape. Se îndrăgosti nebuneşte de această femeie zănatică.

Era foarte tânără, nu avea încă douăzeci de ani, şi orfană – ceea ce explică, îşi zise Zilin, atitudinile ei atât de antifeminine. Dar în loc s-o ocolească, cum făceau majoritatea bărbaţilor din partid, Zilin – venit la întrunire mai mult din curiozitate decât dintr-un real spirit revoluţionar - se simţi atras de ea.

Avea douăzeci şi unu de ani şi era mult mai umblat decât ea în toate privinţele. Însă trăise o viaţă cultivată, cam de aristocrat, spre deosebire de ea. Probabil chiar că această abilitate a ei de-a trăi din inteligenţă, îi legă foarte mult. Şi ea ştia ce înseamnă amăgirea.

În acea noapte nici chiar Zilin nu întrezărea adevăratul rol pe care aveau să-l joace comuniştii în viitorul ţării sale. Însă nasul său pentru istorie îl adusese aici şi deşi la vremea aceea era mai degrabă topit după Mai decât după comunism, venise totuşi.

Mai târziu, încercând să-şi ia curaj pentru a o aborda, o privi pentru prima oară cu atenţie. Era micuţă, cu o agerime ce-i amintea mai mult de un băieţel decât de o femeie. Nu că n-ar fi fost feminină, dar în ea

zăcea atâta putere. Iar puterea era exclusiv atributul bărbaţilor. Cel puţin aşa crezuse Zilin până în seara aceea.

– Eşti membră? o întrebă, făcându-şi loc până la ea. Fusese singurul lucru care-i venise în minte. Nu prea avea experienţă cu femeile.

– Sunt asistenta lui Sun Zhongshan.

Ochii îi străluceau din cauza magnetismului întrunirii, dar nu aveau acel luciu fanatic care-l făcuse înainte pe Zilin să se ferească de cei hărăziţi cu spirit revoluţionar.

– Nu l-am văzut, spuse Zilin. În schimb am observat mulţi ruşi.

– Ţi se pare ciudat? îşi ciuli ea urechile.

– Mi se pare interesant. Aş vrea să ştiu mai multe.

Îi trase un zâmbet nervos, rapid. Sala se golea, în urmă rămânând mirosul acru de sudoare şi entuziasm.

– Ce-ar fi să mergem undeva, să vorbim? propuse Mai.

– În curând, spuse ea, ţinând în mâini o ceaşcă imensă de porţelan, Guomindanul se va uni cu partidul comunist chinez. Asta ne va face puternici. De neînvins.

Pe masă se găseau rămăşiţe de orez, *garoupa soté,* creveţi uşor prăjiţi, pui cu ciuperci.

Mai râse puternic, uitându-se la resturile dintre ei.

– De mult n-am mai mâncat aşa de bine. Se bătu peste burtica plată. M-am umflat.

– E un sentiment pe cinste, nu? spuse Zilin. După o masă bună ai o oarecare mulţumire.

Ea îl privi şi orice urmă de zâmbet i se şterse de pe faţă.

– Nu sunt sigură că e bine. Mulţumirea generează delăsare. Sunt mult prea multe rele săvârşite în China pentru a ne lăsa aşa.

– Vrei să se ducă naibii masa şi să-l insulţi pe bucătar? Acum ai emis o judecată de valoare asupra muncii lui.

O clipă Mai crezu că vorbeşte serios şi o mustrare severă i se opri pe buze. Dar studiindu-i faţa văzu amuzamentul deghizat şi se simţi obligată să râdă.

– Poate că ai dreptate, Zilin. Există o vreme pentru toate. Dar când ai fost forţat să-ţi părăseşti casa, ca mine şi Zhongshan, gluma devine subţire, o marfă aproape uitată.

– Eu unul aş zice că perioadele de restrişte sunt cele mai potrivite pentru umor.

Ea dădu din cap, aprobându-l în tăcere. Apoi glăsui:

– În Japonia, unde ne-am dus când amarnica bătălie a lui Zhongshan împotriva trădătorului general Yuan s-a întors împotriva noastră, nu prea aveam motive de râs. Am descoperit că japonezii sunt un popor straniu şi teribil de rece.

– Şi totuşi v-au oferit adăpost, când proprii voştri fraţi s-au temut s-

o facă. Cel puţin trebuie că sunt curajoşi.

– Cum se face, spuse Mai, că ai un răspuns pentru toate?

– Nu chiar pentru toate, râse Zilin. Altfel aş fi fost deja un *tai pan* grozav de bogat şi puternic şi nu ceea ce sunt.

– Şi ce eşti?

El îi privi faţa frumoasă; apoi luminile clipocinde ale cheiului.

– Un om cu idei ciudate şi-atât.

Amândoi se bucurară de nori şi ploaie într-o desăvârşită intimitate. Deşi Zilin nu mai făcuse niciodată dragoste, nu se simţi înfricoşat. Cu Mai se simţea bine, ca şi când teribila ei forţă de care se molipsea şi el, ar fi respirat suficient curaj pentru amândoi.

Pe cât de tumultuoasă era ea, pe atât de tandru era el şi acest amestec, adevărat *yin-yang*[26] o încânta. Înainte, comportamentul ei în pat îi făcea pe partenerii masculini care, toţi fără excepţie, nu erau obişnuiţi cu o asemenea agresivitate la o femeie – fie să-şi piardă tăria, fie să încerce să-i ţină hangul, cu atâta lipsă de artă încât îi repugnau.

Astfel, deşi mai făcuse dragoste, până în acea noapte nu se ridicase la un asemenea extaz de nori şi ploaie. Ţipetele ei pasionale îl făcuseră pe Zilin să-şi piardă orice fel de control, umplându-l de plăcere divină.

După aceea, îmbrăţişaţi, vorbiră extraordinar de cinstit, eliberaţi de orice urmă de artificiu, cum nu mai fuseseră până atunci nici chiar cu oameni pe care-i crezuseră apropiaţi.

N-ar fi deci incorect să spunem că amândoi descoperiră sensul dragostei adevărate în acelaşi moment: Mai, care de când îl cunoştea pe Sun Zhongshan, fusese îndrăgostită numai de Revoluţie, întruchipată în cele trei concepte ale poporului: naţionalism, democraţie şi mod de trai – şi Zilin, a cărui unică dragoste fusese conceptul de artificiu.

Fiecare văzu, târziu în noaptea călduroasă de vară, că teoria lor despre lume şi viaţă fusese întrucâtva limitată, că în loc de o singură dragoste arzătoare în viaţa unui om pot exista mai multe, fiecare în deplină armonie cu celelalte. Pentru doi oameni atât de interiorizaţi, fu o revelaţie de primă importanţă.

În trei luni, Zilin fu introdus în lumea lui Sun Zhongshan; în şase luni el şi Mai se căsătoriră.

Pentru Zilin, Zhongshan constitui o altă revelaţie. Doctorul în medicină primise educaţie în cele mai diverse instituţii, cum ar fi o şcoală anglicană de băieţi din Honolulu şi un colegiu medical din Hong Kong. După toate aparenţele, la prima dintre ele intrase sub influenţa

---

[26] *Yin-yang* – concept budist de dualitate a naturii. Toate fiinţele şi lucrurile au nevoie de două părţi pentru a fi întregi. (n. aut.)

gândirii vestice şi a creştinismului.

La vremea respectivă Zilin nu-l cunoştea prea bine pentru a-i vorbi deschis despre planurile sale personale privitoare la diavolii străini. În timpul unor discuţii încinse în trei – deşi uneori mai participau şi alţi lideri de partid ca Hu Hanmin şi Wang Chingwei – Zhongshan adesea lua apărarea vesticilor. În timpul acestor sesiuni Zilin sorbea vorbele lui Zhongshan ca un burete. I se părea fascinant să audă concepte filozofice politice şi economice vestice filtrate printr-o minte asiatică, în special una atât de strălucită ca a doctorului. Nu-i de mirare deci că Zilin fu curând subjugat de acesta.

Aceste discuţii însă îşi aveau partea lor tăioasă. Asupra comuniştilor ruşi, Zhongshan şi Mai nu se înţelegeau deloc. Probabil că era acea învăţătură anglicană care după cum spunea Mai – îl corupsese.

Adevărul este că cei doi abordau problema aceasta delicată din unghiuri diferite. Zhongshan îi percepea pe comunişti aproape dintr-un punct de vedere religios, în timp ce Mai îi vedea numai din perspectiva istorică. Comuniştii ruşi, încerca ea să argumenteze în repetate rânduri, deţineau singurul spirit revoluţionar al vremii. Erau organizaţi superb, mânuiau o putere incalculabilă şi doreau să ajute Guomindanul prin intermediul nou formatului partid comunist chinez.

Între cei doi nu exista ranchiună; se respectau mult prea mult. Însă doctorul îşi susţinea punctele de vedere exasperant de hotărât, adesea citând părerea unui ajutor militar de-al său, Cian Kai-Şi, care se opunea vârtos oricărei intervenţii comuniste în afacerile interne ale Chinei. Într-o seară târzie de toamnă, când ploaia bătea puternic în geamuri, iar pe cer nu se vedeau nici stele nici luna, Mai ridică mâinile în sus, dezgustată:

– Eşti imposibil! strigă ea enervată. Până şi Zilin a ajuns să vadă lumina în ceea ce-i priveşte pe comunişti.

Doctorul îşi întoarse capul, fixându-şi ochii luminoşi pe Zilin.

– Da? Atunci spune-mi şi mie, tinere, ce vezi în grupul ăsta fără de căpătâi.

– Ei, bine, domnule, zise Zilin cu gândul din nou la artificiu, mi se pare mie că aceşti comunişti ruşi au două mărfuri valoroase pe care, cred eu, Guomindanul nu le-ar putea obţine din altă parte.

– Şi anume, întrebă Zhongshan pe un ton rece.

– În primul rând pot organiza Guomindanul cum nici un chinez n-ar putea-o face acum. Organizaţia ta ar fi mai eficientă şi mai modernă în acelaşi timp. Continuă să ne vină bani de peste mări, ştiu, domnule, dar orice fel de măsuri de economisire n-ar fi decât spre binele nostru.

Făcu o pauză să-şi dreagă vocea:

– Apoi, mai important este faptul că acest comunism ar putea deveni un puternic slogan de reunire pentru cei săraci. Dumneata te-

ai născut în Canton, deci nu trebuie să-ţi mai subliniez cât de teribile sunt condiţiile economice în provinciile sudice. Hong Kong, Annam, Birmania, India sunt copleşite de emigranţi chinezi care îşi caută mijloace de subzistenţă. Aşa a fost de decenii. Poate că dacă Guomindanul s-ar uni cu partidul comunist chinez asta ar adăuga centralizarea necesară pentru a reuni majoritatea ţării în jurul cauzei dumitale. Personal nu cred că poţi obţine altfel controlul Chinei.

– Am fost mândră de tine în seara asta.

– Mândră?

Zilin nu înţelegea ce voia Mai să spună. Se întorseseră de la întâlnirea cu Zhongshan şi Mai voise să facă dragoste imediat. Norii şi ploaia fură extrem de exaltaţi, iar Mai, mai pasională ca de obicei.

– Da, dragul meu. Îl mângâie pe obraz. L-am urmărit în timp ce tu îţi ţineai discursul, deşi şi eu am fost la fel de surprinsă ca şi el. Cred că i-ai străpuns armura.

– Perfect, spuse Zilin. Îmi place. Cred că ceea ce doreşte el pentru China este corect. Aş vrea să reuşească.

Mai râse, strângându-l lângă ea.

– Ştiam eu că o să te câştig de partea mea. În spatele faţadei, eşti un adevărat comunist.

– Nu mă înţelege greşit, se încruntă Zilin. N-am nici un fel de aplecare către comunism. Acest concept mi-e neutru. Dar ca mijloc pentru ca Zhongshan să-şi atingă scopurile, cred că ruşii ar putea fi foarte folositori.

– Atunci totul este prefăcătorie, se bosumflă Mai. Zelul tău face parte pur şi simplu din teoria ta despre artificiu.

Avea lacrimi în ochi.

Zilin se ridică în capul oaselor şi o trase spre el.

– Ascultă, Mai. Ce contează ce simt eu? Important e ca Zhongshan să vadă că la momentul actual comuniştii pot fi salvatorii lui. Este singurul lucru real.

După o mică tăcere, Mai, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, mormăi la pieptul lui:

– Şi eu care credeam că am început să te cunosc.

Mai târziu, după ce se gândise la cele pe care i le spusese, se întoarse spre el, în noapte:

– Adevăratul obstacol pentru ca Guomindanul şi partidul comunist chinez să se unifice nu este Zhongshan ci Cian Kai-Şi.

Zilin cugetă asupra acestei afirmaţii, îl văzuse pe Cian de mai multe ori, vorbise cu el pe îndelete în două rânduri şi de fiecare dată se despărţise de el cu un sentiment neplăcut apăsându-i stomacul.

– Spune-mi ce ştii despre el, o rugă încet.

– Are treizeci şi patru de ani, începu ea. A fost educat la o

academie militară japoneză şi a căpătat experienţă într-un regiment japonez. S-a întors de acolo la timp pentru a participa la revoluţia împotriva manciurienilor. A luptat cu Zhongshan împotriva generalului Yuan. Sunt foarte apropiaţi. Prea apropiaţi în opinia mea.

– De ce spui asta?

– Pentru că, zise Mai, gânditoare, simt în el o altă loialitate decât cea pe care o afişează faţă de Zhongshan.

– Crezi că este în slujba unui inamic al Guomindanului?

– Nu, sunt sigură că nu este.

– L-ar trăda pe Zhongshan?

– Nu cât timp acesta ar mai fi în viaţă, spuse Mai. Cred că ceea ce a învăţat Cian în Japonia, pe lângă arta războiului, este să fie loial lui Cian Kai-Şi însuşi. Bănuiesc că are ambiţii ce ţintesc dincolo de această revoluţie. În secret nu susţine idealurile populistele lui Zhongshan, deşi pe faţă zice că da. Este un om puternic, cu viziunile unui om puternic.

– Zhongshan are nevoie de un om puternic acum. O să aibă nevoie de un astfel de om atunci când va câştiga puterea. O să aibă mereu nevoie de protecţie, Mai.

– Da. Mai dădu din cap şi părul negru îi zbură peste faţă, acoperindu-i un obraz. Protecţia contra ce? Asta mă tot întreb.

Încercară să doarmă dar nu putură. Ceasul de pe masă îi ţinu treji ca şi când ar fi fost dangătul unui clopot. Afară, pe stradă, strigătele pescarilor de-a lungul cheilor pluteau prin aerul dens de ploaie, ca nişte nori răzleţi.

– Mai? se rostogoli Zilin către ea după un timp.

– Da, dragule.

– Dacă, aşa cum ai spus, cuvintele mele au deschis o uşă, atunci trebuie să te asiguri că rămâne aşa.

– Ştii că o să încerc.

– Foarte bine, comentă el, pentru că am o idee care îl va lua pe Cian de pe capul lui Zhongshan şi poate că-l va face să se şi schimbe în acelaşi timp.

– *Dew heh loh moh!* Pe toţi zeii, cum?

– Odată ce-l facem pe Zhongshan să vadă cât de util este să-i folosim pe ruşi, trebuie să-i sugerezi să-şi trimită cel mai de încredere ajutor militar, pe Cian Kai-Şi, în Uniunea Sovietică, pentru a învăţa despre adevărata organizare militară. Borodin o să fie în al nouălea cer. Dacă Cian face mutre, cum mai mult ca sigur că se va întâmpla, sugerează-i doctorului să-i spună lui Cian că ar fi mult mai bine pentru el să înveţe despre noul tip de organizare şi să se întoarcă acasă să o pună în aplicare, decât să le permită ruşilor să vină aici şi s-o facă ei în locul lui.

Mai râdea pe înfundate. Şi râse fără oprire până când lacrimile

prinseră a-i curge pe obraji. Îşi lipi corpul gol de cel al soţului său, strângându-l drăgăstos.

Apoi râse din nou, ca un tunet coborând de-a lungul pereţilor micuţei lor camere.

În 1923, Zhongshan, folosindu-se de argumentul pe care Zilin i-l propusese lui Mai în acea seară, îl trimise într-adevăr pe Cian Kai-Şi în Rusia pentru a se instrui în ceea ce priveşte organizarea. Un an mai târziu, unifică Guomindanul şi partidul comunist chinez.

Cu ajutorul consilierilor sovietici fu creată o armată nouă, mai bine echipată, marea parte a membrilor acesteia aparţinând partidului. Se simţea un spirit revoluţionar în aer şi optimismul le dădea tuturor aripi.

Deoarece Mai era din ce în ce mai ocupată în crearea, împreună cu Zhongshan, a unei doctrine, Zilin încercă să cunoască alţi membri importanţi ai Guomindanului. Slujba sa de funcţionar la căpitănia portului nu-l obosea prea tare, aşa că putea să-şi petreacă orele libere cum credea de cuviinţă.

Nu-i luă prea mult timp să se apropie de Hu Hanmin. Acesta avea deja patruzeci şi doi de ani, fiind mult mai apropiat ca vârstă de Zhongshan decât majoritatea celorlalţi adepţi ai săi. Era un bărbat înalt, subţire, cu o faţă blândă şi o voce de obicei suavă, care se transforma însă într-un şuvoi oratoric la nevoie.

Era avocat şi îi întâlnise pe Zhongshan şi pe Mai la şcoală, în Japonia. Mintea sa ascuţită, analitică fusese imediat atrasă de spiritul revoluţionar al lui Zhongshan şi se împrieteniseră repede. Din această cauză şi pentru că se pricepea la oameni, Hu urcase iute în ierarhia Guomindanului.

Dintre toţi suporterii importanţi ai lui Zhongshan, Hu era cel mai asemănător doctorului. Ca şi acesta, era în esenţă un umanist. Se simţea legat de poporul chinez şi credea în el. Defectul lui, dacă se putea numi aşa, era că nu concepea campania lor victorioasă în termeni militari. Din această cauză Cian Kai-Şi îl lua de multe ori peste picior, căci acesta, poate corect, îl percepea ca pe cel mai serios rival al său în scara normală de valori ale guvernului naţionalist.

Lui Zilin îi plăcea cel mai mult mintea ascuţită a lui Hu. La întrunirile lor prelungite el era adesea cel care reuşea să se descurce în plasa de argumente de cele mai diferite naturi, pentru a ajunge la miezul unei probleme. De fapt, îi mergea cel mai la suflet deschiderea spiritului acestuia.

Tatăl lui Zilin avusese prea puţin timp de dedicat familiei sale din cauza presiunii din ce în ce mai acute exercitată de modernizarea oraşului Shanghai. O perioadă destul de lungă, el fu singurul chinez cu suficientă educaţie şi experienţă ca să-i permită să se ocupe de proiectele cele mai importante. De fapt, în primii trei ani de la

mutarea lui împreună cu familia la Shanghai fu foarte căutat, atât de japonezi, cât şi de europeni.

În consecinţă, pleca de acasă devreme şi se întorcea târziu, de obicei mult după ce toată familia luase masa de seară. Din acest punct de vedere nu formau o familie tradiţională şi trebuise să ducă multă muncă de lămurire cu nevastă-sa pentru a o determina să nu-l mai aştepte, împreună cu toţi copiii. Ea însă tot nu se hotăra să mănânce până nu-l vedea acasă. Era şi aşa suficient de şocată că odraslele nu-l mai aşteptau. Shi, cel mai în vârstă dintre copii, nu percepea aceasta ca pe un semn de lipsă de respect şi doar ca un efect al vremurilor ce se schimbau. Oricum, Hu avea timp pentru tânărul Zilin, în care vedea, fără îndoială, strălucirea de geniu, ce devenea din ce în ce mai vizibilă. Astfel, în multe seri cei doi hoinăreau pe străzile lăturalnice întortocheate, de-a lungul cheiului cunoscut sub numele de Bund, discutând câte în Lună şi în stele.

Într-o după-amiază târzie din 1924, Hu întrerupse conversaţia. Era, în mod neobişnuit, foarte melancolic, privind spre portul împânzit cu catarge negre, vele şi vergi. Era cald şi uscat, mult mai cald decât la Beijing. Spre nord se abătuse zăpada din stepele siberiene, dar aici soarele roşu intens, scufundându-se în apă precum o piatră azvârlită de cineva, transforma corăbiile în umbre ascuţite. Zilin vedea dragele scormonind încă la gura portului, unde lucraseră toată ziua. Comerţul fusese întrerupt din necesitate şi nici unul dintre *tai pani* nu scosese vreun cuvânt de protest. Sume imense de bani erau cheltuite în fiecare an pentru a împiedica formarea depunerilor care ar fi făcut portul impracticabil pentru vapoarele ce cutreierau oceanele, vitale comerţului chinezesc.

Zilin îşi concentră atenţia din nou asupra bărbatului mai în vârstă. Afecţiunea lui pentru Hu sporise din ziua în care se cunoscuseră şi nu-i făcea nici o plăcere să-l vadă atât de deprimat.

– Unchiul e mai în vârstă, spuse el după un timp. Zhongshan mi-a spus că vesticii au obiceiul de a-şi despovăra sufletul între prieteni.

Hu se întoarse, aţintindu-şi ochii asupra lui Zilin. Zâmbi, dar în el se ghici atâta amărăciune, că tânărul îngheţă.

– Poate, frate mai tânăr, că alte culturi mai barbare să nu aibă nici un fel de respect faţă de sentimentele unui prieten şi să încerce să împartă suferinţa. Dădu din umeri. Multe vezi pe lumea asta!

– Totuşi poate că nu este atât de rău, spuse Zilin, blajin. În probleme de politică internă a Guomindanului, s-ar putea vădi folositor să te întorci către cineva din afară, cineva care este capabil să ofere o opinie cinstită şi imparţială.

Hu fu forţat să zâmbească.

– Pe toţi zeii, Zilin, eşti un tânăr remarcabil. Eşti sigur că n-ai studiat avocatura? Ai fi un vorbitor superb, ai atâta putere de

convingere.

– Aş dori să fiu de folos, unchiule mai în vârstă, spuse el pe un ton serios.

Dragele păreau să fi încetat treaba. Amurgul se lăsase asupra oraşului. Cu scânteierile sale mov-murdare, apa mâloasă părea ancestrală şi plină de promisiuni. O strălucire opalină se ridicase de-a lungul Bundului odată cu aprinderea felinarelor şi a focurilor de gătit din bărcile ancorate. Pe deasupra plutea o pâclă de fum ce picta luna nouă într-un albastru purpuriu.

Începură să se plimbe din nou.

– E ceva adevăr în vorbele tale, spuse Hu în cele din urmă. Cu toate acestea nu vreau să te implic şi pe tine...

– Nu-ţi face probleme din punctul ăsta de vedere, bolborosi Zilin. Mai a avut grijă de asta.

– Bine, se înduplecă Hu. Cât de bine îl cunoşti pe Ling Xichu?

– Suficient pentru ca să stau din când în când de vorbă cu el. După părerea mea îi place să ţină lumea sub papuc. Foloseşte forţa fără discernământ. Se pare că a învăţat metodologia sovietică foarte bine. Cel puţin se prinde repede.

– Se consideră principalul meu rival. Tu şi cu mine credem că acesta este Cian, dar Ling e de părere că acesta nu poate să câştige suficient sprijin pentru a deveni şeful Guomindanului.

– Aşa cum crezi tu.

– Mda, spuse Hu. Şi care-i părerea ta?

– Cred că Cian este periculos. Recunosc, că părerea mea ar putea fi cam subiectivă. Mai îl urăşte pe Cian şi nu are încredere în el. Crede că e în stare să trădeze revoluţia.

– Cian, zise Hu în ton cu Mai, nu se gândeşte decât la Cian. Probabil însă că asta şi este menirea unui ofiţer militar. Un comandant de război nu se poate gândi prea mult la oamenii săi, căci altfel nu i-ar mai trimite în luptă să moară. Pe de altă parte, Ling nu are nici un temei să simtă aşa. Cu toate astea o face. În cadrul comitetului central al Guomindanului mi se opune, i-a luat partea lui Cian în încercarea de a organiza o campanie militară generală în nord, în provincii, pentru a cuceri Beijingul.

Hu ridică din umeri, apoi continuă:

– Deşi armata a făcut mari progrese de când Cian s-a întors din Rusia, eu tot mai cred că suntem încă nepregătiţi pentru a lua puterea. Şi dacă eşuăm acum, după atâtea înfrângeri, mă tem că ne-am dus pe copcă. Zhongshan are atâta vigoare în el. Lucrează douăzeci de ore pe zi. Se forţează peste nişte limite pe care nici un bărbat mai tânăr nu le-ar suporta. Să conducă acum o campanie militară majoră ar fi echivalent cu moartea lui.

Băieţi tineri trecură pe lângă ei, alergând, strigându-se. Se

încărcau mari saci de orez pentru a fi duşi pe una din corăbiile rapide ale *tai pan*-ului. Maldăre de ceai stăteau suprapuse frumos pe chei, aşteptându-şi rândul să plece din Shanghai. Şi pe undeva prin lăzi, fără doar şi poate, se găsea şi o cantitate bunicică de opiu.

Zilin privea toate acestea, în timp ce mintea îi analiza cele spuse de prietenul său.

– Trebuie să continui să te opui lor în comitet, zise. Nu folosi vorbe ce i-ar putea determina să-ţi plătească cu aceeaşi monedă, ci mai degrabă cuvinte reci, care să demonstreze că eşti cu picioarele pe pământ. Se uită la Hu. Apoi ar trebui să te întâlneşti în particular cu Zhongshan. Spune-i ce mi-ai spus şi mie. Dacă porneşte în campanie înainte ca armata să fie pregătită, înainte de a strânge tot sprijinul necesar şi dacă piere în marşul spre nord, visul său revoluţionar va muri odată cu el. Căci dacă începe într-un marş în fruntea armatei şi nu-l poate duce la bun sfârşit, soldaţii se vor dezumfla iar puterea Guomindanului se va duce. Zhongshan ştie ce înseamnă înţelepciunea aşteptării.

Hu se holbă la lăzile de ceai, ca şi când n-ar mai fi văzut aşa ceva.

– Ştii, îi spuse după mai multă vreme, în seara asta ar fi trebuit să prezidez o şedinţă a comitetului. S-a anulat însă în ultimul moment. Mi-s martori zeii, a fost un semn bun. Altfel n-aş fi putut să mă întâlnesc cu tine.

Alte cuvinte nu mai fură necesare. Zilin surâse şi o porniră din nou, departe de multele vapoare ancorate, ce se odihneau peste noapte.

O săptămână înainte de anul nou chinezesc – la începutul lui 1925 – Mai îl trezi din somn. Era în toiul nopţii. Luna plină scălda strada într-o lumină albastră. Un beţiv bolborosea un cântec peltic, iar de departe se auzeau voci certându-se.

– Zilin.

– Da? Ce-i? murmură el, încercând să-şi alunge somnul.

– Mă îngrijorează Zhongshan.

– În deşteptăciunea lui, Hu l-a împiedicat să se aventureze în acel lung marş. Ce s-a mai întâmplat?

– E bolnav. Lacrimi îi luciră în ochi. Foarte grav.

Zilin simţi cum îl cuprinde îngrijorarea.

– Da n-am auzit nimic de chestia asta. Nici chiar de la Hu.

– N-aveai cum. N-a spus nimănui, cu excepţia mea. Acum te-am anunţat şi pe tine. Nu ştiu ce să fac.

– Mai, o strânse el în braţe, nu eşti doctor. N-ai ce face decât să-i aduci un medic.

– S-a făcut deja. Se întoarse către el şi în lumina lunii chipul îi luci, extrem de palid. Nu pot să-l ajute.

– E pe moarte?

– Îhî, dădu ea din cap. Zilin, mi-e aşa de frică. Dacă Hu Hanmin nu

preia conducerea, revoluţia e în pericol. Cian este o bestie care ar face orice poate pentru a distruge partidul comunist, de îndată ce n-ar mai fi Zhongshan să-i ţină în frâu. Nu vreau nici să rostesc vorbele astea. Izbucni în hohote, tremurând ca o frunză. Nu-mi vine să cred. E prea curând. Prea devreme.

Pe moment Zilin nu găsi nimic de spus, încercând numai s-o îmbrăţişeze şi s-o îmbărbăteze.

În câteva clipe fu suficient de calmă, aşa că el continuă:

– Apoi trebuie să-ţi pui toate talentele în aplicare pentru a te asigura că Hu capătă sprijinul necesar pentru a lua puterea. Nu numai de Cian trebuie să te fereşti, dar şi de Ling Xichu.

Mai plângea din nou, scuturându-şi capul înainte şi înapoi.

– Nu ştiu, Zilin. Nu cred că mai am forţa necesară. Fără Zhongshan.

– Gândeşte-te, Mai, îi spuse răstit. Ce-ar zice el dacă ar auzi asemenea vorbe antirevoluţionare? Cu siguranţă te-ar certa. Puterea lui se scurge în vinele tale. O ştiu, o simt. La fel ca şi ceilalţi. De aceea sunt geloşi pe tine. Ei bine, a venit momentul să-ţi foloseşti pe deplin această putere. Se uită la faţa ei palidă, stropită de lacrimi, gândindu-se că o iubeşte mai mult ca oricând şi găsind că este un sentiment extraordinar. Abia aşteaptă inamicii tăi să şovăi. O să spună că nu le eşti de nici un folos, la urma urmelor. Ca orice femeie, te pierzi în momente de criză. Începi să plângi cum nici un bărbat n-ar face-o şi te apleci, sughiţând, zdrobită, în faţa memoriei lui Zhongshan. Nu asta avea el în minte pentru tine, Mai. Nu de asta te-a acceptat atât de aproape şi ţi-a împărtăşit cele mai ascunse gânduri, încrezându-se în tine mai mult decât în alţii, chiar şi în iubitul lui Cian. Nu-ţi dai seama că Zhongshan se bazează pe tine la fel de mult cum te bazezi şi tu pe el? Poate că acum forţa ta îl menţine. Poate că, fără ea, boala l-ar fi terminat de mult.

– Da, suspină Mai. Capul i se aplecă până îi atinse umărul cu fruntea ei transpirată. Era ca o alergătoare de cursă lungă care, aproape de epuizare, începea să regăsească în ea curajul de a continua, de a crede că poate sfârşi ceea ce avusese tăria să înceapă. Mulţumesc, bărbate, şopti ea. Da.

În luna aprilie a acelui an, Zilin fu promovat funcţionar şef la căpitănia portului. La terminarea lucrului, se grăbi acasă pentru a-i împărtăşi nevestei vestea cea bună. Pusese sârguincios de o parte mici sume din salariu – în loc să le doneze partidului, după cum sugerase Mai adeseori – şi începuse să le investească. Împreună cu cei doi fraţi ai săi strânseseră banii la un loc şi cumpăraseră pământ în zone ale oraşului încă nedezvoltate, dar care aveau mari şanse să devină valoroase. Astfel, în decurs de şase luni vânduseră deja două terenuri, întreindu-şi investiţia iniţială. Din profitul obţinut de pe o altă porţiune de pământ, combinat cu salariul său majorat, se gândea să

cumpere o pătrime de acţiuni într-un vas. Fraţii lui nu credeau că lucrul este fezabil, dar Zilin deja întocmise un plan.

Mai nu era acasă atunci când ajunse el, pe la amurg. Se duse imediat la biroul său şi, luând hârtie şi cerneală, se apucă din nou de calculat, estimând profitul probabil derivat din proprietatea unei părţi dintr-un vapor important.

Absorbit de socotelile lui, n-o auzi pe Mai intrând. În tăcerea absolută, ridică într-un târziu capul din şirurile de cifre scrise pe pagină atât de ordonat.

– Mai?

Faţa ei era albă, corpul rigid. Zilin ieşi din spatele biroului şi-i apucă mâinile în ale lui. Erau reci ca gheaţa.

– Pe toţi zeii, ce s-a întâmplat?

Pe muţeşte îi căută ochii în care văzu atâta tristeţe şi disperare încât înţelese, fără să mai fie nevoie să i-o spună ea, că Zhongshan murise.

– S-a dus singur la Beijing, spuse ea, în cele din urmă. Voiam să merg cu el. M-am rugat de el dar nu s-a lăsat înduplecat. Zilin văzu cum se stăpâneşte, cum îşi adună tot curajul pentru a nu plânge. Ca şi când s-ar fi dus acolo să moară, ca şi când, simţind moartea, n-a vrut să se prăpădească în sânul familiei.

Zilin simţi un gol. Parcă o mână ocrotitoare, cu care se obişnuise deasupra capului, ar fi dispărut brusc.

– Poate că, la fel ca întotdeauna, s-a gândit la revoluţie, zise încet. Mai îl privi atentă. Astfel amintirile noastre despre el sunt mai puternice, pentru că nu i-am văzut ultimele suferinţe, inevitabila, ultima slăbiciune. Ci mai degrabă ni-l amintim puternic şi întreg, gata de bătaie.

– Şi totuşi, suspină Mai, mi-e teamă pentru noi toţi.

După moartea lui Sun Zhongshan, în rândurile Guomindanului începu inevitabila luptă pentru succesiune. După cum era de aşteptat, Hu Hanmin părea cel mai probabil candidat. Vocea sa, în forumul comitetului central, era cea a înţelepciunii şi bunului simţ răbdător. Bineînţeles, Ling Xichu i se opunea la fiecare pas, militând pentru mobilizarea generală. În mod curios, Cian Kai-Şi, un adept frecvent al mişcării militare, rămase tăcut. Stătea nemişcat în scaunul său, înconjurat de suită, într-o atitudine meditativă, observându-şi cei doi rivali disputându-se.

Desigur că văduva lui Zhongshan nu avu nimic de spus, dar Zilin se simţi foarte tulburat de această atitudine total necaracteristică a lui Cian. La urma urmelor era un om de acţiune şi el, Mai şi Hu se aşteptaseră ca generalul să-şi înceapă manevra imediat.

Alte evenimente însă nu-i dădură lui Zilin răgazul pentru contemplarea luptei intestine din Guomindan. Începuseră negocierile

cu *tai pan*-ul american, Barton Sawyer, cu privire la cumpărarea unor acţiuni în flota sa de vapoare.

Fraţii Shi se hotărâseră asupra unui *tai pan* britanic care, în general, avea mai multă autoritate, rezidând de mai mult timp în China. Zilin însă observase că în ultimele cinci luni unul dintre *tai pani* întârziase considerabil în onoarea îndatoririlor portuare: şi anume Barton Sawyer de la Sawyer şi Fiii. Asta era punctul slab pe care-l căutau, le spuse el fraţilor lui. În cele din urmă căzură toţi trei de acord ca Zilin să fie cel care să facă prima mişcare.

Astfel că în timp ce Guomindanul era zguduit de dispute, Zilin îmbrăcat în cele mai bune haine, aştepta în vestibulul birourilor Sawyer şi Fiii din concesiunea americană.

Un european tânăr şedea la un birou cu un aer foarte ocupat, făcând tot felul de gesturi aferate, pentru a sublinia importanţa poziţiei sale în faţa acestui chinez barbar din sala de aşteptare. După un anume răstimp, tânărul, îmbrăcat foarte nepotrivit pentru clima respectivă, îi spuse lui Zilin că poate să intre.

Barton Sawyer era un om mare, cu umeri laţi şi faţa bovină. Era atât de roşu în obraji, că lui Zilin i se păru suspect. Făcu o plecăciune, apoi apucă iute mâna întinsă de american, după cum văzuse atâţi vestici că fac şi o strânse, cum i se păruse lui, după un studiu adecvat, că trebuie să faci. Majoritatea fraţilor lui ar fi strâmbat din nas la ideea de a-şi simţi mâna strânsă şi scuturată.

– Ei, te pricepi să strângi mâna, zâmbi Sawyer. Avea o voce puternică, răcnitoare, care-l deranja pe Zilin în forul său interior. Bineînţeles că nu spuse nimic cu glas tare. De unde vin eu, în Virginia, cunoşti un om după felul în care îţi strânge mâna. Se spune despre tata că nu făcea afaceri cu nimeni dacă nu le strângea mai înainte mâna vârtos.

Aşa credeau americanii că toată lumea cu care aveau de-a face trebuie să cunoască locul unde s-au născut ei. Ca şi când un continent din cealaltă parte a globului ar fi putut fi o carte deschisă.

– Haide, spuse Sawyer jovial, să ne aşezăm şi să ne simţim bine.

Îl îndreptă pe Zilin spre o canapea înaltă care fusese, vădit, importată din vest. Lui Zilin i se păru extrem de incomodă, dar era hotărât să se descurce cât mai bine în lumea diavolilor străini. Trebuie să mă obişnuiesc, îşi spuse.

– Ei, acum, tună Sawyer, deşi stăteau foarte aproape unul de celălalt. Cu ce te pot ajuta?

Nu tu ceai, nu tu o conversaţie decentă pentru a închega o oarecare relaţie, pentru a simţi pulsul celuilalt. Pe moment, Zilin fu uluit. Dar, revenindu-şi îşi jură că asta era ultima dată când se lăsase deranjat de bruscheţea unui diavol străin.

– Mi s-a adus la cunoştinţă că, hm, anumite dări lunare cerute de

oraşul Shanghai n-au fost plătite de firma dumitale. Eu…

– Acum îmi aduc aminte de tine! plesni Sawyer din degete. Lucrezi la căpitănia portului. Se întunecă la faţă. De când trimit mandarinii funcţionari să le strângă banii?

– Nu am venit aici în misiune oficială, spuse Zilin dulce.

– Nu? Americanul îl studie mai atent. Adică n-ai venit să ceri bani?

– Nu, domnule.

Sawyer se aplecă şi scoase un trabuc dintr-o cutie parfumată. Muşcă un capăt şi-l scuipă pe covor, apoi aprinse un chibrit. Pufăi un timp satisfăcut.

– Fiule, mi se pare mie că ai avut cam mult tupeu venind aici. Încercă să se ridice. N-am timp să…

– N-o să mai ai timp deloc, replică Zilin, dacă nu plăteşti dările portuare luna viitoare.

– Asta nu te priveşte, răspunse Sawyer, pe un ton glacial. Nu discut afacerile companiei Sawyer şi Fiii cu un chinezoi.

– Vesticii numesc asta mândrie, spuse Zilin calm. Nici nu se mişcase din loc. Sau poate că e prejudecată. Auzisem că americanii sunt ceva mai puţin provinciali în gândire decât fraţii lor britanici.

– Britanicii nu sunt fraţii mei, se repezi americanul.

– Nu, continuă Zilin, aşa îmi închipui şi eu. *Tai panii* englezi au vapoarele lor noi, mai rapide, vă bat de departe. În consecinţă, profiturile voastre în ultimii ani au scăzut dramatic aşa că în lunile din urmă aţi plătit cheltuielile cu împrumuturi de la bancă. Iar acum nu puteţi să le onoraţi.

– Ştii cam multe pentru un micuţ chinezoi, se încruntă Sawyer.

– Oi fi eu mic de stat, spuse Zilin, dar nu şi la minte.

Sawyer se holbă la el cu gura căscată ca apoi să izbucnească într-un acces de râs care îi împurpura atât de tare faţa, că Zilin îşi imagină că o să-i crape vreun vas de sânge.

– Ah, ha, ha, îşi şterse Sawyer colţul ochilor şi se aşeză din nou lângă Zilin. Bine, bine. Cred că am făcut o descoperire rarisimă. Un chinezoi cu simţul umorului.

– Mulţumesc, dădu Zilin din cap. Sincer aş prefera însă să-mi spuneţi pe nume. E cam dificil să gândeşti şi să vorbeşti ca un diavol străin, îşi zise.

– Perfect. Americanul scutură nişte scrum. Care-i treaba, domnule Shi? Adică pe lângă funcţionăreala dumitale.

– Fraţii mei şi cu mine avem niscaiva bani, începu Zilin, făcând apoi imediat o pauză pentru a-şi recăpăta respiraţia. *Dew neh loh moh,* se gândi el, îmi bate inima atât de tare, că parcă vrea să-şi iasă din ţâţâni. Am dori să folosim această sumă pentru a cumpăra nişte acţiuni în compania dumitale maritimă.

O clipă Zilin avu senzaţia că Sawyer o să-l plesnească, îi dispăruse

culoarea din obraji şi arăta înspăimântător.

– Uite ce, domnule Shi…

– Desigur, se grăbi Zilin, sunt garanţii pe care fraţii mei şi cu mine suntem pregătiţi să le onorăm, ca o primă contribuţie la companie… şi ca un gest de bunăvoinţă.

– Nici nu se poate pune problema, spuse Sawyer. Compania este americană, pur şi simplu. Dacă vând, fiului meu Andrew şi fiului lui, n-o să le mai rămână nimic.

– Dacă nu cedaţi o parte din companie acum, domnule Sawyer, mă tem că datoriile o să vă dea gata cu mult înainte de a trece controlul în mâna fiului dumitale, Andrew şi apoi fiului acestuia. Ce fel de moştenire poate fi o firmă falită?

– Exclus.

– Drept compensaţie pentru o parte din firma Sawyer şi Fiii, continuă Zilin, fraţii mei şi cu mine suntem de acord să injectăm nişte capital, atât de trebuincios. În primul rând garantăm că proprietatea firmei nu va fi nici măcar atinsă de comunişti sau revoluţionari. În următorii ani o sa aibă loc un fel de explozie în ţară. În mod firesc, concernele străine vor fi prima ţintă. În al doilea rând, cum eu am acces la toate registrele căpităniei, Sawyer şi Fiii va cunoaşte toate cargourile încărcate şi descărcate în portul Shanghai. Veţi şti cine încarcă, ce şi cât şi încotro, înainte de competiţie. În al treilea rând, garantăm cea mai sigură şi mai rapidă metodă de a aduce opiu din interiorul Chinei în Shanghai spre Hong Kong, de unde să fie trimis peste mări.

Sawyer îşi mesteca trabucul. Când vorbi, atât tonul de glumă, cât şi mânia îi dispăruseră.

– Referitor la ultima chestie, domnule Shi. Cum dracu puteţi să garantaţi asemenea lucru?

– Fratele meu mai mic îşi câştigă acum existenţa făcând pe căpitanul unei bărci care cutreieră toate râurile. Îi cunoaşte pe toţi, pe cultivatori, cele mai bune răsaduri şi cum să obţină cele mai favorabile preţuri. În prezent lucrează cum are chef, dar asta se va schimba, desigur, când încheiem târgul.

– Câţi bani eşti pregătit să bagi în afacere?

Zilin îi spuse. Sawyer făcu nişte calcule rapide, în timp ce inima i-o luase razna. Zilin ştia că suma este insuficientă. Abia dacă putea acoperi cheltuielile următoarelor două luni, incluzând penalizările pentru credit şi taxele portuare.

Răspunsul lui Sawyer era previzibil.

– Îmi pare rău, domnule Shi. O parte din afacere sună bine. Dar capitalul nu se ridică nici pe departe la ceea ce am nevoie. În treizeci de zile o să mă aflu din nou în aceeaşi situaţie, ba încă mai sărac, întrucât îţi voi fi cedat dumitale un procentaj din firmă.

– Nu şi dacă obţii concesionarea dragării portului în următoarele zece zile.

– Vorbeşti prostii – replică Sawyer. Mattias, King & Co, cea mai veche şi mai mare casă britanică de *tai pani,* a pus laba pe asta. De mult. Ia-ţi adio de la chestia asta.

– Aş prefera să nu. Vezi, am nişte informaţii pe care nici *tai panii* nu le au.

Sawyer observă tonul lui Zilin şi dădu din cap.

– Ne găsim în ţara dumitale, domnule Shi. M-am prins. Continuă, te rog.

– Dragarea nu a fost încheiată. Mâine dimineaţă, când se scoală din somn căpitanii vaselor britanice, se vor trezi cu dragele părăsite. Fără nici un singur muncitor.

– Asta n-o să-i oprească pentru mult. Mattias, King & Co îşi cunosc oamenii. Banii pot cumpăra mulţi, domnule Shi, care şi-ar da şi viaţa pentru un şiling englezesc.

– Da, sigur, fu de acord Zilin. Aşa că aceşti căpitani vor forma ce echipaje apucă şi-i vor lua la bord. Între aceştia se vor afla şi nişte tineri revoluţionari al căror zel distructiv este înspăimântător de bezmetic. Dragele vor fi pierdute şi prăvăliile se vor închide.

– Iartă-mă, domnule Shi, dar planul nu prea valorează mare lucru. Desigur *tai panii* vor pierde bani şi timp. Şi ce dacă? Mai devreme sau mai târziu însă, vor pune echipamentele în funcţiune.

– Dacă n-o fac foarte repede – şi n-o să apuce s-o facă aşa de iute – concesiunea de dragare va reveni căpităniei portului. Ştii, în contract figurează o clauză de timp. A fost stabilită de comun acord între Mattias, King & Co şi oraş, când s-a acordat contractul iniţial. Treaba trebuie făcută în timp de şase zile, altfel se pierde prea mult profit. Odată ce drepturile se reîntorc la căpitănia portului, căpitanul va cere oferte sigilate *tai pan*-ilor interesaţi. Cu ajutorul meu, Sawyer şi Fii nu poate pierde concesia. Deoarece treaba trebuie încheiată imediat, vor intra bani la două săptămâni de la încheiere.

Tai pan-ul se holbă la Zilin simţind că-i cresc aripi.

– Să fiu al naibii dacă nu te-ai gândit la toate!

Se aşeză jos încet, pierdut în gânduri.

Când socoti că americanul meditase suficient, Zilin spuse:

– Mai există şi o prevedere adiţională.

– Ştiam eu, oftă americanul. Acu vine lovitura în plex.

– Nici pe departe, răspunse Zilin. Doresc numai să-l iei pe fratele mijlociu la firmă. Să ai o întrevedere cu el şi să decizi ce poziţie şi la ce nivel vrei să-l plasezi. După care va promova numai prin propriul merit. În doi ani, dacă se dovedeşte destoinic, aş dori totuşi să fie transferat în birourile tale de la Hong Kong.

– Merge, spuse Sawyer. Uite ce însă, dacă se lasă pe tânjală, sau

nu poate prinde meseria, sau este prins cu mâna în casa de bani, sau ciripeşte informaţii concurenţei, zboară cât ai zice peşte. Asta e hotărârea mea ca *tai pan* al firmei Sawyer şi Fiii.

– Soarta lui să fie în mâinile dumitale destoinice, domnule Sawyer, zâmbi Zilin, apoi se ridică. O ultimă clauză a afacerii noastre ar fi ca numele firmei să nu se schimbe. Noi o să fim parteneri tăcuţi ai firmei Sawyer şi Fiii.

Americanul abia putu să-şi reţină un zâmbet larg.

– Pe naiba, hai să mergem şi să luăm un prânz pe cinste, domnule Shi, ce zici? Ştia că lui Shi o să-i placă treaba asta, căci aşa încheiau chinezii între ei un târg avantajos. Râse şi de data asta râsul lui nu i se mai păru lui Zilin nici aşa de tare nici aşa de bădăran. S-ar putea să devii cel mai bun partener pe care şi-l poate dori cineva.

Zilin ridică privirile din hârtiile sale de pe birou auzind un zgomot dinspre uşa principală. Voci răzbăteau puternic. Văzând-o pe Mai, lăsă pana jos. Printre ţipete venind din toate părţile, Mai se repezi la el. Abia respira, ca şi când ar fi alergat o distanţă apreciabilă.

– Bărbate, gâfâi ea, e dezastru! Dezastru total. S-a zis cu noi!

O luă în braţe întrebând-o:

– Mai, ce s-a întâmplat? Toată lumea din birou se uita la ei.

– Ling Xichu a fost ucis seara trecută. În dimineaţa asta autorităţile l-au arestat pe primul văr al lui Hu Hanmin. Este acuzat de crimă politică.

– Hanmin?

– Îl cunoşti la fel de bine ca şi mine. Tocmai a ţinut un discurs în faţa comitetului central. Eram sigură că săptămâna asta are să fie ales preşedinte. Acum şi-a retras numele de pe lista de candidaţi.

Urmă o tăcere grea.

– Şi?

– S-a întâmplat ce era mai rău, începu Mai să plângă. Cian a vorbit, în fine. A condamnat toate crimele politice. A vorbit în sprijinul unei conduceri puternice, unite. Nimeni, nici chiar Hu n-a zis nimic. Comitetul va vota în seara aceasta. Vor un preşedinte şi oh, bărbate, sunt sigură că o să fie Cian!

Desigur că Mai avusese dreptate. Comitetul central al Guomindanului îl promovă pe general, după care guvernul naţional de la Canton căzu în mâna lui.

După cum intenţionase dintotdeauna, îşi consolida puterea şi când o consideră suficient de sigură, anunţă, în iunie 1926, expediţia către nord. Atât Mai, cât şi Hu, încercară să se opună, pledând pentru prudenţă, dar entuziasmul injectat de militarismul lui Cian se dovedi contagios. Astfel, lungul marş către ceea ce mulţi sperau să fie libertatea poporului chinez începu.

În cursul acelui an şi la începutul următorului, armata naţionalistă a lui Cian parcurse provinciile centrale, strângând aderenţi pe parcurs. La începutul anului 1927 cucerise încă trei provincii din est. În acest timp, Mai lucra împreună cu Hu şi partidul comunist, încercând să se asigure că idealurile lui Zhongshan nu se vor pierde în imperialismul triumfător al armatei generalului.

În schimb, Zilin se ocupă intens de patrimoniul lui în creştere. Dat fiind starea confuză din ţară, îi convinse pe fraţii săi să vândă terenurile şi, deşi profiturile nu fură atât de mari cât ar fi putut fi dacă mai aşteptau, el se simţea mai sigur ştiind că banii lor sunt băgaţi în altceva.

Acest altceva era o cotă din ce în ce mai mare din Sawyer şi Fiii. Cu ajutorul fraţilor Shi, compania chinezo-americană prosperase enorm, fiind acum în frunte, după două firme deţinute de *tai pani* britanici.

În cadrul companiei, fratele lui Zilin promova mai iute decât sperase. Sawyer, despre care Zilin observase că ştie foarte bine să judece oamenii, insistase foarte curând ca tânărul să lucreze direct cu el. Şi când Zilin îi aminti de promisiunea de a-l trimite la Hong Kong, americanului nu-i prea veni s-o facă.

– Mi-e de un ajutor neprecupeţit aici, domnule Shi, spuse el.

– Gândeşte-te atunci, replică Zilin, că ar fi şi mai de folos la cârma sucursalei din Hong Kong.

În vara lui 1927, Cian se întoarse la Shanghai triumfător. Găsi însă că, în absenţa sa, Guomindanul alesese un nou preşedinte. Totuşi influenţa lui Cian crescuse într-atât încât, la întoarcerea sa, reuşi să fracţioneze Guomindanul în două.

Mai fu răvăşită la vederea visului spulberat al lui Zhongshan şi făcu tot ce-i stătea în putere pentru a reuni cele două facţiuni. Degeaba. Exista acum ranchiună între cele două părţi şi nu se mai putea stăvili valul ce despărţea revoluţia în două.

Imediat după anul nou chinez, Zilin se trezi într-o bună noapte. Visase ceva, dar de data asta nu-şi mai aducea aminte ce. Era lac de sudoare. Se întoarse către Mai pentru o îmbrăţişare, dar aceasta nu era în pat. Se ridică şi trăgându-şi un halat porni în căutarea ei. O găsi la uşa din faţă. Cu ea mai erau doi soldaţi şi un ofiţer din armata naţională.

– Ce-i aici?

– Nimic care să te privească, răspunse ofiţerul autoritar. Generalul Cian doreşte să vorbească cu doamna Shi.

– Este soţia mea, spuse Zilin, înţelegând căutătura lui Mai. Tot ce o priveşte pe ea, mă priveşte şi pe mine.

– Este o problemă a comitetului central al Guomindanului, spuse ofiţerul, mecanic. În numele generalului, te conjur să nu te amesteci. Se întoarse pe călcâie. Acum, doamnă Shi, dacă vreţi să mă urmaţi.

– Vreau să vorbesc cu soţia mea înainte ca...

Dar soldaţii o şi înşfăcaseră şi o duseseră afară.

– Zilin, auzi el vocea lui Mai. Bărbate!

– Staţi! ţipă el.

Dar ofiţerul îi vârî un revolver în piept.

– Du-te în pat, domnule Shi, îi porunci. Soţia dumitale se va întoarce, când generalul va fi terminat cu ea. Se află în siguranţă cu noi.

Închise uşa după ei.

Într-o clipită Zilin se trezi şi alergă la fereastră. Pe stradă văzu soldaţii târând-o pe Mai în întuneric. Înainte ca să dispară din câmpul său vizual, ofiţerul se uită în sus. Dinţii lui albi străluciră în lumina felinarelor. Ridică pistolul într-un fel de salut sau avertisment. Apoi dispăru.

Zilin fu cuprins de febrilitate. Inima i se strânsese în timp ce încerca, pe fugă, să se îmbrace. Mintea îi era atât de răvăşită, încât abia când se întoarse la uşa din faţă auzi bătăile puternice. Gândindu-se că totul fusese o greşeală şi că ofiţerul o aducea pe Mai acasă, sări la uşă şi o deschise.

În prag stătea Hu Hanmin, cu faţa albă ca hârtia.

– Vin tocmai de la sediul partidului. Armata lui Cian e la uşa principală. Fac arestări şi împuşcă pe cei ce încearcă să fugă. Execuţii, aşa zic ei. Cian s-a despărţit de partid. A luat singur cârma Guomindanului. Se pare că temerile lui Mai se adeveresc. Unde e, Zilin? întrebă el uitându-se în jur. Mă tem că e în pericol.

– Pe Buddha! ţipă Zilin. A luat-o armata! Îşi apucă prietenul. Vino, Hanmin, trebuie să-i oprim înainte de a o duce la Cian.

Tropăiră pe scări în jos, ieşind apoi în stradă. O voce din umbră îi opri.

– Plecaţi undeva, domnilor?

Zilin recunoscu vocea înainte de a vedea figura ofiţerului ieşind din întuneric. Pistolul era îndreptat undeva între ei doi.

– Şi aici generalul Cian a avut dreptate. Era sigur că la un moment dat, Hu Hanmin îşi va face apariţia aici. Zâmbi. Şi într-adevăr, iată-l.

Dădu, un ordin lătrat şi oamenii lui se iviră din senin, cu Mai între ei.

– Daţi-i drumul, spuse Zilin.

Făcu un pas către ei, dar ofiţerul duse arma spre el şi-l opri.

– Daţi-i drumul, repetă şi Hu. Daţi-i drumul şi merg eu cu voi de bună voie.

– Nu aşa sună ordinele mele, spuse ofiţerul, jubilând în poziţia sa de putere. Zâmbi. Şi la urma urmelor nici că-mi pasă dacă vii de bună voie sau nu. Vorbi către ceilalţi. Ţine-ţi-o bine!

Oamenii ascultară, strângând-o şi mai tare pe Mai de mâini.

Stăteau lângă ea şi Zilin înţelese deodată că ofiţerului nici nu-i trecuse prin minte s-o ducă la Cian.

– Nu! strigă el, sărind înainte, chiar când ofiţerul apăsă pe trăgaci.

Ochii lui Mai se abătură asupra lui, netemători, iar glonţul îi străpunse inima. Zilin avu senzaţia că a suspinat.

– Nu! strigă el din nou, alergând împiedicat.

Ofiţerul nu încercă să-l oprească. Îi făcea prea multă plăcere suferinţa lui Zilin.

De aceea, nu observă că Zilin îşi schimbă direcţia în ultima clipă şi se întoarce către el. În furia lui, Zilin smulse pistolul din mâna ofiţerului şi trase de foarte aproape.

Explozia îi răsună în urechi şi fu scuturat de reculul armei. Apoi se trezi faţă în faţă cu ceea ce mai rămăsese din figura ofiţerului: o masă sângerândă de carne. Muşchii se încordară într-un reflex de acum inutil şi trupul se prăbuşi la pământ.

Cu precizia inconştientă a unui animal încolţit, Zilin se întoarse şi mai trase de două ori spre soldaţii care lăsară trupul inert să alunece, repezindu-se spre comandantul lor. Căzură şi ei, iar Zilin mai descărcă o dată arma.

Apoi se duse la locul unde Mai se prăvălise în ţărână şi îngenunche lângă ea. Avea ochii închişi şi sângera foarte puţin.

Dacă o vedea cu ochii minţii, ar fi putut pretinde că doarme.

Cartea a doua

WU-WEI

(a se abţine de la dispută)

Vara, în prezent
Hong Kong/ Crimeea/ Beijing/ Tsurugi/ Tokio

Andrew Sawyer se trezi cu visul încă proaspăt în minte. Se ridică în capul oaselor, privindu-se prostit în oglinda imensă, încastrată în marmură, de pe peretele opus. Văzu o faţă lungă, cu ochii albaştri ai tatălui său. Mustaţa tunsă grijuliu era la fel de albă ca şi părul rărit din creştet.

Îşi duse o mână plină de pete galbene, de ficat, peste faţă. Când i se dusese atâta păr? se întrebă. Oare se întâmplase în acelaşi timp cu transformarea mustăţii sale blonde? Unde se duseseră atâţia ani?

Se rostogoli pe cearşafurile de satin, căutând carafa cu apă de pe noptieră. Îşi turnă un pahar şi bău cu sete. Trebuie să-l chem pe Peter Ng imediat, îşi zise pe când înghiţea lacom. Peter mai mult ca sigur că ştie un Sam Ku bun.

Sawyer puse paharul deoparte. Privirea îi căzu pe dosul palmei. Cât de fragilă părea pielea, cât de atinsă de vreme! Cât de tare pulsau venele vizibile şi cât de aproape de suprafaţă!

În mod normal nu era un om care să se gândească la moarte. Ca *tai pan* al firmei Sawyer şi Fiii de mai bine de patruzeci de ani, îl preocupase întotdeauna administrarea companiei familiei. Nici chiar moartea primei sale soţii, Mary, în taifunul din 1948, nu-l afectase prea mult.

Astăzi, la şaptezeci de ani, nu s-ar fi gândit atât la scurgerea timpului dacă n-ar fi fost visul. Şi moartea lui Miki.

Avea douăzeci şi opt de ani când Mary plecase de lângă el. *Joss*. Aşa ai putea spune, dar Miki avea numai optsprezece luni când ea murise. Mulţi ani, nici nu se gândise să se recăsătorească. Bănuia că dacă n-ar fi fost îndemnurile lui Peter Ng, *comprador*-ului, principalul şi devotatul său sfătuitor, nu s-ar fi gândit s-o facă. Dar Ng pledase în favoarea familiei. Un *tai pan* are nevoie de un moştenitor căruia să-i lase frâiele puterii.

Abia acum zece ani găsise pe cineva pentru care să simtă ceva. Susan Wells era cu treizeci de ani mai tânără decât el şi căsătoria lor născuse un fel de tărăboi în colonia coroanei britanice. Îl făcuse pe Sawyer să se gândească la potenţialul scandal de la care îl salvase Shi Zilin, cu mulţi ani în urmă, în Shanghai.

Din toată familia lui mare, numai loialul Peter Ng se bucurase cu adevărat pentru el. Însă căsătoria îi rezervase puţină fericire. Un an mai târziu, Susan muri la naştere. Fetiţa, căreia Sawyer îi zicea Miki, trăise optsprezece luni până să moară de lungul şir de boli infantile cu care se născuse.

Iar el visase despre Miki.

Sawyer se întinse şi formă un număr de telefon.

– Îmi pare rău că te deranjez aşa de devreme, Peter, spuse el în receptor, dar trebuie să te văd imediat. Ascultă o clipă. Nu, la birou e perfect. Apoi, înfuriat pe sine că tulburarea îl făcuse să uite bunele maniere, întrebă: Ce face Jocelyn? Dar copiii? Bine. Peste patruzeci şi cinci de minute, da?

Duşat, bărbierit şi pudrat, îmbrăcat impecabil într-un costum uşor de lână şi mătase de culoarea cafelei cu lapte, Sawyer aşteptă ca şoferul să-i deschidă uşa din spate a Rolls-ului. Ieşi afară din maşină pe Sawyer Place, singura stradă din Hong Kong cu nume de american. După colţ era vasta şosea Connaught Road Central, întotdeauna aglomerată chiar şi la ora aceasta matinală.

Sawyer privi în sus la clădirea firmei Sawyer şi Fiii. Peste drum, la dreapta, se găsea Turnul Connaught. La stânga era clădirea ce adăpostea firma Mattias, King & Co, rivalii lor de la fondarea Hong Kongului.

Mergând în sus pe treptele de marmură roz către uşile solide duble, de mahon, cu decoraţiuni de alamă, Sawyer fu mai conştient ca niciodată de cât de schimbătoare e viaţa. Când era tânăr credea că e nemuritor. Mai târziu se părea că numai compania putea fi nemuritoare. În mare, nu dădea atenţie isteriei generale legată de preluarea oraşului în 1997.

Ca şi ceilalţi, înghiţise găluşca în 1980, când indicele bancar Hang Seng pierduse o sută de puncte peste noapte. Dar, spre deosebire de ceilalţi *tai pani,* care continuaseră să vândă şi în zilele următoare, Sawyer dăduse ordin firmei sale să cumpere. Inspiraţia sa se dovedi corectă un an mai târziu, când indicele Hang Seng urcă vertiginos în urma unei derute imobiliare, iar Sawyer şi Fiii se treziră acţionari într-o sumă de noi afaceri, toate începând să prospere după un plonjon economic de un an, urmând anunţului comuniştilor chinezi.

În particular, Sawyer îşi zicea că aceştia cam vorbesc în vânt. Trebuiau să recâştige onoarea pierdută şi voiau s-o facă răzbunându-se, făcând-o pe regină să se ploconească în faţa lor. Adevărul era însă că dumnealor nu puteau să conducă o comunitate de afaceri atât de complexă precum Hong Kongul, cum nu puteau nici să zboare în Lună. Dacă s-ar fi închis Colonia, venitul pe care China l-ar fi pierdut anual ar fi fost înfiorător. Orice s-ar fi putut spune despre comunişti, nu însă că sunt proşti.

Sawyer avusese dreptate. Anunţul că va urma o perioadă intermediară de cincizeci de ani acordată Coloniei în care nimic nu avea să se schimbe, nu-l surprinsese. Dar spaima din interiorul Coloniei crescuse de la al doilea anunţ şi nu scăzuse cum se aşteptase Sawyer.

În sinea lor mulţi nu îi credeau pe comunişti, nu aveau încredere în promisiunile acestora. Chiar şi noul acord semnat, nu însemna nimic

pentru ei. La urma urmelor, practic ce putea opri armata chineză să încalce perioada de cincizeci de ani de graţie şi să pătrundă în Colonie odată cu cea de-a douăsprezecea bătaie a ceasului, în noaptea de unu ianuarie 1997?

Alţii se simţiră liniştiţi de amânarea de cincizeci de ani. Socoteau că orice s-ar întâmpla cu Colonia atunci, nu avea cum să-i mai atingă. Sawyer ştia că este o speranţă vană. Hong Kongul prosperase întotdeauna pe spinarea unor case comerciale familiale. Asta însemna continuitatea generaţiilor care să dezvolte ce se realizase anterior.

În fundul sufletului său, hiatusul de cincizeci de ani nu-i potolea cu nimic temerile referitoare la viitorul Hong Kongului.

Dacă zvonurile cum că Mattias, King & Co îşi mută afacerea din Hong Kong se adeveresc, atunci Dumnezeu să ne ajute, îşi zise el, pe noi toţi şi pe comunişti. Faptul că cea mai veche şi mai prestigioasă casă de *tai pani* abandonează Colonia n-ar face decât să dea o lovitură de moarte încrederii investitorilor.

Ajuns în biroul său care se întindea pe aproape jumătatea ultimului etaj, Sawyer pătrunse în sanctuarul său personal. Prin ferestrele de oglinzi ce se ridicau la zece picioare pe peretele de nord al camerei, zări Kowloon-ul ghemuit la picioarele sale, înceţoşat de umiditate. În Portul Victoria, un feribot Star se îndepărta de chei pe sub turnul cu ceas, unde cu ani în urmă soseau trenuri.

Sawyer se întoarse auzind paşi uşori în antecameră. Într-o clipă Peter Ng intră. Era un chinez mititel, sprinten, cu o faţă lată şi ochi inteligenţi care absorbeau totul. Ca de obicei, purta un costum de mătase gri fer şi pantofi uşori de piele neagră.

– Bună dimineaţa, *tai pan,* spuse el pe vocea-i monotonă. Am adus micul dejun.

– Bună dimineaţa, Peter. Mulţumesc.

Ng aşeză nişte cutii pe biroul de trandafir al lui Sawyer. Scoase şi nişte beţigaşe de plastic şi se apucară amândoi să mănânce repede orez cu sos şi cu bucăţele fragede de carne de porc. Faptul că se găsea la birou atât de devreme indica o potenţială criză şi Sawyer simţi că cea mai bună metodă pentru a o combate era o gândire calmă şi ordonată.

– Veşti proaste, *tai pan,* spuse Ng, lăsând cutia cu mâncare la o parte. Chinezii nu discutau niciodată afaceri în timp ce mâncau. Am auzit că în după-amiaza asta Mattias, King & Co o să-şi anunţe mutarea în Bermuda.

Sawyer închise ochii. Stătea foarte calm, dar mintea începuse deja să sucească toate posibilităţile deschise de această perspectivă.

– Indicele Hang Seng o să se prăbuşească luni, asta e sigur, spuse Ng. Întrebarea e cât de jos şi dacă să ne pregătim să vindem luni dimineaţă.

– Să nu vinzi niciodată, Peter, spuse Sawyer deschizând ochii. Niciodată. Colonia asta este viaţa noastră. Mattias, King & Co s-au speriat. Nu-mi vine să cred că exagerează într-atât, dar asta e. În Bermuda pot obţine nişte reduceri de taxe remarcabile datorită faptului că sunt supuşii guvernului britanic, aşa că din acest punct de vedere n-o să piardă nimic. Dar altfel, Doamne! Gândeşte-te ce şansă se creează pentru noi. Odată Mattias, King & Co plecaţi, Sawyer şi Fiii vor fi cea mai mare şi mai prestigioasă casă comercială de *tai pani* vestici.

– O să spună că mişcarea nu afectează în nici un fel comerţul pe care îl vor face aici în viitor.

– Onoarea, spuse Sawyer cu răceală. Tu şi cu mine şi fiecare comerciant din Colonia regală ştim că n-o să mai aibă puterea pe care au avut-o odată. Odată ce-şi iau catrafusele, o să fie consideraţi intruşi. O să le scape cele mai bune afaceri.

– Dar mai sunt şi casele chinezeşti despre care ne putem face probleme, arătă Ng. T.Y. Chung şi Tsun Trei Înjurături îşi împart industriile navale şi depozitele între ei. Iar Five Star Pacific are angajamente puternice, atât aici cât şi în Noile Teritorii.

– După estimările mele, fluctuaţiile de pe piaţă îl vor afecta cel mai mult pe Tsun, care are probleme financiare. A intrat în afacerea cu centrala nucleară de la Kam Sang împreună cu Mattias, King & Co, în China. Plecarea lor ar putea să-l pună într-o situaţie delicată.

– Şi pe comunişti la fel, spuse Ng, dacă indicele Hang Seng pică luni.

– Oh, cu siguranţă că aşa se va întâmpla. Iar noi trebuie să profităm. Poate că războiul dintre T.Y. Chung şi Tsun Trei Înjurături să fie spre avantajul nostru. Războaiele – de orice gen – secătuiesc resursele combatanţilor.

– Pak Hanmin?

– Da, ramura servicii publice a lui Tsun. Prin afacerea Kam Sang şi Pak Hanmin, Tsun încearcă să-şi stabilească o bază solidă în zonă. Numai un proiect de întinderea, dimensiunile şi longevitatea afacerii Kam Sang ar putea face asta pentru el. Ochii lui Sawyer străluceau puternic. E posibil să fi găsit călcâiul lui Ahile al puternicului nostru duşman.

– Nu crezi că şi Chung şi Bluestone o să aibă aceeaşi idee?

Sawyer îşi termină micul dejun.

– De ce nu aşteptăm să vedem, îh?

Peter Ng începu să strângă resturile de mâncare de pe biroul *tai pan*-ului.

– Ce proşti sunt comuniştii, să oscileze în felul ăsta. O perioadă de graţie de cincizeci de ani nu înseamnă o decizie ca lumea. Nu poate în nici un caz influenţa în bine valorile proprietăţilor.

– Cred, spuse Sawyer, că n-au o idee prea clară de cum trebuie acţionat în acest caz. Este ceva nou pentru ei, iar chinezii comunişti nu pot face faţă unor asemenea situaţii, istoriceşte vorbind. O să trimită sau nu trupe, o să se implice sau nu în conducerea Coloniei după 1997, o să naţionalizeze sau nu industria? Personal, cred că n-au habar.

– Dar în cele din urmă o să aibă. În fond, sunt nişte tipi foarte pragmatici. Au nevoie de noi, atât timp cât noi avem nevoie de Hong Kong. Nu le trebuie pământ, nu au expertiza necesară afacerilor şi ce-i mai rău pentru ei, nici în ceea ce priveşte atitudinea pe care trebuie s-o adopte faţă de restul lumii. Nu, cel puţin în prezent au nevoie de nişte mijlocitori care să le încheie afacerile. Astfel onoarea este salvată pentru toată lumea.

– Au nevoie de administrare teritorială pentru Hong Kong atunci când expiră termenul. Guvernatorul britanic se va duce acasă. Nu contează. Aici guvernatorii n-au nici o putere. Chinezii o deţin pe toată, oricum. Dar Hong Kongul este singura cale a Chinei către bogăţia şi industria vestică.

– Hotărârea lui Mattias, King & Co trebuie să fie un adevărat dezastru pentru ei.

– Cel mai important e s-o transformăm noi într-un triumf.

Amândoi tăcură câteva clipe. Birourile din jur începeau să se trezească la viaţă. Telefoane prinseră a suna molcom, lumini se aprinseră în centralele telefonice, se auziră voci şoptite, uşi închizându-se discret şi tocuri pe coridoare.

– *Tai pan?*

– Da, Peter, răspunse Sawyer din nou cu ochii închişi.

– Ce doreai să-mi spui?

– Miki, suspină Sawyer.

– Miki?

– Mi-a apărut azi noapte într-un vis. Spiritul ei a întâlnit un altul, cu care vrea să se unească.

Deşi Miki murise de prunc, se ştia că spiritele nu au vârstă. În gândirea chinezească şi spiritele se puteau simţi singure, cerşind fericire, împlinire. Asta voia Sawyer să spună.

– Dar asta e nemaipomenit, *tai pan,* spuse Ng, aplecându-se în faţă. Astfel de vise erau comune în China la părinţii care îşi pierduseră copiii. Lui Ng i se păru interesant, dar nu foarte surprinzător, ca *tai pan*-ul să fi avut un astfel de vis. Se presupunea că *gwai loh moh*[27] nu intrau în contact cu astfel de emoţii diafane, dar Ng ştia că Sawyer se ajustase foarte bine culturii chineze. Acum spiritul ei o să fie fericit. Ţi-a spus cu cine vrea să se căsătorească?

---

[27] *Gwai loh moh* – cantoneză – diavol străin. (n. trad.)

– Uite aici numele bărbatului, spuse Sawyer, împingând o bucată de hârtie peste birou. O să avem nevoie de un Sam Ku să ne zică adresa familiei şi pentru a face aranjamentele pentru nunta fantomă.

– Acesta-i un semn bun, spuse Ng, luând foiţa de hârtie. Foarte bun, *tai pan.* Cunosc eu un Sam Ku. Dacă avem noroc poate că familia acestui mort să fi luat deja legătura cu privire la Miki. Se întâmplă uneori. Visele apar la mai mulţi membri ai familiilor în acelaşi timp. Se ridică. O să-i dau telefon chiar acum.

Rămas singur, Sawyer îşi întinse mâinile pe lemnul lustruit. După o clipă le ridică şi văzu urmele lăsate, dispărând încet în aer. Ca şi Miki.

Sei An, secretara, stătea în uşă. Tocmai intrase.

– *Tai pan,* să-ţi aduc ceva?

– Nimic, spuse Andrew Sawyer, scuturând încet din cap.

Dacha părea atât de liniştită încât Daniela auzea vântul şi apa. Era târziu şi totuşi încă lumină, ceea ce ei îi plăcea întotdeauna vara. Un pescăruş ţipă prelung, transmiţându-şi ecoul în imensitatea cerului.

Ajunsă în pivniţă scoase caieţelul de după nişte cărămizi ale peretelui vestic. Se gândi că nişa întunecată semăna foarte mult cu locul în care ruşii îşi ascundeau icoanele. Mama Danielei fusese o practicantă a religiei ortodoxe ruseşti, fapt pe care nu îndrăznise să-l mărturisească soţului. Daniela înţelese că ceea ce făcea ea acum, era exact ceea ce mama ei făcuse cu mulţi ani în urmă; nu întâmplător alesese acelaşi tip de ascunzătoare pentru averea ei cea mai de preţ.

Şi primejdia era aidoma celei pe care o resimţise maică-sa în lungii ani trăiţi alături de tatăl Danielei. Să nu-i mărturisească niciodată cele mai intime sentimente. Să aibă o ascunzătoare a ei. Acum, cam acelaşi lucru se întâmpla cu Daniela şi Karpov.

Se aşeză la masa de lemn din bucătărie punând cărţulia şi cifrul alături şi începu traducerea. Lampa de tavan cu abajur verde o plasase într-un con de lumină.

Lucră repede şi eficient. Fiind un cod născocit chiar de ea, îi ceru foarte puţin timp. Din nou îşi aduse aminte de mama sa care muncea clandestin pentru biserică, fără ştiinţa bărbatului. În mişcarea religioasă ilegală se alăturase altora la fel de hotărâţi să restabilească puterea Bisericii ortodoxe ruse, prin instalarea unui patriarh care să nu depindă de voinţa partidului comunist.

Când şi când, maică-sa o dusese şi pe ea la întrunirile religioase. Această educaţie religioasă era un secret între mamă şi fiică, ce le apropia şi mai mult. Ca şi când mama Danielei ar fi dus-o la Operă sau la Baletul Rus. Încet-încet, Daniela începuse să admire religia. Chiar de la o vârstă fragedă începuse să fie fascinată de puterea enormă pe care putea s-o emane o idee. Capitalismul, şi poate şi comunismul, erau trecătoare; Dumnezeu nu.

Acest lucru nu i-l spusese maică-sa ci îl descoperise ea singură. Şi nu-l mai uitase, pentru că istoria îl confirmase. Toate sistemele politice erau trecătoare, fiind creaţii ale omului. Dumnezeu însă nu era.

Când termină de transcris, închise caietul şi îl puse la loc în ascunzătoare, având grijă să aşeze cărămizile atent la loc. Apoi se aşeză din nou la masă şi începu să studieze ultimele rapoarte Medeea. Medeea era un proiect pe care îl pusese pe picioare cu trei ani în urmă. Agentul principal era un bărbat pe care Daniela însăşi îl recrutase. Intrase în legătură cu el în timpul unei acţiuni mult mai de rutină. Întâlnirea decursese satisfăcător. La vremea aceea făcuse studii. Cu toate acestea la dispoziţie, îl contactă pe Zhang şi-i făcu o propunere. Acesta refuză. Nu fu surprinsă. Daniela ordonă atunci ca soţia fratelui să fie umflată şi reţinută. Zhang rezistă patruzeci de ore înainte de a capitula, înspăimântat.

Daniela nu o eliberase pe soţia fratelui decât atunci când primi şi evaluă prima informaţie. Cu toate acestea era destul de sceptică, ceea ce părea normal. Zhang îi mai furnizase mici informaţii cam la un interval de o lună. Toate se dovediră de prim ordin.

La început Daniela fusese tentată să se ducă la Karpov, să se laude cu succesul ei şi să mai capete o medalie. Dar aproape imediat se răzgândi. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că trebuie să aibă propria ei glorie şi sursă particulară de informaţii în Beijing. Pe măsură ce Medeea transmitea date, Daniela le cerceta atent, apoi le furniza mai departe câte una, pentru a încerca apele.

Cea mai serioasă probă fu ziua raidului asupra instalaţiei de apă grea din Sinkiang. Oamenii ei arestară trei ingineri care fuseseră cumva cumpăraţi de chinezi. Asta îl făcu pe Karpov s-o ia în vizor. Bineînţeles că dorea să-i afle sursa. Nu-i fusese greu să-l îmbrobodească şi versiunea pe care i-o servi – cum că prinsese din zbor diverse zvonuri care ajunseseră în cele din urmă până la biroul ei – părea perfect plauzibilă.

Într-adevăr obţinu şi medalia. Şi păstră Medeea pentru ea. Acum, citind ultimul raport, fu foarte bucuroasă că acţionase aşa. Se spunea că în cadrul guvernului chinez se ducea o aprigă luptă internă cu privire la Hong Kong. Existau două mari tabere. Durii tradiţionalişti voiau să preia controlul deplin al Coloniei în 1997. Mai sufereau încă în urma felului în care un teritoriu suveran chinezesc fusese extorcat sub vicleană presiune de la împărătească, în 1842. Erau ruşinaţi că alţii conduceau un petic din ţara lor, atât de plin de succes, şi că lumea întreagă presupunea că ei, comuniştii chinezi, n-ar fi în stare de acelaşi lucru. Credeau că dacă Republica Populară Chineză vrea să se găsească pe picior de egalitate cu celelalte mari puteri, era imperativ să demonstreze că posedau expertiza economică necesară pentru a o

face.

Faţa cealaltă a medaliei era reprezentată de aşa-zişii modernişti. Conform raportului Medeea, aceştia erau mai chinezi ca natură – adică mai aproape de spiritul naţiunii decât morala comunistă. Credeau că din moment ce comunismul îi investise cu putere în cea mai populată ţară a lumii, trebuiau s-o folosească, dar în mod superficial. Moderniştii erau convinşi că dacă Republica Populară Chineză era să se ridice ca o putere majoră, trebuia să se adapteze la stilul vestic, cel puţin un timp.

Era nevoie şi de o infuzie puternică de capital. A da peste cap afacerile libere de zi cu zi din Hong Kong risca să pună capăt veniturilor ce intrau în China sau cel puţin să le subţieze până la un nivel aproape inexistent. În ultimii şase ani şi ceva, observase Daniela din propriile studii, comuniştii chinezi se implicaseră mai activ în afacerile din Colonie. În consecinţă profiturile le sporeau.

Cum se întâmpla şi cu ale ei, de când pusese la punct programul pilot acolo. Şi asta, o ştiuse de la început, nu reprezenta decât un antreu. De aceea şi stabilise operaţiunea Medeea.

Ajunse la miezul raportului. Unul dintre modernişti, o foarte înaltă oficialitate, era pe cale să organizeze o operaţie în Hong Kong. După raportul Medeea, obiectivele erau duble. Primul consta în a asigura prevalenţa moderniştilor în problema Coloniei. Celălalt era în mod vizibil să obţină controlul asupra afacerilor monetare şi de lingouri tranzitând Hong Kongul în drum spre Macao.

Să ai controlul asupra Hong Kong-ului! Era cel mai drag vis al Danielei. Până în momentul de faţă însă rămăsese un simplu vis. Înverşunarea aproape obsesivă a lui Karpov să pună în mişcare Moonstone o deranja chiar foarte mult acum, că intervenţia lui Lantin era pe cale să transforme proiectul în realitate. Etalarea aproape neruşinată a forţei militare a Uniunii Sovietice în Asia era, în opinia ei cel puţin, o cale foarte periculoasă. Karpov şi Lantin păreau o pereche de adolescenţi zurbagii care se dădeau mari într-o rablă pârlită. Numai că maşina împotriva căreia alergau se afla în proprietatea Chinei şi mai era şi încărcată cu focoase nucleare.

Daniela îşi închipuia că trebuie să mai fie o cale de a prelua controlul asupra Chinei, în afară de a-i ameninţa graniţele. Hong Kongul era această cale. De îndată ce se asigurase de funcţionalitatea Medeei, acest lucru îi apăruse clar.

Dacă Medeea izbutea să se strecoare în interiorul operaţiunii comuniştilor chinezi, ştia că va putea obţine controlul. Şi odată ce se va trezi supraveghind traficul de aur din şi în Colonie, totul va fi la picioarele ei. Toată acea bogăţie intrând şi ieşind din Macao! Nu figura nicăieri, nu putea fi depistată nicicum. În acest fel se spălau profiturile caselor comerciale. Sume imense treceau chiar şi de acţionari,

neintrând în dividendele acestora, ci luând drumul ocolit al unor conturi în bănci elveţiene ce puteau fi deschise numai de *tai pani.* Aşa se făcea comerţul în Hong Kong de mai bine de un secol.

Să ai la îndemână aceste valuri de bogăţie era ca un vis devenit realitate. Cu astfel de informaţii, Daniela putea să penetreze resursele oricărei case comerciale din Hong Kong. Acestea nu vor mai prezenta nici un secret pentru ea. *Tai panii* vor face ce le va cere ea, mai degrabă decât să fie prinşi cu mâţa în sac.

Daniela reciti pasajul. Pulsul începuse să-i crească. Oh, se gândi, să mă încumet să dau crezare veştilor astea? Gândul de a obţine controlul unei astfel de operaţii şi de a o folosi în scopurile ei, pentru a-şi duce visul la îndeplinire, o ameţea. Respira din ce în ce mai greu. Sunt aur curat informaţiile astea. Dacă sunt corecte. Dacă. Ce dovezi oferă Medeea?

Trase aer în piept de câteva ori, adânc, pentru a putea termina raportul fără ca să-i joace literele chirilice în faţa ochilor.

Informaţia este parţială deocamdată, citi ea, dar te avertizez să nu confunzi lipsa de detalii cu lipsa de veridicitate. Datele au fost culese din sursa cea mai demnă de crezare. Operaţiunea se învârte cumva în jurul unui străin, un vestic pe nume John Bluestone. Este unul dintre cei cinci *tai pani* ce conduc Five Star Pacific, una dintre cele mai importante case comerciale din Colonie.

Bluestone! se gândi Daniela. Doamne, cum era aşa ceva posibil? Citi mai departe. Această informaţie a fost fotografiată dintr-un dosar oficial. Vezi copia alăturată.

Daniela studie ultima foaie, o poză alb negru foarte bună, mărită considerabil. Scoase dintr-un sertar o lupă alungită. O plimbă atentă pe fotografia mărită. Se opri când ajunse la ştampila şi semnătura acelui înalt funcţionar de stat care născuse ideea operaţiunii Hong Kong.

Copie atentă ideogramele, citindu-şi conţinutul pentru sine.

Shi Zilin, spuse ea tare. Acum avea dovada.

Tsun Trei Înjurături stătea la cea mai bună masă a restaurantului Chiu-chow din Causeway Bay. La dreapta sa se găsea o chinezoaică uluitoare, cu pometi înalţi şi o faţă deosebit de expresivă, foarte puţin machiată. Era un chip ce arăta la fel de bine în pat, dimineaţa, ca şi în lumină strălucitoare, noaptea.

La stânga lui Tsun Trei Înjurături se găsea o cutie de douăzeci de picioare plină cu rânduri-rânduri de cuiburi de rândunele, ale căror preţuri variau între patru şi o sută de dolari Hong Kong. Ca şi el, mulţi clienţi îşi alegeau singuri ce doreau, ca apoi acestea să fie transformate într-o supă incredibil de gustoasă. Să alegi cuibul potrivit era desigur o artă, ca şi cel mai mic element culinar din China, iar

Tsun Trei Înjurături se mândrea că este un maestru.

Tocmai îi făcuse cadou amantei sale, Neon Chow, un colier de smaralde. Neon Chow lucra pentru Guvernator şi în timpul zilei era atât de sobră cât i-o cerea slujba. Ce-i plăcea cel mai mult la Tsun Trei Înjurături era că o admira în stare naturală.

Gângurise fără jenă când deschisese cutia dar nu se grăbise să-şi pună colierul înainte de a se arunca peste masa încărcată, cu braţele în jurul gâtului lui Tsun Trei Înjurături.

– *Eeya,* e superb! ţipă ea.

O şuviţă de păr des şi negru i se desprinsese din coafură şi-i atârna cu efect deasupra frunţii late. Tsun Trei Înjurături se uită la ea şi simţi o tresărire nu numai în membrul sacru dar şi mai la nord, în regiunea inimii. Era mereu mai uluit cum această tânără – de numai douăzeci şi trei de ani – îl putea afecta într-atât. Prin simpla mişcare a braţului său remarcabil de graţios, prin simpla atingere a umărului în particular, sau râzând şi umplând o încăpere atunci când se aflau în public, îl ridica pe culmi de nebănuit. Şi când vin norii şi ploaia, of ho!

Tsun Trei Înjurături chemă ospătarul şi îi comandă *te yuan yn,* un ceai de *oolong,* numit Zeiţa de fier a milei. Era atât de tare şi de scump, încât se servea în ceşti de mărimea unui degetar.

– Mă bucur că petrecem câteva ore împreună, spuse ea. Începusem să cred că te-ai săturat de mine.

– Ce-ţi spune colierul?

– Cadourile sunt foarte bune şi frumoase, îşi ţuguiase ea guriţa într-o mutriţă ce-l înnebunea, dar în ultima vreme ai petrecut atâta timp cu Bliss că începusem să-mi fac probleme.

– Afacerile nu trebuie să te preocupe, *heya!*

– Ce afaceri ai putea avea cu propria fiică?

– Ce, eşti surdă?

Boticul se ţuguie mai tare, dar deja el se imunizase. Intrase pe o altă lungime de undă, ceea ce nu era bine pentru Neon Chow şi ea o ştia.

– Uneori mă tratezi ca pe un copil. Nu mai sunt o adolescentă. Am un serviciu de mare răspundere. Îşi dădu capul pe spate. Nu cred că Guvernatorul mi-ar vorbi aşa.

– Atunci deschide poarta de jad către Guvernator, i-o reteză scurt Tsun Trei Înjurături. O să fie el Guvernator dar e un simplu *gwai loh.* Nu ştiam că te dai în vânt după blestematele lor de maniere.

Neon Chow înţelese că sărise peste cal.

– Îmi pare rău că sunt geloasă. Vocea i se transformă într-un susur. Când nu eşti cu mine mă gândesc tot timpul la tine. Dacă vreau să fim împreună nu înseamnă că merit să mă tratezi ca pe o ladă de gunoi.

Tsun Trei Înjurături mormăi ceva. Ceea ce voia să spună că o să se mai gândească. Dacă ea se va purta corespunzător.

Neon Chow îi studie atentă faţa şi puse o mână perfect alcătuită peste una de-a lui. Ochii ei erau întunecaţi precum noaptea şi la fel de strălucitori ca şi pietrele preţioase din noul ei colier. Unghiile îi zgândăriră pielea cu delicateţe, chiar cu o oarecare reţinere.

– Îmi place la nebunie cadoul, spuse Neon Chow, pipăindu-şi smaraldele care luceau misterios la gât. Te iubesc.

Sub masă, membrul sacru al lui Tsun Trei Înjurături începu din nou să dea semne de agitaţie.

Furie. Inima sângerie a nopţii îl devora. După furtună, îşi reculese toate forţele. Mânia era ca o mantie învăluindu-l, încălzindu-l, tămăduindu-i rănile, sau cel puţin îndulcindu-i durerea.

Văzu contururile aşezării de piatră de pe partea cealaltă a prăpastiei şi înţelese că ar vrea să fie acolo. Merse de-a lungul buzei pline de grohotiş, către stânga, mai multe sute de metri. Când se asigură că nu exista nici un drum pe aici, se întoarse şi găsi panta plină de noroi ce ducea spre ravenă.

Ceaţa fumurie fremăta ca valuri de tifon în timp ce el se aventură în inima ei tulbure, scrijelindu-şi podul palmelor, încercând să-şi menţină echilibrul pe pământul care se rostogolea sub picioare. Se lăsă pe spate, continuând să alunece în jos.

Ajungând la o porţiune orizontală se îndreptă şi o porni iute prin ceaţă. Respiraţia îi era fierbinte şi inima îi bătea cu furie. Cu mânie.

Nu vedea nici cerul, nici orizontul. Lumea deveni sidefie, dându-i senzaţia că se află într-o scoică. În jurul lui se amestecau ecouri claie peste grămadă, ţipătul unui şoim, târâitul insectelor, foşnetul rapid al unei hermeline sau a unui bursuc prin tufăriş. Un mozaic natural.

Jake nu dădu atenţie frumuseţii înconjurătoare. Urcând pe marginea ravenei, se duse spre locul unde o văzuse pe Mariana pentru prima oară. Pe drum, cracii pantalonilor i se pătară de sângele ce mustea din iarba înaltă. Zări stânca plată pe care căzuse. Ploaia o spălase.

– Nichiren! strigă el, ridicând capul. Unde eşti? Furia zănatică îi creştea. Nichiren! Urlă ca un animal. O să te ucid!

Se opri în faţa casei. Uşa de la intrare era deschisă, iar veranda era pustie. Un sunet de clopoţel delicat şi Jake întoarse capul. Furin. Clopoţeii verii, copii jucându-se pe ţărm, râzând, fără grijă. Vii…

Lacrimi fierbinţi i se scurseră pe obraji. Mariana, îşi zise, Mariana, eu te-am ucis.

Intră înăuntru şi se uită peste tot. Văzu doar table de *wei qi* cu jocurile în desfăşurare şi un al treilea pe podea, cu piesele albe şi negre împrăştiate în toate cele patru colţuri ale camerei. Se duse şi ridică o piesă albă. Era uşor să omori o piesă. Pur şi simplu o scoteai de pe tablă. Cu o fiinţă omenească era altceva. Gândul că Mariana se

dusese îl tulbura cumplit. Cum o să fie viaţa fără ea? în ultimii trei ani aproape că o ignorase. Făcuseră dragoste când şi când. Niciodată în tot acest răstimp nu simţise nimic, decât o uşurare când termina.

Omul de piatră. Nu aşa îi spusese ea odată? În cele din urmă, îşi transformase confuzia şi frustrarea în mânie pentru a ajunge la el. De ce mai sunt aici, Jake, dacă nu mai ai ce să-mi dai? ţipase ea. Când ne-am căsătorit ne iubeam. Sau cel puţin aşa credeam. Dumnezeule din ceruri, de ce nu-ţi dai seama ce s-a întâmplat cu tine? Râul Sumchun ţi-a distrus toată dragostea, toată omenia. Ceea ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine s-a dus. Jake, înţelegi? Jake, omul de piatră. Quarry este singurul loc pentru tine, ai dreptate.

Mult mai bine, decât străzile murdare ale Hong Kong-ului. Oare familia Maroc ar fi simţit la fel? Nu ştia. Îi vorbiseră atât de mama lui moartă şi de tatăl său. Îi intuia, deşi nu putea să-şi aducă aminte de cum arăta tatăl.

Îi dăduseră bucata de *fu.* Era moştenirea lui, aşa îi spuseseră. Legătura lui cu trecutul, dovadă a dragostei părinţilor pentru el. Nu ştia dacă familia Maroc născocise cele pe care i le spuseseră. Oricum nu avea mare importanţă. Conta cum îşi închipuia el că fuseseră părinţii săi. Cât de mult ar fi dorit să fi fost cu el acum! Simţământul de pierdere îl copleşi din nou, amestecându-se cu durerea pe care o simţea pentru Mariana.

– Oh, Buddha, se gândi. Nu am nimic. Din nou, nu am nimic.

În jurul lui era numai beznă. Locul mustea de umbre. E nevoie de puţină lumină. O scânteie numai. Într-un colţ, găsi mai multe canistre cu petrol lampant. Toate, cu excepţia uneia, erau pline.

Din cauza furiei nu putea gândi coerent. Deschise canistrele, turnând lichidul peste tot locul, până nu mai rămase nimic. Apoi se duse la uşa de la intrare, ieşind în *engawa.* Aici, numai sunetul uşor al *farin*-ului îi ţinea tovărăşie. Amintirile îl potopiră.

Aprinse un chibrit şi-l aruncă.

Un zgomot ca de tunet răsună până spre poalele muntelui. O pală de fum negru şi roşu se ridică în sus, disipându-se în ceaţa lipicioasă, colorând-o sumbru.

Jake se aşează pe pământul încă tremurând, cu mâinile prinse în jurul genunchilor strânşi la piept. Privi flăcările cuprinzând piatra, muşcând din bârnele de lemn învechite. Casa se tânguia în pragul nimicirii.

Jake plângea din nou. Îi părea rău pentru ceea ce furia şi ciuda îl împinseseră să facă. Îi era ruşine. Odată, când era foarte mic, înainte cu mult de a-l cunoaşte pe Fo Saan, ucisese o broască cu pietre. Era uriaşă, urâtă, stând nemişcată ca un idol. La început, Jake aruncase o piatră numai pentru a o face să se mişte. Dar când creatura rămase impasibilă, Jake se înfurie inexplicabil. Azvârli o altă piatră şi apoi o

alta. Mânia i se transformă în furie împotriva broaştei proaste. O bombardă cu pietre pentru a o ucide. Şi animalul continua să refuze să se mişte.

Până când nu mai putu să se mişte, fiind moartă. Acelaşi sentiment de ruşine şi remuşcare îl cuprinse acum pe Jake, care îşi sprijini capul pe braţe.

Cât timp trecuse, nu ştia. Poate că adormise. În orice caz palpita cu imagini de coşmar: Mariana cuprinsă de flăcări, strigându-l; Mariana pe stâncă, sângerând, iar el aplecându-se spre ea, întinzându-se şi împingând-o în hău; Mariana urmărindu-l făcând dragoste cu Bliss, strângându-i sânii, deschizându-i pulpele, morfolind-o cu buzele; Mariana la un vad într-un râu, răsucindu-se în apa tulbure până la genunchi, sângele ei acoperindu-i obrazul, orbindu-l; o mână pe o piatră netedă, braţul ridicându-se, degetele dând drumul pietrei care o loveşte pe Mariana, plesnindu-i faţa în două.

Nu!

Capul îi ţâşni în sus. Ţipase tare cu adevărat? Visase? Faţa îi era inundată de transpiraţie şi începuse să tremure, în jur numai noapte şi lumina stelelor care trimiteau scânteieri pale, albastre.

Stătu nemişcat. Ascultă ţârâitul greierilor şi forfota prădătoarelor nocturne. Auzi vântul răscolind iarba, foşnind printre frunzele copacilor. Începu să-şi adune gândurile.

Înţelese că fusese o prostie să vină aici singur. Era clar că avea nevoie de ajutor. Aici nu era Hong Kong. Nu avea prieteni. Pe nimeni la care să apeleze. Desigur că nu putea admite ca vreun informator din reţeaua sa să-l vadă în halul ăsta. Aceştia trebuiau să-l respecte, dacă voia ca ei să continue să-i furnizeze informaţii.

Respiră adânc şi se gândi la Fo Saan. Ce spusese el odată. „O să vină o clipă, fiule, când te vei trezi în teritoriu inamic, luptând împotriva unui duşman copleşitor; când chiar şi prietenii ţi se vor fi transformat în adversari”.

Cu siguranţă că se găsea în teritoriu inamic. N-o ucisese Stallings pe Mariana? Stallings sau Quarry? De ce? De ce era Mariana cu Nichiren? Cele două fapte imposibile păreau legate. Stallings nu era un ticălos. Era omul companiei. Cine dăduse ordinele? Beridien? Donovan? Wunderman?

Gândul din urmă i se părea înfiorător, dar nu putea nesocoti această posibilitate. Cât de multe fapte nu cunoştea? Cu atâtea întrebări fără răspuns nu-şi putea permite să tragă concluzii pripite, să acţioneze necugetat. Avea de încheiat o socoteală cu Quarry, dar întâi trebuia să descurce nişte iţe îmbârligate. Răbdare.

Şi Nichiren. Prima lui ţintă.

Un lucru era sigur: legătura sa cu Quarry era tăiată definitiv. Dacă nu ştii în cine să ai încredere, nu te încrede în nimeni. Străzile dosnice,

mizere şi periculoase ale Hong Kongului îl învăţaseră această lecţie.

„Când te vei trezi în teritoriu inamic, luptând împotriva unui duşman copleşitor”, Fu Saan îl povăţuise aşa: „caută un sprijin. Dacă nu crezi că cineva poate să te ajute, atunci trebuie să-ţi schimbi felul de a gândi. Află că sprijinul poate să-ţi vină din cele mai puţin probabile locuri”. Jake începuse să mediteze la aceasta. Cercetă fiecare posibilitate, veche sau nouă. De fiecare dată ajunse la aceeaşi concluzie. Exista o singură persoană în Japonia căreia putea să-i ceară ajutor. La prima vedere părea o idee absurdă. Dar se gândi din nou la vorbele lui Fo Saan, care îl îmbărbătară. „Ei bine, ce-am de pierdut,” se întrebă.

Când se lumină începu să-şi croiască drum în jos pe muntele numit Sabia.

Zhang Hua îşi împinse în sus pe nas ochelarii, intrând în biroul ponosit. Gestul nu fu de prea mare folos, căci aceştia îi lunecară din nou, o clipă mai târziu.

Afară, prin sticla de proastă calitate, se zărea piaţa fumegândă Tien An Men, plutind ca în pâcla emisă de ţeava de eşapament a unui camion gigantic.

– Vă simţiţi mai bine, tovarăşe ministru? întrebă, în timp ce lăsă un teanc de dosare în coşul de sârmă de pe birou.

Shi Zilin bombăni ceva, aproape nebăgându-l în seamă. Era cufundat într-un maldăr de note informative pe care Zhang Hu le văzuse când îi fuseseră aduse, cu puţin timp înainte, de un curier în uniformă.

– Arătaţi bine, spuse Zhang Hua, privindu-l atent pe Zilin sortându-şi foile în două teancuri. De fapt, îşi zise, ministrul nu arată bine de loc. Era palid, iar Zhang Hua era sigur că observă un tremurat şi mai accentuat al mâinilor acestuia. Probabil că tratamentul de acupunctură nu mai ajuta.

Ochii lui Zilin se ridicară în sus, intersectându-se cu privirea intensă a lui Zhang Hua care, ca un copil prins în flagrant delict, îşi întoarse capul uşor.

– Transpiri, prietene, spuse el, studiindu-l atent. Nu te simţi bine?

– Ba da, tovarăşe ministru.

– Hai, hai, spuse Zilin, întinzând o mână. Nu trebuie să ne formalizăm între noi, nu, Zhang Hua? Văzu încotro se uită asistentul său. Închide uşa şi aşează-te lângă mine, prietene.

Când Zhang Hua termină de făcut ce i se spusese, Zilin strânse dosarul în care se găseau notele. Ochii lui negri şi bătrânicioşi cercetară faţa bărbatului mai tânăr. Anii care trecuseră nu-i luaseră nimic însă din sclipirea de inteligenţă.

Ridică un ceainic *cloisonné* şi o cană asortată de pe o măsuţă joasă

de lemn de lângă el.

– Ia nişte ceai, o să te remonteze. Turnă şi-i dădu ceaşca. Tremurul mâinii fu perfect vizibil. E călduţ. Nu mai suport fierbinţeala ca în tinereţe. Acum ceaiul mă răcoreşte, iar atunci mă încălzea.

Cei doi bărbaţi sorbiră în tăcere. Zilin se uită în ochii lui Zhang Hua.

– De mult am hotărât să devin gardianul celest al Chinei. Cei care mă urmează trebuie să accepte această povară.

– Ştiu, Lao Shi, dar situaţia asta cu Wu Aiping nu poate decât să aibă consecinţe nefaste pentru noi. Mă tem că este prea puternic. E aşa de tânăr pentru cineva cu atâta putere. Se află în fruntea celei mai faimoase academii din China. Singurul lor scop este să găsească forţa militară de disuasiune care să înlăture pericolul sovietic de la graniţă. Grupul plasat împotriva dumneavoastră nici că putea să fi găsit un conducător mai bun. Spiritul său militarist este foarte apreciat la Beijing. Şi adepţii lui se înmulţesc pe zi ce trece. Dacă Wu Aiping va câştiga…

Ridică din umeri, neîncheindu-şi ideea.

Zilin suspină şi puse ceaşca jos.

– Întrevăd acest viitor, prietene. Nu, nu mă refer la Wu Aiping. Dar la cineva ca el. Da, e puternic. S-ar putea chiar să ne înfrângă. Dar noi nu trebuie să încetăm să ne opunem. Fără noi China este sortită pieirii. Noi suntem viitorul ei. Am ştiut asta de mult, aşa cum am simţit că este nevoie de mine pentru a modela acest viitor. Am mai înţeles însă că pentru a realiza asta, este nevoie de multă concentrare şi sacrificiu. Eu n-am putut să le am pe toate, ca aceia care s-au ridicat şi s-au prăbuşit cum s-au prăbuşit, din cauza mitului auto-măririi. Cian, Mao şi ceilalţi au crezut că fiinţa lor poate cuprinde toată lumea. S-au înşelat.

– Numai eu am supravieţuit, Zhang Hua, continuă bătrânul după o scurtă pauză. Din cauza devoţiunii mele. Nu pentru mine. Precum un călugăr budist am avut zeul meu căruia i-am dedicat întreaga viaţă. Pentru a servi China aşa cum am făcut-o, a trebuit să mă dezbar de toate posesiunile lumeşti. Toate.

Un scurt timp singurul zgomot ce se auzi fu „torsul” metalic al ventilatorului cocoţat pe un dulap. Mişcându-se, le împingea un şuvoi de aer lipicios peste obraji.

– Uneori, zise Zhang Hua cu un uşor tremur în voce, este important să ştii că eşti în inferioritate.

– Prietene, asta crezi tu despre noi acum? După tot timpul petrecut împreună, aşa de uşor ţi-ai pierdut încrederea?

– Niciodată nu trebuie să renunţi la speranţă, spuse Zhang Hua. Cu colţul ochiului urmări tremurul mâinii ministrului. Nu am vrut să vă dau impresia asta.

– Bine. Acum termină-ţi ceaiul, Zhang Hua. I-am promis tatălui tău

că o să am grijă de tine şi eu mă ţin de cuvânt.

Închise din nou ochii şi se gândi la sacrificiu. Toate manipulările pe care le făcuse şi continua să le facă. Toate vieţile omeneşti pe care le azvârlise într-un ritm de dans pe care numai el îl dicta. Ăsta era viitorul pe care şi-l imaginase pentru China? Da, cu siguranţă. Să vorbeşti despre sacrificiu era foarte frumos. Adevărata sa natură însă n-o înţelegeai decât după ce acţionai.

„De cât timp nu am mai fost fericit?" se întrebă. Căzu pe gânduri câtva timp, dar răspunsul îl ocoli.

Stallings voise să se ducă să călărească. Chiar îl contactase pe şeful grajdului de la „Cinematograf" pentru a-i pregăti armăsarul.

Apoi se răzgândise. La mijlocul unui mic dejun, compus din fulgi de porumb şi căpşuni, se ridică de la masă, lăsând mâncarea pe jumătate şi-i spuse grăjdarului la telefon că nu mai vine. Apoi se duse la biroul din strada H.

Dormise în timpul zborului de întoarcere din Japonia, dar nu prea bine. Visase că este urmărit. Era într-o pădure sumbră. Mergea călare, îndepărtându-se de scena unei „lichidări". Fusese descoperit nu se ştie cum. Crenguţe îi biciuiau faţa şi umerii. Deşi încerca să se ferească, pomii continuau să-l chinuiască, până când se simţi însângerat şi rănit în toate părţile expuse ale corpului. Apoi cămaşa începu să i se răsucească.

Era din ce în ce mai convins că este astfel pedepsit. Dar pentru ce? Îşi dusese impecabil misiunea la bun sfârşit. Ucisese din nou.

Apoi i se năzări că omorâse pe altcineva. Gândul îl înspăimântă. Atunci îşi dădu seama că este urmărit. Cum era posibil? Fusese atât de atent. Ca întotdeauna.

Şi totuşi auzea tropot de copite în spatele său. Îşi îmboldi bidiviul, ceea ce înteţi biciuirea crengilor. Nu putea înainta mai repede.

Copitele calului ce-l urmărea îi bubuiau în urechi şi simţi că trebuie să-şi înfigă călcâiele în coastele armăsarului. Aplecându-se peste coama spulberată de vânt a animalului, îi strigă în urechi, plesnindu-l peste gât pentru a-l face să alerge mai repede.

Umbre se pogorâră asupra lui din toate părţile. Nu putea vedea cerul. Sângele îi curgea rapid din toate zgârieturile. Cu cât avansa mai repede, cu atât mai sever era pedepsit. De ce?

Zgomotele urmăritorului se apropiară şi mai mult, iar Stallings întoarse capul. Văzu un cal fără călăreţ, cu nările umflate şi ochii lucind demonic.

Ţipase atât de puternic încât doi stewarzi se repeziseră la el. O tânără femeie cu păr castaniu şi o aluniţă în colţul gurii rămase cu el şi în final îi dăduse chiar numărul ei de telefon, ceea ce nu fusese prea rău până la urmă.

Visul îl bântuia mereu pe Stallings: atunci când era acasă şi făcea un duş fierbinte pentru a-şi îndepărta mizeria călătoriei; mâncând feluri chinezeşti anoste din cutii pline de sos de soia şi glutamat de monosodiu; făcând dragoste cu Donna, stewardesa cu păr castaniu; la clubul de sport unde ridica greutăţi.

Spre deosebire de alte vise, nu se risipise la sfârşitul nopţii odată cu venirea zorilor. De aceea îşi contramandase ora de călărie şi sărise în maşină, înainte de a-şi termina micul dejun.

Visul nu-i dădea pace. Atinsese o coardă sensibilă, în acelaşi timp născând în el o teamă adâncă. De ce?

Era pe cale să afle.

Aşezat în biroul său fără geamuri, Stallings puse în funcţiune terminalul. La Quarry fusese construit un computer Xicor cu mai multe generaţii peste ceea ce se găsea în mod normal pe piaţă. Computerul principal GPR-3700 era adăpostit într-o cameră cu temperatura şi umiditatea controlate şi fără praf, la subsolul clădirii Quarry.

Îi veni în minte calul fără călăreţ. Se gândi cum o luase pe Mariana Maroc în vizor, cum trăsese cocoşul, unu, două, trei gloanţe străpungând furtuna, în noapte. O revăzu doborâtă în iarbă, cu ochii măriţi de surpriză.

O pierdu apoi în furtună, ca s-o regăsească peste câteva clipe cu spatele la peretele de stâncă. Şi Jake care-l descoperise. Apoi din nou Mariana, prăbuşindu-se în întuneric.

Se gândi la calul fără călăreţ. Şi la ruşii de pe creasta Săbiei. Ce ironie, se gândi Stallings. Dacă Jake nu s-ar fi ocupat atât de eficient de aceştia, Mariana Maroc ar fi putut fi încă în viaţă. Poate.

Calul fără călăreţ. Ruşii. Ce naiba făceau acolo? Dacă le dibuiseră operaţia… dar Wunderman nu făcuse nici un comentariu în acest sens la aeroport când îl luase pe Stallings, şi-l instruise pe drumul cu maşina spre casa stil federal de pe strada S, din Georgetown. Era numai la o stradă distanţă de Dumbarton Oaks şi Stallings fusese foarte deranjat de faptul că superiorul său îi invadase pacea domestică. Casa lui era casa lui şi basta. Nu-şi ducea lucrul niciodată acasă. În plus, stewardesa cu păr castaniu era pe drum. Deşi, după cum se dovedise mai târziu, spectrul calului fără călăreţ făcuse întrevederea nu prea reuşită.

Stallings deschise ochii şi văzu luminându-se pe ecran graficul LUNI ACCES LIBER. GPR-3700 avea şapte căi de acces, după zilele săptămânii. „Luni” era cel mai puţin secret, iar „Duminică” cel mai ascuns. Agenţii şi ofiţerii obţineau codurile de acces către nivele secrete pe măsură ce urcau în ierarhia Quarry. Stallings, ca membru al consiliului intern al celor cinci, ce-l includea şi pe Preşedinte, avea acces până la nivelul şapte inclusiv, deşi niciodată nu se obosise să ajungă atât de departe.

„Joi” era nivelul care-i era cel mai familiar, terenul pe care îl folosea cel mai ades când avea de elucidat o problemă mai spinoasă.

Acum, după ce petrecuse trei ore la acest nivel, nu-l mai găsi adecvat. Nu putea descoperi nici o explicaţie pentru prezenţa ruşilor.

Se lăsă pe speteaza scaunului, apăsându-şi degetele peste ochi şi masând uşor. Încă îl deranja să privească ecranul luminat.

Motivul putea fi pur şi simplu că aceştia nu erau ruşi sau agenţi KGB. Oriunde se afla, exista un astfel de contingent. Învăţase să trăiască cu ei, la fel cum un om sărac se obişnuieşte cu gândacii în apartamentul său cu chirie. Nu, oamenii aceia reprezentau ceva special. Departamentul „S”, KVR. Domeniul generalului Vorkuta, iar Stallings oricât de misogin ar fi fost, învăţase să respecte inteligenţa şi intuiţia remarcabilă a acelei femei.

Unităţi conduse de ea îi stricaseră deja două operaţiuni anterioare – şi încercaseră şi pe a treia – în ultimii doi ani. În Angola, Liban şi – unde încă? – Guatemala, da; avea dificultăţi cu ţările din America Centrală, prea se asemănau.

Prima oară fusese cel mai cumplit – cursa aceea pe costişa unui munte din Guatemala, într-o maşină care ar fi trebuit pensionată în urmă cu zece ani. Dar a treia dată fusese cel mai dur. Căpătase două gloanţe de calibru 38, în umăr şi braţ, iar altul îi trecuse razant pe lângă ţeastă.

Toate KVR. Toate misiuni plănuite de generalul Vorkuta.

Stallings deci, învăţase foarte iute să o respecte. Se suci pe scaun şi apăsă pe taste un alt cod de acces: VINERI. ACCES LIBER. Degetele îi zburau pe taste ca şi când ar fi mângâiat un cal. Începu să treacă în revistă operaţiunile KVR . „Să mergi înapoi, îşi spuse Wunderman, este adesea cea mai bună metodă de a folosi banca de memorie. Dacă ai o problemă în prezent, aceasta are cu siguranţă o origine în trecut”.

Lista indica treizeci şi şase şi se apucă să cerceteze fiecare dosar în detaliu. Dădu de operaţiunea Guatemala şi controlă data pentru a se asigura că aceasta coincidea cu propria sa operaţiune. Trecu de informaţii de rutină până ajunse la sfârşit şi descoperi o notiţă electronică de subsol. Căută, dar nu află de unde provine. Degetele continuau să-i valseze pe taste.

SÂMBĂTĂ. ACCES LIBER.

Acum găsi ceea ce căuta. MATAS SANDINAR MOARE – aici apăru o dată cu trei zile după ce operaţiunea lui Stallings eşuase – OTRĂVIT. Stallings se opri uluit. Citise ştirile despre moartea lui Sandinar, care fusese la vremea respectivă preşedintele republicii. Se spusese că se datora unui puternic atac miocardic. Ce mai era şi treaba asta cu otrăvirea?

Stallings suci şi răsuci lucrurile. Sandinar se opusese temeinic lui

Carlo Guerrera, „ţinta” lui Stallings. După moartea lui Sandinar, Guerrera luase puterea, întărindu-şi armata de lepădături, până când, peste şase luni, Stallings intrase din nou în Guatemala şi-l lichidase pe liderul rebel.

Continuă cu studiul operaţiunilor KVR disponibile la acest nivel de informaţii. Dădu de Angola. Şi din nou, găsi o notă de subsol care nu ţinea de nivelul respectiv. Căută la Liban, nu găsi nici o explicaţie şi merse mai departe.

DUMINICA. ACCES LIBER.

Pe ecran apăru un asterisc luminos: CHOJO MTUBA MOARE PRIN ASFIXIERE DATORITĂ STRANGULĂRII CARTILAJULUI CRICOID. Data era la o săptămână după operaţiunea întreprinsă de Stallings. Diverse rapoarte publicate indicau moartea lui Mtuba în urma unei căzături de pe calul său, ce se cabrase brusc la întâlnirea cu un şarpe.

Ca şi în operaţiunea din Guatemala, Mtuba fusese generalul facţiunii ce se opunea insurgenţilor conduşi de „ţinta” lui Stallings. Acestea erau numai două dintre multele acţiuni ale lui Stallings, dar ceea ce-i sări în ochi fură adnotările referitoare la asasinat. Erau în aşa fel scrise şi plasate pentru a părea opera Quarry-ului. Aşa ceva însă nu era posibil. Nu se putea concepe ca lichidarea lui Sandinar şi a lui Mtuba să fie dictate de Quarry. Era contrar politicii organizaţiei.

Stallings îşi aminti de ruşii de pe Sabie. De calul fără călăreţ. Continuă.

Şi ajunse în fine la Liban. Era „îngropat” într-un maldăr de date incompatibile, ca o piatră preţioasă în moloz. Dacă nu ar fi persistat în învăţatul mânuirii unui computer, probabil că n-ar fi putut descoperi nimic.

Se întrebă de ce informaţia se găsea la acest nivel. Din punctul lui de vedere, fusese o operaţiune aproape de rutină. Da, descoperise echipa KVR care-l urmărea. Dar după Guatemala era deja avertizat şi se prinsese de prezenţa lor la scurt timp după ce ajunsese la destinaţie.

Pusese la cale o fentă şi o folosise de minune, ajutat de „arma” favorită a ruşilor: dezinformarea. Aşa că în timp ce echipa KVR îl aştepta să apară la ceea ce credeau a fi punctul de întâlnire, el era în altă parte a oraşului, trimiţând un glonţ în capul lui Mahomed Al-Qassar, de la o distanţă de aproape trei sute de metri. Complet terminat. Aşa venise sfârşitul unuia dintre cei mai puternici şi de temut lideri de facţiune pro-sovietică din Orientul Mijlociu. Venise şi plecase din ţară în treizeci şi şase de ore. Deh, ce părere ai de această performanţă, generale Vorkuta?

Dar de ce se găsea informaţia la cel mai secret nivel?

În cele din urmă, după mai multe mişcări pe computer, descoperi treaba. După care îşi dori să n-o fi făcut. Răspunsul era ascuns într-un

fişier adiacent. Un alt asterisc electronic. De vreme ce acesta era cel mai secret nivel, în altă parte nu mai putea fi plasat.

MAHMED AL-QASSAR, citi el, LICHIDAT – cu data corectă – CONFORM ORDINELOR. AGENT DUBLU PENTRU TIMOTHY LAINE.

Ochii lui Stallings aproape că săriră din orbite. „Nu”, îşi spuse el. „Aşa ceva nu e posibil”. Timothy Lane era directorul lui Central Intelligence Agency.

Extrem de tulburat, Stallings se întoarse la dosarul Liban, gândindu-se dacă era posibil să fi ucis unul din proprii agenţi. Cum era posibil aşa ceva? Se duse la sfârşitul dosarului. Se oprea la jumătate de frază. Apăsă tasta de acces de mai multe ori, dar nu obţinu nimic, încercă să studieze toată informaţia din nou, dar ecranul se goli brusc.

Aducându-şi aminte de ce învăţase, apăsă pe tasta de control şi în faţă îi apărură următoarele:

CONTINUAREA DOSARULUI ESTE STRICT SECRETĂ. NUMAI PENTRU OCHII DIRECTORULUI QUARRY. FOLOSEŞTE COD ACCESS PENTRU *YAHU.*

„Pentru numele lui Dumnezeu, ce este *Yahu”,* se întrebă Stallings. Îi trebuiră trei telefoane, ultimul dat unui lingvist şi o excursie până la biblioteca Congresului, pentru a afla.

Yahu, se pare că era un cuvânt birmanez. În cultura lor, termenul indica cea de-a opta zi a săptămânii.

În mintea lui Jake apăru un fragment din caligrama de pe pergamentul din casa lui Mikio Komoto. „Când generalul pedepseşte un criminal, inima armatei este strict controlată”.

Bănui că acum era vorba de mentalitatea generalului, atât de explicit arătată pe acel steag, cea care îl conducea pe Komoto. Ştia că era imperativ necesar să-l înţeleagă pe acest om, înainte de a-i face faţă. Altfel era clar că, după ce făcuse în casa *oyabun*-ul *yakuza,* n-avea nici o şansă. Komoto avea să-l pedepsească pentru a da un exemplu trupelor sale.

Jake venise la casa Komoto atunci când se îndreptase cu maşina spre munţi. Asta pentru că oyabunul era singurul dintre duşmanii lui Jake care, potenţial, putea fi transformat într-un aliat.

Totul depindea de ce fel de om era Komoto în spatele măştii sale. Şi asta făcea următoarele ore foarte riscante şi periculoase. Jake trebuia să acţioneze după ureche, schimbând tacticile pe măsură ce Komoto se dezvăluia. Dacă se dovedea un lacom, Jake avea să se folosească de această trăsătură. Dacă era un om moral, şi această faţetă putea fi transformată într-un avantaj.

Michi. Calea. Jake trebuia să o descopere pe cea corectă dacă voia să-l găsească pe Nichiren şi bucata de *fu* pe care Mariana i-o luase.

Era ceva mai devreme decât în prima seară când Jake vizitase

locul. Se apropie de casă în acelaşi mod. De data asta văzu două maşini în faţa casei. Una era a lui Komoto şi stătea mai aproape de intrarea luminată.

Ajunse din nou la gardurile vii bine îngrijite. În spate se zărea grădina particulară. Mirat de forma acesteia extrem de prelungă, Jake îi dădu ocol. La capătul îndepărtat găsi explicaţia, care nu-l surprinse foarte tare. Sub ramurile unui cedru japonez descoperi o *marumono.* Era suspendată de o sfoară. Ridică o mână şi o puse în mişcare, legănând-o înainte şi înapoi, ca pe un pendul. Făcu să renască în el amintiri, ca undele născute de o piatră aruncată într-un lac liniştit.

Marumono era una din ţintele tradiţionale pentru *kyujutsu,* o pernă rotundă plină de paie şi resturi de bumbac, apoi acoperită cu piele tăbăcită.

Timp de secole săgeata şi arcul fuseseră principale arme ale soldatului japonez. Numai samuraii aveau dreptul să folosească sabia, arcul şi săgeţile. Oamenii de rând mânuiau ţeapa şi bâta.

Kyujutsu era arta marţială a trasului cu arcul. Explicaţia pentru care *marumono* stătea spânzurată decurgea din originile trasului cu arcul care, după Fo Saan, apăruse odată cu luptătorii călare. Astfel, antrenându-se, aceştia învăţau să lovească o mulţime de ţinte, incluzându-le pe cele mişcătoare. Asta era *marumono,* cea mai dificilă dintre toate.

În epoca feudală fiecare casă de samurai poseda o varietate de *yaba* sau locuri de tras cu arcul pentru practică. Jake îşi zise că lucrurile nu s-au schimbat prea mult.

Luând o decizie rapidă se întoarse la intrarea principală şi după ce se furişă pe poteca pietruită, bătu la uşă.

Aceasta se deschise într-o clipită, Toshi stând în prag. Clipi des la vederea lui Jake. Părea că vede o figură descinsă direct din iad.

Mâna i se îndreptă spre centură. Întinse un pistol mic de calibru 38 spre stomacul lui Jake.

Jake rămase nemişcat. Se gândise să ridice mâinile deasupra capului dar, observându-l atent pe Toshi, hotărî să nu facă nici o mişcare. În schimb îşi controlă respiraţia. Nu-i plăceau armele de foc. Nu se antrenase niciodată cu acestea, dar nu din cauza asta avea o astfel de teamă sănătoasă de ele. Conform experienţei sale, nu bărbaţii se folosesc de arme de foc, ci băieţii se jucau cu acestea.

În mâinile unui asasin de meserie o puşcă constituia o unealtă eficientă. Altfel, lui Jake armele de foc nu i se păreau prea folositoare, fiind masive, greu de trecut prin paza unui aeroport, supuse greşelii şi de cele mai multe ori dând obişnuinţă. Reprezentau soluţia omului leneş pentru a ieşi din situaţii periculoase. Dacă aveai o armă de foc nu trebuia să gândeşti. Ocheai şi trăgeai. Aceeaşi soluţie pentru toate problemele.

În plus, era periculos să te bazezi atât de mult pe un sistem mecanic. Era o atitudine de băieţandru, influenţând puternic mentalitatea unui puşcaş.

Privindu-l pe Toshi, Jake văzu că acesta nu diferă de ceilalţi. Era îndrăgostit de arma lui, de puterea pe care aceasta i-o dădea asupra celorlalţi.

„Caută întotdeauna slăbiciunea spiritului unui duşman”, îi spusese Fo Saan. Jake ştia că o descoperise pe cea a lui Toshi. Asta nu-l făcea mai puţin periculos, ci o leacă mai manevrabil.

– Vreau să-l văd pe Komoto-san, spuse Jake.

– O să vezi ce-ţi zic eu să vezi, replică Toshi. Barbarule! Învârti pistolul înspre Jake. Poate că ar trebui să-ţi zdrobesc rotulele, una după alta. Zâmbetul lui părea rictusul unui mort. În felul ăsta ai înţelege respectul cu care trebuie să ne priveşti.

– Spune-i lui Komoto-san că am un mesaj urgent pentru el.

– Spune-i chiar tu, râse Toshi. Ţeava pistolului descrise un cerc, de la inima lui Jake până spre burtă. Aparent consideri că această casă ţi-e deschisă, aşa că n-ai decât să treci peste mine. Să vedem cât de departe ajungi. Faţa i se întuneca pe măsură ce sângele i se urca la cap. Jake îşi zise că trebuie să intervină, altfel risca să fie împuşcat.

– Spune-i lui Komoto-san…

– Ce să-i spună lui Komoto-san?

Jake zări o figură în penumbra holului, în spatele lui Toshi. Îl văzu pe *yakuza* înţepenind, recunoscând vocea.

– Nu am încercat să te supăr, *oyabun,* spuse Jake, aducându-şi aminte de ameninţarea lui Komoto.

– Acum mi te tângui, domnule Richardson. Ce mai urmează? O să mi te târăşti la picioare, cerându-mi iertare?

Dispreţul din vocea lui era evident.

– Credeam că nu porţi discuţii cu barbarii.

Urmă o tăcere. Jake ştia că joacă un joc extrem de periculos. Komoto putea să-l ucidă acolo, în prag şi nimeni din Japonia nu avea să pună nici măcar o întrebare. Dar Jake mai ştia şi că nu are altă şansă. Timpul era preţios şi trebuia să străpungă armura tradiţională a acestui om.

– Asta cu greu se poate numi o conversaţie, spuse Komoto. Nu aud decât greierii şi propria mea voce.

– Am venit să-ţi spun asta, articulă Jake, ştiind că-şi joacă ultima carte. Mă numesc Jake Maroc şi l-am omorât pe Keii Kisan.

Cu o mişcare bruscă din cap *oyabun*-ul spuse:

– Du-l în casă. În camera de şase *tatami* şi ţine-l acolo până când sunt gata.

Toshi făcu întocmai, ochii lui reci fixându-l pe Jake, sfidându-l să îndrăznească vreo mişcare. Văzând că nu întreprinde nimic, întinse o

mână şi-l apucă, târându-l violent peste prag.

Împinse uşa, închizând-o şi şuieră:

– Pantofii.

Jake şi-i scoase, aplecându-se unde arăta Toshi, ca să-i pună într-un dulăpior de lemn în spatele uşii. Când se ridică, Komoto dispăruse.

Toshi îl conduse de-a lungul holului prost luminat, prin uşa deschisă, în aceeaşi cameră în care fusese dus prima oară. Toshi îl aşează vizavi de alcov, cu un scop precis, fără îndoială.

Întreaga casă era cufundată în tăcere, ca şi când noaptea s-ar fi pogorât peste tot. Auzi un foşnet uşor şi uitându-se prin cameră văzu cum fâlfâie pergamentul. Îşi mută privirea şi descoperi că paravanele *shoji* erau deschise către grădină.

Întunericul părea să fi căpătat o prezenţă fizică. Nu erau nici stele, nici Lună. O pânză de catifea se strecura în interior din afară. Căldura zilei nu dispăruse complet, ceea ce înteţea sentimentul de întunecime.

Jake închise ochii. Putea să-şi audă respiraţia, iar peste o altă clipă şi pe cea a lui Toshi. Încercă să deducă starea emoţională a acestuia după profunzimea şi ritmul respiraţiei. Simţea cum tensiunea năvăleşte din *yakuza* în valuri. O să trebuiască să ţină minte asta.

Când Komoto îşi făcu apariţia în cameră era îmbrăcat ca un samurai din secolul XVIII. Purta o bluză de mătase întunecată, lejeră şi tradiţionala *hakama* neagră, fusta despicată a arcaşului.

Yakuza întinse o mână şi împinse umărul lui Jake. Jake străbătu camera, cu ceilalţi doi bărbaţi în urma sa.

Se trezi în grădina *kyujutsu.* Văzu mai multe arcuri aliniate pe un suport. Toate aveau între şapte şi opt picioare lungime, fiind arcuri tradiţionale, confecţionate din bucăţi de bambus. Lângă ele se afla un *yadate,* un suport cilindric plin de săgeţi.

Îl simţi pe Toshi avansând spre el şi punându-i o mână pe umăr! Se întrebă dacă ar trebui să-l atace acum. Dar nu văzu nici un folos în asta.

Trebuia să fie *kyujutsu.* Prinsese deja mai multe lucruri importante despre Komoto, cunoscându-l mai bine decât înainte. Înţelese că dacă îl punea acum jos pe Toshi, îşi strica orice şansă de a afla ceva, ceea ce nu-şi putea permite.

Îl duseră în capătul îndepărtat al grădinii. *Marumono* se legăna uşurel în cedru.

– Ştii ce să faci, îl auzi pe Komoto. Vocea părea ciudată şi tulbure în întuneric, ca venind de la o fantomă.

Jake simţi cum o sfoară îi înlănţuie încheieturile mâinilor. Se strâmbă când Toshi o strânse tare, înnodând-o. Pe urmă Toshi îl răsuci cu faţa spre celălalt capăt al grădinii, unde săgeţi şi arcuri stăteau paşnice, aşteptând.

Toshi nu mai avea arma. În schimb avea o bucată de sfoară în mâini. Îl împinse pe Jake puţin în spatele ţintei, cu spinarea lipită de cedru. Apoi îl legă fedeleş de trunchi, atât de strâns, că n-avea cum să se mişte.

Ţinta atârna chiar în faţa lui Jake, acoperindu-i perspectiva.

– Minciuna se pedepseşte, auzi vocea lui Komoto zburând spre el. Ca şi pătrunderea în casa cuiva, sau atacarea unui membru al clanului. Treburile *yakuza* sunt treburi *yakuza.*

– *Oyabun...*

– Nu te tângui, barbare, dispreţul apăru din nou în glasul lui Komoto. Ai fost avertizat şi ai ignorat avertismentul. Nu zic că mă surprinde. Eşti un necioplit. Acum trebuie să-ţi iei pedeapsa.

Jake simţi că *oyabun*-ul se îndepărtează. Nu însă şi Toshi. Peste o clipă *yakuza* se întinse şi puse ţinta în mişcare. Ca un pendul în faţa lui Jake, înainte şi înapoi, marcând scurgerea secundelor.

Noaptea era tăcută, călduroasă. Tic-tac, răsuna mişcarea ţintei. Un timp nesfârşit, când nu era nimic de văzut sau de auzit. Jake se simţi din nou pe Cheung Cau, până la genunchi în marea Chinei de Sud. Înconjurat de ceaţă. Strigându-l pe Fo Saan.

Apoi auzi şuieratul, teribil din cauza repeziciunii, spintecând moliciunea nopţii.

Prima săgeată se înfipse în ţintă.

David Oh băgă cheia în broasca apartamentului lui Jake şi Marianei Maroc, din Mid Levels, Hong Kong. Uşa se deschise spre interior, iar el păşi înăuntru.

Simţi un amalgam de mirosuri: izuri de mâncare şi parfum de-al Marianei. Peste tot se aşternuse un strat subţire de praf. Pe fereastră observă că afară s-a făcut întuneric. Luminile străzii se aprinseseră, iar jos, în port, jonci pluteau lent, cu pânzele întinse ca nişte aripi negre pe fundalul cerului de ametist. Era ora cinei.

Cercetă tacticos toate camerele. David Oh n-ar fi putut spune cu siguranţă ce anume caută. Ceva nelalocul lui, poate o indicaţie privind motivaţiile Marianei, un semn unde dispăruse Jake. Sigur că acesta respectase măsurile de securitate în ceea ce o privea pe Mariana. Deci ce ar fi putut şti ea? Ce secrete ar fi putut să-i dezvăluie lui Nichiren despre afacerile lor? Stomacul lui David Oh era totuşi chinuit de o nelinişte, iar gustul coclit din gură persista. Ca şi când ar fi înghiţit sânge toată dimineaţa. Se rugă la toţi zeii ca Jake să nu fi plecat în Japonia de capul lui.

Ieşi din baie. Nimic. Intră în bucătărie. Privi pe fereastră în jos, la o alee micuţă ce ducea la gura garajului. Porţiunea de beton pătată de ulei era nespus de urâtă în comparaţie cu vederea învăluită în ceaţă a Insulei şi, dincolo de port, Kowloon, o bijuterie în amurg, strălucind în

„montura” pe care o reprezenta Marea Chinei de Sud.

Se întoarse spre cameră. În chiuvetă se găseau pahare şi vase murdare. Pe masa rotundă, o farfurie cu resturi de mâncare. Alături, stătea un pahar încă pe jumătate plin cu vin. Îl prinse de picior, ridicându-l şi mirosind băutura. Un vin roşu sănătos. Jake ar fi preferat *sake.*

„A plecat în grabă, gândi. Nu era genul ei. Mariana era ordonată şi disciplinată. Vase murdare în chiuvetă? Niciodată. Şi totuşi, uite-le acolo”. Se uită din nou în chiuvetă. Rămăşiţele de mâncare de pe acestea păreau mai puţin vechi. Întinse un deget şi cercetă. Cu hotărâre, erau mai puţin uscate. Cineva mâncase aici după plecarea Marianei. Dar cine? Nu Jake. El deja trebuie că se găsea în Tokio.

David Oh se aplecă şi privi de aproape la maldărul de vase. Petele de grăsime erau uneori indicaţii preţioase. Cu privire la mâncare, cel puţin. Scoase din buzunar nişte bandă adezivă, rupse două bucăţi şi le aşeză ordonat pe marginea a două dintre farfurii.

Numără treizeci de secunde apoi le desprinse încet, cu o mişcare continuă. Era important să păstrezi lentoare în acţiune dacă voiai să nu distrugi banda. Apoi aplică rapid cele două bucăţi pe un carton alb curat. Se duse la fereastră pentru ca să-şi admire isprava. Sub banda transparentă protectoare văzu două amprente perfecte.

Băgă în buzunar cartonaşul şi se duse în bucătărie, gândindu-se că poate nici nu contau. Dar intuiţia îi spunea că amprentele ar putea fi importante.

– Face-le-aş pe din dos ceva duşmanilor noştri, intonă el în singurătatea camerelor.

Rânjind, Toshi trase *marumono* din faţa lui Jake. Săgeata trimisă de Komoto prin beznă străpunse ţinta cu atâta forţă că o împinsese înapoi. Săgeata se înfipse razant lângă faţa lui Jake, ţinta în mişcare plesnindu-l peste ureche şi obraz.

Mâna lui Toshi se întinse spre fundul pantalonilor lui Jake.

– Ce mai faci, bravule *iteki?* Ai făcut pe tine? Bombăni. Nu? Eh, e timp suficient să-ţi arătăm ce barbar eşti.

Se îndepărtă foarte puţin de Jake şi puse din nou ţinta în mişcare. De data asta din cauza greutăţii suplimentare a săgeţii, arcul descris de *marumono* era mai strâns. Aproape că atingea o parte a capului lui Jake.

Întuneric. Noaptea teribilă înghiţindu-l, în timp ce din pământ emana căldură. Se gândi la Fo Saan. Şi se întrebă dacă ceea ce făcea acum nu semăna cu ridicarea unui castel de nisip. Groaza stătea ghemuită undeva pe aproape, în străfundul conştiinţei. Dacă era însă numai o iluzie, atunci ea singură despărţea calmul de frică. O atrase spre sine, învelindu-se în ea ca într-o mantie.

Un zgomot furios seceră noaptea. Abia avu timp să respire. Simţea cum trupul i se strânge la extremităţi, fapt care-l tulbură. Asta era rezultatul impulsurilor de teamă ce se strecurau prin plasa iluziei. În fond, nu prea se găsea în siguranţă. Nu te gândi! Respiră, îşi zise. Respiră.

Era dificil când ştiai ce şuieră în noapte spre tine.

Zvâââr!

Ca ecoul unui pistol. O clipă mai înainte simţise o adiere minusculă anunţându-i sosirea. Moartea.

Marumono îl lovi puternic peste urechea dreaptă. Acum două săgeţi stăteau înfipte în centrul ei. Fu sigur că lovitura îl ratase cu un milimetru sau doi. Simţi cum sudoarea îi izvorăşte sub braţe, lunecând în jos.

Cineva râdea. Toshi intră în câmpul lui vizual şi trase ţinta grea din faţa lui.

– Ce noapte fierbinte, spuse el şi râse din nou.

Jake simţi o usturime şi clipi des pentru a îndepărta senzaţia transpiraţiei care-i pătrundea în ochi.

Toshi îi pipăi din nou pantalonii lui Jake. De data asta nu putu să-şi reţină dezamăgirea.

– Transpiră, *iteki,* porunci el.

Jake simţi o altă prezenţă. Komoto venea încet de-a lungul aleii. În mâna stângă ţinea un arc lung. Nu spuse nimic, mulţumindu-se să-l privească pe Jake cu ochii semiînchişi, pe când Toshi îi controla legăturile, să vadă dacă sunt încă bune.

– De data asta, rosti el în cele din urmă, o să folosesc asta. Ridică în sus o bucată de bumbac. Era o legătură pentru ochi. Apoi se întoarse spre capătul celălalt al grădinii.

– O să fie grozav, gunguri Toshi, punând *marumono* în mişcare şi îndepărtându-se. Ţinta era acum atât de îngreunată încât, în pendularea ei, atingea capul lui Jake.

Jake încercă să nu se gândească, dar în faţa ochilor continuau să-i apară lamele zimţate ale săgeţilor din mijlocul ţintei. Dacă întindea capul le putea atinge cu nasul.

Simţi distanţa ce îl separa şi în acelaşi timp îl lega de Komoto. Era complet la mila *oyabun*-ului. Probabil că asta fusese scopul de la început. O lecţie de umanitate. Un exemplu de putere. Jake ştia că Mikio Komoto îi ţinea viaţa în palmă. O ştiuse din momentul în care se prezentase la uşa *oyabun*-ul în această seară. Acum venise momentul adevărului.

Sub toate acestea, ce fel de om era Mikio Komoto?

Jake putea numai să bănuiască, iar într-un moment avea să afle răspunsul.

Calmul, spusese Fo Saan, te va învăţa tot ce trebuie să ştii despre

victorie. Se gândi la aceasta acum, repetându-şi-o ca pe o mantra proteguitoare.

Auzi foşnetul îndepărtat al săgeţii repezindu-se spre el cu viteză înspăimântătoare. Distinse sunetul cu ambele urechi, înţelegând că lovitura se îndrepta spre centrul feţei sale.

Tic-tac, pendulă *marumono.* Marcă timpul în fragmente de întuneric, mai deschis, mai închis, mai deschis, mai închis, lateral, centru lateral, centru. Dacă săgeata se înfigea într-una din clipele de mai deschis era un om mort.

Tic-tac…

Mai deschis, mai închis, mai deschis…

Pang!

Întuneric total şi Jake simţi ţinta avansându-i spre nas cu mai puţină forţă decât înainte. Îşi concentră privirea şi zări vârful celei de-a treia săgeţi aliniat lângă celelalte două. Chiar în centru.

Dură ceva până când *marumono* fu îndepărtată din faţa sa. Şi când putu vedea bine, nu Toshi stătea înfruntându-l.

– Probabil că pedeapsa a fost pe măsura infracţiunii, comentă el.

– Dacă am comis vreo infracţiune, spuse Jake abia şoptit, a fost din cauza disperării care m-a împins aici. Nichiren mi-a luat nevasta. Trebuia să ştiu unde se află. De aceea m-am dus la cămătar, pentru a ajunge la tine. Am sperat că mă vei ajuta.

– Alte minciuni, replică Komoto rece. Ce-ar putea un *iteki* ca tine să aibă de-a face cu Nichiren?

– Îl vreau. Acum nevasta mea a murit. S-a întâmplat aseară pe Sabie.

– Tsurugi? păru Komoto surprins. Ai fost pe Tsurugi pe furtună?

– Am descoperit ascunzătoarea lui Nichiren, confirmă Jake.

– Furişându-te în casa mea, spuse Komoto. Atacându-mi unul din oameni. Asta ai făcut. Nu vreau să mai ascult alte minciuni de-ale tale, *iteki.*

Se întoarse pe călcâie.

– Numai un general slab refuză să asculte informaţii ce i-ar putea fi vitale.

– Cine eşti tu să vorbeşti despre ceea ce fac sau nu generalii? scuipă *oyabun*-ul.

– Ştiu că un general bun trebuie să folosească toate sursele disponibile, dacă vrea să simtă gustul victoriei.

Ochii lui Komoto se îngustară:

– Ce spui!

– L-am ucis pe Keii Kisan în faţa ochilor lui Nichiren.

– Cuvinte, i-o tăie scurt Komoto. De la tine n-am auzit decât cuvinte.

– Atunci lasă-mă să-ţi probez cuvintele prin fapte.

Komoto rămase ca o stană de piatră. Nu voia să-şi arate consternarea. Era şi aşa suficient de ciudat să se ştie depăşit în manevre. N-avea încotro, decât să dea curs cererii lui Jake, altfel s-ar dezonora.

– Dezleagă-l pe *iteki,* îi strigă lui Toshi.

– Da, *oyabun.*

– Şi încheieturile.

Când Toshi termină treaba, Komoto mormăi:

– Adu-l încoace.

La capătul grădinii, Komoto se opri şi-l înfruntă pe Jake.

– O să-mi arăţi în fapte acum. Numai un samurai ar fi putut intra în Casa O-henro sub nasul lui Nichiren.

Jake alese un arc lung. Toshi făcu o mişcare să-l oprească, dar Komoto îl îndepărtă cu mâna.

– Un samurai trebuie să se priceapă la mai multe, spuse Jake. *Kyujutsu* este una dintre disciplinele cele mai importante. Dar nu-ţi spun nimic nou, *neh?*

Alese o săgeată cu un vârf zimţat, apoi se aşeză în linie cu ţinta mişcătoare.

– Vrea Toshi-san s-o pună în mişcare?

Gândind că totul este o păcăleală, Komoto îi făcu semn acestuia să facă ce spusese Jake.

– Dar *oyabun...*

– Crezi că sunt incapabil să mă apăr? protestă el. Fă ce ţi s-a spus şi apoi vino aici. Komoto se întoarse spre Jake. La distanţa asta, fără lumină şi folosind *marumono,* cred că numai elevul unui *sensei* extraordinar ar putea face o asemenea ispravă. Dar chiar şi acel om ar fi fost mâncat de viu de Keii Kisan. Întinse mâna. Trebuie să foloseşti asta. Era legătoarea deochi.

Jake o luă când Toshi se întorcea. Se gândi puţin la provocare înainte de a răspunde.

– Mi-este clar că eşti maestru în arta tragerii cu arcul. Spune-mi, te-ai fi luptat cu Keii Kisan, unul contra unul?

– Fără doar şi poate, replică acesta. Eşti atât de ignorant, *iteki.* Nu te simţi jenat?

– Mi se pare mie, spuse Jake, neluând în seamă replica acestuia, că nu vei fi convins de o performanţă mai mică decât cea pe care ai realizat-o mai înainte.

După ce spuse asta, Jake îl privi drept:

– Atunci, *oyabun,* te-ai aşeza lângă pom, unde am stat eu?

Komoto simţi că-l apucă pandaliile. Bastardul ăsta de *iteki* mi-a făcut-o din nou. Remarcabil. N-am cum să-l refuz.

Oyabun-ul îşi porunci să se relaxeze.

– O asemenea ispravă m-ar convinge de adevărul spuselor tale. Insist însă asupra unei clauze. Toshi-san va sta lângă tine. Cu pistolul la tâmpla ta dreaptă. Dacă nu poţi să faci ce-am făcut eu, îţi va zbura creierii imediat.

Jake urmări cum un zâmbet discret se întinde pe faţa *oyabun*-ul. Se priviră intens în ochi. Între ei se dădea un adevărat război psihologic. Dar pentru prima dată simţi şi altceva emanând din şeful *yakuza:* respect. Înciudat, da, parţial, dar adevărat totuşi. Era un pas înainte.

– Accept clauza ta, se înclină el.

– Bineînţeles că accepţi, *iteki!* spuse Komoto. Bineînţeles că accepţi. Făcu un semn. Toshi-san, leagă-i legătura.

În timp ce *yakuza* se îndrepta spre el, Jake întrebă:

– Ce înălţime exactă ai, *oyabun?*

– Un metru şaptezeci şi şase. Înalt pentru un japonez, *neh?*

Păru dintr-odată bine dispus. Jake se întrebă dacă asta era forma de iluzionare proprie *oyabun*-ul. N-avea cum să ştie dacă Jake cunoaşte ceva din arta *kyujutsu,* iar dacă este un *sensei,* nici atât. Se uită fix la el, fixându-şi imaginea lui în minte.

– Bine, îi spuse lui Toshi.

Acesta îi aranjă legătura.

– Vezi să nu fie prea strânsă, auzi vocea lui Komoto. Nu vrem să-l deranjeze nimic pe *iteki,* râse el din nou, în ultimele clipe ale vieţii lui.

– Ce vrei să spui? îşi ţinu Jake respiraţia.

Îl simţi pe Toshi aproape.

– Orice faci, cred că tot o să-l pun pe Toshi-san să-ţi zboare creierii.

– Dar nu aşa ne-am înţeles.

– Înţelegerile sunt pentru oameni civilizaţi, spuse Komoto în timp ce vocea i se îndepărta pe alee. Nu pentru *iteki.*

– Chiar şi un animal are onoarea lui, replică Jake, dar nu fu sigur că *oyabun*-ul îl auzise.

Îl simţi pe Toshi mişcându-se spre stânga. Într-o clipă fierul rece al pistolului i se lipi de tâmplă.

– *Iteki,* spuse Toshi, uşor. Eşti condamnat orice ai face. Ordinul primit este să te împuşc înainte ca să dai drumul la săgeată.

Jake nu răspunse nimic. Se luptă să nu bage în seamă cuvintele celuilalt. Bănuia că încearcă să-i asmută toate simţurile, să-l copleşească de teamă. Lui Komoto i-ar fi plăcut foarte mult să-l vadă cedând, pentru a-i demonstra acestui barbar superioritatea sa. Jake se jură să nu-i dea asemenea satisfacţie. Chiar şi aşa, ceva în fundul minţii îl sâcâia. Poate că nu mint. Poate că într-adevăr acestea erau ultimele lui clipe.

Îşi închise sufletul către toate cele exterioare. Se concentră asupra arcului, pe care îl pipăi de la centru spre *kata,* partea finală, de-a lungul lemnului. Coarda era din cânepă, foarte dură. Părea mai

degrabă un arc de război decât unul de paradă. Cu atât mai bine.

Jake stătea foarte liniştit. Începu să respire, concentrându-se asupra propriei persoane. Mintea se abătu apoi spre împrejurimi. Pipăi cu gândul copacii, traseul în care în curând săgeata va porni. Auzi foşnetul nopţii, vântul slab, schimbător pe care trebuia să-l ia în seamă abia în ultima clipă.

Auzi bâzâitul insectelor, bătaia aripilor fluturilor în jurul luminii casei. Deveni una cu grădina. Găsi astfel *ba-mahk,* pulsul. Îl trăgea într-o linie dreaptă, corectă spre locul unde se găsea Mikio Komoto. Jake simţi şi pendularea ţintei suspendată de sfoară.

Luă *ashibumi,* poziţia arcaşului. Respiră adânc şi ritmic din străfunduri, unde japonezii credeau că sălăşluieşte puterea: *hara.*

Ridică mâna stângă, potrivind săgeata pe arc. Duse arcul în sus în poziţia de tragere, apoi îl lăsă să alunece în jos, conform cerinţelor *ba-mahk.* Simţea prezenţa lui Komoto la fel de bine ca şi când acesta s-ar fi găsit la treizeci de centimetri de el şi nu la aproape o sută de metri.

Jake începu să tragă de coardă astfel că săgeata îi venea paralelă cu linia gurii. Acesta era *kai,* ultima dintre treptele de bază ale artei de a trage cu arcul. Acum concentrarea era cea mai intensă, iar muşchii tensionaţi, pentru a ţine arcul întins la maximum, cu mintea cuprinzând ţinta mişcătoare, pendulând tic-tac…

Simţi fierul revolverului în tâmplă şi auzi vocea şuierătoarea lui Toshi.

– Adio, *iteki.*

Nu luă în seamă decât săgeata, arcul tensionat, forţa ce se înmagazinează în bambus. *Ba-mahk.* Să simţi pulsul.

Tic-tac, se fâţâia ţinta, cu pâlcul de săgeţi defilând prin faţa lui Komoto.

Hanare! Desprinderea săgeţii!

Intra acum în acţiune *zanshin,* acea calitate ce-i permitea maestrului arcaş să dirijeze zborul săgeţii până la ţintă. Era similar cu completarea acţiunii în celelalte arte marţiale, sau în sport. Desprinderea nu însemna nimic dacă nu urma completarea acţiunii.

Zanshin.

Auzi şuierul săgeţii înfigându-se şi apoi mulţumitorul ţanc! pe care-l aşteptase. Lăsă arcul şi-şi scoase legătura de la ochi. Se dusese senzaţia fierului din urechea stângă. Se uită întâi la Toshi, care stătea cu arma îndreptată spre pământ. Avea ochii holbaţi şi ficşi.

Jake îşi întoarse acum privirile spre capătul celălalt al grădinii. *Oyabun*-ul era proţăpit în faţa cedrului înalt. La picioarele lui zăcea, pe o parte, *marumono* ca o păpuşă aruncată.

Sfoara fusese sfârtecată de săgeata lui Jake, care se împlântase în copac la un milimetru deasupra capului lui Mikio Komoto.

Limuzina Zil neagră, strălucitoare, se rostogolea pe strada Chaika deschisă special pentru traficul guvernamental, în mijlocul altor artere principale ale Moscovei.

Generalul Karpov şi Iuri Lantin stăteau unul lângă altul pe bancheta din spate. Era seară. Străzile pe care treceau păreau prăfuite sub lumina orbitoare, ca şi când oraşul nu s-ar fi simţit bine îmbăiat în acest lux electric. Să fi fost oare pentru că tânjea după zăpada groasă, albăstruie, din lungile ierni, bărbile cu promoroacă ale celor ce stăteau la coadă pentru a vedea mormântul lui Lenin şi după respiraţia cristalină din dimineţile întunecoase de ger?

Era sfârşitul zilei de muncă, chiar şi pentru elita KGB-ului. O seară pe săptămână, în loc să se întoarcă în apartamentul său de burlac de pe Kutuzovsky Prospekt, Lantin obişnuia să-l invite pe generalul Karpov să ia masa cu el.

Lui Lantin i se dusese vestea la slujbă că ar fi fost un specialist în arta culinară. Deşi era moscovit, gustul lui la mâncăruri era eclectic. În prezent, restaurantul său favorit se numea Aragvi, după râul sinuos atât de cunoscut şi îndrăgit de toţi georgienii.

Se pare însă că nu numai Lantin era îndrăgostit de acest loc. În fiecare seară, indiferent de vreme, lungi cozi se formau imediat după terminarea programului de lucru, până târziu în noapte, căci mulţi moscoviţi îşi aşteptau rândul să se înfrupte la acest restaurant excelent. În fiecare săptămână, Lantin şi Karpov erau conduşi înăuntru, găsind masa aşteptându-i, strălucind sub decoraţia tacâmurilor impecabile.

De îndată ce se aşezară, Lantin comandă *lobio tkemali* şi amândoi savurară ficăţeii gustoşi muiaţi într-un sos acru de prune, condimentat cu coriandru. Între timp, mai frunzăreau şi meniul.

Li se turnă vodcă rece de la gheaţă, iar sticla fu adăpostită într-o frapieră la cotul lui Karpov.

– Ei, Iuri, zise Karpov, scoţându-şi ochelarii şi aşezându-i lângă lista de bucate, ce serveşti în seara asta?

– *Satsivi,* răspunse Lantin, alegând cel mai faimos dintre felurile georgiene cu nuci, constând în pui înăbuşit la temperatura camerei într-un sos bogat, cu multe nuci măcinate, coriandru, scorţişoară, oţet şi gălbenuş de ou. Karpov comandă un fel cu miel şi *adjika,* o combinaţie de ardei iute şi dulce, amestecat cu coriandru şi usturoi şi, nelipsita *kmeli suneli.* Reţeta acestei marinate varia de la familie la familie, fiind păstrată secretă la fel de strict ca un dosar KGB. În principiu, Lantin îşi informă musafirul, aceasta consta în diferite cantităţi de ardei iute, mentă, busuioc, mărar, pătrunjel, cimbru, coriandru şi gălbenele uscate care-i dădeau nuanţa gălbuie caracteristică.

Karpov dădu vodca pe gât, întinzându-se să-şi umple paharul.

Lantin comandă ceva, apoi se uită după chelnerul ce se îndepărta. El nu bea decât apă minerală. Sorbea din pahar cu un fel de afectare care, după părerea lui Karpov, era o trăsătură întru totul feminină. Se întrebă în sinea lui cum s-ar putea descotorosi de Lantin. În ciuda ajutorului pe care i-l dădea, acesta nu-l putea considera ca aliatul său. În adâncul sufletului îl dispreţuia. Se folosea de Lantin doar pentru a fi sigur că Moonstone va deveni operaţională.

Karpov ştia că era una să vrei să instalezi toată puterea armată în jurul Chinei şi o cu totul alta să şi realizezi aceasta. Karpov nu era deloc prost. Înţelegea că ceea ce susţinea el ca fiind ţelul final al lui Moonstone era extrem de periculos. Riscul era calculat. Ca militar trebuia să aibă de-a face cu asemenea riscuri în fiecare zi. Fusese antrenat pentru a lua astfel de decizii şi mai ales pentru a avea încredere în propria judecată. Ştia că prezidiul se opunea scopului final al operaţiunii Moonstone, cu tot ajutorul dat de Lantin.

Babalâci şi muieri fricoase. Aşa îi considera el. În Rusia puterea fusese deţinută prea mult timp de bătrâni temători ca femeile. „Ar trebui să lase treburile ţării pe mâna noastră”. De câte ori nu-i repetase el fraza asta nevesti-sii?

Lui Karpov îi repugna să se alieze cu cineva de teapa lui Lantin. N-avea nici un fel de respect pentru acesta. „Uită-te ce mâini are”, se gândi Karpov, turnându-şi o altă vodcă. „Moi. Mâini de femeie. Nu ştie decât să stea la birou şi pe holuri. N-are habar de comandă. Sau de luptă. A ucis el oare vreodată? Nu, niciodată. Ar face pe el la mirosul, la vederea sângelui, la ochii înceţoşaţi şi aproape orbi ai morţii. Şi totuşi are puterea de care am eu nevoie pentru a duce Moonstone în faza finală”.

În această ordine de idei, spuse:

– Sper că eşti mulţumit de faza penultimă a operaţiunii Moonstone.

Lantin continuă să-şi contemple apa minerală ca şi când ar fi fost elixirul vieţii.

– Nu ţi-am spus? Îmi pare rău. Colegii mei şi cu mine am fost destul de impresionaţi de haosul iscat de armata vietnameză în districtul Malipo din Yunnan. Câte victime chineze au fost?

– E greu de spus cu certitudine, răspunse Karpov. În timp ce vietnamezii sunt nemaipomeniţi la îndeplinirea ordinelor pe care le dăm, au un fel de înclinaţie, scuzabilă poate, de a exagera când e vorba de vitejiile lor de luptă.

– Nimic nu e scuzabil când e vorba de soldaţi şi de război, spuse Lantin înţepat. Puse paharul jos şi se uită la Karpov. Sunt de acord cu această fază din Moonstone pentru că întrevăd tiparul ei. Să foloseşti vietnamezi pentru a invada anumite zone de frontieră chinezeşti alese de noi pentru rolul lor strategic – este foarte elegant într-un fel. Nu-i greu să faci propagandă prin Thach – vorbea de ministrul de externe

vietnamez, Nguyen Co Thach – cu privire la agresiunea chineză la Malipo şi în provincia Ha Tuyen. Cum toţi străinii sunt ţinuţi la distanţă, este imposibil să se facă o verificare independentă. Cuvântul nostru contra cuvântului lor este o tactică cu tradiţie, pe care o putem exploata din plin. Totuşi, orice fel de lipsă de siguranţă a noastră în ceea ce-i priveşte pe vietnamezi ar putea periclita întregul program Moonstone. Nu ne putem permite să avem nemulţumiri şi delăsări. Înainte ca aşa ceva să se întâmple, sper că ai să-ţi trimiţi călăii acolo să stârpească elementele turbulente.

Karpov tresări interior la auzul cuvântului de „călăi”. Iată un exemplu pentru ce-l detesta pe omul de la masă cu el. Se juca fără să-i pese cu vorbele şi mai ales fără să le înţeleagă pe deplin. Se pregătea să-i dea o replică, dar veni mâncarea şi aşteptă să fie din nou singuri.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza vietnamezilor. Eu…

– Lasă-mă să fac o corecţie, ridică Lantin capul din farfurie. Nu-mi fac griji din cauza vietnamezilor, ci pentru Moonstone. Acele griji sunt ale tale şi numai ale tale.

– După cum spuneam, continuă Karpov, am plasat oameni de-ai mei în toate unităţile vietnameze care intră în acţiune. Fiecare om a primit instrucţiuni speciale despre cum să se ocupe de disidenţi. Lichidările – accentuă el cuvântul pentru a corecta delicat terminologia greşită a lui Lantin – sunt publice şi pe loc.

– Bănuiesc că asemenea spectacol vulgar este necesar pentru a face populaţia locală să înţeleagă mesajul.

Karpov se uită un timp atent la Lantin. Se gândea la loviturile de mortiere, la tunurile şi armele care cu câteva ore înainte spulberaseră două oraşe, uciseseră sute de bărbaţi, femei şi copii. Îşi imagină soldaţii loviţi, înotând în propriul sânge, copii schingiuiţi, femeile însărcinate, pierderea a două vieţi dintr-o dată. Apoi contemplă creatura confortabilă care tocmai îşi savura masa. Ura îl chirci ca un animal, agăţându-se în pântecele său.

– Până acum, spuse el cu tot calmul de care era în stare, n-au fost incidente. Nici unul.

– Bine, răspunse Lantin, făcând curat în farfurie. Vreau să rămână aşa. Ridică ochii în sus. Faţa îi era roşie ca şi când ar fi făcut de curând amor. Te interesează ceva ca desert? Au o varietate apetisantă.

Karpov, care mai mult împinsese mâncarea dintr-o parte într-alta a farfuriei, refuză extrem de politicos. Se gândi dacă să trimită o echipă la apartamentul lui Lantin în seara asta pentru a termina cu el o dată pentru totdeauna. Dacă n-ar fi fost destinul operaţiunii Moonstone, dubios în astfel de condiţii, ar fi făcut-o cu dragă inimă.

La cafeaua amară, Lantin comentă:

– Vreau să vorbim despre generalul Vorkuta.

Karpov rămase foarte liniştit. În el însă parcă prinse viaţă o minge de gheaţă. O voce din ceruri îi spuse că ajunseseră la punctul culminant al cinei. Karpov se întrebă, ca un copil cu mâna în borcanul de dulceaţă, dacă fusese prins. Ştia oare Lantin de aventura lui cu Daniela? Dacă da, avea s-o folosească împotriva lui? Se pare însă că se înşelase.

– Încă nu m-am hotărât cu privire la ea, sorbi Lantin din cafea, lăsând o pauză în conversaţie.

Ca şi când ar fi presupus că generalul Karpov ştia ce se petrece în mintea lui.

– Cum adică? reuşi să îngăime Karpov, urându-se pentru asta şi mai ales detestându-l pe Lantin.

– Hmmm. Nu fu clar dacă era o interjecţie meditativă sau o simplă încercare de a-şi drege glasul. Nu sunt încă convins în privinţa atitudinii ei.

Din nou, Lantin vorbea prea puţin. Karpov era numai ochi şi urechi, ştiind foarte bine că dacă ar fi furnizat răspunsuri la aceste întrebări minuscule, ar fi putut da la iveală informaţii preţioase pentru Lantin. Dar şi dacă nu spunea nimic era rău.

În cele din urmă Karpov se decise pentru o replică cât se poate de neangajantă.

– Am găsit-o întotdeauna un agent loial şi inteligent.

– Poate, replică Lantin. Dar ăsta nu e un răspuns. Îşi păzeşte departamentul cu un zel ce mi se pare ciudat. Pentru mine seamănă a xenofobie. Sau poate are ceva de ascuns.

– Nici vorbă, replică generalul imediat. „Atenţie, nu se ştie ce urmăreşte”. Iuri, departamentul a cărei şefă am făcut-o pe Vorkuta, este unul dintre cele mai secrete din instituţie. Doar nu trebuie să-ţi mai spun. I-am dat ceva greu şi ea s-a descurcat de minune. Cred că exagerezi.

Lantin ridică din umeri ca şi cum treaba n-ar fi avut nici o importanţă pentru el.

– Poate. Dar am avut destule experienţe în ceea ce priveşte conştiinţele încărcate ale tovarăşilor de lucru. Ca să mă asigur, sper că n-ai nimic împotrivă dacă pun băieţii mei s-o ţină sub observaţie o lună sau două.

– Desigur că nu. Dacă asta doreşti.

Fiind vorba de conştiinţe vinovate, Karpov se întrebă dacă Lantin era într-adevăr nesigur de loialitatea Danielei sau acesta era modul în care îşi manifesta puterea pentru a-l pune pe Karpov la punct. Desigur că era prost s-o suspecteze pe Daniela şi dacă aşa stătea situaţia, Karpov nu vedea o metodă mai bună decât cea aleasă de Lantin. „La dracu cu amestecul lui, se gândi. Nu pot să nu mă ating de ea aşa de

mult”.

Pe drumul spre casă, în Zil-ul lui Lantin, îşi puse în gând să-i telefoneze Danielei pentru a o avertiza cel puţin. Dar se răzgândi imediat. Nu-şi putea permite o asemenea manevră în stadiul ăsta al afacerii. Trebuia să se gândească la Moonstone. Lantin era cheia operaţiunii. Până când situaţia asta penibilă lua sfârşit, trebuia să se comporte impecabil în toate privinţele.

Dar, jură Karpov, atunci când faza finală a operaţiunii Moonstone avea să fi demarat şi nu va mai avea nevoie de sprijinul lui Lantin, o să se răzbune. „Nu numai că o s-o fac, dar o să o şi savurez, cum a făcut el astă seară cu cina cea bogată. O să-i dau carne otrăvită – cea mai potrivită cale de a muri pentru tovarăşul Iuri Lantin – apoi o iau pe Daniela şi împreună o să dansăm pe mormântul lui”.

– Bună, Rodger, spuse Antony Beridien. În biroul său jaluzelele erau lăsate, iar prin zăbrelele neregulate se zărea Casa Albă, luminată ca o fântână, strălucind în amurgul Washingtonului.

Capul imens a lui Beridien se întoarse ca un şoim către asistentul său. Lipsa de lumină din încăpere lăsa umbre adânci să-i cadă peste ochi.

– Vreau să discut cu tine despre icebergul nostru, spuse el. Am stat în faţa computerului de la cinci dimineaţa.

Donovan se aşeză într-un fotoliu de piele ce arăta ca un hamac şi era la fel de confortabil.

– Şi ce-ai descoperit?

– Câte ceva. Uite, priveşte la astea. Îi puse pe birou un teanc de printări de computer. Îşi urmări din ochi asistentul frunzărind listele, tabelele şi hărţile. Mi se pare mie că icebergul nostru este chiar Nichiren.

– Cum se poate? Se ştie doar că lucrează pe cont propriu.

– Asta trebuie să credem noi!

– Dezinformare? ridică Donovan capul. Asta înseamnă că ruşii…

– Exact, zvârli Beridien cu pumnul în tăblia mesei. Icebergul începe să capete formă şi mărime, Rodger. Şi cu cât devine mai vizibil, cu atât e mai de recunoscut sursa.

– Karpov?

– O supoziţie bună, dar nu cea corectă. Lui Beridien îi făcea în mod cert plăcere poziţia de superioritate în care se găsea. După cum descoperise Donovan, asta făcea parte din motivaţia majoră a acestuia. Nu-i plăcea, dar cu timpul se obişnuise s-o accepte. Abia învеţi despre complicaţiile birocraţiei KGB. Acei doi ani pe care i-ai petrecut la Paris te-or fi ajutat în probleme internaţionale, dar în asta nu.

Trăind cu el zi de zi, Donovan înţelesese că aceasta îl ajuta să-şi

ascundă mintea capabilă să prindă din zbor orice fel de ocazie, oricât de măruntă şi s-o întoarcă în folosul lui, fără să-ţi dai seama de ce a făcut.

– Nu, continuă Beridien. Nichiren este o unealtă mult prea elegantă ca să fi fost confecţionată de Karpov. Prinse în mâini o bufniţă de cristal ţinând-o în palme până când sticla se încălzi. O lăsă apoi jos. Se pare că, departe de a opera pe cont propriu ca asasin, Nichiren este condus de o sursă specifică. Cred că este vorba de generalul Daniela Vorkuta. Înainte ca ea să preia conducerea departamentului KVR, acesta nu însemna nimic. Acum trebuie să ne luptăm al naibii pentru fiecare misiune cât de mică. Scutură din cap, ca şi când ar fi ajuns la o convingere clară. Cred că generalul Vorkuta a scufundat un iceberg sub noi şi în fiecare zi lasă câte un pic să iasă la suprafaţă.

Donovan se uită la ceas.

– E ora examenului medical săptămânal. Să continuăm discuţia pe drum, o să economisim ceva timp.

Ieşiră pe coridorul cu pereţi goi, pictaţi în culoarea lutului. La capăt, o uşă de bronz se deschise la atingerea mâinii lui Beridien, care-şi lăsase amprenta în lăcaşul adecvat, pentru identificare. Înăuntru nu existau decât două butoane. Beridien apăsă pe cel mai de jos şi liftul începu să coboare.

Şase etaje mai jos, uşa se deschise spre un şir de camere albe, dintre care una era o sală de operaţii cu cele mai moderne echipamente, incluzând bisturie laser, şi aparatură crionică.

Agentul de serviciu luă cărţile lor de identitate din plastic, le introduse într-un terminal şi se uită impasibil la cei doi care intrară într-o cameră albă şi rece conţinând o masă de examinare, un cărucior cu mai multe eprubete, sticle şi tuburi, toate etichetate în limbajul misterios al doctorilor, apoi o mică chiuvetă semicirculară într-un colţ şi o ladă de gunoi cu pedală. Lângă un scaun Breuer cu picioare curbate pe care zăceau nişte haine, se găsea un cântar şi tabloul oftalmologic.

O soră tânără, într-o uniformă apretată, îi întâmpină.

– Aţi venit tocmai la timp, domnule Beridien, comentă ea ca pentru un copil. Doctorul vă aşteaptă.

– Întotdeauna mă aşteaptă, murmură Beridien. Ca un vultur.

– Aţi spus ceva, domnule Beridien? întrebă sora, ca şi când nu l-ar fi auzit.

Beridien aşteptă în tăcere până când aceasta ieşi din încăpere.

– Acum că ştim sursa lui Nichiren, este mai necesar ca oricând să-l lichidăm în mare viteză, îi spuse lui Donovan.

– Şi cum să realizăm chestia asta? Speram ca Maroc să fie marele nostru atu în ceea ce-l priveşte pe Nichiren.

– A fost, comentă Beridien. Până la râul Sumchun. Încep să cred că

s-a întors din misiunea aceea numai jumătate de om.

– Oamenii lui au fost masacraţi, de Nichiren bănuiesc. Oricum a fost greu să scoţi ceva de la el după aceea şi ce ne-a spus n-a fost de nici o utilitate. Poate că ar trebui să reacţionăm mai repede şi să-l înlocuim.

– Degeaba facem acum speculaţii, spuse Beridien cu răceală. Nu poţi să ţi se rupă inima pentru soldaţii tăi şi în acelaşi timp să vrei să-i zvârli în luptă. Aş vrea să-ţi aduci aminte de asta, Rodger, data viitoare când te cuprinde compătimirea. Donovan îşi zise că fraza sunase ca o apărare. Important e ce s-a întâmplat acolo. În afară de masacru, vreau să spun.

– De unde ştii că s-a întâmplat ceva? întrebă Donovan curios.

– Din cauza atitudinii lui Maroc, răspunse simplu Beridien. Îmi cunosc agenţii. Maroc a fost întotdeauna un tip singuratic care ştie să se adapteze. Râse scurt. Ştiu, sună a contradicţie. Şi Preşedintele crede asta. Dar el n-are experienţa pe care o am eu în această lume a tenebrelor. Oricum, Maroc, împreună cu Stallings, au fost cei mai buni agenţi ai noştri. De fapt, Jake era mai bun în multe privinţe. Avea şi un fler ciudat pentru întreţinere. Niciodată nu am avut informaţii de mai bună calitate decât atunci când el se ocupa de zona Hong Kong. Era un conducător înnăscut. Agenţii se adunau în jurul lui pentru şansa de a fi în unităţile sale. Donovan observă că Beridien vorbea despre Jake Maroc la trecut, ca şi când acesta ar fi fost mort.

– Totuşi toate astea s-au schimbat, continuă acesta, când s-a întors din misiunea de la râul Sumchun. A pierdut contactul cu David Oh şi se pare şi cu nevastă-sa. Ca şi când s-ar fi izolat de cei pe care-i iubea mai mult pe lumea asta. Mai că-mi vine să spun că se pregătea să moară.

– Profilul psihologic al lui Maroc nu menţionează nici un fel de astfel de dorinţă de moarte, spuse Donovan. De fapt, dacă nu mă înşeală memoria, concluzia la care au ajuns doctorii noştri e chiar opusă acestei idei. Dorinţa lui de a trăi era fantastică.

Beridien dădu din cap, începând să se dezbrace, absent.

– Cu atât mai multe motive pentru a ne întreba ce s-a întâmplat acolo cu adevărat. Se întoarse şi-şi ridică cămaşa. Asta ne aduce de unde am plecat, la icebergul nostru. Nichiren. Mergem după el şi dăm de generalul Vorkuta. Rodger, vreau să o dăm jos din funcţia respectivă. A transformat KVR-ul într-o armă mortală. Cred c-ar trebui să încercăm un pic de dezinformare să vedem dacă putem să zdruncinăm lucrurile suficient pentru a-l face pe Karpov să se simtă deranjat şi să ia o măsură pe care în mod normal n-ar lua-o.

– Ca de exemplu să se descotorosească de generalul Vorkuta.

– Asta ar fi nemaipomenit, încuviinţă Beridien. Ne va lua însă nişte zile studiul. Între timp trebuie să-l lichidăm pe Nichiren cât de repede.

Trimite-l din nou pe Stallings. Îi place să se afle în mijlocul acelor pitici. Beridien se aşează pe masa de control. Mai mare deranjul, nu?

– Credeam că te-ai obişnuit deja, spuse Donovan în timp ce doctoriţa îşi făcu apariţia pe uşă. Tu ai ordonat ca şeful Quarry-ului să fie supus unui examen medical în fiecare săptămână şi ca să fie întovărăşit de un ofiţer superior.

Doctoriţa, o femeie de patruzeci de ani, pe care Donovan o dorea în secret, îi puse halatul alb lui Beridien. Avea o figură delicată, cu puternice trăsături slave, sâni bogaţi şi picioare frumoase şi lungi. Lui Donovan i-ar fi plăcut să meargă într-o bună zi de-a lungul acelor pulpe îmbietoare. Ea le oferi un zâmbet profesional şi nu dădu nici un semn că i-ar fi privit altfel decât ca pe nişte simple obiecte. Pe Donovan îl cerceta o dată pe lună, într-o zi pe care acesta o avea încercuită pe calendar.

– Cred că o să-mi notez să nu uit, spuse Beridien, să-l trimit pe Wunderman să fie examinat în locul meu săptămâna viitoare.

Doctoriţa îi aruncă aceeaşi privire severă pe care i-ar fi adresat-o unui adolescent poznaş. Beridien râse, simţind că în fine ajunsese cu ceva la ea.

O singură lumină rămăsese aprinsă. În sclipirea ei gălbuie, faţa lui Mikio Komoto părea dură ca de stâncă.

– Maroc-san.

Cuvintele exprimau schimbarea de atitudine, ceea ce pentru un japonez era semnificativ. Venise din bezna colţului de grădină, ca o piatră ieşind din adâncul unei fântâni.

Jake fu conştient de apropierea lui, apoi de conturul trupului său ca de urs. Lumina îi cădea pe cămaşa largă şi pe *hakama*[28]. În cele din urmă se opri la un pas în faţa lui Jake, trăsăturile fiindu-i acum clare.

Faţa lui nu spunea nimic. În japoneză exista o expresie pentru asta, dar Jake nu şi-o putea acum aminti. Îşi purta *hara* – puterea intrinsecă – ca pe ceva tangibil. Nu mai era nevoie de nimic altceva.

Întinse mâinile. Avea în ele săgeata trasă de Jake.

– Cred că asta îţi aparţine.

Ca într-un vis Jake luă proiectilul de la *oyabun.* Nu se gândise la acţiunile lui. Acum începea să-i apară clar ceea ce-şi propusese să facă şi mai ales, ceea ce reuşise.

Săgeata reprezenta una din armele speciale ale samuraiului – ale acestui anume samurai. Într-un sens foarte adevărat făcea parte din moştenirea sa. Desigur că nu era dăruită decât ca recunoaştere a unei fapte extrem de meritorii. Jake îşi aduse aminte că în epoca feudală se spunea că senseii, adică maeştrii artelor marţiale, care se întâlneau

[28] *Hakama* – fustă despicată tradiţională folosită în arte marţiale. (n. aut.)

pentru prima oară, obişnuiau să schimbe între ei diverse părţi din arsenalul lor personal pentru a pecetlui tratate cu *daimyo,* stăpânii lor nobili.

– *Domo arigato,* Komoto-san, se înclină Jake.

Observă că Toshi dispăruse. Se găsea singur cu Mikio Komoto, în noapte. Deasupra lor se arcuiau copacii înalţi şi negri. Plini de păsări şi insecte zgomotoase, aceştia se aplecau în vântul nopţii insuflând mişcarea în grădină, ca nişte valuri pe marea sclipind sub Lună.

– Este vremea, spuse *oyabun*-ul, să bem.

Se îmbătară cu whisky Suntory. Stând înăuntru pe *tatami,* cu o măsuţă scundă de trandafir în faţa lor, vorbiră câte în Lună şi în stele, ca şi când ar fi fost prieteni dintotdeauna şi nu adversari cu o oră în urmă.

– Keii Kisan, spuse Komoto, a păşit frumos către străbunii lui. Era agresiv, dur şi de departe cel mai deştept membru al clanului său.

– Îţi făcea necazuri.

– Cred, spuse Komoto pe un ton potolit, că ar fi mai corect de zis că Nichiren ne dădea de furcă. Toshima-ku devenise o sursă de neînţelegere între clanul meu şi cel al lui Kisan. Eu cred că era lucrătura lui Nichiren.

– De ce? îşi turnă Jake nişte whisky. Ce posedă Toshima-ku care să merite vărsarea de sânge?

– În afară de faptul că este prelungirea teritoriului Komoto, nimic.

– Atunci mă îndoiesc foarte tare că Nichiren s-ar fi implicat. N-ar fi avut nici un motiv să sugereze o politică agresivă, în schimb având toate motivele să păstreze situaţia calmă în propriul teritoriu.

– Mă îndoiesc, spuse Komoto. Avem informaţii că Nichiren este un agent camuflat al KGB.

Jake se holbă la el. Încercă să-şi potolească bătăile aprige ale inimii.

– Informaţiile mele spun că ar fi un terorist care lucrează pe cont propriu.

– Eşti cam rămas în urmă.

Jake se gândi puţin. Apoi spuse:

– De cât timp lucrează pentru sovietici?

– O să-ţi arăt tot dosarul. De trei sau patru ani. Nu suntem siguri. Dar ştim cine îl dirijează. Generalul Daniela Vorkuta.

KVR, îşi spuse Jake. Pe Buddha! Nici o mirare atunci că se aflau pe Sabie. În treacăt se întrebă de ce oare Quarry nu prinsese această informaţie.

– Aş zice, constată *oyabun*-ul privindu-l atent pe Jake, că eşti fie foarte beat, fie foarte surprins.

– Dacă eram beat, replică Jake, n-aş fi înţeles ce mi-ai revelat.

– Ăsta e whisky barbar, râse Mikio Komoto. Abia acum am ajuns la

marfa adevărată! Toshi-san, adu *sake*-ul.

Pentru Nichiren era *meinichi,* ziua morţii.

Îmbrăcat într-un chimonou de culoarea mării, cu motive albe ca zăpada, avansa voit foarte lent pe panta abruptă şi sinuoasă. Printre pini şi cedri – ale căror culmi, ca şi Fujiyama, se pierdeau în ceaţa fumurie – urcă din gara cu acoperiş de ţiglă spre nord de Tokio. În urma lui, metropola gigantică se răspândea în toată insula în tonuri dure de gri, la fel ca şi ceaţa ce se învârtejea în jurul crengilor, deasupra capului său.

Ici şi colo, băieţii în robe *Shinto* măturau praful secular cu pământufuri de bambus, îndeplinindu-şi datoria faţă de templu. În primul rând trebuia să înveţi umilinţa, ca prim pas spre unitatea cu universul. Spre culmea dealului se întoarse către stânga, cu spatele la clădirile ruginii şi negre ale templelor. Aici poteca se termina cu o poartă de piatră. Dincolo de ea se găsea cimitirul.

Deşi era devreme dimineaţa, putea deja zări figuri aplecate în ceaţă în faţa pietrelor funerare ale strămoşilor. Cântarea lor de rugăciune străpungea pâcla într-un fel pe care nici soarele nu-l putea atinge.

Lăsă cuvintele sfinte să-l pătrundă pe când străbătea cărările înguste spre piatra funerară cunoscută. Acolo îngenunche şi depuse la baza pietrei beţişoarele de tămâie pe care le adusese din oraş. Cu grijă, intonând o rugăciune, le aprinse unul după altul, lăsându-le să se contopească cu atmosfera.

Ţinea capul plecat, iar gândurile îi erau la mama sa. Pe piatră se găseau două rânduri de idiograme, dar nu trebuia să se uite la ele, căci mesajul lor îi era gravat în inimă pentru totdeauna.

Meinichi, a cărui înţeles era ziua morţii, se compunea totuşi din două idiograme, care, luate separat semnificau viaţă şi zi. Această aparentă contradicţie se putea explica uşor prin aceea că amintindu-ţi aniversarea morţii unui strămoş, ducându-te în pelerinaj la locul de îngropăciune, cu gândul şi fapta, îl ajutai pe mort să revină în lumea viilor, cel puţin pentru această scurtă perioadă în fiecare an.

Era şi momentul când familia se reunea pentru a reîmprospăta legături poate desfăcute de migrarea unor membrii ai acesteia. Nichiren se simţea foarte trist că era singur. Familia, care ca la toţi japonezii, însemna foarte mult pentru el, se reducea la o singură persoană.

Lacrimi amare i se prelinseră de sub pleoapele lăsate, tremurară pentru o clipă pe obraji înainte de a se prelinge în jos, pătându-i chimonoul.

Yumiko murise de mai mulţi ani dar prin miracolul *meinichi* era din nou vie în Nichiren. Îşi aduse aminte de faţa ei, care de-a lungul anilor

nu pierduse nimic din frumuseţea de porţelan, ci mai degrabă trăsăturile tinereşti remarcabile se îndulciseră, pielea patinându-se ca o *ningyo* de preţ.

Când fusese copil văzuse multe astfel de păpuşi în cutiile lor de sticlă, în vitrinele magazinelor de care îşi turtise nasul, zgâindu-se până vedea cruciş. Îşi amintea de păpuşi ieftine din hârtie de orez atârnate pe pereţii camerei sale, în anii când fusese atât de bolnav. Mai târziu aflase că acestea erau gardienii lui Yumiko împotriva spiritelor rele care, credea ea, puseseră stăpânire pe el. În acele lungi zile, când stătea răpus de febră puternică, mâinile ei nu stăteau o clipă, construind noi păpuşi de hârtie, pentru a împiedica agravarea stării lui.

Apoi, când începuse să-şi revină din boală, ea îşi puse în cap să-l facă atât de puternic în trup şi spirit încât boala să-l ocolească în anii următori.

Pentru Nichiren, Yumiko fusese şi mamă şi tată. Nu se recăsătorise niciodată. De fapt, el nu văzuse nici un iubit vreodată în casă. Mama sa se îngropase în texte vechi, pe care le căuta în lungul şi latul Japoniei.

De multe ori stătea noaptea în pat, auzindu-i cântarea hipnotică, precum un ciudat susur, ce se amesteca cu ţârâitul insectelor şi trilurile nocturne ale păsărilor.

Micuţă şi frumoasă, poseda o voinţă de fier, de neîmblânzit. *Tetsu no kokoro,* spiritul ei de fier. Chiar şi în aura aurie a amintirii, nu vedea decât o vagă urmă de blândeţe. Deşi era iubitoare, nu-l giugiulea sau răsfăţa prea mult. De fapt, abia îl atingea.

Nichiren nu-şi amintea decât o singură astfel de ocazie. Venise acasă aducând un căţel pe care-l lovise la furie sau din nemulţumirea de a fi ostracizat la şcoală. Era deja sub tutela lui Mitsunobu şi izbise cu vârful pantofului o dată, rupând gâtul bietei creaturi.

Yumiko privise o dată scurt la animal şi-i poruncise să-l lase în afara proprietăţii lor. Nu avea puterea fizică să-i facă rău, dar ceva, poate o unghie sau un inel, îl zgâriase dându-i sângele.

Când văzu asta păru oripilată. Ţipă din străfundurile sufletului strângându-l la piept, legănându-l în braţe. Apoi, simţise lacrimi fierbinţi picurându-i pe buze. Îi auzise strigătul nepământean şi se cutremurase. Niciodată nu mai auzise un astfel de sunet scos de un gâtlej omenesc. Denota un asemenea grad de disperare şi ciudă cum nu crezuse că poate să se ascundă în cineva.

Poate că acel moment fusese pentru amândoi mai important decât îşi dădură seama. Le unise sufletele într-un fel de nepătruns. Făcea tot ce-i cerea Yumiko. De fapt făcuse întotdeauna. Dar acum şi mai ardent. Credea ce credea ea. Şi era conştient de ce face. O iubea. Pentru el însemna viaţa. Ar fi făcut orice să se asigure că n-o să mai

strige niciodată ca atunci.

Mama îi rămase în minte ca fiind cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Timpul nu-i înceţoşase amintirea, ci îşi aducea aminte de Yumiko cu o claritate de obicei rezervată frunzăririi de fotografii vechi.

Atunci când ea muri şi el o prepară pentru înmormântare, o văzu goală. Singura amintire pe care dorea să şi-o smulgă din minte era aceea când îi dăduse la o parte giulgiul şi văzu, sub o faţă pe care nici moartea nu putuse s-o atingă, cât de desfigurat îi era micuţul trup.

Meinichi. În ziua aceasta, atâta timp cât stătea îngenuncheat lângă mormântul ei, Yumiko trăia din nou. Se percepea apropiat de ea, îi simţea spiritul poposind în preajmă-i, ca o mantie peste umeri.

Când se trezise în lumina palidă a soarelui de dimineaţă nu era în apele lui. În tot timpul cât se îmbrăcase în ţinuta de ceremonie rămăsese la fel de tensionat. Visase despre Mariana Maroc. În vis, ea îl sărutase, îi ţinuse capul cu tandreţe. Îi vorbise la ureche cu o asemenea afecţiune că plânsese în somn.

Se deşteptase zvârcolindu-se, încercând din toate puterile să-i înţeleagă cuvintele. Ce-i şoptise oare că-l emoţionase într-atât? Ar fi vrut tare mult să ştie. Dar vorbele pluteau chinuitor, dincolo de amintire. Le putea simţi, dar nu le auzea.

Acum cu spiritul lui Yumiko încingându-l, nu mai simţea neliniştea şi suspină uşor, aşa cum făcea când era mic. Îşi aduse din nou aminte de ziua când îl luase la piept, plângând. După un timp îi ceruse o explicaţie.

– De ce ai lovit câinele să moară? îl întrebase.

Îi luase ceva timp să răspundă, nedându-şi seama, ci numai intuind că răspunsul era important.

– M-am înfuriat, spusese el în cele din urmă.

– Te-ai înfuriat pe cine, de ce?

Ochii limpezi ai lui Yumiko îi cercetară pe ai lui în străfunduri.

– Copiii de la şcoală. Mă necăjesc pentru că nu sunt de-al lor. Spun că nu sunt japonez. Întotdeauna ei sunt de o parte şi eu de cealaltă.

Yumiko îl privise atentă.

– Le-ai dat să înţeleagă ce simţăminte ai?

– De multe ori. Râd de mine, mă înjură, aruncă pietre după mine uneori.

– Şi atunci de ce nu te-ai înfuriat pe ei? De ce ai luat viaţa unui animal care nu ţi-a făcut niciodată vreun rău?

– Mi-e frică de ei, îşi aplecase el capul, ruşinat.

– Teama, spusese Yumiko cu severitate, n-are nimic de-a face cu asta. Este o problemă de onoare. *Sensei* îţi va spune acelaşi lucru. Şi tu o ştii în sufletul tău.

Acum nu plângea, nici nu-l mângâia. Spiritul de fier al lui Yumiko

răbufni cu atâta forţă încât fiecare cuvânt pe care-l rostea venea să se fixeze în creierul lui ca un glonte.

– N-o să ai onoare până nu îi înfrunţi, până când nu îi faci să înţeleagă comportamentul lor greşit.

Meinichi. Nichiren respiră a moarte, respiră în amintirea lui Yumiko, inspiră spiritul de fier, moştenirea vie pe care i-o lăsase ea.

Nu avusese nevoie ca Sursa să-i aducă aminte de această zi. Îl surprinsese faptul că subiectul se ivise în seara trecută, când conversaseră pe linie intercontinentală.

– La mormântul mamei tale vei îngenunchea şi vei aprinde beţigaşele de tămâie şi vei murmura rugăciunile pentru morţi, spusese Sursa, ca şi când ar fi vorbit de o întrunire de afaceri.

– *Meinichi* este un ritual intim, se burzuluise Nichiren. O treabă de familie. N-ai nici un drept să te amesteci.

– Dimpotrivă, spusese Sursa. Am toate drepturile. Mai este un ritual pe care trebuie să-l îndeplineşti şi numai eu te pot îndruma.

Nichiren ascultă foarte atent spusele Sursei. Când terminase, întrebă:

– Cum de ştii asta? E incredibil.

– Ştiu tot ce se poate şti despre tine, replică Sursa în tonurile electronice ce făceau imposibilă determinarea sexului persoanei ce vorbea. În fond aşa ai fost recrutat prima oară. Eu te dirijez. Disciplina ţi-a dat un sens, spre deosebire de funcţionalitatea dubioasă pe care o aveai ca asasin. Viaţa nu se poate măsura după numărul de oameni pe care îi lichidezi. Asta înseamnă lipsă de ţel; haos curat, sfârşitul tuturor lucrurilor.

Nichiren nu spusese nimic. Se gândea, în mod straniu, la Mariana, la cât de aproape fusese ca să-i salveze viaţa. La cum eşuase de puţin, trădat de vânt, de ploaie şi de pământul sfărâmicios, de natură. Era clar că se pricepea mult mai bine să ia viaţa decât s-o salveze. Mama sa probabil ar fi fost de acord cu ideea.

Lumina soarelui îi mângâie spinarea, ca mâinile lui Yumiko atunci când îi făcea baie, el fiind prea bolnav să se spele singur. Se uită în sus, dincolo de monumentul de piatră. Văzu şirurile celorlalte pietre funerare. Ici şi colo ca nişte pete de culoare meşteşugite de un pictor atent, oameni se deplasau de-a lungul aleilor înguste. În rest, cimitirul era numai tonalităţi gri şi verzi.

Nichiren se uită spre dreapta. După cum spusese Sursa, acolo se găsea un loc deschis. Pentru el, într-o bună zi. Cum de ştia Sursa? *Ştiu tot ce se poate şti despre tine.* Nichiren se deplasă spre terenul liber, scoţând o mică sapă de sub chimonou. Măsură exact şase centimetri de la colţul stâng al lotului pe latura de fund, şi încă şase. Înfipse sapa în pământul plin de iarbă.

Nimeni nu-i dădea atenţie. Într-un cimitir lumea privea interior,

pierdută în amintiri. Săpă ceva, apoi folosi degetele, nedorind să strice ceea ce Sursa îi spusese că se găseşte în pământ. Aşteptând această zi. Aşteptându-l pe el.

Ajunse la pachet, scormonind grijuliu în jur, ca un arheolog aproape de descoperirea colosală. În cele din urmă ajunse la obiect; ceva prelung, învelit în hârtie de orez. Straturile de suprafaţă, văzu el în timp ce îndepărta glodul, fuseseră îmbibate într-o substanţă protectoare, căci se măcinaseră numai ici şi colo. Se gândi că acest obiect era destul de vechi, poate datând puţin după al doilea război mondial, având în vedere că nu avea nici o învelitoare de plastic care cu siguranţă că ar fi fost folosită într-un timp mai apropiat.

Îl deschise. Găsi înăuntru o *ningyo.* O păpuşă de hârtie cum obişnuia Yumiko să facă. De fapt era, fără doar şi poate, una meşterită de ea. Cu toate că era îngălbenită de vreme îi recunoscu stilul de lucru.

Sparge păpuşa.

Asta îi spusese Sursa în noaptea trecută. Dar cum ar putea? Ningyo fusese făcută de mama sa. Putea el s-o distrugă?

Se supunea disciplinei. *Eşti un ucigaş,* îi spusese Sursa cu ani în urmă, când îl recrutase. *Distrugi viaţa cu o indiferenţă zguduitoare. Şi terifiantă. Nu de asta, crede-mă, ai fost adus pe lumea asta. Nu eşti un înger răzbunător cum te-a învăţat mama ta să fii. Nu eşti o fiară în noapte.*

– Sunt Nichiren, răspunsese el.

– Ea ţi-a dat şi numele ăsta.

– A crezut în mine. A fost singura.

– Credea numai în moarte. Numai în moarte. Eu cred în tine.

Nichiren fărâmă păpuşa.

Înăuntru găsi piciorul din spate al unui tigru. O bucată de jad de culoarea levănţicăi, bine sculptată. Respirând din greu, scoase punga de căprioară pe care Mariana Maroc i-o împinsese în mâini şi o deschise. O răsturnă în palmă, lângă piciorul de tigru.

Umerii, gâtul, capul rânjind teribil. Cele două bucăţi de jad se potriveau, formând un animal întreg, o jumătate de *fu.*

Puterea creştea.

– Trebuie să cer umil scuze din partea *tai pan*-ului, spuse Peter Ng. I-a fost însă imposibil să accepte invitaţia ta din seara asta.

– Nu contează, zâmbi Tsun Trei Înjurături. Te ştiu cam tot de atât timp cât şi pe Andrew Sawyer, domnule Ng. Ştiu că vorbeşti în numele lui. Îşi vântură mâinile. Oricum, era extrem de important ca întâlnirea să aibă loc înainte de luni.

– *Tai pan*-ul a înţeles urgenţa invitaţiei şi a acţionat în consecinţă, dădu Peter Ng din cap. Sper ca aranjamentul să fie convenabil.

– O, foarte convenabil, domnule Ng. Foarte convenabil într-adevăr.

Abia trecuse de nouă. Cei doi chinezi stăteau în cabina principală a joncei lui Tsun Trei Înjurături, ancorată în portul Aberdeen. Deasupra capetelor, noaptea îşi disputa supremaţia cu luminile de neon şi lămpile incandescente ce străluceau în Colonie.

Tsun Trei Înjurături închise ochii, simţind plutirea uşoară a joncii sub el. Totul o să fie bine, îşi spuse în bătaia puternică a inimii. Ai încredere.

Peste o clipă, una dintre fetele sale îşi făcu apariţia ducând o tavă pe care se găseau ceşti, un ceainic, farfurioare, beţigaşe şi castronele aburind, cu fructe de mare.

– Se spune, domnule Ng, că mâncarea Hakka întăreşte spiritul ca nimic altceva pe lumea asta. Tsun Trei Înjurături deschise ochii privind-o pe fiica numărul doi aranjând masa cu precizie desăvârşită. Le-am învăţat cum trebuie pe fetele mele, se gândi.

– Sper că ţi-e foame, domnule Ng.

Peter Ng, elegant ca întotdeauna, într-un costum gri fer cu cămaşă albă, cravată gri cu picăţele albe şi pantofi negri cu ciucuri, înclină din cap.

– Nu există să nu-mi fie foame la ora asta din seară, onorabile Tsun, răspunse el în ciuda uşoarei jene pe care o simţea în stomac.

Aşa se întâmpla ori de câte ori păşea într-o ambarcaţiune. Nu conta că jonca era ancorată, nu conta că mişcarea acesteia era abia perceptibilă. Ideea singură îi dădea lui Ng fiori.

Când fusese mic, fratele mai în vârstă îl aruncase în apă. Deşi acesta voise doar să facă o glumă nevinovată, Peter îşi amintea cu extremă claritate senzaţia de a înghiţi apă, de a se duce la fund, de a se îneca într-o întunecime fără aer.

Tai pan-ul care observase slăbiciunea lui Ng – ciudată pentru un chinez născut în Insulă, în timpul unei călătorii de afaceri cu feribotul către Macao – îi sugerase să consulte un psihiatru. Dar Ng nu se putuse hotărî s-o facă. Nu vedea cum o invenţie de-a *gwai loh*-lor i-ar putea fi de folos.

Acum, aşezându-se să guste din mâncarea oferită de gazdă, se întări – sau mai degrabă îşi întări stomacul contra plutirii inconstante.

Cum era obiceiul, în timpul mesei nu vorbiră decât de probleme mărunte; despre vreme, despre copiii lui Tsun, despre familia lui Ng şi aşa mai departe. Ambii ocoliră cu atenţie orice problemă de afaceri, chiar şi cele care nu-i implicau direct.

După un timp, fiica Numărul Doi se întoarse să adune vasele şi să aducă un ceainic plin. Mai puse pe masă şi o sticlă neîncepută de Johnny Walker Black şi două pahare demodate.

Acum, se gândi Peter Ng, e o chestie de timp. *Tai pan*-ul îl chemase în biroul său, imediat după ce primise telefonul de la Tsun Trei

Înjurături.

– Lucrurile se încing, îi spusese el lui Ng. Avea un zâmbet uşor pe faţă, părând cufundat în gânduri. Se pare că onorabilul Tsun vrea să se întâlnească cu mine în seara asta. Se uită la Peter. Vreau să mergi tu în locul meu. Asta o să-i arate două lucruri lui Tsun. Primul că sunt dispus să-l ascult, dar că nu sunt extrem de nerăbdător. Mişcarea asta o să-l ia prin surprindere. Poate că o să-ţi spună – fie direct, fie din întâmplare – ceva ce mie nu mi-ar destăinui.

– Şi dacă ne face o propunere?

– Oh, sigur că are o propunere, spuse Sawyer, lăsându-se pe spate în scaun. Sunt sigur de asta. Nu te angaja, Peter. Este esenţial. Tsun va dori să încheie un târg cât de repede posibil. Cred că ziua de luni, când toate bursele de mărfuri sunt deschise, ar fi termenul final pentru el. Chiar dacă oferta lui îţi pare bună, nu da nici un răspuns ferm. Dacă ne hotărâm că ceea ce oferă el prezintă interes, o să aşteptăm până în ultimul moment sâmbătă seara târziu – pentru a ne arăta disponibilitatea. Atunci o să putem, fără doar şi poate, negocia condiţii mai bune decât ce-am putea obţine acum.

Gazda îi turnă ceai de crizantemă îndulcit cu zahăr cubic, iar în pahare puse trei degete de whisky. Peter Ng se străduia să-şi păstreze calmul. Hrana îngurgitată, deşi uşoară, îi apăsa stomacul ca plumbul. Trase de trei ori aer în piept, apoi goli ceaşca de ceai, simţindu-se pe dată mai bine.

– Domnule Ng, spuse Tsun Trei Înjurături, compania dumitale şi a mea nu au avut niciodată prea multe în comun, după cum ştie toată lumea. În domeniile în care negoţul nostru se suprapune, am fost în competiţie puternică. Totuşi n-a existat niciodată vreo animozitate, cât de cât. Am dreptate, nu?

Întrebarea lui nu primi nici un răspuns.

Tsun Trei Înjurături dădu satisfăcut din cap.

– Cred că aceste două case ale noastre au rămas în competiţie pentru multiple motive, din care adaptabilitatea nu este cel din urmă. Timpurile dictează un climat de afaceri permanent în schimbare, în toată lumea. Cu atât mai mult aici. Cred că eşti de acord. În ultimii zece ani am fost martorii unor răsturnări în afaceri şi în politică ce au modificat aspectul Hong Kong-ului. Ne-au obligat, de asemenea, să ne schimbăm viziunea asupra viitorului. Plecarea lui Mattias, King & Compania va genera alte schimbări, poate mai greu de înghiţit, pentru noi toţi.

– Este sigur, replică Ng, că cel puţin efectele pe termen scurt vor fi dezastruoase pentru întreaga comunitate de afaceri.

În mod straniu, Tsun zâmbi la aceasta.

– Ei, poate că nu toată lumea va suferi, domnule Ng.

– Poftim?

Peter se strădui să depisteze cea mai mică nuanţă ascunsă în vorbele gazdei sale.

– Sunt gata să-ţi împărtăşesc un secret, explică Tsun Trei Înjurături. Dar mai întâi mi-ar place să am o garanţie a… hm, sincerităţii *tai pan*-ului tău.

– Cred că prezenţa mea aici, într-un timp atât de scurt, ar fi un indiciu în sensul dorit.

– Poate. Tonul lui Tsun nu vădea că e foarte convins. Totuşi, mi-ar place să ştiu dacă Andrew Sawyer este dornic să rişte… mult pentru a face avere – într-adevăr avere – în lunile care vin.

Ng cugetă un pic, gândindu-se la instrucţiunile primite.

– Banii, spuse el în cele din urmă, sunt izvorul. Un om de afaceri care nu vrea să facă bani este mort şi îngropat. Totuşi, de-a lungul anilor, într-un proces dureros, învеţi să-ţi controlezi, cum să-i spunem… goana după capital cu…

Deci, îşi zise Tsun Trei Înjurături, în fond n-ai comunicat nimic. Asta însă îmi spune multe. Trebuie să avansăm din acest punct. Când un râu dă, în drumul său, de o stâncă prea grea pentru a fi mişcată, îşi schimbă cursul.

– Desigur, grăi el cu voce tare, cumpătarea, toleranţa, răbdarea – iată crezul omului bogat. Înţeleg perfect. Se întoarse către ceasul de pe birou. Ei, văd că te-am reţinut foarte târziu. Nu era intenţia mea. Acceptă scuzele mele, te rog.

Ng intră în panică. Înţelegea foarte bine că era concediat. Mai ştia şi că dacă se întorcea la Sawyer cu mâinile goale – când în aer plutea ideea unui târg – i se vor da papucii. O fi fost el un membru de încredere al casei, dar *tai pan*-ul n-o să-l ierte pentru o asemenea încurcătură.

– Onorabile Tsun, spuse el puţin cam prea grăbit, mi se pare că nu m-am făcut înţeles cu claritate. Trebuie să mă ierţi. Nu sunt la fel de dibaci ca *tai pan*-ul meu. Strămoşii mei au fost oameni înceţi şi liniştiţi şi m-au învăţat să mă comport la fel.

Pe cei opt zei beţivi, îşi zise Tsun Trei Înjurături, ăsta are o gură de aur. Umilinţa lui ar face pe orice străin să se caute în buzunare de bani ca să-i dea.

– Răbdarea e foarte bună, spuse el uşurel, pentru a arăta că nu se supărase, dar foarte des vedem *kai ho* şi dându-ne seama de momentul prielnic trebuie să ne repezim înainte, sau suntem lăsaţi de căruţă pe veci.

– Părerea mea este că şi *tai pan*-ul gândeşte cam la fel, spuse Ng, păstrându-şi senzaţia de uşurare pentru el.

– Bine, dădu din cap Tsun Trei Înjurături. Atunci dă-mi voie să-ţi spun că hotărârea Mattias, King & Co de a părăsi Colonia a dat naştere la o schimbare de planuri în afacerile lor. Mai ales cele de

perspectivă.

Ng simţi cum îi creşte pulsul considerabil. Bănuia ce urmează şi încercă să-şi strunească entuziasmul.

– După cum probabil că ştii, continuă Tsun Trei Înjurături, Mattias, King & Co şi cu mine avem câte o treime fiecare, împreună cu comuniştii, în proiectul nuclear Kam Sang din provincia Guangdong. Mattias, King & Co m-au informat că se retrag. Desigur, la început mi-au oferit un preţ de vânzare prin ramura mea din Pak Hanmin. Sincer însă, o astfel de cheltuială pe termen lung este prea riscantă pentru celelalte afaceri ale mele. De aceea ofer casei dumitale treimea lor.

Prin mintea lui Ng treceau zeci de întrebări. De ce Sawyer şi Fiii din toate casele existente? De ce nu Five Star Pacific, de exemplu, principala companie din Noile Teritorii? Nu constituiau ei prima alegere logică? Chiar îi oferiseră Mattias, King & Co acţiunile lor lui Tsun? Minţea oare în ceea ce privea motivul pentru care luase chiar el părţile lor? Şi aşa mai departe. Peter ştia că n-are cum răspunde la aceste întrebări şi de fapt nici măcar nu putea să-şi arate interesul.

– Kam Sang, spuse el cu atenţie, implică un cost măricel, dacă nu mă înşel.

– Şase miliarde de dolari americani, aprobă Tsun Trei Înjurături.

Ng aproape că se înecă în sorbitura de whisky. Mama ei de treabă! Ăsta da preţ pentru o sursă de energie.

– Dar potenţialul de profit, continuă Tsun Trei Înjurături, este literalmente nelimitat. Dacă puteam să construim Kam Sang conform planului…

– E vreo problemă? se îngustară ochii lui Ng.

– Viitorul Hong Kong-ului şi a unei bune părţi din China de sud depinde direct de acest obiectiv, spuse Tsun Trei Înjurături. Sursele noastre de energie sunt limitate. Ştii foarte bine ce dezastru ne-ar paşte dacă n-am avea apa care vine prin conducte. Kam Sang a fost proiectat nu numai pentru a ne da electricitate, dar şi apă. Nelimitat.

– N-am auzit nimic în sensul ăsta, se îndreptă Ng din mijloc.

– N-aveai cum. Este un secret bine păstrat. Kam Sang ne va oferi o desalinizare a apei foarte ieftină.

– Apă de mare transformată în apă de băut!

– N-ar mai exista raţionalizare în Hong Kong. Sau lipsuri. Ar fi apă tot timpul.

– Şi problemele?

– Sovieticii, spuse Tsun Trei Înjurături. Au încercat de două ori să saboteze obiectivul. Nu văd de ce s-ar opri. Ăsta este riscul principal. Care s-ar însuti în cazul când sovieticii ar descoperi secretul lucrării Kam Sang. Se uită la Ng. Înţelegi de ce trebuie să primesc un răspuns imediat din partea casei dumitale.

– Desigur că trebuie să discut cu *tai pan*-ul, zise Ng a cărui minte

lucra precum un ceasornic.

– Domnule Ng, spuse Tsun Trei Înjurături, ridicându-se. Vorbesc de ore nu de zile.

– Înţeleg perfect, replică Peter, ridicându-se şi el.

– Perfect, făcu Tsun Trei Înjurături, fiul meu Numărul Trei te va conduce.

– Mulţumesc pentru ospitalitate, *tai pan,* se înclină Ng.

– Apreciez compania plăcută la masă, domnule Ng.

Tsun Trei Înjurături îl privi pe Peter Ng cum mergea pe punte. Peste o clipă strigă ceva încet. O figură îşi făcu apariţia pe culoarul învеşmântat în umbre.

– Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi, *bou-sehk.*

Bou-sehk însemna piatră preţioasă.

– Nu contează, spuse Bliss, intrând în cabina principală. Am luat o masă delicioasă cu mama. Bliss se obişnuise să se refere la fiica lui Numărul Unu, cea mai mare, ca la mama.

– Ai informaţii pentru mine.

Nu era întrebare. Turnă whisky pentru amândoi în pahare curate pe care le scoase din sertarul biroului.

– Jake Maroc este în Japonia.

– Ahhh! L-am pus în mişcare. Îi dădu un pahar. Pentru *joss*-ul lui Jake Maroc! Băură.

– Mă simt ciudat, spuse ea. Ca şi când noi i-am fi confecţionat *joss*-ul lui Jake.

– Ce gând teribil, *bou-sehk.* Ştii la fel de bine ca şi mine că *joss*-ul nu-i lucrătura omului. Ci mai degrabă face parte din natura intrinsecă a lucrurilor.

– Poate… în ochii ei se citi puţină teamă. Ezită o clipă. Poate îmi spui acum de ce mi-ai dat ordin să-l trimit în Japonia.

– Tu eşti un instrument al Cercului, se încruntă el. Cuvântul, folosit astfel putea însemna fie cerc fie inel. Nu te-aş iubi mai mult nici dacă erai propria mea carne. Te consider fiica mea, *bou-sehk,* dar în acelaşi timp eşti altfel decât copiii mei. Mi-ai fost încredinţată pentru a te creşte. Cunoşti dedesubturile, cum nu o fac copiii mei. Pentru ei sunt numai ce par a fi. Numai tu, dintre ei toţi, ştii adevărul. O privi dur. Nimic nu trebuie să schimbe Cercul. Continuă să o privească prelung. Apoi se uită la calendarul de pe birou. De-acum, schimbă el subiectul pentru a nu o dojeni, Nichiren fără îndoială că a găsit bucata de *fu.* Păru că încearcă să se hotărască asupra a ceva. Nu te-am minţit. A fost trimis pentru a-şi recupera bucata lui de *fu.*

– Dar de ce? Ce însemnătate are în lumea de azi?

– Înseamnă putere. Putere instaurată cu mult timp în urmă.

– Putere să faci ce?

– Asta chiar că nu pot spune. Poate că se va ivi răspunsul la

întrebarea aceasta de la sine.

Urmă o tăcere. Bliss lăsă capul în jos ca şi când ar fi putut gândi mai bine în poziţia asta. Când ridică privirea spuse:

– Tată, ce altceva mai este inclus în Cerc?

O clipă îşi imagină că el o să facă explozie de furie, apoi parcă ceva îl lovi puternic şi se prăbuşi într-un scaun pliant.

– Mă întreb, spuse el încetişor, ce-o să se aleagă de lumea asta. Nici unul din familia mea nu ar îndrăzni să mă întrebe aşa ceva. Şi tu, o femeie, o faci.

Dădu din cap.

– Tată spuse ea, îndreptându-se spre el, n-am vrut să te supăr.

Îngenunche în faţa lui cu capul plecat.

– Nu-i nevoie, spuse el. Nu-i nevoie, fiica mea respectuoasă.

Cu toate acestea jubilă la vederea pietăţii sale filiale. Era o lamă cu două tăişuri calda ei devoţiune dublată de independenţă, ce făcea parte din antrenamentul primit.

– Deşi, continuă el, acum eşti un instrument al Cercului, există lucruri ce nu ţi se pot dezvălui.

– De ce? Este firesc ca Jake să înceapă să pună întrebări. Cu cât stăm mai mult împreună, cu atât va pune mai multe întrebări. Nu e important oare să-i furnizez nişte răspunsuri?

Crezu că nu auzise ce spusese, sau că nu voia să-i răspundă.

– Pentru moment este important ca Jake să ştie cât mai puţin. Asta face parte din misiunea ta şi nu e uşor. Aşa sună ordinele şi trebuiesc duse la îndeplinire fără întrebări. Mă cunoşti bine, *bou-sehk.* Mai bine decât ceilalţi copii ai mei. Îndrăznesc să spun, mai bine decât soţia mea. Sunt un om al tradiţiei. Dacă îţi abandonezi moştenirea, nu mai ai decât scrum. Păstrarea tradiţiilor care ne-au făcut ce suntem azi, este cea care ne desparte de sfârşitul culturii noastre. De-a lungul vremii Diavolii străini ne-au luat deja atâtea. Şi tot mai vor. Sunt nesătui. Ca şi omnivorele, nu se satură decât dacă au tot.

Tsun Trei Înjurături se uită la ea cu ochii lui bătrânicioşi. Ar fi vrut s-o atingă, deşi aceasta nu era în tradiţia chinezească. Îi era atât de preţioasă, avea atâta afecţiune pentru ea, încât, ca şi tristeţea lui cu privire la China, uneori ameninţa să se reverse peste limitele impuse de el. Mâna i se crispă, dar nu se mişcă de pe braţul scaunului.

– Nu trebuie să părăseşti tradiţia niciodată, spuse el în cele din urmă. O să existe tentaţia de a acţiona conform practicilor de afaceri de la Muntele Auriu – vorbea despre America – şi obiceiurilor societăţii englezeşti. Poţi să te trezeşti într-o bună zi că tânjeşti după bărbaţi europeni, după figurile lor dure, maşinile lor rapide şi filozofia lor. Poţi chiar descoperi că vrei să fii acceptată de ei şi astfel să uiţi ţara în care te-ai născut.

Bliss îl simţi pe Tsun Trei Înjurături mai aproape de ea. Asta ar fi

trebuit s-o reconforteze, dar în seara aceasta ea tremură ca răspuns la teama şi îngrijorarea ce veneau dinspre el.

– O să fac ceea ce va cere Cercul.

– Ştiu asta, *bou-sehk,* replică Tsun Trei Înjurături uitându-se la ea.

Înclină apoi paharul şi sorbi şi restul de whisky.

Stallings se trezi după unsprezece. Clipi, holbându-se la ceas. Îşi aduse apoi aminte că se întorsese la hotel abia după trei noaptea. Petrecuse o seară mizerabilă prin localurile unde hălăduiau de obicei *yakuza.*

Îşi trase picioarele şi se aşeză în şezut, trecându-şi degetele prin părul ciufulit. Nu mai ţinea minte cu câţi oameni vorbise, câte piste urmărise ca apoi să le abandoneze. De fapt, nici nu conta. Nu ajunsese la nici un rezultat. Nu era de mirare. Deşi vorbea japoneza fluent era totuşi un străin. Ca *gaijin* nu avea dreptul să cunoască dedesubturile societăţii japoneze. „La dracu'! Încă o zi în Tokio în care să mă dau cu capul de pereţi!"

Sculându-se în picioare observă că se aprinsese o luminiţă în aparatul telefonic. Ridică receptorul şi de la recepţie i se comunică despre o notă scrisă ce-i fusese lăsată.

– Când a fost primită?

– Îmi pare rău, domnule. Eu am intrat în tură abia la nouă şi era deja aici.

Stallings puse la loc receptorul, spunându-şi că trebuie s-o întrebe pe recepţionera de noapte. Lipăi până la baie unde rămase timp de zece minute sub un duş rece, până când începu să-şi revină oarecum la forme mai omeneşti.

Se îmbrăcă în nişte pantaloni kaki şi o cămaşă vărgată, albastru cu maron, marca Izod. În picioare luă nişte mocasini uşori. Completă ţinuta cu o geacă de vânt. Ajuns la recepţie, recuperă bileţelul şi se duse să ia micul dejun.

Comandă suc de portocale, pâine prăjită, trei ochiuri moi şi un ibric mare de cafea. Se simţi încântat că agenţia sa de turism alesese hotelul Hilton.

Deschise nota după prima ceaşcă de cafea, şi citi: „Mi s-a adus la cunoştinţă că doreşti informaţii de o natură extrem de delicată. Fără doar şi poate că sunt greu de obţinut şi că trebuiesc luate anumite precauţii pentru ca răspunsurile la întrebările dumitale să nu aibă repercusiuni. Datorită faptului că răspunsurile sunt la fel de periculoase ca şi întrebările, o să coste mult. Te rog să vii pe peronul staţiei Ginza de pe linia Tokio 2 de metrou, azi la 12,30."

Nu urma nici o semnătură, iar hârtia, ca şi plicul, nu furnizau nici un astfel de indiciu. Evident că nu exista nici timbru, nici ştampilă, nota fiind transmisă personal. Când venise noaptea, târziu, la hotel,

recepţionera care-i dăduse cheia nu-i menţionase nimic de vreun bilet. Ceea ce însemna că nota fusese adusă cândva între trei şi nouă dimineaţa.

Găsi totuşi un indiciu: scrisul părea masculin.

Stallings se uită la ceas. Era deja douăsprezece. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la vreme. Stătu o clipă să cugete dacă să se ducă sau nu. Nu găsi nici un motiv contra. Dacă nu dădea curs chemării şi-şi continua preumblările nocturne avea să rămână în Tokio până în ziua de apoi.

Cu toate acestea nu strica să fie atent. Semnă nota de plată repede, lăsând mâncarea neterminată. Avea lucruri mai importante de făcut în cameră şi foarte puţin timp la dispoziţie.

Wu Aiping se simţea cam turtit după o săptămână lungă şi extenuată în care pusese în ordine resursele *qun,* într-o încercare aproape furibundă de a penetra operaţia Hong Kong a lui Shi Zilin. Aşa că la masă comandă, pe lângă *ban hai zhe,* caracatiţă uscată, *chao ou,* rădăcini de lotus şi *zhu dun tang,* supa de miez de bambus şi pentru final *hai shen,* cel mai puternic tonic cunoscut în China. Aceşti melci marini prinşi pe coasta de sud şi transportaţi zilnic cu avionul la Beijing, se uscau la soare, iar apoi erau înmuiaţi în apă de izvor timp de o săptămână. A doua zi erau curăţaţi pentru a-i face să se umfle şi a le frăgezi carnea, altfel semănând cu cauciucul, în final, erau combinaţi cu *yu du,* burtă de crap, iar întregul fel era rumenit uşor într-un sos pe bază de soia, ce scotea în evidenţă gustul delicat al amestecului.

Wu Aiping îşi lăfăia trupul supradimensionat într-un scaun la masa rezervată anume pentru el, privindu-l fix cu ochii săi enormi pe chelnerul înspăimântat. Ceru *tie guan yin,* ceaiul Zeiţei de fier a milei, cel mai rar şi mai scump ceai negru din toată ţara. Îl bea constant, ignorând obiceiul de a consuma vara ceai Fântâna dragonului şi iarna de iasomie.

Wu Aiping stătea cu spatele extrem de drept. Ciudăţeniile corpului său, împreună cu ochii enormi, îl făceau să arate ca o insectă gigantică. Iar această alură se contopea la rându-i cu mintea-i ca briciul, făcându-l unul dintre cei mai temuţi oameni din guvern.

Restaurantul ministerului era situat la subsolul clădirii sumbre de beton de pe lângă Piaţa Tian An Men. Turiştilor li se arăta adesea această construcţie, ce era prezentată drept Congresul naţional al poporului, un lucru numai pe jumătate adevărat. Biroul lui Wu Aiping dădea spre sud, având permanent în obiectiv mausoleul lui Mao.

Deşi invitatul său nu sosise încă, Wu Aiping dădu comanda. La drept vorbind, nu era cel mai politicos lucru posibil, dar tărăgăneala îl enerva. Chelnerul alb la faţă se aplecă adânc şi dispăru apoi, probabil

mulţumit să se îndepărteze de figura sumbră a ministrului fruntaş.

Restaurantul ministerului, ca în toate cazurile instituţiilor de stat, era decorat monoton, cu accesorii şi mobile strict funcţionale. În schimb, bucătarii se numărau printre cei mai buni. Deşi Wu Aiping dădea puţină importanţă imaginilor sonore şi vizuale, admiraţia lui pentru principiile gastronomice ajunsese deja legendară.

Îşi întoarse capul, îmbiat de un firişor de miros. La masa vecină, un ministru pe care îl cunoştea numai din vedere, aprinsese un Tai Shan, un trabuc în miniatură, al cărui fum îl dezgusta pe Wu Aiping. Îl fixă pe om până când acesta îi remarcă privirea şi se întoarse. Deveni livid, stinse rapid Tai Shan-ul, ceru nota şi bătu în retragere.

În acea clipă, invitatul lui Wu Aiping intră în restaurant şi fu condus prin camera lipsită de culoare.

– *Nin-hao-a,* spuse Wu Aiping, dând uşor din cap. Bună ziua.

Zhang Hua, cam grăsuţ în costumul său prost croit şi şifonat, îşi împinse ochelarii înapoi pe nas. Asuda din belşug şi extrase o batistă albă, ştergându-şi faţa lată, asiatică, cu mişcări rapide şi dibace, evitând să-şi deranjeze ochelarii.

– Te rog, spuse Wu Aiping, poftindu-l cu o mână la loc. Văzând că celălalt nu se mişcă, ridică ochii în sus. Nu muşc, să ştii.

Sosi ceaiul şi Wu Aiping se repezi asupra lui de îndată ce îi fu turnat în ceaşcă. După aceea, îl servi şi pe Zhang Hua.

Deşi în sinea lui era înspăimântat că se supusese chemării telefonice a lui Wu Aiping, Zhang Hua nu putea să-i dea acestuia satisfacţia de a-i remarca uimirea. De aceea se ocupă un timp cu ştersul feţei, strânsul batistei şi cotrobăitul după un pachet de *tian shan* – ţigări cu tutun negru – pentru a evita să-şi înceapă încă ceaiul. Scoase încet o ţigară.

Wu Aiping o privi intens ca şi când Zhang Hua, în sine, n-ar fi prezentat nici un interes.

– Dacă ţii morţiş să fumezi, poate vrei să fii atât de amabil s-o faci la celălalt capăt al mesei.

Zhang Hua se îmbujoră, agitând ţigara între degete înainte de a o rupe nervos în două.

– E bine şi aşa, îşi reveni. Oricum, încerc să mă las.

Puse cele două bucăţi înapoi în pachet.

– Admirabil, spuse Wu Aiping pe un ton ce implică net că nu crede deloc minciuna acestuia.

Pe durata a treizeci de secunde, Zhang Hua „se dezonorase” apreciabil. Găsea fenomenul insuportabil şi începu să acţioneze pentru a redresa lucrurile.

– N-am mult timp, spuse el. Ar fi foarte bine dacă am trece la subiect cât se poate de repede.

– Cum doreşti, dădu din cap Wu Aiping. Îşi întinse degetele lungi

spre faţa celuilalt. O să fiu sincer. Atâta vreme cât Shi Zilin îi are în mână pe generalii de armată, nu contează defel ce facem eu sau oricare alt membru al aşa-numitului *qun* pentru a răsturna politica sa periculoasă. De aceea am abordat o tactică întru totul diferită. Zâmbi uşor. Dumneata, tovarăşe ministru, o să-mi oferi – cum să îi zic – o imagine interioară asupra operaţiei concepute de Shi Zilin cu privire la Hong Kong. Vreau să ştiu totul şi cât de repede cu putinţă. Mâinile i se deschiseră ca petalele unei flori vătămătoare. Acum ar fi un moment destul de bun ca să începi.

Zhang Hua simţi că-i piere suflul. Niciodată nu întâlnise un astfel de chinez. Ca reflex de apărare, îşi duse ceaşca de ceai la buzele tremurânde. Era prea agitat să guste ceva. Înghiţi cu noduri, dându-şi seama că dintr-o dată gura i se umpluse de lichid.

– Trebuie să priveşti lucrurile în faţă, prietene, continuă Wu Aiping. Shi Zilin e bătrân. Şi mai rău, este bolnav şi sănătatea lui se deteriorează pe zi ce trece. Acum e momentul pentru noi. *Qun*-ul va învinge. Poţi să te duci de râpă împreună cu Shi Zilin sau…

– Ce… Zhang Hua fu obligat să-şi înmoaie din nou buzele în ceai înainte de a vorbi. Era cuprins de o indignare atât de motivată, încât abia putea zări în faţa ochilor. Ceea ce propui este o monstruoasă denaturare a adevărului şi onoarei! Îmi ceri să arunc toate cele în care am crezut şi pentru care am muncit în decursul vieţii mele adulte. Shi Zilin reprezintă pentru mine mai mult decât un mentor. Este ca un tată.

– Propunerea dumitale mă umple cu atâta dezgust, continuă el, ridicându-se de la masă, încât nu mai pot sta în aceeaşi cameră cu tine, ce să mai vorbim de a bea ceaiul împreună.

– Cum doreşti, tovarăşe ministru, răspunse Wu Aiping, aproape înghiţindu-şi un căscat. Apoi scoase un plic de hârtie maronie şi-l aruncă pe masă. Era sigilat şi ştampilat. Apropo, vrei să fii atât de drăguţ şi să pui asta la cutie pe drum, vizavi de restaurant? Aş dori s-o trimit cât mai repede.

În ciuda furiei, Zhang Hua nu se putu abţine să nu privească în jos la plic. Inima i se opri o clipă în loc. Auzi cum sângele îi năvăleşte în urechi, născând ecouri care-i tulburau mintea.

– Aşa, spuse Wu Aiping, întinzând o mână în timp ce acesta se prăbuşea în scaun. Pare că nu ţi-e bine. Vrei poate nişte ceai?

Împinse o ceaşcă spre mâna tremurândă a celuilalt.

Zhang Hua îşi turnă băutura pe el. Nici nu simţi. Ochii nu-i părăseau adresa scrisă îngrijit pe plic.

– Aceasta… aerul părea că-i rămâne în gât. Aceasta e adresată nevestei mele.

– Nu-i corect numărul străzii? îşi întinse Wu Aiping gâtul.

Zhang Hua se uită spre el. Îşi duse degetele prin păr.

– Ce-i trimiţi nevestii-mii?

– Dacă te interesează atât de mult, bănuiesc că poţi să te uiţi să vezi, ridică din umeri ministrul mai tânăr.

Zhang Hua ezită o clipă, apoi rupse plicul sigilat. Găsi în interior o simplă notă bătută la maşină adresată soţiei sale. „Cred că acestea vă pot interesa”. Era vorba de o duzină de fotografii.

Scoase o înjurătură. Toate îl arătau în pat cu o femeie cam de douăzeci de ani, deci tânără şi foarte acrobată.

– Viaţa ta secretă. Amanta ta, oftă Wu Aiping. Indignarea profundă pe care ai exprimat-o acum câtva timp mă interesează. Înseamnă că ai interpretat exact personalitatea ta. Eşti un om corect, tovarăşe ministru. Îţi trăieşti viaţa ghidându-te după nişte concepte clare. Oamenii ca dumneata cred că formează cel mai bun gen de spioni şi să-ţi spun de ce. Nimeni n-ar îndrăzni să te suspecteze, în plus, odată prins, eşti legat de mine. Faptul că o să te autodeteşti, precum şi sentimentul de vină, îmi asigură puterea asupra ta. Absolut în corectitudine, absolut şi-n asta.

Wu Aiping zâmbi puţin, apoi continuă.

– Poţi însă să-mi dovedeşti că nu am dreptate, tovarăşe ministru. Nu trebuie decât să pui fotografiile la loc în plic şi să-l sigilezi. Am glumit, pot să-l pun şi eu la poştă.

Ca răspuns, Zhang Hua făcu bucăţele fotografiile.

– Corect, spuse încet Wu Aiping. Acum să trecem la treabă.

– Negativele, îngăimă Zhang Hua. Când primesc negativele?

– Credeam că răspunsul e clar deja, replică Wu Aiping. Când Shi Zilin va fi înfrânt sau mort.

Sosise mâncarea, aşa că Zhang Hua profită de ocazie pentru a-şi recăpăta puţin echilibrul. Se simţea atât de pierdut, încât nu putea gândi cu claritate. Mâncă aparent cu poftă, dar în fond ar fi putut la fel de bine să rumege nişte paie. Îi bătea inima aşa de tare, că îi fu teamă să nu facă un atac chiar aici, la masă. Imaginaţia i-o luă înainte, prezentându-i-l pe Wu Aiping chemând după ajutor, salvarea sosind, doctorii dându-i oxigen şi masându-i inima.

Ştia de ce are astfel de viziuni. La spital n-ar mai fi obligat să treacă prin toate astea. Fiind un invalid în pragul morţii, ar putea să se lepede de toate responsabilităţile. Ar fi liber.

– De ce îmi faci una ca asta? întrebă el. Premierul îl are pe Shi Zilin în bătaia puştii. Ce mai vrei?

– Şeful tău a mai fost ameninţat aşa şi înainte, zâmbi glacial Wu Aiping, oripilându-l pe ministru. Nu numai că a supravieţuit, dar a reuşit să-şi bage duşmanii la un metru în pământ. De data asta nu intenţionez să-i dau spaţiu de manevră. După cum ţi-am explicat, i-am studiat metodologia. O să-l zdrobesc, fii sigur.

După ce farfuriile fură luate şi ei serviră ultimul fel, *pi pa,* o

varietate de pere galbene *loquat,* importate din sud, Wu Aiping continuă:

– Ideile lui Shi Zilin duc China pe un drum dezastruos, care în final va rezulta în completa modernizare de tip vestic a ţării noastre. Va face să se prăbuşească ideologia noastră, acea esenţă care ne face puternici. Va submina lucrul ce ne ţine la putere şi ne permite să controlăm şase sute de milioane de suflete. Fără noi în China ar domni anarhia generală. Moartea şi distrugerea, jaful şi rebeliunea. Revolta Boxerilor din nou! Acum, pentru a-l opri trebuie întâi să-i cunosc baza de operare în Hong Kong. Îşi turnă nişte ceai şi aşteptă. Văzând că Zhang Hua refuză să răspundă, continuă: Haide, tovarăşe ministru, partea cea mai grea s-a dus. Ai făcut deja primul pas, compromiţându-ţi integritatea. Cel de-al doilea n-are cum să fie la fel de dificil.

Zhang Hua se cutremură, apoi zise:

– Shi Zilin m-a însărcinat cu dezinformarea KGB-ului sovietic. Împreună am decis să fiu făcut „vulnerabil" la şantaj din cauza familiei fratelui meu din Hong Kong. Acum raportez direct generalului Daniela Vorkuta, director general al KVR din cadrul Departamentului „S".

– Trebuie să văd toate mesajele dintre tine şi acest funcţionar KGB, spuse Wu Aiping imediat. Vreau să studiez în detaliu dialogurile. Dumneata îmi vei furniza documentele.

– Asta nu e uşor. Nu există fotocopii, numai originalele.

– Sentimentul de vinovăţie te va îmboldi suficient ca să găseşti o metodă, replică Wu Aiping. Să ne înţelegem de la început. O să faci ce-ţi spun şi n-o să vorbeşti nimănui despre asta. În ceea ce priveşte problemele ce se vor ivi şi scuzele pe care mi le vei flutura, mai bine ai lăsa-o baltă. Ţine-le pentru tine. Acum continuă.

Zhang Hua tremura de furie văzând cum îl trata creatura din faţa lui. Deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Ştia că nu avea de ales şi că trebuie să meargă mai departe.

– Pentru că sovieticii par a fi atât de interesaţi de Hong Kong, spuse el, Shi Zilin a hotărât să-i lase să ne facă marea parte a trebii în locul nostru. Miezul operaţiunii constă în dezinformarea pe care o semănăm în KGB şi instrucţiunile date agentului nostru foarte sus plasat.

– Cine este?

– Numele său de cod este „Mitre". De-adevărat îl cheamă Sir John Bluestone, unul dintre cei cinci *tai pani* care ţin frâiele companiei de negoţ Five Star Pacific.

– Am nevoie şi de documentele referitoare la Mitre. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum spune-mi cum se explică fluctuaţiile surprinzătoare în politica oficială pe care o conduce Shi Zilin?

– Asta nu ştiu. Nu-mi spune totul. Nu cunosc întreaga operaţiune, ci numai nişte iţe. Poate însă că documentele pe care o să ţi le procur o

să-ţi dea răspunsul la o parte din aceste întrebări.

– Ar fi cazul, replică dur Wu Aiping. Ne întâlnim diseară la opt, la autobuzul numărul nouă până la capăt. Hong Miao. Te aştept la ceainăria de la trei străzi de depou. Adu tot ce ţi-am cerut. Dacă nu, un set de fotografii va fi trimis soţiei tale prin curier special. Ochii lui arzători îl fixară pe Zhang Hua. Sper că am fost suficient de clar.

Zhang Hua dădu din cap pe muţeşte.

– Fruntea sus, tovarăşe ministru, râse Wu Aiping în timp ce achita nota. E întotdeauna dificil să devii patriot.

Stallings petrecuse un timp considerabil în New York şi credea că e obişnuit cu aglomeraţiile şi metroul. Dar New York-ul era un fleac pe lângă Tokio. Nu intrase în metrou de ani de zile. Aici nu era nici pic de mizerie sau praf, în schimb numărul de oameni înghesuindu-se pe peroane era uluitor. Foarte repede se simţii pierdut în mulţimea ce se îmbulzea.

Se uită la ceas. Era 12.28. Venea un tren pe partea lui. Îi privi botul metalic lucind spre el cu o viteză teribilă. Se opri la peron şi uşile se deschiseră. Sări înapoi, ferindu-se de oamenii care se repezeau înainte pentru ca pasagerii dinăuntru, care voiau să iasă, să poată face vreo mişcare. Urmă o clipă de haos, când uşile deveniră un adevărat câmp de bătaie.

– *Yappari aoi kuni da!*

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când o văzuse prima dată. Stallings dădu din cap, mai mult uitându-se dacă nu sunt urmăriţi, fie de vreo persoană, fie prin mijloace electronice, decât în admiraţia peisajului verde de vară timpurie.

Parcul era plin de copii. Copilaşi stând în fund în cărucioare, hrăniţi de mamele lor cu *tofu* dulce, prichindei făcând primul pas temător între mama şi bunica, odrasle de trei-patru ani, alergându-se prin parc cu pantofii plesnind în pavajul de piatră.

Merseră mai departe. Deşi rămăseseră în urmă, vocile copiilor continuau să plutească în aerul după-amiezii, împânzindu-l. Cireşi şi pruni se înălţau de o parte şi de alta, crengile lor fiind acum goale de boboci.

După o curbă mai bruscă, gheişa se opri în faţa unei tufe ale cărei flori păreau ofilite, sau poate numai somnolente.

– Acestea sunt *tairin,* spuse ea pe un ton plăcut uşor răguşit. Sunt o varietate de *asagao,* „faţa dimineţii”. Cred că voi americanii le ziceţi zorele?

– Da.

– Asta se numeşte Dragonul purpuriu. Este un nume chinezesc, căci au fost importate din China în timpul perioadei Nara, aproximativ

pe la mijlocul secolului VIII al erei noastre, de către un conte vestic. Mâna ei delicată se întinse, iar unghiile carmin luciră în soare. Spre deosebire de varietăţile voastre care înfloresc până la prânz, ale noastre sunt în deplină floare la ora patru dimineaţa, iar la nouă s-au ofilit deja.

– Păcat, replică Stallings, oarecum distrat. Era încă preocupat dacă nu aveau „vreo coadă" de când ieşiseră din metrou.

– Dimpotrivă, spuse gheişa. Noi preţuim extrema efemeritate a Dragonului purpuriu, spre deosebire de celelalte flori, căci reflectă momentele trecătoare ale vieţii, atât de puternic imprimate în mintea noastră şi apoi atât de iute duse.

– N-am putea trece la treaba noastră, domnişoară?

Lui Stallings i se cam acrise de lecţia de botanică. Avea de discutat probleme mult mai importante.

Gheişa îşi lăsă capul în jos. Părul negru albăstrui străluci, coafura-i complicată fiind prinsă cu *kanzashi* de sidef, ace de păr.

– Dar am şi început, spuse ea.

– Nu văd pe nimeni altcineva, se uită el în jur, uluit.

– Şi ar trebui să fie? râse gheişa dulce.

Tonul îi era batjocoritor.

– *Yakuza* nu folosesc niciodată femei să le facă treaba. Am bănuit că lucrezi pentru cineva care nu a vrut să ia direct legătura cu mine. Notiţa spunea că…

Gheişa se îndreptase spre o bancă de piatră, pe jumătate ascunsă de izbucnirile verzi de *asagao.* Se aşeză.

– De ce ai nevoie de informaţia aceasta?

Stallings se duse spre ea, care ţinea două degete pe mânerul umbrelei. Se simţea nelalocul lui şi nervos ca şi când ar fi pierdut deja controlul situaţiei.

– Nu sunt aici pentru a răspunde la întrebări, ci pentru a le pune.

De data asta gheişa nu spuse nimic. Doar îl privi enigmatic.

– Nici nu-ţi ştiu numele, comentă el într-un final.

– Eiko.

– Eiko şi mai cum?

– Ce doreşti de la acest bărbat, Nichiren?

– Cred că nu te aştepţi să-ţi răspund, o privi el, holbat, îţi plătesc pentru a-mi furniza răspunsuri.

Începuse însă să bănuiască că fata nu le poseda. Instinctiv mâna i se deplasă sub haină, degetele apucând pistolul.

– Ar fi mai prudent să ne înapoiem într-o zonă mai populată a parcului, spuse el, scoţând arma.

Dar mâinile gheişei se mişcau deja. Mânerul umbrelei fusese dezvelit. În loc de bambus, vâjâi acum spre el o lamă de oţel, înţepându-i mâna în care ţinea pistolul, chiar la degetul mare.

Arma se prăvăli pe aleea de piatră, aterizând la picioarele gheişei.

– Eu cred că trebuie să rămânem unde suntem, zise ea ţinându-l atârnat de vârful lamei. Zvârli pistolul cu piciorul sub bancă, în frunziş. Vino cu mine.

Apăsă lama şi Stallings simţi o durere fulgerându-i tot braţul până la umăr. „Trebuie că m-a atins pe un nerv”, îşi spuse el furios pe sine însuşi.

Merse unde îl ducea, în spatele băncii. Între tufele de *asagao* se găseau ascunşi de oricare ochi indiscret.

Sunetele parcului şi oraşului se îndepărtaseră, ca şi când ar fi fost cuprinse sub zăpadă grea. Stallings, încă legat de gheişa prin vârful subţire al lamei, se pregătea să atace. „Nici o femeie n-o să-mi vină de hac”, se gândi el.

Scrâşnind din dinţi, se aplecă asupra mâinii străpunse, simţind cum explodează durerea în braţ, în timp ce lama îi pătrundea mai departe în carne, în încercarea lui de a se elibera. Se năpusti apoi spre gheişă, aplecat, degetele mâinii întregi căutând un punct de sprijin de-a lungul mânerului.

În loc să i se opună, gheişa îi permise să atace, dădu drumul lamei şi, când îl văzu surprins, îi aplică o lovitură dură în ficat, ceea ce-l ameţi pe Stallings şi-l lăsă fără vlagă.

Se trezi în genunchi, cu capul aplecat înainte, părul aproape atingându-i faldurile chimonoului. Încercă să se ridice, dar simţi mâna ei pe umăr cum îi caută cu degetele plexul neural. Toată partea lui stângă căzu în amorţeală. Îşi ţinea mâna sângerândă pe pulpă, ca o pasăre cu aripa frântă, incapabilă să se mişte.

Stallings respira din greu. I se părea că nu-i intră suficient oxigen în plămâni. Vederea începuse să i se înnegureze şi recunoscând semnul, începu să se teamă.

De multe ori, în timpul luptelor, venise să aducă mângâiere camarazilor căzuţi, lăsând bătălia să treacă pe lângă ei. Vorbiseră în şoapte în zgomotul de obuze, dar îi auzise destul de bine. Îi spuseseră ce înseamnă să te lupţi pentru viaţa ta, ce înseamnă ca sufletul să-ţi dispară încet din tine. Cum se zbat şi se luptă să-l recapete. Cum se străduiesc să se agaţe de viaţă, chiar şi atunci când moartea îi copleşeşte.

Acum moartea plutea în aer. Cu un tremur teribil, Stallings îi recunoscu prezenţa jilavă, ştiu că este aproape. Moartea venise sub forma unei gheişe, o figură destul de curioasă. Gheişa stătea deasupra lui, cu mâna dreaptă curmându-i viaţa din trup.

Stallings îşi dori cu toată puterea să se ridice şi s-o dea jos. Ar fi vrut s-o vadă căzută în faţa lui. Se simţea umilit că o astfel de creatură plăpândă îi venise de hac. În fond, el era un luptător şi dacă era să moară, dorea să o facă precum un luptător. Nu aşa.

Stallings simţi apoi o mână în păr care îi trase capul în sus făcându-l să privească faţa pictată a gheişei. Dumnezeule, este frumoasă. Frumoasă şi mortală.

Avea ochii mai negri decât noaptea, iar buzele îi formau un arc perfect. În spatele ei întrezări nori plutind, cerul trecând de la un albastru intens, la un gri de plumb. Părea acum un decor pictat, fără profunzime.

– Orice ai şti, n-o să-mi spui, comentă gheişa. Eşti un profesionist.

– N-am nimic să-ţi spun.

Şi aceste puţine vorbe îi produseseră o durere cumplită.

– Nimic? Contorsionate, trăsăturile gheişei păreau acum dure şi urâte. Totul.

Stallings tuşi. Din gât, respiraţia i se ridică ca o flacără. Strânsoarea femeii părea o capcană de oţel. Atunci gheişa puse mâna pe pantalonii lui. Degetele ei lungi şi delicate îi desfăcură. Neînţelegând, văzu cum mâna îi dispare. Apoi, o sfârtecare incredibilă veni din interiorul său, timp de o eternitate, în care începu să-şi dorească moartea.

La încetarea acelei dureri abdominale, cu capul plecat, cu sudoarea curgându-i din toţi porii, îşi mărturisi păcatele ca şi când ar fi fost la biserică.

– Voiau să o vadă pe Mariana Maroc moartă. Vocea îi sună la fel de spartă şi uscată precum o trestie în iarnă. M-au trimis după ea.

– Eşti asasinul ei, încuviinţă gheişa. Nu ai întrebat motivul acţiunii tale?

Îngrozit de ceea ce făcuse, Stallings suspină, aşteptând mântuirea:

– N-am întrebat. Bănuiesc că pentru că se găsea cu Nichiren. Ei o suspectau că-i vânduse lui Nichiren pontul despre raidul soţului ei asupra Casei O-henro.

– A fost asasinată pentru că se bănuia că este cu Nichiren?

Din nou durerea aceea era atât de acută încât îi frigea fiecare nerv, atât de intensă că părea că-i vine din străfundul fiinţei, Pieptul îi palpita inegal, când aceasta încetă. Bătăile inimii îi răsunau precum tunetul în urechi. Nu putu decât să dea din cap.

– Deci tu ai fost agentul, iar cauza morţii ei a fost Nichiren.

Vocea gheişei apăru la fel de eterică şi blândă ca o boare nocturnă. Cu ochii împăienjeniţi, udaţi de sudoare, Stallings observă cu oroare cum se schimbă figura adversarei sale. Mâna liberă i se îndreptă spre coafura elaborată şi o desfăcu. Peruca se rostogoli deranjând florile adormite.

– Ahhh!

Ţipătul aproape inuman izbucnise din gâtlejul lui Stallings. Putea vedea prin machiajul dens, ca şi când un geam s-ar fi deschis brusc spre sufletul adversarei.

Nu era nici o gheişă. Nu era nici o femeie.

– Cine…? Vorbele se rostogoliră o dată cu gândurile. Cine eşti?

– Întrebările dumitale discrete, domnule Stallings, au fost auzite aseară. Ochii negri se pironiră asupra lui. Am mulţi prieteni în oraşul ăsta. Interesul tău mi-a fost comunicat.

În ochii intenşi apăru o cruzime inimaginabilă, urmată de o hotărâre nestrămutată.

– Sunt Nichiren. Sunt moartea ta.

Stallings urmări cu stupefacţie cum unghiile lungi şi vopsite spintecă spaţiul dintre ei. Când îi atinseră carnea, închise ochii, atâta timp cât îi trebui să nu mai simtă nimic.

Primăvara 1927 – vara 1937
Shanghai

Din acea perioadă îngrozitoare, Zilin îşi aducea cel mai bine aminte de şobolani. Şi de putoare. În umbrele negre ale depozitului, şobolanii de pe chei mişunau pretutindeni. Chiţăitul lor continuu forma un zgomot deranjant, cuprinzând hotarele minuscule ale lumii sale.

După moartea tragică a lui Mai, Zilin îşi luase numai prietenul devotat, Hu Hanmin, ducându-l să se refugieze la Barton Sawyer. Nu voia să-şi pericliteze familia intrând în contact cu ea şi nimeni nu cunoştea legăturile lui de afaceri cu *tai pan*-ul.

Americanul se arătase loial partenerului său silenţios de afaceri şi-i condusese pe cei doi fugari prin hăţişul de alei ce înconjura cheiul. Intraseră într-unul dintre multiplele depozite ale lui Sawyer şi Fiii, croindu-şi drum cu grijă printre şirurile de cutii şi saci de douăzeci şi cinci de kilograme cu opiu.

În timpul zilei, căldura umedă făcea să transpire esenţa de mac, determinând-o să se reverse prin ambalaj şi umplând mica lume a lui Zilin cu caracteristicul miros dulce lipicios.

De două ori pe zi, unul dintre hamalii lui Sawyer – totdeauna acelaşi – aducea pe umeri un sac similar cu celelalte din depozit. Avea întotdeauna grijă ca vizitele lui să pice la momentul de maximă activitate în jurul depozitului.

În sac nu se găsea nici opiu, nici ceai, ci mâncare şi băutură pentru Zilin şi Hu, pe care cei doi le consumau lacom. Subzistenţa era singura lor grijă şi legătură cu exteriorul, pe care nu voiau s-o piardă.

Barton Sawyer nu venea niciodată să-i vadă, dar adesea hamalul le aducea o notiţă scrisă de mâna lui. Astfel îi ţinea la curent cu cele ce se întâmplă în lume. Îi informă că încă erau căutaţi cu înfrigurare, şi apoi că cercetarea începuse să se domolească.

În şase săptămâni, generalul Chiang[29] avea alte lucruri mai importante la care să se gândească, decât să-şi facă probleme despre doi fugari, dispăruţi de atâta timp. Conform raporturilor lui Sawyer, liderii de stânga ai Guomindanului, sub conducerea lui Wang Jingwei, se despărţiră de grosul organizaţiei, cum făcuse şi fracţiunea lui Chiang cu luni în urmă. Chiang era mult prea ocupat, căutând sprijin pentru cauza sa în cadrul grupului în destrămare, pentru a-i păsa de aceştia.

Astfel veni o zi când hamalul îşi făcu apariţia fără obişnuitul sac.

---

[29] Generalul Chiang – Este vorba despre Chiang-Kai-Chek (n. 1887) – Şef al fracţiunii moderate a Guomindanului, rupe în 1927 cu comuniştii conduşi de Mao, iar în 1949 se refugiază în Taiwan, unde formează guvernul Chinei naţionaliste. (n. red.)

Din umbrele intense, îi strigă să vină afară.

Înaintară încet din bezna densă şi înăbuşitoare. Hamalul îi conduse, în lumina puternică a felinarelor, către biroul *tai pan*-ului, unde Sawyer îi aştepta cu un festin de zece feluri, pentru a sărbători eliberarea lor din ascunzătoare. Trecuseră aproape şase săptămâni de când fuseseră închişi.

După bucuria revederii şi libertăţii, se aşternu cruda realitate. Trecuse de mult timpul în care absenţa lui Zilin de la căpităniа portului ar fi putut fi explicată. Cu trei săptămâni în urmă fusese angajată o altă persoană în locul său.

Sawyer îi oferi lui Zilin o slujbă la firma lui, dar, date fiind circumstanţele, şi după o deliberare atentă, îl refuză. Fratele său mijlociu era deja bine ascuns în hăţişurile sucursalei companiei din Hong Kong. Zilin nu avea nici un chef să mizeze totul pe o carte. Esenţa unor afaceri bune era să diversifici.

Dar nu voia nici să ocupe o slujbă fără prestigiu şi mai ales fără legătură cu oraşul. Astfel încât nu se grăbi, parcurgând cu atenţie listele de oferte, pe măsură ce acestea se prezentau. Nu avea probleme financiare. De când el şi fraţii săi investiseră în Sawyer şi Fiii, compania începuse din nou să prospere.

Odată obţinută concesiunea de dragare de la Zilin, *tai pan*-ul profitase din plin de ocazie. Sistemul său era mult mai eficient şi mai economic decât cel folosit de mult de Mattias, King & Compania. Astfel căpităniа portului era încântată de firmă şi, ca rezultat, le oferi trei noi rute navigabile.

Desigur că Sawyer folosise la maximum toate informaţiile „interne” pe care Zilin i le furnizase pe când încă mai lucra la căpităniа portului.

Toate acestea contribuiră împreună cu traficul neîntrerupt de opiu realizat de fratele mai tânăr al lui Zilin pentru firmă şi inovaţiile nesfârşite ale fratelui mijlociu, realizate de ramura din sud – în a ridica pe Sawyer şi Fiii de pe poziţia a şasea pe poziţia a doua în ierarhia *tai pan*-ilor, după Mattias, King & Compania. Şi asta în interval de numai trei ani.

Conform contractului negociat de Zilin cu Barton Sawyer, fraţii Shi deţineau douăzeci la sută din firmă, având posibilitatea să mai achiziţioneze încă zece la sută în decurs de cinci ani de la data semnării contractului.

În august, Partidul Comunist Chinez începu o mişcare organizată şi destul de susţinută pentru a obţine sprijinul armatei. Avu loc o revoltă în Nanchang, în care fură omorâţi şi răniţi o groază de chinezi, fără să se realizeze mai nimic.

Cam pe atunci Zilin găsi o slujbă. Era la biroul vămii, un post pe care pusese ochii de un timp. Vama, ştia de pe vremea când lucrase la căpităniа portului, putea fi un sector extraordinar de profitabil. În

vremurile de demult încercase în repetate rânduri să obţină un transfer dar nu găsise niciodată un loc liber.

Acum tulburările şi omorurile creaseră slujbe, iar Zilin nu întârzie să profite. Avea experienţă şi referinţe bune şi, fiind un candidat ideal, fu ales dintre cincizeci de solicitanţi.

Zilin îşi făurise de mult o personalitate „de serviciu”, la fel de meticulos croită precum o carapace. Corespundea teoriei sale asupra iluziei pe care maestrul i-o insuflase de mult în grădina Suzhou.

Făcea dovada unui zel sincer de muncitor sârguincios, gata să înveţe şi să adapteze principii noi la cele vechi. De fapt, nimic din toate acestea nu era fals. Pur şi simplu, nu îl reprezentau în totalitate. Nu arătau decât o scânteie din ambiţia lui arzătoare, care îl mâna neîncetat. Şi la vremea respectivă, nu lucra decât pentru firmă şi niciodată pentru el ca individ.

În fond, noua slujbă a lui Zilin nu i se părea nici dificilă, nici prea obositoare. Ca şi cu celelalte lucruri, era capabil să acţioneze cum era mai bine. Pentru că învăţa repede, superiorii lui se obişnuiseră să-i dea din ce în ce mai mult din treaba pe care ar fi trebui s-o facă chiar ei. Astfel, Zilin ajunse să fie la curent cu cele mai ascunse secrete ale negoţului din Shanghai.

Şi conform stipulaţiei din acordul lor verbal, Zilin îi şoptea periodic lui Barton Sawyer diverse ponturi, sporindu-şi astfel câştigurile amândoi.

Unele „bucăţele” mai bune le păstra însă pentru el şi fraţii săi ridicându-şi astfel propria companie. „Diversificare, se gândea Zilin. Este singura cale spre succes”.

În 1935 era deja un om bogat. La vremea aceea se proclamase la Nanking un guvern naţionalist central, în urma încercării eşuate a partidului comunist de a lua Cantonul.

Generalul Chiang era din ce în ce mai atacat din diverse părţi, cu toate străduaniile sale de a-şi întări sprijinul rămăşiţelor separate ale Guomindanului, disidenţi, lideri politici din provincii şi comunişti. După cum era de imaginat, cei din urmă i se opuneau cel mai vârtos. Îşi câştigaseră o nouă vitalitate graţie a doi proaspeţi lideri care-şi făcuseră recent apariţia, dornici de putere: Mao Tze Dun şi Ciu En-lai. Pe la mijlocul lui 1935 porniseră în „Marşul cel lung” cuprinzând mai bine de douăzeci de mii de mile, dinspre sud spre Yenan, în nord.

Era nimerit ca Zilin să-şi întâlnească astfel, viitoarea nevastă într-o zi însorită şi luminoasă de duminică, chiar când Mao şi Ciu îşi conduceau armatele victorioase în Yenan. Aerul părea proaspăt primenit, de primăvară. Era una din acele rare zile când căldura opresivă de vară a Chinei cedase puţin.

Poate că nu era cel mai bine pentru Zilin să se găsească în cimitir, dar de la moartea lui Mai întreprindea permanent acest pelerinaj o

dată la două săptămâni. După ce-i dusese pe Zilin şi Hun Hanmin în adăpostul depozitului, Barton Sawyer făcuse ceva cercetări şi după o vreme reuşise să găsească rămăşiţele lui Mai. Fuseseră îngropate apoi conform dorinţei lui Zilin.

Era un loc pitoresc, în sudul districtului central, destul de aproape de parapeţii labirintici ai Vechiului oraş. Peste râu se ridica templul Long Hua, pagoda sa centrală fiind singura din Shanghai. În direcţia cealaltă, dincolo de Ziccawei, districtul de sud-vest, stătea Qiuyiapu, Grădina norilor purpurii de toamnă, solemnă şi oarecum sumbră.

Templul Long Hua îl atrăsese pe Zilin din momentul când, adolescent fiind, îl descoperise prima dată. Consta în patru clădiri. Preferata lui era Sala gardienilor celeşti. Mai târziu i se năzări că aşa se considera el.

În orice caz, acum venea aici pentru a fi mai aproape de Mai. De la moartea ei nu mai privise nici o femeie îndeaproape. Nu mai experimentase „norii şi ploaia”. Adesea trupul îl durea în locurile unde Mai obişnuia să-l mângâie, ca şi când ar fi fost de capul lor, independente. Ştiau oare că Mai se dusese?

În acea duminică, Zilin, îmbrăcat într-un costum dungat, intră în incinta cimitirului ţinând în mână beţigaşele de *joss,* pe care le aprindea conform ritualului, în faţa mormântului, îngenunchind, îngânând sutra budiste, care ar fi trebuit recitate la înmormântarea pe care Mai nu o avusese. Fusese îngropată fără nici un fel de ceremonie, în zilele cumplite ale încarcerării lui Zilin, împreună cu şobolanii şi opiul. El simţea acum că trebuie să repare cumva acea dezonoare.

Cimitirul era arareori aglomerat. Nu era un loc prea favorabil dată fiind distanţa de centrul aglomerat al districtului. În plus, mulţi *gwai loh* erau înmormântaţi aici, misionari şi alţii.

Mergând spre mormântul lui Mai, Zilin simţi o altă prezenţă. Întoarse capul şi văzu o femeie subţire stând cu capul plecat în faţa unei pietre funerare terminate cu o cruce creştină. În mâinile pe care le ţinea în faţă, cam în dreptul taliei, strângea un mic dar superb buchet de flori roz şi purpurii. Era îmbrăcată în negru. Era o europeană cu părul negru şi ochii întunecaţi.

În mod normal, Zilin nu se gândea decât la datoria pe care o avea de îndeplinit la mormânt. În timpul acestor vizite dureroase, arareori vedea sau auzea altceva decât pe Mai.

Cu toate acestea, acum se opri şi se holbă la femeie, ca şi cum ar fi fost un *gwai loh* fără maniere. Ce avea oare de-i atrăsese atenţia? Să fi fost arcuirea delicată a spatelui şi umerii drepţi, care parcă sfidau tristeţea? Să fi fost cele câteva şuviţe de păr ce-i scăpaseră din coafură, fluturându-i peste faţă, în adierea vântului văratic? Ori poate felul în care lumina dulce a soarelui cădea precis asupra pometţilor ei ridicaţi şi buzelor senzuale? Toate, sau poate nici unul dintre aceste

lucruri.

Până atunci Zilin nu găsise frumuseţe în femeile europene. Pur şi simplu nu crezuse că ar putea fi atras de o *gwai loh.* De fapt, gândul îl înspăimânta. Demult gonise orice fel de mustrări de conştiinţă privind faptul că se amestecase printre albi, că făcea afaceri cu ei sau, într-unul sau două cazuri, chiar se împrietenise cu aceştia. Acum însă, era confruntat cu o cu totul altă problemă.

Concentrându-se, făcu un efort şi-şi luă ochii de pe figura subţire, avansând ca prin vis spre capătul aleii sinuoase, unde se aplecă şi se cufundă în ritualul obişnuit.

Tresărind, îşi dădu seama la un moment dat că cineva stă lângă el. Umbra persoanei îi flutura pe umeri şi pe beţigaşele de *joss* fumegânde. Cât timp trecuse? se întrebă prosteşte. Spusese toate sutrele.

Ridică privirea şi se uită în ochii sclipitori ai femeii zvelte. Se pierdu aproape instantaneu.

– Iertaţi-mă, spuse aceasta într-o cantoneză pasabilă. Sper că nu v-am deranjat. Am aşteptat până aţi sfârşit. Aţi terminat, nu? Îi cercetă faţa şi văzând că nu primeşte nici un răspuns continuă voiniceşte. Cred că m-am rătăcit. Am venit cu un taxi, iar acum nu mă mai descurc. Mergeţi cumva în districtul central?

Zâmbi dulce. Arătă spre locul unde el o zărise pentru prima dată.

– Fratele meu e înmormântat acolo. Era misionar…

Vocea i se curmă. Era îngrozită că dăduse buzna peste un om cufundat într-o adâncă reculegere şi că poate îl jignise fără putinţă de iertare.

Zilin îşi reveni încet din uluială. Îşi drese glasul, cuprins de emoţie.

– Nu vă faceţi probleme. Am terminat aici. Se ridică în picioare. Soţia mea.

– Îmi pare tare rău.

Văzu că într-adevăr aşa era, ceea ce-l mişcă şi mai tare. Înghiţi din greu.

– Şi mie, de fratele dumitale.

Ea zâmbi din nou. Era surâsul timid al unei fetiţe.

– A fost foarte fericit aici. Munca l-a realizat din plin.

O clipă nu mai spuseră nimic. Tăcerea ce-i învălui fu densă şi neplăcută. De peste apă veni şuieratul unei sirene.

– Desigur că te iau cu mine în zona centrală, spuse Zilin interpretând sirena drept un semn. Dacă ai însă ceva timp, aproape se găseşte un templu. Long Hua. Un loc minunat din tinereţea mea. Poate că o plimbare scurtă ne-ar elibera pe amândoi de povara jeluirii.

– Crezi că e bine? se uită femeia subţire la el. Ce-o să zică oamenii?

Zilin era o raritate în ceea ce privea bârfa – o pasiune a locuitorilor Shanghaiului şi de fapt, a Chinei – nedându-i importanţă într-o

asemenea măsură încât făcuse din asta o întreagă artă. Nu se gândise, de exemplu că din cauza poziţiei sale în oraş, a averii considerabile, dădea naştere la diverse zvonuri ce circulau la adresa vieţii sale particulare şi aşa mai departe.

– Ce-ar putea spune? întrebă el, puţin mirat.

Începea să înţeleagă că această femeie crea în el o uluială constantă. Ea prinse a râde, iar sunetul acesta îi merse direct la inimă.

– O, toate lucrurile posibile, ştiută fiind pasiunea chinezilor pentru bârfit. Zâmbi uşor. Poate o aventură amoroasă ascunsă.

– Dar asta e absurd, se înroşi Zilin.

– Da, fu ea de acord, încă surâzând, nu-i aşa? Dar nu poţi ţine în frâu minţile altora – sau limbile.

Desigur că Zilin o ştia prea bine. Întreaga sa viaţă era dedicată acestei ştiinţe. Îşi zise că pe parcursul conversaţiei rolurile lor se inversară cumva. Ea îi vorbea ca şi când el ar fi fost *gwai loh,* iar ea chinezoaică. Ce ciudat! Şi neliniştitor!

– Ţi-e teamă de ce zic alţii despre dumneata? întrebă.

– Dacă mi-ar fi, n-aş veni aici, râse ea din nou. China nu este locul pentru o doamnă adevărată, se spune, iar familia şi prietenii mei aşa mă consideră.

– Şi se înşeală?

– În ţara mea nici un gentleman n-ar îndrăzni să întrebe aşa ceva.

– Poate că de aceea te afli aici, spuse el pe jumătate glumind.

– Nu, răspunse ea, devenind serioasă dintr-o dată. Am venit să-mi îngrop fratele care a murit de malarie. Dar acesta să fie adevărul? se întrebă ea în gând. L-am îngropat acum mai bine de o lună. Acum s-a terminat perioada de doliu. Apoi, Michael a fost fericit, a avut o viaţă plină. Ceea ce nu pot spune despre mine. Se gândi la cele sugerate de Zilin.

– Cum aş putea merge undeva cu dumneata, domnule? zise ea, decizându-se pe loc. Nici măcar nu ne-am prezentat.

– Mii de scuze, bâigui el, înroşindu-se din nou. Numele meu este Zilin Shi. Îşi pronunţase numele în manieră apuseană, punându-l pe cel de familie la sfârşit, pentru a nu o zăpăci.

– Ei bine, Shi Zilin, spuse ea, folosind formula corectă de adresare asiatică, îmi pare bine de cunoştinţă. Eu mă numesc Athena Nolan.

Pentru o *gwai loh* pielea-i era întunecată, destul de bronzată şi fără riduri. Avea ochii migdalaţi, de cel mai intens căprui pe care îl văzuse vreodată. Athena îi spuse că îi moşteneşte de la mama ei care era hawaiană, descinzând din prima familie de suverani a insulei Kamehemeha I. Tatăl ei era un englez expatriat, un bărbat cu o voinţă de fier, la fel ca şi bunicul, care călătorise prin toată lumea. Vocaţia politică îl dusese pe taică-său în insulele Sandwich – cum numise căpitanul Cook pământul descoperit de el în 1778, la cam o mie de ani

după ce exploratori polinezieni se aşezaseră acolo – împreună cu Sanford B. Dole, actualul guvernator al teritoriului.

Zilin află toate acestea la opt zile după prima lor întâlnire, care se termină cu o plimbare spre centrul oraşului. După toată discuţia lor deschisă, nici unul nu voise să-l compromită pe celălalt, nici măcar aparent. Din tinereţe, Zilin ştiuse că e un neconformist. Ideile lui o luau întotdeauna înaintea celor ale contemporanilor. Acum îi era ruşine să fie prins în capcana moravurilor sociale.

Sentimentul fu însă de scurtă durată, căci o săptămână mai târziu, o întâlni din nou pe Athena la o gală dată de Sawyer şi Fiii. De fapt, cel care-i prezentă fu fiul cel mare al lui Barton Sawyer, Andrew – care împlinise nouăsprezece ani şi începuse să lucreze şi el pentru firmă.

Le făcu amândurora plăcere să fie prezentaţi oficial şi nu dădură nici un semn că ar fi fost altceva decât străini unul de celălalt.

Zilin se aplecă în faţa Athenei. Apoi, luând-o de mână i-o sărută în maniera europeană. Athena păru încântată.

– Ce plăcere, domnule Shi.

Ochii lor îşi zâmbiră, dar nu şi gurile. Şi de atunci, prima întâlnire la cimitir rămase secretul lor. În mintea lui Zilin aceasta compensa un pic timiditatea din acea zi senină de vară.

În Zilin, Athena vedea întruchiparea tuturor lucrurilor care o împinseseră să părăsească viaţa oprimantă din Hawai. În vremea din urmă, valurile verzi-albastre înspumate, soarele ca de lămâie, susurul palmierilor, apusurile din insule, începuseră să o sufoce, s-o înece cu dulcegăria lor. Nu mai dormea bine. Era iritată şi neliniştită tot timpul. N-o interesa nimeni. Vestea morţii lui Michael venise ca o scăpare. Se folosise de aceasta pentru a părăsi insulele şi, cu toate protestele familiei ei, pentru a naviga în China. Dacă tatăl ei s-ar fi găsit acasă, ştia că n-ar fi avut curajul s-o facă. Dar acesta era plecat într-o misiune politică.

Zilin reprezenta simbolul exotismului, despre care citise cu aviditate de când intrase la şcoală. Era deosebit de inteligent şi perspicace. Îi simţea forţa interioară ca pe o mângâiere pe braţ şi, cum întotdeauna îşi dorise să posede o astfel de putere, acum se bucura s-o aibă măcar prin preajmă. De asemenea, şi poate că mai important decât orice, se înfrupta din efectul copleşitor pe care îl avea asupra lui. Îi vedea fascinaţia în ochii întunecaţi şi se cutremura interior la intensitatea acesteia. Era îndrăgostită de el şi de faptul că putea aşa de uşor să îmblânzească o personalitate atât de ciudată şi puternică.

Acum recunoştea în ce hal de speriată fusese că îndrăznise să călătorească singură. Atunci, pentru că zărise această deplasare ca pe o salvare, încercase să nu se gândească. Studiile ei cuprinzătoare o împinseseră să creadă că poate să înţeleagă orice neam de pe glob.

Citise fascinată despre multe, scormonind multiplele obiceiuri şi tradiţii ale culturii întregii lumi.

Dar când ajunsese în China, realitatea se dovedi alta. Acum, oglindindu-se în ochii plini de căldură ai lui Zilin, înţelese ce prostuţă fusese să-şi facă atâtea probleme. În fond, China nu era chiar aşa de ciudată. Emoţiile principale ale oamenilor erau la fel, indiferent de locul unde locuiai. Dragostea putea să înflorească în cele mai exotice climate.

El spuse ceva şi Athena începu să râdă. Braţul i-l atinse pe al lui. Contactul fu precum un curent electric. Surâse din nou, îmbătată de acest sentiment minunat.

Desigur că voia să ştie de unde venea numele ei.

Ea zâmbi şi Zilin se minună cât de mult această simplă acţiune putea să-i transforme faţa.

– De multe ori aud întrebarea asta, domnule Shi. A fost numele bunicii mele din partea tatălui. Era grecoaică. L-a întâlnit pe bunicul în Asia Mică. Erau arheologi, călcând pe urmele lui Schliemann la Hissarlîk, la Troia.

– Mă tem că nu am auzit de Troia, se holbă Zilin la ea.

– Nici de Homer?

– Homer? Fâţâia cuvântul ciudat pe limbă, ca şi când ar fi fost un vin necunoscut. Nu.

– Bine, se lumină ea. Atunci în timp ce dumneata mă înveţi despre China, eu o să-ţi citesc din Homer şi să-ţi vorbesc despre vremuri apuse în Europa.

Nu se prea omorî după „Iliada”, nu din cauza versurilor pe care le admiră, desigur, ci din cauza firului povestirii, care-i aducea prea mult aminte de trecutul războinic al Chinei.

În schimb, îi plăcu foarte mult „Odiseea”, savurând căutarea lungă şi încâlcită. Era încântat de deşteptăciunea lui Odiseu care îi întrecea pe numeroşii săi duşmani şi insistă ca Athena să se oprească înainte de a-i citi soluţia fiecărui mister, ca să poată să se ia la întrecere şi el cu eroul antic. De câte ori Ulise ajungea să se răzbune, suspina cu admiraţie.

– Una peste alta, o poveste nemaipomenită, spuse el, într-o seară răcoroasă, câteva luni mai târziu, când Athena puse, în cele din urmă, cartea jos. Era un volum vechi şi jerpelit, în greacă, din care ea îi traducea pe măsură ce avansa în poveste.

De fapt, el nu se gândea atât la istorisire, cât la Athena. Absorbea informaţia ca un burete şi, în mod cu totul excepţional, o şi reţinea. Putea repeta imediat absolut tot ce-i spusese el despre istoria chineză. Nu întâlnise niciodată o chinezoaică – dar nici un chinez – care să aibă atâta sete de cunoaştere în toate domeniile. Era obişnuit cu specialiştii care se limitează la un domeniu anume. Acum începu să

înţeleagă faptul că lista sa de prieteni adevăraţi – nu cunoştinţe sau parteneri de afaceri – era atât de scurtă, pentru că nici unul nu era ca el. Dar Athena era. Cunoştinţele ei cuprindeau lumea – iar concepţia ei despre viaţă avea o natură globală. În mod curios, Zilin o privea ca pe întruchiparea practică a budismului său. Buddha spunea că individul este una cu toate cele ce sunt. Motivul pentru care Athena se simţea ca acasă în China – ştia că o poate face oriunde ar trăi sau ar călători – era pentru că se simţea una cu universul.

Zilin era convins că slăbiciunea eternă a Chinei consta în insularitatea ei, care izvora din oroarea tradiţională chineză faţă de *gwai loh.* În loc să vadă că avea lucruri importante de învăţat de la Diavolii străini, chinezii închideau ochii la tot ce nu era originar din regatul mijlociu.

Astfel nu izbuteau să înţeleagă. Astfel fuseseră înfrânţi. Astfel redutabilii *gwai loh* veniseră în China şi luaseră tot ce doriseră.

Zilin ştia că este îndrăgostit de Athena. Ştia că îi furase sufletul. Asta îl înspăimânta mai mult decât apropierea morţii în noaptea în care Mai fusese ucisă. Cu toată gândirea sa universală, în fundul sufletului era chinez. Nu fusese niciodată cu o occidentală şi nu simţise împreună cu ea „norii şi ploaia”. Nu era deci de mirare că tremura continuu în prezenţa ei. Bea puţin, dar simţea ca şi când ar fi sorbit un butoi de vin de orez.

Cel mai mult îl îngrozea contactul fizic. Simţea iraţional că dacă ar fi atins-o, dragostea i-ar fi izbucnit prin vârful degetelor şi că propria sa esenţă – istoria, unicitatea faptului de a fi chinez – se vor pierde pentru totdeauna. Pe scurt, era convins că iubind-o, sacrifica altceva scump lui.

Şi totuşi, nu se putea desprinde de ea. În timpul zilei reuşea să se concentreze asupra muncii; obsesia legată de misiunea vieţii sale îl ajuta. Se întâlnea regulat cu Barton Sawyer şi din ce în ce mai mult şi cu Andrew, dezvăluindu-le secrete preţioase pe care le pescuia de la vamă. De asemenea, se întâlnea şi cu fratele său mai tânăr – fratele mijlociu era prea departe, la Hong Kong – pentru a lua decizii de afaceri care să umple puşculiţa familiei.

Muri tatăl lui şi la puţin timp după el şi mama. Acum familia nu mai număra decât trei fraţi şi…

Noaptea, Zilin nu se gândea decât la asta. În sub-conştient, Athena devenise deja o membră a familiei. Ceea ce îi producea o nelinişte imensă. Nu trecea seară în care ea să nu-i fie prezentă în minte. Nu putea să se gândească chiar tot timpul la afaceri.

Pe Hu Hanmin îl vedea arareori. Învăţatul se dusese din nou la comunişti şi deşi făcuse numeroase încercări să-l atragă şi pe prietenul său, Zilin nu se simţea deloc înclinat spre ei.

Mintea sa neobişnuită îi permitea să distingă ceea ce alţii nu

puteau: comunismul nu era nici mai bun, nici mai rău decât oricare altă formă de guvernământ. Teoriile comuniste, deşi considerate atât de inovatoare de Hu şi grupul său, erau de fapt lipsite de sens. Comunismul fusese născocit de oameni şi trebuia tradus în fapt de către oameni. Zilin ajunsese de mult la concluzia că teoria pură şi fiinţa omenească sunt două elemente ce se exclud reciproc. I se dovedise aceasta de nenumărate ori pe vremea când fusese cu comuniştii şi Mai trăia. Partidul nu era condus de o teorie de nezdruncinat, ci de oameni care aveau toate viciile proprii, în general, oamenilor. Erau avari, mitocani, venali, fără inimă şi, cel mai grav, mânaţi în exclusivitate de dorinţa de putere. Poate că Sun Zhongshan fusese altfel. Dar împotriva lui se complotase, se luptase şi, în final, fusese înfrânt de cei de lângă el.

Omul nu se mulţumeşte să citească o teorie şi să acţioneze conform ei. Se simte obligat să interpreteze. Iar Zilin învăţase că interpretarea înseamnă distorsionare. Comunismul era un ideal ce nu putea fi atins niciodată. În cel mai fericit caz, reprezenta o unealtă imperfectă prin care o gloată măruntă, dar puternică de oameni reuşea să ţină sub control un număr impresionant de semeni, mai puţin puternici. Principiile sale puteau să înfrângă masele mult mai uşor decât să le exalte.

Îi povesti toate astea Athenei într-o seară la cină. Nu mai făcuse aşa ceva cu nimeni. Voise să vadă dacă ea va reacţiona negativ, sau dacă nu va izbuti să priceapă. În oricare dintre cazuri, ar fi rupt relaţia cu bună ştiinţă.

– În fond, nu eşti un idealist, spuse ea după ce-l ascultă.

Avea acea blândeţe în ochi pe care i-o remarcase uneori, atunci când ea era cufundată într-o problemă sau voia să-i comunice o concepţie occidentală mai dificilă.

– Michael, fratele meu, a fost un idealist. Cum ţi-am spus, a fost misionar. Îi plăcea ceea ce făcea. Îşi întoarse privirile spre fereastră, spre bărcuţele săltate de apă, la Pu Dong. Pe de altă parte, eu nu puteam accepta ce făcea el. Nu cred în prozelitism. Predicatorii catolici l-au întovărăşit pe Pizzaro în Peru; au mers cu Cortez în Mexic. În amândouă cazurile, civilizaţii întregi au fost distruse cu totul. Nu uita că mă trag dintr-o familie de arheologi.

Îşi întoarse faţa de la luminile pâlpâitoare şi molatice din Pu Dong, apoi continuă:

– Problema cu predicatorii e că nu lasă nici un fel de spaţiu pentru cei care nu sunt de acord cu ei. Bănuiesc că acelaşi lucru s-ar putea zice despre mica ta grupare de oameni puternici.

În acea clipă Zilin ştiu că o să se căsătorească cu Athena.

În 1931, când Manciuria deveni protectorat japonez prin simplă perseverenţă militară, Zilin avu din nou ocazia să ia seama la niponi.

Într-un fel, nu-i pieriseră din minte niciodată. Studiindu-i, văzuse cât de deştepţi fuseseră să aleagă din cultura şi moravurile chinezeşti ceea ce simţeau că e mai bun într-un domeniu sau altul, încorporând apoi totul în propria lor societate.

Zilin era sigur că o societate atât de inteligentă merită urmărită. Mai avea şi un interes istoric deosebit, căci japonezii, ca şi propria sa ţară se izolaseră complet de lumea occidentală de mai multe secole.

Totuşi, spre deosebire de China, restauraţia Meiji schimbase aceasta. Zilin văzuse cum aşa-zisa „revoluţie culturală" eliberase ţara, dându-i posibilitatea să îmbrăţişeze atitudinile şi tipul de afaceri ale noului secol, pecetluind soarta culturii dominate de adorarea mistică a samuraiului.

Pentru aceşti membri ai societăţii japoneze, ce odată formaseră elitele, acum ideea era: fie te adaptezi, fie mori. Cei care se adaptau îşi pierdeau bărbăţia din cauza birocraţiei născânde. Creşterea rapidă a unui strat social cu totul nou în Japonia, neguţătorii, complică şi mai tare problema. Restauraţia făcea din negustori noii eroi ai ţării, pe măsură ce comerţul Japoniei sporea, iar aceştia deveneau bogaţi peste noapte.

Zilin gândea că din asta se pot trage atât lecţii pozitive, cât şi negative. Deveni însă din ce în ce mai neliniştit de o dezvoltare paralelă a comerţului cu infrastructura Japoniei. A unui nou militarism.

Niciodată relaţiile Japoniei cu China nu fuseseră altfel decât ostile. Acum însă Zilin văzu că lăcomia clasei mercantile, atât de importantă pentru continua dezvoltare economică a noii Japonii, genera un militarism ce folosea drept combustibil un gen de patriotism insular, aproape fanatic.

Zilin percepu aceasta ca un factor extrem de dăunător; de vreme ce adevărata cauză a expansionismului agresiv al Japoniei se găsea în sectorul afacerilor, ai căror aderenţi stăteau deja bine implantaţi, atât în puternica birocraţie, cât şi în guvernul debil.

Era sigur că o să se lase cu vărsare de sânge în China. În 1936, Hu îi spuse poveşti despre întruniri secrete între Mao şi generalul Chiang. Faptul că cei mai aprigi duşmani din ţara sfâşiată intern simţiseră nevoia de o apropiere, era de natură să-ţi îngheţe sângele. Numai o ameninţare din afară, din partea măreţei Japonii, ar fi putut să-i aducă împreună.

Dar, după cum se aşteptase Zilin, convorbirile luară sfârşit în mod abrupt, într-o atmosferă de resentiment cumplit. Guomindanul şi comuniştii erau încă pe picior de război.

Înţelese că de la începutul veacului ţara sa nu cunoscuse altceva decât lupte interne şi chiar dacă ai săi compatrioţi ar fi posedat spiritul său vizionar, tot ar fi fost prea ocupaţi să se certe între ei pentru a da vreo atenţie viitorului îndepărtat al Chinei.

Era un gând ce-l calma puţin şi-i atenua antipatia pentru comunism. O Chină unită era primul pas către viitor, orice fel de viitor. Era la fel de convins că drumul despotic a lui Chiang era greşit, pe cât era de neîncrezător în transpunerea în viaţă a principiilor comuniste. Începuse deja să suspecteze conducătorii ruşi că trădează revoluţia; şi, în plus, îi percepea nu ca pe aliaţii comunişti ce-şi închipuia Mao că sunt, ci ca pe viitori opozanţi ai Chinei şi ai vulnerabilelor sale frontiere nordice. Totuşi, în multe privinţe comunismul i se părea singurul drum viabil spre consolidarea puterii şi implicit a ordinii interne şi stabilităţii.

Cam în acelaşi timp când Mao şi Chiang întrerupseseră negocierile, Zilin se căsătorise cu Athena. El dorise o ceremonie budistă, Athena spusese că ea n-are nici o religie, aşa că nu conta natura festivităţii. Zilin se simţi uşor deranjat de asta, dar, fiind de altfel, într-o asemenea stare de euforie, nu se mai gândi.

La cererea lui Zilin, căsătoria avu loc în templul Long Hua. Rostiră vorbele sacre în Sala Gardienilor celeşti. La serbarea ce urmă se vorbi mult de puterea sporită a lui Mao, de poziţia defensivă a lui Chiang, de japonezii din Manciuria. Zilin fu îngrozit de cât de puţin îi păsa lumii. Acestor oameni, evenimentele pe care el le considera atât de vitale, li se păreau de pe altă lume. Se întoarse spre fereastră, privind fără să vadă ceva. Se gândea la Japonia şi Rusia şi îl speria cât de vulnerabilă era o Chină dezbinată.

Mai târziu, când îi povesti Athenei despre grijile lui, aceasta îi răspunse pe tonul ei perfect raţional:

– Eşti un om de afaceri, Zilin. Cele despre care mi-ai vorbit sunt probleme politice, care necesită soluţii politice.

– Asta să însemne că nu pot să mă implic? Se gândea la gardienii celeşti din tinereţea lui. Poate că pot şi eu ajuta.

– Să fiu sinceră, spuse ea, cred că evenimentele au scăpat de sub control şi nu mai e suficientă o singură persoană pentru a schimba cursul lucrurilor. Mi se pare că ţara a fost prinsă într-o vâltoare. China se va duce încotro o poartă apa.

– Dar nu suntem neajutoraţi, protestă el.

– Sigur, aprobă ea, încet. Tu şi cu mine suntem neajutoraţi.

Îl privi. Îi cumpărase o casă nouă ca dar de nuntă. Timp de trei săptămâni un *feng shui*[30] cutreierase fiecare locşor, asigurându-se că aceasta era optim situată (nimeni nu dorea să locuiască într-o casă aşezată pe spinarea „Marelui balaur al pământului”), că fiecare cameră era amplasată cum trebuie, că fiecare hol avea o aripă ce ducea spre dreapta (se ştia că demonii n-o pot coti la dreapta), că patul lor fusese instalat corect spre sud şi est şi nu spre nord şi vest.

[30] *Feng shui* – arta de a ghici în semne (ghicitor). (n. aut.)

– Zilin, spuse ea, hai în pat. Când nu primi nici un răspuns, adăugă: Am nevoie de tine. Tremură pronunţând aceste vorbe, pe care abia le scosese. Şi cu cât efort de voinţă! Acum, pornită pe drumul ales, nu mai era de oprit. Azvârli acoperitoarea. Nu mă găseşti atractivă?

Îi urmări spatele cu atenţie. Nu văzu nici o mişcare, nici un indiciu că măcar i-ar fi simţit prezenţa. Era prizonierul spaimei faţă de ea. Acum că venise clipa, parcă un drug de fier îi apăsa pieptul lui Zilin. Se moleşise de tot şi inima îi bătea dureros în ritmul secundelor trecute. În sinea lui se întrebă dacă va supravieţui, dacă strămoşii lui îi vor ierta vreodată slăbiciunea de a se pierde în faţa unei *gwai loh.* De asta se temea el, că, apropiindu-se de ea, va pierde familia, tradiţia ce-l lega de China? Şi-atunci, ce familie va întemeia împreună cu ea? O să fie altfel decât cei care fuseseră înainte? Nu putea concepe aşa ceva. Familia, dinastia, erau esenţiale şi absolut sacre.

– Zilin, uită-te la mine.

În cele din urmă se întoarse spre ea şi înţelese că e pierdut. Orice avea să i se întâmple în clipele următoare, nu putea să-i reziste. Ea stătea sprijinită de perne pe aşternuturile de culoarea piersicii, cu părul negru desfăcut, unduindu-se ca marea înnegurată, noaptea, în bătaia valurilor. Îl păcălise. Nu purta nici un fel de cămaşă de noapte sau acoperământ.

În lumina caldă a camerei, pielea uşor întunecată îi lucea ca un foc de topaz. Era prima dată că o vedea goală şi rămase împietrit. Era ca un izvor în care tânjea să se azvârle. Fu uluit şi înfricoşat de cât de tare dorea să se piardă în fiinţa ei ascunsă.

Era micuţă, dar sculptată cum nici o femeie orientală nu avea vreodată să fie. Avea sânii mai mari, talia mai mică şi şoldurile mai late. În China exista ţăranca, cu mâinile ei pline de bătături, cu trupul zdravăn, construit pentru munca la câmp, iar la celălalt capăt al spectrului se găsea doamna rafinată a cărei piele nu era niciodată văzută de soare, ale cărei mâini erau mai moi decât mătasea, şi picioarele strânse dureros din copilărie, pentru a fi cât mai mici şi mai frumoase.

Athena nu intra în nici una din aceste categorii. Avea oase suple, iar pielea îi strălucea de sănătate. Avea mâini puternice, iar picioarele nu-i erau ca nişte nuferi. Era o străină.

Zâmbea ademenitor spre el, şi, văzând încotro se uită, el lăsă ochii în jos. Era îngrozit de umflătura clară din pantalonii săi.

– Trupul tău mi-a dat un răspuns, spuse ea, încet, chiar dacă nu şi gura ta. Ridică braţele goale către el şi Zilin îşi zise că nu văzuse nicicând un gest mai erotic. Vino aici.

Se simţea ca anesteziat. Se duse ca prin vis spre ea, peste covor, fără să pară a fi conştient. Umbla ca toxicomanii îmbătrâniţi înainte de vreme, zăcând în nesimţire pe saltele murdare, cu pipele atârnându-le

în mâinile ca de lemn, cu ochii ficşi, pradă opiului.

Se apropie de pat, privind cum Athena îi deschide cureaua. Cum îl dezbracă, haină de haină, de costumul occidental, făcându-l să se simtă altcineva. La fel de străin ca şi ea.

Gol, stătu în faţa ei, abia suflând, cu membrul sacru la fel de tare ca un stâlp de tek. Nu-şi întrezări ruşinea în ochii ei. În mod straniu, aceasta îi spori sentimentul de dezrădăcinare. Nu ar fi putut să-şi expună astfel bărbăţia lui Mai, sau oricărei chinezoaice, în fond.

Apoi Athena se întinse şi-l atinse cu degetele, pe care le mişcă uşor, în sus şi-n jos. Ca şi când l-ar fi mângâiat cu o mănuşă de şaten. Pieptul îi suspină, umplându-se cu oxigen şi corpul lui păru a funcţiona din nou cum trebuie.

În timp ce stânga îl mângâia, mâna ei dreaptă se ridică pe abdomenul lui, curioasă, peste coaste, făcând cerculeţele mici în drumu-i. Îi atinse vârful sânului, iar Zilin simţi o intensificare a senzaţiilor între picioare, aproape sufocantă.

Creştea în el o stare care îi copleşea gândirea emoţională. Nu putea să şi-o explice. Ca un petic de întuneric la prânz, nu ar fi trebuit să fie acolo şi totuşi nu putea fi negat.

Ea îl atrase în pat, în aşternutul parfumat. Înăbuşindu-şi un geamăt, se aplecă asupra ei, sărutându-i interiorul pulpei.

Athena nu-i mai dădu drumul, iar el se ghemui asupră-i într-o poziţie aproape religioasă. Cu mâinile îi cuprinse talia, apoi mişcându-se în jos îi pipăi oasele şoldurilor şi pelvisul. Avea fesele mai pline decât ale chinezoaicelor, ceea ce-l entuziasmă. Le frământă în timp ce continua să o mângâie cu limba.

Dintr-o dată fu îmboldit să intre în ea. Se suci, aplecându-se între pulpele-i tremurânde, iar apoi mâinile ei îl traseră înainte.

– Vino în mine, o auzi şoptind, exact pe acelaşi ton pe care îl invitase cu câteva clipe mai înainte.

Degetele ei se ridicară pe tăria lui palpitândă. Avansă câţiva centimetri şi o atinse cu vârful, făcând-o să geamă. Respira greu, cu pântecul agitându-se ademenitor.

Intră în ea încet, uşor, la fel cum îl cuprinsese şi ea înainte cu degetele. Numai puţin, înainte şi înapoi, aţâţând-o cu promisiunea a ce va urma. Se ridică deasupra ei, sorbind din ochi, atent, efectul pe care mişcările sale le aveau asupra cărnii ei, ca şi când el ar fi fost Luna, iar ea marea.

Era priceput în a se controla. Mai îl învăţase cum putuse mai bine arta pernei. Probabil că-l ţinea minte ca pe un iubit tandru şi înţelegător, dar niciodată pasional.

L-ar fi recunoscut ea pe acest Zilin care se simţea acum prăbuşit în inima junglei dese, răscolit de senzaţii sălbatice pe care nu le trăise niciodată înainte?

Deşi talentele sale în arta pernei erau bine stăpânite, simţi cu precizie aproape matematică cum îl părăsesc. Cu cât pătrundea mai adânc în Athena, cu atât era mai puţin sigur de poziţiile, pauzele, mângâierile, cu care ajungeau la culme, el şi partenera.

El dorea mai degrabă să se azvârle nesăbuit, în neştire, lacom. Îşi simţi pielea fierbinte în ea şi parfumul care îi umplea nările atunci când se retrăgea. Era beat de ea, ieşit din minţi. Lăsase stăpânirea în seama unei umbre din interiorul său care-l cufundase într-o plăcere inimaginabilă.

Atunci când Athena, cu ochii închişi, îşi ridică braţele spre el, apucându-i umerii cu degetele, gemând, o auzi murmurând:

– Lasă-te pe mine. Vreau să-ţi simt greutatea când termin.

El se împinse nebun spre moliciunea fierbinte a sânilor ei.

– Da, da, acum!

Lipit de trupul în flăcări, ajunse pe norii cu ploaie, stropind delirant în vulcanul din ea.

Războiul cu Japonia plutea în aer. Era începutul lui 1937. În Shanghai afacerile mergeau ca de obicei. Locuitorii oraşului erau obişnuiţi să trăiască sub tensiune.

Zilin se străduise pe cât posibil să „cenzureze” faţă de Athena ştirile despre situaţia ce se înrăutăţea. Sufletul ei nu era obişnuit cu tămbălăul războiului. În plus, era femeie şi nu se discută toate problemele cu femeile. Athena însă nu înceta să-l surprindă. Era inteligentă şi cercetătoare şi, într-un fel, mai curajoasă decât vreo femeie chineză. Aflase cam toate ştirile – amestecate, desigur cu multe zvonuri – în ciuda încercărilor lui de a o proteja. Punea zeci de întrebări şi, în final, Zilin, împotriva voinţei lui, îi povesti aproape tot ce ştia, numai pentru a-i scoate din cap bârfele.

Avusese o întâlnire cu fratele mai tânăr pentru a decide să înceapă să vândă toate posesiunile lor ce nu constau în lichidităţi – depozite, fabrici şi aşa mai departe. Dacă izbucnea războiul, Zilin nu avea prea multă încredere în armata chineză. Mai ales când inamicul era Japonia.

Într-o zi rece şi aprigă de februarie, Andrew Sawyer veni să-l vadă în biroul de la vamă. Era o întâmplare destul de rară, dat fiind că Zilin şi Barton Sawyer încercau să-şi păstreze cât de secretă cu putinţă uniunea lor de afaceri.

Andrew se transformase într-un tânăr puternic cu membre lungi. Avea ochii albaştri ai tatălui său şi părul blond al mamei. De ani de zile, îl întrecea în înălţime pe Zilin. Părea intens preocupat de diferenţa dintre ei şi aproape mereu când se afla în prezenţa lui Zilin încerca să stea jos. O făcu şi acum, trăgând un scaun cu spetează zăbrelită spre biroul lui Zilin. Nu se obosi să-şi scoată haina lungă şi

grea. Avea obrajii îmbujoraţi, probabil din cauza vântului iernatic ce sufla pe chei.

– Scuză-mă, unchiule mai vârstnic, n-aş fi venit la locul tău de muncă dacă aş fi avut de ales.

Andrew Sawyer vorbea o cantoneză mai colorată decât tatăl său. Era limba în care prefera să se adreseze lui Zilin.

– Nici nu te gândi, spuse Zilin, concentrându-şi atenţia asupra tânărului. Am o astfel de muncă încât orice întrerupere e binevenită. Mai ales din partea ta, Andrew. Lui Zilin îi plăcea tipul de-adevărat. Deşi era tânăr şi astfel, supus greşelii, învăţa de la fiecare şi niciodată nu mai repeta aceeaşi boacănă. De asemenea, nu avea atitudinea superioară tipică *gwai loh* faţă de chinezi. Nu trebuia niciodată să i se amintească cui aparţine ţara. Toţi chinezii care intrau în relaţii cu el îl plăceau, pentru că se simţeau bine în prezenţa lui.

– Eşti foarte amabil, unchiule mai în vârstă, înclină Andrew din capul său arătos. Ştiu cât de ocupat eşti în timpul zilei.

Aici făcu o pauză, ca o locomotivă rămasă brusc fără aburi, deşi Zilin ştia că o să-şi continue ideea.

– Pari necăjit, Andrew, încercă Zilin să-l ajute. Pot să fac ceva pentru tine?

Tânărul Sawyer suspină uşurat, iar umerii săi laţi se pleoştiră un pic.

– Mă întrebam… vocea i se stinse. Îşi apucă mâinile, frecându-şi palmele ca şi când l-ar fi mâncat. Adică, unchiule mai vârstnic… mă întrebam… Ştiu că abuzez acum, dar… Ridică ochii, iar Zilin fu uluit să vadă în ei atâta suferinţă. Îi cercetă atent, ascunzându-şi însă mirarea. Ar fi bine dacă aş veni diseară… acasă la voi…?

– Tatăl tău n-are nimic împotrivă?

– Tatăl meu nu ştie nimic despre asta, unchiule mai în vârstă, spuse Andrew repede, parcă implorând din glas. Trebuie să rămână aşa.

Zilin îl privi pe tânăr mai multe clipe. Atitudinea asta îl tulbură într-atât pe Andrew că începu să tremure de emoţie.

– Desigur, desigur, zâmbi Zilin. Eşti întotdeauna binevenit în casa mea, Andrew. Citi din nou uşurarea pe chipul celuilalt. Ţi-ar conveni ora nouă?

– O, da, într-adevăr da, unchiule mai vârstnic. Andrew sări în picioare. Mulţumesc. Îşi uită de sine pentru o clipă şi-l apucă pe Zilin de mână, scuturându-i-o. Scuzele mele că am dat buzna într-o zi aglomerată.

Zilin îl urmări grăbindu-se pe chei în jos, spre structurile vestice clădite de-a lungul Bundului.

Ploaia morocănoasă, de culoarea plumbului, bătea în obloanele biroului lui Zilin când Athena îl conduse înăuntru pe Andrew. Zilin

stătea aplecat peste nişte documente particulare, socotind patrimoniul fraţilor Shi pentru a se lămuri ce era de făcut cu acesta în timpul vijeliei militare iminente.

Se întoarse în scaun auzind-o pe Athena intrând. Se ridică şi se înclină, zâmbind. Se schimbase de hainele occidentale. Purta o haină albastru închis din mătase, peste pantalonii şi bluza tradiţionale chinezeşti.

– Ce bine c-ai venit, Andrew, spuse el ca şi când chiar el ar fi fost cel ce lansase invitaţia. Întinse un braţ. Hai, o să stăm foarte bine aici. Athena a şi pus ceaiul la făcut.

Se aşezară pe scaunele cu dragoni sculptaţi manual. Obloanele de bambus fuseseră trase pentru a atenua intemperia de afară. Pe o parte se găsea un paravan lăcuit, cu o pereche de tigri, stăpâni ai pământului, care săreau dintr-un tufiş stufos. Deasupra capetelor lor, un stol de bâtlani, neimpresionaţi de puterea acestora, îşi întindeau aripile prin norii albi, îmbârligaţi.

Athena reveni imediat, ducând ceaiul pe o tavă minunată din lac roşu. Nu rămase, iar ei n-o invitară să stea.

În cinstea întâlnirii, Zilin ceruse ceai „dragon negru” în loc de obişnuitul ceai de iarnă, de iasomie. Asta nu-i scăpă lui Andrew, cum nu-i scăpă nici faptul că, fiind Ora Şarpelui, se aşezaseră cu faţa spre sud-est. Era mai mulţumit ca oricând că unchiul mai vârstnic acceptase să-l primească.

Ploaia viguroasă zgâlţâia obloanele, ca şi când ar fi vrut să intre înăuntru. Zilin îşi construise biroul în spatele casei. În timpul zilei, de aici aveai cea mai bună perspectivă asupra apei. Noaptea era cel mai izolat de celelalte camere, printr-un hol lung, cu două coturi la dreapta.

Zilin ridică ceaşca de porţelan cu ambele mâini, simţindu-i căldura. Sorbi, savurând aroma specială a ceaiului înainte de a-i lăsa căldura să-i cuprindă stomacul.

Pe ascuns îl cercetă pe Andrew. Frumoasa lui faţă, o combinaţie de trăsături de la mama şi tatăl său, era uşor trasă. Lampa pâlpâindă lumina cearcănele incipiente de sub ochii tânărului.

– L-am văzut pe Wiqin săptămâna trecută, spuse Zilin. Am fost în nord câteva zile şi-am dat peste el. Îţi transmite complimente şi speră că va călători spre sud în primăvară, ca să te vadă.

Andrew dădu din cap. Numele vechiului său prieten de şcoală nu reuşise să-l scoată din dispoziţia sumbră.

– Mama ta se simte bine?

– Da, spuse Andrew. Peste o clipă continuă. Mulţumesc de întrebare, unchiule mai vârstnic.

– Avem nevoie de o familie puternică şi unită. Sorbi din nou din ceaiul „dragon negru”. Este liantul ce face ca individul să fie puternic,

Andrew. Fără familie, omul se scufundă sub nivelul animalelor. Un om poate supravieţui fără familie, dar nimic mai mult. Nu poate trăi conform principiilor lui Buddha.

– Furtuna, spuse Zilin apoi, punându-şi mâinile în poală. E deja *li chun,* începutul primăverii. Peste o altă lună va fi *jing zhe,* trezirea insectelor. Dădu din cap. Vremea asta tulburată nu mi se pare potrivită.

– Unchiule mai vârstnic... Andrew ridică privirea. Puse ceaşca la o parte, după ce gustase puţin. Mă găsesc într-o dilemă îngrozitoare.

Spuse asta dintr-o dată, ca din puşcă.

„Şi a venit la mine, se gândi Zilin. De ce nu s-a dus la tatăl lui? Îşi aduse aminte vorbele lui Andrew: „Tatăl meu nu ştie nimic, unchiule mai vârstnic. Trebuie să rămână aşa."

Zilin dădu şi el ceaşca deoparte. Venise vremea discuţiei serioase. Nu spuse însă nimic, ştiind că dacă grăbea lucrurile, n-ar fi făcut decât să sporească stânjeneala tânărului.

– De câtva timp, unchiule mai vârstnic, începu Andrew, mă văd cu o fată. Îşi frângea mâinile şi avea ochii plecaţi. Nu sunt... nu sunt o persoană destrăbălată. M-am întâlnit cu fata asta, de bună credinţă. Am sentimente pentru ea. Adevărate. Dar tot timpul... hm, n-am fost sigur. Nimeni nu ştie că mă văd cu ea. Vreau să zic nimeni din familie. Unii dintre servitori – probabil că Ah – poate că bănuiesc sau chiar ştiu.

Aici Andrew făcu o pauză şi sorbi din ceaiul călduţ.

Până aici era tipic, gândi Zilin, presupunând că ghicise sfârşitul poveştii adolescentine triste a lui Andrew.

Cu mâna tremurândă, tânărul lăsă jos ceaşca, care clincăni în liniştea camerei. Ridică din nou ochii.

– Acum fata mi-a spus că e însărcinată. Unchiule mai vârstnic, mi-am cercetat inima pentru a vedea toate feţele dragostei. Dar nu le-am găsit. N-o iubesc. Nu vreau să mă însor.

Zilin îşi prinse degetele împreunate.

– Iartă-mă că spun asta, Andrew. Dar mi se pare că problema se poate rezolva foarte simplu. Du-te la tatăl tău şi...

– Nu! aproape că strigă Andrew. Tatăl meu – nimeni din familie, de fapt – nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat. Unchiule mai vârstnic, e în joc ascensiunea mea ca *tai pan.*

– Trebuie să-mi explici de ce, Andrew.

– Pentru că, spuse tânărul, întorcând capul, fata este chinezoaică.

„Pe Buddha", îşi zise Zilin.

– Înţeleg deci că familia este implicată.

– Foarte tare. Da.

Zilin trase de mai multe ori aer în piept pentru a se calma. Era una ca un străin să meargă la un bordel şi să experimenteze „norii şi

ploaia” cu o curtezană chineză. Dar alta să aibă o legătură clandestină cu o chinezoaică din clasa mandarinilor. Mai ales pentru un urmaş al uneia dintre cele mai importante case de *tai pani* din Shanghai. Familia sa se bucura de poziţie, de avere, de influenţă. Poate chiar că Barton Sawyer făcea afaceri cu tatăl ei. Poate că îi era furnizor. Oricum, va cere compensaţii. Andrew va trebui să se căsătorească cu fata. Şi Andrew avea dreptate. Dacă Barton Sawyer ceda titlul de *tai pan* lui Andrew, casa va trebui să fie la cheremul familiei miresei. Asta bătrânul Sawyer n-o va permite niciodată. Fără entuziasm, va trebui să ajungă la concluzia la care Andrew şi, acum, Zilin ajunseseră: noul *tai pan* al firmei Sawyer şi Fiii avea să fie unul dintre fraţii mai tineri. Zilin îi cunoştea bine. Nici unul nu îl ajungea pe Andrew din punct de vedere al curajului şi spiritului de afaceri. Pe scurt, nici unul nu era *tai pan.*

– Care este numele familiei?

– Jiu.

– Jiu Ximin?

Andrew îşi luă urechile în palme. Abia vorbi:

– Da, unchiule mai în vârstă.

„O, o, o, se gândi Zilin. Jiu Ximin e un lucrător ce organizează producţia. Mai bine de şaizeci la sută din forţa de muncă chineză angajată de Sawyer şi Fiii trecea prin mâinile lui. Dacă e provocat, ar putea pune multe beţe în roate companiei.”

– E o încurcătură teribilă, unchiule mai vârstnic, sunt conştient de asta. Îşi frecă ochii închişi. O încurcătură fără ieşire.

Zilin urmări tremurăturile uşoare ale obloanelor de bambus, scuturate de furtuna turbată de iarnă. I se păru că asta e ultima picătură, întruchiparea groazei fantastice pe care o simţea din aglomerarea de evenimente care, ştia, aveau să ducă la război. Simţise că într-un fel această nenorocire avea să-i schimbe ţara într-un fel irevocabil. Criza lui Andrew îi împinsese pe planul întâi temerile sale legate de patrie. Îşi aduse aminte de Athena care spusese: „Tu şi cu mine suntem neputincioşi”. În clipa aceea înţelese că nu avusese dreptate.

Îşi fixă din nou privirile pe tânărul ce plângea în faţa lui.

– Haide, haide, Andrew, zise, mintea mergându-i foarte rapid. Nu aşa se poartă un viitor *tai pan!* tună el cât de dur putu. Trebuie să fii întotdeauna puternic, chiar şi în faţa celor mai mari necazuri. Nu trebuie să-ţi arăţi teama. Un *tai pan* nu poate lăsa să se creadă despre el că e slab. Are prea mulţi duşmani care ar căuta să profite de pe urma acestei slăbiciuni. În fond, un *tai pan* trebuie să se gândească la o casă întreagă, la o istorie de mărire şi expansiune, care este sacră.

– Da, unchiule mai vârstnic, îşi şterse Andrew ochii înlăcrimaţi.

– Ridică ochii.

– Da, unchiule mai vârstnic.

– Stăpânul unei case nobile nu trebuie să-şi plece niciodată capul. Este semn de înfrângere. Pentru tine nu există înfrângeri, Andrew. Nu dacă vrei să-i iei locul tatălui tău într-o bună zi.

– Înţeleg, unchiule mai vârstnic.

– Bine, spuse Zilin. Acum să vorbim despre fata lui Jiu Ximin. N-o iubeşti?

– Nu, unchiule mai vârstnic.

– Atunci nici nu se poate pune problema căsătoriei. Şi, fii pe pace, Andrew, tocmai asta va cere Jiu. Îl privi stăruitor pe tânăr. Şi pe bună dreptate.

Andrew înghiţi cu greu dar nu plecă privirea.

„Ce prilej bun mi-a furnizat acest tânăr, îşi zise Zilin. Mi-a scos în cale o fisură în armura *gwai loh.* Trebuie să fiu atent cum vâr lama pentru a lărgi şi mai mult spărtura. O asemenea despicătură nu apare decât o dată în viaţă. Fii atent, nu irosi o asemenea comoară!”

Ţinându-şi entuziasmul în frâu, începu să se gândească la Jiu Ximin, un zdrahon de om cu ochii întunecaţi, inflexibil şi lacom cât cuprinde. De ani de zile tânjeşte după depozitele mele Huang Cheng. De fiecare dată când trece pe lângă ele îi lasă gura apă. Un afacerist prudent ca mine nu are cum să dorească să deţină proprietăţi imobiliare în Shanghai la vremea asta. Puţini însă înţeleg asta. Da, depozitele Huang Cheng pot fi răspunsul. Trebuie însă să fiu prudent. Jiu Ximin este o persoană inteligentă şi dificilă. O să ne facă să plătim cu vârf şi îndesat pentru ce i-a făcut Andrew fiicei sale.

Nelăsând să se întrevadă nimic din gândurile acestea, zise:

– Totuşi există căi de a evita astfel de situaţii. Trebuie să negociem atent. Şi ne trebuie şi bani, desigur.

– N-am suficienţi bani, unchiule mai vârstnic.

– Şi nici abilitatea de a purta o asemenea negociere subtilă. O să mă întovărăşeşti însă la toate întâlnirile. Vei adopta o poziţie de completă umilinţă. Lui Jiu Ximin o să-i placă. O să-i dea un sentiment de putere asupra tatălui tău.

– Dar asta nu trebuie să se întâmple, unchiule mai vârstnic.

– Desigur că nu, Andrew. Linişteşte-te cu privire la asta. O să tratez cu Jiu Ximin şi în timpul acesta tu vei câştiga preţioase informaţii despre cum se duc negocierile. Dar… Zilin ridicând un deget… astfel de lecţii extraordinare au un preţ.

– Plătesc oricât…

– Nu încheia niciodată afaceri atât de grosolan, îl opri Zilin din nou, cu mâna. În plus, eu nu vreau bani. Ci mai degrabă un angajament de la tine.

– Îţi dau orice, unchiule mai vârstnic.

– Orice, zâmbi Zilin, dar nu totul. Adu-ţi aminte că trebuie să te

gândeşti întâi la Sawyer şi Fiii.

Andrew încuviinţă.

– Un angajament pentru servicii viitoare. Poate va veni o vreme când voi apela la tine – sau voi trimite un mesager. Îl vei recunoaşte pentru că va avea cu el o bucată de talisman, ceva ce-ţi voi dărui eu. Atunci îţi vei aduce aminte de momentul acesta şi vei face ce ţi se cere.

– Orice, unchiule mai vârstnic!

– Aşa mi-ai promis, Andrew. Orice.

Andrew Sawyer se aplecă din mijloc.

– Cum doreşti, unchiule mai vârstnic. Îţi jur pe onoarea mea de viitor *tai pan* şi pe onoarea strămoşilor mei de la Sawyer şi Fiii.

„Să-mi fie martori toţi zeii, îşi zise Zilin. O să-l fac pe băiatul ăsta unul dintre cei mai mari *tai pani* ai Chinei. Sunt legat de el acum, pe cât de tare e şi el legat de mine. Din cauza gafei lui am scăpat de starea de inacţiune care mă păştea. Pe toţi zeii, mari şi mici, mi-a oferit o punte către vest.

Măreţe Buddha, poate că încă mai pot ajunge la rolul de Gardian celest al Chinei. Astăzi am început o luptă de o viaţă pentru a scoate China din noroiul în care diavolii străini au azvârlit-o şi în care prostia ei insulară a târât-o.”

Jiu Ximin era un munte de om, sumbru în înfăţişare şi cu ochii lucitori şi mici, ca nişte nasturi. Acum taciturn, acum înflăcărat în răspunsuri, încerca permanent să-l prindă pe picior greşit pe Zilin cu aparent contradictoriile sale dispoziţii.

Cu toate acestea, tradiţionalismul său intens îi apăru repede lui Zilin ca fiind evident. Lianhua, fata pe care Andrew o lăsase însărcinată, era copila lui şi deci avea tot dreptul să fie mânios de situaţie. Dar, în fond, nu era decât o fiică şi deci nu prea importantă pentru el. Viaţa lui o reprezentau fiii, viitorul acestora avea să însemne continuarea liniei Jiu.

Isteţul Zilin alesese o familie chineză potrivită, foarte încântată ca fiul lor să se căsătorească în ilustra familie Jiu. Propria lor avere era suficientă pentru a-l face pe Jiu Ximin să răsufle uşurat la menţionarea numelui lor. Bineînţeles că nu arătă nimic – şi Zilin nu văzu nici un motiv pentru care să-i deschidă ochii şi lui Andrew, crezând că spaima o să-i prindă bine în final – dar în ciuda bombănelilor lui că Andrew trebuie să se însoare cu fiica sa, Zilin ştia că nu ar fi permis acest lucru. Pentru Jiu Ximin, un *gwai loh,* chiar de talia viitorului *tai pan,* însemna anatema. Suficient că trebuia să facă afaceri cu ei zi de zi. Faptul că le umfla banii, îi mai potolea din mânie. Dar să permită unuia să intre în familie? Niciodată.

Jiu Ximin îi percepea pe străini nu numai ca barbari, dar ca şi copii din punct de vedere cultural. Chinezii aveau o cultură veche de peste

patru mii de ani. Comparat cu asta, ce însemnau două sau trei mii de ani? Nu voia să aibă de a face cu ei şi basta.

Dar în schimb dorea depozitele Huang Cheng.

În a patra zi a negocierilor, când în cele din urmă Jiu începuse să se înmoaie, fură serviţi cu ceai de iasomie de o tânără femeie. Nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece, douăzeci de ani, cu un an sau doi mai mult decât Lianhua.

Zilin o observă atent, pentru că era singura persoană din casă pe care Jiu Ximin îi permise să o cunoască. În mod clar, asta o făcea importantă. Zilin era sigur că nu se găsea acolo accidental.

Bănuielile sale se confirmară când fata, în loc să plece după ce-i servise, îngenunche lângă masa joasă, cu mâinile în poală şi capul plecat.

– Ea e Sheng Li, spuse nonşalant Jiu Ximin. O prietenă de-a lui Lianhua din copilărie. Sorbi din ceai cu subînţeles. Nici nu o privea însă. Acum că fiica mea e o femeie matură – ochii lui îl sfredeliră pe Andrew cu înveninare – trebuie să lase toate bucuriile copilăriei.

Lui Zilin i se năzări că Jiu Ximin îi poruncise lui Sheng Li să rămână pur şi simplu pentru a o face de ruşine. Vorbea despre ea ca şi când n-ar fi fost decât o vietate împăiată a fiicei sale, care acum putea fi pusă pe rug, la ars.

– Lianhua va avea o grămadă de învăţat şi de făcut în noua sa viaţă, în noua sa familie, pentru a se împovăra cu lucruri de prisos. De aceea, ca parte a înţelegerii noastre, Shi Zilin, sugerez ca s-o iei tu. Fă ce vrei cu ea, pentru mine nu contează. O să-i spun fiicei mele că i-ai oferit lui Sheng Li un angajament peste banii pe care îi plătesc eu. Şi cu asta basta.

Zilin, simţind că fata s-ar afla mult mai bine departe de acest om, acceptă.

Abia mai târziu, când o instalase pe Sheng Li în casa unui prieten chinez de-al său, înţelese adevăratele motive pentru care Jiu Ximin dorise să se scape de fată.

– Am venit în familia Jiu împreună cu mama, îi spuse Sheng Li într-o după-amiază, când venise s-o vadă. Pe vremea aceea eram mult prea tânără ca să fac orice fel de muncă, aşa că am devenit însoţitoarea lui Lianhua. Purta o haină de mătase brodată, care îi flutura în jurul şoldurilor înguste. Părul ei des şi negru era strâns într-o coadă de cal ce-i cădea pe spate. Când Zilin venise la uşă, îl întâmpinase şi-i făcuse plecăciunea. Când îi rostea numele, folosea întotdeauna forma de „Shi zhu ren” care însemna bărbatul la conducere, precum şi pronumele de adresare către o persoană de rang superior, „nin”.

– Ne-am împrietenit, continuă ea, spre supărarea lui Jiu Ximin. Vedeţi, în cele din urmă aflase că tatăl meu era japonez. Mama era pe moarte şi Jiu i-a căutat prin hârtii ca să vadă dacă mai avea familie

unde s-o trimită, pentru a evita să plătească doctorul şi apoi înmormântarea.

Zilin nu spuse nimic. Mergea lângă ea, cu mâinile strânse la spate. Vântul răcoros de primăvară îl făcea să se aplece uşor, părând dus pe gânduri.

– N-aveam familie şi Jiu Ximin a fost obligat să plătească înmormântarea. A scăzut suma asta din salariul meu, aşa că în ultimele şase luni n-am primit nimic de la el. Nu mi-a păsat. Era de datoria mea să am grijă de mama, aşa cum şi ea avusese când eram mică. M-aş fi simţit cumva murdărită dacă aş fi fost obligată să iau bani de la el pentru mama, fără ca să pot să-i dau înapoi.

Bărci se legănau de-a lungul cheiului şi peste tot hărnicia oraşului ieşea în evidenţă.

– Aţi fost extraordinar de bun cu mine, Shi zhu re. Mă simt obligată să vă povestesc ce stigmat port. Nu mă aştept să mă păstraţi sau să mă plătiţi. Acum sunt de capul meu, sunt pregătită să mă descurc. N-o să mă mai vedeţi niciodată.

Zilin îi privi faţa ca o sculptură perfectă orientală. Ochi migdalaţi, mari, ce păreau mereu înneguraţi, o frunte lată, inteligentă, pomeţi mongoli şi o gură arcuită. Nu avea faţa tipic chinezească, fapt pe care el îl explica prin originea sa pe jumătate japoneză. Întrezărea în ea un spirit înflăcărat - o strălucire care îi aducea aminte cu durere de Mai – amestecat cu deferenţa feminină.

În clipa aceea soarele ieşi din spatele unei turme de nori albastru-cenuşii şi-i scăldă într-o lumină aurie. Zilin simţi ceva săltându-i în inimă, un dor de a se întoarce la natura sa chineză, care fusese deplină cu Mai. De data asta, plimbându-se cu Sheng Li, vorbind pe tonuri domoale, se simţi total separat în spirit de *gwai loh.*

Într-o clipă înţelese de ce nu o adusese pe Sheng Li să trăiască acasă la el. Exista un punct în care, cu toate eforturile, estul şi vestul nu aveau cum să se întâlnească. Exista o esenţă – poate simplul concept de *yin* şi *yang* pe care cuplul oriental îl înţelegea implicit – asupra căreia chinezii şi *gwai loh* nu puteau decât să se învârtă ca fluturii în jurul unei lămpi, fără a se înţelege vreodată.

Sheng Li, se gândi, aruncând pe furiş o altă privire spre ea. Numele însemna victorie.

La sfârşitul acelei lungi zile de sâmbătă, după ce o conduse în fine acasă, în lumina amurgului se îndreptă şi el spre reşedinţa sa, unde Athena îl aştepta în pragul uşii pentru a-i spune că e însărcinată.

Athena nu bănui nimic o vreme. Ştia, desigur, că bărbatul ei intervenise pentru Andrew Sawyer într-o problemă importantă care trebuie să rămână secretă. Dar în plus, nimic altceva.

În timpul sarcinii îşi continuă studiile de istorie, politică şi cultură chineză. Zilin încercă de mai multe ori să o înveţe despre budism, dar

poate din cauza educaţiei deja primite, nu putu pricepe nimic din conceptele de bază ale acestuia. Era mult mai interesată să-şi aprofundeze studiul arheologic, un domeniu care înflăcărase vieţile bunicilor ei pe linia paternă.

Făcu rost de o mică echipă şi începu săpăturile în partea de sud-vest a localităţii, lângă Vechiul Oraş. În luna a şasea, redusese orele petrecute pe şantier de la şase la trei mai ales de gura lui Zilin. Într-a şaptea lună, acesta insistă ca să întrerupă complet munca. Deja avea o cantitate suficientă de cioburi şi oase cu care să se ocupe acasă.

Athena nu îşi dădu seama de pasiunea descrescândă a lui Zilin pentru ea, nici chiar când burta îi ajunsese enormă. Nu simţea lipsa unei legături interioare între ei, căci nu avea habar că aşa ceva poate exista. Nu era atât o slăbiciune din partea ei, cât mai degrabă o lipsă de înţelegere proprie unui spectru cultural mai larg.

Spre lauda sa, Zilin însă se strădui în continuare. Însă încercările sale de a explica preceptele inexplicabile ale budismului erau sortite eşecului. Deşi Athena putea să cuprindă lumea – o realizare remarcabilă pentru un *gwai loh* – nu putea concepe unitatea implicită cu universul care era materia principală a vieţii.

N-o iubea însă mai puţin pentru asta. Numai că nu putea să o facă la fel de plenar cum ar fi dorit. Sau cum avea nevoie.

Athena resimţi o schimbare a forţelor înconjurătoare. Nu ştia ce se întâmplase, ci numai că atmosfera din jurul ei nu mai era aceeaşi. La început puse totul pe seama sarcinii. Copilul era pe deplin format şi foarte activ în pântecele său. La apropierea naşterii, corpul începuse să se adapteze pentru acest eveniment. Nimic nu-i mai părea la fel.

Nu putea spune când sau cum începuse să bănuiască că asta avea o legătură cu Zilin. Pe măsură ce noua viaţă din ea se definitiva, vastitatea schimbării o uimea. Lungile zile petrecute acasă cu cioburile şi oasele n-o mai distrau căci mereu se gândea la ce-o să vină. Era furioasă pe toţi şi pe toată lumea. Pe lumea care credea ea că a prins-o într-o strâmtoare nemiloasă.

Îl bănuia pe Zilin.

De ce, nu prea ştia. Credea că vedea o scădere a forţei pe care o simţise în el când îl cunoscuse. Adeseori se gândea la duminica însorită de la cimitir. Îşi amintea cum soarele îi mângâiase obrazul, cât de dulce cântaseră păsările, cât de deschis o privise Zilin. Şi în devălmăşia de emoţii sălbatice amintite, se strecura valul de suspiciuni prezente.

Voia să stea mai mult cu el, şi când nu era aproape se simţea ca nebună de dor. Mâinile-i prindeau pântecele umflat ca şi când ar fi vrut să protejeze copilul nenăscut, de lipsa soţului. Gândul că avea cumva să-i părăsească o umplea de o groază iraţională. Spectrul sumbru al ideei de a fi singură cu copilul în tumultoasa Chină – pe

picior de război acum – era mai mult decât putea îndura.

Atunci se forţa să închidă ochii, să respire adânc şi chiar să ofteze. „Ce s-a întâmplat cu mine?” se întreba. „Zilin mă iubeşte. O să iubească şi copilul.” Unde ar putea să se ducă? Cam pe atunci o cuprindea somnul.

Cât despre el, Zilin nu se simţea de fel vinovat că stă cu Sheng Li. În primul rând, amantele erau ceva obişnuit în China la vremea aceea. Apoi – mult mai important pentru el – nu se simţea deloc înstrăinat de Athena sau de noul născut, pe care ea îl botezase Jake, în amintirea bunicului ei. În fond, datorită faptului că o parte din el, pe care Athena n-o înţelegea, primea îndestulare, îl făcea mai fericit şi mai vivace.

De când Sheng Li intrase în viaţa lui – de când simţiseră împreună „norii şi ploaia” – teama sa lăuntrică de Athena se topise. Nu mai simţea că pierde ceva preţios din el ori de câte ori pătrundea prin poarta ei de jad. Orice îi fura din personalitate dragostea pentru o *gwai loh,* îi era returnat de devoţiunea crescândă a lui Sheng Li pentru el.

La mai puţin de doi ani după ce o luase de la Jiu Ximin îi dărui un băiat. Copil prematur, născut cu aproape şase săptămâni mai devreme, acesta venise pe lume foarte slăbuţ şi bolnav de icter.

Sheng Li avea grijă de bebeluş zi şi noapte, aţipind numai o oră sau două noaptea, cu copilul, dar niciodată mai mult. Zilin încercă să stea cu ea pe cât posibil, dar ştia că nu era suficient. Cu mai bine de un an înainte, o luase din casa prietenului său şi o instalase într-o căscioară, pe care i-o plătea el.

Mai erau însă şi alte probleme de rezolvat, iar naşterea copilului nu făcu decât să le complice. În fine, venise războiul cu Japonia, ca un nor de furtună dezlănţuit asupra Chinei. Shanghaiul şi o mare parte din China de nord formau câmpuri de bătaie. Pe moment cel puţin, armata ţinea piept cu bravură maşinii războinice japoneze, dar Zilin ştia că inevitabilul sfârşit era aproape.

Începerea ostilităţilor făcu, în mod normal, secretul lui Sheng Li foarte greu de păstrat. Zilin refuzase să angajeze o *amah* pentru a o ajuta pe Sheng Li de teamă că moştenirea ei japoneză să nu iasă cumva la suprafaţă. Nimic nu putea fi mai fatal lui Sheng Li în actuala stare de paranoia a oraşului.

Acum, că Zilin avea doi fii de îngrijit, deciziile cumplit de importante cu care era confruntat deveneau şi mai dureroase. Era în octombrie 1936. Armata japoneză cucerise majoritatea oraşelor mai mari din nord. Mai teribil era că aveau controlul liniilor de comunicaţie. În sud, deţineau valea Yangtsi-ului până la Canton şi cheile Yichang. Picul de stabilitate din Shanghai se topea văzând cu ochii.

Punctul de răscruce pentru ţara sa, întrezărit de Zilin, era aproape.

Trebuia să întreprindă o mişcare. Ştia că dacă n-o face acum, nici că o va mai face. Gândea că înţelege enormitatea sacrificiilor pe care şi le impunea. Dar mai ştia şi că efectul acestora nu putea fi calculat dinainte şi că nu va putea şti ce are de „plătit", decât după. Ca în *wei qi,* odată făcută mişcarea, aceasta era irevocabilă.

Când se găsea cu Athena sau cu Sheng Li, ţinând copiii în braţe, hotărârea îi era puternic zdruncinată. Gândurile se concentrau egoist asupra durerii pe care avea s-o cauzeze celor ce-i erau mai dragi pe lumea asta. Dar, în balanţă cu această suferinţă omenească, stătea agonia Chinei. Ştia că dacă va reuşi să scape ţara de înclinaţia autodestructivă, de măcinare, atunci sacrificiul său merita.

Totuşi, fie că se găsea cu Athena sau Sheng Li, se scula în toiul nopţii, îndepărtându-se în tăcere de căldura trupurilor lor. Singur şi înstrăinat de lume, în liniştea foşnindă şi întunecoasă, plângea cu lacrimi de autocompătimire.

Era un om cu două familii, dar în curând nu va mai avea nici una. Atunci nu va mai fi vreme de autocompătimire. China îl chema.

Aşa cum făcuseră aproape în întreaga sa viaţă, japonezii fură cei care aduseră nenorocirea. Din cauza lor, din cauza secretului lui Sheng Li, nu putea să ţină pe nimeni în casă lângă ea.

Sheng Li insistase să numească băiatul Liqiu – „început de toamnă" – pentru că se născuse într-o zi de miercuri, ce demarca luna august. Acesta scăpase cu greu de gălbinare şi începuse să mai pună ceva carne pe el, dar rămânea un copil bolnăvicios pe care Sheng Li sau Zilin îl îndopau mereu cu câte-o doctorie.

Într-o noapte, când Zilin nu se afla cu nici una din femei, Liqiu se simţi rău. Până aproape spre ora Câinelui, unsprezece noaptea, temperatura îi crescu alarmant. Lui Sheng Li i se părea că băieţaşul a luat foc din interior. Avea pielea extrem de caldă la pipăit şi uscată, trasă groaznic peste vinele pulsând vizibil chiar la suprafaţă.

Folosi apă rece şi alcool pentru a-i face frecţii, dar nimic nu ajută. Începu să intre în panică. Nu avea prieteni şi mintea fiindu-i înceţoşată de frică şi groază la viitorul copilului, îl înşfăcă în pături şi porni cu el în noapte. Acum siluetele şi unghiurile străzilor şi magazinelor, care pe zi i se păreau atât de cunoscute, îi săriră în faţă ameninţătoare. Prin uşi deschise şi ferestre unde pâlpâiau lumini palide, auzi clic-clacul abacurilor socotind venitul săptămânal şi bilele de mah-jong aruncate pe mese de postav. În noaptea aceasta, sunetele, atât de obişnuite ale oraşului îi părură sinistre, ca scrâşnetul unor mandibule de insecte gigantice.

O făcură să se năpustească pe străduţele întortocheate, pe alei mirosind a opiu, pe lângă firme închise din Shanghai: Mattias, King & Compania, Compania Asiatică de Petrol, Banca Hong Kong, Sawyer şi Fiii, fabrica de bere Ewo, Compania de Tutun Britanico-Americană,

Gibb, Livingstone Company, ramura Mei Foohong a lui Standard Oil care noapte de noapte aprindea lămpile Chinei.

Sheng Li se gândea numai la sănătatea copilului ei, nu la ea sau la consecinţele ieşirii sale. Nu voia decât să ducă băiatul într-un loc sigur.

Athena auzi foarte vag bătaia în uşă. Nu se mişcă din pat până nu veni *amah* s-o trezească. Îşi frecă ochii somnoroasă, îşi puse un halat de mătase şi o urmă ascultătoare pe bătrână, prin casa întunecată.

Sheng Li stătea tremurând de frică şi frig în faţa uşii. *Amah* îşi răsucea mâinile şi clănţănea ca o maimuţă într-un dialect pe care Athena nu-l înţelesese niciodată.

Sheng Li, şi mai înspăimântată acum să fie confruntată cu o *gwai loh* care, ştia, era stăpâna casei, încercă să facă o plecăciune. Dar copilul din braţe nu-i permise asta.

– Doamnă, suspină ea, ooo…

– Ce doreşti? întrebă Athena.

– Copilul meu…

– *Ah Han,* porunci Athena, arătând cu degetul. *Amah* luă copilul de la Sheng Li şi începu să-l examineze cu mare băgare de seamă şi tandreţe. Sheng Li se uită la ea fără să clipească. Trase adânc aer în piept pentru a se calma.

În cele din urmă se întoarse spre Athena şi spuse:

– Vreau să-l văd pe Shi Zilin.

În acea clipă însă Zilin se găsea departe de Shanghai. Se afla într-o barcă întunecoasă ancorată pe ţărmul de est al unui afluent al râului Huang Pu. Stătea acolo împreună cu fratele său mai mic, în mijlocul sunetelor pestriţe ale păsărilor nocturne şi bâzâitului de insecte.

Zilin îi înmână cu mare ceremonie un pachet gros învelit în pânză roşie.

Mâna bătătorită a fratelui său îl apucă şi-l cântări.

– Pe cei opt zei nemuritori şi beţi, spuse el, o sumă frumuşică.

– Tot ce am, explică Zilin pe o voce tremurată, cu excepţia celor două case şi banilor puşi deoparte pentru femei şi fiii mei.

– Şi nimic pentru tine, îl privi fratele cu atenţie.

– Acolo unde mă duc e mult mai bine aşa. Banii m-ar face suspect.

Fratele mezin vârî pachetul sub cămaşă, în chimir.

– E foarte periculos ce vrei tu.

– Toată viaţa e periculoasă, spuse Zilin. O fac pentru noi toţi.

– Noi doi, spuse celălalt cu băgare de seamă, s-ar putea să nu ne mai vedem nicicând. Suntem o familie. Nu-i aşa?

Zilin nu răspunse, uitându-se la firul uşor fosforescent de apă. Un peşte sări undeva,

– Ai grijă cum te porţi cu Mao. Poate să te mănânce cu fulgi cu tot,

frate mai mare. Am auzit o groază de poveşti. De obicei nu le dau crezare, dar cele ce-l privesc pe Mao sunt prea multe ca să le nesocoteşti. N-o să-ţi dea voie niciodată să conduci.

– Eu nu vreau să conduc, spuse Zilin. Se aplecă cu coatele pe genunchi. Dacă vom câştiga împotriva Japoniei, dacă putem uni China prin comunism, tot am câştigat ceva. Desigur că Mao va trage foloasele imediate. Egoismul şi îngâmfarea îl vor face să devină un erou, o legendă vie pentru ţara asta. Dar, după cum ştii, frate mai tânăr, de legendele din ţara asta se alege praful. Totul se schimbă. China prosperă din schimbare.

Stătu puţin apoi continuă:

– Cred că tocmai acele calităţi care îl fac pe Mao un şef înnăscut, o să-l distrugă în final. Ideile sale sunt prea radicale. După revoluţie va urma o perioadă de reevaluări, poate chiar de regrupare reacţionară. Dădu din umeri. Cine poate şti? Dar eu n-o să mor cu el când îi vine ceasul.

– Pe spiritul tigrului cel alb, ce se va alege de mine?

– Tu navighezi la Hong Kong, spuse Zilin. Nu te alătura fratelui tău. El ştie că vii. A primit instrucţiuni de la mine. Foloseşte cu cap banii pe care ţi i-am dat. Investeşte şi prosperă. Dar ia-ţi un alt nume.

– Un alt nume? De ce? Pe Dragonul albastru celest, atunci nici strămoşii n-o să mă mai recunoască.

– O să te ştie ei, râse Zilin.

– Sper, pe cei opt zei beţi şi nemuritori!

– Bine. O să-ţi dau chiar eu un nume, decise Zilin. Astfel ei o să audă şi o să ştie. Se uită la fratele lui şi râse din nou. Îţi trebuie o poreclă, frate mai tânăr! Astea sunt frecvente în Hong Kong şi tocmai ţi-am găsit una: Trei Înjurături. Tsun Trei Înjurături.

Desigur că Athena nu înţelegea. Până atunci fusese sigură că Zilin o iubea total. Acum ştia că se înşelase.

În interiorul ei poate că era înspăimântată că nu putea pricepe ce făcuse Zilin, nu putea să-l ierte. Era obişnuită cu ideea că bărbaţii au amante. Dar nu era în stare să accepte că şi al ei avea.

Pur şi simplu nu-i înţelegea nevoia pentru o altă femeie. Se simţea teribil de umilită, ca şi când ar fi împins-o cu faţa în noroi. Se întrebă dacă asta era ceea ce dorea Zilin cu adevărat – să i se datoreze supunere. Atunci de ce se căsătorise cu ea? Cu siguranţă că se lămurise că plecăciunile erau pentru chinezi.

O parte din ea se îngrozi la astfel de gânduri. Cum putea să se considere o cetăţeană a lumii dacă nu era în stare să accepte ca proprii obiceiurile unei alte culturi? În cele din urmă realiză că era capabilă să absoarbă multe date, să înţeleagă de la distanţă tradiţii şi obiceiuri exotice, dar când era să trăiască după aceste concepte

diferite, se simţea la fel de închistată în propria educaţie ca şi părinţii şi bunicii săi. Cu toată dragostea lui pentru Hawai, tatăl ei nu se integrase niciodată în cultura soţiei sale. Nici un copil nu primise nume hawaiene. Nu aveau habar de civilizaţia hawaiană. Athenei îi fu ruşine.

Se luptă împotriva acestui lucru, ca şi împotriva sentimentului de umilinţă. Era însă o bătălie pierdută. Nu suporta plânsetul copilului străin. N-o suferea pe Sheng Li, subţire şi delicată, stând cu capul plecat, docilă ca un mieluşel.

Athena simţea că se înăbuşă de furie. Femeia asta era tot ce nu era ea. Şi i-l furase pe Zilin. Temerile-i cele mai sumbre se adeveriseră.

Ţipă şi scoase toţi servitorii din casă. Copilul fu lăsat scâncind pe o pernă de mătase. Apoi se întoarse spre Sheng Li.

Inima îi era plină de furie. Era ca o leoaică care îşi descoperă familia rănită sau dispărută. Dacă Zilin ar fi fost aici, cu siguranţă că n-ar fi recunoscut-o.

Pentru prima dată în viaţă, Athena simţi că-i dispare orice urmă de raţiune. Docilitatea chinezoaicei punea şi mai mult gaz pe foc.

Îi trase un pumn, făcând capul lui Sheng Li să se aplece pe gâtul subţire. Apoi o lovi din nou. Răsufla din greu.

Se holbă la Sheng Li, căzută pe jos, fără vlagă, între picioarele ei depărtate. Haina lui Sheng Li se ridicase şi Athena îi văzu picioarele lungi, perfecte, curba delicată a posteriorului, pulpele dezvelite şi lucind în lumină.

Cu un ţipăt de animal se întoarse pe călcâie şi se repezi la bucătărie. Când se întoarse, ţinea în mână un drug de fier, înroşit la un capăt.

Fumul şerpuia leneş din capătul încins aidoma fantomei unui balaur. Ca un uragan iscat din gura lui desfăcută, fierul se abătu în jos, sfârâind în carnea dulce.

Volumul al II-lea

Cartea a treia

HSING-I

(gândire şi acţiune armonizate)

Vara, în prezent
Hong Kong/ Tokio/ Moscova/ Beijing/ Washington

– Cinci sute pe Fa shan!

– Plus opt sute peste! Su Picior Bont o să câştige!

– Vă înşelaţi amândoi, pe toţi zeii! Vâslaşii lor sunt mai slabi decât pipiul de copil! Va învinge echipajul lui Tsun Trei Înjurături, pe o mie de bişţari!

– Dar ce mojic eşti cu gazda, ţipă o a patra voce. Pe o săptămână afurisită de câştig că barca Dragon, a lui T.Y. Chung va ieşi în frunte!

La care se porni o altă rundă de rămăşaguri, mai aprige decât primele.

T.Y. Chung privea cu ochii îngustaţi din cabina şalupei sale, Long Wang – Dragonul Rege. Era un bărbat cu faţă de Lună Plină ce părea să aibă oricât între şaizeci şi cinci şi optzeci de ani. Era subţire, dar mai mărunţel. Costumul său de mătase, de culoarea mentei, era impecabil croit pentru a-l face mai înalt. În picioare avea mocasini confortabili făcuţi pe calapodul său, tocmai la Londra.

Era duminică, dubla de cinci, adică a cincea zi din a cincea lună conform calendarului chinezesc, iar T.Y. Chung organizase această întrunire pentru prieteni, asociaţi de afaceri şi duşmani, care se găseau la bordul vasului său ce-i luase de la Central, ducându-i spre sud, în jurul insulei, pentru a urmări tradiţionalele întreceri de bărci Dragon. Deşi aveau loc şi la Stanley, Tai Po şi Yaumatai, cele mai importante curse erau ţinute aici, la Aberdeen.

– Două mii pe Fa Shan! Barca sa a câştigat în prima şi a treia serie! Tocmai a poposit în barca lui un pescăruş imens! Simt în membrul sacru că va învinge!

– Aşa iei tu toate deciziile! veni un cor de râsete. Douăzeci şi cinci de sutare că azi va învinge Su Picior Bont!

– Încă trei mii pe T.Y. Chung! Anul trecut a câştigat, nu? Pe toţi zeii c-o va face şi anul acesta!

Nimeni nu menţiona zvonurile care circulaseră anul trecut. Deşi nu fusese adresat nici un protest oficial, se şoptea că ambarcaţiunea lui T.Y. Chung schimbase direcţia în mod fraudulos, făcând barca apropiată să intre în cea a lui Tsun Trei Înjurături, cu o sută de metri înaintea liniei de finiş. Aceasta asigurase victoria lui Chung. Toţi invitaţii se întrebau dacă venise momentul ca onorabilul Tsun sa se răzbune.

Se povestea că primele curse de bărci datează de două mii trei sute de ani. Legenda spunea că un poet şi un om de stat, Chu Yuan devenise pe loc erou popular când se aruncase în lacul Dongting din provincia acum numită Hunan, în semn de protest faţă de politica inumană dusă de prinţul local.

O mulţime de pescari de prin partea locului invadaseră apele, în încercarea disperată de a-l căuta şi găsi pe Chu Yuan. În cele din urmă, renunţară şi se mulţumiră să îi îmbuneze spiritul aruncând în apă orez fiert, pentru a îndepărta duhurile rele ce ar fi dorit să-i facă vreun rău.

Mai erau şi alte poveşti privind originile curselor de bărci dar asta-i plăcea lui T.Y. Chung cel mai mult.

Acum, pe când bărcile subţiri, cu prora decorată cu capete de dragoni strălucitor pictate, se adunau la punctul de plecare, începu să se concentreze asupra emoţiei pe care cursa urma să o genereze în sufletul lui. Ambarcaţiunea avea cincizeci de vâslaşi. În centru se afla un băiat cu o tobă, în care bătea pentru a ţine ritmul. Proprietarii bărcilor erau fie magnaţi ca T.Y. Chung sau Tsun Trei Înjurături, fie familii de pescari, asociaţii de ambarcaţiuni de transport, sau cluburi sportive. Era chiar şi o barcă a poliţiei, dar în fiecare an participanţii desemnau una dintre bărci să aibă grijă ca ea să nu câştige.

În ultima vreme, rivalitatea dintre T.Y. Chung şi Tsun Trei Înjurături se întinsese şi asupra acestui concurs anual şi asupra pariurilor, adăugând un plus de piper pentru masa de spectatori. Întrecerea dintre cei doi măreţi *tai pani* din domeniul finanţelor făcea obiectul unor bârfe înrăite, căci altfel lumea acestora era prea îndepărtată pentru a fi măcar întrezărită de oamenii de rând. Însă regata Dragon era un eveniment la care putea asista oricine şi pentru că, la fel ca în orice alte aspecte ale vieţii chinezeşti, asta implica o sumedenie de rămăşaguri – participarea *tai pan*-ilor ridicând nivelul pariurilor faţă de cele făcute pentru cursele în care nu erau angajaţi – puteau să simtă înverşunata rivalitate dintre protagonişti şi să se simtă în lumea bună măcar pe timpul festivalului.

Tradiţia mai cerea ca principalii concurenţi să nu parieze în această cursă, iar eroica lor abţinere nu făcea decât să-i împingă şi mai abitir pe ceilalţi la rămăşaguri.

Pe toţi, cu excepţia lui Sir John Bluestone. Înalt, părea o umbră străjuindu-l pe T.Y. Chung. Din când în când vorbeau câte ceva, neatenţi la tensiunea crescândă şi la veselia ce-i înconjura. La intervale aproape regulate, deschideau câte o sticlă rece de bere San Miguel, bând cu sorbituri lungi.

Şirul de bărci din cursa Dragon şerpuia pe apa portului Aberdeen. În capătul celălalt al traseului de opt sute de metri, între joncile înalte ancorate permanent aici, fluturau steguleţe roşii şi aurii.

– Se înteţeşte vântul, spuse unul dintre invitaţii lui T.Y. Chung. Încreţi ochii înspre norii înalţi şi rapizi. Vin din nord-vest. Scuipă puternic. O să influenţeze cursa. Dar pe toţi zeii, cum? Ce ambarcaţiune va avea de profitat şi care de pierdut?

– O să vedem cum se descurcă acum căpitanii, completă un altul. A

naibii ploaie! Cum să iei o hotărâre acum şi mai ales cum să faci diferenţieri?

– Abilitatea unui căpitan iese în evidenţă, pe orice fel de vreme, decretă un al patrulea bărbat. N-o să aibă el oare zeii de parte-i? Curva asta de vreme nu înseamnă nimic pentru zei. Şi n-o să însemne nici pentru căpitan. Râse. Poate că te-ai muiat pe dinăuntru. Poate că membrul tău sacru s-a făcut cât o râmă. Poţi să mai schimbi pariul.

– Dar-ar ciuma în vorbele tale, îi răspunse celălalt. Am ales şi pe toţi zeii, n-o să mă răzgândesc acum, cu toată curva asta de vreme!

– *Oh ko,* aşa te vreau, onorabile Wo! Să dublăm pariul când începe ploaia? Eu spun că n-o să vină decât atunci când căpitanii au ajuns la ultima turnantă. Tu ce zici?

Onorabilul Wo ridică un deget. Scoase limba, simţind vântul.

– *Eeee,* aici greşeşti, onorabile Soong, ca şi în celelalte! Sunt martori zeii că ţin pariul suplimentar.

T.Y. Chung râse în sinea sa că-i aude pe aceşti oameni atât de ambalaţi. Parcă sunt nişte copii, se gândi el dispreţuitor, care se joacă *fan tan* sau zaruri. Eu unul am treburi mai importante în care să-mi vâr banii. Numai perspectiva unui pariu straşnic şi emoţia unei curse tari puteau aduna la un loc atâţia oameni rivali. Cât timp stăteau pe cheiuri, apele portului spălau râca dintre ei, ducând-o departe. Asta şi faptul că toţi aceşti oameni se tem de mine. Cu excepţia lui Bluestone, cred. *Gwai loh*-ul este puternic, poate nu însă atât cât se crede.

– *Ayaa!* Au pornit!

– Şi vine şi vântul acum! Bate în faţa căpitanilor!

– Vin tare bărcile din rândul doi! Face-le-aş ceva *gwai loh*-lor! Uitaţi-vă!

Barca Dragon a lui T.Y. Chung nu avusese un start bun. Dar vântul puternic încetinise şi barca dinainte. Acum ambarcaţiunea lui T.Y. Chung o întrecea pe cea a lui Su Picior Bont. Era chiar în spatele şi puţin lateral de cea a lui Tsun Trei Înjurături. Cursa ajunsese la jumătate, deci ar fi trebuit să atace.

– Uite cum se târâie! Nu poate să o ajungă pe cea a lui Tsun!

– Treabă mare şi mică! exclamă Soong. N-a ieşit din joc! Se ascunde de vânt! În umbra onorabilului Tsun e protejat!

– Da! Da! ţipară ceilalţi entuziasmaţi. Pe toţi zeii, are dreptate!

Se adunaseră cu toţii lângă balustradă, gesticulând şi asudând din belşug.

Cerul se făcuse gri-negru şi cu toţii simţeau vântul călduţ mângâindu-le feţele. Presiunea scădea vizibil iar aerul se umpluse de umezeală.

Bărcile lui Tsun Trei Înjurături şi T.Y. Chung ajunseseră la ultima turnantă, iar celălalt echipaj nu era nici el departe. În acea clipă

simţiră primii stropi de ploaie.

– *Ayeeya!* exclamă Soong. Zeii ţin cu mine!

Bărcile Dragon se apropiau de linia de finiş. Bărbaţii, la bordul lui Loong Wang, distingeau spinările încordate ale vâslaşilor, înmuiate de sudoare şi ploaie. Plesneau artificii din ce în ce mai vesele pe măsură ce cursa se apropia de sfârşit.

T.Y. Chung rămase lângă Sir John Bluestone, mulţumindu-se să-şi bea berea şi să vorbească pe ton scăzut, ca şi când n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Wo îi spuse liniştit lui Soong:

– Pare că ar şti deja rezultatul cursei.

– Dacă barca onorabilului Chung nu atacă…

– Ba da! Acum!

O văzură cu toţii cu toată grămada purpurie întunecată de norii care se dezlănţuiau asupra Piscului Victoria.

– *Dew neh loh moh!* Curva asta de furtună va strica sfârşitul întrecerii!

– Pe o mie că nu!

Se distingea bine acum ritmul crescut al celui ce bătea toba în barca lui Tsun Trei Înjurături. În vacarmul general, ieşeau în evidenţă bubuiturile artificiilor şi ţipetele din ce în ce mai animate ale celor ce puseseră pariuri.

Echipajul lui T.Y. Chung îşi începu atacul final. Toţi la unison, cei cincizeci micşorară distanţa până ajunseră bot în bot, cele două capete pictate de dragoni părând că se duelează în furtuna şuierătoare.

Ploaia cădea asupra lor ca un perete gri-verzui. Pentru o clipă insula se distanţă, izolându-i de lume. Până şi joncile negre din port nu mai apăreau decât ca o masă întunecată, legănându-se la orizont.

Oamenii nu încercau însă să se adăpostească, aplecându-se mai departe pe balustradă, cu mâinile streaşină la ochi, vrând să fie primii care zăresc barca învingătoare.

– Cine?

– Cine a câştigat? Onorabilul Tsun sau onorabilul Chung?

– Făcele-aş ceva ălora care prezic vremea, şi ploii ăsteia! Nu-mi dau seama!

– Este barca lui T.Y. Chung! veni un strigăt prin ploaia deasă. A câştigat T.Y. Chung la o afurisită de mustaţă! În ultima clipă s-a rupt o vâslă din barca onorabilului Tsun.

– Lăudaţi fie zeii pe veci! tună Soong. Sunt de două ori binecuvântat azi!

Nici pe departe la fel de binecuvântat ca mine, se gândi Chung triumfător. *Hsun-feng Teh-li* potoleşte-i pe zei şi umflă-ţi profitul. Îi venea să-şi frece mâinile.

Potopul se mai domolise, redezvăluind lumea. Bărcile Dragon

pluteau de voie pe apă, vâslaşii fiind prăbuşiţi la locurile lor, în timp ce ploaia le răpăia pe cap.

Izbucniră alte artificii, formând o aură pâlpâindă, de fum prin ploaia mai măruntă. Se servea şampanie peste tot şi bancherul Soong, îmbujorat de plăcere, ridică paharul.

– Pentru T.Y. Chung, maestru al curselor Dragon pentru anul viitor!

Se auziră urale de peste tot în ziua ceţoasă de atâta ploaie şi fum de artificii.

Sir John Bluestone găsi o breşă, şi-l extrase pe T.Y. Chung dintr-un pâlc de oameni de afaceri.

– Să fi fost numai *joss*-ul care să fi favorizat câştigul dumitale de azi?

– Ce altceva decât *joss?* dădu T.Y. Chung din umeri, mijind ochii spre *tai pan*-ul cel înalt.

– Anul trecut o barcă a intrat pe culoarul celei care era în frunte. Anul ăsta s-a sfărâmat o vâslă a bărcii fruntaşe. Ambele incidente au avut loc aproape de finiş. Şi în ambele cazuri ambarcaţiunea ta a avut de câştigat.

– În multe cazuri pur şi simplu *joss*-ul se agaţă de şansă cu dinţii, spuse T.Y. Chung misterios.

– Şi atunci când nu există nici un punct vulnerabil?

– Omul trebuie, cum să vă spun, domnule Bluestone – comentă T.Y. Chung scuturând nişte praf imaginar de pe reverul costumului său impecabil – să tragă cu dinţii pentru ca să creeze ceea ce se poate.

Amândoi încercau apa cu degetul, fiind extrem de atenţi la ce rosteau. Era şi normal, atunci când începi o nouă alianţă de afaceri.

I-a adus pe toţi *tai panii* ăştia aici ca să se dea mare, se gândi Bluestone, uitându-se în ochii lui T.Y. Chung. Onoarea lui a avut mult de câştigat din asta, mai ales datorită prezenţei mele. Îmi atrage atenţia discret. Îşi etalează puterea ca la paradă, ca într-o galerie de artă. Dar asta să fie toată puterea lui? Trebuie să aflu.

– Aţi câştigat ceva bani în după-amiaza asta? întrebă Bluestone pe cel mai potolit ton cu putinţă.

– Cum adică? T.Y. Chung avea un aer zeflemitor care ar fi putut ascunde orice. Ştiţi doar că sponsorii nu pot face pariuri.

– Făceam supoziţii, zâmbi Bluestone. Mă gândeam că poate că aţi creat din nou ceva.

– Credeţi că m-ar putea interesa o asemenea sumă meschină?

Bluestone observă că faţa i se întunecase vizibil.

– Atunci de ce?

Încercând să descopere punctul nevralgic, simţi că e pe aproape.

– Ca să câştig, domnule Bluestone. Pe faţa lui T.Y. Chung se citea mânia. Să mă asigur că Tsun Trei Înjurături nu-şi sporeşte renumele într-o astfel de ocazie importantă. Este vorba de onoarea cu care pot

să intru în orice afaceri. Valorează miliarde. Este... Era gata să continue, împins de furie, dar se stăpâni. Onoarea e onoare.

Bluestone însă înţelesese că nu asta voise să spună. Strălucirea din ochii lui T.Y. Chung însemna că onoarea implică mult mai mult. Lui Bluestone îi rămânea să o descopere.

Răspunsul, îşi zise, este Tsun. Neapărat. Dar ce s-a petrecut între ei de a dat naştere la atâta ură? Cum mă pot folosi de această vrăjmăşie în săptămânile ce urmează?

La bătaia lui în uşă Kamisaka deschise şi rămase înmărmurită:

– Pe Buddha! ţipă ea, trăgându-l spre sine. Arăţi de parcă te-ai fi întors din lumea spiritelor!

Nichiren ştia că a comis o greşeală venind aici. Şi totuşi o făcuse. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi traversat oraşul şi s-ar fi dus la vila familiei Kisan. Mintea aşa îi spunea, dar inima voise altceva.

Se ferise de reşedinţa Kisan pentru că nu se simţea în siguranţă acolo. Aici, în minusculul apartament, în tumultul oraşului Tokio, avu impresia că un început de pace se pogoară asupra lui.

După atacul de la cabana sa de pe Sabie fusese periodic cuprins de disperare. Aceasta ajunsese la culme în momentul execuţiei lui Gerard Stallings. Ar fi trebuit să simtă ceva satisfacţie în uciderea asasinului Marianei Maroc, dar nu fusese aşa. În schimb, în adâncul inimii era preocupat de Mariana, care se învârtise ca un titirez, într-o mişcare terifiantă, generată de gloanţele nimicitoare. Sângele ei ţâşnind în jeturi parcă îi înfierase faţa. Îşi aduse aminte cum se târâse după ea prin noroi, căutând-o, hotărât să o prindă.

Stând ca pe muchia lumii, se întinsese, sigur că avea să o tragă în sus, spre el, la adăpost. Dar ea îi vârâse *fu*-ul în mână. De ce? Şi de ce era acum în posesia unei a doua părţi din *fu,* care îl lega de Jake Maroc?

Îşi dădu însă seama că, de fapt, ei doi erau legaţi mai de mult. Din clipa când descoperise jurnalul mamei sale printre alte lucruri ce-i aparţinuseră şi îl citise, aşa incomplet cum era, ştiuse că el şi Jake Maroc vor fi duşmani de moarte, aşa cum fuseseră şi mamele lor înainte.

Mama lui Jake fusese aceea care, încercând să-l ţină pentru ea pe tatăl lui Nichiren, o bătuse până o lăsase în nesimţire pe Yumiko şi apoi folosise un fier roşu, însemnându-i carnea cu o cruzime barbară.

Nu simţise dulcele gust al răzbunării la râul Sumchun?

Şi acum *fu*-ul, această sursă nemaipomenită de putere. Jake avusese o bucată, acum avea şi el una. Din aceeaşi sursă. Cine? Yumiko? Îi furase oare mama lui Jake o parte din *fu*-ul lui Yumiko în timpul agresiunii? Dar cum ar fi putut Yumiko, o japoneză să aibă un *fu?*

Şi mai ales, ce putere reprezenta acesta? A Sursei lui Jake Maroc? Atunci de ce şi el, Nichiren, avea o parte? Sursele lor se găseau la mari distanţe una de alta.

Toate aceste întrebări i le pusese Sursei, după ce-i povestise incidentul de pe culmea Tsurugi.

– Tu eşti viitorul, spusese Sursa. Accepţi asta?

– Accept orice, cu excepţia faptului pe care par să-l indice cele două piese de jad.

– Anume?

– Nu vreau să am de-a face cu Jake Maroc. Bănuiesc că bucata de *fu* dezgropată nu vine de la mama mea. Cred că ai pus-o acolo cumva. Asta a fost ideea ta, să mă legi într-un fel de Jake Maroc.

– Dacă aşa va fi să se întâmple…

– Nu! Practic zbierase în telefonul interurban. Nu vreau să mă amestec!

– N-ai de ales, spuse calm, fără pic de emoţie, Sursa, în primul rând, bucata de *fu* a aparţinut mamei tale. În al doilea rând, trebuie să respecţi disciplina. Crezi că te-am luat de la viitorul pe care mama ta ţi-l plănuise aşa, fără un ţel? Nu e genul meu. Fiecare acţiune are o motivaţie, fiecare individ trebuie să joace un rol.

– Dar asta e prea de tot, spusese Nichiren, rememorând căderea Marianei, însângerată, şi stropii de lichid fierbinte picurându-i pe faţă şi pe umeri. Apoi privirea. Nu te poţi juca de-a Dumnezeu cu oamenii în halul ăsta. Această manipulare, sau ce naiba este, este de proporţii uriaşe. Nu are şanse de reuşită.

– Pentru binele nostru, replicase Sursa, mai bine te rogi oricărei forme de Buddha îţi convine, ca să meargă treaba. Altfel ne aşteaptă pieirea!

– Din ce parte?

– Da’ din ce parte *nu?* America, Rusia, China. Toate vor fi implicate. Întreaga lume.

– Ce are asta de-a face cu mine şi cu Jake Maroc?

– Când vă veţi întâlni, o să vi se aducă la cunoştinţă.

– Ne-am întâlnit deja, răspunse Nichiren, de câteva ori. Şi s-a lăsat cu moarte de om.

– *Fu*-ul va schimba asta. Vă va uni. Vă va oferi o nouă viaţă. Ai încredere.

Voise să spună că nu crede în Buddha, că nu are nici o credinţă şi deci nu poate să-i dea crezare. Dar nu zisese nimic.

Gândurile i se zbenguiau în cap precum peştişorii aurii în mijlocul unor recifuri amăgitoare de corali. Nichiren acceptă îmbrăţişarea Kamisakei, lăsându-se greu în braţele ei. Ea închise uşa şi păşi cu picioarele încălţate în *tabi,* în sufrageria minusculă.

Se aplecă oarecum cu dificultate şi mătură cărţile de pe fotoliul pe

care îl transformase în canapea. Amândoi se prăbuşiră pe acesta.

Încercă să se scoale, dar el se lipi de ea.

– Îţi dau un ceai.

– Nu, murmură Nichiren, îngropându-şi faţa în umărul ei. Nu acum. Nu mă lăsa.

Kamisaka se simţi în acelaşi timp îngrijorată şi încântată. Ridică mâna să-i mângâie ceafa, cum o văzuse pe maică-sa făcând cu fraţii ei mai mici. I se strângea inima simţindu-l cum suferă, dar în acelaşi timp era măgulită că se întorsese la ea. Că avea nevoie de ea.

Ştia că ar fi putut să fugă spre alte adăposturi. Dar el venise aici, la ea.

– Nichiren-chan, şopti ea.

Îl sărută pe păr, ţinându-l aproape. Ce i se întâmplase? Lumea lui era un mister. Citea ziarele, auzise de asasinul numit Nichiren. Dar nu putea identifica acea creatură a lumii exterioare şi a ziarelor cu bărbatul pe care îl iubea trup şi suflet.

Acum, pentru prima oară, văzându-l în starea aceasta, vru să ştie mai multe, să afle totul. Dorea să afle ce poate cauza atâta jale într-o fiinţă omenească. Acum voia să ştie cu ce se ocupa. Şi de ce.

Înţelese în cele din urmă că numai scormonind până în adâncurile lui va putea fi în stare să-l ţină lângă ea. O să ucidă pe cineva când va pleca? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Să nu plece, asta conta pentru ea.

Mai înţelese că ignorase cu bună ştiinţă această parte a lui. Cu încăpăţânarea unui copil, nu voise să înfrunte latura sa întunecată. Cândva acceptase această relaţie, această fericire parţială.

Acum nu mai putea. Se maturizase în ultimele şase luni. Fără să-şi dea seama, se transformase într-o femeie în toată firea. Nichiren era responsabilitatea ei. Dacă dorea dragostea lui, dacă dorea ca relaţia lor să fie completă, trebuia să înfrunte totul. Simţi că asta îi va face, cumva, şi lui bine.

Dar cum să procedeze?

Îngenunche pe podea lângă el. Purta un chimonou uşor de zi, de bumbac, sub care avea unul de mătase. Deşi pe stradă se îmbrăca în haine europene, acasă prefera confortul şi libertatea oferită de veşmintele tradiţionale japoneze.

Ştia că acum nu avea ce să-i spună pentru a-i alina durerea şi a-l face să vorbească. În consecinţă, tăcu. Îi veni în minte un *haiku* pe care mama sa îl folosea drept cântec de leagăn: *Yari tatetetoru hito nashi hana susuki.* „Dintre cei care trec cu suliţele ridicate, nici unii nu mai sunt. Fire de iarbă”.

Aceste vorbe murmurate ca o litanie, până adormea, o însoţiseră în toată copilăria. Nu înţelesese pe deplin sensul cântecelului, dar fusese legănată de poezia lui Shiki şi melodia imaginată de mama sa.

Peste ani, într-un mic muzeu din Tokio dăduse de o gravură în

lemn a lui Ando Hiroshige înfăţişând o procesiune în frunte cu un *daimyo* mergând spre una dintre cele cincizeci şi trei de lăcaşuri de pe Tokaido, cum se numea pe vremuri Tokio, una dintre principalele căi ce lega Edo de provinciile Japoniei, pe timpul shogunilor Tokugawa.

În această scenă, întrezări poemul lui Shiki şi-i înţelese pe dată sensul. În loc de samurai defilând în costum de paradă, acum nu mai creştea decât iarbă, ale cărei fire viguroase luaseră locul suliţelor soldaţilor.

Acum poemul o făcea să se gândească la Nichiren şi-şi zise că Shiki se înşelase, în ciuda frumoaselor sale cuvinte. Căci în faţa ei se găsea totuşi un samurai care părea că vine din vremea shogunilor Tokugawa. Poate că era ultimul, poate că nici nu-şi dădea seama cât de anacronic este. Poate că trebuia să i se spună.

Şi totuşi, nu găsea vorbe.

Prin fereastra deschisă se auzeau zgomotele oraşului modern Tokio: fâşâitul circulaţiei, claxoanele vociferând pe măsura grabei şoferilor. Strălucirea neonului învăluia apartamentul într-un amestec opalin de roz şi albastru, colorând pereţii şi tavanul, obrazul ei, părul lui Nichiren. Un ventilator electric bâzâia ca o insectă de noapte. De pe hol veni lipăitul unor pantofi, o frântură de conversaţie, apoi se auzi o uşă trântindu-se.

Tăcere.

Deşi era înconjurată de modernitatea Tokio-ului, Kamisaka se dezbăra de fiinţa ei cotidiană pentru a pătrunde în lumea trecutului. În Edo nu exista decât mătase desenată, vălurită, păr coafat cu mare grijă şi manierele alese ale unei doamne samurai, pe dinafară părând maleabilă ca o curtezană, iar pe dinăuntru părând făcută din oţel nemilos.

În cameră se strecurase o pace ce făcuse să amuţească vacarmul din noapte de piatră şi sticlă de afară. Un fel de simţământ de spaţiu, de respiro.

Şi pentru că nu era nimic de spus, Kamisaka turnă în această clipă singurul lucru de care era capabilă.

Parcurse spaţiul ce-i separa, luminat de reflecţiile fantomatice ale neonului, şi-l atinse. Fu un gest de o asemenea tandreţe şi grijă încât Nichiren, cu ochii închişi şi cu faţa îndreptată în altă parte, nu putu să nu-i înţeleagă natura.

Se întoarse încet pe canapea, căutându-i ochii. Ea nu-şi desprinse mâna de pe piciorul lui. Această atingere vorbea mai mult decât un ţipăt în încăperea liniştită. Poseda o adâncime necunoscută simplei comunicări verbale.

Kamisaka rămase uimită să vadă că el plânsese şi că mângâierea ei îl făcuse să i se dezvăluie. Faptul că acceptase să i se arate astfel îi topi inima. Simţi că-i vin lacrimi în ochi, dar printr-un act de voinţă şi

le înfrânse. Nu se făcea să-i arunce înapoi propria lui emoţie dezgolită. Avea să înţeleagă asta ca pe un semn de slăbiciune din partea ei şi de ruşine din partea lui.

Ar fi vrut să vorbească acum, dar i se păru imposibil de destrămat acel ceva ce-i învăluise ca o cochilie. Simţi că simpla ei atingere îi luase mult din suferinţă.

– Dacă m-am întors aici, şopti el, am făcut-o cu un scop. Închise ochii pentru a simţi mai bine cum forţa ei îi pătrunde prin mâna, degetele, unghiile cu care îi atingea piciorul. A murit cineva sus pe munte. Vremea era groaznică. Ploua. A fost mult sânge. Vocea îi suna gâfâită şi subţire, ca prin vis. S-a desprins de mine. Sângele ei s-a zvârlit mânios asupra mea. Pentru o clipă am fost uniţi de ceea ce reprezenta esenţa ei. Apoi dusă a fost în furtună. Pământul era moale din cauza ploii. A început o alunecare de teren care ne-a târât în jos pe amândoi. M-am agăţat de un copac. Voiam s-o salvez şi pe ea. Ţinea acum ochii strâns închişi. Voiam s-o salvez şi pe ea.

Kamisaka îl legănă, cum făcea şi mama sa când fusese copiliţă.

– *Yari tatete,* îi cântă. *Toru hito nashi.* Vocea aproape i se frânse înainte de sfârşit. *Hana-susuki.*

Jake se trezi cu capul plin de cioburi de sticlă. O visase pe Mariana. Se afla într-o cameră luminată dintr-o sursă nevăzută. Era gol. Camera era glacială, obligându-l să se mişte până la epuizare. Podeaua, pereţii şi tavanul erau de un gri indescriptibil.

Un zid era de sticlă groasă. De cealaltă parte se găsea Mariana. O văzu mişcându-se dezinvolt prin apartamentul lor. Se sculă din pat, se duse la toaletă, se spălă, îşi pieptănă părul şi se îmbrăcă. Apoi se aşeză la masa din sufragerie şi se puse pe scris scrisori. După aceea îşi pregăti micul dejun, citi „Alice în ţara minunilor” în scaunul ei favorit, se uită pe fereastră. Părea că aşteaptă pe cineva.

După un timp, Jake îşi dădu seama că-l aşteaptă pe el. Înaintă până se ciocni cu nasul de bariera de sticlă. Îi vorbi. Vocea se întorcea ca şi când s-ar fi găsit într-un tunel. Reverberaţiile se accelerau, ciocnindu-se violent una de alta.

Mariana îl ignora.

– Sunt aici! ţipă el până răguşi.

Se trezi apoi cu capul plin de cioburi. Avea gâtul uscat.

Mormăi, aducându-şi aminte de beţia împreună cu Mikio Komoto. Se auzi un ciocănit discret în uşă. Desfăşură fotoliul şi spuse:

– Intră. M-am trezit.

Uşa glisantă se dădu la o parte şi în prag apăru *oyabun*-ul. Se bărbierise şi purta pantaloni şi un tricou de bumbac cu mânecă scurtă. Picioarele încălţate cu *tabi* nu făceau nici un zgomot pe rogojini.

– Asta numeşti tu trezit? se hlizi el.

– Bâh! exclamă Jake.

Komoto îi întinse un pahar plin cu un lichid de culoarea sângelui de bou.

– Ce-i asta? întrebă Jake, mirosind.

– Dacă îţi respecţi cât de cât trupul, o să-l bei până la fund. Aşa. Dintr-o înghiţitură. E singurul remediu. Râse, zărindu-l pe Jake înecându-se în amestecul gros şi iute. Lui Jake începu să-i curgă nasul. Îţi curăţă şi sinusurile, continuă Komoto, luând paharul înapoi. Ne întâlnim în douăzeci de minute. Toshi-san te va conduce la baie.

Jake începuse să se simtă, dacă nu perfect, cel puţin mai omeneşte. Cămaşa cu mânecă scurtă ce-i fusese adusă i se potrivea bine, dar pantalonii japonezi îi erau cam scurţi.

Acest defect îl întristă, redeschizându-i rana făcută de visul cu Mariana ce murea pe Sabie. În Japonia. Îşi zise că acum urăşte această ţară şi gândul ăsta îl întristă şi mai tare.

Luară un mic dejun cumpătat, compus din prăjiturele de orez şi ceai. Nici unul din ei nu se simţea tentat să-şi încarce stomacul.

– Unde mergem? îl întrebă pe Komoto, pe când traversau grădina.

– Am descoperit că este important să-ţi primeneşti viaţa. Komoto deschise portiera unei maşini şi intrară amândoi. Porni motorul. Problemele cele mai încâlcite se rezolvă adesea într-o atmosferă creativă. M-am săturat de tristeţea din casa mea şi de conversaţia noastră sobră. Aşa că, spuse el, ieşind în stradă, o să ne distrăm.

Jake află că prin distracţie, Mikio Komoto înţelegea jocul de *pachinko.* Se duseră de-a lungul Ginzei, pierzându-se prin mulţimea defilând sub firmele luminoase. Culorile inundau strada, trotuarele, faţadele clădirilor, ridicându-se spre cer.

Stăteau împreună în faţa uşilor de crom şi sticlă ale localului de *pachinko.* Ca elev în cursul secundar, la Tokio, Jake se simţise atras de bilele de metal ce cloncăneau pe câmpul de joc, sub carcasa de sticlă, ciocnindu-se de cuie de metal plasate strategic.

Cumpărai un pumn de bile şi folosind o pârghie, le introduceai – de unde şi venea cuvântul de *pachinko* – una câte una pe teren. Scopul era să câştigi bile, pe care le schimbai apoi pe diverse premii.

Jake nu câştigase niciodată nimic, dar asta nu-l împiedicase să joace ore în şir, fascinat de culorile ţipătoare, de luminile clipocind, de clic-clinc-urile metalice, de clopoţeii stridenţi şi de ticăitul electronic care făcea parte din joc.

Pentru Jake, aceasta se lega de o anume imagine. Jucase *pachinko* o întreagă după-amiază de iarnă friguroasă. Chiulise de la ore, cum începuse să facă din ce în ce mai des către finalul trimestrului. Neostoit şi însingurat, se cufundase în joc, găsind în acest gen de muzică incoerentă o destindere diferită de cea resimţită atunci când practica artele marţiale în *dojo.*

Acea după-amiază era luminată de culori greoaie şi metalice asemănătoare cu zincul. Se dusese acasă prin zăpada îngheţată. La campus, găsise o telegramă pe pat aşteptându-l ca o năpârcă. O deschisese ca să afle că familia Maroc avusese un accident de maşină. O ciocnire frontală cu un vehicul condus de un şofer beat, determinase moartea lor instantanee.

Acum nu mai am nimic, se gândi Jake. Mâna îi strânse inconştient punguţa din piele de căprioară. Numai bucata de *fu* îi rămăsese, ultima lui legătură cu povestea vieţii sale. Deşi familia Maroc îi vorbise despre trecut, despre mama lui şi despre puţinul pe care îl ştiau despre tatăl său, acum asta nu mai era suficient pentru a-l sprijini moral.

Trimestrul era abia la jumătate, dar Jake îşi strânse puţinele lucruri şi zbură la Hong Kong în ziua următoare. Nu mai avea nici un fel de chemare pentru cursuri de orice fel.

Nu mai fusese însă în Colonie de trei ani lungi. Pierduse legătura cu puţinii prieteni pe care îi avea. Era complet singur. Familia Maroc, fără naţionalitate, se mutase de la Shanghai la Hong Kong, fără să facă valuri.

Disperat, Jake, acum la fel de fără de ţară ca şi ei, se avântă pe străzile periculoase ale Hong Kong-ului. Îşi făcu noi cunoştinţe şi pe măsură ce practica cele învăţate de la Fo Saan, cercul lui se mări şi mai mult. Cu timpul îşi câştigă un fel de reputaţie.

Aşa îl descoperise Wunderman.

– *Pachinko* a avut succes de la început, îi explica acum Komoto, mergând printre pâlcurile de bărbaţi şi femei, tineri plini de entuziasm, introducând bilele, cu ochii plini de concentrare.

Muzica la fel de stridentă ca şi culorile înconjurătoare, ţâşnea din difuzoare.

– Unii spun, continuă el, că ar fi fost creat de un industriaş care a dat faliment după război. Nemaifiind nevoie de muniţiile pe care le produceau fabricile sale, s-a trezit cu mii de lăzi pline de bile de rulmenţi de oţel. De fapt, nu garantez că povestea e adevărată. Oricum, *pachinko* era exact de ce aveam nevoie după război. Culorile şi sunetele ne-au clătit simţurile după anii de monotonie şi amărăciune. Distracţia nu costa mult şi te molipseai repede. Ne înghiţea tot timpul liber.

Se opri să se uite la o doamnă în vârstă, care trăgea vârtos de manetă. Avea gura şi nasul acoperite de un tifon, ceea ce arăta că e bine crescută şi nu vrea să-i îmbolnăvească şi pe alţii de răceală.

– În vremurile de demult, spuse Komoto, clanurile *yakuza,* inclusiv al meu, se luptau pe viaţă şi pe moarte pentru teritoriile pachinko.

Se îndreptă spre bătrâna doamnă şi scoase o bilă. Începu să joace într-o manieră nemaiîntâlnită până atunci de Jake. Întâi apucă maşina în mâini şi o scutură, vrând parcă să o cântărească. Apoi studie atent

cuiele din terenul de joc. Potrivi maneta şi, plasând bila, trase de ea. Bila zbură în sus, apoi, întâlnind primul cui, ricoşă într-altul. Luminiţe pâlpâiră, clopoţei sunară. Komoto câştigă un pumn de bile.

Mai scoase o bilă şi jucă, obţinând acelaşi rezultat. Jake îl urmărea fascinat. În cele din urmă îl întrebă:

– Cum reuşeşti asta?

Komoto se arătă mulţumit că izbutise să-şi distreze invitatul.

– Când eram copil mă duceam cu tatăl meu la toate localurile. El era *oyabun*[31] atunci. Unii dintre tehnicieni au început să mă înveţe şmecheriile trebii. Se numeau *kugishi,* oamenii cu cuiele. În toate serile, după ce se închidea localul, desfăceau fiecare maşină, potriveau numărul de bile şi aliniau cuiele din nou. La jocul de *pachinko* totul e echilibrul, căci dacă contrabalansezi greutatea maşinii, influenţezi mersul bilei care ricoşează dintr-o parte în alta.

Jake se gândi la Toshima-ku, teritoriul disputat de clanurile Komoto şi Kisan. Ce-l făcea atât de special? Luminile acelea pâlpâinde, sunetele stridente. Undeva, pe aproape, răsună un clopoţel. Cineva câştigase o mână de bile.

– Există ceva ce-ţi aminteşti a se fi întâmplat la vremea când am dat atacul la Casa O-henro? întrebă Jake. Ceva ce-ar fi putut afecta echilibrul de forţe din Toshima-ku?

– Numai moartea lui Shizuki, cugetă Komoto.

– Cine era?

– Un inspector de poliţie. Şeful departamentului nou înfiinţat de luptă împotriva crimei organizate. Deştept tip. Şi avea şi gust, după câte mi s-a spus. Ţinea morţiş să se însoare cu fata şefului poliţiei, Tanaba.

– Cum a murit?

– Nimic interesant aici, doar foarte sângeros. A fost împins de mulţime sub metrou la ora de vârf. L-a decapitat un tren.

– Ce s-a întâmplat cu unitatea? întrebă Jake, nedumerit.

– Hm, nu ştiu, replică Komoto. Cred că treaba a rămas în suspensie. Higira-san ar fi fost următorul ca importanţă, putând lua conducerea, dar a murit în Casa O-henro în timpul raidului tău.

Jake revăzu nişte obraji cu cicatrici, supţi, şi nişte ochi negri arzători.

– Ăla era poliţai? se minună el. Se purta de parcă ar fi fost prieten cu Nichiren.

– Imposibil, spuse Komoto.

– Dar dacă este adevărat totuşi, rezultă că moartea lui Shizuki poate că n-a fost un accident.

Jake se uita la *pachinko* unde juca bătrânica. Bila ricoşa din cui în

---

[31] *oyabun* – japoneză – şef al unui clan *Yakuza*.

cui, dintr-o parte în alta. Parcă i-ar fi sugerat ceva.

– Treaba e moartă, comentă Komoto. N-avem cum afla dacă a fost vorba de crimă. În nici un caz, nu după atâta timp.

– Ai văzut imagini despre incident în ziare sau la televizor?

Găsise muchia *ba-mahk,* începuse să simtă pulsul. Fo Saan îl învăţase să nu se concentreze asupra nici unui lucru în faza asta. De aceea făcu invers: îşi dispersă atenţia în mai multe locuri, înmagazinând date senzoriale, impresii, senzaţii de lumină şi întuneric, culori şi sunete îngemănate.

Bila bătrânei doamne continua să ricoşeze din cui în cui. Îi aducea aminte de ce? O impresie. Care?

– Sigur. M-am bucurat de moartea lui Shizuki. Era o chestie pe care oricum, în timp, aş fi rezolvat-o eu.

Lărgeşte câmpul. Urmează pulsul. Întuneric şi lumină, un tipar formând o imagine. O imagine în minte…

– Ciudată treabă, decapitarea aia, murmură Komoto. Nu i-au găsit capul…

…Creştetul unui cap, cu părul tare ca peria, fruntea şi vârful unei urechi. Vârât într-o cutie. În biroul lui Kisan din Casa O-henro!

– Pe Buddha! îngăimă Jake.

Avea ochii ficşi, după contactul cu pulsul.

– Jake-san, ce s-a întâmplat?

– Shizuki a fost omorât. Ştiu eu. I-am văzut capul într-o cutie de pălării. Kisan, Hegira, şi Nichiren stăteau îngrămădiţi în jurul acesteia când mi-am făcut eu intrarea. N-am zărit-o decât o clipă, că pe urmă a început circul şi n-a mai fost vreme de gândit.

– Şi ce ţi-a adus aminte acum de asta?

– *Ba-mahk,* spuse Jake. Şi genul de cuie de pe câmpul de joc *pachinko,* aranjate la fel ca ţepii părului de pe capul bietului Shizuki mort.

– Am avut timpul să studiez în amănunţime hârtiile pe care mi le-ai dat, spuse Wu Aiping.

– Şi la ce concluzie ai ajuns? întrebă Zhang Hua.

– Ca să-ţi spun sincer, sunt încântat. E pentru prima oară când grupul are şanse să-l distrugă pe Shi Zilin.

Deasupra lor se ridica turnul de două etaje, cu camera de gardă împrejmuită şi punctul de observaţie de sus. Era un exemplu excelent de arhitectură militară de pe vremea dinastiei Ming.

Frunzări foile, copii ale documentelor pe care Zhang Hua i le înmânase în ceainăria Hong Miao, la întâlnirea lor precedentă. Pe Marele Zid, nu-şi făcea probleme de securitate.

– Am renunţat la amantă, spuse Zhang Hua, tresărind la zâmbetul sardonic al ministrului mai în vârstă.

– Şi acum eşti salvat, tovarăşe ministru, asta vrei să zici? Wu Aiping dădu din cap. Tovarăşul Lou-Sin Şobolan – aşa am să-ţi zic de acum încolo. Haida de, deja ai călcat strâmb. Ochii lui Buddha, sau ai zeului la care te rogi, au marcat deja păcatul. Dacă te dezici acum, n-ai să fii salvat. În nici un caz nu din ghearele mele. Îşi dezgoli dinţii într-un rânjet ce-l făcu pe Zhang Hua să se retragă puţin. *Lou-sin, lou-sin,* intonă Wu Aiping ca un băiat rău şi bătăuş în curtea şcolii.

Umiditatea făcea aerul lipicios, ceea ce te îndemna să nu te mişti. Cerul părea de necuprins, într-o culoare greu de definit. Aburi de căldură albiseră siniliul, lăsând în urma lor norii şi firmamentul aproape sidefii.

Wu Aiping, mai înalt decât ministrul grăsan, continuă să se plimbe. Zhang Hua transpira, nu el. Începuse să-l deteste pe omul ăsta. Ceea ce-l făcea să-l aibă şi mai bine sub control. „Şoarecele, se gândi el. L-am prins. Acum o să-i iau viaţa”.

Îl distra faptul că aranjase întâlnirea în acest loc. Ironia implicată de alegerea locului îl amuza. Diavolii străini neinformaţi presupuneau că Marele Zid fusese construit pentru motive de apărare. Nu era aşa. Cea mai importantă funcţie a sa era să asigure comunicarea şi, cum pe drumul din vârful său începeau foarte bine căruţe trase de cai, transbordarea de hrană şi materiale necesare din şi spre regiunile învecinate – unde terenul muntos s-ar fi opus unui tranzit atât de rapid – era foarte uşoară.

– Înfrângerea lui Shi Zilin, spuse Wu Aiping, stă în aceste documente. Vezi tu… scoase un râset plin şi mulţumit… am avut dreptate să te recrutez. Ţi se potriveşte rolul de patriot, deşi te împotriveşti. Am descoperit o mare parte din planul lui Shi Zilin, *ren*-ul său. Acest Mitre, Sir John Bluestone, este principalul lui intermediar în Hong Kong. Problema pare să ducă la Kam Sang. Mă îngrijorează treaba asta, dar o să revin imediat. Din mersul informaţiilor apare clar că retragerea lui Mattias, King & Compania a dus la o schimbare a *ren*-ului. Acum cincizeci la sută din acţiunile vestice în proiectul Kam Sang sunt pe piaţă. Compania Pak Hanmin posedă jumătate. Mattias, King & Compania s-au dezbărat de cealaltă jumătate – şi-au încălcat angajamentul în cel mai prost moment, tocmai când am ajuns la faza finală. E clar că Shi Zilin s-a hotărât să împingă înainte pe Five Star Pacific, compania comercială a agentului său, ceea ce e o mişcare cu două tăişuri. Furnizează capitalul suplimentar necesar pentru a începe proiectul, în acelaşi timp păstrând mai mult control asupra acestuia decât ar fi posibil altfel.

Îşi continuară plimbarea. Ajunseseră la Badaling. Trecuseră pe sub o poartă boltită, restaurată, dar nu mai puţin magnifică. Se îndreptau acum spre Zhangjiakou, mai cunoscută sub numele de Kalgan. Denumirea venea din mongolă, în care însemna „trecătoare”.

Wu Aiping se duse spre stânga şi începu să urce o scară cu trepte de piatră. Se găseau acum chiar pe parapeţii zidului, la acelaşi nivel cu punctul de observaţie al turnului. Spre nord se zăreau părţi din nou construitul rezervor Guan Ting.

– Bineînţeles că aşa a plănuit Shi Zilin. E important, spuse Wu Aiping, să înveţi să gândeşti precum inamicul. Să te vâri în capul lui, să-i studiezi tendinţele, să găseşti tiparul. Tiparul lui e Şobolanul. Toată lumea are un tipar, iar eu am început să-l intuiesc pe cel al lui Shi Zilin.

Mormăi şi se aplecă peste balustradele prăfuite bătute de soarele agasant. Ochii îi studiau orizontul, depistând liniile cărămizii şi albastre unde se îmbinau pământul cu cerul. Între acestea se găsea gri-ul monoton al instituţiilor chineze moderne.

– Eu văd pericolul acolo unde el nu poate. O fi Bluestone agentul lui, dar este un *faan gwai loh,* un diavol străin. Deci nu numai că nu te poţi bizui pe el, dar este şi suspect. Mi se pare mie că a făcut jocul lui Shi Zilin numai în speranţa că o să capete ceea ce pare că o să reuşească: să pună un picior la Kam Sang.

– Dar n-are cum şti secretul de la Kam Sang, spuse Zhang Hua.

– Văd că în fond eşti un patriot, spuse Wu Aiping ritos. Oricum, îţi împărtăşesc îngrijorarea. Proiectul Kam Sang este vital supravieţuirii noastre viitoare. A fost extrem de dificil să păstrăm secretul faţă de investitorii *faan gwai loh.* Avem nevoie de banii lor, nu de întrebări. Desigur că proiectul Kam Sang le va da ce doresc, ceea ce are nevoie Hong Kong-ul. Dar ne va furniza şi măreaţa sabie cu care să tăiem ameninţarea sovietică ce se abate asupra noastră ca o excrescenţă malignă.

Wu Aiping aşteptă până se îndepărtă un grup de turişti, trecând pe lângă ei ţăcănind din aparatele de fotografiat ca un pâlc de greieri. În depărtarea ceţoasă distingea cei doi munţi îngemănaţi, Tigrul şi Dragonul, între care se găsea marea arcadă roşie ce ducea la Shi San Ling, locul unde membrii de frunte ai dinastiei Ming erau îngropaţi pentru eternitate.

– Problema imediată a lui Bluestone, şi bănuiesc şi cea a lui Shi Zilin, sunt datoriile. Conform informaţiilor din documente, se pare că Five Star Pacific a fost serios lovită de crahul financiar din Colonie în 1982. În trei depeşe separate, Mitre îi aduce aminte lui Shi Zilin de puternicele datorii pe termen scurt ale companiei sale.

Acum a apărut această ocazie, iar Bluestone îşi face probleme în legătură cu stoarcerea lui Five Star Pacific de aproape tot capitalul lichid pentru a cumpăra acţiuni la Pak Hanmin, obţinând astfel controlul asupra acelei companii şi în acelaşi timp cumpărând ieftin intrarea la Kam Sang. Treaba asta ar putea face Five Star Pacific foarte vulnerabilă. Ignorând avertismentele lui, Shi Zilin i-a ordonat

să-i dea înainte.

– Toate bune şi frumoase, spuse Zhang Hua. Nu fă nimic şi poţi fi sigur că Bluestone n-o să-şi vâre nasul în Kam Sang. Cu partea asta cel puţin sunt de acord.

Wu Aiping îi aruncă celuilalt ministru o privire dispreţuitoare, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un subaltern cam tâmpit.

– Acum înţeleg de ce nu te-ai ridicat niciodată. Eu nu vreau să distrug Five Star Pacific. Pe Shi Zilin vreau să-l distrug. În mod vădit Five Star Pacific este cheia planului său. Calea lui spre Kam Sang. Proiectul meu. Ştiu că Shi se opune folosirii ilegale a proiectului de către noi. Cu ajutorul companiei sale comerciale se aşteaptă să ajungă suficient de aproape de Kam Sang pentru a-mi sabota participarea. Aşa că eu vreau ca Five Star Pacific să fie lăsată în pace. Vreau ca el să se afunde atât de tare în compania diavolilor străini, încât să-i fie imposibil să mai iasă la liman.

Urmă o pauză. După care râse şi apoi continuă:

– Aha, da. Cred că am găsit soluţia. O să-i prindem în cursă pe Shi Zilin în propria companie!

– Nu înţeleg!

– Bineînţeles că nu înţelegi, replică Wu Aiping atât de înţepat că Zhang Hua tresări din nou. Dar să nu crezi că sunt aşa de prost să-ţi deschid ochii. Vreau să fiu absolut sigur că Shi Zilin este luat pe nepusă masă. Nu risc eu acum.

Îşi făcea planuri îndrăcite. Nu-i spusese lui Zhang Hua că deja le ceruse celorlalţi membri ai grupului să vadă ce bărci şi societăţi de împrumut aveau gajuri de la Five Star Pacific. Descoperise un număr impresionant. Deşi aparent compania comercială părea să o ducă bine, era de fapt înglodată în datorii pe termen de cinci sau zece ani.

Acum, grupul, în secret, cu ajutorul unei companii fantomă numită Yau Sin-Kyuhn Services, H.K., va începe să cumpere acele gajuri unul după unul. O să fie nevoie de milioane, o ştia. Nici unul dintre membri nu putea aduce aceşti bani. Toţi trebuiau să împrumute din fondurile ministeriale şi, în cazul lui Wu Aiping, din alocaţia guvernamentală dată Institutului de Ştiinţă, pentru cercetare. Riscurile erau mari, dar răsplata va fi cu siguranţă, grandioasă. „Apoi, când Shi Zilin va începe acţiunea sa privitor la Kam Sang am să-l dau în gât ca un trădător ce este şi o să-i iau şi controlul lui Five Star Pacific.”

Venind în jos pe Marele Zid, împreună cu Zhang Hua – Şobolanul – se puse pe râs.

– Simte-te bine, Shi Zilin. Acu’! ridică el vocea spre ceruri. Căci cu siguranţă astea sunt ultimele tale zile.

Mikio Komoto îl ajunse din urmă pe Jake la *yata,* vânzătorul nocturn de mâncare de lângă Templul Kannon din Asakusa, cartierul vechi al

Tokio-ului. Kannon, zeiţa milei, atrăgea atât turişti cât şi adepţi, zi şi noapte. Parcul din faţă era întotdeauna plin de tineri şi bătrâni.

Era în amurg. Cumpărători întârziaţi se grăbeau spre casă să-şi ia masa, copiii erau culeşi de părinţi, după ce se jucaseră o zi întreagă în aer liber, bătrânii erau încă scufundaţi în discuţii, sau urmăreau mai multe jocuri de *go* care se desfăşurau de la începutul după-amiezii.

Pâcla, un amestec de particule de apă şi fum de eşapament, se colorase în albăstrui, odată cu scăderea luminii. Contururile întunecate şi greoaie ale templului dădeau scenei un aer meditativ, puţin sumbru.

La căruciorul *yatai*-ului, diverşi oameni, osteniţi de peste zi, stăteau la măsuţa mică de lemn, pliantă. În boluri de zinc se serveau paste japoneze sau chinezeşti, pui prăjit, picant, sau, ce mânca şi Jake acum, *oden.* Era o tocană gustoasă constând într-un amestec de legume, ouă fierte, alge, chifteluţe de fasole bătută, un fel de pastă de peşte şi puţin muştar proaspăt şi iute.

Mikio trase un scaun şi comandă şi el *oden.* Se vorbea mult în jur. Cum era adesea cazul în Japonia, cetăţenii, în mod normal reticenţi, îşi dădeau drumul la gură cu uşurinţă la masă faţă de străinii de lângă ei, dezvăluind secrete pe care nu ar fi îndrăznit să le spună nici nevestelor.

– Ce-ai descoperit?

– Nimic, spuse Jake, posac.

Mai puse nişte muştar, luă două beţigaşe de plastic de la vânzător şi începu să înfulece flămând. Îl lăsase pe Komoto în faţa localului de *pachinko,* îndreptându-se spre districtul Roppongi, după ce telefonase japonezului cu faţă de nevăstuică pe care îl întâlnise la baia publică. După trei ore în care îl descususe cum putuse mai bine, nu reuşise să afle nimic. Atacă ultimele rămăşiţe de *oden.*

– Deci o luăm de la început.

– Nu chiar, Jake-san. Komoto mânca iute ca fulgerul, ţinând castronaşul aproape lipit de buze. Şi eu am fost ocupat. Ca un licurici, am zburat din floare în floare şi-am cules informaţii. Chiar înainte de a ajunge aici am aflat ceva foarte interesant. E posibil ca Shizuki-san să fi avut un rival la dragostea fiicei şefului Tanaba.

La câteva scaune distanţă, un client care băuse *sake* cu castronaşul de când sosise Jake, începu să cânte o melodie melancolică. Avea o voce frumoasă de tenor şi ştia s-o utilizeze. Poate că fusese chiar de meserie cândva. Beţia nu-l făcea să scoată note false.

Linia sinuoasă a melodiei îi reaminti lui Jake de noaptea raidului asupra Casei O-henro, de verdeaţă, de frunzele mustind de apă, de petele de neon pe asfaltul umed al străzii. Simţi un val imens de tristeţe crescând în el, cu gândul la tot ce pierduse din acea noapte

teribilă.

Îşi dezlipi privirile de pe cântăreţ, încercând astfel să alunge muzica.

– Cum ai ajuns la această informaţie?

– Am unele relaţii în afacerile mărunte imobiliare din oraş. Un proprietar care lucrează pentru mine şi-a amintit de fată pentru că are un apartament într-una din clădirile lui cele mai noi. Una construită de mine. Interesant e că nu l-a zărit însă niciodată pe Shizuki-san pe acolo, i-am arătat o poză de-a lui şi mi-a negat categoric. Cel pe care l-a văzut arată cu totul şi cu totul altfel.

Jake se gândi la Shizuki-san, care fusese împins de pe peronul aglomerat, la teroarea pe care trebuie s-o fi resimţit zărind trenul luminat şuierând din ce în ce mai aproape în tunel. Se gândi la părul lui ţepos, la curba urechii din cutia de pălării aşezată pe masa lăcuită. La cei trei în jurul acesteia când el dăduse buzna în încăpere, la bărbaţii tatuaţi care-l urmăreau: Kisan, Hegira şi…

– I-ai arătat proprietarului o altă fotografie? întrebă el.

Komoto rânji, scoţând o poză alb-negru. Capul acela întunecat era gravat pentru eternitate în mintea lui Jake.

Nichiren!

Daniela descoperi că este urmărită chiar din clipa în care ieşi din birou, pe stradă. Pe partea cealaltă se găsea Piaţa, cu mame ce-şi duceau copiii de mână, sau le dădeau voie să alerge după porumbei, în soarele subţire şi jos. O scenă aproape pastorală în inima Moscovei.

Cum făcea un pas Daniela, cum începea să ruleze o maşină. Era ora cinei, iar străzile erau împânzite de un trafic dens, mai mult format din oficialităţi, dată fiind zona. Totul era dirijat electric, de semafoare, aşa că nu-i fu greu să observe că nu era ceva în regulă. Se întrebă ce să fie: cineva care vrea să-i dea să înţeleagă că este urmărită?

În loc să se îndepărteze, se apropie de maşină, o Volgă model vechi. Se uită bine la şofer, un tip solid cu părul bălai. Cunoştea mulţi ca el, având în vedere că trăise marea parte a vieţii printre ei.

Se opri în faţa geamului coborât şi-şi luă o mutră dură. Nu fu greu, căci detesta să fie urmărită. Fu obligată să se aplece puţin pentru a se feri de lumina soarelui ce se reflecta în capotă.

– Cine eşti?

Bărbatul cu păr blond se uită la ea ca şi când atunci ar fi văzut-o.

– Urcă-te.

– În ce departament lucrezi? se zborşi ea.

– În nici unul, răspunse acesta.

Se întinse în spate şi deschise uşa.

– Urcă-te, tovarăşe general. Am fost trimis după dumneata.

– De cine? zise ea şi se sui în maşină, intrigată.

– Nu-i un drum lung, spuse el pe o voce ciudată, prietenoasă.

Îi vorbea familiar, ca şi când de mai multe luni ar fi petrecut împreună zilele în acelaşi fel.

Intră pe banda pe care de obicei mergeau maşinile Ceaika şi apăsă pe accelerator. Daniela urmărea cu atenţie drumul. Traversară centrul oraşului, bărbatul cu păr blond conducând cu abilitate. Ajunseră pe autostradă; râul Moscova sticlea în amurg, reflectând luminile noilor blocuri construite pe malul îndepărtat.

Bărbatul coti de pe Kremevskaia, traversând râul pe unul din podurile gri. În spatele lor se găsea parcul Gorki.

Pe autostradă rulară cu mai bine de o sută de kilometri la oră, depăşind maşini din traficul ce devenea din ce în ce mai lejer. Se părea că se îndreaptă spre ţară, căci merseseră mai bine de cincisprezece minute.

Din vreme în vreme, Daniela îl surprinse pe şofer uitându-se în oglinda retrovizoare. Cu toate acestea nu era pregătită pentru ce avea să urmeze. Bărbatul tăie trei benzi în decurs de şaizeci de metri, luând faţa unui Zaz albastru, auzind scârţâitul frânelor şi aproape în acelaşi timp claxonatul prelungit. Apoi schimbă brusc direcţia trecând la aproape aceeaşi viteză, peste rampa despărţitoare, pe lângă pomii întunecaţi. Urmă o frână bruscă, o curbă strânsă la stânga, şi se găsiră din nou pe autostradă, în direcţia oraşului.

Luminile Moscovei făceau orizontul galben strălucitor, iar cerul în amurg din spatele lor se împurpura, atins de pâclă.

Şoferul se îndepărtă de râul Moscova imediat după ce îl traversară din nou, de data asta pe alt pod. Se îndreptă spre nord, departe de arterele principale, de banda pentru Ceaika şi de oficialităţi.

– Cine ne urmărea? întrebă Daniela.

Bărbatul se uită la ea în oglinda retrovizoare şi răspunse:

– Poate că nimeni. Precauţiile sunt obligatorii.

Daniela începu să recunoască străzile. Duceau în Piaţa Roşie. Din nou, şoferul coti, ajungând în nordul pieţei. Pe Kutuzov Prospekt o luă spre est, încetinind, avansând uşor pe o stradă străjuită de o parte şi de alta de clădiri de cărămidă portocalie şi gri, foarte bine întreţinute, deşi toate datau de la mijlocul secolului nouăsprezece, sau mai devreme.

Opri în faţa unei case şi ieşi din maşină. Îi deschise uşa, aplecându-se ca şi când ar fi fost un şofer în livrea.

– Sus pe scări, tovarăşe general, spuse el, prietenos. Dacă eşti amabilă.

Daniela îl privi o clipă, apoi se întoarse şi urcă pe treptele de piatră. De după perdele transparente, se strecura o lumină plăcută. În prag se simţi ca şi când ar fi fost goală. Uşa se deschise înainte ca să

fi sunat şi-i zări figura înaltă şi subţire, faţa prelungă şi frumoasă. Îi urmări ochii deschişi, atât de curioşi pe figura altfel atât de întunecată. Se întrebă ce se ascundea în spatele acestui calm de suprafaţă.

– Tovarăşe Lantin, spuse ea. Ciudat mod de-a face invitaţii.

– Intră, o invită el, dându-se un pas înapoi şi închizând uşa după ea. Se întoarse, avansând pe hol şi obligând-o să-l urmeze pentru a-l putea auzi. Ţi-e foame? Sper că da. Am pregătit nişte *blini.*

O duse într-o bucătărie surprinzător de spaţioasă, luminoasă şi foarte curată, comandată special, cu un aragaz Vulcan, tăblii de marmură pe dulapuri şi un frigider cu congelator, din inox. Îşi reîncepu treaba, cu spatele la ea. Tingiri de aramă atârnau de cârlige înşirate în tavan. Purta jeanşi croiţi în Europa, o cămaşă de bumbac proaspăt călcată şi pantofi uşori, negri, fără şosete.

– Arăţi cam decadent, tovarăşe, comentă Daniela puţin înţepată. Era agasată că fusese trambalată aşa de misterios de colo până colo.

Lantin începu să râdă şi Daniela fu surprinsă cât de deschisă îi părea acum faţa. Ca a unui băiat, exceptând mustaţa subţire.

– Iuri, spuse el. Iuri şi Daniela. Fără tovarăşi în casa asta.

Văzând că ea nu răspunde, făcu focul mai mic şi se întoarse.

– Ce s-a întâmplat?

Daniela cercetă camera cu privirea. Se uită prin colţuri, în spatele dulapurilor.

– Asta cauţi? spuse Lantin scoţând un casetofon dintr-un sertar ascuns. I-l dădu. După cum vezi, nu înregistrează.

Daniela îl cercetă cu atenţie. Scoase caseta şi o puse pe o tăblie de dulap, dându-i înapoi aparatul.

– Şi camera de luat vederi unde e? întrebă ea.

Cu faţa perfect imobilă, Lantin arătă cu degetul. Daniela urmări direcţia şi descoperi obiectivul în spatele unei oglinzi care fusese modificată puţin pentru a permite luarea de imagini. Urmări cordonul, pe sub chiuvetă, până la camera video.

Se aplecă şi scoase caseta şi din acest aparat. O aşeză lângă cea audio.

– Nu era nevoie, spuse Lantin. Chestia oricum nu mergea.

– Nici nu mă surprinde, replică Daniela. Umezeala nu face bine aparaturii. Mai bine ai schimba locul.

Se priviră intens o clipă. Lantin simţi mirosul de unt încins şi se întoarse spre aragaz.

– Nu intenţionam să înregistrez această conversaţie, declară el. Eşti prea suspicioasă.

– Nu există, constată ea, privind peste umărul lui la mâinile ce se mişcau cu uşurinţă, frământând aluatul pentru *blini.* Unde ai învăţat asta?

– De la mama, răspunse el, adăugând puţină apă rece. Am o carte de bucate pe undeva, dar pentru *blini* nu-i nevoie. Trebuie să ştii să-ţi foloseşti mâinile.

Mâncară la mica măsuţă de fier forjat din bucătărie, ca un soţ împreună cu soţia. Meniul era însă departe de a fi banal: *blini* din făină de hrişcă, umplute cu caviar Beluga şi stropite cu unt, vodcă de la gheaţă, aromatizată cu ierburi. Pentru Daniela masa avea un caracter festiv. Pe de altă parte, asta îi aducea aminte de un articol pe care îl citise despre femeile americane care, se spune, îşi începeau jocul seducţiei prin a oferi bărbatului mâncarea preferată.

Nu omitea niciodată ce efect avea trupul ei asupra majorităţii bărbaţilor. Cum ar fi putut? Era o pragmatică. De mult îşi dăduse seama de atuurile ei şi se hotărâse să le folosească împreună cu tot arsenalul la dispoziţia sa, pentru a urca anevoioasele trepte ale birocraţiei sovietice.

Daniela nu era o târfă. Ci mai degrabă era pornită să se folosească de sex, aşa cum bărbaţii inteligenţi din jurul ei se foloseau de putere. Ei făceau mişculaţii cu mintea. De vreme ce nu voiau să creadă că ea le poate face în vreun fel concurenţă, folosea şi ea ce avea la îndemână, pentru a ajunge astfel în ipostaza de a le sufla ce dorea, la ureche.

Treaba ţinuse cu Karpov; cu colonelul Valentinin şi locotenentul Tolkchin înainte. Ar fi putut merge şi cu Lantin, dar Daniela era perfect conştientă de diferenţa de atmosferă în care se găsea. În fond, pentru asta se zbătuse. Acum însă se cădea să ţină seama şi de pericolul care o pândea.

– Trebuie să mă feliciţi, spuse Lantin când sfârşiră. Făcuse cafea turcească din cea care-i plăcea Danielei. Să fi fost o simplă coincidenţă, sau scormonise în viaţa ei? Războiul nostru electronic împotriva Chinei merge splendid.

– Te referi la ciocnirile vietnameze de la frontiera provinciei Yunnan?

– Chiar în dimineaţa asta Agenţia de ştiri New China a lansat un alt avertisment contra a ceea ce numeşte „provocări armate şi a sugerat că armata ar urma să amplaseze alte treizeci de divizii la frontieră”.

– Asta e lucrătura dumitale, înţeleg?

– Karpov o să spună că e a lui, dar, de fapt, e a mea. După cum a fost şi ideea să trimitem o echipă din departamentul „S” în Japonia pentru a-l lichida pe Nichiren.

Daniela simţi că se îneacă, mâncarea îmbelşugată ameninţând să-i vină înapoi pe gât. Încercând să-şi domolească bătăile puternice ale inimii, spuse:

– Mi-ai dat ordin să trimit o echipă KVR să-i studieze mişcările lui Nichiren. Făcea eforturi disperate pentru a-şi regăsi calmul. Karpov

ştie ce-ai făcut?

– Karpov e... cum să zic... în buzunarul meu. Împreună cu căptuşeala, nişte praf şi un pumn de copeici. Îi zâmbi. Bea-ţi cafeaua Daniela, e foarte bună.

Îşi turnă încă o ceaşcă. Ceasul de pe scrinul din sufragerie ticăia sobru, ca un bătrân astmatic.

– Deci pur şi simplu mi-ai preluat o echipă, spuse Daniela după un timp.

– Pur şi simplu i-am reprogramat.

– Mi-ai uzurpat autoritatea, te-ai jucat cu ierarhia.

– Le-am rearanjat obiectivul.

Daniela văzu câtă plăcere îi făcea lui Lantin acest dialog.

– Au murit cu toţii, decretă ea pe un ton care indica fără tăgadă pe cine acuza ea.

– Da, în fine, se gândi el un moment. Nu m-am aşteptat la intervenţia agentului american.

– Jake Maroc.

– Chiar el. Se uită pe geam, în noapte. Mă întreb ce făcea acolo.

Daniela nu îi dădu nici o explicaţie. În schimb spuse:

– Treburile departamentului meu mă privesc doar pe mine.

Parcă ar fi aşteptat ca ea să afirme asta, ba chiar ar fi provocat-o. Scoase un obiect de sub masă şi-l puse între ei.

– Înţeleg că şi asta e treaba departamentului tău.

Daniela se forţă să nu caşte ochii. „Maică Precistă, îşi zise ea, a descoperit manualul de cod Medeea.”

Peter Ng aştepta în vastul, seniorialul antreu al casei lui Andrew Sawyer din munţi, deasupra plajei Shek-O. Decoraţiunea era într-un stil ţipător american: mobilă constând în bufete de lemn de pin şi tablouri pe doi pereţi. Unul îl înfăţişa pe bunicul lui Andrew Sawyer, Daniel Martin Sawyer, în echipament de vânătoare. În spatele lui se întrezăreau dealurile verzi şi unduitoare ale îndrăgitei sale Virginii. Pe partea cealaltă, stătea tabloul tatălui lui Andrew Sawyer, Barton, şi el în ţinută de vânătoare. În spate, se zărea portul Victoria şi aşezarea Kowloon de acum şaptezeci de ani.

Ng ştia că într-un birou se afla şi portretul lui Andrew. Deşi nu era îmbrăcat pentru vânătoare, ca fundal alesese piscul Victoria, păstrând astfel măcar jumătate din tradiţie.

Deşi Ng avea multe de discutat cu Sawyer, se găsea acum imobilizat în răcoarea antreului, aşteptând. Auzi zgomotul unei maşini oprindu-se pe pietrişul din faţa casei. Se ridică de pe scaun.

Deschise uşa interioară, pregătit să facă o plecăciune.

– Minunată seară, spuse el pe cel mai servil ton posibil.

– Sper că aşa să fie şi a dumitale, tinere nepot.

Un chinez mititel în pantaloni largi şi o haină cam cu vreo trei măsuri mai mare, îl urma, călcând încet pe covorul oriental. Cu ochi lucitori şi întrebători, se uită la capul împăiat de bizon decorând intrarea în biroul lui Andrew Sawyer.

– E şi asta o altă tradiţie *gwai loh* misterioasă?

– Te referi la bizon, unchiule mai vârstnic? Era un termen folosit atât în cadrul cât şi în afara familiei, când un om mai în vârstă vorbea cu unul mai tânăr, amândoi cunoscându-se bine. În cazul de faţă, adresarea era atât la propriu, cât şi la figurat. Cei doi erau unchi şi nepot. E un animal din Munţii Aurii. Tatăl onorabilului Sawyer l-a împuşcat când era copil. A adus trofeul cu el când a venit încoace, acum aproape o sută de ani.

– Un trofeu!

În gura Venerabilului Chen, cuvântul avea o notă uşor obscenă.

– Un rit al bărbăţiei, se spune, continuă Ng. Astfel de rituri sunt comune multor popoare din lume, *heya!*

Venerabilul Chen îşi lăsă ochii precum mărgelele, asupra lui Ng.

– Diavolii străini sunt diavoli străini, *heya,* tinere nepot! Încă îşi mai înfundă banii în bănci. Au nişte minţi de animal. Dar avem nevoie de ei, da. Se uită din nou în sus la capul împăiat de pe perete. Nu uita însă că ei aşa ne văd pe noi: ca pe nişte trofee bune de atârnat în camerele lor. Spune-mi, tinere nepot, dacă ei ne exploatează, trebuie ca noi să lăsăm pur şi simplu capul în jos şi să zicem că aşa e soarta? Să renunţăm la viaţă cu un oftat de nepricepere? Ochii îi ardeau. Eşti chinez, nu uita asta.

– Sunt din Shanghai, spuse Ng, ca şi dumneata. Dar cantonezii? Dar Chiu-chow? Dar…

N-avea însă sens să continue. Venerabilul Chen răspunsese deja printr-un scuipat într-un colţ.

– De aceea am fost exploataţi, unchiule mai vârstnic. Pentru că nu suntem uniţi. Dacă toţi chinezii şi-ar da mâna…

– Niciodată! Această întrunire este sortită eşecului, îşi zise Venerabilul Chen. Shanghaiezii, Chiu-chow, cantonezii nu vor putea niciodată lucra împreună. N-au pic de încredere unii în alţii. Repetă apoi cu voce tare, mai puţin violent: Niciodată.

– Onorabilul Sawyer te aşteaptă, lăsă Peter Ng capul în jos.

– Să-ţi spun ceva, tinere nepot. Dacă *gwai loh*-ul de Sawyer nu ar fi venit la Macao la ultima noastră întâlnire, nu m-aş găsi aici.

– Lucrăm împreună, Green Pang, Sawyer şi Fiii, pentru profitul fiecăruia. Trebuie să arătăm că mutualitatea este evidentă.

O clipă Venerabilul Chen se îmbăţoşă, întrebându-se dacă Peter Ng era pe cale să-i dea o lecţie de comportament. Îndepărtă însă un astfel de gând. Tânărul era pur şi simplu devotat lui Andrew Sawyer. Personal, Venerabilul Cheng nu înţelegea asta, dar o putea accepta. În

plus, Ng avea dreptate, alianţa le aducea amândurora profit. Poate că nu renta să se vădească atât de mofturos. Învăţase de mult să surâdă cu buzele, fără ca inima să-i participe în această emoţie falsă.

– De aceea am făcut ce mi-ai sugerat. Nu te aştepta însă să-mi cobor standardele. Toate afacerile dintre triada mea şi Sawyer şi Fiii trebuie să se facă prin intermediul tău.

Andrew Sawyer îi aştepta în biroul său spaţios. Când cei doi chinezi intrară, se aplecă adânc şi îl pofti pe Venerabilul Chen să se aşeze în cel mai bun scaun al încăperii, propriul său fotoliu de piele. Făcea parte dintr-un aranjament de partea cealaltă a camerei, incluzând o canapea şi o măsuţă de jad verde încastrată în lucrătură metalică.

– Mă bucur foarte mult că ai putut veni, onorabile Chen, spuse Sawyer, folosind în mod deliberat dialectul shanghaiez.

Studie cu atenţie zâmbetul subţire al Venerabilului Chen şi-şi dădu seama că trebuie „să calce ca pe ouă”. Turnă pentru toţi nişte Johnnie Walker. Nici unul nu servi gheaţă.

Mulţumit de alegerea băuturii, Venerabilul Chen nu se lăsă impresionat de manierele plăcute ale celuilalt. Ştia foarte bine că diavolii străini habar n-au să se poarte. Deşi nu avusese de-a face personal cu Andrew Sawyer, Venerabilul Chen nu vedea nici un motiv pentru care acest om, oricât de *tai pan* era el, să fie altfel.

Bău şi încercă să se liniştească. Nu era uşor. Diavolii străini încă îl făceau nervos. Nu întâlnise nici unul în care să aibă încredere, aşa cum avea în tânărul nepot, care este shanghaiez. Face parte din familie, deci încrederea este implicită şi absolută.

– Mi-am permis să pregătesc ceva de mâncare, spuse Sawyer. Nu-mi place să discut afaceri pe stomacul gol. Cred că foamea impietează asupra judecăţii corecte.

– Chiar aşa, replică Venerabilul Chen, morocănos.

De câte ori nu spusese el asta fiilor săi? Educarea tineretului nerăbdător, în maniera tradiţională de afaceri era o misiune dificilă şi lipsită de satisfacţii.

Sawyer îşi făcea de lucru la un bufet lucitor din lemn de tek cu feronerie, care ocupa aproape jumătate dintr-un perete. Într-o clipă reveni la locul unde stăteau cei doi chinezi, ţinând o tavă umplută cu boluri aburinde.

– *Dim sum,* spuse Venerabilul Chen, fără nici o emoţie aparentă. Neobişnuit la ora asta târzie.

– Chiar aşa, replică Sawyer. La restaurantele pe care le frecventez ce servesc *dim sum* la ora asta, sunt de obicei sleite. Totuşi eu am un bucătar la dispoziţie în permanenţă.

Era foarte pe fază în ceea ce priveşte comportamentul chinezilor. Ştia că răspunsul celuilalt era mulţumitor.

Când îi propusese acest meniu intermediarului său, Ng afirmase că

ar fi bucuros să încălzească şi să servească el găluştele. Dar Sawyer nici nu voise să audă. „Este important să-l servesc eu pe Chen, chiar eu. Onoarea, Peter. În fond, l-am chemat să vină aici, pe teritoriul nostru. Nu cred că îi este uşor”.

Acum, pe când mâncau, Sawyer înţelese că făcuse foarte bine. Urmărindu-l pe omul mititel în pantaloni supradimensionaţi trebui să-şi înfrângă un zâmbet de mulţumire. Stând în fotoliul imens, părea şi mai mărunt. Îi făcea impresia că Venerabilul Chen semăna cu o păpuşă care, printr-un proces magic, fusese adusă la viaţă pentru un timp.

Sawyer îşi aduse aminte de o poveste pe care tatăl său obişnuia să i-o spună de Crăciun. Tot anul abia aştepta să audă istorioara, astfel încât aceasta devenise mai importantă decât cadourile aşezate sub bradul frumos împodobit.

Venerabilul Chen era un personaj desprins din povestea aceea, „Spărgătorul de nuci”. Sawyer n-o mai auzise de mult. Nu-şi mai amintea nici un nume în afară de Zâna Bombonică. Gândul îl întristă. Dacă i-ar fi trăit fata, ar fi avut un motiv să recitească basmul pentru ca să reînvie vraja de fiecare Crăciun, pentru ea.

Când terminară de mâncat *dim sum* cu orez în foi parfumate de lotus, Sawyer turnă ceaiul de crizantemă.

Venerabilul Chen îşi linse buzele şi râgâi în semn de mulţumire. Se uită la Andrew Sawyer şi-şi spuse că poate îl judecase greşit. Manierele lui erau strălucite.

Zâmbi şi de data asta emoţia venea din inimă.

– Nu-mi place, spuse Sawyer când Venerabilul Chen plecase.

– Ce anume, *tai pan*-e?

– Totul. Ng îi relatase detaliile întâlnirii sale cu Tsun Trei Înjurături.

Sawyer se mişca încet prin bibliotecă, atingând diverse lucruri; colţul unei rame de argint filigranat, muchia aurită a unui volum legat în piele din istoria războiului civil de Bruce Catton, un presse-papier din agat şi aşa mai departe. Era un om tactil, aşa cum sunt mulţi americani şi puţini britanici. Gândea mai bine când putea să-şi plimbe degetele pe diverse texturi.

– Credeam că doreşti să intri în Pak Hanmin şi Kam Sang, se burzului Ng.

– Poate, murmură visător Sawyer. Poate.

– Păi, asta e. Ţi-am dat toate detaliile pe care mi le-a furnizat Tsun Trei Înjurături. Mi se pare un târg cinstit.

– Da, aşa pare. Ochii lui Sawyer se opriră asupra lămpii ce arunca o lumină dulce în timp ce trecu pe lângă ea. Călcă pe covorul vechi Tabriz, cu nuanţe de auriu palid şi ambră. Asta presupunând că vrei să investeşti două miliarde de dolari în viitorul Hong Kong-ului.

– Dacă nu dorim să o facem, spuse Peter Ng cumpătat, atunci ar trebui să ne alăturăm lui Mattias, King & Compania şi să ne luăm tălpăşiţa de aici.

Sawyer îşi încetă turul camerei pentru a comenta.

– Să înţeleg că tu eşti în favoarea târgului?

Aproape că simţea reticenţa celuilalt, deşi nu-i vedea chipul în penumbră.

– Asta dorim. Să apucăm ocazia în mâini, cum zice un vechi proverb chinez.

– Îl cunosc, spuse Sawyer, începând să se plimbe din nou. Mai cunosc şi un proverb americănesc care zice că dacă-i dai unui om suficientă frânghie o să se spânzure cu ea.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, explică Sawyer foarte sobru, că în fiecare clipă se naşte un prost.

– Crezi că Tsun ascunde ceva cu privire la Pak Hanmin?

– Sau Kam Sang. Oricare ar fi, nu contează prea mult.

– Ce te face să spui asta?

– Dacă ţi-aş putea răspunde succint, Peter, aş fi atunci capabil să-ţi arăt cum să te duci să te îmbogăţeşti. Poate că Tsun e pur şi simplu nerăbdător să scape de afacerea asta.

– Motivele lui de obicei sunt foarte realiste.

– Categoric. Altfel, totul ar exploda. Trebuie ca afacerea să apară legală şi să fie şi tentantă în acelaşi timp. Numai că se întâmplă prea repede. Nu e timp de gândit raţional. Vrea să ne aruncăm, să luăm o decizie emoţională bazată nu ştiu pe ce, pe lăcomie sau pe invidie, alege tu. Ceva pute.

– Păcat că nu putem să azvârlim un ochi asupra ambelor treburi, spuse Ng. Ne-ar simplifica viaţa.

– Ca să fiu sincer, comentă Sawyer, nu mă preocupă ce se întâmplă cu Pak Hanmin şi Kam Sang. E trecut de miezul nopţii. Cheamă-l pe Tsun. Spune-i că zicem „pas”. Dacă te ia la zor, potoleşte-l politicos şi închide telefonul.

– Şi pe urmă? Uităm totul?

– Nu aşa de repede. Sawyer se prăbuşi în fotoliul său favorit de piele, tăbăcit de ani. Să vedem dacă ne sună din nou. După socoteala mea, are timp numai până la deschiderea bursei, de dimineaţă. Dacă nimeni n-a cumpărat până atunci acţiunile Mattias, King & Co în proiectul Kam Sang, o să fie la ananghie. Acţiunile Pak Hanmin vor fi scoase la bătaie. Aşa stând lucrurile, le vom putea achiziţiona pe mai nimic, intrând în afacere cu mult mai puţini bani decât presupune târgul pe care ni-l propune el.

– Dar vrem noi asta, dacă, aşa cum spuneai, ceva pute?

– Eu vorbeam de târg, nu de patrimoniu. În fond, suntem

familiarizaţi cu afacerile Pak Hanmin şi cu administrarea, iar cât priveşte Kam Sang, avem asigurarea Beijingului. E imposibil ca guvernul Chinei să dea cu piciorul unui proiect de care are nevoie în disperare.

– Dar el n-o să renunţe. Nu-şi poate permite asta.

– Nu-şi poate permite nici ce-o să i se întâmple mâine dimineaţă la bursă.

– Astea-s doar supoziţii, spuse Peter Ng.

– Mai bine un drac de care nu eşti sigur, îh?

– Nu înţeleg.

– Nu-ţi face griji, râse Andrew Sawyer. Mă îndoiesc că Tsun Trei Înjurături înţelege.

– Sfera de influenţă a KVR-ului nu se întinde atât de departe. Vreau să ştiu, sublinie Lantin, ce faci cu limba chineză.

Cu coada ochiului, Daniela întrezări cartea de coduri. Ce s-ar fi întâmplat, se întrebă ea, dacă tata ar fi descoperit vreodată viaţa secretă a mamei? Cât de severă ar fi fost pedeapsa?

Lantin apucă manualul şi se ridică în picioare. Se duse la fereastră, sprijinindu-se de ea.

– Când oamenii mei au descoperit asta, primul lucru pe care l-am făcut a fost să duc cărticica la o cunoştinţă de-a mea, psihiatru la Institutul Serbski. Lantin se referea la branşa „de corecţie psihologică" a întreprinderii. I-am povestit de circumstanţele şi locul în care a fost descoperită. I-am dat datele generale. Apoi l-am întrebat motivaţia.

Cu degetul mare, Lantin mângâia coperta cărţii pe care o ţinea foarte aproape de el.

– Ştii ce mi-a replicat? Mi-a spus că lui îi era clar că subconştientul tău dorea să fie găsită.

Se întoarse de la fereastra întunecată, surprinzând-o nepregătită.

– Eu pot să duc raţionamentul ăsta mai departe. Ştiai că singurul fel de a fi depistată era ca unul mai deştept decât tine să intre în joc. Bineînţeles că aşa ceva nu putea veni din partea lui Karpov. Ceea ce, cred, arată că ai intuit bine. El n-ar fi găsit-o niciodată. De ce să se uite după aşa ceva, în fond?

– Dar tu de ce ai căutat?

– Pentru că am întrezărit ceva în tine, în ziua aceea în biroul tău. Ceva ce i-a scăpat lui Karpov în toate aceste luni de când vă culcaţi împreună.

– Nu, negă Daniela. E doar fantezia ta masculină. N-ai observat nimic, cu excepţia unui nou loc unde să te vâri.

– Am aflat multe la *dacha*[32] ta. În primul rând că tu şi Karpov

[32] *dacha* – pron. „dacea" lb. rusă – vilă sau simplă căsuţă din lemn folosită

sunteţi intimi. Ridică manualul de coduri. Apoi, asta.

– Cum ai găsit-o?

Nu voise să întrebe, dar nu se putuse abţine.

– Gândindu-mă la mama ta, zâmbi el larg.

– Ce-i cu mama mea? se înăspri ea la voce.

– Acolo şi-ar ascunde ea un astfel de lucru, nu eşti de acord, Daniela? Un secret important. O icoană.

– Ştii despre ea?

– Da, e totul în dosarul ei.

– Dar a fost lăsată în pace. De ce?

– Din cauza ta, Daniela. Tu ai fost cea de care eram interesaţi. În fond, trebuie să-i mulţumim lui Karpov pentru asta. El a vrut ca tu să fii fericită. Nu voia să strice relaţia voastră. Era clar că ni te-ai fi împotrivit dacă o umflam pentru activitate subversivă.

– Dar nu a avut activitate subversivă! spuse repede Daniela. Iubea Rusia.

– Iubea o anume Rusie, o corectă Lantin, nu Rusia aceasta.

– Şi de ce îmi spui asta acum?

– M-ai întrebat cum de am găsit cartea.

Daniela bănuia însă că era o minciună. Mai degrabă Lantin voia să afle câtă putere are asupra ei.

– Când ai secrete, spuse el, flirtezi cu un fel de pericol irevocabil. Secretele fac puterea posesorului lor numai atâta timp cât rămân exclusiv în stăpânirea acestuia. Odată descoperite, puterea lor se întoarce ca un bumerang asupra proprietarului.

Daniela se pregătise să-i dezvăluie lui Lantin cel puţin o parte din operaţiunea Medeea. Voia să se descotorosească de Karpov, care devenise o piatră de moară de gâtul ei. Ştia că impietează asupra carierei ei. Dorea ca ea să rămână unde era, pe locul în care i-ar conveni lui cel mai bine. Dar ea depăşise această fază. Voia mai mult decât îi putea oferi Karpov acum.

O întrista faptul că Lantin o constrângea să-i reveleze ceea ce ea era gata să-i spună de bună voie. Stricase totul. Avea un gust amar în gură, înţelegând într-o fracţiune de secundă cum fusese folosită de toţi din jurul ei. Chiar atunci când se amăgea că e mai tare, tot bărbaţii câştigau. Se lupta într-o bătălie pierdută. Chiar şi aşa însă, era important să aterizezi de partea învingătorilor.

Nemaiavând ce pierde, decise să-i tragă o mamă de bătaie în jocul inventat de el. Îi spuse numai atât cât crezu ea că era necesar să ştie privitor la Medeea. Vorbi pe larg despre războiul ministerial de la Beijing, pentru că-şi închipui că această parte de informaţie îi gâdila cel mai mult sensibilitatea.

---

drept casă de vacanţă.

Reacţia lui o mulţumi. Dorea ca ea să continue în direcţia respectivă şi, deşi evitase problema Hong Kong, el n-o rugă să dea detalii. Era mult prea ocupat să-şi imagineze toate posibilităţile referitoare la Beijing.

– Şi Medeea ştie ce facţiune va învinge? întrebă el când Daniela termină de vorbit.

– Nu poate fi încă sigur.

– Asta e important, replică Lantin. Aş zice chiar crucial. Dacă avem dinainte informaţii ce facţiune va controla Beijing-ul, am putea să intensificăm războiul nostru „electronic" în China fără nici o teamă. Ştiind cu cine avem de-a face, i-am putea controla, furnizându-le ce vor. Ar fi ca nişte catâri cărora le dăm morcovi.

Daniela îi observa luminiţele din ochi, ascultând foarte atentă şi ce spunea. Trebuia să afle ce-l motivează pe omul ăsta, altfel n-avea nici o şansă, el fiind mai puternic şi, pe deasupra, şi bărbat.

Era necesar să afle ce-şi dorea cel mai mult şi în acest sens cuvintele nu puteau să o ajute. Raportul de forţe în relaţia lor se cerea schimbat. Înţelegea că acum Lantin o privea cam tot ca şi pe Karpov, ca fiind în buzunarul lui. Şi asta nu putea continua dacă voia să realizeze ceva.

Se ridică şi se îndreptă spre sufragerie. Era pictată în culori întunecate, masculine şi decorată cu mobilă din piele. Nu existau nuanţe, era înăbuşitor. După ce-şi termină inspecţia Daniela fu sigură că aici nu intervenise nici o mână de femeie. Asta o intrigă. Se întrebă care era atitudinea lui Lantin cu privire la sex. Din câte avusese de-a face cu el, ştia cât de mult îi place să manipuleze oamenii, să le găsească punctul slab şi să-i calce în picioare atunci când nu mai puteau face nimic.

Îi aducea aminte de un dentist la care o dusese mama ei când era copilă. Pretextase că nu mai are novocaină şi ca atare îi sorbise cu plăcere toate ţipetele pe când îi lucra cu freza în molarul în care avea o carie. Văzuse cum se excită, dar abia cu câţiva ani mai târziu, acea amintire de neşters căpătase un înţeles.

Daniela intuia că Lantin era de acelaşi gen cu dentistul. Pentru a se convinge, folosi cartea de coduri. Îi spuse că o voia înapoi. Când el o refuză, cum îşi închipuise că o va face, insistă. El refuză din nou. Nu-i stătea în caracter să implore şi nici nu voia să-l facă suspicios. Aşa că-i dădu o palmă.

Lantin o lovi cu cartea. Apoi, când ea se prăvălea spre bibliotecă, întinse mâna liberă şi-i apucă pieptul bluzei. O trase brusc spre el şi materialul i se sfâşie între degete. Suci mai tare, făcându-l ferfeniţă şi dezgolind-o.

Daniela nu purta sutien. Nu purtase niciodată. Urmărea acum cu ochii pe jumătate închişi cum Lantin se holbează la nuditatea ei. Avea

sâni frumoşi, ştia. Stătea aplecată puţin şi începu să geamă, uşor.

El o lovi peste sâni iar ea ţipă scurt. Lăsă cartea să-i scape din degete şi-şi înfipse ambele mâini în carnea ei, morfolind-o. O trase puternic de sfârcuri, făcând-o să gâfâie, încercând să se smulgă din strânsoare. Asta păru să-i placă şi mai mult.

Îi vârî o mână pe după talia fustei, pipăindu-i chiloţii. O atrase spre el şi-şi puse buzele pe sâni. Fusese brutal, dar Daniela nu putea spune că nu-i plăcuse. N-o să-l lase însă să vadă asta căci ştia că astfel îşi pierdea fantezia.

Voia s-o posede. Nu avea în gând chiar un viol, dar ceva pe aproape. Daniela îi permise. Fu uşor amuzant să o facă pe femeiuşcă neajutorată. Putea să joace rolul fără probleme. De altfel, era şi ea înfierbântată.

Dorea să fie posedată, cuprinsă de emoţii copleşitoare, de excitantul amestec de amăgire şi pericol. Când îi văzu trupul suplu ieşind din hainele bine croite, când admiră dezgolit animalul pătimaş din el, simţi că se umezeşte toată. Îi simţea puterea şi dorea să fie una cu el.

Fiecare geamăt pe care îl scotea, fiecare tremur şi scuturat al corpului lui, fiecare strigăt dezarticulat, era ca o victorie pe care ea o marca pe acest ciudat câmp de bătălie. Şi când simţi că-l cuprind spasmele, când simţi fluxul fierbinte în interiorul său, muşchii i se tensionară, storcându-l de tot şi epuizându-se şi pe ea.

Pe jumătate ameţită, înţelese că găsise ceea ce căutase toată viaţa: puterea şi cheia către aceasta.

Jake voia să se ducă singur la apartament. Mikio era de părere că este o idee neghioabă şi nu se sfii să o spună.

– Cel puţin aşteapt-o pe stradă, spuse *oyabun*-ul. O să am şi eu o maşină parcată pe acolo. Când apare, o umflăm elegant, fără tevatură. Poţi astfel să vorbeşti cu ea în intimitate şi siguranţă.

– Nu vreau asta. N-o să obţin nimic de la ea dacă o răpim de pe stradă ca pe un criminal de rând.

– Dar el ar putea fi acolo, aşteptându-te, spuse Mikio. Eu unul ştiu c-aş face-o dacă aş fi în locul lui.

– Tot ce ţine de Nichiren e riscant, replică Jake. În cazul de faţă, nu cred că am de ales.

Mikio era necăjit din cauza grijii pentru siguranţa lui Jake.

– Pentru un *gaijin* ai un simţ anacronic al onoarei. Ar fi trebuit să fii un samurai în slujba lui Tokugawa.

Întinse o mână în tăcere. În palmă ţinea ceva negru şi lucitor care se dovedi a fi un pistol.

– *Domo,* Mikio-san, zâmbi Jake, dând din cap. Nu e nevoie.

Era pe înserat, înspre cină. Străzile Tokioului erau înţesate de o

mulţime de oameni ce se grăbeau spre casele lor.

Jake se opri într-un magazin şi cumpără peşte proaspăt, pe care îl înveli într-o hârtie specială, de orez cumpărată mai înainte. Îi dădu vânzătorului şapte bucăţi de sfoară albă şi sângerie cu care omul legă pachetul. Era bătrân şi înţelesese de ce fusese rugat să facă un astfel de ambalaj. Unul mai tânăr probabil că n-ar fi ştiut.

Pe partea dreaptă, chiar deasupra sforii, Jake puse *noshi.* Ca în vremurile de demult, folosi o bucată de *awabi* – un fel de sidef – strângând tare. Era un simbol al vieţii lungi şi protector împotriva relelor, căci *awabi* nu se descompunea. În zilele de azi, mai degrabă se găsea *noshi* pictat pe ambalaj. Jake se strădui îndelung să învelească tradiţionalul cadou într-o manieră la fel de tradiţională.

Cu pachetul sub braţ merse pe jos până la apartament. N-avea sens să caute un taxi la ora asta din seară. Chiar dacă ar găsi unul s-ar împotmoli în traficul aglomerat. Pe de altă parte, n-avea nici un chef să fie înghesuit ca într-o cutie de sardele pe sub străzile din Tokio. Ora asta nu era propice călătoriilor cu metroul.

Ajuns la intrarea în clădire se uită în sus. Ştia despre ce apartament era vorba. Merse spre partea laterală. Înainte să pornească în expediţie, Mikio îi arătase un plan al complexului. Ardeau lumini. Poate că era aşteptat. *Joss.*

Jake se întoarse spre intrare. Micuţul ascensor îl duse la etajul dorit. Îşi auzi tălpile pantofilor răsunând pe holul strâmt. Se opri în faţa uşii ei.

De dincolo de pereţi răzbătea zgomotul de afară al unui şlep care urla. Mai de aproape, venea zumzetul unei conversaţii în familie. Ultimele raze ale zilei se topeau încet. În curând se va ivi neonul colorat înstelând noaptea şi izgonind întunericul din peisajul somnolent.

Se simţi neobişnuit de încins. Pe deasupra sunetelor amortizate ale oraşului distingea propriile bătăi de inimă. Sau aceasta îi zvâcnea numai în piept. Respiră de mai multe ori, căutându-şi echilibrul, aşa cum fusese învăţat.

Îl furnică ceva pe frunte şi când duse un deget spre păr văzu că erau stropi de transpiraţie. Îi duse pe limbă ca şi când gustul sărat ar fi putut să-i sugereze mai bine provenienţa.

Se uită nemişcat spre uşa dinainte. Era pictată în negru strălucitor şi în suprafaţa ei inegală putea discerne umbra propriei siluete.

Tresări căci, plin de fiori, îşi dădu seama că îi era frică.

Privi fascinant şi detaşat la mâna sa dreaptă care se ridică, ca din proprie iniţiativă, şi sună.

Câteva clipe nu auzi nimic altceva decât bubuiturile inimii. Nici freamătul circulaţiei, nici semnalele melancolice ale bărcilor de pe râu, nici măruntele sunete domestice venind din apartamentele de-a

lungul holului.

Uşa se deschise spre interior.

– Da?

Nu-şi mai zărea reflexia.

– Kamisaka Tanaba?

– *Hai.*

Se aplecă, arătându-i moţul capului.

– Eu sunt Jake Maroc. Nichiren şi cu mine ne cunoaştem.

Îi văzu frica scânteindu-i ca o flacără întunecată în ochi. Să însemne asta că el era acolo?

– Cine eşti?

Fata purta un chimonou de mătase verde palid cu un motiv de valuri. La guler şi mâneci se întrezărea culoarea roşiatică a chimonoului de dedesubt. În picioare purta *tabi* albi ca zăpada de *organdi* subţire. Ar fi oare aşa îmbrăcată dacă ar fi singură?

– Ţi-am adus un cadou, spuse el, întinzând pachetul spre ea. Încercă să simtă dacă mai era cineva în apartament, căutându-l pe Nichiren. Numai prietenii aduc cadouri.

Ea îi urmărea faţa ca şi când se aştepta să explodeze din clipă în clipă.

– Nu are prieteni, omul de care vorbeşti. Nu acum. Aşa am auzit.

– N-am spus că eu sunt prietenul lui, surâse Jake. Văzând că ea nu scoate nici un sunet şi nu face nici o mişcare, continuă. Te rog, este foarte important să vorbim.

Ea mai ezită o clipă, apoi se aplecă conform uzanţelor şi luă cadoul. Jake se îndoi să-şi scoată pantofii.

Cu muşchii întinşi, mintea la pândă, luă figura de atac, cu genunchii uşor îndoiţi, spre exteriorul picioarelor, corpul concentrat în *hara* – abdomenul inferior de unde răsare toată puterea fizică – cu partea dreaptă puţin în faţă. Într-o clipită văzu bucătărioara, alcovul şi fotoliul alb ca neaua. Apoi baia. Nu era nimeni nicăieri.

Se întoarse unde stătea ea, privindu-l. Se aplecă din nou.

– Trebuia să mă asigur. *Sumimasen,* Tanaba-san.

Kamisaka se uită la el prostită. În Japonia, străinii spuneau „mulţumesc” într-un singur fel: „Domo arigato”. Pe de altă parte, localnicii foloseau adesea „sumimasen”, un cuvânt imposibil de tradus cu acurateţă. Însemna „mulţumesc”, precum şi indicaţii ale altor sentimente, cum ar fi scuze pentru deranjul de a cere un serviciu unui necunoscut, un sentiment de onorare a obligaţiilor, ştiind însă că pe moment nu poţi plăti amabilitatea ce ţi se face.

– Trebuia să fi întrebat, spuse ea.

Jake era intrigat. Kamisaka era îmbrăcată ca o gheişă din zilele glorioase dinainte de război, dar vorbea ca orice japoneză modernă. Dacă n-ar fi fost graiul, Jake ar fi luat-o drept concubina unui samurai

din perioada Edo a Japoniei. De exemplu nu deschisese cadoul în prezenţa lui. Era modul tradiţional de a împiedica eventuala invidie şi de a ascunde emoţiile legate de alegerea unui dar.

– Doreşti ceai? îl întrebă ea.

Ochii îi păreau încă neliniştiţi.

– Mulţumesc. Ar merge foarte bine.

Se aşezară la capetele opuse ale unei măsuţe joase de abanos. Era sculptată manual, iar eleganţa ei părea copleşitoare şi ciudată într-un apartament atât de mic. Kamisaka ştia cum să servească. Pusese pe masă prăjiturele de orez şi *tofu* dulci, alături de ceai.

– O să mă ierţi dacă întrebările mele sunt directe?

– Dacă vei fi sau nu iertat, Maroc-san, depinde numai de tine.

Asta îl făcu să mediteze. Întotdeauna, îi spusese Fo Saan, măsoară-ţi adversarul înainte de a te prinde în joc cu el. Ţine minte că dacă îl subestimezi o dată, nu ţi se va mai permite s-o faci a doua oară.

Jake n-avea nici o intenţie să o subestimeze pe Kamisaka. O fi fost ea o fată, dar îi demonstrase deja că are o minte vie. Avea deci pentru ea respect şi – fără voia sa – şi pentru Nichiren. În fond, era femeia lui.

– Când l-ai văzut ultima oară pe Nichiren? o întrebă.

– Cred că trebuie să-mi dai un motiv pentru a-ţi răspunde la o asemenea întrebare directă, surâse ea.

– Nichiren are ceva ce-mi aparţine. O bucată de jad de culoarea levănţică, sculptat în forma picioarelor dinapoi ale unui tigru. A obţinut-o de la soţia mea care este moartă.

– O, îmi pare rău. S-a întâmplat de curând?

– Săptămâna trecută, spuse Jake, gândindu-se. Câte zile trecuseră? Cum de putuse să le piardă şirul atât de repede? Ce se întâmpla cu el? Era combinată cu Nichiren.

Văzu în ochii ei că o rănise şi înţelese că asta şi fusese intenţia. Se simţi ruşinat. De ce să suporte această fată inteligentă frustrarea şi furia lui? Îşi întoarse mânia asupra sa.

– Înţeleg de ce pari atât de epuizat, spuse ea, uluindu-l. Ai obrajii supţi şi ochii încercănaţi. Când ai apărut la uşă, am zis că eşti un maratonist.

Dacă nu era chiar adevărat, atunci minciuna suna bine, special construită pentru el. Simţi că-i ard obrajii de ruşine.

– Sunt obosit, se auzi spunând, vorbele venind ca dintr-un tunel. Se întâmplă că mă ocup de o treabă unde aşa ceva reprezintă un risc profesional.

– Urâtă chestie, spuse ea, umplând din nou ceştile. Am avut un unchi pe care l-am iubit. Îmi cumpăra cadouri. Şi mă făcea să mă simt foarte melancolică. A murit subit. Prea multă muncă, mi-a spus tata când l-am întrebat de ce unchiul Teiso nu ne mai vizitează. N-aş dori să ţi se întâmple acelaşi lucru.

– De ce ţi-ar păsa? întrebă el, plin de auto-compasiune inexplicabilă.

Kamisaka stătea nemişcată. Jake îi studie corectitudinea manierelor.

– Cred, spuse ea, că viaţa te-a imunizat faţă de emoţii. Mi se pare trist. Se uită la el. Ai atât de puţină încredere în oameni încât bănuieşti că în fiecare clipă eşti minţit?

Spusese asta fără ranchiună sau duritate. Vocea îi era melodioasă şi dulce, întrebătoare. Jake meditã la cuvintele ei şi le găsi adevărate. Îşi trăia viaţa într-un păienjeniş de minciuni. Şi aceasta îi înăsprise inima. Cu un frison de groază înţelese că nu mai putea face diferenţa între adevăr şi imaginaţie. Mai văzu că mânia îi era provocată şi de frumuseţea şi căldura acestei femei, femeia lui Nichiren.

Mariana, soţia sa, era la fel de rece ca gerul iernii, pierdută pe veci pentru el.

– Nu... făcu o pauză, neştiind cum să se exprime. Nu eşti ce m-am aşteptat să fii.

– Te-ai aşteptat să te întâmpin cu un cuţit ascuns?

Nu răspunse, admiţând astfel că avea dreptate.

– În inima ta e violenţă.

– Şi în cea a lui Nichiren.

Începuse târgul.

– Nu pretind că-l înţeleg perfect. Sau că sunt complet mulţumită de relaţia noastră. Dar el este un samurai, un anacronism care ar fi fost deci mai nimerit pentru o epocă mai îndepărtată. Din cauza asta îi iert multe.

– Poţi să ierţi omorurile pe care le săvârşeşte?

– Fiind budistă, nu tolerez omorul. Sunt însă suficient de flexibilă pentru a-l explica.

– Dar trăieşti cu el! Maniera ei calmă, raţională, aproape supusă îl neliniştea profund. Găsi că reacţionează cu o mânie oarbă, iraţională. Dormi în acelaşi pat cu el, îl hrăneşti! Pentru numele lui Dumnezeu, i-ai dat inima ta! Cum poţi când ştii ce face atunci când nu e cu tine?

– Cum de pot continua să trăiesc în această lume imperfectă? întrebă Kamisaka.

– Ăsta nu e răspuns!

– Ca om care cere perfecţiune de la grădina sa, îţi ceri imposibilul. De aceea este normal, să-l aştepţi şi de la ceilalţi. Şi la fel de natural să te simţi dezamăgit când ei nu sunt pe măsura aşteptărilor tale. Te simţi trădat. Dar nu de cei din jurul tău, Maroc-san. Eşti trădat de propriile tale valori. Trebuie să accepţi lumea aşa cum este, nu cum ai dori să fie. În tine e tot atâta mânie cât şi în el. Acelaşi gen de furie bine implântată. De unde vine ea de este atât de greu de pulverizat? Cât de diferiţi aţi fi amândoi, dacă n-aţi fi îngreunaţi de această

povară? Zâmbi. Vezi, mă crezi sau nu, dar eu doresc acelaşi lucru pentru voi amândoi.

– Suntem făcuţi din cu totul alt aluat… spuse Jake, înfierbântat.

– El este un ucigaş, şi tu… tu ce eşti?

– N-am venit aici să vorbesc despre mine.

– Desigur. Ce prostie din partea mea!

Distingea oare ceva batjocoritor în expresia feţei ei?

– Îmi răspunzi la întrebare?

– Dar ţi-am răspuns deja. Nu m-ai ascultat.

– Am auzit toate cuvintele pe care le-ai rostit.

– Acum vorbesc despre inima ta, Maroc-san.

– Acum îmi ţii predici vechi de când lumea, mormăi el.

– Aha, înţeleg, păru ea că se luminează. Fără luptă n-are sens. Dacă Nichiren ar fi aici şi te-ai bate pe viaţă şi pe moarte cu el, ucigându-l, atunci experienţa pe care ai câştigat-o ar face ca viaţa să merite. Dacă aş fi fost o femeie-samurai violentă, cu un *wakizashi*[33] în mână pe sub masă, gata să-ţi străpung inima, ai fi ştiut cu exactitate valoarea a ceea ce mi-ai smuls.

Jake văzu milă în ochii ei, ceea ce îl zdruncină profund. Avusese dreptate în tot ce spusese. Tainic, tânjise după o astfel de luptă. În lumea sa, toate lucrurile la care se putea renunţa uşor erau aproape fără valoare.

Lumea lui. Iarăşi! Văzu acum că el şi Kamisaka aparţineau de două lumi diferite – la fel cum el şi Mariana fuseseră separaţi de un torent de indiferenţă, în care el se afundase cu bună ştiinţă. Fusese rezultatul celor întâmplate la râul Sumchun. Eficacitatea sa de luptător avusese mult de suferit. Fusese transformat într-un nimic din punct de vedere uman.

Se gândi la umbra aceea pală, reflexia sa pe uşa lăcuită a Kamisakei. Asta era, în esenţă. Fu copleşit de amărăciune. Îşi simţea inima goală, ca de lemn, şi deşi bătea în continuare nu părea capabilă de a mai trece printr-o durere. La ce bun această înţelegere acum, când Mariana era moartă?

Cu ochii înceţoşaţi o văzu pe Kamisaka căutându-se în mâneca larga a chimonoului. Puse pe masă un pacheţel, printre prăjiturelele de orez şi *tofu.*

– Cred că asta îţi aparţine, zise ea, simplu.

Avea darul incalculabil de a nu judeca pe nimeni. Spunea întotdeauna ce credea, şi atât. Poate că altcineva ar fi adăugat caustic: „Posibil să nu doreşti să-l deschizi, deşi îţi garantez că n-o să-ţi explodeze în faţă.” Dar ea nu adăugă nimic. Rămase nemişcată, cu mâinile pe masă. Jake admiră faldurile chimonoului artistic, verde pe

[33] *wakizashi* – în japoneză în original – cea mai scurtă sabie a samurailor.

verde, ca o scenă marină, reală, plină de esenţă, care, ca orice fel de creaţie, adăuga ceva nou pe lângă ceea ce exista vechi şi obişnuit. Îi studie degetele lungi şi blândeţea lor. Erau la fel ca şi chimonoul, posedând o structură interioară în acelaşi timp mobilă şi surprinzătoare.

Jake rămase neclintit mai mult timp. Îi sorbi mirosul, de brad şi mosc amestecate, proaspăt ca boarea de vară. Se uită la pachetul minuscul, învelit în hârtia veselă, cu tente argintii şi aurii. Îi aduse aminte de panglicile cu care legase cadoul de nuntă al Marianei. Ea dorise să-şi facă daruri reciproce, ca şi când, dându-se unul altuia, nu era suficient. Jake înţelegea acum de ce avusese nevoie de o asigurare materială din partea lui.

În cele din urmă se întinse şi deschise pachetul. La început crezu că Nichiren îi dăduse înapoi, nu se ştie de ce, partea sa din *fu.* Căci era o bucată de jad de culoarea levănţică. Recunoscu lucrătura aceleiaşi mâini îndemânatice. Apoi întoarse bucata şi degetele începură să-i tremure.

Văzu capul puternic şi umerii animalului feroce. Era fără doar şi poate acelaşi tigru. Ţinându-l sus în lumină, Jake descoperi din adâncimea culorii şi gradul de transparenţă că această bucată făcea parte dintr-un întreg. Era altă bucată!

„Dumnezeule, se gândi. Ce se întâmplă?

Jake îşi înfrână strigătul. Dar nu putu să-şi ascundă tremuratul din voce când spuse:

– Kamisaka-san, ai mai văzut asta?

Ţinu bucata de *fu* între degete, către ea.

Fata întoarse capul puţin şi confirmă.

Îl înnebunea.

– A cui este?

Părul ei negru, lucitor, bogat şi cu reflexe albăstrui în lumina lămpii, îi încadra faţa inteligentă şi deschisă. Jake îi urmări privirea pentru a depista vreun semn de amăgire.

– A lui Nichiren, replică ea. Mi-a spus că a aparţinut mamei lui.

Dar Jake încetase să-i mai audă vorbele.

Ziua de luni sosi cu previziuni de taifunuri asupra Hong Kong-ului. Adăposturile de la Causeway Bay şi Aberdeen erau în febra pregătirilor, ca şi aşezările de la periferia insulei. În interiorul Hong Kong-ului însă oamenii de afaceri se pregăteau pentru un altfel de dezastru, odată cu primul sunet de clopoţel la deschiderea bursei Hang.

Se porni pe dată agitaţia. Se anunţase oficial plecarea iminentă din Colonie a lui Mattias, King & Compania. În aer plutea un fior de groază şi peste o oră, când licitaţiile ajunseseră la un punct maxim, deveni

clar că temerile tuturora aveau să se adeverească. Dacă nu se schimba în vreun fel situaţia, mai bine de o duzină dintre cei mai proeminenţi afacerişti din Colonia Coroanei urmau ca la sfârşitul zilei să dea faliment sau să se afle în preajma catastrofei.

Ochii arzători urmăreau preţurile cotelor principale scăzând, apoi literalmente prăbuşindu-se. O pereche de ochi aparţinea lui Tsun Trei Înjurături. Din cauza vulnerabilităţii poziţiei sale în proiectul Kam San în urma refuzului lui Sawyer, acţiunile sale Pak Hanmin coborau vertiginos.

Ameţit de anxietate, Tsun Trei Înjurături se agăţase de spătarul scaunului său, privind spre panourile bursei şi apoi închizând ochii. Înghiţi din greu, blestemându-şi *joss*-ul. Era legat de mâini şi de picioare, trebuia să respecte o disciplină. I se poruncise să nu-l mai sune pe Andrew Sawyer, deşi instinctul îi spunea că dacă ar face-o, acesta ar marşa în afacerea Kam Sang.

Veniseră zorii, iar el avusese dreptate. Ştia acum că întrunirea sa cu Peter Ng fusese o adevărată sinucidere. Afaceri ca aceea pe care i-o propusese el lui Andrew Sawyer nu puteau fi ţinute secrete mult timp într-un oraş ca Hong Kong. Chinezilor le plăcea un singur lucru mai mult decât bârfitul, şi anume rămăşagurile.

Era clar din scăderea violentă a acţiunilor Pak Hanmin că cineva de la Sawyer şi Fiii transmisese celorlalţi *tai pani* informaţia despre Kam Sang. Acum altceva decât vestea plecării lui Mattias, King & Co făcea să scadă cotele.

Pak Hanmin se ducea de râpă, iar el era sigur că asta se datora faptului că-i propuse acel târg lui Sawyer. Dacă ar fi fost de capul lui, n-ar fi făcut-o niciodată. Ar fi procedat mult mai bine să îşi ţină gura, secretul vulnerabilităţii sale fiind bine ascuns în acele ore dinaintea deschiderii bursei. Dar nu aşa sunaseră ordinele primite. Insistase ca şi ceilalţi din cerc să aibă încredere. Nici nu putea face altfel, dată fiind Sursa. Şi iată că acum era aici iar aceasta nu. Cunoştea obiceiuri şi informaţii de care Sursa habar nu avea. O, *a mi tuo foh*[34].

Încercă să se calmeze, dar când se uită la panou, albi văzând că acţiunile mai scăzuseră cu două puncte! Imposibil! Două puncte în zece minute. Pe Dragonul Albastru celest, dacă va merge tot aşa, Pak Hanmin s-a dus pe copcă!

Încredere sau nu, mâinile i se strânseră. Se aplecă şi dădu ordin să i se cumpere înapoi acţiunile. Dacă n-o făcea declinul avea să continue de la sine. Poseda însă un număr limitat de resurse şi, uitându-se în carneţel, remarcă, cu un gol în stomac că tocmai achiziţionase ultima tranşă de acţiuni pe care şi-o putea permite.

Ochii i se îndreptară din nou către panoul bursei. Acţiunile sale se

[34] *A mi tuo foh* – Protejează-mă, prea îndurător Buddha! – lb. chineză.

găseau în acelaşi punct ca acum cinci minute. Pierduseră şapte puncte şi jumătate de la deschidere, de când se anunţase oficial ştirea despre Mattias, King & Co. Dar acum se stabilizaseră.

Asuda în profunzime. Prost semn! Chiar şi aşa, refuză să folosească batista pe care o strângea în pumn. „Pe cei opt zei beţi nemuritori", îşi zise Tsun în gând, n-o să-i las pe duşmanii mei să vadă că mi-e frică!

Pak Hanmin rezista. „Dacă numai atât pierd azi, sunt fericit. O să aprind beţişoare pentru *joss* şi o să mă rog strămoşilor".

Interiorul bursei arăta tot ca un infern. Tsun Trei Înjurături se uită în jur cu ochii holbaţi ca şi când s-ar fi aflat în peşterile iadului. Îşi aducea bine aminte de acelaşi gen de activitate în '71 şi '72, dar atunci Hang Seng se dubla în fiecare an. Acum părea că se întâmplă opusul. Mai avusese loc un minicrah cu trei ani în urmă, când Anglia anunţase că nu avea cum să menţină controlul asupra Coloniei după 1997. Dar nu se compara cu ce era acum.

Costumul *gwai loh* al lui Tsun Trei Înjurături se udase la subsuori. Detesta această îmbrăcăminte inconfortabilă a occidentalilor. Şi mai ales că nu se găsea pe o punte. Se uită din nou la panou, mijind ochii. Pak Hanmin se menţinea în continuare. Ei, nu-i atât de rău pe cum putea să fie! Respiră mai liber. Poate că trecuse greul.

Începuse aşteptarea. Din cauza preţului scăzut, acţiunile sale puteau foarte bine să fie preluate de altcineva. Aşa căpătase el o porţiune semnificativă din companiile Xiu H.K. Ltd. Cumpărase masiv atunci când acţiunile erau scăzute, devenind acţionarul principal, pentru că familia Xiu nu avea lichidităţile necesare pentru a dobândi numărul necesar de acţiuni la preţul umflat la care ajunseseră din cauza achiziţiilor în bloc făcute de el.

Era perfect conştient că acelaşi lucru i se putea întâmpla şi lui acum. Cu trei ani în urmă reţeaua de depozite Xiu părea o investiţie interesantă şi într-adevăr adusese bani, ca parte din Hanmin. Apoi i se comandase să le dea pentru a introduce Pak Hanmin pe piaţa serviciilor din Noile Teritorii. O decizie proastă pentru afaceri, crezuse el atunci. Şi nelogică, întrucât depozitele erau foarte profitabile, iar a intra pe piaţa serviciilor publice era riscant, dat fiind pericolul ce-l reprezenta anul 1997. Încredere.

Şi respect pentru *yuhu-hyun*[35]! Era unul şi acelaşi lucru, dacă se gândea bine: Deşi poseda cea mai mare flotă de petroliere comerciale deţinute individual, T.Y. Chung era prins şi în afaceri bancare, refinanţarea de imobile şi afaceri cu aur. Sawyer şi Fii, după plecarea lui Mattias, King & Co, rămăsese cel mai mare producător din Colonie, iar Five Star Pacific era liderul serviciilor publice.

---

[35] *Yuhn-hyun* – în cantoneză INEL sau CERC – în sensul de cerc secret al oamenilor de afaceri din Hong-Kong, implicaţi în planul lui Zilin.

Oricare din aceştia trei ar fi avut motive să cumpere acţiuni Pak Hanmin. Era genul lor să dea buzna peste el, să le mănânce ultimele acţiuni la preţuri de nimic şi apoi s-o cotească după ce au ridicat preţul în pod, oferindu-i să-i revândă la un cost de trei sau patru ori mai mare. Sau să rămână în afacere şi să forţeze Pak Hanmin să-şi plătească partea din proiectul Kam Sang cu bani lichizi.

Tsun Trei Înjurături strânse din dinţi. Avea ochii înceţoşaţi de atâta zgâit în învălmăşeala bursei. Clipi de mai multe ori pentru a vedea mai bine. Nu ştia ce dorea mai puţin să zărească acum, că preţul acţiunilor scade sau creşte. Oricum, tot prost era. Numai o fluctuaţie modestă ar fi convenabilă.

Pe la amiază, acţiunile nu se mişcaseră semnificativ în nici o direcţie. Ajunseseră la un nivel acceptabil şi, ca un pacient a cărui febră şi-a făcut mendrele, începeau să-şi revină.

Tsun Trei Înjurături făcu o pauză, cerând să i se aducă nişte ceai şi paste cu susan. Toată dimineaţa stătuse pe telefon, conducând treburile pe care altfel le-ar fi dirijat din cabina vasului său.

La unu şi cincisprezece acţiunile câştigaseră o jumătate de punct. Tsun Trei Înjurături îşi binecuvântă soarta în minte. Se pare că ordinele primite fuseseră cele bune. Achiziţiile sale anterioare, destul de substanţiale, îi speriaseră pe ceilalţi. Se ţineau deoparte acum, de teamă că dacă începeau să cumpere el le va ţine piept, acţiune de acţiune. Dacă avea suficiente acţiuni nu mai avea nevoie să le recâştige pe ale lor şi în plus nu le permitea să obţină majoritatea în companie. Ar fi fost sinucidere curată din partea lor. Adică dacă s-ar fi prins în cacialmaua lui. Simţi că-i revine suflul. Era convins că partea cea mai rea trecuse.

Puţin după unu şi jumătate, telefonul legat de panoul bursei prinse a suna ascuţit. Tsun Trei Înjurături îl ridică rapid.

– Cineva tocmai a cumpărat cincizeci de mii de acţiuni Pak Hanmin, îi spuse agentul său.

– Cine? întrebă Tsun Trei Înjurături.

Simţi un fior alergându-i pe spinare.

– Nu ştiu. Mă interesez acum.

– Sună-mă când ai aflat un nume, spuse brusc Tsun Trei Înjurături, trântind telefonul. Pe spiritul tigrului alb, se gândi el, să sperăm că rămâne un singur caz.

Pândea panoul ca un şoim, incapabil să mai stea jos. Cota nu se schimbase. Simţi cum timpul se sparge în fragmente mărunte cu fiecare nouă bătaie a inimii.

Ţârâitul telefonului îi pătrunse în creier. Se repezi spre receptor, care-i lunecă din mâini. Fu uluit să-şi găsească palma umedă de transpiraţie.

– Da?

– Tocmai s-au mai cumpărat alte cincizeci de mii de acţiuni.

– Aceeaşi sursă?

– Da.

– Pe toţi zeii, ne-am înşelat. Sunt pe urmele mele. Rechinii au simţit miros de sânge. Eu n-am mai cumpărat de mai multe ore. Ei încearcă acum să mă pună în mişcare, cu aceste două achiziţii destul de mărunte. Se întreabă dacă posed capitalul pentru a le acoperi. Dar cine?

Vocea îi sună ca un orăcăit.

– Căutăm încă, domnule, spuse agentul. Până acum au fost achiziţii oarbe.

– Află numele! tună Tsun Trei Înjurături.

Pe panoul Hang Seng cota se schimbă. Tsun Trei Înjurături simţi că-i stă inima în loc şi-şi duse mâna la piept. Pentru oricine l-ar fi privit, părea că-şi aranjează haina. Pak Hanmin crescuse cu două puncte.

„A început, îşi zise, prostit. Cineva vrea să intre în afacere iar eu nu am forţa să-l opresc”.

Telefonul prinse a suna din nou.

David Oh se aşeză în faţa terminalului computerului ce-l lega de unitatea principală GPR – 3700 din măruntaiele bazei Quarry de la Washington. Reţeaua includea un modern telefon sigur care se ocupa de tot materialul printat sau scris. Cu ajutorul acestuia putea să intre în cel mai ascuns cotlon al nenumăratelor dosare Quarry, folosindu-se de o serie de coduri de acces, spre niveluri tot mai avansate de informaţii secrete, aşa cum porţile de fier ale unui castel duc în interiorul unei fortăreţe ascunse.

Nu mai era nimeni cu el în camera mică şi înăbuşitoare. Uşa era închisă şi zăvorâtă de patruzeci de minute, de când se aşezase în faţa terminalului pentru a introduce cele două amprente pe care le ridicase de pe farfuriile din apartamentul lui Jake.

De atunci tot răsfoise secţiuni secrete din dosarele Quarry, încercând să le depisteze. Primise aproape imediat răspunsul de a merge mai departe, ceea ce indică faptul că undeva, în noianul de informaţii înmagazinate, identităţile oamenilor ce se infiltraseră în apartamentul lui Jake erau cunoscute şi memorizate.

Cu toate acestea, după jumătate de oră de scormonit în dosare nu ajunsese la nici un rezultat. Pe măsură ce David Oh elimina posibilităţi, semnalul de „mergi mai departe” rămânea aprins pe ecran, înnebunindu-l. Trecuse în revistă cei mai cunoscuţi agenţi KGB, toţi teroriştii aparţinând vreunei organizaţii, cum ar fi Brigăzile Roşii, Septembrie Negru, Baader-Meinhof, Steaua Roşie, extremiştii japonezi. Acum se ocupa de depistarea „individualiştilor”, teroriştii ce lucrau singuri, de închiriat cum s-ar zice. Dosar după dosar şi nu

găsea nimic.

– La dracu! spuse cu voce tare.

Răspunsul tăcut al terminalului era acelaşi: MERGI MAI DEPARTE.

Ce mai rămăsese?

Încercă agenţii KGB din câmpul de stânga. Nimic.

MERGI MAI DEPARTE.

Încercă pensionarii, gândindu-se la o veche răzbunare. Nimic.

MERGI MAI DEPARTE.

Aduse din nou „meniul" pe ecran pentru a cerceta lista micşorată de opţiuni. Mai exista o singură sursă necercetată. Folosind un alt cod de acces, extrase un dicţionar de nume, convins că avea să i se înfunde şi aici. În minte făcea deja diverse planuri pentru a depăşi „meniul" curent atunci când lista de nume dispăru lăsând numai două pulsând pe ecran.

GĂSIT Şi CONFRUNTAT, citi pe terminal.

– *Dew neh toh moh,* mama ei de treabă!, spuse David Oh, mâinile mişcându-i-se automat pe claviatură pentru a controla din nou veridicitatea informaţiei.

În treizeci de secunde fu sigur că nu se strecurase nici o greşeală. Transpira din belşug.

Terminalul arăta că ambii bărbaţi care fuseseră în apartamentul lui Jake chiar după ce Mariana plecase, proveneau din Quarry. Nu erau trimişi pentru a pune întrebări sau ca mesageri. Talentele lor speciale îi făceau prea valoroşi pentru aşa ceva.

Erau asasini.

Ceea ce-însemna că ordinul de a o lichida pe Mariana Maroc pornise înainte de a plana asupra ei suspiciunea că îl trădase pe Jake şi agenţia. Cum se putea aşa ceva?

David Oh îşi ridică ochii şi, deşi ştia că este singur în camera zăvorâtă, nu putu să se împiedice să nu se uite în spate. Pentru prima oară în lunga sa carieră, sentimentul de siguranţă în propria organizaţie îl părăsise. Se simţea complet gol, ca un bebeluş.

Predicţiile despre taifun coinciseră cu furtuna violentă ce se abătu spre sud-est, ridicând apa în valuri de peste şase metri, cenuşii şi impetuoase. Spre nord-vest, aripa exterioară a turbulenţei trimise un vârtej de vară prin tot Hong Kong-ul. Lumina deveni albăstruie, apoi verzuie, o culoare tipică pentru acest timp al anului, aici în Colonie. Atmosfera, deja îmbibată de umezeală, deveni lichidă, şi aveai impresia că te mişti sub apă.

Activitatea continua pe punţile spălate de apă ale ambarcaţiunii lui Tsun Trei Înjurături, în ciuda puhoiului ce zgâlţâia geamurile şi parâmele.

Şi dedesubt, în cabina principală a lui Tsun Trei Înjurături,

activitatea era în toi. Avea însă un alt caracter. Când Neon Chow se găsea la bord, toate mişcările erau dictate de ea.

Stătea acum proptită pe picioarele stăpânului ei. Spatele gol îi lucea în lumina ciudată. Părul negru îi vălurea până după talie. Şuviţe rebele îi mângâiau genunchii lui Tsun Trei Înjurături în timp ce ea îşi făcea de lucru cu el.

Era lac de sudoare, părând uns şi lucios. Întotdeauna i se întâmpla aşa când Neon Chow se apleca cu drăgălăşenie asupra membrului său sacru.

Mormăi tare, simţind că-i creşte peste mărimea obişnuită. Cât de mult o iubea! Cât de tare tremura în aşteptarea eliberării pe care o va simţi graţie ei!

Încet, delicat, vrăjindu-l parcă, Neon Chow îşi folosea unghiile, degetele, limba, respiraţia încinsă, vârfurile tari ale sânilor, şanţul umed dintre sâni, pentru a-l purta pe sus, spre tărâmul „norilor şi ploii". Gusta cu savoare fiecare moment, simţindu-şi inima bătând sub coaste, respiraţia înteţindu-i-se, sunete intermitente izbucnindu-i din gât atunci când Neon Chow mai adăuga vreo mângâiere dulce.

Ţinea ochii închişi. Se simţea subjugat de propria pasiune în care se cufundă cu un ţipăt. O greutate i se abătuse asupra pulpelor, asupra abdomenului inferior, împiedicându-l să se mişte, să gândească, chiar să respire.

Simţi aproape „norii şi ploaia" şi se întinse după Neon Chow, desprinzând-o de membrul lui sacru, acum purpuriu şi umflat. Deschise ochii şi-i sorbi imaginea goliciunii ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară. Ce picioare lungi, ce pulpe bine strunjite, atât de tari şi catifelate! Ce talie îngustă, ce sâni palpitând şi obraznici! Ce gât lung şi bărbie frumos conturată!

Ochii ei aruncau flăcări, cuprinşi de dorinţă. Îl ameţiră şi o cuprinse ca pe o păpuşă, trăgând-o spre el, îngropându-se în ea.

Fata ţipă la atingere, degetele lungi răvăşindu-i părul în timp ce din şolduri începuse un ritm căutat.

La început încet, savurând prezenţa fierbinte a limbii lui, mozoleala buzelor. Era umedă toată, cu trupul pulsând în aşteptare, pe măsură ce el o cuprindea din ce în ce mai adânc. O făcu să scoată sunete de extaz pe când îi sorbea nectarul.

Acum Neon Chow îşi ţinea pelvisul imobil, simţind plăcerea valsând prin ea, scuturându-i carnea în valuri de necontrolat. Simţi cum pluteşte tot mai sus pe val şi în cele din urmă se abandonă complet, arcuindu-şi şoldurile spre el, înnebunită, cu părul plutindu-i pe spate, ca navigând în mijlocul unei furtuni.

Ajunse la „nori şi ploaie" gâfâind puternic. Era semnalul pe care îl aştepta Tsun Trei Înjurături. O împinse din dreptul gurii, în jos spre membrul său sacru.

Neon strigă de delectare când cu o mişcare prelungă o străpunse. Contactul fierbinte fu tot ce-i mai lipsea în starea maximă de surescitare. Prins în carnea ei intimă, simţi începutul norilor şi ploii. Zvâcnind în ea, o trase mai aproape, pentru a-i apăsa sânii de pieptul lui, senzaţia propagându-se până jos, la giuvaerurile sale cereşti.

Nu se sărutau niciodată când făceau dragoste, numai după. Pentru Tsun Trei Înjurături sărutul era unul dintre cele mai intime gesturi ale îndrăgostiţilor. Îi accentua şi prelungea plăcerea de după, în aburea la „norilor şi ploii”.

Neon Chow suspină mulţumită. Îi mângâia pieptul cu degetele, în timp ce limbile lor se duelau lunecos.

– Vino aici, spuse el cu greu. Se întoarseră în pat. Nu trebuie să stăm cu faţa la vest, căci s-ar putea să trezim balaurul pământului dacă-i stăm în cap. Şi mânia lui ne va aduce un *joss* nefericit pentru amândoi.

Stătură în tihnă, ascultând ploaia bătând darabana în acoperişul cabinei şi lovind pieziş în carcasa ambarcaţiunii. Furtuna se potoli pe măsură ce pulsurile lor îşi reveneau la normal.

Neon Chow se ridică în şezut, aranjă puţin pernele, punându-le ca sprijin la spate. Aprinse o ţigară, pufăi puţin, apoi i-o puse lui între buze, după care îşi aprinse şi ea una.

– O să-ţi menţii controlul asupra lui Pak Hanmin?

O astfel de bruscheţe l-ar fi înfuriat cândva. De mult. Poate că asta i se datora lui Bliss. Ca şi ea, Neon Chow era o femeie deosebită. Făcea parte din noua generaţie de chinezi. Pe de altă parte însă, Tsun Trei Înjurături nu ştia cum să ia o astfel de atitudine deschisă. Deşi, ca să fie sincer, îl excita.

Suspină încetişor. Trebuia să priveşti lucrurile în faţă. Omul care încerca să stăvilească valurile oceanului era un prost. Poate că faptul că accepta modul în care unele femei se comportau faţă de bărbaţi se explica prin aceea că el însuşi se ocupase de Bliss şi-o pregătise pentru a acţiona la fel de competent precum un bărbat în această lume modernă. Făcând asta, venise în contact cu esenţa minţii feminine. Îl uluise cât de multă informaţie poate înmagazina aceasta, cât de bine raţiona şi, în unele cazuri, cum îl lăsa de căruţă.

Se gândi la ultimul telefon pe care-l primise înainte de a părăsi bursa. O voce îi şoptise la ureche identitatea corporaţiilor fantomă care puseseră mâna pe o parte din acţiunile Pak Hanmin.

– Oricât de puternic aş fi eu, îi spuse lui Neon Chow, nu posed capital nelimitat. Dar nici Five Star Pacific. Asta îl surprinsese. Fusese sigur că Five Star Pacific era într-o situaţie – datorată împrumuturilor pe termen scurt în care era angajată – care va împiedica firma să cheltuie atâtea lichidităţi în cumpărarea de acţiuni Pak Hanmin. Şi totuşi, Five Star Pacific era proprietara tuturor acelor corporaţii

fantomă care-i achiziţionaseră acţiunile azi. De unde venea tot bănetul acesta? La ce s-o fi gândit Sursa când îi propusese nebunia asta?

Neon Chow se uită spre el, cu o căutătură care-i mângâie trupul.

– Trebuie să ai tu un plan în minte, spuse. Întotdeauna ai.

– Vreau al naibii de tare să păstrez Pak Hanmin. Tsun Trei Înjurături nu-şi dădu osteneala să-şi ascundă îngrijorarea. Sun Maimuţa ştie că aş putea face minuni cu compania asta. Dar *gwai loh* din fruntea lui Five Star Pacific a cumpărat prea mult deja. Mama lor de diavoli străini!

Neon Chow stinse ţigara. Îşi plecă fruntea şi-şi puse mâna într-a lui.

– Atunci e aşa cum spui tu.

Rodger Donovan ceru o schimbare a locului întâlnirii de după amiază. N-avea importanţă. Din cauza unui val de căldură care cuprinsese întreaga coastă de est a Statelor Unite, Washington-ul semăna cu un cazan cu aburi. Străzile, pline ochi de turişti, păreau că plâng. Fumul industrial se amesteca cu căldura, trimiţând valuri de particule metalice ca funinginea, prin atmosferă. Întregul oraş avea aerul unui tablou pointilist[36].

Acesta era în parte motivul pentru care Donovan transferase întâlnirea la Greystoke. Niciodată nu păruseră mai ospitaliere terenurile îngrijite şi casa mare şi răcoroasă. În plus, Donovan se dădea în vânt după această casă. Cu excepţia perioadei când stătuse la Paris, locuind în arondismentul şaisprezece, într-un apartament de la sfârşitul secolului trecut, era obişnuit să trăiască în Los Angeles. Deci nimic mai firesc să prefere viaţa la Greystoke.

Mai ales că la etajul trei, undeva, pe un perete, atârna un Seurat. Nu era acel Seurat de care se îndrăgostise Donovan la Paris. Dar, una peste alta, era un Seurat şi, ca toate tablourile acestui pictor, îl fascina pe Donovan, stârnind în el un dor nebun precum şi multă invidie. Adora modul în care artistul te amăgea. Punea două puncte de culori diferite unul lângă altul, iar ochiul privitorului vedea şi un al treilea, care era şi nu era acolo. În concepţia lui Donovan, Seurat reprezenta un prestidigitator de înaltă clasă.

Spre surprinderea lui Henry Wunderman, care-şi conducea maşina pe aleea de pietriş albastru, văzu numai un alt vehicul, un Corvette din 1963, mândria şi bucuria lui Donovan, cu carcasa originală, pe care îl transportase cu vaporul din California atunci când fusese angajat de Quarry. Mereu îşi făcea de lucru la maşină, fie lustruind-o pe dinafară, fie bibilindu-i interiorul.

---

[36] Pointilism – procedeu folosit de pictorii neo-impresionişti, care împing la extrem diviziunea tonurilor, alăturând tuşe în formă de puncte. (n. red.)

Wunderman tocmai îşi parca Cougar-ul rablagit când Donovan îşi făcu apariţia pe treptele largi, de lemn, ale bătrânei case. Bărbatul mai tânăr avea un aer pe care Wunderman îl invidia în secret. Oriunde se găsea, părea la el acasă. În privinţa asta, era ca un cameleon. Păi, la ce altceva să te aştepţi, îşi zise Wunderman ieşind din automobil. Familie avută, educaţie aleasă, şcolile cele mai selecte. Dumnezeule, ceva tot se lipea de tine într-un asemenea mediu.

Wunderman nu se potrivise niciodată cu altceva decât cu Quarry. Fusese un băiat grăsan, motiv pentru care toată lumea îl tachinase acasă şi la şcoală. Acum era un adult supraponderal. Avea un singur costum de gală pe care îl îmbrăca în toate ocaziile mai de doamne-ajută, fără deosebire. De fapt ideea lui Wunderman despre ocazii de doamne-ajută însemna orice întrunire guvernamentală care începea după ora cinci după-amiaza.

Purta o pereche de pantaloni de poliester maron cumpăraţi de la Sears şi, în ciuda căldurii, o cămaşă cu mânecă lungă. Detesta mânecile scurte, o amintire amară din copilăria nefericită, când braţele sale durdulii şi flasce îi cauzaseră atâta neplăcere.

Donovan, îmbrăcat în pantaloni albi cenuşii, o cămaşă verde vegetal marca Ralph Lauren şi pantofi de sport, părea subţire, bronzat şi în formă. Din cauza vieţii bune de la Los Angeles, se gândi Wunderman. Încercase pe cât putuse să-l atragă către tenis, oferindu-se să-l înveţe de la zero. Dar tenisul era un alt lucru pe care Wunderman îl detesta.

– Unde-i restul echipei? întrebă Wunderman.

– Să facem o plimbare, arătă Donovan spre grădina de trandafiri.

Merseră agale de-a lungul aleilor de pământ bătătorit, printre tufe în floare şi bondari umflaţi şi pufoşi. Mirosul era aşa de puternic, că-i gâdila nările lui Wunderman. Culorile se îmbinau desăvârşit.

Pe partea cealaltă a grădinii ordonate se găsea zona artistică a parcului. Donovan îl duse printre gardurile vii ce ajungeau toate la înălţimea de trei metri, uneori chiar şi mai mult.

– Antony e la departamentul de stat. La prânzul cu Secretarul la *Lion D'or.*

– Pe căldura asta? gemu Wunderman.

– Da, e cam mult şi pentru mine, zâmbi Donovan. Şi mâncarea franţuzească n-o să-i facă prea bine colesterolului lui Antony, dar mă tem că n-a avut de ales. E restaurantul preferat al Secretarului. Bănuiesc pentru că îi place să se arate în lume. Cum departamentul încă n-a uitat raidul neprogramat al lui Jake Maroc, Antony a decis că e mai înţelept să cedeze câte ceva.

Ajunseră la un gărduleţ viu aranjat în formă de animal. Wunderman mai fusese pe aici. Nu putea însă să spună cu exactitate ce reprezenta. Între două boschete se găsea o bancă de piatră. Se aşeză,

ştergându-şi faţa cu o batistă.

– Pfiu, mă bucur că nu suntem în oraş.

– Întrunirea a fost ideea mea.

– Adică numai noi doi? întrebă Wunderman.

– I-am vorbit lui Antony despre asta puţin înainte de a pleca spre întâlnirea lui de la prânz, zise Donovan, aşezându-se şi el. A fost de acord cu ideea.

– Cu icebergul?

– Icebergul. Donovan îşi plimbă degetele prin părul des şi blond, făcându-l pe Wunderman să se gândească la bărbaţii din reclamele cu ţigări de la televizor. Cu zâmbetul lui larg şi umerii laţi, Donovan ar fi putut face o avere, păcălind publicul american să cumpere siropuri dietetice. Programatorii de reclame se foloseau mereu de tipul de bărbat american reprezentativ când dădeau ceva pe post.

Toţi avem motivele noastre pentru a fi devenit membri ai agenţiei, se gândi Wunderman. Care or fi fost raţionamentele lui Donovan?

– Cu moartea lui Stallings, icebergul a pătruns până în sufletul agenţiei. Sunt neliniştit şi pe bună dreptate. Şi Antony la fel, dar îl ştii cum e. Preocuparea lui pentru propria securitate este umbrită de cea pentru Quarry.

– Ce vrei să spui? Că obiectivul acestui iceberg este să-l lichideze pe Antony Beridien?

– Găseşti o altă manieră mai eficientă pentru a paraliza agenţia?

– Nu, dădu Wunderman din cap. Imposibil. Riscul este prea mare pentru un obiectiv care, în cel mai bun caz, ar avea numai un efect de durată medie.

– Să continuăm plimbarea, Henry, zise Donovan ridicându-se. În ultima vreme mă enervează să stau prea mult în acelaşi loc.

Wunderman îl privi cu atenţie, pe când se strecurau printre sculpturile vegetale ciudate.

– Căldura n-are nimic de-a face cu motivul pentru care ai schimbat locul întâlnirii, nu?

– Nu prea mult, mă tem.

Cotiră la stânga, ajungând la dealurile vălurite ale Virginiei. Un teritoriu bun de străbătut călare. Gândul îl întristă pe Wunderman. Stallings reuşise în cele din urmă să-l facă să-i dea şi el nişte lecţii lui Wunderman, în schimbul celor de utilizare a computerului. Ar fi trebuit să-l înveţe întâi cum să se urce pe cal fără să se simtă terorizat. De-acum armăsarul lui Stallings nu avea să mai fie călărit în felul dur şi agresiv cu care se obişnuise.

– Computerul a indicat ceva care pare să arate că a fost încălcată securitatea.

– De către cine?

– Nu ştim încă. E sigur însă că mai multe programe au fost activate

şi descifrate.

– Până unde s-a mers?

– Nici asta nu ştim încă.

Wunderman se uită la deluşoarele pline de iarbă care obişnuiau să-l umple pe Stallings de bucurie şi de un sentiment de libertate. Se întrebă cum era să simţi un asemenea extaz. Se decise să viziteze grajdurile şi să-l roage pe unul din îngrijitori să-i arate cum trebuie să te sui pe un cal.

– Ce ziceai despre securitate? continuă el. Ar fi bine să ne ocupăm imediat de asta. Fă să vină inginerii chiar mâine dimineaţă.

– Perfect, aprobă Donovan. M-am asigurat că Antony nu mai apare azi la birou.

– Cred că ar fi mai bine să-l ţinem departe până când se efectuează toate schimbările.

– Bine. Oricum, mă nelinişteşte faptul că se află la Washington.

– Şi departe de birou?

– A, asta e rezolvată. Se uită în jur. Cu încă o duzină de oameni ne facem treaba.

Wunderman se întoarse spre aranjamentele vegetale. Îl opri însă vocea lui Donovan.

– Antony m-a mai rugat să am grijă, împreună cu tine, şi de altceva.

– Anume?

Soarele care începuse să apună, îi intra în ochi lui Wunderman, obligându-l să-şi acopere faţa cu mâna.

– Jake Maroc. Văzându-l sâcâit pe celălalt, Donovan se aşează în dreptul soarelui. Wunderman lăsă mâna în jos. Ţârâitul greierilor devenise foarte puternic. O şterge în Japonia şi o întreagă trupă KVR de exterminare dă ortul popii. Antony nu bănuieşte după ce umblă el. Nici David Oh. Tu?

– Nici eu n-am nici o veste de la el.

– Antony crede că ar fi mai bine să-l redistribuim.

– Unde?

Wunderman simţi că i se strânge stomacul.

– Henry, am vorbit mult cu Antony despre asta. Nu ştiu clar, dar Bătrânul era pornit. E posibil ca Jake Maroc să fi pătruns în memoria computerului. Ca să fiu sincer, asta crede Antony. Îşi închipuie că de la râul Sumchun, Maroc s-a aflat pe muchie. Moartea soţiei l-a împins dincolo. Şi c-a să ţi-o spun pe-a dreaptă, n-am căderea să cred altfel. Tu îl cunoşti pe Jake Maroc mai bine decât noi. Ce crezi?

Wunderman îşi dori să poată nega tot ce descoperiseră Donovan şi Beridien. Adevărul era că nu putea. N-avea rost să se contrazică pe sine însuşi sau pe alţii, susţinând că Jake nu venise schimbat din operaţiunea de la râul Sumchun.

Wunderman îşi amintea când citise raportul despre moartea Marianei Maroc. Ar fi trebuit să simtă ceva, dar, în mod trist, prima chestie la care se gândise fusese că Jake o s-o ia razna acum.

– Intrarea în baza de date, întrebă el încet... La ce programe s-a umblat?

– Prioritatea KVR, Nichiren, listele secrete ale foştilor agenţi Quarry.

– Prioritatea KVR, îngână Wunderman cu un presentiment nefast.

Jake se descotorosise de echipa KVR, era clar. Cu ajutorul computerului.

– Jake a lichidat întreaga echipă KVR singur. Acest gest disperat e periculos. În plus, e clar pentru noi toţi că trebuie că l-a văzut pe Stallings ucigându-i nevasta. Stallings a murit, dar noi, din structura internă Quarry, noi, care am luat decizia şi l-am trimis pe Stallings în Japonia, nu. Mai suntem încă în viaţă.

– Bătrânul crede că intenţia lui Maroc este să ne lichideze. Întâi pe el şi apoi pe noi.

Wunderman mesteca în gând ceva.

– Dacă a fost vorba despre Jake, cum a ajuns la informaţie?

– Bună întrebare, replică Donovan. Tu şi cu mine cunoaştem cel mai apropiat terminal care-i stă la dispoziţie.

– Staţia Hong Kong.

Donovan dădu aprobator din cap.

– Asta înseamnă David Oh.

– Bătrânul a pomenit numele lui. Maroc şi Oh sunt foarte apropiaţi, nu?

– David Oh ar băga mâna în foc pentru Jake Maroc. O, Doamne, totul se duce de râpă. Întâi Jake, iar acum întreaga lui reţea. Cum e posibil aşa ceva?

– Arhitectul întregii trebi este generalul Daniela Vorkuta, după cum bănuia Antony. Se pare că s-a folosit de Nichiren pentru a ajunge la Jake Maroc. Şi a reuşit.

– Nichiren lucrează pentru KGB?

– Am primit chiar azi confirmarea, spuse Donovan.

Soarele se colorase în portocaliu. Razele îmbelşugate păreau să se prelingă în peisajul de ţară, distrugând puritatea culorilor. Wunderman oftă din greu.

– Şi noul statut al lui Jake?

– Bătrânul n-o poate face fără aprobarea ta. Trebuie să-ţi spun că asta este şi părerea mea.

– Cum îl clasificăm acum? întrebă Wunderman, ştiind deja răspunsul.

– Indezirabil.

Simţi nevoia să închidă ochii. Indezirabil însemna că Jake este un proscris pentru Quarry. În plus, mai era considerat şi periculos pentru

securitatea agenţiei. Personalul Quarry va primi ordine să-l aducă pentru interogatoriu la Cinematograf. Dacă rezista sau dacă existau indicii să vrea să se facă nevăzut, trebuiau să-l omoare.

Wunderman îşi întoarse capul de la Donovan. Era singura indicaţie pe care o putea face.

– Henry, ştiu că nu are prea multă valoare pentru tine, dar îmi pare rău.

Donovan aprobă.

Daniela se pusese pe treabă. Un model de birocraţie sovietică: şedinţe peste şedinţe despre buget, responsabilităţi departamentale, distribuţie de fonduri, raporturi săptămânale despre repartizarea forţei de muncă, comunicări despre evoluţia misiunilor, despre cheltuieli, patrimoniu uman şi de alt gen pierdut în misiuni, cópii computerizate ale datelor din teren, rată probabilă de succes, evaluări de statut, proiecţii pe trei, şase şi douăsprezece luni bazate pe obiective specifice departamentale, obţinerea a cinci cópii în loc de patru, două pentru dosarele ei, două pentru Karpov ca de obicei. Şi una dată pe furiş lui Lantin.

Daniela, cu părul ca aurul, lucind de atâta pieptănat cu o perie englezească dăruită de Lantin, purta lenjerie de satin, un portjartier de dantelă, ciorapi de mătase, pe sub uniforma severă compusă din fustă şi bluză de bumbac cu guler înalt.

Se simţea cu musca pe căciulă, fiind într-o permanentă stare de excitare în acele şedinţe plicticoase, pline de fum de ţigară, când trebuia să aibă grijă să extragă cópii de pe calculator. Îşi închipuia mâinile lui Iuri pe fese, cu degetele avansând spre despărţitura dintre ele. Îi promisese o pereche de pantofi franţuzeşti albastru închis, cu tocuri de zece centimetri. Astfel că în timpul şedinţelor despre distribuţia fondurilor, ea se gândea cum o să arate pe tocurile acelea care o să-i arcuiască talia şi abdomenul şi o să-i arunce şi mai în faţă sânii obraznici. Uluită, simţi cum se umezeşte şi se fâţâi pe scaunul inconfortabil, reaşezându-şi picioarele unul peste altul, în timpul interminabilei discuţii.

La prânzul luat împreună cu alte trei colege, se întrebă ce-o face Iuri cu rapoartele, în afară de a le citi. Le plasa oare cuiva din Biroul Politic? Făcuse jocul cuiva, sau le ceruse numai pentru el? De ce? O făcuse pentru a o ţine sub observaţie pe ea şi pe Karpov?

Succesul fazei mijlocii a operaţiunii Moonstone îl remontase pe Karpov. Fetele povesteau că numai despre asta vorbise toată ziua la birou. Nu-l pomenise niciodată pe Lantin, sau sprijinul obţinut de mai sus. Nu rostise decât propriul său nume, de nenumărate ori. Am avut dreptate şi-acum, şi-au dat seama cu toţii, devenise refrenul lui preferat. Lantin susţinea că ideea războiului manipulat cu China,

folosindu-se de Vietnam, fusese contribuţia sa la Moonstone. Îi spusese Danielei că întrezărise acest potenţial imens în planul lui Karpov şi profitase de ocazie. Pe de altă parte, Karpov pretindea că tot succesul i se datorează lui. Devenise plicticos.

Ce cocea Lantin? Dacă ea auzise laudele lui Karpov, era logic că şi Lantin aflase. Nu-i spusese nimic, dar ar fi fost surprinsă s-o facă. Descoperise că Iuri are o mulţime de măşti. „Când ascunzi un secret, spusese el cândva, flirtezi cu un pericol irevocabil”.

Asta urmărise să-i indice două lucruri: unul, că scormonirea de secrete era meseria lui şi al doilea că el unul nu ascundea nici un astfel de secret. Însă Daniela ştia că nu era adevărat. Secretul lui Iuri Lantin consta în faţadele sale. Începuse să intuiască faptul că existau de fapt mai mulţi Lantin. De exemplu, era convinsă că acela pe care îl cunoştea ea n-avea nimic de-a face cu cel cu care era obişnuit Karpov. Iar Iuri pe care îl cunoştea acum, era extrem de diferit de cel ce-i fusese prezentat în biroul ei.

Fiind neobişnuit de tăcută în timpul prânzului, colegele începură s-o tachineze pentru ciudatele sale obiceiuri noi.

Începuse să fumeze ţigări egiptene şi să poarte părul lăsat pe spate în loc să-l strângă. Ambele le făcea la sugestia lui Iuri.

Daniela se prinse la bancurile lor şi zâmbi, prietenos. În sinea ei simţea numai dispreţ pentru aceste creaturi. Şi asta era ceva nou. Mai de mult aceste femei – oare într-adevăr le considerase vreodată tovarăşe de luptă? – contau drept prietenele ei. Mă rog, în măsura în care puteai să ai prieteni în organizaţie.

Daniela le privi cu severitate. Parcă erau trei maimuţe guralive. Minţile lor erau pline de tot felul de nimicuri. Păreau la fel de mulţumite ca nişte vaci păscând pe o costişă. Fericite şi satisfăcute de propria lor productivitate.

Îi făceau greaţă.

Şi asta era de la Lantin citire, dar nu-şi dădea încă bine seama cum de se întâmplase. Ca şi când legătura lor o ridicase la un punct în care se simţea înstrăinată de oamenii, obiceiurile, locurile pe care le cunoscuse şi cu care fusese în ton în ultimii trei sau patru ani.

Se scuză şi se duse la toaletă. Se aplecă asupra chiuvetei ciobite, mirosind puternic a dezinfectant şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Auzi uşa deschizându-se şi apoi reînchizându-se, pe măsură ce ea îşi răcorea faţa. Se ridică şi luă un şerveţel de hârtie cu care îşi şterse faţa şi ceafa.

– Celelalte n-au înţeles de ce nu mai eşti tu însuţi, spuse Tania Nazimova. Era un colonel grosolan şi urâcios pe care Daniela o etichetase drept lesbiană. Ţinea capul înclinat. E din cauza priveghiului, nu?

Daniela, cu inima zvâcnindu-i, avu prezenţă de spirit să nu

îngăime; „Ce priveghi?” Pe cât de calm posibil, aruncă hârtia boţită. Se întoarse spre oglindă, potrivindu-şi coafura şi în acelaşi timp urmărind-o pe Tania Nazimova. Avea ochi verzi de pasăre şi o aluniţă la colţul gurii. Ca Zsa Gabor[37], o tachinau ei.

– De ce m-ar îngrijora priveghiul?

Priveghiurile erau făcute de echipe selecţionate de supraveghere pentru a alcătui rapoarte despre obiceiurile unei persoane suspecte. Daniela n-avea nici cea mai vagă idee de ce s-ar fi ordonat un priveghi al ei, dar hotărâse s-o facă pe Tania Nazimova s-o pună la curent.

– Mda, m-am gândit că de vreme ce acesta a fost comandat din afara organizaţiei, ar putea să te enerveze. Zâmbi.

Fiind colonel în Departamentul „S”, ocupându-se de legătura dintre KGB şi restul structurilor Kremlinului, Tania Nazimova era mereu la pândă, căutând situaţii în care să se dea bine pe lângă superiorii săi, pentru a căpăta o promovare din poziţia mediană pe care o ocupa.

– Dată fiind însă provenienţa, nu cred că sunt motive de îngrijorare. Iuri Lantin şi generalul Karpov se au ca fraţii. De vreme ce e priveghiul lui Lantin, e de bănuit că generalul Karpov e la curent. Simplă muncă de rutină, Daniela.

Nu, cretino, voi Daniela să strige. Nici o muncă de rutină. De ce a poruncit Lantin să fiu obiectul unui priveghi? Şi, mai important, de ce nu m-a avertizat Karpov?

Încă se mai gândea la asta pe seară, între două telefoane de la nişte ajutoare de-ale sale care se loviseră de diverse probleme. Putea astfel să-şi ia gândul de la momentul în care avea să sosească următoarea ştire de la Medeea.

Puţin înainte de terminarea programului, Karpov îşi făcu apariţia în biroul ei şi, înainte de a-l părăsi, Daniela avea răspunsul. Însă nu era cel la care se aşteptase.

Karpov pătrunsese în biroul ei la fel de tăcut ca de obicei. N-o sperie, deşi era ocupată cu linia telefonică cifrată şi sigură. Continuă să vorbească la fel de calm, urmărindu-l. Se opri undeva în penumbră, cu părul vopsit lucindu-i de o pomadă preferată. Avea obrajii roşii şi strălucitori, pielea lucioasă, ceea ce vădea că tocmai ieşise de la şedinţa zilnică de înfrumuseţare. Daniela nu înţelegea cum nu-şi dăduse seama până în clipa asta ce vanitos era. Continuă să-l observe ca pe un străin, în timp ce-şi încheia convorbirea.

– Ei, bine, tovarăşe general, spuse el pe tonul obişnuit baritonal, ai avut, cred o zi plină. E a treia oară când vin la etajul acesta.

– Ai fi putut da un telefon, tovarăşe, arătă ea spre aparat.

Karpov sughiţă sau râse, nu fu prea clar. Scoase un trabuc.

– Vizitele au ceva picant ce lipseşte dintr-o convorbire telefonică.

---

[37] Zsa Gabor – actriţă americană de cinema, de origine ungară.

Îşi examină atent bricheta de aur. O suci în palmă ca pe o descoperire arheologică.

Daniela îşi închipui că vrea să-i vorbească despre priveghiul lui Lantin. Doar nu venise aici pur şi simplu pentru a-şi fuma trabucul. Putea să-l pufăie oriunde.

– Tovarăşe general, spuse el pe tonul folosit atunci când de faţă erau persoane din afara organizaţiei, numele dumitale a fost pomenit astăzi în timpul unei şedinţe executive a Departamentului „S”. Continuă să se uite la brichetă, iar Daniela înţelesese deja că venise cu ştiri proaste. Existau păreri pentru a fi promovată în Departamentul Doisprezece. Acesta se ocupa direct de infiltrări în Anglia şi teritoriile asociate. Era un pas serios în carieră. Mă tem însă că propunerea a fost refuzată astăzi.

– Şi tu ai fost delegat să mă anunţi.

– Mai bine s-o auzi de la mine, decât din altă parte, tovarăşe general.

Rahat, îşi zise ea. I se ordonase s-o facă şi basta!

– Pot să-l întreb pe general de ce? articulă ea foarte calm.

Karpov se ridică. Nu voia să se afunde prea tare în această problemă. Nici măcar nu-şi aprinsese trabucul şi băgase bricheta în buzunar.

– Dezastrul din Japonia trebuie că a cântărit greu. Cinci oameni ucişi!

– Patru.

– O operaţiune simplă făcută harcea-parcea. Ochii îi străluceau. Daniela cunoştea acea privire. Însemna că generalul este satisfăcut. Să fi fost din cauza insuficientei pregătiri, sau o hibă de coordonare?

Deschise gura să spună că Iuri Lantin fusese cel ce se băgase peste ordinele ei, transformând ceea ce fusese o echipă de supraveghere într-una de lichidare, dar se răzgândi şi nu zise nimic. Chiar dacă generalul Karpov îi dădea crezare – ceea ce era îndoielnic dat fiind că deja pecetluise un târg cu Lantin – avea s-o întrebe fără doar şi poate de unde ştia. Şi ce putea ea să răspundă la asta? A, am vorbit despre asta pe când mă culcam cu Iuri Lantin?

Oricum scăpase ocazia să se apere, căci Karpov era deja pe jumătate ieşit pe uşă.

Asta a fost ultima picătură, se gândi Daniela. M-am săturat de individ. Dispreţul îi întrecea furia faţă de el, ceea ce era bine. Furia nu aducea nici un profit, dar dispreţul era, cel puţin în cazul ei, un stimulent excelent.

Ce idiot era Karpov! Era şeful primului directorat principal, cel mai mare şi mai puternic din toată organizaţia. Dacă ar fi fost în locul lui, Daniela şi-ar fi îndreptat deja privirile asupra Biroului Politic. Dar Karpov fie că era prea tare de cap pentru a înţelege că poziţia lui

putea servi drept trambulină, fie că era atât de neajutorat încât se împiedica de un obstacol gen Iuri Lantin. Oricum ar fi fost, Daniela nu mai avea nevoie de el.

Stătu un timp liniştită, contemplând străzile întunecoase prin geamurile micuţe ale biroului. Nu putea suferi tipul ăsta demodat de ferestre ce semănau cu nişte gratii de închisoare. Ajunse la concluzia că ura tot biroul. Era prea mic şi va trebui să plece din el.

Poate că era momentul să se folosească de Himera pentru a pune în mişcare Valhalla[38]. Himera era strict secretă, ceva ce obţinuse ea peste mări şi ţări, de capul ei. Conform politicii organizaţiei, ar fi trebuit să raporteze această achiziţie la douăzeci şi patru de ore interval, fie prin viu grai, fie printr-o transmisie strict secretă. Dar n-o făcuse. Învăţase de la maică-sa că trebuie să-ţi păstrezi o supapă de siguranţă, un atu în mânecă. Himera era a ei, iar planul Valhalla reprezenta arma finală în jocul pentru care fusese antrenată de către stat. Odată pus în funcţiune, nu mai era cale de întoarcere. Însemna că alesese.

Dar ce glorie îi va aduce succesul acestei afaceri!

Îşi simţi inima bătând mai repede. Îşi şterse o dâră subţire de sudoare de pe buza superioară. I se făcuse deodată atât de cald încât simţea nevoia să părăsească încăperea. Merse ca un robot prin piaţa Dzerjinski, printre copiii ce fugăreau porumbei. Feţele lor erau aşa de inocente, luminate de soarele după-amiezii, cu obrăjorii ca merele, buzele rumene şi pielea lipicioasă de transpiraţie.

Fără să-şi dea seama Daniela îşi îndreptă degetele spre pântec. Se întrebă dacă va şti vreodată cum e când ai un trup micuţ crescându-ţi în tine. Gândul de a purta în ea o viaţă minusculă, de a-i simţi mişcările din afară, o înspăimântă. Însemna să te gândeşti mai mult la o altă persoană decât la tine. Nu credea că este capabilă de aşa ceva. Ştia că este egoistă, dar nu avea habar până unde se întindea acest egoism.

Copiii o hotărâră. Pe feţele lor citi despre trecerea timpului. Şi mai văzu deschiderea unei uşi pe care o crezuse întotdeauna închisă pentru ea. Cea a Biroului Politic.

Fără să vrea Iuri Lantin crease acea crăpătură în uşă.

Acum avea să se folosească de Himera pentru a deschide larg poarta.

Străbătu piaţa. O minge roşu cu alb îi sări în drum. O prinse în zbor şi o aruncă copilului ce-o pierduse. Fetiţa reuşi s-o prindă. Încântată începu să râdă cu atâta poftă, că Daniela se molipsi şi ea.

La distanţă de patru străzi găsi un magazin care-i oferi destul

---

[38] Valhalla – în mitologia scandinavă – un tărâm mitic în care sălăşluiesc eroii morţi în bătălie. (n. red.)

mărunţiş. Apoi căută un telefon public. Nu îndrăznea să sune din altă parte, nici chiar pe linia cifrată de la birou. Prea mulţi ochi şi prea multe urechi.

Deşi serviciile telefonice sovietice erau mizerabile, nu voia să facă această comunicare printr-un alt sistem.

Într-o stare de euforie, formă numărul, pătrunzând în circuitele organizaţiei care aveau să transfere automat apelul peste ocean. Legătura dură cincisprezece minute, între timp calculă ce oră era la Washington, D.C.

Ţârâitul de la capătul celălalt o sperie. America! O voce răspunse:

– Alo?

– Himera, spuse ea, vorbind foarte clar ca şi când s-ar fi adresat cuiva cam tare de ureche, aici e mătuşa ta Martha. De multe ori îşi dorise ca discuţiile ei cu Himera să dureze mai mult de nouăzeci de secunde. Îi făcea plăcere să vorbească englezeşte cu un american. Dar restricţia de nouăzeci de secunde era categorică, pentru a realiza o siguranţă de sută la sută. Mai mult de atâta, orice aparat electronic cuplat la liniile telefonice, cum se întâmpla adesea în Moscova, putea să înregistreze şi memoreze convorbirea. Martha Washington.

– Îmi aduc aminte.

– Este telefonul de trezire pentru Valhalla.

– Vrei să repeţi, te rog, mătuşico?

– Valhalla!

– Pricep.

– Da, spuse ea în receptor. Bineînţeles că pricepi.

Shi Zilin era obosit. Pe când era tânăr s-ar fi bătut cu balaurul celest printre norii firmamentului. Acum, cu fiecare respiraţie, simţea ca şi când toată greutatea lumii l-ar fi apăsat.

Stătea gol şi transpirat în pârjolul verii la Beijing, într-o cămăruţă din vila sa, aşteptând să vină specialistul în acupunctura. Nu de mult aceasta reprezentase o şedinţă săptămânală. Acum devenise zilnică.

Durerea. Durerea…

Stând pe burtă, cu o pânză de bumbac în jurul coapselor şi cu capul aşezat pe braţe, Zilin se gândi la lunga bătălie pe care o dusese pentru China. Un Gardian Celest n-ar trebui să-şi simtă aşa de tare vârsta. Sau durerea. Un adevărat Gardian Celest era nemuritor. Ar fi fost încă în stare să alerge printre nori după dragonul cu solzi de aur.

Nu putea înţelege asta. Vârsta nu constituise niciodată o preocupare pentru el. Planul lui, recolta sa, da. Planul îi stătea pe cap precum un stol de păsări răsucindu-se în zbor. Atât de multe personalităţi cu care să te confrunţi, atât de multe situaţii schimbătoare la care să te adaptezi, atâtea destine ţinute în mână.

Ieri, târziu, auzise de numirea lui Deng Zhaoguo, unul dintre

duşmanii săi din grupul condus de Wu Aiping. Deng avea să fie noul şef al aripii cu propaganda a Partidului Comunist. Anunţase imediat o campanie cuprinzătoare împotriva „poluării spirituale a tineretului chinez”, cum Zilin ştiuse că are să facă.

Zilin adresase o petiţie Premierului. Pentru el, această cale periculoasă îi azvârlea înapoi în zilele sumbre ale revoluţiei culturale, care ciuntise China din 1966 până în 1976. Argumentase că politicile reacţionare ale lui Deng aveau să fie luate în batjocură de chiar acele naţiuni din care China încerca să-şi facă aliaţi în prezent.

Degeaba.

– Orice aş crede eu personal, spusese Premierul, Deng Zhaoguo are prea multă putere pentru ca măcar să mă gândesc să-i împiedic numirea.

Zilin cugetă din nou la China. Asta să fie ţara pentru care cheltuise cincizeci de ani, încercând să o dirijeze? Pentru ce? Pentru ca nişte proşti periculoşi precum Deng Zhaoguo să ajungă la putere? Poate că eu sunt prostul, îşi zise.

Zilin se mişcă puţin auzind un zgomot discret în cameră. Dar din poziţia în care stătea, cu capul departe de uşă, nu putea vedea cine era.

– Doctore? întrebă el.

I se făcu deodată frică.

– Eu sunt, tovarăşe ministru.

Zilin se relaxă, recunoscând vocea lui Zhang Hua.

– Ce veşti, prietene?

– Five Star Pacific s-a zvârlit asupra companiei Pak Hanmin. A cumpărat deja aproape o sută de mii de acţiuni.

– Aha, comentă Zilin. Şi asta e numai prima zi. Se pare că manevra noastră a mers. Cineva a ciripit despre întâlnirea lui Tsun Trei Înjurături cu Peter Ng.

– Fără doar şi poate.

– Five Star Pacific este singura firmă?

– Se pare că nu. Şi Sawyer şi Fiii au pus mâna pe treizeci de mii, iar T.Y. Chung pe cincizeci.

– Presiune, nu glumă.

– Şi o să se înrăutăţească.

– Aşa şi trebuie, se fâţâi Zilin pe masă, simţind un junghi. Presiunea trebuie să ajungă la jugulară, altfel lăsăm mai multe căi deschise şi aşa ceva nu ne putem permite.

– Înţeleg, tovarăşe ministru.

– Atunci poate că ar trebui să începi.

– Da, tovarăşe ministru.

Se întoarse să plece.

– Zhang Hua…

– Da, tovarăşe ministru.
– Vreo veste de la Jake Maroc?
– În clipa asta e pe drum spre Hong Kong.
– Bun.
Îşi permise un suspin prelungit.
– Domnule? Zhang Hua făcu un pas spre el. Vă simţiţi bine?
– Mariana, spuse Zilin, asta a fost o tragedie.
– *Joss,* tovarăşe ministru.
– Da, soarta! Zilin îşi întoarse capul cu ceva dificultate. Moartea ei ne arată, Zhang Hua, că niciodată nimic nu merge întrutotul conform planului. Descoperirea „S”-ului de către misterioasa Himeră a fost doar începutul. A urmat apoi raidul lui Jake Maroc asupra Casei O-henro, moartea Marianei şi ridicarea lui Wu Aiping la poziţia de conducător al grupului. Suspină din nou. Mă tem, prietene, că începe să-mi scape această mutabilitate a lumii. Când eram tânăr, mă jucam cu toate aceste permutări şi încă mai era loc să mă gândesc şi la altele care ar fi putut surveni. În ultima vreme mă văd preocupat de treburi de familie.
– În condiţiile de faţă, tovarăşe ministru, e de înţeles.
– Dar nu scuzabil. Dacă fac un singur pas greşit acum, atât de aproape de prăpastie, atunci ne ducem cu toţii, tu, eu, China, URSS-ul, America. Ar fi o reacţie în lanţ de neoprit. Sovieticii ne-au împins prea mult. Le-am permis să atingă un nivel mult prea periculos.
– Dar avem Kam Sang.
– Da, întotdeauna va fi un Kam Sang, Thang Hua. Se pare că omenirea are nevoie de asemenea spectre hidoase, pentru a lua degetul de pe trăgaciul ce ar anihila totul.
– Sovieticii nu văd lucrurile aşa.
– Sovieticii n-o să aibă de ales, Zhang Hua, asta ţi-o garantez.
– Wu Aiping, veni o şoaptă.
– Da. Întâi trebuie să ne înfrângem duşmanii de acasă, închise Zilin ochii. Ai grijă de treaba asta pentru mine, Zhang Hua.
– Da, tovarăşe ministru.
– Zhang Hua…
Deja la uşă, acesta se opri cu mâna pe clanţă.
– Domnule…
– Înţelegi importanţa covârşitoare a fiecărui mesaj, în faza în care ne aflăm.
– Da, domnule, înţeleg.
– Nu e loc de greşeală.
Zhang Hua ieşi din cameră.
Rămas singur, Zilin îşi spuse că simte prezenţa malignă a lui Wu Aiping peste tot. Îl simte aproape. Foarte aproape.
Era plin de nelinişte. Nu pentru el. Nu se temea să moară. Ştia că

munca lui nu era încheiată încă. Cincizeci de ani formau o perioadă lungă de trudit pentru patrie. Un timp îndelungat în contextul unei vieţi omeneşti. Dar pentru istoria Chinei, era doar cât o clipire din pleoape.

Se fâţâi din nou pe masă, nerăbdător să înceapă tratamentul. Durerea îl căpia. Era obişnuit cu ea, dar oricum, tânjea după o mică pauză.

După un timp auzi lipăitul picioarelor goale ale specialistului în acupunctură pe covor. Îi simţi mâinile puternice şi destoinice pe spinare, căutându-i meridianele.

– Unde vă doare mai tare, tovarăşe ministru? Aici? Mâinile se mişcau iute. Aici? Şi din nou. Aici?

Zilin trase un ţipăt scurt.

– A, spuse vocea. Aha, aşa.

Peste o clipă Zilin simţi o vată cu alcool trecută prin trei puncte diferite ale corpului, peste şale, peste şoldul stâng şi genunchiul stâng.

– Acum.

Acele lungi şi strălucitoare intrară exact, în piele. Într-o clipită durerea se domoli, apoi dispăru cu totul.

Zilin adormise.

Jake intră pe aeroportul Kai Tak din Hong Kong puţin după şapte seara. Ar fi trebuit să sosească mult mai devreme, dacă n-ar fi fost furtuna. Spre surprinderea lui, Bliss îl aştepta.

O văzu stând acolo, subţire şi frumoasă, după ce el tocmai îşi recuperase bagajele de la vamă. Păşi spre el prin mulţime şi Jake se trezi urmărindu-i legănatul voluptuos al şoldurilor. În această mişcare se vădea atât inocenţă, cât şi senzualitate. Părea o studentă ce-şi întâmpină fratele mai mare.

Se opriră la câţiva centimetri unul de altul. Fata tăcea. El îi urmări figura şi-şi aduse aminte de vorbele Kamisakei: „Te-am confundat cu un maratonist”. „Chiar aşa de prost arăt?” se întrebă.

Dormise agitat în avion – un somn subţire, neodihnitor, în care imaginea lui Nichiren deghizat în Kamisaka îi făcea semn spre Hong Kong. De ce?

– Este la Hong Kong, îi spusese Kamisaka. Atâta lucru pot să-ţi spun.

– De ce? insistase el. De ce s-a dus acolo?

– Se duce adesea. A fost de trei sau patru ori anul acesta. Nu ştiu de ce.

În ciuda a tot ce-i zisese, a tot ce simţea că vine dinspre ea, tot nu-i dădea crezare pe de a-ntregul. I-o şi spuse.

Ochii ei păreau că-i sorb sufletul. Stăteau aproape unul de celălalt,

la uşă, pantofii lui tronând în hol. Sosise ultimul moment înainte de plecare. Nu era nimic sexual între ei şi cu toate acestea, el simţi o legătură ce îl contrarie şi deranjă.

– Ai o bucată din sigiliu, spusese ea, cu simplitate. Are şi Nichiren una. Le-am văzut pe amândouă. Reprezintă o jumătate din întregul *fu.* Deci voi doi sunteţi cumva legaţi. Nu puteţi fi duşmani.

Ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât poate să se înşele cineva.

– Un nume, zisese Jake. Nu ştii unde călătoreşte, dar poate că ai auzit vreun nume din Hong Kong.

– Nu-mi vorbeşte niciodată despre afacerile lui.

– Nici cea mai mică referinţă?

– Conversaţie pe pernă? Nu există. Nu în genul celei la care te referi.

– De fapt, mă gândeam la ceva ce-ai fi putut surprinde. De exemplu o discuţie telefonică. A sunat vreodată la Hong Kong de aici?

Fruntea Kamisakei se încruntase a meditaţie. Apoi dădu din cap.

– Da, cred că da.

– Şi-ţi aduci aminte de ceva? Un nume? Un loc? Orice?

– Păi, n-a fost demult. Stai puţin.

Ochii ei gânditori luceau în penumbra apartamentului. Când îl privi din nou, Jake simţi acea ciudată legătură, ca o căldură în piept.

– Îţi spune ceva numele de Formidabilul Sung? întrebă Kamisaka.

– A fost o călătorie profitabilă? îl întrebă acum Bliss.

Erau înconjuraţi de sporovăiala tipică aeroportului.

O întrebare tipic chinezească, se gândi Jake. Îi răspunse în aceeaşi lungime de undă. Da şi nu.

– Da şi nu. Mi-am făcut un prieten puternic. Asta e întotdeauna profitabil. Pe de altă parte, am fost martor la moartea soţiei mele.

– O, ce îngrozitor! Bliss făcu un pas înainte. Îmi pare tare rău.

Îl sărută pe obraji, îl strânse la piept, ca şi când ar fi avut nevoie de alinare. Fu rândul lui să tacă.

– Să-ţi iau bagajul.

– Nu-i nevoie, spuse el repede, ferindu-se. Nu sunt invalid.

– Nu voiam să… îşi azvârli capul pe spate, furioasă pe ea. Părul negru ca pana corbului făcu un arc, îndepărtându-se de obraz. Îmi pare rău. Se pare că am pornit cu stângul. Zâmbi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Am maşina afară.

Îl duse la apartamentul ei. Jake era prea obosit ca să protesteze. Se găsea în apropiere de Vârful Victoria, pe Insulă. Dedesubt, se vedeau turnurile Mid Level şi zgârie norii întunecaţi ai Centralei. Portul era mai departe, plin de vase de toate felurile. Şi dormitorul şi sufrageria aveau aceeaşi perspectivă. Din dormitor se mai vedea şi puţin din

Wanchai, luminat precum un cort de circ.

Îi pregăti de mâncare creveţi prăjiţi cu sare şi piper, pui şi mango, apoi *chao fan,* orez prăjit. Cină în tăcere, cu mişcări rapide de beţigaşe.

– Mănânci ca un chinez, spuse ea, privindu-l cum se înfruptă.

Se duseră apoi în sufragerie. Jake se trânti pe canapea. Avea un desen liniştitor, verzuliu. Îşi lăsă capul pe spate şi Bliss aduse coniac.

Jake nu bău. Se uită pe geam la strălucirea nocturnă a Hong Kong-ului. Furtuna spălase aerul, aşa încât toate luminile păreau luciri de pietre preţioase: rubine, smaralde, safire, diamante.

Înapoi la Hong Kong. Şi totuşi Japonia nu-l lăsa în pace, agăţată de el ca un fum înecăcios. Amintirile îl sâcâiau. Era scufundat în amărăciunea lor.

Simţi mâna lui Bliss peste inimă.

– *Hai mai hai misiu dong a?* spuse ea. Aici te doare?

O privi doar.

– Scuză-mă.

Într-o clipă se şi întorsese. Îngenunche lângă el şi aprinse un chibrit. O clipă mai târziu, mirosul pătrunzător al unui beţigaş de iossu gâdilă nările.

– Iartă-mi bruscheţea, îl rugă Bliss, mi-am zis însă că din respect ar trebui să spun o rugăciune pentru soţia ta.

– Era *gwai loh,* replică el, încă defensiv.

– Nu văd de ce ar conta asta. Aşează beţigaşul aprins între ei. Un spirit e un spirit, nu?

După care începu să se roage, folosind o *sutra* budistă de demult. Jake îşi lăsă din nou capul pe spate, ascultând cuvintele. Le simţea înţelesul din ce în ce mai bine.

Se trezi că deschide gura şi se roagă împreună cu ea. În final obrajii îi erau înmuiaţi de lacrimi.

Credea că sunt lacrimi tăcute, dar la un moment dat se auzi smiorcăind. Apoi braţe moi îl cuprinseră şi un parfum dulce îl copleşi. Îi simţi căldura trupului lipit de al lui şi alinarea ce i-o transmitea.

Încă înlăcrimat, îşi strânse braţele în jurul ei, aproape de pielea aurie.

Ecranul terminalului Exxon al computerului principal GPR-3700 era plin de informaţii. Nici una nu părea bună.

COD ACCES COMANDA: GARGANTUA

COD ACCES UNITATE: BLIND BOY

RĂSPUNS: CONTINUĂ

– La naiba! spuse Himera cu degetele pe taste. *Gargantua* era codul curent de acces Quarry pentru toţi agenţii KGB cunoscuţi, incluşi în masivul dosar „mamă”. „Blind boy”, băiatul orb era codul pentru

două săptămâni al oricărui agent ce dorea să capete acces la dosare. Numele de cod avea nouă litere, ceea ce arăta că agentul Quarry făcea parte din personalul staţiei Hong Kong.

„Şi mai rău" îşi zise Himera, apăsând pe tasta *Enter.*

COD ACCES COMANDA: WATERSNAKE

COD ACCES UNITATE: BLIND BOY

RĂSPUNS: CONTINUĂ

Nivelul „marţi" – se gândi. Terorişti organizaţi cunoscuţi de către Quarry. A doua literă a alfabetului Hong Kong aparţinea lui David Oh. Apăsă din nou tasta *Enter.*

COD ACCES COMANDA: HERMES

COD ACCES UNITATE: BLIND BOY

RĂSPUNS: CONTINUĂ

Nivelul „miercuri" terorişti independenţi, de închiriat.

– Rahat! comentă Himera. Ce naiba face împuţitul ăsta?

Cel mai tare îl îngrijorau ultimele trei litere ale celor nouă. Limbajul Quarry computerizat conţinea nenumărate cifre de sufixe. Cele trei, B-O-Y, erau ultimele din codul de acces în miezul băncii de date, unde se găseau mai multe umbre decât lumină.

De fapt, apariţia codului de sufixe B-O-Y dăduse viaţă ecranului terminalului folosit de Himera. Petrecuse o mulţime de ore în afara biroului perfectându-şi metoda relativ simplă de ocolire a directivei categorice de totală securitate în cadrul organizaţiei. Apăsă din nou pe tasta de *Enter.*

COD ACCES COMANDA: FURIES

COD ACCES UNITATE: BLIND BOY

RĂSPUNS: CONTINUĂ

Văzu apoi că David Oh studiase lista de agenţi singuratici KGB. Unde ducea asta? În imediata vecinătate a Hong Kong-ului nu avusese loc nici un fel de activitate teroristă. Şi nici un fel de activitate KGB de care Daniela să nu-l fi informat. Atunci începu să asude. Devenise ea oare neliniştită? Băgase oare nişte oameni din reţeaua Himera în teren? Le luase David Oh urma?

Apăsă, o altă tastă şi văzu codul de acces pentru pensionarii Quarry apărând pe ecran. Şi acum? Ce naiba voia David Oh cu lista proaspăt pensionaţilor agenţi Quarry?

Bătu din nou pe *Enter.*

COD ACCES COMANDA: SPHERE

COD ACCES UNITATE: BLIND BOY

RĂSPUNS: DESCOPERIT ŞI CONFRUNTAT

– Isuse Cristoase! Se uita la numele celor doi agenţi pe care îi angajase de la început în afacerea Mariana Maroc. Cei care lucraseră cam de mântuială.

Descoperit şi confruntat? Degetele îi zburară pe claviatură, până

când ajunse la ceea ce căutase David Oh de la început.

– Au găsit amprente, murmură el. Şi-au lăsat amprentele peste tot în apartamentul lui Maroc! Să-l ia naiba pe David Oh!

Se răsuci pe scaun, apucând telefonul. Formă numărul exterior cu dispozitiv de bruiaj Quarry, apoi apăsă din nou, pe una din liniile sale proprii, bine păzite de orice fel de infiltrare. Odată sigur pe el, făcu numărul de la mare distanţă.

– Da? spuse taiwanezul.

Ridicase receptorul la primul ţârâit.

– Ţi se cer serviciile într-un anumit scop, spuse Himera.

– Cunosc scopul, replică taiwanezul. Cui să duc marfa?

– David Oh.

La capătul celălalt al lumii, receptorul fu aşezat jos cu grijă. Himera nici nu avea nevoie de o altă replică mai bună.

Bliss tânjea îngrozitor după el.

Auzi zgomotul apei la duş. Văzu în minte, fuioarele de apă biciuindu-i trupul gol. Ar fi dorit cu disperare să fie ea cascada aceea de stropi.

Urmărind luminiţele pâlpâinde pe Vârful Victoria, începu un joc. Să-şi imagineze corpul lui, arcuirile cărnii. Muşchii cu şanţuri şi umbrele dintre acestea. Văzuse zeci de fotografii de-ale lui după ce se îndepărtaseră unul de altul. Îşi amintea încă trupul său copilăros, aproape de al ei. Căldura din acea noapte la Cheung Chau. Cât îi lipsise când plecase!

Dar chiar şi atunci, tânără fiind, avusese de îndeplinit o treabă. „Cercul” poruncise să se asigure că Jake se duce la insulă să pescuiască în timpul serbării *Ta Chiu.* Atunci nu înţelesese de ce, dar mai târziu, Tsun Trei Înjurături îi explicase în două cuvinte.

Fo Saan.

El fusese o altă piesă din aparent interminabilul cerc.

Fo Saan o antrenase şi pe ea. Nu la vedere şi nu ca pe Jake. Ea avea alte talente de împlinit.

Bliss se îndrăgostise de Jake din prima noapte la Cheung Chau. Pe măsură ce se maturizase, considerase totul ca pe o copilărie. Poate din cauză că nu făcea parte din cerc. La acel punct nu trebuia să fie în contact cu Jake.

Dar nu-i ieşise niciodată din minte şi, mai târziu, când Tsun Trei Înjurături îi arătase o fotografie de-a lui, se topise de dor. Pentru el era însă pierdută, definitiv şi irevocabil. Jake era pe atunci deja însurat.

Acum, stând pe marginea canapelei cu motive vegetale, tremura toată de dorinţă. Cu colţul ochiului vedea beţigaşul de *joss* pâlpâind. Chiar şi după moarte, Mariana era între ei.

Îl dorea atât de mult, încât îi simţea gustul pe limbă. Fără el viaţa

nu era decât un vis. Trebuia însă să se lupte cu Mariana. Sau cu amintirile lui despre ea. Rugăciunile lui Bliss nu fuseseră un simplu gest. Mariana era o bucăţică din Jake, ceea ce însemna că era importantă şi pentru Bliss. Poate că trupul îi era înmormântat undeva în Japonia, dar spiritul ei trăia pe vecie. Acest lucru Bliss nu-l uita.

Apa susurând în apartamentul ei, ca ploaia. Jake sub duş, muşchii lui lungi, îndoindu-se, pielea arămie sclipind, pe jumătate ascunsă în aburi.

Luminile portului păreau ireale. Bliss plânse cum nu mai făcuse de mult. Dorinţa o apăsa în piept. Se luptă să respire, dar plânsul o împiedică. Încercă să-şi recâştige calmul dar nu fu în stare. Conştientul se făcuse nevăzut. Speriată, îl căută pe Jake. Alergă spre apa curgândă, la o distanţă de bătaie de inimă. Prin transparenţa uşii cu sticlă, Jake văzu mişcarea rapidă. Primul lui gând se îndreptă spre bucata de *fu.* Plin de săpun, deschise uşa, păşind pe mozaicul lunecos, picurând apă clocotită.

Făcea duşul pe cât de fierbinte suporta, iar baia micuţă clocotea în vârcolaci de abur.

În prag era cineva. Figura, silueta apărea neclară şi strălucitoare ca o fotografie într-o revistă de modă sexy. După umeri şi şolduri o recunoscu pe Bliss.

Jake fu conştient de goliciunea sa, dar orice mişcare să se acopere i-ar fi părut şi mai prostească. Simţi cum îi fuge sângele tot în obraji şi nu din cauza apei fierbinţi.

– Ce motive ai să te furişezi ca o fantomă?

– Dar sunt o fantomă! spuse ea. Furişatul este una dintre chestiile pe care le fac cel mai bine.

Prima imagine pe care o avusese asupra lui ieşind din duş îi luase respiraţia. Aburul îl învăluia ca şi când ar fi fost o creatură magică, la fel de rară ca un dragon. Părea atât de puternic!

Intră în baie, spre lumină, iar el îi văzu buzele întredeschise tremurând uşor şi ieşi complet de sub duş. Purta ţinuta pe care o avusese când îl luase de la aeroport, o rochie de mătase negru cu alb şi un pieptar în cruciş, fără spate. Era desculţă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Eu cred că da.

Îi venea greu să vorbească. Emoţia pură o sugruma.

– Ce faci aici?

– Voiam să văd cum arăţi.

– Şi ai intrat. Pur şi simplu.

Vocea îi devenea din ce în ce mai tensionată.

– Da.

– La naiba, sunt gol, explodă el. Nu-i… nu se…

– Nu, spuse ea, cu ochii sclipitori. Te rog nu ţipa la mine.

Avea vocea sugrumată.

– Bliss, se poate. Nu-şi găsea cuvintele. Nu-i cinstit!

Ea făcu un pas micuţ spre el. Era atât de aproape că putu să-i vadă dârele discrete lăsate de lacrimi.

– Bliss…

– Jake, şopti ea abia auzit. Nu-mi fura inima, Jake.

Nimeni nu-i vorbise aşa. Nimeni nu-i pronunţase numele cum o făcuse ea. Ca pe o mângâiere.

– Iartă-mă, Mariana.

Îi distinse vorbele slabe şi foşnetul mătăsii într-o singură clipă. Sunetul se amestecă şi mai târziu nu fu sigur că auzise ceva cu adevărat. Într-o clipă rochia lui Bliss picase moale la picioarele ei, ca un halou.

Jake avu inspiraţia să o privească. Nici n-ar fi putut face altceva. Văzând-o, se simţi fără voinţă. Era ca o pisică mare, cu pielea lucioasă şi tare, cu muşchi discreţi atât de bine formaţi încât anii nu păreau să se fi abătut asupra ei. Era cărnoasă şi micuţă în acelaşi timp. Avea talia şi gleznele subţiri, umerii de atlet, dar şoldurile unei femei, late şi senzuale. Văzu muşchii pulpelor strângându-se. Îi intui forţa.

Îşi trase braţele ridicate deasupra capului, ridicându-şi şi mai mult sânii plini şi duri. Vârfurile i se burzuluiseră deja. Îşi făcu palmele cupe în jurul lor.

– Mă placi? veni iar un susur.

De data aceasta răspunsul lui fu un tremur neliniştit.

– Bliss…

– Chiar dacă numai puţin, dar spune-mi.

– N-ai dreptul să-mi faci asta.

– Dragostea îmi dă dreptul. Am visat de mult momentul ăsta.

În ochi avea o lucire vulcanică, o sclipire portocalie ca o vâlvătaie pe care o distingi de obicei în privirea animalelor din jungla adâncă. Vocea îi era grea de emoţie.

– Te iubesc de când am urcat împreună la *Ta Chiu.* Nu m-am culcat cu nimeni fără să te întrezăresc pe tine. Braţele lor în jurul meu erau braţele tale. Când intrau în mine, eu pe tine te simţeam.

– Bliss…

Şoptindu-i numele, Jake îşi dădu seama că se înşelase la aeroport. Nu era sora ce-şi întâmpina fratele, ci o femeie încercând să-şi deschidă inima viitorului iubit.

Veni spre el, parcă plutind pe mozaic. O urmări fascinat, observând cum muşchii lungi i se întind sub pielea lucioasă şi netedă. Avea mersul unei pantere, cu aceleaşi sinuozităţi ce respirau putere şi erotism. Pulpele îi avansau întâi, mişcându-se parcă din şolduri dintr-un centru de gravitate foarte jos. Cu fiecare pas pe care îl făcea, părea că înmagazinează mai multă forţă din mozaicul pe care călca.

Asemănarea ei cu o stihie îi puncta inocenţa cu o tentă ameţitoare de lascivitate.

Când trupurile lor se atinseră, Jake gemu tare. Parcă fusese străbătut de un curent electric. Sub piele, nervii i se treziră din somnul în care zăcuseră atâţia ani. Ceva din el reveni la viaţă sub atingerea de foc.

Braţele ei i se încolăciră după talie, iar faţa i se aplecă înainte, pe gâtul delicat şi lung. Întregul ei corp se ridică în sus, arcuindu-se din picioare. Făcând asta, pielea ei aluneca pe trupul lui.

În clipa în care buzele li se întâlniră simţi căldura bazinului ei apăsându-l, apoi un fel de fior nebunesc scuturându-l când îşi atinse pubisul de abdomenul lui.

O sărută pătimaş, gustându-i buzele, limba, ca pe o licoare dulce de care nu se mai sătura. Capul îi plutea, iar tensiunea din picioare se transformă în spasme musculare.

Recunoscu acum că se gândise la ea chiar din noaptea când o visase prima oară, la spital. O dorise de atunci încontinuu, dar sentimentul de vină şi doliul pentru Mariana nu-l lăsaseră să se abandoneze patimii.

O strânse la piept, conştient de căldura ce-i pătrundea încet prin măruntaiele de gheaţă. I se păru că-şi aude inima scâncind şi se lăsă în genunchi. Îi mângâie şoldurile ferme. Avea faţa aproape îngropată în adâncul ei. Îl mişcă inocenţa-i şovăielnică, gândindu-se şi el la acea noapte de la Cheung Chau, când erau doar nişte copii.

Îi simţea acum căldura pe obraji. Nările îi adulmecau cel mai mic freamăt de excitaţie. Deschise buzele şi-şi arcui limba în ea, mângâind-o lung, cu dragoste, uimit de cât de repede îi răspunde, deschizându-se ca o floare.

Bliss îşi înfipse degetele în părul lui des, învârtindu-l pe degete, în timp ce-şi legăna bazinul în faţă. Îşi auzi inima izbucnind de dogoarea atingerilor intime. I se lichefiase trupul, cuprins de un fior copleşitor ce o străbătea de la buric până la locul alintat de Jake.

Cu mişcările limbii lui şi fiorul creştea, explodând într-un mănunchi de artificii de plăcere, cum nu mai simţise vreodată. Pelvisul i se mişca ritmic, având parcă viaţa lui proprie.

Fără să ştie ce face, Bliss se întinse şi-i luă mâinile lui Jake, ducându-le în sus, apăsându-i-le pe sâni.

Gemu simţindu-l mângâind-o. Senzaţia iscată de palmele sale aspre, plimbându-se în sus şi în jos pe sfârcurile înfiorate, depăşea orice închipuire. Mănunchiul de artificii se ridicase spre sâni. Era unită de el acum total, ca şi când ar fi intrat întreg în ea.

Bliss măsură energia ce-i creştea în trup. Pregătirea ei intensă de o viaţă o făcu să se deschidă către aceasta, s-o cuprindă dornic şi nu s-o îndepărteze de teamă, recunoscându-i tăria.

– Ahhh, scânci ea. Ahhh!

Bliss se lăsase acum în jos, desfăcându-şi picioarele pe cât putea în această poziţie, ceea ce-i sporea plăcerea. Gâtul i se arcuise şi-şi lăsă capul pe spate. Se uită vag spre tavan, pierdută în păienjenişul de extaz pe care-l crea Jake. Pleoapele-i fluturară şi se închiseră. Sânii i se ridicară într-un suspin, în palmele lui.

Nu putea să-şi oprească balansul şoldurilor. Voia să-l adăpostească în ea şi, mai mult decât orice, dorea ca această vrajă să continue.

Ţipă puternic simţindu-şi carnea ultrasensibilizată cotropită de umezeala gurii lui. Căldura o copleşi, apoi simţi din nou limba mişcându-se, generându-i noi senzaţii indescriptibile. Se uită în jos şi văzu cum o cuprinsese pe jumătate cu gura.

– O, gemu ea, nu mai suport, nu mai… O!

Fierbinţeala se întinse acum spre piept, umeri, abdomen, inimă, într-un pârjol sălbatic, ajungându-i apoi la gât, pe faţă. Gâfâia printre buzele întredeschise, cu nările fremătânde. Tensiunea muşchilor ajunsese insuportabilă, culminând cu o zvâcnire teribilă, simultan cu orgasmul. Se scutură şi se frânse în îmbrăţişarea lui, strigând ceva în birmaneză, în tumultul eliberării.

Se prăbuşi în braţele primitoare ale lui Jake, cu capul plecat, cu ochi stinşi.

Jake o trase încet spre el. Îşi păstra cu greu controlul, înnebunit să se cufunde în ea. Era dureros de tare, palpitând de imaginile înfierbântate ale zvâcnirilor ei paroxistice.

I se opri aproape răsuflarea când gura ei pătimaşă îl cuprinse.

– Dumnezeule! exclamă din străfunduri, ca şi când ar fi expirat aburul dintr-o locomotivă.

Mâinile lui Bliss erau pe umerii lui şi-o simţi pogorându-se spre el. Capul i se plecă în culcuşul gâtului. Gura îi muşcă pielea.

– Ia-mă, veni şoapta ei răguşită, ia-mă, te rog.

Se împinse încet în sus, lăsându-se mai aproape de ea. Aproape că nu mai putea suporta fierbinţeala trupului ei. Pufăia din greu, sudoarea şiroindu-i pe tot corpul, agăţându-se de părul ei negru ca noaptea, acum făcut şuviţe şi lipit de el ca nişte braţe micuţe de copil.

– O, Jake!

I se părea că nu mai are aer. Mâna i se duse în jos sub trupurile lor unite. Degetele puternice îl prinseră în căuş, strângând ritmic.

Nemaiputând aştepta, Jake intră în ea, gemând, până la capăt. Apoi o văzu îndepărtându-se uşor, lăsându-l să iasă. Ea se undui pe lângă el, atingându-i numai vârful, până când din nou el o străpunse.

Jake o apucă strâns, convins că nu mai rezistă mult. Nu voia să se termine, dar această zbatere magică atinsese o asemenea culme, că nu mai putea fi mult îndurată.

La fiecare împingere pătrundea tot mai adânc, simţindu-i muntele

lui Venus în burtă şi degetele ce-l strângeau blând, dar tenace. Greutatea din interior păru să rupă, apăsând tot mai tare pe pântec. Tremura, zvâcnind în ea, uriaş.

Bliss intui că se apropie de sfârşit şi-l încleştă mai tare, lipindu-se de el, cu fiecare mişcare înăuntru şi în afară. Carnea li se lovea din ce în ce mai repede şi Jake avu sentimentul unei uniuni în ceruri. Zăgazurile se deschiseră, simţindu-şi vulnerabilitatea faţă de Bliss, fără teamă, cu aşteptare.

Şi cu o forţă extremă şi o emoţie tulburătoare, ţâşni în ea abandonându-se cum nu credea că e posibil.

Lipită de el, Bliss îşi adună forţele. Pasiunea lui incandescentă i-o reaprinse pe a sa, găsindu-se aproape de extaz în clipa în care el se dezlănţui. Furia exploziei lui se transmise asupra ei şi o învălui din nou, într-o izbucnire rapidă, diferită de prima, dar nu mai puţin plăcută.

Şi poate că nu numai apa fierbinte de la duş aburise încăperea, ci şi forţa emoţiilor lor îngemănate.

Luna răsărise afară, imensă şi turtită, făcând să pălească luminile ce veneau dintre Vârful Victoria, ca pietrele preţioase, până în port. Apa lucea ca o cărare spre stele în noua lumină.

David Oh era pe fugă.

Era noapte. Se afla în oraşul său. Totul o să fie bine, se auto-liniştea.

Ştia că trebuie să dea de Jake, să-i spună ce aflase. Acum nici un loc din Quarry nu mai era sigur.

Peste umăr, văzu hotelul Singapore ridicându-se ca un stup de sticlă, cu camerele luminate şi primitoare. Nu era de el. Se grăbi pe Lochkard Road. Se simţea sigur numai în Wanchai, luminat puternic, plin de baruri de noapte, săli de dans şi cinematografe. Atunci de ce tremura?

Îşi aduse aminte cum studiase terminalul GPR-3700 al computerului principal, descoperind că misiunile lui Stallings coincideau într-un fel cu cele ale KVR-ului cu obiective necunoscute. Că, la puţin timp după misiunile lui nereuşite, lideri ai opoziţiei fuseseră îndepărtaţi, nu omorâţi cum indicau rapoartele publicate.

Cu excepţia lui Mahomed Al-Qasar, un agent dublu CIA pe care KVR îi permisese cu voioşie lui Stallings să-l termine din greşeală.

Poate că toate astea păreau fără sens pentru Stallings, poate că dacă ar mai fi trăit un pic, ar fi dus raţionamentul până la capăt. Acum David Oh aflase că cineva din Quarry ordonase eliminarea Marianei Maroc înainte ca directiva oficială de caută şi lichidează să fi fost dată.

Câteva ore la pupitrul computerului şi o bună ştiinţă asupra programelor îi permisese să extragă o altă piesă esenţială a

misterului. Toate lichidările opoziţiei duceau spre o singură persoană: Nichiren.

Nichiren era condus de KVR, adică de generalul Daniela Vorkuta. Directivele opuse provenind din interiorul Quarry îi serveau pe sovietici. Din nou era mâna lui Vorkuta.

Asta fusese suficient pentru David Oh. De îndată ce ajunsese într-o fundătură, cu inscripţia „Numai pentru ochii directorului Quarry” pe ecranul calculatorului, trăsese o copie cu toată informaţia descoperită, inclusiv ultima ştire.

Vorkuta se infiltrase până în inima organizaţiei Quarry. Ataca şi dinăuntru şi dinafară. David Oh nu avea habar cât de departe ajunsese, dar de un lucru era sigur – nu putea avea încredere în nimeni, cu excepţia lui Jake.

Intră la Gray Shark, o bombă cu lumini slabe, băuturi pe jumătate botezate şi fete care nu ţineau minte nimic. Localul era plin de fum şi gălăgie. Şaisprezece boxe zbierau enervant în încăperea enormă. Billy Idol tocmai cânta White Wedding.

Lumini roşii, verzi şi aurii veneau din tavan, învârtindu-se şi îmbrăţişând, când şi când, umerii dansatorilor ce se clătinau. Majoritatea erau marinari. David Oh văzuse mulţi mateloţi la viaţa lui. Acum se pare că un port-avion american tocmai acostase. În noaptea asta se vor strânge grămezi de bani în Wanchai, majoritatea în mod ilicit.

Se duse la barul decorat cu beculeţe şi comandă whisky cu sifon. Avea gust de apă, dar nu conta. Nu era momentul să facă valuri. Localul era plin de mese joase, cu excepţia platformei de dans octogonale. Pe o parte, spre toalete, o scară abruptă de metal ducea la etajul superior.

David Oh cercetă cu grijă încăperea dar nu văzu nici un cunoscut. Cu colţul ochiului păzea uşa. Nu dădea atenţie celor ce ieşeau, ci numai celor ce intrau.

La şase minute de la sosirea sa, depistă trei posibile ţinte. Toţi erau bărbaţi şi-i atrăseseră privirea datorită feţelor. Fuseseră antrenaţi de o organizaţie mare şi disciplinată. Îşi roteau ochii în jurul încăperii, schimbând direcţia la fiecare opt secunde. Fără greş. Într-o clipă, începură să roiască în jurul lui.

David Oh înşfăcă o fată şi trăgând-o spre el se îndepărtă de barul luminat.

Fusese riscant să se folosească de computer, cum o făcuse în ultimele zile. Graţie genului deosebit de programe, reuşise să prindă urma lui Stallings. Bănuia însă că şi legătura generalului Vorkuta din interiorul ierarhiei Quarry făcuse acelaşi lucru. De aceea îl trimiseseră înapoi în Japonia. Nu ca să-l lichideze pe Nichiren, ci să fie el însuşi

exterminat...

David Oh era conştient de această soartă. Cu toate acestea îşi continuase cercetările. Odată începute, nu mai putea da înapoi. Nu s-ar mai putea suporta dacă ar face-o.

Acum era însă clar că fusese descoperit.

O luă pe fată şi o duse sus pe scări. O auzi susurându-i lista de preţuri în ureche. Voia clasic sau în trei? Voia sex oral sau anal? Voia să petreacă o jumătate de oră, o oră sau mai mult? Ce romantic! Nu se osteni nici măcar să-i spună să tacă din gură.

Intrară într-una din cele două duzini de camere de deasupra discotecii. Înăuntru, o zvârli cât colo, nemaibăgând-o în seamă.

– Hei, sado-masochistule, te costă mai mult! comentă fata în timp ce el trăgea fereastra în sus. Muzica pătrundea prin podea, făcându-i să clănţăne dinţii în ritmul tobelor îndrăcite.

Se uită afară. O grămadă de burlane. N-avea timp să mediteze de când se găseau acolo şi cât de solide erau. Se strecură ca o pisică afară, apucă burlanul, murdar de un strat de jeg cimentat. Se lăsă în jos în întunericul aleii din spate.

O porni prin noapte, gânditor. „Singura mea şansă este să-l găsesc pe Jake.” Peste trei străzi, umplându-şi plămânii cu oxigenul atât de preţios, îşi aminti de Bliss. De la început bănuise că Jake o ştersese din Hong Kong cu ajutorul ei.

Acum ea putea reprezenta singura legătură cu el. Scormoni în buzunar după o fisă şi o luă din nou la goană, în căutarea unui telefon.

Sir John Bluestone ştia că reuşise să capete un atu faţă de competiţie din clipa în care celălalt bărbat intră în cameră şi-ncepu să-i dea raportul.

Ce interesant, îşi zise Bluestone, întins pe sofaua de piele, ca un prinţ. Un prinţ al negoţului. Aşa se vedea. În parte. Avea şi o viaţă secretă care îi încălzea fiecare oră din zi şi din noapte. Munca pentru o cauză îl remonta. Se născuse în înalta societate britanică. În India, apoi în ţările mai mici din sud-estul Asiei văzuse cum aroganţa omului alb transformase o serie de paradise nepreţuite în pulbere şi ruină. Obscena nepăsare a acestor oameni îl umpluse de dezgust şi, mai mult, de nelinişte. Începu să-şi arate sentimentele. Şi fusese contactat, verificat şi recrutat. Apoi, trimis la Hong Kong şi în cele din urmă ajunsese la nivelul actual, fiind unul dintre cei cinci *tai pani* ai Five Star Pacific.

Fascinant, îşi zise din nou, urmărindu-l pe chinezul care îi dădea raportul. Biroul îl reflecta întrutotul. Era compus dintr-o serie de variaţiuni ale temei de negru şi roşu chinezesc. Tavanul era lăcuit în negru, pereţii tapetaţi în negru pe negru, cu alternanţe mate şi lucitoare ale hârtiei, şi buchete de crizanteme mici, roşii, ici şi colo.

Canapeaua de piele pe care stătea întins era roşie, iar scaunele negre. Podeaua era acoperită cu o mochetă neagră cu buline roşii. O bibliotecă de abanos se înălţa pe peretele din spatele biroului tot de abanos şi scaunului de metal lăcuit, negru şi roşu. Mai exista şi un bufet terminat într-un mic altar, în roşu, pe care stătea singura pată de altă culoare dată de un vas Qing, de valoare inestimabilă, atât de transparent încât părea a nu avea nici o culoare sau pe toate împreună.

Una peste alta, un loc impresionant. Ceea ce era şi intenţia lui Bluestone. Toţi cei care îi trecuseră pragul se simţiseră intimidaţi de atmosferă. Inclusiv Guvernatorul şi o mână de miniştri cu nasul pe sus, din Parlamentul britanic.

Peter Ng aproape îşi terminase raportul. Interesant că în final, toate păsările vin să se aciuieze în cuibar. În faţa lui se afla un om ce făcuse parte din reţeaua lui Bluestone de mai bine de cinci ani, de când descoperise, prin agenţii săi, că Ng ţinea ilicit un al doilea set de registre de contabilitate Sawyer şi Fiii ce indicau cum că, nu se ştie în ce mod, de-a lungul anilor, intraseră în posesia sa 23.000 de acţiuni ale companiei. Până acum nu-i prea fusese de folos lui Bluestone.

– Concluzia e, spuse Ng, că Andrew Sawyer a intrat în Pak Hanmin cu 30.000 de acţiuni. Mâine intenţionează să mai achiziţioneze alte o sută de mii. Zice că sunt extrem de devalorizate.

Acum am prins ceva, gândi Bluestone. Deşi T.Y. Chung cumpără pentru mine, mai am nevoie de o ultimă tranşă de o sută de mii de acţiuni pentru a avea controlul asupra companiei. Totuşi n-am bani pentru asta şi o sută de mii de acţiuni ar putea costa cam scump dacă mă bat cu Sawyer pentru ele, ceea ce e foarte probabil. Este ultimul pachet important de acţiuni puse la vânzare.

Venise vremea să-şi contacteze partenerii. Băncile locale cu care făcea afaceri îl informaseră cum în ultimele zile datoriile îi fuseseră răscumpărate de cineva. Prin oricare din acestea putea să transmită un mesaj pentru binefăcătorii lui. Dacă avuseseră bani pentru aşa ceva, atunci cu siguranţă că o să aibă şi pentru a obţine controlarea lui Pak Hanmin de către Five Star Pacific şi a rezultatelor fructuoase ale proiectului Kam Sang, aproape de finalizare.

Îl concedie pe Ng şi puse mâna pe telefon. Deschise agenda şi căută rapid numărul preşedintelui lui Hong Kong and Asia Bancorp. Nu conta ora târzie. Trebuia să transmită un mesaj. Pentru a se lua în piept cu Sawyer şi Fiii avea nevoie de o promisiune de capital înainte de deschiderea de mâine dimineaţă a bursei Hang Seng.

Bluestone ascultă ţârâitul discret al telefonului şi când o voce masculină cunoscută răspunse, începu să vorbească.

Mergând pe jos de la Wanchai, uitându-se în ferestre, folosite ca

oglinzi, pentru a-şi păzi spatele pe cât posibil, David Oh pândea colţurile întunecoase şi toate celelalte locuri în care cineva s-ar fi putut ascunde. Se întorcea din drum, trecea pe partea cealaltă, cu spatele la lumini, ocolea bulevardele largi.

Apoi se sui într-un autobuz.

Mergea în direcţia opusă destinaţiei sale. Nu-l deranja. Voia să rezolve totul pe îndelete. Dacă urmăritorii lui aveau să-şi facă apariţia o să le dea ocazia chiar el. Mai dorea să ştie şi cu ce se ocupau cei trei, ceea ce i-ar fi dat un indiciu asupra talentelor ce le posedau.

Nu-l urmărea nimeni în timp ce a dat telefon. Îi sări inima din loc când Bliss îl chemă pe Jake la aparat. Avea atâtea de spus, în aşa de puţin timp. Nu era loc de sentiment şi încercă să se controleze. Stabiliră o întâlnire pe Vârful Victoria. Suficient de aproape de Jake, dar departe de casa lui Bliss, pe teren deschis, cunoscut. O să fie în regulă.

Coborî din autobuz la a treia staţie, aşteptând până când uşile fură pe punctul de a se închide. Nu era nimeni în urma sa. Apoi sări într-un autobuz ce mergea în direcţia opusă. Treisprezece staţii, un număr cu ghinion, dar n-avea încotro, trebuia să coboare. Merse spre vest, două străzi, spre Queensway. Era după cină, iar arterele principale ale Coloniei erau pline de oameni. În noapte se zărea un feribot luminat plutind în inima lui Tsim Sha Tsui.

David Oh aşteptă liniştit autobuzul ce avea să o ia pe Cotton Tree Drive. Era din ce în ce mai greu să-şi dea seama dacă e filat sau nu. Prea mulţi oameni înghesuiţi într-un spaţiu aşa de mic. Bine că îşi văzuse înainte urmăritorii. N-o să aibă probleme să-i depisteze din nou, dacă va fi cazul.

Sosi un autobuz atât de încărcat încât se decise să mai aştepte. Avea astfel posibilitatea să se deprindă mai bine cu împrejurimile. Chiar în spatele său se găsea un magazin decorat cu emblema în trei dimensiuni, a patru sau cinci ceasornicari elveţieni. Ca de obicei, acest tip de loc atrăgea o mulţime de turişti, fie din cei suficienţi de bogaţi pentru a-şi permite orologiile de aur încrustate cu diamante, fie din cei dornici să caşte gura.

Veni apoi un grup de chinezi tineri care-l depăşiră, pierzându-se în mulţime. David Oh se întoarse. De partea cealaltă a şoselei aglomerate, un grup de marinari intră într-un taxi, îndreptându-se spre dig şi feribotul Star.

Amalgamul de dialecte guturale şi vesele îl făcură să se simtă şi mai izolat. Era şi aşa singur datorită situaţiei. Apăru autobuzul roşu cu două platforme. Pe o parte avea lipit un afiş vărgat al unui film nou. O femeie stând întinsă, cu capul întors. Torsul unui bărbat se zărea peste ea, în penumbră. Cu litere de sânge scria *Filmul Ninja.*

Gloata adunată la autobuz începu să se împingă înainte ca maşina

să se oprească bine. David Oh se simţi purtat de un val de oameni. Mai mulţi chinezi îi ţipară în ureche, înjurând un australian care abia se mişca.

Uşa autobuzului, asemenea unui tunel întunecos, înghiţi marea parte din mulţime, împreună cu David Oh. Îşi dădea seama cu nelinişte că nu avea cum să-i cerceteze pe cei ce se îmbulzeau.

Se dădu jos la întâlnirea străzilor Cotton Tree Drive şi Garden Road. Aşteptă să se schimbe semaforul, apoi traversă spre chioşcul tramvaiului ce ducea pe Vârf. Cumpără un bilet contra patru dolari Hong Kong şi se topi în umbre, dincolo de conurile luminoase lăsate de mica clădire.

Se îndesea ceaţa. Deja nu prea se mai vedea până sus pe Peak Road. Consultă ceasul. Era aproape miezul nopţii, ora la care tramvaiul se retrăgea. Nu mai era nimeni în jur, nefiind cea mai potrivită oră pentru a te aventura în sus, pe munte.

Îşi lipi fruntea de zidul umed. Se întreba ce avea să-i spună lui Jake când o să-l vadă. Ştia că dincolo de informaţia nouă pe care o poseda, trebuia să rezolve treburile dintre ei. Îşi dădu seama cu durere că în ultimele luni nu se comportaseră ca nişte prieteni.

Chiar şi acum, furia sa împotriva lui Jake se făcea simţită. Ceva i se întâmplase la râul Sumchun. Poate că Jake avusese dreptate să nu scoată nici o vorbă în raportul de după aceea. Poate că treaba respectivă n-avea nici o legătură cu Quarry. Dar David Oh trebuia să recunoască totuşi că fusese dezamăgit şi rănit fiindcă Jake nu i se confesase. Aşa de puţin să însemne prietenia lor? Să nu aibă Jake încredere în el? Un resentiment îl măcinase abitir. Bineînţeles că asta nu schimba cele pe care le-ar fi făcut pentru Jake, ci numai concepţia sa despre el. Credea că prietenia e mai importantă pentru Jake. La fel de importantă ca pentru el. Sacrosanctă.

Erau multe de înfăptuit în seara asta şi Vârful probabil că era un simbol în acest sens, fiind cel mai înalt punct al Coloniei.

De undeva de sus, aproape din nori, se auziră şinele cântând. Venea tramvaiul. Firele vibrau, iar David Oh le percepu mişcarea.

Se aruncă în vagonul întunecat, tânjind după prietenie, cu un dor aproape fizic. Îşi dădu seama uluit cât de mult îi lipsise Jake.

Se duse în faţa vagonului. De departe se auzi şuieratul slab al unei barje şi de mai aproape, fâşâitul traficului pe asfaltul umed. Uşile începuseră să se închidă.

David Oh se uită în jur. Un chinez tânăr într-un trenci negru se aşezase în capătul celălalt al vagonului. Ţinea în mână o umbrelă strânsă, imitând inconştient un gentleman britanic. Nu se uita la David Oh.

Privirea lui David Oh se mută în altă parte. Uşile se închiseră cu un zgomot ca un suspin şi, hurducăindu-se uşor, tramvaiul îşi începu

ascensiunea greoaie spre piscul Victoria.

Şase staţii pe parcursul cărora nimeni nu se sui sau coborî. Se găseau acum la jumătatea drumului, aproape înghiţiţi de nori. Noaptea căpătase o iradiere dulce. Nu era nici întuneric, nici lumină, parcă ar fi călătorit printr-un tărâm neschimbat, suspendat la jumătatea dintre cer şi pământ. David Oh se mişcă, încercând să-şi detaşeze cămaşa lipită de spate. Se gândea la Jake.

Tramvaiul se opri la a şaptea staţie. Un chinez se sui, iar în urma lui se închiseră uşile. Porniseră din nou.

Omul se uită în jur. Îl studie pe chinezul cu umbrela, apoi îşi îndreptă privirile înainte.

După un moment, amândoi o porniră spre David Oh.

Luna fugise în nori.

După telefon, Bliss nu pusese nici o întrebare, cum ar fi făcut cu siguranţă o europeancă. Cu toate acestea, sesiză starea de melancolie a lui Jake. Îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele hainei.

– Poate că ar fi mai bine să mergem pe jos până la staţia de tramvai către Vârf, spuse ea, pornind-o voiniceşte pe trotuar.

– Să încercăm să acoperim toate unghiurile.

– Necazul e că arareori reuşim.

Începuse să burniţeze. Noaptea perfect senină dispăruse ca prin farmec. Jake o trase la adăpostul unei tufe de glicină.

– Vreau să ascult şi să privesc, îi spuse el.

Era o noapte lugubră. Mantaua de nori şi ceaţă bara luminile ce veneau din apartamente sau de la felinare, semănând umbre cenuşii. Orice locşor mai ascuns lucea de o strălucire adunată şi parcă păstrată ghioc. Jake nu vedea şi nu auzea pe nimeni. Doar greierii ce făceau o muzică discretă. Sunetele lor, prinse între case, reverberau în noapte.

Jake era absolut sigur de experienţa sa. Fusese antrenat de cel mai bun, de Henry Wunderman. Acesta îl contactase în Hong Kong, acum mai bine de douăzeci de ani. Luaseră prânzul în sala imensă a hotelului Peninsula.

Wunderman, cu faţa lucind de sudoare, trăsese scaunul târâş pe covor, pentru a-şi aşeza trupul butucănos la masă. Comandase Bourbon şi se strâmbase când luase prima sorbitură.

– Înţeleg că n-ai de lucru.

– Aşa-i.

Wunderman studiase pe îndelete meniul, ca până la urmă să comande cele mai comune feluri.

– Nu prea sunt obişnuit cu partea asta a globului.

Îl aşteptă şi pe Jake să dea comanda şi-şi instală coatele pe masă.

– Ce te interesează?

Jake se întreba cine era acest american gras. Dar nu făcea să întrebe.

– Artele marţiale, limba chineză, şi *wei qi.*

– *Wei qi,* ce-i asta?

– Un joc. O să te învăţ cândva cum se joacă. Durează şapte minute. Te pot învăţa şi cum să câştigi. Asta va dura şapte ani.

– Ai perfectă dreptate, râse Wunderman. Unele deprinderi cer mult timp.

Se plăcuseră de la început. Wunderman îl considera pe Jake inteligent şi capabil să înveţe de la el. În schimb, Jake fu intrigat de misterul ce-l învăluia pe Wunderman. Părerea lui era că acest bărbat reprezenta o lume secretă, separată de Hong Kong sau de oricare alt oraş de pe glob. Jake, care se simţea şi el departe de lume, fu imediat atras de această societate secretă. Nu părea a fi împotriva legii, ca triadele, ci mai degrabă dincolo de lege.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Wunderman spuse:

– Înţeleg că ai legături cu triadele.

Jake dădu din cap.

– Atunci de ce nu lucrezi pentru ele?

Veni mâncarea şi amândoi aşteptară ca ospătarul în haină albă să se îndepărteze.

– Sunt *gwai-loh,* spuse Jake. Adică „diavol străin”.

– Numai pe jumătate, îl studie Wunderman cu ochii săi blânzi. Ştiu că eşti pe jumătate chinez, băiete. Se uită în altă parte o clipă, apoi îşi amestecă băutura cu degetul. Spune-mi, de ce-ai rămas pe stânca asta?

– E casa mea.

– Crezi că există ceva aici pentru tine?.

Jake îi susţinu privirea.

– Şi ce crezi că ar fi acest ceva?

– Nu ştiu.

– Are cumva de-a face cu ideea trăsnită de a încerca să descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Jake ştiu că acest bărbat este o persoană deosebită.

– Spune-mi, continuă Henry Wunderman după o pauză, dacă n-ai fi… diavol străin, ci chinez sută la sută, ai lucra pentru ei?

– Nu, replică Jake. Aş găsi o cale să-i pun pe ei să lucreze pentru mine.

Wunderman reveni la mâncare, părând concentrat numai asupra ei. După un timp zise:

– Să zicem că aş putea să-ţi arăt cum să faci asta. Te-ar interesa?

Jake se uită bine la el. Părea uşor să-i dea un răspuns, dar înţelese că situaţia este mult prea importantă şi o astfel de întrebare necesita timp de gândire.

– Cât intenţionezi să stai la Hong Kong?
– Cât timp îţi va lua să spui „da”?
Îi trebuiseră trei zile.
Ce survenise între ei de atunci?

– În regulă, spuse Jake, conducând-o pe alee şi din nou în stradă.
Dacă nu ar fi fost zumzetul insectelor, lumea ar fi părut scufundată în tăcere absolută. Chiar şi aeroportul de dincolo de golf îşi începuse operaţiunile de închidere.
În minte îi răsunau încă vorbele lui David Oh: S-a produs o infiltrare în Quarry. Atâtea întrebări şi nu avusese nici măcar răgazul să-i pună una. Dar, după cum se cuvenea, David fixase întâlnirea şi închisese.
– Există posibilitatea, spuse Jake pe când se îmbrăca, ca David să aibă o coadă.
– Şi?
Bliss tocmai îşi trăgea o rochie pe ea.
– Cum adică? Să se spele pe cap?
– Dacă se lasă cu necaz, vreau să merg cu tine.
– Rămâi aici!
– Jake, n-avem vreme de discutat.
– Corect, îşi încheie el cămaşa. Deci stai aici.
– Nu poţi să mă opreşti.
Trase fermoarul şi-şi căută pantofii.
– Crezi că poţi alerga pe tocuri?
– Pe ăştia-i voiam, şi-i arătă o pereche de balerini. Nu fac zgomot.
El o privi puţin, apoi se duse în sufragerie.
– Ce e? îl întrebă ea, venind după el. Crezi că nu pot să-mi văd singură de grijă?
– Poate.
Îşi puse pantofii.
– Am studiat cu Fo Saan.
Jake ridică ochii.
– Fo Saan?
Ea dădu din cap.
Jake veni aproape, atât de aproape că-i putea simţi căldura.
– Facem un târg, îi spuse, privind-o în ochi.
– Ce târg?
– Vii cu mine, asculţi ce spune David Oh, te alegi şi cu un cucui sau două, dacă se ajunge la asta. Dar după aceea îmi spui totul în legătură cu tine. Văzând-o ezitând, continuă: E singura posibilitate, Bliss. Crede-mă.
– Vreau să ai încredere în mine, îşi mătură ea părul din ochi.
– Nu ţi-aş fi propus asta dacă nu aveam.
– Atunci de ce…

– Îţi convine sau nu, zise el, cu mâna pe clanţă. Deja te-am lăsat să-ţi cloceşti secretele prea mult timp.

– Nu pot.

– Dacă mă urmezi, o să ştiu şi o să te pierd. Ştii că pot.

– Bine, bine. S-a făcut, zise ea încă nesigură.

– Îmi spui totul.

– Aşa să mă ajute Buddha, da, voi spune tot, da, totul.

Acum fiind aproape ajunşi la destinaţie, văzură luminile prin pâcla deasă, de la staţia de tramvai de pe Vârf.

– Nu pare a fi nimeni, spuse ea.

– Să ne asigurăm.

Se întâlniră în staţie peste şapte minute, după ce făcuseră inspecţia terenului. Îşi citiră impresiile din ochi: nimic.

Se puseră pe aşteptat în noapte. Era practic imposibil să crezi că mai bine de o oră în urmă, Luna fusese atât de vizibilă şi strălucitoare. Acum burniţa izbea încet în jurul lor, făcând frunzele să se aplece sub greutate. Niciodată nu va mai putea vedea ploaia fără să se gândească la Mariana.

– Jake, auzi o şoaptă lângă el. Ce-am făcut noi mai devreme a fost din dragoste?

– Bliss…

– Te rog, trebuie să o spun. Îi atinse degetele cu ale sale. Oricum mă simţeam eu în sinea mea, nu m-aş fi apropiat de tine aşa, dacă… se opri, înroşindu-se. Trase aer în piept ca şi când ar fi vrut să se pregătească pentru o săritură de pe o stâncă. Dacă Mariana şi Ting n-ar fi morţi.

Capul îi zvâcni, întorcându-se spre ea.

– Ştii ceva despre prima mea nevastă?

– Ştiu că şi-a pus singură capăt zilelor, spuse ea cu ochii plini de tristeţe.

Jake nu spuse nimic. Bliss găsea că faţa lui era la fel de dură ca şi cum ar fi fost cioplită în piatră.

– Nu am pomenit despre asta ca să te rănesc, se forţă ea să continue. Te iubesc prea mult ca să-ţi răvăşesc viaţa.

Se uită în jos, la ea. Simţea stratul protector renăscând în jurul inimii. În apartament, ea reuşise să-l îndepărteze, lăsându-l deschis şi vulnerabil, pentru prima oară după trei ani. Era ceva.

Îşi dădea seama că ea încearcă să facă să dureze ceea ce acum era numai trecător. Voia să-i răspundă în acelaşi fel, desigur. Numai că i se părea prea devreme. Sau poate că el nu mai era în stare. Nu ghicea care să fi fost adevărul şi de aceea îl durea sufletul. Se întreba, a nu ştiu câta oară, cât de profund îl afectase istoria de la râul Sumchun. Şi dacă îşi va reveni vreodată pe deplin.

Era gata să spună ceva, când auzi vibraţii în şinele de tramvai. Se

uită la ceas.

– E timpul, spuse. Hai să mergem.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, David Oh fu mai încet în reacţii. Cei trei fuseseră taiwanezi. Aceştia doi erau, însă, shanghaiezi. „Pe toţi zeii mici şi mari, câţi au trimis după mine?”

Reuşi să lovească cu picioru-i musculos, într-unul din chinezi. Cu vârful piciorului îl atinse pe partea interioară a pulpei, pe linia meridianului nervos.

Acesta se prăbuşi ţinându-şi pulpa, cu faţa schimonosită de durere. Cel de-al doilea chinez ţinea umbrela strânsă în faţă, ca pe o lance.

David Oh auzi un clinchet de metal prin huruitul tramvaiului. Din vârful umbrelei zări ieşind o lamă de oţel de douăzeci de centimetri. Îşi răsuci trupul în ultima clipă, simţind mini-spada trecându-i vâjâind pe la urechea stângă. Lovi cu muchia palmei pentru a frânge arma. O auzi îndoindu-se, dar nu rupându-se.

Chinezul o manevră iarăşi într-o altă lovitură. David Oh se ridică de pe scaun. Din poziţia şezând fusese dezavantajat. Lovi cu piciorul în partea internă a piciorului chinezului care se repezise la el, punând toată forţa de care era în stare. Răsuci vârful metalic al pantofului într-un arc strâns, până auzi cum plezneşte osul metatarsian.

Îşi prinse mâinile împreună şi le împinse în sus de la nivelul şoldului drept. Îl loviră pe chinez chiar sub braţ. Cam prea sus pentru a-i rupe vreo coastă, dar suficient pentru a-l dezechilibra.

David Oh îl urmări, ţinându-şi piciorul pe cel al chinezului până auzi pârâitul gleznei. Îşi folosi coatele împungându-l pe chinez în barbă, căutând cartilajul cricoid şi traheea.

Chinezul se suci cu disperare, ştiind că dacă inamicul îşi va atinge ţinta, el va fi mort în câteva secunde. Abandonă umbrela acum nefolositoare, căutând plexul neural.

David Oh simţi o arsură prevestitoare şi înţelese că asiaticul atinsese un centru nervos major. Dar şi el reuşise să-şi proptească ditamai cotul sub bărbia omului, într-o clipă o să-i zdrobească cu siguranţă cartilajul cricoid. Era periculos să ignore atacul celuilalt, dar luă totuşi această decizie. Nu putea să renunţe la avantajul câştigat. Se îndoia că duşmanul avea să-i permită să-l mai prindă descoperit.

Auzea un bâzâit care parcă îi umplea capul. Albine, cu greutate de oţel, începuseră să-i înoate prin cap. Coordonarea îi slăbea. Ştia ce trebuie să facă, dar transmiterea comenzilor către extremităţile corpului părea din ce în ce mai mult similară cu muncile lui Hercule. Îi jucau puncte în faţa ochilor iar chinezul, sesizând sfârşitul apropiat, îşi punea toată forţa într-o încercare disperată de a rămâne în viaţă.

Vederea lui David Oh se înnegură parţial. Nu-şi mai simţea picioarele şi în curând, o ştia bine, paralizia avea să-i cuprindă braţele. Când vor fi prea grele, îi va pica şi cotul. Era gata să se prăbuşească.

Se disociase atât de tare de situaţie încât parcă îşi ieşise din propriul trup. Nu mai ştia ce face.

Sudoarea îi arse ochii, readucându-l într-un fel la realitate. Inima i se zbătea ca să-şi menţină nivelul de adrenalină. Respiraţia fierbinte abia se strecura gâfâitoare prin plămâni.

Era la ananghie mare! Îşi porunci să se concentreze.

Îşi văzu cotul vârât în spaţiul dintre pieptul şi gâtul chinezului şi-i reveni totul cu precizie în minte.

Îşi lăsă toată greutatea trunchiului în cot, simţindu-l intrând în carne şi cartilaje.

Imediat centrul său nervos se linişti, dar nu realiză de ce. Gâfâia în aerul greu, încă plin de teamă şi cu un surplus de adrenalină. Tremura interior la gândul că fusese în pragul morţii şi că ucisese un om.

– Buddha, gemu, masându-şi punctele arzătoare din plexul solar.

Cu un urlet de animal, capul lui David Oh,, se răsuci cu o sârmă de metal în jurul gâtului. Uitase de celălalt chinez! Începu să tuşească, fiindcă nu mai avea oxigen.

Panica îl făcu să ducă mâinile la gât, încercând să îndepărteze sârma ce-i tăia carnea moale. Făcea exact ce i se spusese să nu facă în astfel de situaţii. Era o pierdere de vreme să încerci să te eliberezi din strânsoare. Fusese antrenat să nu se gândească la laţul din jurul gâtului şi să se concentreze asupra atacantului, să-l imobilizeze, şi strânsoarea va dispare.

Animalul sugrumat nu ştie decât că îi taie ceva respiraţia şi că trebuie să tragă de acel ceva.

Probabil că râsul înfundat din urechea sa îl trezi pe David Oh la starea de luptător veteran. Simţi miros de usturoi şi băutură în respiraţia celuilalt şi stomacul i se întoarse pe dos. Adevărata problemă era însă că nervul grav atins se resimţea încă. Abia de-şi putea mişca picioarele, ca de plumb.

Gemu şi-şi retrase mâinile implicate într-o încercare inutilă de a-şi degaja gâtul arzând. Îşi porunci să nu se gândească la faptul că nu mai primea aproape de loc oxigen în trup. Îi ardea gâtlejul. Plămânii i se încordară străduindu-se să ia aer. Propriul bioxid de carbon îl sufoca. Auzi un cântec în urechi, cântecul sirenei din sângele său pompând vijelios. Sunetele se distorsionară. Ochii începură să-i iasă din orbite.

Singura lui salvare veni din frâna tramvaiului. Zgomotul se auzi brusc, făcându-l pe atacantul său să-şi domolească puţin strânsoarea.

Se scursese însă jumătate din moment până David Oh să profite de acest fragil avantaj. Cu greutate apucă din spate poala hainei celuilalt. Cu forţa ce-i mai rămăsese trase în jos. Ca rezultat laţul se strânse atât de tare, că-l lăsă agonizând. Dar în cele din urmă chinezul îşi pierdu echilibrul.

David Oh auzi buşitura. Trebui să-şi spună de două ori că este zgomotul unui corp ce se prăbuşeşte. Încet, cu durere, se duse în patru labe. Respira ca un peşte pe uscat. Toată culoarea din obraji i se dusese. Creierul golit de oxigen îi părea gata să explodeze.

Pe podeaua tramvaiului se luptă cu laţul din jurul gâtului, încercând să-l îndepărteze. Se simţi însă tras în jos, ca un câine în lesă. Chinezul regăsise capetele cablului de oţel şi din nou, de data asta stând faţă în faţă cu David Oh, începuse să preseze asupra laringelui şi traheii.

David Oh abia de mai avea putere să reziste. Izul de usturoi şi băutură îl izbi din nou şi aproape că-l sufocă.

Era ameţit şi nu mai ştia dacă se găseşte sus sau jos. Parcă plutea, suspendat ca mai înainte, între cer şi pământ. Numai că acum se simţea mult mai aproape de ceruri.

Ştia că e gata să leşine şi că moartea îl aştepta de partea cealaltă a acestei toropeli. Era hotărât să nu se lase.

Cu pumnii strânşi izbi în faţa chinezului, din ce în ce mai tare, până ce sângele începu să curgă şi pielea se sfâşie, rănind carnea de dedesubt.

Chinezul fu orbit de propriul sânge vâscos, dar nu dădu drumul la laţ. Toate energiile i se concentrau asupra sârmei: să strângă cât mai tare. În inima lui era moartea, nu supravieţuirea.

David Oh nu încetă să se zbată. Nu-şi mai dădea seama unde se află sau ce oră este. Era conştient numai că după viaţă urmează un vid. Îşi răsuci degetele în sus, ca pe nişte gheare şi le înfipse violent în ochii celuilalt. Bărbatul scânci, deşi un altul ar fi urlat şi ar fi cerut îndurare. Chinezul era imunizat la toate. Îşi cunoştea meseria şi şi-o făcea bine.

Cu un ultim efort disperat, David Oh se aplecă înainte şi revigorându-şi muşchii, îşi vârî degetele, ca pe nişte linguri, în ochii chinezului. Cristalinele săriră din orbite şi David Oh, răcnind de groază şi mânie, râcâi cu unghiile prin carne şi cartilaje, cât putu.

Moartea îşi făcu apariţia şi chinezul se zvârcoli ca electrocutat. Nu mai rămăsese nimic din el, decât un flux nervos slab şi convulsiile musculare ducând la împlinire ultima comandă a creierului îngrozitor de concentrat.

Mâinile îi rămaseră atârnate de laţ, trăgând din răsputeri. Nici chiar mort, chinezul nu se lăsa. Voia să-l ucidă pe David Oh, ca şi când acesta ar fi fost un strigoi sculat din mormânt, într-un film de groază.

Jake înţelese că se petrece ceva în neregulă în vagonul tramvaiului, chiar când acesta încetinea în staţie.

Văzu formele ghemuite prin geam şi recunoscu petele de pe ferestre ca fiind de sânge.

– Isuse Cristoase! şopti el, alergând spre vagon.

Tramvaiul îi apărea din ceaţa muntelui, strălucind de ploaie. Înăuntru pâlpâiau luminiţe. Vrejuri de abur se lipeau de pereţi.

Tramvaiul mergea din ce în ce mai încet, ajungând în staţie. Jake alergă în paralel, dând cu pumnii în uşă, Bliss urmându-l aproape.

– Deschide! ţipă el în cantoneză. Ce mama naibii, deschide uşile!

În cele din urmă tramvaiul ajunse la capăt. Uşile se deschiseră, iar Jake şi Bliss se năpustiră înăuntru. Simţi perii mărunţi de pe ceafă cum i se zbârlesc. Interiorul mirosea a sânge şi se simţea duhoarea dulce a morţii.

Fără să se gândească, alergă în lungul vagonului, sărind peste corpul întins al tânărului chinez. Îşi înfipse călcâiul în faţa celui de-al doilea şi se aplecă, desfăcând, unul câte unul, degetele mortului din strânsoarea mortală a laţului.

– David! răcni. O, Doamne! David!

Bliss luă sârma din mâinile mortului şi începu s-o întindă. David Oh scoase un icnet când aceasta se desprinse de tot. Sângele izbucni din rănile negre-purpurii. Gâtul se umflase de două ori cât mărimea normală.

Jake încercă să-l ţină nemişcat pe David, care se lupta să respire. Se părea că umflătura teribilă împiedica aerul să intre pe trahee. Se folosi de capătul laţului şi îi făcu o incizie în piele. O deschise cu o aşchie de lemn pentru a permite aerului să pătrundă nestingherit.

– Stai blând, îi spuse.

David Oh tremura tot. Avea părul năclăit de sânge şi sudoare, lipit de craniu. Se îneca şi plângea în acelaşi timp. Jake îi ridică uşor capul, în timp ce Bliss se duse după ajutor. Se întoarse peste o clipă, spunându-i că o salvare e pe drum.

– David, încercă să-l ridice, dar acesta ţipă atât de jalnic, că Jake îl lăsă în pace. David, şopti el.

Ochii lui David Oh erau înceţoşaţi, pupila neagră devenise aproape lichidă. Capetele lor aproape se atingeau. Jake îl strânse pe bărbatul mai tânăr în braţe. Acesta încerca să-şi drămuiască forţele.

– Ascultă… vocea i se curma şi pleoapele i se închiseră. Cu un efort uriaş se uită la Jake. Beridien, Donovan, Wunderman. Unul dintre ei ştie… unul dintre ei mi-a copt-o….şi lui Stallings… Pleoapele clipiră din nou, apoi când se deschiseră, pupilele îi erau dilatate de durere. Vorbea extrem de greu. Gustul de sânge şi fiere din gură îl înnebunea. Gâtul i se umplea.

– Mi-ai lipsit, Jake… Nimeni să vorbesc… Să pleci aşa fără să-mi spui… nimic. Credeam că ai mai multă încredere în mine.

– Nu era vorba de încredere, David. A fost o treabă personală, pe care numai eu trebuia s-o rezolv.

– Aşa cum s-a întâmplat… la râul Sumchun.

Tăcu o clipă, respiraţia venindu-i în puseuri inegale şi greoaie.

Sângele îi izbucni din colţul gurii.

– Îmi pare rău. Parcă mă umplu. Începu să plângă. Îmi pare rău, Jake. Orice s-ar fi întâmplat cu tine acolo… Aş vrea să nu se fi întâmplat. Eşti prietenul meu. Prietenul meu…

Musculatura îi era cuprinsă de paralizie. Deodată, începu. Jake mai văzuse asta.

– *A mi tuo fo!* Pumnii strânşi vârându-se în carnea lui Jake. O, Buddha!

Ochii i se lărgiră şi Jake zări sfârşitul durerii, muchia morţii apropiindu-se.

– David…

– *Huo yan.* Adu-ţi aminte de „ochiul mişcător”, Jake!

În moarte nu mai exista durere. Era singurul sentiment pe care Jake îl surprinse în dispariţia lui David Oh.

Ţinând trupul fără viaţă, gândurile îi zburau departe de revelaţiile făcute de David Oh. El se ocupase de ultimele faze ale antrenamentului lui David Oh. Îi fusese mentor timp de şapte ani. Îl protejase de vâltorile periculoase ale manevrelor politice din Quarry. Jake fusese conştient de toate astea, dar în acei ani nu apucaseră să vorbească despre aşa ceva. Iar acum nu mai puteau.

Era cumplit să ştie că acest om a murit înstrăinat de el. Ecuaţia era incompletă, de nerezolvat. Ca şi cu Mariana, aproape la fel.

O, David, se gândi acum Jake, mi-ai lipsit. O să-mi lipseşti mereu. Ai fost ca un frate. Pentru că erai cel mai apropiat, te-am rănit cel mai des. Ca pe Mariana. Din cauza râului Sumchun, ai dreptate. Acolo am început să mor. Moartea Marianei, a *dantai*-ului[39], acum a ta. Unul câte unul, până când am ajuns să văd mai mulţi morţi decât vii.

O simţi pe Bliss mişcându-se prin preajmă. Chiar şi acum când îl atingea, pielea ei îi transmitea un foc, accelerându-i pulsul.

Jake putea şi avea să-şi petreacă restul nopţii jelindu-l pe David Oh. Se întrebă dacă era un gest inutil din partea lui. Bocitul trebuia – în ceea ce-i privea pe cei în viaţă – să aducă sfârşitul definitiv al unei legături. Tot ce ar fi fost cazul să-i spună lui David rămăsese nespus. Îşi nedreptăţise prietenul, aşa cum o nedreptăţise pe Mariana şi pe Ting. Da, aşa stăteau lucrurile, dacă se gândea brutal de sincer. Acum era prea târziu. Relaţia lor avea să rămână incompletă pe vecie.

Se scufundă în tăcere.

– Cred că ar fi bine să plecăm, spuse Bliss. Vine controlorul.

Cuvintele ei rapide îi readuseră la realitate. Într-o clipă mintea îi răsună de ultimele cuvinte ale lui David Oh. „Adu-ţi aminte de *huo yan.”* De ochiul mişcător de la *wei qi.* Ce vruse se să spună?

---

[39] *dantai* – în chineză – grup de indivizi atât de strâns legaţi, încât ajung să-şi formeze o conştiinţă comună.

Şi unde era materialul pe care David Oh îl descoperise la Quarry? Nu era la el şi după ce-l căută repede pe chinez, se convinse că nici acesta nu-l poseda. Nu-l mira. David fusese un agent mult prea bun pentru a veni la o întâlnire cu un material de o asemenea importanţă asupra lui.

– Hai, hai!

Bliss îl luă de mână, trăgându-l în sus. Gonind afară din vagon, îl lovi un alt gând cumplit. Acum, dacă agenţia Quarry îl găsise şi pedepsise pe David Oh, era clar că următoarea ţintă avea să fie el.

Vara 1937 – primăvara 1947
Shanghai/ Hong Kong/ China Centrală/ Shanghai/ Munţii Japoniei

Timp de nouăzeci de ani în cap, *tai panii* străini guvernaseră Shanghai-ul. Acum străzile pline de moloz şi cadavre căzuseră pradă şobolanilor şi jigodiilor. *Tai panii* care în anii ce trecuseră se îmbogăţiseră din ceai, opiu, mătase, marinărit, cauciuc, investiţii imobiliare şi în argint, în funcţie de perioadă, se retrăseseră spre mansardele lor, din clădirile albe ale Bund-ului Cheiului. Cu binoclul în mână, urmăreau de acolo cum este distrus oraşul.

Ca şi în 1932, japonezii veneau în marş. Generalisimul Chiang – care avusese atunci atâta succes în apărarea străzilor întortocheate şi aleilor înguste ale Shanghaiului, cu puzderia lui de poduri şi canale în stare să zăpăcească până şi pe cei mai vechi rezidenţi –, se decisese acum să opună rezistenţă în oraş, mai degrabă decât să ţină piept invadatorilor din câmpiile Kaoliang din nord. În plus, ştia că Shanghai-ul va intra din nou în atenţia lumii.

Desigur că *tai panii* făcuseră tot ce le stătea în putinţă pentru a-i împiedica pe chinezi să lupte cu japonezii, ştiind că un război ar distruge Shanghai-ul – şi viitorul lor – pe veci. Totuşi, în acele zile sumbre, de război, *tai panii* îşi pierduseră aproape toată puterea. Uitaseră încă o dată că se află pe teritoriu străin. Iluzia pe care le-o oferea existenţa coloniei internaţionale le sporise aroganţa. De data asta chinezii îi ignorau complet.

Nave militare japoneze şi britanice stăteau ancorate în importantul port. Zece mii de trupe chineze, alese special de însuşi Chiang, săpaseră baricade prin tot oraşul, întinzând sârmă ghimpată. Douăzeci şi unu de nave de război japoneze îşi începură cursa pe Huang Pu, în timp ce armata terestră echipată în albastru mărşăluia.

La 13 august se traseră primele focuri de pe podul Yokohama, în punctul nordic al Coloniei.

Se întâmpla că armata chineză poseda bombardiere Northrop, construite de americani. Aveau piloţi tineri, fără experienţă şi cu temperamente vulcanice. Timp de mai multe ore încercară în repetate rânduri să distrugă fabrici şi magazine japoneze. Eşuând, îşi întoarseră atenţia către imensul vas de război Izumo, ancorat în Huang Pu. Bombe explodară în fluviu, de-a lungul cheiurilor, distrugând multe depozite. Vasul amiral al forţelor navale japoneze scăpă neatins.

Scrâşnind din dinţi de nemulţumire, piloţii îşi întoarseră avioanele, şi lăsându-se mai, jos, zburară deasupra Bund-ului. *Tai panii* îmbrăcaţi impecabil, cu binoclurile la ochi, rămaseră muţi de uimire văzând bombe abătându-se asupra celei mai importante artere ale Coloniei, intersecţia Cheiului cu Nankin Road.

Primele căzură prin acoperişul Hotelului Palace, plin de oaspeţi

străini şi chinezi. Cea de-a doua detonă chiar în strada de la ieşirea hotelului Cathay. Prăpădul era cumplit. Drumurile gemeau de oameni. Majoritatea celor din zonă nici nu-şi dădea seama ce se întâmplase. Alţii, loviţi de moloz sau prinşi de flăcările izvorâte din epicentrul loviturilor, se împiedicau, urlând de durere şi groază. Copii ce mâncau îngheţată fură rupţi în bucăţi, femei tinere fură azvârlite prin ferestre sau îngropate sub dărâmături. 729 de oameni au murit în total, şi alţi 861 au fost serios răniţi. Totul în decursul a numai nouăzeci de secunde.

Athena şi Jake, ascunşi în siguranţă, departe de locul măcelului teribil, simţiră suflul bombelor. La început, Athena crezuse că este vorba de un cutremur. Mintea nu-i făcea legătura cu zgomotul auzit pe deasupra capetelor.

Din noaptea acestui eveniment, amanta lui Zilin nu mai era aceeaşi femeie. Oripilată de ce a fost în stare să facă unei alte fiinţe omeneşti, îl luase pe Jake şi se retrăsese în biroul lui Zilin din spatele casei. Aşteptându-l, avusese suficient timp pentru a medita asupra acţiunilor şi a emoţiilor ei, contradictorii.

Era prima oară când observase cum teama intensă se poate transforma în ură. Expresia propriei sale agresivităţi o înfricoşa.

Mama hawaiană a Athenei fusese incapabilă de ură, ca şi de răutate. Pur şi simplu nu-i sta în fire. Athena crezuse întotdeauna că seamănă cu ea în privinţa asta. Până acum. Maică-sa nu ar fi putut face ce-i făcuse ea amantei lui Zilin, indiferent de provocare.

Dar cum poţi şti asta, se întrebase Athena de nenumărate ori. Familia mamei mele nu a fost niciodată ameninţată.

Niciodată nu se simţise atât de singură şi înspăimântată ca în acea noapte lungă. Armele distrugerii se apropiau de Shanghai. Oraşul aglomerat fusese dintotdeauna centrul comerţului chinez, reprezentând unul dintre cele mai bogate oraşe ale lumii. Ani în şir adunase cea mai mare concentrare de argint şi de aur de pe pământ. Cu siguranţă că prin acest port trecea şi cea mai mare cantitate de opiu. China era săracă; aşa fusese mereu. Dar Shanghai-ul fusese întotdeauna bogat.

Până acum această avuţie îi oferise protecţie, ca şi când oraşul ar fi fost scutit de orice fel de rău, şi deasupra legii. Războiul din 1932 fusese considerat, cel puţin de către comunitatea vestică, o aberaţie măruntă care nu mai putea avea loc nicicând.

Şi totuşi, acum, căderea Shanghai-ului era aproape sigură. Japonezii se găseau la porţile oraşului, iar China, permanent divizată, părea neputincioasă. În contrast cu invadatorii extrem de milităroşi şi foarte disciplinaţi, chinezii erau superficiali, prost antrenaţi şi – prin tacticienii germani ai lui Chang – prost sfătuiţi.

Shanghai-ul fusese un oraş esenţialmente profitabil de acum

nouăzeci de ani, din ziua când nava de război Nemesis, venise în susul Huang Pu-ului pentru a arunca în aer forturile Wusong, nimicind ultima linie de apărare chineză în faţa diavolilor străini. Graţie însă importanţei sale internaţionale şi sumei – un miliard de taeli de argint – de monedă străină investită, oraşul fusese unul neobişnuit de stabil.

Acum războiul punea capăt acestei stări de lucruri. Zilele de glorie ale Shanghai-ului se năruiau precum scrumul într-o scrumieră. Mirosul de explozibil şi sânge plutea peste tot, ca un giulgiu. Praful din zidărie, purtat de vânturile calde de vară, făcea aerul înecăcios şi uscat. Cadavre zăceau pe străzi şi alei în timp ce şobolanii şi câinii se îmbuibau. Molimele făceau ravagii.

Athena aşteptase ore în şir ca Zilin să se întoarcă acasă. De câte ori nu repetase discursul de penitenţă plănuit pentru calmarea lui şi salvarea ei...

Dar el nu venea. Servitorii, îngroziţi de apropierea liniei frontului şi de zvonurile înfrângerii iminente a oraşului, nu se mai întoarseră nici ei. Inima imensei case continua să bată, dar Athena era deja surdă la pulsul ei.

În lumina palidă a dimineţii cenuşii, chiar şi Sheng Li dispăruse. Prostită, Athena văzu petele de sânge de pe podea, ce compromiseseră definitiv covoarele scumpe ale soţului ei, tatuându-le cu pete de neşters. Vătraiul de fier zăcea unde îi scăpase din mână, cu vârful decolorat. Văzându-l, imploră pronia cerească şi se cutremură. Cu mâna peste gură se repezi la baie, vomitând în chiuveta de porţelan alb.

Următoarele zece minute le petrecu stropindu-şi faţa cu apă rece, cu degetele tremurânde. Se întoarse în biroul lui Zilin şi îl găsi pe Jake jucându-se chiar pe birou. Ţinea în mâini un plic rigid, mare. Se uită la ea şi-şi vârî un colţ în gură, începând să-l morfolească cu gingiile fără dinţi.

Când i-l luă din gură, cu blândeţe, copilul începu să plângă. Athena îl ridică în braţe, îl sărută pe creştet şi-l lipi de ea. Suci plicul şi văzu că îi era adresat, cu caligrafia englezească atât de îngrijită a lui Zilin. Începu şi ea să plângă, ştiind că ţinea în mână confirmarea a ceea ce bănuise în nopţile ei de groază: bărbatul nu i se mai întorcea.

Îi tremurau mâinile atât de tare că se tăie încercând să desfacă plicul în care găsi o notiţă de trei rânduri, indicându-i ascunzătoarea lui Zilin. Ultimul rând conţinea combinaţia cifrului.

Îl lăsă pe Jake jos, să se târască de-a buşilea pe sub birou, locul lui preferat, şi ea se aplecă şi deschise un dulăpior lăcuit. În spatele unor uşi false descoperi safe-ul şi, formând cifrul, îl deschise. Înăuntru stăteau cincizeci de taeli de aur, o sută de uncii de argint şi un mic pacheţel învelit în mătase.

Acesta din urmă reprezenta moştenirea lui Jake. Desfăcu mătasea,

rămânând în palmă cu o bucată de jad de culoarea levănţicăi. Părea a fi un fragment dintr-un animal sculptat, deşi nu văzuse vreodată o astfel de creatură.

„Acest *fu,* scria într-o notiţă alăturată, este dreptul prin naştere al fiului meu şi trebuie să-l însoţească orice i s-ar întâmpla. În viitor, când va deveni major, s-ar putea să aibă ocazia să-l folosească. Athena mea, dacă o va face înseamnă că eu voi fi reuşit în ceea ce mi-am propus. Te iubesc dar, din păcate, iubesc China şi mai mult. Poate că vei înţelege asta. Nu acum, cred, dar mai târziu. Inimile rănite se vindecă în timp."

Era semnată cu cerneală roşie de Zilin.

În cea din urmă frază însă se înşela. Nimic nu putea vindeca inima rănită a Athenei. Zilin fusese viaţa ei. Dacă n-ar fi fost el, ar fi părăsit China, fascinată de aceasta dar în acelaşi timp dornică să o contemple de departe, dintr-un loc sigur.

Acum se găsea blocată de război. Japonezii asediau oraşul. Fusese aici în 1932 când atrocităţile lor o uluiseră. Atât de disciplinaţi şi controlaţi în viaţa de zi cu zi, presiunea războiului trezea în toţi soldaţii japonezi animalul ce zace în fiecare om. Ştia că masacrele acelea oribile, fără raţiune, vor începe din nou. Nu se mai gândea la ea, ci la copil.

De două luni de zile păstra singura avere care-i amintea de plecarea lui Zilin. Se izolase mult, aventurându-se afară din casă numai până pe strada Molière, pentru a cumpăra de mâncare, sau haine. Peste tot începuse evacuarea oraşului. Familiile *tai pan*-ilor vestici fuseseră trimise la loc sigur, în timp ce bărbaţii rămăseseră, ştiind că distrugătorul britanic Duncan cu trupele lui, îi aştepta la Clubul Shanghai.

În sanctuarul prost luminat, cu lambriuri de lemn, de la numărul 3 pe Chei, departe ca atmosferă măcar, dacă nu şi ca distanţă fizică, de baricadele cu saci de nisip unde se împuşcau, se înjunghiau sau ciomăgeau japonezi şi chinezi, *tai panii* discutau despre sfârşitul lumii. Al lumii lor. Nu le păsa cine câştiga acest război stupid. Dacă vor învinge japonezii, vor încerca să-i măcelărească, iar dacă prin vreun miracol vor câştiga chinezii, Chang avea să-i arunce în mare. În orice caz, epoca lor în acest teritoriu străin luase sfârşit. Ceea ce nu-i împiedica însă să ridice pahare strălucitoare şi să toasteze cu whisky sau brandy, terminarea unei ere.

Viaţa Athenei deveni mizerabilă. În timpul zilei îşi drămuia forţele, încercând să-l distreze pe Jake. Noaptea zăcea întinsă în semi-întunericul în care focuri dese scăpărau. Mirosul de fum nu-i mai părăsea nările, iar zgomotul împuşcăturilor părea un gen de litanie monotonă.

Într-o zi Athena îl luă pe Jake la cumpărături. Avea două posibilităţi:

să-l lase singur acasă, sau să-l poarte cu ea. O alesese pe cea mai bună. Plecă în miezul zilei, căci la acea oră oraşul răvăşit era mai plin de cumpărători în Nanking. Tocmai ieşise din prăvălia Sincere şi se îndrepta spre magazinul general Wing On, când urechile îi prinseră un bâzâit ciudat.

Era acelaşi zgomot ce o bântuia în nopţile fără somn, pline de sudoarea fricii şi fierbinţelii. Instinctiv, înţelese despre ce era vorba înaintea celorlalţi. Îl scoase din stradă pe Jake şi ţinându-l strâns la piept, alergă printre nenumăratele ricşe şi cărucioare. Dar se împiedica la fiecare nou pas, iar mai târziu, când îşi amintea aceste scene, avea să se simtă la fel, prinsă într-un vis.

Timpul deveni parcă elastic. Încercă să-şi croiască drum. Se lovi de marginea prăfuită a unei maşini. Oamenii ţipau la ea, aruncându-i epitete chinezeşti. Îşi simţea picioarele înglodate în noroi, muşchii goliţi de energie. În tot acest timp, teribilul bâzâit metalic o zgândărea din ce în ce mai tare, până îi cotropi întreg creierul. Moartea pândea pe aproape.

Athena începu să urle de spaimă. „Copilaşul meu”, se gândi ea. „O, Dumnezeule, salvează-mi măcar copilaşul!”

Umbra uriaşă a avionului acoperi cerul gălbui în acelaşi moment cu desprinderea bombei. Athena îşi amintea acea clipă a morţii, când tot pământul părea că încetase să respire.

Apoi lumea se nărui. Magazinul Sincere se dezintegră, transformându-se într-un infern fumegând. Athena auzi răcnetele trecătorilor ca pe un cor al damnaţilor. Pământul se deschise la picioarele ei şi fu zvârlită într-o parte de teribila izbitură a exploziei. Întreg zidul către care fusese aruncată era stacojiu. Sânge şi bucăţi de materie roz se scurgeau de pe cărămizi, ca şi când toată carnea oamenilor din jur fusese instantaneu lichefiată.

Athena se făcu ghem în jurul lui Jake, cu un umăr şi un genunchi lipite dureros de zidul umed. Duhoarea de sânge şi fecale o înăbuşea. Părea aproape o prezenţă fizică, un spectru îngrozitor bântuind oraşul.

Jake începu să ţipe, înecat de fum, iar Athena, instinctiv îi puse mâna pe creştetul capului, şoptindu-i ceva la ureche.

Atunci peretele magazinului Wing On, lângă care fusese zvârlită, începu să se surpe. Athena auzi zgomotul deasupra capului, dar nu-şi dădea bine seama ce este. Instinctul îi spunea să se ridice şi să fugă, dar îndepărtă teama şi rămase pe loc. Dacă s-ar fi mişcat, ea şi Jake ar fi fost îngropaţi sub zid.

Athena simţi cărămidăria prăvălindu-se, ca şi când cerul însuşi s-ar fi prăbuşit. Un uruit teribil dezbină bârnele şi, rămas fără sprijin, zidul se curbă în afară ca un arc.

Cei ce se găseau încă pe stradă, înghesuiţi şi în devălmăşie, încercând să se îndepărteze de magazinul Sincere, fură prinşi

dedesubtul dărâmăturilor. O avalanşă de cărămizi, lemn spintecat şi sticlă spartă se abătu asupra lor cu o rapiditate fatală. Nu avură nici măcar timp să înţeleagă ce se întâmplă.

Poziţia ghemuită a Athenei la baza zidului era cea mai bună posibil. Nu împărtăşi soarta sutelor de victime ce muriseră din cauza unor gâturi rupte, trahee zdrobite, piepturi strivite şi fracturi multiple ce le făcuseră bucăţi arterele, nervii, diversele organe.

O cărămidă rătăcită o lovi zdravăn în tâmplă, lăsându-i o rană lungă şi adâncă, de la rădăcina părului în jos, până la ochiul drept.

Sângele începu să i se scurgă pe faţă, îngrozindu-l pe Jake. La început fu atât de ameţită încât nu înţelese că este vorba de propriul sânge şi nu de lichidul mizerabil ce se prelinsese pe perete cu câteva clipe înainte ca acesta să se năruie.

– Ce? spuse ea. Ce e?

Îi venea greu să gândească. Timp de mai multe minute nu ştiu unde se află. Părea că respiră prin apă. În cele din urmă, echipe de salvare, scormonind printre mormanele de moloz, dădură de ea. Doi oameni o traseră încet afară din lăcaşul micuţ în care zăcea. Nici atunci nu voi să-l lase din mână pe Jake pentru a fi cercetat dacă nu e rănit.

O duseră la un spital unde i se curăţă rana, apoi îi fu cusută şi bandajată. Doctorii extenuaţi o rugară să rămână în preajmă peste noapte, pentru a vedea dacă nu sunt urme de contuzii. Nu într-un salon – de fapt, toate erau arhipline cu oameni grav răniţi – ci pe culoar unde pacienţi bandajaţi se fâţâiau ameţiţi şi nesiguri.

Athena scăpă din acest azil de nebuni, ţinându-l pe Jake sprijinit de un şold, sigură fiind că băiatul nu trebuia ţinut într-un asemenea mediu mai mult decât strictul necesar.

Cărămida lăsase mai multe urme asupra ei decât rana bandajată. În jurul acesteia, carnea se făcuse albastru negricioasă, umflându-se şi făcându-i partea dreaptă a feţei de nerecunoscut. Jake era înspăimântat şi nimic din ce făcea Athena nu reuşea să-l calmeze.

Nu-i dădea voie să-l ţină sau să-i cânte, lucru pe care-l adorase întotdeauna. Ca şi când cineva, care pretindea că e mama lui, s-ar fi strecurat în casă cu el. Athena nu-şi dădea seama că umflătura îi afecta coardele vocale. Până şi vocea i se transformase într-o răguşeală.

Noaptea îşi ţinea capul umflat în palme, numărând secundele după pulsaţiile acestuia. Singurul sunet pe care-l putea distinge atunci era fuga propriului sânge prin vene şi artere. Scufundată în maşinăria propriului trup, lumea îi devenea, pe nesimţite, foarte îndepărtată.

Uneori în timpul zilei nu îşi amintea de nimic. Se trezea în picioare, holbându-se la Jake sau afară pe fereastra prăfuită. Era o tabula rasa. Prin cap nu-i trecea nici un gând, nici o emoţie. Apoi, ca şi când apăsa

pe un comutator, întreaga viaţă îi năvălea în faţa ochilor, cu amintiri, gânduri raţionale, sentimente. Potopul era prea mare pentru a fi absorbit dintr-odată. Atunci plângea necontrolat mai multe ore în şir.

Jake, călare pe biroul tatălui său, ca şi când ar fi fost un uriaş armăsar imaginar, o privea în tăcere. Nu mai era speriat de ea. Pe măsură ce umflăturile cedau, văzu că, în fond, asta era mama lui. Dar într-un fel, legătura emoţională ce-i unise până în clipa când zidul de la Wing On se prăbuşise în preajma lor, se dusese. O urmărea cu aceeaşi curiozitate aprinsă dar rece, cu care îi observa pe toţi atunci când mergeau în oraş, întrebându-se cine era ea.

Într-o noapte, Athena se trezi şi se ridică în şezut. Avu senzaţia că până atunci fusese trează, abia acum cufundându-se în somn. Dormitorul părea invadat de ceva ciudat, etern. Era Lună Plină şi, spre deosebire de săptămâna trecută, cerul strălucea limpede.

Văzu că se uită la fereastra de vizavi de pat. Nu prin ea, ci la ea. O rază de Lună argintie străpungea întunericul, clipocind pe podea, luminând covoraşul de la picioarele ei. Lumina ei monocromă crea noi culori din cele vechi. Raza îi dansa în faţa ochilor, ca şi când n-ar fi fost materie vizuală ci auditivă. Parcă i-ar fi cântat un cântec cunoscut ce-i aduse lacrimi în ochi. Ce să fie?

Ca în transă, Athena se dădu jos din pat şi cu picioarele goale lipăi prin cameră. Se opri la fereastră. Puse o mână, încet, pe pervazul argintat de raze.

Cu aceeaşi prudenţă ridică ochii, urmărind cu privirea mănunchiul ce venea de sus. Zări discul strălucitor al Lunii. Cerul în jurul ei era de-a dreptul străveziu.

Ţipă tare când prima viziune o izbi cu puterea unei lovituri fizice. Se clătină, căzând pe spate în lumina Lunii, în timp ce în minte retrăia distrugerea Nanking-ului din momentul în care auzise prima oară avionul şi până când zidul se prăvălise lângă ea.

Când îşi reveni, stătea imobilă în bătaia Lunii. Cântecul acesteia îi răsuna atât de tare în urechi, încât acoperea totul. Este un imn, îşi zise. Luna înalţa un imn.

Era acelaşi imn pe care fratele ei, Michael, obişnuia să-l intoneze acasă când se întorcea de la seminar. Ea îl lua în bătaie de joc, dispărând cu bună ştiinţă din casă duminicile, astfel ca mama să nu o roage să se ducă la biserică împreună cu el. Pe vremea aceea ura religia. Nu înţelegea această chemare.

Din toate locurile de pe lume, tocmai în China i se arătase cât de puternică este aceasta. Înţelesese că tocmai credinţa îl făcuse pe Michael fericit, rezistent la toate suferinţele de pe continentul vast şi necunoscut.

În cele din urmă Athena pricepu de ce nu voise să părăsească Shanghai-ul atunci când începuse evacuarea. Viziunea îi arătase

răspunsul. Destinul ei era aici şi consta în a-i ajuta pe cei bolnavi, pe cei săraci, pe cei răniţi. Pentru îngrijirea rănilor existau doctorii, dar cineva trebuia să le arate lumina divină şi să le aline suferinţa interioară.

În euforia ei, Athena crezu că poate cuprinde măreţul plan al lui Dumnezeu. Moartea lui Michael trebuia să aibă un sens. Era convinsă. Exemplul lui deveni clar. Prin ea, spiritul lui Michael avea să dăinuie în iubita sa Chină.

Căldura razelor de Lună pe care abia o simţise până acum, o năpădi. Durerea tulburătoare cu care trăise din noaptea în care o înfierase pe Sheng Li, dispăruse.

Păcătuise şi-şi plătise vina, iar acum putea să se răscumpere urmând chemarea fratelui său. De-acum lumea îi aparţinea. Nu mai era singură, fără căpătâi, temătoare. Mărturisirea ei de credinţă vindecase toate acele suferinţe, absolvind-o de culpă. Nu se mai simţea copleşită de remuşcare şi groază. Fusese curăţată de ură.

În următoarele trei luni, Athena luă drumul străzilor, la fel cum înainte se ascunsese, îngrozită în spaţiul casei construite de soţul ei. Predica Evanghelia tămăduirii oricui voia s-o asculte şi chiar celor care se fereau.

Avea multă treabă. Shanghai-ul se transformase într-o cochilie găunoasă, vibrând zilnic de zgomotul tunurilor şi armelor mai mici. Noaptea, bombe măturau norii coborâţi înainte de a irupe în explozii bubuitoare în toată Colonia. Pe timp de zi, japonezii trimiteau tot mai multe întăriri. Încetul cu încetul, forţele brave, dar inferioare, ale lui Chiang erau împinse înapoi prin molozul a ceea ce fusese odată cel mai mare oraş al continentului.

Mizerie, boli. Athena îşi amintea de Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului, aduşi la viaţă de război. Cerul mocnea cenuşiu, iar clădirile odată albe ca zăpada de pe chei, zăceau împânzite de cenuşă şi sânge.

Shanghai-ul era un cadavru, la fel de zdrobit şi însângerat ca şi numeroşii săi locuitori răniţi. Adesea, Athena traversa Suqiao Creek spre sud, pentru a îngriji chinezi. Mulţi mureau, încet sau repede. Athena încerca să-i reconforteze pe toţi. Erau surprinşi auzind-o vorbind cantoneza. Alţii, pur şi simplu o ignorau, părându-li-se imposibil ca un „diavol străin” să se poată exprima atât de fluent în limba lor. Nici unul însă nu rămânea imun la îngrijirile ei.

Lovea în câinii insistenţi şi în şobolanii ce colcăiau prin această parte a Shanghai-ului, ca şi când ar fi fost pe proprietatea ei. Jake se obişnui să ia cu el o bucată de lemn cu care să-i piseze chiseliţă.

Toamna se stingea încet, la fel ca şi oraşul. Se apropia iarna şi odată cu ea şi sfârşitul apărării generalissimului. În noiembrie, Chiang porunci trupelor sale să părăsească poziţiile deţinute de atâta amar

de vreme. Se retraseră iute, iar japonezii îşi începură marşul triumfător asupra Shanghai-ului. O armată de nouăzeci de mii avansa de-a lungul fluviului Yang-tzi urmărindu-i pe chinezii în retragere. Intrară în oraşul ce părea că nici nu mai respiră. Fumul se ridica în sus din jarul întins peste tot. O tăcere sinistră cuprinsese tot locul, acum că bateriile de tunuri tăcuseră după luni de bombardamente.

Porţiuni întinse ale oraşului fuseseră literalmente devastate. Străzi întregi încetaseră să mai existe. Mii de case şi fabrici fuseseră rase de pe suprafaţa pământului. Cadavre zăceau în mormane, putrezind acolo unde fuseseră aruncate de explozii.

Şase mii de japonezi mărşăluiau ca la paradă, în uniforme, de pe Brenan Road până la Garden Bridge. Toţi purtau măşti sanitare pentru a se feri de mirosul pestilenţial. Din ordinul noului comandant al garnizoanei, soldaţi cu megafoane îi chemară pe cei în viaţă să le dea învingătorilor un semn adecvat de respect, „aplecându-se uşor şi urându-le bună-dimineaţa”.

Athena, cu Jake lângă ea, urmări scena şi suferi cumplit văzându-şi chinezii înclinându-se, murmurând în faţa acestei hoarde. Auzi fantomele a miliarde de străbuni chinezi gemând înspăimântate şi oripilate. Într-o clipă se prăbuşi la picioarele lui Jake.

Jake nu-şi văzuse niciodată mama atât de palidă. Mirosea ciudat. Nu avea chef să se apropie de ea. Se uită în tăcere cum un bărbat şi o femeie ce stăteau în mulţimea de spectatori, mai la margine, îşi croiră drum către mama lui, prăbuşită. Îi observă aplecându-se asupra ei. Bărbatul, care părea foarte bătrân, îi luă încheietura mâinii. Buzele i se mişcară într-un ritm ciudat. Poate că îşi cânta ceva, dar Jake nu credea că momentul cere aşa ceva.

– Hai, îi spuse acesta femeii, s-o ducem acasă.

O ridică pe Athena în braţele sale vânjoase. Femeia îi întinse mâna lui Jake, iar acesta o apucă strâns. Era cald. Porni alături de ea. Femeia mirosea bine. Îi plăcea.

Ajunşi în casă Jake auzi zgomotele puternice pe care le făcea mama lui. Stătea întinsă pe un pat. Avea faţa lucioasă şi tensionată. Pieptul i se ridica spastic. Femeia îşi făcea de treabă pe lângă ea, punându-i o cârpă udă pe frunte. Încercă apoi să-i dea ceva de mâncare Athenei dintr-un castronaş. Lichidul i se prelinse pe bărbie şi piept, udându-i hainele.

Bărbatul, care purta o stea ciudată în şase colţuri în jurul gâtului, îşi puse mâinile imense pe umerii lui Jake, întorcându-l spre el.

– Ţi-e foame?

Avea un accent straniu, care-l făcu pe copil să chicotească. Jake dădu din cap.

Noaptea, îl treziră blând, cu cuvinte şoptite.

– Vrea să te vadă mama, îi spuse femeia.

Mirosea dulce. Jake o luă de mână şi merse cu ea.

Athena duhnea şi mai groaznic. Îşi încreţi nasul, încercând să nu respire. Ceea ce-l făcu să se înece după treizeci de secunde, iar femeia îl strânse de mână.

Văzu cum sudoarea se prelinge pe faţa mamei. De ce îi era aşa de cald? Oare oamenii ăştia nu aveau un prosop s-o şteargă? Ochii mamei se deschiseră deodată. În lumina lămpii ţinute de bărbat, Jake îi văzu ochii, cu aceeaşi culoare clară şi pură dintotdeauna.

În acest moment legătura lor se înfiripă din nou, şi băiatul se aruncă la pieptul ei răvăşit, convins că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Simţi mâinile femeii trăgându-l înapoi, ţinându-l, mângâindu-l pe cap, aşa cum făcea şi Athena altă dată.

– Jake, se auzi o şoaptă răguşită.

Îşi auzise numele, dar nu recunoştea vocea.

– Mamă!

Athena plângea. Mâinile ei subţiri căutară sub rochie, nereuşind să-şi continue mişcarea. Se uită când la Jake, când la femeie.

– Te rog, murmură ea şi trase la o parte rochia.

Femeia văzu din nou o pungă legată de gâtul ei cu un şnur de piele.

– Dă-i-o băiatului, spuse Athena cu dificultate. Te rog.

Femeia dădu drumul mâinii lui Jake şi aplecându-se spre Athena scoase punguţa. Îi desfăcu baierele şi apucă nişte hârtii. Goli punga apoi în mâinile lui Jake, în care se rostogoli o bucată de jad de culoarea levănţică.

– Ai grijă să o ţină întotdeauna asupra lui, spuse Athena.

Apoi oftă adânc.

Jake se uită la faţa albă a mamei lui. Într-o clipă lumina se îndepărtă, lăsându-i figura în întuneric.

Auzi vocea bărbatului mormăind.

– E timpul să plecăm. Mergem la prietenii noştri din Hong Kong.

Pe întuneric, Jake simţi că femeia era de acord. Se întinse şi-i luă mâna în a lui.

Drumul către Mao trecea pe la Hu Hanmin. Zilin ştiuse asta din momentul în care părăsise Shanghai-ul tăind peste câmpurile mizerului Hunan unde, îi spuseseră informatorii săi, Mao se reîntorsese, după treisprezece ani, pentru a-şi încheia procesul de câştigare de partea sa a provinciilor centrale bine populate.

Zilin ştia că nu putea pur şi simplu să-i expună lui Mao ideile sale. De fapt, în momentul acesta n-avea nici un chef să se lase cunoscut de liderul comunist în ascensiune. Voia întâi să se infiltreze în organizaţia lui Mao, iar apoi, odată bine fixat, să înceapă să-şi răspândească ideile pe îndelete.

Era extrem de important deci ca Zilin să i se prezinte lui Hu drept un comunist zelos. Dacă nu putea face asta, Zilin ştia că nu existau speranţe să-şi continue planul său de perspectivă. Nu era prea încântat să se folosească de cineva care-i fusese prieten odinioară, dar îşi aminti că făcuse mult mai mult rău unora pe care-i iubea mai tare decât pe Hu.

Ar fi putut veni cu bani – ceva de care Mao avea o nevoie disperată. Dar asta, înţelesese instinctiv, ar fi fost o greşeală grosolană. În primul rând, ar fi atras atenţia asupra lui. În al doilea rând l-ar fi făcut suspect. Nu dorea să i se studieze trecutul, căci trăise prea mult timp ca un capitalist.

Ce aveau în comun Hu şi Mao – ceea ce-i unise de la început – era dragostea pentru filosofie. Zilin pricepu că putea să-l abordeze în acelaşi fel, folosind un alt unghi.

Mao, desigur că se consulta cu Sun Tzu, mai bine zis cu „Arta Războiului", scrisă de el atunci când îşi purta permanenta luptă de guerilă împotriva lui Chiang. În cazul lui Hu, prima Lao Tze, un filozof ale cărui opere Zilin le studiase pe larg, dar care-l dezamăgise în cele din urmă.

În primul rând, gândirea lui Lao Tze era prea plină de formule. De mult, Zilin remarcase că acestea, împreună cu învăţatul pe dinafară, ghilotinează gândirea creatoare, constituind una din cauzele dezacordului său faţă de comunism. Dogma era foarte potrivită pentru a înlocui anarhia, dar ca structură de lungă durată nu reprezenta o soluţie.

Îl găsi pe Hu cu dificultate. Era pe câmp, lucrând cot la cot cu ţăranii. Părea mai în vârstă, iar faţa-i latră arăta mai cenuşie. Îi apăruseră riduri, ca şi când fiecare zi lângă Mao îl marcase cu asprul cuţit al unui muncitor.

– Ah, Shi Zilin, exclamă Hu când îşi recunoscu prietenul de demult, ascuns sub nişte haine simple şi prăfuite. Deci, până la urmă ai venit.

– „Să fii orfan, singur şi nevrednic, este ceea ce le repugnă oamenilor cel mai mult", cită el din Lao Tze.

Hu îşi şterse sudoarea de pe frunte. Mirosea a muncă grea. I se îngustară ochii.

– Te-a zdrobit războiul din Shanghai? De-asta ai apărut aici?

– M-am descotorosit de toate posesiunile mai demult. I-am rugat pe fraţii mei să vină cu mine, dar ei au alte concepţii filozofice. N-au fost însuraţi cu Mai, n-au fost împreună cu Sun Zhongshan şi nu i-au sorbit credinţa... Uneori este mai profitabil când ţi se iau unele lucruri, concluzionă el, citând din nou.

– În cazul acesta, zâmbi Hu, prudent... După care ridică o unealtă de câmp şi i-o întinse lui Zilin. Când vei face bătături, poate că voi începe şi eu să înţeleg.

La cinci luni după ce Zilin intrase în tabăra lui Mao fură pradă primului atac serios din partea generalissimului Chiang şi a trupelor lui. Până atunci, îşi închipui Zilin, Chiang fusese prea ocupat, lingându-şi rănile după dezastrul de la Shanghai – despre care primiseră veşti foarte târziu – şi recrutând noi soldaţi din provinciile ce nu se aflau deja sub dominaţie japoneză.

Atunci îşi trăise cel mai prost moment, văzând cu ochii minţii distrugerea oraşului său de adopţiune. Dar ştia că atât Athena cât şi Sheng Li erau, în felul lor, femei puternice. În absenţa sa le lăsase tot ce crezuse că au nevoie pentru a supravieţui. Era sigur că vor face tot ce le sta în putere pentru a-i proteja copiii.

Începuse deja sezonul ploios, făcând pământul mâlos şi inundând culturile supraetajate de orez. Acum forţele lui Mao ocupau un teritoriu ce în opinia lui Sun Tsu era considerat încercuit. Adică accesul era strict limitat, iar ieşirea întortocheată şi îngustă. În esenţă, însemna că dacă trupele lui Chiang îi prindeau acolo, aveau să-l înfrângă cu uşurinţă pe Mao. Chiang, folosind informaţii procurate de spionii săi, înţelesese asta şi se grăbea într-acolo, cât de repede putea.

În consecinţă, Mao porunci o retragere deplină. Dacă reuşea să-şi treacă oamenii prin câmpurile deschise şi prin defileul îngust înainte ca să ajungă acolo Chiang, aveau să fie salvaţi. Problema consta în rapiditatea acţiunii. Forţele lui Mao erau epuizate. Petrecuseră zilnic câte douăsprezece ore pe câmp, împreună cu ţăranii, lăsând armele deoparte şi luând coarnele plugului.

Zilin, făcând o estimare detaliată a forţelor lui Mao, ajunse la concluzia că oboseala îi va încetini într-atât încât trupele proaspete ale lui Chiang îi vor prinde în defileu, sau la ieşirea din el. În oricare din cazuri se vor afla pe câmpul morţii adică, în locul unde, după părerea lui Sun Tsu, armata nu putea supravieţui decât dacă se lupta cu bravura dată de disperare. Chiar şi aşa, pierderile ar fi fost îngrozitoare.

– Trebuie să existe o cale mai bună, îi zise Zilin lui Hu pe când stăteau pe genunchi, mâncându-şi bolul de orez fiert.

– Oamenii îl urmează pe Mao, replică Hu, înghiţind. Peste puţin, vor sosi ordinele lui Mao ca oamenii să se mişte din loc. Aşa au făcut de la început. Cred în el total. Nu s-a înşelat niciodată.

Până acum, îşi zise Zilin. Miji ochii spre norii apropiaţi. Plouase toată dimineaţa, dar precipitaţiile încetaseră cam de o oră. Cu toate acestea, nu se făcuse frumos. Cerul era atât de întunecat că părea în amurg, deşi ceasul nu arăta mai mult de amiază. Zilin, pe care Tsun Trei Înjurături îl învăţase să se ghideze după semne în ceea ce privea vântul, umiditatea şi presiunea barometrică, ştia că o să mai vină ploaie. Şi încă din belşug, după cât de mult scăzuse presiunea.

Se uită sumbru la întinderea enormă pe care trebuiau s-o străbată pentru a ajunge la defileu. Văzu un ţăran sau doi încă muncind, aplecaţi, cu cămăşile de bumbac murdare trase peste pulpe. Stăteau în noroi până la jumătatea pulpei iar când unul se mişcă, văzu că era de fapt o femeie, Zilin văzu că se afundase aproape până la genunchi. „N-o să reuşim să trecem prin asta, se gândi el. E precum nisipurile mişcătoare”.

Respiră atât de abrupt că Hu se întrerupse din mâncat şi se holbă la el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă îngrijorat. Eşti bolnav?

– Dimpotrivă, răspunse Zilin.

Inima îi bătea atât de iute că fu obligat să se concentreze un timp asupra respiraţiei pentru a-şi domoli agitaţia. Cu toate acestea, adrenalina tot îi circula vijelios prin trup. Se ridică.

– Poate că am descoperit o cale ca să ne salvăm oamenii.

Acum se sculă în picioare şi Hu, uitând de bolul cu orez.

– Ce vrei să spui?

– Ascultă-mă, explică Zilin. Tu crezi că strategia lui Mao este corectă, *heya?*

– Da, aprobă Hu.

– Atunci spune-mi ce o să se întâmple dacă apar trupele lui Chiang când ne aflăm încă parţial în defileu, sau imediat după ce ieşim.

Faţa lui Hu arăta mai obosită ca de obicei.

– O să fie multe victime. O să moară mulţi oameni buni. Dar cauza…

– Nu-i nevoie să moară, replică Zilin.

Hu tăcu o clipă.

– Uită-te la femeile acelea de pe-câmp, arătă Zilin. Vezi ce încet se mişcă?

– Sunt femei, spuse Hu, nu bărbaţi. Şi nici soldaţi.

– Acele femei, observă Zilin, ar putea duce de două ori încărcătura oricăruia dintre oamenii noştri fără să se plângă. Totuşi, pe câmpul de orez întâmpină dificultăţi. Din cauza faptului că locul a devenit mlăştinos.

– Da, îmi dau seama. Rău pentru noi. Ne va încetini viteza.

– Şi mai vine ploaie. Simt asta. Zilin se întoarse cu faţa la Hu. Dar de vreme ce câmpul este neprielnic pentru noi, gândeşte-te cum o să fie peste şase ore, când trupele lui Chiang – după o zi obositoare de mers – vor trebui să-l străbată.

Hu se uită la el uimit.

– Şi vor fi nevoite să se afunde în mlaştină, prietene, dacă noi nu ne mişcăm de aici. Dacă ne menţinem poziţia până când ei se luptă cu nămolul, ieşind din câmpul de orez. Atunci tăbărâm asupra lor cu toată forţa noastră.

Hu tăcea, absorbit.

– În plus, continuă Zilin, când o să le dăm lovitura de graţie, o să o facem chiar în faţa ţăranilor. Vor vedea cu proprii lor ochi cum apărăm pământul pe care i-am ajutat să-l are în toate aceste luni. Cum crezi că vor reacţiona la asta? Vor fi câştigaţi de partea noastră. Mao va deveni o legendă în părţile locului.

Hu dădu încetişor din cap, gândindu-se la toate cele spuse de Zilin.

– Corect. Îşi trase, meditativ, de buza de jos. E un plan excelent. Hai să te duc la Mao.

– E doar o idee pe care ţi-am împărtăşit-o, scutură Zilin din cap. Tu şi cu Mao sunteţi apropiaţi. Avem puţin timp. S-ar putea să nu mă asculte, aşa cum cu siguranţă te-ar asculta pe tine.

– Bine, spuse Hu. Dar o să-i spun a cui a fost ideea.

– Spune-i despre plan, replică Zilin, uitându-se la Hu cum se îndepărtează în grabă. Asta e suficient.

În lunile ce urmară după victoria decisivă a lui Mao asupra forţelor trimise de Chiang după el în Hunan, prestigiul şi puterea lui se înzeciseră. La focurile din sate, în toate provinciile centrale, se povesteau şi repovesteau isprăvile lui de arme. Şi cum se întâmplă cu astfel de lucruri, detaliile adevărate ale bătăliei respective deveneau din ce în ce mai grandioase. Forţele lui Chiang crescură de la şase la nouă mii şi apoi la cincisprezece mii. În schimb, numărul soldaţilor lui Mao rămânea acelaşi, astfel că victoria căpăta şi mai multă importanţă cu fiecare relatare.

Mao era foarte conştient de asta şi încântat să lase istorisirea să ia proporţii legendare. Toţi oamenii păreau mai mulţumiţi să se fi luptat cu forţe mult mai numeroase. De ce să nu-i lase să fie fericiţi şi astfel să sporească numărul recrutărilor?

Mao era însă conştient de faptul că planul nu-i aparţinuse. Nimeni nu ştia în armată despre asta, cu excepţia lui Hu. Şi a celui care iniţiase planul. Căci, în ciuda avertismentelor lui Zilin, Hu se simţise obligat să-i pomenească numele în faţa lui Mao.

Mult timp după victorie, Mao s-a luptat cu dilema, gândindu-se ce să facă. Să recunoască meritul omului ar fi însemnat să piardă imediat mult din glorie. Dar să-l ignore era mitocănesc şi chiar prostesc. Fără doar şi poate, acesta avea o minte ageră şi calculată. Un astfel de om ar putea să-i fie de imens folos.

După un anumit timp, Zilin fu chemat la Mao. Hu îl duse chiar el la liderul comunist, dar fu concediat imediat.

– Shi Zilin, spuse acesta, am tot auzit despre tine în ultima vreme.

– Nu cred că merit atâta zarvă.

Mao dădu din cap absent. Dorea cu tot dinadinsul să-i arate acestui om că interesul său pentru el este minim. Nu era indicat să le dai altora de veste de ce ai nevoie.

– Hu Hanmin are o părere foarte bună despre tine. După ce fuseseră prezentaţi, Mao nu se mai uită niciodată direct la Zilin. În schimb, păşea în susul şi-n josul biroului său. Avea, după cum observase Zilin, un adevărat spirit revoluţionar neostoit. Cum nu-i convenea să stea locului prea mult, probabil că avusese nevoie de un control extraordinar pentru a rămâne pironit în câmpiile de la Hunan atâta vreme. Acum trăiau la Yunnan, ca nişte lilieci în peşteri. Mă bizui pe Hu Hanmin. Mao dădu din mână. Poate să-ţi găsească un loc în personalul meu permanent.

– Cum doriţi, tovarăşe, zise Zilin, meditând.

Putea să joace şi el jocul ăsta foarte bine.

– O să mai vorbim, răspunse Mao, uitându-se la el. Dacă te interesează problemele militare, am putea juca un joc de *wei qi.*

– Mi-ar plăcea, răspunse Zilin, fără a da vreun semn că ar fi înţeles aluzia la planul pe care-l născocise şi de care Mao se servise ca şi când ar fi fost al său.

Pe măsură ce crescu prestanţa lui Mao, spori şi cea a lui Zilin. Din ce în ce mai des, cei care încercaseră să obţină o audienţă la Mao şi nu reuşiseră, erau îndreptaţi spre Zilin. După un timp ajunseseră să întrebe direct de el şi nu de Mao.

Pe Zilin îl fascina rezolvarea acestor probleme. Athena îi citise destul din Biblie pentru a fi în stare să facă o paralelă cu Solomon. Nu aroganţa îl condusese spre o asemenea comparaţie, ci instinctul.

Într-o zi vântoasă, când peştera răsuna de rafale, împingându-i pe mulţi dintre oameni în jos pe costişă, o femeie intră în camera lui Zilin.

Era spre amurg. Se aprinseseră lămpile, dar flăcările lor bătute de vânt, pâlpâiau neliniştitor, făcând cititul imposibil.

Asistentul lui Zilin, un tânăr inteligent care-i împărtăşea multe dintre idealurile lui, o prezentă.

– Aceasta este Qing Ming, tovarăşe, spuse tânărul. Rămase lângă ea până când femeia îl privi intens, făcându-l să se retragă. Când se îndepărtă, femeia se apropie de Zilin.

Acesta o privi atent, dar lumina nesigură nu-l ajuta prea mult. Părea că are vreo douăzeci de ani şi că e extraordinar de frumoasă. Numele i se potrivea de minune, îşi zise el, căci Qing Ming însemna „Strălucire pură”.

Purta hainele prăfuite ale ţăranilor din sud, ceea ce putea arăta că făcuse un drum lung ca să-l întâlnească.

– Vrei să iei loc? o întrebă.

– Mulţumesc, dar prefer să rămân în picioare.

– Ceai?

Păru încântată de ofertă, dând din cap pe muteşte. Turnând, Zilin îşi chemă asistentul şi-l rugă să aducă nişte mâncare.

– Am avut o zi lungă şi obositoare, zâmbi el către Qing Ming. N-am

mâncat de azi dimineaţă. Sper să nu ţi se pară nepoliticos din partea mea dacă voi înghiţi ceva cât timp stăm de vorbă. Asistentul meu o să aducă ceva pentru amândoi. Ţi-e foame?

– Nu foarte, spuse ea.

Dar mâncă lacomă. Zilin plimbă mâncarea dintr-o parte în alta, nefiindu-i de loc foame. Ghicise cât de mândră este această femeie. Bănuia că nu i-ar fi cerut în ruptul capului de-ale gurii, chiar dacă ar fi fost pe punctul să moară de inaniţie. Văzând-o înfulecând, Zilin se întrebă de cât de departe venea.

După un timp, femeia îşi şterse gura. Când sosise mâncarea, se aşezase. Acum, în timp ce Zilin îi mai turna ceai, stătea pe marginea scaunului, ca şi când n-ar fi fost pentru ea confortul întregii piese de mobilier. Părea extrem de încordată.

– Îmi vine foarte greu, spuse ea, fără nici un preambul. O vreme după ce auzisem de tine, n-am crezut că-mi voi lua inima în dinţi să vin aici. Mi-e ruşine să stau aşa în faţa ta.

Zilin nu zise nimic. Era cea mai bună tactică pe care putea să o adopte în momentul respectiv.

Capul i se înălţase şi el văzu cum îi lucesc ochii în sclipirile lămpi.

– Sunt nepoata *jian*-ului.

Jian. Cuvântul îl lovi pe Zilin ca un jet de apă rece.

– *Jian*-ul, murmură el.

Îşi aduse aminte de grădină, de solitudine, de desăvârşita pace a locului deţinut de bătrân în Suzhou. Îşi aduse aminte despre tot ce auzise în legătură cu el. Despre cum încercase să-l regăsească, însă pe vremea aceea fusese doar un copil. *Jian*-ul dispăruse în lumea adulţilor.

– Bunica l-a iubit pe *jian.* A fost amanta lui. Fata se uită la Zilin. N-am pe nimeni şi nici unde să mă duc. Soţul meu a fost ucis acum trei luni în luptele de lângă Canton. Familia lui nu are nevoie de mine, căci nu sunt din satul lor. Maică-sa mă dispreţuieşte. Le-am devenit o povară în vremurile astea atât de dure. De mine nu-mi pasă prea mult. N-aş fi venit aici să cerşesc ca un copil pe stradă. Dar… îşi duse mâinile la pântec. Copilul meu nenăscut contează mai mult decât orice.

Îşi lăsă ochii în jos, apoi continuă:

– Singura poveste pe care am reţinut-o de la bunică-mea era despre dumneata. Bunicul îi vorbea mai mereu despre dumneata. Pentru el, erai băiatul pe care nu l-a avut niciodată. Dar eu nu… venind aici… adică, e exagerat din partea mea să mă înfăţişez aici pe considerentul a ceea ce credea el.

Zilin o studie ceva timp, ordonându-şi gândurile.

– Timpul petrecut cu bunicul tău a fost cel mai plin de miez din viaţa mea. Nici nu mă gândesc unde aş fi fost acum dacă n-ar fi fost

el. Se uită în jos. Cu siguranţă nu aici. Şi, continuă el în gând, planurile mele măreţe pentru China n-ar fi putut fi create fără lecţiile primite de la el.

Se ridică, apropiindu-se de tânăra femeie.

– Fără doar şi poate că dragostea bunicului tău pentru mine n-a fost unilaterală. Mă bucur că ţi-ai luat inima în dinţi şi ai venit aici.

O trase în picioare. Cu mâna îi atinse pântecul.

– Copilul tău e important pentru mine. Un descendent al *jian*-ului e şi membru al familiei mele.

O duse spre uşă şi-şi chemă asistentul.

– În seara asta, continuă el, o să dormi aici în ceea ce numim noi confort. O să mănânci bine. Nu vreau ca tu sau copilul să duceţi lipsă de hrană. Mâine o să fac nişte aranjamente pentru călătoria ta. O să fie lungă şi dură. Fără îndoială că odrasla se va naşte înainte de a ajunge la destinaţia finală.

Qing Ming se uită la el. Toată tensiunea dispăruse.

– Unde mă duc?

– Prin Birmania în Hong Kong, spuse Zilin încet. La un bărbat numit Tsun Trei Înjurături. O să-ţi dau o scrisoare de recomandare. Îi zâmbi. Şi desigur, un cadou pentru copil.

În fiecare zi de 18 ianuarie, Yumiko – de când se alăturase evacuării populaţiei civile din Shanghai îşi zicea Sheng Li, după cum o botezase tatăl său – îşi ducea fiul la micuţul *bochi* de la marginea oraşului Kamioka, aşezat pe o costişă de deal.

Cimitirul era destul de aproape de casa lor. Indiferent de vreme – de cele mai multe ori la înălţimea asta se găseau câţiva centimetri de zăpadă în tot timpul anului – Yumiko îşi înfofolea fiul în haine groase, îşi arunca o haină matlasată – *haori* – peste chimonoul de iarnă şi mergea cu el pe un drum drept.

Pantofii lor scârţâiau în zăpada proaspăt căzută. Copacii erau învăluiţi în tăcere. Până şi păsările negre lucioase păreau că tremură pe crengile golaşe ale copacilor.

La cimitir, Yumiko dădea drumul mâinii fiului ei şi, scoţând tămâie de sub chimono, aşeza beţigaşele pe pământul îngheţat. Băiatul o urmărea îngenunchind, în tăcere. Sunetele slabe pe care le scotea îl obsedau apoi ore de-a rândul. Yumiko aprindea tămâia şi începea rugăciunile. Niciodată nu îngenunchea în faţa unei plăci anume aşa că băiatul nu avea nici o idee cui se ruga.

De fapt, când fu destul de matur să gândească bine, îşi închipui că îşi amintea spiritul tatălui ei, mort de mult în China.

Faptul că se înşela se datora mai mult reticenţei lui Yumiko decât erorilor lui de intuiţie. Într-adevăr, jelea. La ce altceva s-ar fi putut gândi băiatul?

În primăvara lui 1947, cel de-al doilea război mondial se terminase. Japonia era obosită, umilită şi ocupată de trupe americane. Timp de mai multe săptămâni, prunele sălbatice şi alte flori dădeau boboc pe dealuri, în petece luminoase de culoare.

Yumiko cususe un steguleţ de pânză în formă de peşte. În a cincea zi a lunii fu ridicat pe un băţ subţire de bambus pe care Yumiko îl înfipsese de o parte a intrării în casa lor, puţin dincolo de verandă. Mame şi taţi din întregul oraş făceau acelaşi lucru – ca şi în toate insulele. Era *koinobori.* Sărbătoarea Băieţilor.

Aki – acesta era numele pe care Yumiko i-l dăduse, fiind o traducere aproximativă a numelui său chinezesc iniţial care însemna „începutul toamnei" – o întrebă pe maică-sa despre festival.

În timpul anilor de război *koinobori* nu se sărbătorise.

Acum un steguleţ flutura în fiecare casă cu băieţi; mai micuţe pentru băieţei şi mai mari pentru fiii mai vârstnici.

Lui Aki îi păru tare bine că, după părerea lui, steguleţul confecţionat de Yumiko părea destul de mare. Se tot uita cum forma de peşte se umflă în vântul de primăvară. Observa fiecare solz pe care mama sa îl desenase anevoios. Se holba la faţa peştelui, blândă şi în acelaşi timp crudă, pe care ea o crease cu atâta dragoste.

– Este un crap, îi spuse Yumiko. E ales ca simbol de *koinobori* pentru curajul său nestins. Crapul înoată prin cascade şi face faţă cuţitului fără să se tulbure. Se spune că împărăteasa Jingu avea pe lângă navele de război cu care invadase Coreea, un banc de crapi.

Yumiko îi luă mâna lui Aki şi se aşeză cu el pe marginea verandei. Era încă răcoare, iarna nefiind complet alungată de soarele călduţ. Aerul era foarte curat aşa încât piscurile lanţului Hida-Sanmyaku se vedeau cu claritate înspre est. Se burzuluiau în sus ca zimţii unei măreţe săbii, îşi zise Yumiko. Poate că de asta se şi stabilise aici.

Se uită la Aki. Părul negru îi flutura în vânt. Faţa aurie îi era întoarsă spre crapul fâlfâind. Clipa i se păru inegalabilă. Chiar şi în perioadele cele mai sumbre, de înfrângere, Japonia reuşea să-şi serbeze tinerii. Era un simbol pe care Yumiko îl pregătise numai pentru el. Avea aproape zece ani. Era vremea să înceapă adevărata lui educaţie.

– Aki-san, spuse ea cu blândeţe. Ştiai că aceste steguleţe în chip de crap nu au fost folosite întotdeauna la *koinobori.* Băiatul nu răspunse nimic, dar ea ştia că o ascultă. La început îşi făcuse probleme pentru el. Cu atâtea boli de copii, aparenta lui incapacitate de a vorbi o înspăimântase.

Doctorii o asiguraseră că nu avea nici un defect fizic. Dar mulţi se gândeau numai la război sau la probleme mai importante, aşa că Yumiko nu se liniştise.

Acum puţine lucruri din viaţă o mai puteau speria. De când se

târâse în agonie din casa lui Zilin la Shanghai, demult, demult, întorcându-se acasă pentru a descoperi un pachet cu aur şi o bucată de jad de culoarea levănţicăi, se jurase că teama nu va mai face parte din universul ei. Căci dacă ar fi dat curs spaimei, atunci ar fi murit pe loc şi băiatul şi ea.

Totuşi o bântuia ideea că fiul ei ar putea să nu crească sănătos şi normal. Poate din cauză că nu-i ieşea din minte cum venise pe lume, imatur, sau poate că, fiind superstiţioasă îşi închipuia că fusese blestemată prin propria sa soartă rea, care o făcuse să se îndrăgostească de Zilin.

Aki ar fi trebuit să rostească primele vorbe la paisprezece luni. De fapt, nu zisese nimic până la a treia lui aniversare. Atunci când deschise gura scosese o propoziţie întreagă.

– Mamă, pot să mă duc să culeg prune?

Yumiko fu atât de uluită şi uşurată, că o podidi râsul şi plânsul, strângându-l la piept un timp îndelungat. Când se potoli, băiatul îşi repetă întrebarea.

– Desigur că poţi, spusese ea.

Îl însoţise, privindu-l mirată. Din fragedă copilărie, mâncarea sa favorită fuseseră *umeboshi.* Aceste prune se culegeau primăvara şi se murau, fiind numai bune de servit ca o gustare răcoroasă, vara, în iunie. Era clar de ce voia el să se ducă să culeagă prune, dar Yumiko nu se aşteptase la un asemenea raţionament din partea fiului ei de trei ani.

– Povesteşte-mi despre crap, spuse Aki, acum, uitându-se când la ea, când la steguleţ.

Yumiko se trezi din visare.

– În secolul al şaptelea numai samuraii aveau voie la o paradă de Ziua Băieţilor. Atunci îşi scoteau *katana*[40] şi armurile, îşi lustruiau săbiile ce luceau în soare, în onoarea fiilor lor. Oamenii simpli, în glumă, au făcut crapi de hârtie pe care i-au expus în această zi. Cum n-aveau voie să poarte săbii, au ales aceşti peşti curajoşi pentru a le arăta samurailor că până şi oamenii de rând au valoarea lor pe lume.

– Asta înseamnă că noi nu suntem samurai? a întrebat atunci Aki cu o desăvârşită intuiţie.

Yumiko se uită la el o clipă, apoi zise:

– Nu cunosc răspunsul la această întrebare, Aki-san. E posibil să fim samurai, cred.

– Eu unul prefer să cred că suntem samurai, spuse Aki gânditor. Apoi se ridică. N-ai nimic împotrivă daca mă duc să culeg prune?

– Bineînţeles că nu, răspunse Yumiko. O lacrimă îi alunecă pe obraz văzându-l alergând pe picioarele lungi, în josul cărăruii, spre stradă.

---

[40] *Katana* – sabia lungă a samurailor.

În acea seară la cină, cu crapul *koinobori* încă fluturând afară, Yumiko îi spuse de ce îl ducea în fiecare iarnă la cimitir să se roage.

– Creşti aşa de repede, constată ea. E timpul să cunoşti povestea vieţii mele în Shanghai.

– O să-mi vorbeşti despre tata?

– Nu-s prea multe de spus, replică ea abrupt. A murit. De mult. E mai bine aşa.

– Dar a fost un om curajos, insistă Aki. Un samurai.

– În războiul dus la Shanghai, continuă Yumiko, primii care au pierit au fost cei bravi şi puri în spirit. Avea ochii gânditori. Poate că aşa se întâmplă mereu. Puritatea, în oricare din temele ei, n-are loc în această lume imperfectă. Poate că toţi cei care o descoperă – şi trăiesc după preceptele ei absolute – sunt pedepsiţi pentru curajul lor.

– Eu dacă aş fi pur, spuse Aki, nu m-aş lăsa pedepsit. Luă un beţigaş şi-ncepu să-l agite ca pe o armă. Eu sunt samurai. O să-i distrug pe cei care vor încerca să mă pedepsească.

Yumiko, care era gata să-l dojenească pentru asemenea vorbe, îşi ţinu gura. Se gândi la cele spuse de băiat. Era ca şi când propriul ei spirit răzbunător ar fi străbătut distanţa ce-i separa, ca şi când *kami*-ul ei s-ar fi amestecat cu al lui.

– Mergem la cimitir în fiecare zi de 17 ianuarie, povesti ea mai departe, pentru că la data aceea, în 1932, cinci preoţi japonezi au fost atacaţi în Shanghai. Unul dintre ei a fost ucis, asasinat de chinezi. A murit primul dintr-un lung şir. Trebuie să-i glorificăm *kami*-ul[41] întotdeauna.

– Cine a fost el? Un samurai?

– Nu, Aki-san. Ţi-am spus, un preot.

– Dar de ce se găsea în China?

Cât de repede sesizează copiii unele lucruri, se gândi Yumiko. Şi mai ales, fiul ei.

– Pentru că era membrul unei secte militante de budişti.

– Da’ în oraş sunt mulţi budişti, spuse Aki. Era şi el unul din ei?

Yumiko zâmbi şi-l atinse.

– Nu cred. Şi-au pierdut mult din popularitate de atunci. Mă îndoiesc că vreunul din acea sectă mai trăieşte pe aici.

– Cum se numesc?

– Nichiren, spuse Yumiko.

Aki află de la mama lui că adevăratul Nichiren trăise în secolul al treisprezecelea. Crezuse în Sutra Lotus, care, spre deosebire de celelalte forme importante de budism – cel Esoteric, Zen, Amidism – se baza pe trei forme ale lui Buddha. Trupul universal, Trupul etern şi Trupul transformării, ca fiind una şi inseparabile.

---

[41] *Kami* – spirit bun sau rău – în religia shintoistă.

Mai toată viaţa şi-o petrecuse criticând sectele mai cunoscute şi pe conducătorii Japoniei pentru că acceptă ceea ce el considera forme false de religie.

Desigur că Nichiren nu era numele lui adevărat. Luase acest apelativ pentru că se potrivea scopului său. *Nichiren* însemna Soare, simbolizând atât Lumina adevărului lui Buddha – pe care Nichiren se angajase să o propovăduiască – cât şi Ţara Soarelui Răsare, pe care se jurase s-o menţină pură. *Ren* însemna lotus, simbolul singurului tip de budism corect.

Din cauza militantismului său ardent, Nichiren fusese în cele din urmă condamnat la moarte de către membrii de frunte ai regenţei Hojo din Kamakura. Dar atunci când sabia gâdelui se abătuse asupra gâtului său, un fulger de lumină pură, albastră, pogorâse asupra ei, nimicind-o.

Intervenţia divină făcu regenţa Hojo să reconsidere pedeapsa. În cele din urmă, fu surghiunit pe viaţă într-o micuţă insulă din Marea Japoniei, al cărui singur locuitor era.

Acolo el scrisese: „Păsările plâng, dar nu varsă lacrimi. Nichiren nu plânge, dar lacrimile nu încetează să-l podidească”.

Nimeni nu ştie cât a rămas acolo. Un lucru e cert, nu a murit pe insulă. Se pare că un crap gigantic a venit la el înot când făcea baie şi l-a purtat pe spinarea-i solzoasă.

Aki se gândi mult la povestea lui Nichiren, în acea seară când se duse la culcare. Miezul ei nu-i dădea pace.

Se păru că Nichiren îşi primise pedeapsa pentru această puritate a sa. Dar, spre deosebire de adeptul său din vremuri mai recente, nu i se permisese să moară. Oare nu Buddha intervenise în favoarea lui, trimiţând acel fulger de lumină albastră, pură? Dacă da, de ce nu repetase aceasta şi cu preotul din Shanghai?

Poate că nu fusese vorba de Buddha. În acest caz, fulgerul era ceva natural. Asta i se părea mai normal lui Aki, de vreme ce un crap uriaş – o altă creaţie pură a naturii – îl luase pe Nichiren din exilul său singuratic.

Mulţumit de această concluzie, Aki adormi. Dimineaţa, când se trezi, o ajută pe maică-sa să dea jos parul de bambus din faţa casei.

Văzând-o că vrea să desfacă steguleţul o rugă să-l lase pe el. Eliberat de sfoara ce-l ţintuise pe bambus, crapul flutura în mâna întinsă a lui Aki, ca şi când ar fi fost viu.

Îl duse în casă şi-l înveli în cea mai bună hârtie de orez pe care o aveau. Apoi îngenunche pe partea lui de saltea şi vârî încet pachetul sub pernă.

Din pragul uşii ce ducea la camera lui, Yumiko îl urmărea cu ochi strălucitori.

În acel an, Aki primi două cadouri de ziua lui. Primul, de la mama

sa, fu un arc de cimişir şi o tolbă de săgeţi subţiri, decorate cu pene, după care tânjise toată iarna. Îşi prinse braţele în jurul gâtului ei, cu emoţie, fugind afară să încordeze arcul.

– Aki-san, spuse Yumiko, n-ai uitat nimic? Mai ai de deschis şi alt cadou.

– Da? Se întoarse şi se aşeză lângă locul unde stătea ea îngenuncheată. Cum se face? De la cine?

– E un bileţel pentru tine, cred, completă ea, întinzându-i darul.

Era împachetat minunat, în şapte straturi de hârtie de orez, lucrată manual. Fiecare avea o altă textură, o nuanţă şi o consistenţă diferită. Primul strat era mai dur şi încreţit, cel interior era neted ca satinul.

Aki îl desfăcu cu mare grijă, sesizând probabil importanţa conţinutului din complexitatea şi grija cu care fusese împachetat.

Înăuntru găsi un chimono. Era foarte strălucitor şi deosebit de ceea ce văzuse el până atunci. Pe spate, în mijloc avea un *kamon* gri cărbune, reprezentând un blazon familial necunoscut.

Aki se uită la hârtia grea de orez de deasupra chimonoului. Era împăturită în trei, meticulos, şi pecetluită cu o bucată de ceară roşie. Rupse sigiliul şi i se arătă un scris puternic. Citi:

Aki-san. Sunt aproape zece ani de când tu şi onorabila ta mamă v-aţi stabilit aici. Ţi-am urmărit creşterea. De ziua ta de naştere i-am dat onorabilei tale mame bani pentru că în concepţia lumii mele, tu erai prea mic, ca să-ţi fac direct un dar. Anul acesta însă lucrurile stau altfel.

Semnătura zicea: Mitsunobe Ieyasu.

– De la *Sensei,* murmură Aki. Mitsunobe fusese singurul lor vecin apropiat. Deşi îl văzuse pe bătrân vorbind de mai multe ori cu mama lui, Aki nu-l cunoscuse practic. Întotdeauna Mitsunobe avusese un fel de aură care îl împiedica pe Aki să se apropie de el. Pe de altă parte, de câte ori îl vedea pe bătrân, cu coama lui deasă de păr alb, venind pe drum sau sprijinindu-se în bastonul sculptat şi întortocheat pe când vorbea cu Yumiko, Aki era fascinat. Se ghemuia pe verandă, cu braţele strânse în jurul unui stâlp de lemn, temându-se să nu fie cumva suflat în jos pe ultimele trepte ale casei, şi dus în faţa *sensei*-ului.

Sensei însemna maestru şi Mitsunobe aşa şi era. Simpla faimă de cel mai mare maestru de *go* al epocii sale ar fi fost suficientă pentru a-i conferi titlul de *sensei.* Bătrânul însă excela şi în alte discipline.

Aki despături chimonoul şi-l încercă. Era atât de diafan încât îi păru că îmbrăcase aripile unei libelule. Era necăptuşit, ceea ce părea ciudat pentru un astfel de veşmânt confecţionat din mătase *habutae.* Iscoditor ca întotdeauna Aki nu se abţinu de la comentarii.

– Cred că va trebui să ceri explicaţii chiar *sensei*-ului, ridică Yumiko din umeri. E posibil ca acest chimono să nu se poarte decât la ocazii

speciale.

– Ce ocazii? Se întoarse spre ea, râzând. Ştiu, trebuie să-l întreb pe *sensei.*

Chipul i se întunecă.

– Ce s-a întâmplat, Aki-san?

Băiatul amuţise din senin.

– Nu-ţi place darul *sensei*-ului?

– Ba da, răspunse el sincer. Sigur că-mi place. Numai că…

– Ei?

– Păi… Se uită la ea. Îmi bate inima mai tare când mă uit la el.

Yumiko zâmbi şi-i puse mâinile pe umeri. Îi pipăi oasele lungi şi muşchii prin stratul de mătase delicată. I se păru că deja băiatul căpătase un alt chip.

– E normal, fiule. *Sensei* are o putere nebănuită. Cred că e un semn bun că poţi să o simţi de la o asemenea distanţă. Nu trebuie însă să permiţi acestei forţe să te înspăimânte sau să te îndepărteze. Este o putere care te protejează, nu-ţi face rău.

Începu să meargă agale spre uşă, luându-l şi pe Aki.

– O să-ţi spun acum un secret care o să te ajute la prima întâlnire cu *sensei.* Ştiu că vrea să audă chiar de la tine cât de mult îţi place darul lui. Însă vezi tu, azi este şi ziua *sensei*-ului. Cred că de aceea s-a simţit atras de tine chiar de când ne-am mutat aici. El nu are fii, numai discipoli tineri şi volubili. Nevasta lui a murit acum mulţi ani. Astăzi, Aki-san, este *beiju* pentru *sensei,* a optzeci şi opta lui aniversare. Îşi începe epoca orezului.

– De ce se cheamă aşa?

Yumiko îl duse înapoi la masă şi-i dădu o bucată de hârtie şi o pensulă.

– Cunoşti *kanji,* spuse ea. Scrie numărul optzeci şi opt.

Aki făcu după cum i se ceruse.

– Acum, zise ea, luându-i pensula şi începând s-o mânuiască, dacă desparţi acest caracter de literă vei obţine alte trei. Le desenă. Ce-ţi spune asta?

– Epoca orezului, răspunse Aki. Bătu din palme, încântat. Şi mai departe, mamă?

– În Japonia, îi zbârli ea părul, începem să serbăm vârsta avansată la a şaizeci şi una aniversare, pentru că un vechi proverb spune că viaţa durează şaizeci de ani. De aceea, calendarul nostru pune un accent deosebit pe anul şaizeci. Atunci semnele de la naştere se repetă toate în noul calendar. Vedem în acest an un fel de renaştere. Se fac atunci cadouri speciale.

– Şi noi i-am dăruit ceva special lui *sensei* de *beiju?*

Un timp, Yumiko nu răspunse. Se uită la faţa ridicată a fiului ei cu dragoste. Se simţea mai apropiată de el acum de cât se simţise

vreodată de oricine altcineva. Inima îi era plină de dragoste pentru el.

– M-am gândit că o să te las pe tine, spuse ea blând.

– Pe mine? Dar cum aş putea eu şti ce să-i dau lui *sensei?*

– Cercetează-ţi inima, îl sfătui ea. Asta contează.

Aki se concentră intens o clipă, apoi spuse:

– Crezi că lui *sensei* îi plac prunele murate la fel de mult ca şi mie?

– Mulţumesc pentru dar.

Vocea îi ricoşă în tavanul de lemn scump de cedru. Ca şi când ar fi vorbit un munte.

Aki, cu mâinile şi fruntea apăsate de *tatami*-ul de la intrarea locuinţei *sensei*-ului, murmură:

– Este ceea ce prefer eu pe lumea asta.

Auzi cum se desface pachetul. Hârtia lor de orez nu era nici pe departe la fel de fină ca aceea în care Mitsunobe înfăşurase chimonoul negru, dar era cea mai bună pe care o aveau.

– A, vocea adâncă răsună din nou. *Umeboshi!* Ce-mi plac prunele murate! Chiar la începutul toamnei!

Aki îşi termină plecăciunea adâncă, respectuoasă. Papucii lui de lemn plini de noroi fuseseră ordonaţi frumos pe dala de sub treptele de cedru de la intrarea în casa lui Mitsunobe. Rămăsese cu picioarele încălţate în *tabi* albi ca neaua.

– Vino, băiatule, spuse *sensei.* Fii binevenit!

Avea o faţă puternică, pătrată, cu o coamă de păr alb ca de leu sporind efectul de forţă. Bărbia îi era lată şi fermă. Cute adânci îi şerpuiau de la nas, pe lângă gura largă. Sprâncenele albe se iveau uluitoare deasupra ochilor, ca nişte aşchii de cremene. Purta o bluză albă cu mâneci largi peste o cămaşă *hakama* albastru deschis, pe care Aki o recunoscu ca fiind similară celor îmbrăcate de arcaşii Zen când îşi practicau misterioasa artă.

Casa lui *sensei* dădea impresia de spaţiu. Tavanele erau foarte înalte, cu bârne masive de cedru, intersectându-se bizar. Comandase să-i fie construită casa cu faţa la munţi. Te puteai aşeza şi sorbi ceai, uitându-te la priveliştea nesfârşită desfăşurată printre colţuri de stânci crenelate, pante afundate în zăpadă şi câmpuri fie bătute de soare, fie adumbrite de nori.

Mitsunobe pregăti ceaiul pentru Aki ca şi pentru un musafir în toată firea. De fapt, Aki fu uluit că *sensei* nu-l trata cum o făceau ceilalţi adulţi, cu excepţia mamei lui. Nu-i vorbea de sus şi nici nu părea că trebuie să pară amuzat numai pentru simplu fapt că băiatul avea zece ani.

– Îmi pare rău că darul meu nu este atât de special precum al dumitale, spuse Aki, după ce luă o sorbitură din ceai.

– Dimpotrivă, răspunse Mitsunobe. Îmi fac o plăcere deosebită

prunele murate şi rar am ocazia să mănânc din cele de casă.

– La fel de rar ca epoca orezului? întrebă Aki în felul său direct.

Mitsunobe râse, sunetul părând că scuturã căpriorii încăperii.

– O, ceruri! Se zguduia de râs. Da, da. La fel de rar ca *beiju.* Desfăcu capacul borcanului. Ce-ai zice să împărţim nişte prune?

Se lăsase noaptea, dar Aki nu observă decât atunci când Mitsunobe se ridică să aprindă lămpile. Nu avea lumină electrică, ci folosea lămpi cu gaz. *Sensei* pregăti pentru amândoi o masă simplă dar substanţială, formată din peşte fiert şi orez.

După aceea se retraseră în camera principală, unde nu ardea nici o lumină. Era o noapte senină şi, aranjându-se pe *tatami,* Aki se simţi îmbăiat de un val de strălucire eterică. Se uită în sus la luminatorul în formă de roată ce părea asemenea unui blazon pe spatele unui chimonou.

În tăcerea nopţii la munte, lumina astrelor se revărsă în casă, iluminând-o cu o strălucire extraordinar de intensă.

– Este ora mea de contemplare, spuse Mitsunobe, scăldat în lumina lui Buddha.

Faţa îi era pe jumătate întunecată. Aki îi vedea numai o parte din trăsături, pe celelalte fiind nevoit să le întrezărească din memorie sau imaginaţie, pentru a suplini umbrele dense. În această atmosferă, figura lui *sensei* căpătă o expresie himerică.

– A fost odată un bursuc fermecat, începu Mitsunobe. Era un înţelept bătrân, exilat, care se transformase în acest animal de pădure pentru a scăpa de ameninţările proferate de un magician rău în slujba unui domn crud şi necinstit. Îşi lăsase corpul omenesc deoparte. Domnul, în faţa căruia fu adus trupul fără viaţă, se declară satisfăcut că duşmanul îi era cu adevărat mort. Dar magicianul, care avea o minte mult mai sofisticată, nu fusese convins. Se duse departe de castel pentru a cerceta dacă suspiciunile îi sunt întemeiate. Înţeleptul, simţindu-l pe magician pe urme, se puse pe fugă. Ştia însă că nu va putea alerga mereu. N-avea rost să se ascundă, într-o peşteră sau într-un râu, căci magicianul avea el mijloacele lui de a-l descoperi. În consecinţă, bursucul căută o pădure plutitoare de lotuşi despre care auzise şi, smulgând doi, se înveli în cel mai mare, punându-şi-l pe cel mai mic în chip de pălărie. Stătea astfel nemişcat, cu ochii aurii ca două felinare, aşteptând apropierea magicianului.

Mitsunobe tăcu o clipă, apoi îşi drese glasul şi continuă:

– În cele din urmă simţi acel fior pe care îl simte toată lumea când se apropie răul. Încercă să nu tremure în haina lui de blană, căci orice mişcare ar fi putut să-i clatine armura împotriva răului. Magicianul trecu peste bursuc plutind pe aripi de liliac. Respiraţia sa şuierătoare făcu să amuţească animalele de pradă ale nopţii. Într-o clipă, fu dus. Lotusul îl protejase pe bursuc. După un timp acesta se întoarse unde

îşi lepădase pielea omenească. Acum, că trecuse criza, dorea să-şi recapete corpul său obişnuit. Însă acesta fusese dus în faţa domnului cel rău şi ars. O tristeţe inefabilă cuprinse inima bursucului. Îşi petrecu următorul an bântuind prin drojdia societăţii, într-o căutare zadarnică a trupului său. Între timp însă îşi făcu şi mulţi prieteni: vulpi, hermine, iepuri, nevăstuicile cele rău famate, care, descoperi el, au şi partea lor bună. Dar omenirea nu. În acel an bursucul putu observa societatea omenească, cu deplină obiectivitate. Văzu cruzimea omului faţă de om. Văzu războaie, moarte şi sânge năvălind spre marginea pădurii. Îi văzu pe învingători bucurându-se şi pe învinşi prăbuşindu-se de disperare. Pe scurt, văzu că lucrul care-i separă pe oameni de animale e mândria. Acesta este un păcat pe care animalele sunt incapabile să-l comită. Astfel, la începutul solstiţiului de vară, când în cele mai îndepărtate străfunduri ale pădurii toate creaturile se adunară să serbeze noul an, bursucul abandonă căutarea de care nici că-i mai păsa şi se întoarse în cercul noilor săi prieteni. Numai că începuse vremea vânatului şi, fără ştirea bursucului, vânătorii îi luaseră urma până în pădure. Cu săgeţile şi arcurile traseră în poiana umbroasă unde se adunaseră toate jivinele pădurii. Ultimul care-şi dădu duhul fu bursucul, trebuind să asiste la moartea tuturor noilor săi prieteni înainte ca o săgeată să-i străpungă pieptul.

Mult timp după ce *sensei* terminase povestea, Aki nu spuse nimic. Asculta trilul privighetorii şi din când în când zgrepţănatul unei crengi în fereastră.

– Mi-ar plăcea să fiu bursuc, glăsui el în cele din urmă.

– Într-adevăr. Mitsunobe începuse să se mişte prin întuneric. Primejdia e mare.

Lumina stelelor îi arginta umerii, inegal, acum făcându-l să apară, acum să dispară, ca printr-o pădure deasă.

– Dacă o să fiu suficient de deştept, o să păcălesc primejdia.

Aki auzi fâşâitul dulce al unei uşi trasă la o parte. Simţi imediat fiorul discret al vântului din noaptea de toamnă pe obraz şi gât.

– Hai să vedem dacă eşti curajos sau numai nătâng. Adu-ţi arcul şi săgeţile, reverberă vocea lui Mitsunobe în noapte. Şi ţine-te după mine prin poteca Lunii.

Aki se ridică, apucând cadoul pe care îl adusese ca să-l vadă *sensei,* şi traversând *tatami.* În prag, păşi pe o dală de piatră lată a cărei răceală o simţi prin ciorapi.

– *Geta!* Saboţii!

– Fără papuci, veni vocea ca un tunet a lui Mitsunobe. Numai cu chimonoul.

– Dar e subţire, se jelui Aki. Şi afară e frig, e noapte doar.

Sensei îşi puse braţul puternic pe umerii lui Aki.

– Gândeşte-te la ciuperci! tună iarăşi vocea lui, traversând cerul

plin de stele.

Aki îşi înfăşură mătasea *habutae* a chimonoului negru, mai strâns în jurul trupului.

Undeva departe se ridica ceaţa.

La întoarcerea de la prima lecţie cu *sensei,* Yumiko îl găsi schimbat. Nu mai era Aki-san şi femeia se duse să îşi caute cărţile. Îşi chemă fiul în camera în care construise altarul pentru zeiţa Vulpe pe care şi-o făcuse protectoare personală.

Aici aprinse o mulţime de lumânări şi douăzeci şi şapte de bastonaşe de *joss,* distribuite în semicerc în jurul altarului de lemn. Cărţile ei vechi stăteau întinse în faţă. Îl aşeză pe Aki în centrul luminii. Chipul îi fu astfel cuprins de o strălucire specială. Văzu cum flăcările pâlpâinde i se reflectă în ochi. Puterea lui îi umplu inima ofilită, sufletul veşted.

Se aşezară cu picioarele încrucişate pe *tatami* roşu, iar respiraţia lui îi mângâie obrazul cu un suflu de nemurire. Poate că ea va muri curând, dar el va trăi şi prin puterea sa, va desăvârşi răzbunarea ei asupra Athenei şi lui Zilin.

Nichiren era o alegere logică. Nichiren din istorie ucisese în numele unei cauze sfinte. Oare cauza ei era mai puţin sfântă? Nu, nicidecum. Pe sub chimono, corpul îi ardea de-a lungul cicatricelor, manifestare fizică a ruşinii sale. Nişte nervi fuseseră atunci secţionaţi pe veci, îi spuseseră doctorii. În acele puncte nu simţea nici o durere, nici o senzaţie. Şi totuşi o frigeau. Şi cât de tare încă!

Numai speranţa a ceea ce era pe cale să facă atenua această suferinţă. Aki-san era urmaşul lui Zilin, oricât n-ar fi vrut. Dar ea îl modelase. Ea şi *sensei* vor continua să o facă. Împreună vor face din Aki ceva ce Zilin nu va recunoaşte sau accepta.

Filozofia lui era una bazată pe raţiune şi ordinea desăvârşită din această lume. De aceea, Yumiko, născocise răzbunarea supremă: să-i transforme fiul în anarhistul suprem. O picătură de haos în universul precis ordonat al lui Zilin. Propriul său fiu! Ce nimerit! Ironia aceasta o încânta pe Yumiko.

Îşi începu acum incantaţiile, cântând străvechi note ce ademeneau spiritele, clocotul dorinţei resuscitând materia efemeră a *kami*-urilor. Noaptea se acoperise de nori. Lumina stelelor cu ajutorul căreia *sensei* îi dirijase pe Aki în prima din multiplele lecţii ce aveau să se întindă de-a lungul multor ani, se dusese. În locul ei, nori joşi, fugari, plini de ploaie şi energie electrică, dominau atmosfera. Aki se uită repede pe fereastră la noaptea strălucitoare şi îşi aminti despre bursuc. Se întrebă dacă maică-sa avea frunze de lotus în care s-ar fi putut înveli. Simţi cum se apropie ceva misterios de el, ca nişte aripi de lilieci fâlfâind pe fundalul negru al cerului.

Cântecele semireligioase ale lui Yumiko se învârtejeau prin

cameră, creând izbucniri de lumină. Dar poate că era numai vântul strecurându-se prin crăpăturile zidurilor şi ferestrelor care făcea flăcările lumânărilor să pâlpâie, apoi să-şi înteţească strălucirea incandescentă.

Incantaţiile…

Yumiko avusese dreptate. Aki-san dispăruse. Copilul fusese inundat de spiritul bărbatului. Un anume fel de bărbat, cu o voinţă de fier şi lacom de viaţă.

În mintea lui Yumiko ea reuşise să-l aducă pe Nichiren înapoi la viaţă. El trăia acum din nou în fiul ei. Şi cine avea atâta putere s-o convingă că nu era aşa?

Cu siguranţă nu Aki-san.

Cartea a patra

KA

(în budism, lungimea de timp depăşită numai de eternitate; în *wei qi* – punctul unde forţele antagoniste au ajuns într-un impas microcosmic)

Vara, în prezent
Moscova/ Hong Kong/ Beijing/ Washington/ Macao

– Aş dori să ştiu ceva.

Iuri Lantin stătea pe patul mototolit, înconjurat de aşternuturile Yves Saint Laurent, cu dungi groase. Complet despuiat, fuma o ţigaretă subţire de provenienţă străină. Picioarele lui lungi erau pe dinafară, încrucişate la glezne. Părea destul de relaxat.

– Am auzit zvonuri, spuse el, uitându-se în sus la tavanul boltit de culoare crem. Destul de îngrijorătoare.

– Cu privire la ce? întrebă Daniela.

Stătea lângă el, cu spatele proptit de pernele de puf. Purta una dintre cele trei piese ale costumului Albert Nipon pe care Lantin i-l cumpărase de la magazinul Beryozka, la trei străzi distanţă de piaţa Dzerjinski. Deşi locul se afla aproape de birou, Daniela nu fusese acolo niciodată. Cu toate că poseda o legitimaţie mult râvnită din plastic roşu ce-i permitea să intre în toate magazinele cu acces limitat unde se vindeau articole de lux importate din Vest, nu se servise niciodată de ea. De când intrase în relaţie cu Iuri Lantin, el o dusese acolo de trei ori.

În seara aceasta purta superba fustă Nipon în clini, confecţionată dintr-un material albastru închis, ce i se mula pe trupul foarte provocator. Avea ciorapi negri, iar bustul îi era gol.

Lantin o aranja adesea în acest mod pentru sesiunile lor prelungite de dragoste. Era foarte inventiv şi-i plăcea să-i întrezărească trupul prin straturi de îmbrăcăminte desfăcute mai mult sau mai puţin.

Daniela îi studia goliciunea ca un pictor de marcă ce-şi observă modelul. Din ochi îi urmărea liniile curate ale pieptului, fără părul pe care-l dispreţuia la atâţia ruşi. Stomacul îi era plat şi suplu, distingându-se conturul tuturor muşchilor. Abdomenul inferior stătea în semi-umbră, văzându-i-se numai vârful penisului lăsat pe o pulpă, în aşteptare. Avea picioare musculoase, subţiri ca ale unui alergător. Daniela descoperi că îi iubeşte trupul cu o pasiune neaşteptată. Mintea remarcabilă ce îl dirija era cu totul altceva.

Lantin îşi termină ţigara. Se aplecă şi o stinse şi în aceiaşi mişcare luă un pahar de apă plin cu trei degete de Starka. Din când în când, îi plăcea să fumeze, mai ales după ce făcea dragoste, dar detesta gustul pe care tutunul i-l lăsa în gură.

Dădu pe gât nişte Starka şi spuse:

– Zvonuri cu privire la Kam Sang. Centrala nucleară pe care chinezii o construiesc la Guangdong.

– Ce-i cu ea?

– Zvonuri, repetă el. O privi alene şi se gândi că are nişte picioare superbe. Dacă ar fi să-mi aleg moartea, aş prefera să vină din

strânsoarea acestor picioare magnifice, cu capul înfundat între ele. Zvonuri că centrala Kam Sang ascunde un secret. Că este mai mult decât pare a fi.

– Dar zvonurile sunt adevărate, zise Daniela, amuzându-se să vadă cât de complet îi captase atenţia. Crezi că nu ştie KVR ce se petrece în Hong Kong sau în China de sud? Cunosc deja secretul de la Kam Sang. I-a fost dezvăluit unuia dintre agenţii mei. Nu te priveşte.

– Dar aş vrea să-l aud oricum.

– Kam Sang va fi un tip de generator de centrală nucleară cu totul diferit. Motoarele vor ajuta la desalinizarea apei marine. La Hong Kong apa potabilă a fost întotdeauna o problemă. Aşa se va rezolva penuria.

Lantin închise ochii ca şi când s-ar fi afundat în somn. Daniela se mulţumi să-i urmărească pieptul care i se ridica şi cobora ritmic odată cu stomacul. Respira ca un atlet.

Şi ea voia ceva şi se tot gândea cum să obţină mai facil ce-i poftea inima. Văzuse odată un film vestic despre Mafia. Eroul trebuia să se ducă la şef, la naş, să-i ceară permisiunea pentru o anumită acţiune. Daniela se întrebă dacă termenul de naş i se potrivea lui Iuri Lantin.

– Eşti sigură de această informaţie?

– Cu privire la Kam Sang?

Mintea îi era în altă parte.

– Da.

– Spune-mi, Iuri. Ai multă experienţă în interpretarea informaţiilor din teren?

– Am făcut armata, spuse el sec. Acolo am fost pe teren.

O spusese ca şi când nici alt teren nu făcea două parale.

– Nu-i ca descifrarea semnelor oculte, zise ea. Scormonind prin măruntaiele unei capre pentru a ghici viitorul. O reţea se clădeşte pe parcursul a mai mulţi ani, se transformă într-o entitate căreia trebuie să i se permită să se rodeze, să devină precum o insectă sau un fir de iarbă, parte integrantă din mediu. Pe măsură ce asta se întâmplă, în timp, evaluezi informaţiile ce-ţi vin, testând fiecare crâmpei de ştire precum un chimist. Îi trase părul auriu de pe faţă. Aici însă analogia ia sfârşit. Spionajul n-are nimic empiric.

O clipă nu mai zise nimic. Îşi lăsă din nou capul pe perne, bucurându-se de moliciunea pufului. Apoi reluă:

– Încerci să nu laşi nimic la voia soartei. De la început, am ţinut sub observaţie fiecare secţiune a reţelei. Informatorii îmi raportează direct, fiind complet independenţi de reţea. Mai există şi întăriri specifice pentru anumite verigi ale lanţului. Fiecare îmi raportează direct mie, independent de ceilalţi, pentru a putea verifica conţinutul principal al ştirii.

– Toate astea pentru a-mi spune că eşti sigură de sursa

informaţiei?

– Nu, replică ea. Ci pentru a-ţi arăta că e de nădejde.

– Cred că de asta m-am simţit atras de tine la început, observă el, uitându-i-se în ochii verzi. Pentru prima oară remarcă o constelaţie minusculă de puncte căprui. Nu ţi-e teamă.

– Uneori e stupid să nu te temi.

Se întinse s-o atingă cum rareori făcea, numai pentru a stabili un contact ce nu avea nimic carnal.

– Nu asta voiam să spun.

– Daniela cea fără de frică, replică ea, încercând să-l incite. Care are legături paralele cu un general KGB şi un naş din Biroul Politic.

– Un ce?

– Un om cu putere supremă.

– Nu eu, începu el. Premierul…

Ea îi pusese podul palmei peste gură.

– Să nu mai faci asta niciodată, se răsti el.

Dar ei nu-i părea rău că-l înfuriase. Era mult mai receptiv aşa.

– Încearcă să fii mai politicos, n-ai vrea? zise şi-l pălmui.

Enervarea ei părea destul de autentică.

O apucă de încheietura mâinii, sucind-o atât de tare că fu obligată să-şi schimbe poziţia cu un picior pe jumătate dezgolit peste coapsele lui Lantin al cărui genunchi îl simţea între pulpe.

Daniela ţipă, cu părul bogat acoperindu-i faţa, lucind auriu în lumină, cu străluciri metalice care păreau pline de secrete.

– Poate că sunt atras de tine şi pentru că eşti atât de carnală, îi şopti el în ureche.

– Mă doare.

Îi plăcea să-l lase să creadă asta, menţinându-l la un nivel ce-i era ei tolerabil. Bănuia că dacă i se dădea frâu liber, violenţa din el putea uşor întrece limita şi deveni periculoasă.

– Da, spuse el răguşit, vrăjit parcă de cuvintele ei.

Se aplecă şi-o muşcă de gât. Era un punct ce o înnebunea pe Daniela. Se trase astfel ca să-l facă să vină după ea. Se simţea din ce în ce mai prinsă în jocul lui, păcălindu-l şi dându-i de înţeles că îi plăcea ce-i face. Nu ştia de ce şi, din când în când, se gândea intens la asta. De obicei, când era la lucru. După o vreme, înţelese că problema o preocupă. Faptul că învăţase să agreeze modul lui de a face amor i se părea asemănător cu a lua droguri. Era diferit, dar la fel de molipsitor. Îţi altera percepţia asupra realităţii. Nu ştia ce să înţeleagă din asta.

Simţea numai că voia mai mult.

Îl plesni cu palma peste piept. Era topită după rezistenţa şi duritatea cărnii lui. Când îl excita, părea că se oţeleşte peste tot, ceea ce o scotea din minţi.

Părul îi zbură peste ei ca o perdea aurie. El o înşfăcă şi o trase deasupra. Cu genunchiul începu să-i desfacă pulpele, carnea mângâind mătasea. Îşi înfipse genunchiul între picioarele ei. Contactul dur o lăsă aproape fără respiraţie.

Gemu şi se tângui. Ochii începură să-i lăcrimeze, iar el îi linse lacrimile. Buzele ei de jos se deschideau ca o floare. Inima îi bătea nebuneşte. Tot ce distingea era sângele ce-i năvălea în urechi. Îl făcea să asude.

– Ce fierbinte, spuse el, răsucindu-se din nou.

O întoarse cu o mişcare puternică a bustului. Îi încercui încheieturile mâinilor cu palmele, trăgându-i braţele în sus, peste cap. Sânii ei grei se obrăzniciră către el, lăsându-l să-şi afunde faţa. Contactul fu uscat şi neplăcut, aşa că-şi eliberă o mână pentru a o mângâia la îmbinarea pulpelor. Daniela flutură din pleoape, gemând de atâtea senzaţii.

Mâna lui se desprinse şi ea deschise ochii. Îl privi cum se mângâie pe organul umflat, cu mâna încă jilavă de ea. Apoi se îndreptă din nou spre sânii ei, avansând înainte şi înapoi.

Cu genunchii îi strânse remarcabilele protuberanţe într-un fel de teacă din care ieşea din ce în ce mai tumefiat.

Daniela ridică obrazul şi prinzându-l în mişcare îl învălui cu gura, biciuindu-l cu limba. Îl simţi cum tremură şi-i dădu rapid drumul.

El respira din ce în ce mai sacadat, împingându-se înainte şi înapoi.

– Vreau buzele tale, şopti el.

Faţa îi era contorsionată de efort.

– Eu te doresc în mine, suspină ea. Te rog.

Mişcările lui deveniseră ameţitoare. Daniela gemu, iar el nu mai putu s-o refuze.

Îi dădu fusta la o parte şi se înfundă în ea instantaneu. Amândoi icniră. Muşchii dinăuntrul Danielei îl forfecară până când abdomenul lui inferior începu să palpite.

– Ah, urlă el ca şi când ar fi fost înjunghiat. Mai vreau!

Şi ea îi mai dădu, puţin câte puţin, sporind frecarea cu fiecare clipă. Daniela crezu că Lantin o să aibă un atac de inimă. Se convulsionă deasupra ei, forţa din el adunându-se şi apoi eliberându-se, în mişcări succesive. Daniela nu mai întâlnise nici un bărbat care să termine atât de profund şi prelungit.

De data asta ea însă nu ajunse la orgasm, deşi era pe aproape. Avea mintea plină de Karpov.

Mai târziu, când somnolau şi apartamentul era atât de liniştit că parcă se distingeau secundele marcate de ticăitul ceasului din sufragerie, el îi şopti lângă ureche:

– Spune-mi ce zi ai avut.

Nu era o întrebare de complezenţă, înţelese ea repede. Lantin

rumega bine toate rapoartele pe care ea i le dădea pe furiş. Se abţinu să-i povestească discuţia avută cu Tania Nazimova. Fusese ciudat să vorbească la telefon cu Himera, cel mai ascuns dintre secretele ei, şi în acelaşi timp să fie obiectul unui priveghi ce făcea deodată viaţa să pulseze precum o bombă cu întârziere, extrem de periculoasă. Însă pentru cel ce o urmărea, Daniela dădea un simplu telefon, unui prieten sau unei rude şi cu asta basta!

Gândire defensivă. Nu era bună. Dacă nu reuşea să ia ofensiva din nou, era terminată atât profesional cât şi personal. Avea să aparţină lui Lantin trup şi suflet. Mai bine şi-ar deschide venele chiar aici în pat, stricând toate hainele pe care i le cumpărase el. Daruri găunoase, oricum, îşi zise ea. Pentru plăcerea lui, nu a ei. Jucase jocul acesta de multe ori aşa că nu-i va da nici un motiv să-şi facă probleme din cauza ei acum.

Îi povesti toate întrunirile avute azi. Familiarizându-l cu cele mai intime gânduri, cu fanteziile ei legate de el, cu comentariile celorlalte femei ofiţer în timpul prânzului, despre faptul că ea fuma şi despre noua ei coafură, amăgindu-l cu adevărul pentru a nu-i permite să observe când minte.

– Şi le-a plăcut noua ta înfăţişare?

Vocea îi suna blândă şi visătoare, ca de la iubit la iubită. Dar Daniela nu se lăsă păcălită. Lui nu-i păsa despre aşa ceva. Lui îi plăcea noua Daniela. Asta conta pentru el.

– Au fost încântate, spuse ea, fericită. Voiau să ştie ce m-a apucat.

– Şi ce le-ai spus?

– Că a venit vremea unei schimbări. Aşa ceva le-a mulţumit.

– Şi ce părere au despre schimbare?

După ce se străduise să-l aducă la dispoziţia dorită, Daniela simţea că se apropie momentul pentru a aborda problema ei. Până acum o ocolise în mod deliberat. Era esenţial ca Lantin să ajungă aici fără a bănui că fusese împins.

– Depinde cine e autorul ei.

– Deci la modul general?

– În mod general. Nu sunt învăţate să privească schimbările cu uşurinţă, căci acestea le dau peste cap lumea lor ordonată.

Lantin se gândi puţin la cele auzite.

– Despre ce au mai vorbit? Ce-au mai bârfit?

Erau aproape, foarte aproape.

– Hm, nimic deosebit. Cine se culcă cu cine. Ce locotenent a mai ieşit pe covertă săptămâna asta. Chestiile obişnuite.

– Mi-au parvenit nişte rapoarte.

– Despre ce?

– Mă întrebam dacă şi tu ai auzit acelaşi lucru.

– Nu înţeleg.

– Ba cred că da. Făcea pe deşteptul. Eşti încă devotată lui Karpov. Aşa, o spusese, în fine. El se află la baza carierei tale, e cel care a tras toate sforile.

– Ce-i cu Karpov?

– Cred că ştii. Se întoarse spre ea, mângâindu-i un braţ. Ştii tu. Cred că va trebui să renunţi la această loialitate deosebită.

– Dar trebuie să mă gândesc la cariera mea.

Exact ceea ce el se aştepta să audă de la ea.

– Karpov se împăunează cu ideile mele.

Ţinea ochii închişi şi respira calm. Numai sudoarea forma o peliculă subţire şi sărată peste faţa lui.

– Karpov are un orgoliu de dimensiunea întregii Ucraine, spuse ea.

– Da, ştiu.

– Egocentricii sunt la fel ca şantajiştii. Odată porniţi, nu-i duce mintea când să se oprească.

– Asta e părerea ta despre Karpov?

Daniela nu răspunse nimic, în mod deliberat.

– El a conceput iniţial operaţiunea Moonstone.

Lantin continuă să îşi ţină ochii închişi.

– Cred că a avut şi Karpov o idee bună la viaţa lui.

– Şi anume?

– Când m-a făcut şefa KVR-ului.

El începu să râdă, deschizând brusc pleoapele şi surprinzând-o. Se uită la ea, meditativ. După un timp spuse:

– Ce să mă fac eu cu Karpov?

– De ce mă întrebi pe mine?

– Îl cunoşti de mult… îl cunoşti… intim.

– Şi crezi că sunt părtaşa tuturor secretelor lui?. Trebuia să-l facă să asude pentru asta. De ce n-o întrebi pe nevastă-sa?

Lantin se făcu că nu-i bagă de seamă ghiduşia.

– Poate că soţia lui îl iubeşte. Oricum, nu are mintea ta. Oameni în poziţii ca a lui Karpov nu sunt uşor de doborât. Ca şef al Primului Directorat principal are mulţi prieteni. Foarte mulţi în armată. Nu-i nevoie să tulburi apele dacă vrei să pescuieşti.

– Cred că vorbeşti serios, râse ea.

– Da.

Acum că îşi închipuia că fusese ideea lui, putea să continue cu planul ei.

– Da’ asta e o treabă serioasă, nu glumă.

– Aşa zic şi eu.

– Atunci trebuie să te rog ceva.

– Ce?

– Să-mi acorzi permisiunea, spuse ea.

Lantin îşi lăsă privirile pe sânii ei grei, tari şi puternici şi simţi că se

învigorează din nou, respiraţia înteţindu-i-se în gât.

Te uiţi unde nu trebuie, Iuri, se gândi Daniela. Se mişcă foarte uşor şi sânii odată cu tot trupul, atât cât să-i dea lui o idee.

– Tu faci parte din agenţie, zise el. Eu nu. De ce ai nevoie de permisiunea mea?

Daniela se plecă peste el punându-şi toată mâna pe penisul lui şi strângându-l uşor. În acelaşi timp sânii îi măturaseră abdomenul inferior.

– Tu ai puterea, eşti puterea. Fără tine n-ar exista nimic.

Lantin suspină, iar ea îl imită.

– Hm, şopti ea, ce mare eşti!

El închise din nou ochii, cu respiraţia deja sacadată. Se gândi câtă influenţă avea asupra Danielei. N-o să zică nimic de rău despre el vreodată. O fi ea vicleană, dar e femeie şi-şi cunoaşte locul în agenţie. Informaţiile pe care le deţinea asupra ei îi dădeau siguranţă. La fel cum îl făceau să fie sigur că ea o să-i asculte toate ordinele.

Zhang Hua se zorea să străbată piaţa Tien An Men. Iar întârziase la întâlnirea cu Wu Aiping şi nu era deloc nerăbdător să asculte comentariile acide ale ministrului mai vârstnic.

Se duse grăbit spre treptele late ale Muzeului de istorie vizavi de clădirea Congresului Naţional al Poporului. În interiorul clădirii răcoroase şi întunecate, contrastând cu potopul de căldură de afară, trecu pe lângă harta enormă, în relief, a Chinei, ce stătea atârnată de un perete, cu diverse citate din Mao şi istoria cronologică a dinastiilor. Se întoarse spre stânga, apoi coti la dreapta până ajunse la spaţiul ocupat de străvechea barcă de treizeci şi trei de picioare descoperită la Jiangsu, în 1958. Se spunea că datează de mult, dar, ca majoritatea obiectelor din muzeu, putea foarte bine să fie o reconstituire sau o copie. China fusese jefuită prea tare de-a lungul secolelor pentru ca să mai rămână foarte multe vestigii, fie şi în cel mai mare muzeu al ţării.

– O mie de scuze, tovarăşe ministru, îi spuse el lui Wu Aiping.

Acesta studia o copie a calendarului folosit pe vremea dinastiei Shang, între secolul XVI şi XI, înainte de Cristos. Spre uşurarea lui Zhang Hua, nu îi adresă nici un comentariu acid. Continuă să se uite la harta de pe perete.

Peste o clipă se mişcă spre prima dintr-o serie de vitrine de sticlă. Zhang Hua îl urmă, văzând că dulapurile expuneau arme din vremuri demult apuse.

– Îţi dai seama, Zhang Hua, începu Wu Aiping, că toate aceste lame de cuţite, lăncii şi topoare au fost desăvârşit reproduse de artizani moderni, folosindu-se de desene obţinute din pictograme ale perioadelor respective? Te face să te simţi mândru de China modernă.

Mie unul îmi face greaţă, se gândi Zhang Hua în sinea lui, cât de

mult din trecutul nostru a fost furat sau distrus de diavolii străini. Acum n-a mai rămas nimic din lungul şi gloriosul nostru trecut decât aceste triste reconstituiri, care arată a ceea ce nu sunt. Tare spuse numai atât:

– Îmi dau seama, tovarăşe ministru.

Se îndreptară spre a doua vitrină. Aici erau expuse o sumedenie de boabe vechi, depistate conform unor inscripţii arheologice, precum şi unelte agricole ca o lopată de bronz, zice-se autentică, săpăligi de piatră şi seceri din cochilii. Lui Zhang Hua nu i se părea că se deosebesc de armele din vitrina precedentă.

– Acum că s-a înfăptuit, pot să-ţi spun, continuă Wu Aiping. De fapt, chiar prefer aşa. Tu, care eşti loial lui Shi Zilin, tu care eşti al meu. Ca să plăteşti pentru această loialitate, o să te fac să te pârpăleşti urmărind nimicirea mentorului tău.

Tonul lui Wu Aiping nu era cu nimic diferit de cel pe care l-ar fi putut utiliza plimbându-se cu un prieten prin sălile unui muzeu, distrându-se.

– Ultima din telegrame a fost trimisă la Hong Kong, continuă el. Grupul, folosindu-se de fondurile diverşilor miniştri, a cumpărat toate datoriile pe termen scurt ale lui Five Star Pacific. Ceea ce însumează o investiţie de peste douăsprezece milioane de dolari. Acum deţinem controlul asupra lui Five Star Pacific. Principala legătură în *ren*-ul lui Shi Zilin a fost neutralizată. Acum grupul este partenerul lui Sir John Bluestone, iar Shi Zilin s-a dus pe copcă. Nu mai are cum s-o întoarcă pentru a sabota Kam Sang.

– Centrala Kam Sang ar putea să ne ucidă pe toţi, spuse Zhang Hua cu căldură. Cred la fel ca Shi Zilin că secretul este prea periculos pentru…

– Linişte! îl avertiză sonor Wu Aiping. N-am nervi pentru a asculta miorlăiturile tale leşinate. China este asediată, fiind înconjurată din toate părţile. Dacă nu facem nimic să-i distrugem pe sovietici, cu siguranţă că ne vor zdrobi. Războiul din Yunnan este un prim pas într-o campanie dirijată spre distrugerea noastră. Puterea lui Kam Sang va face ca asta să nu aibă loc vreodată!

Zhang Hua recunoscu strălucirea posomorâtă din ochii de fanatic ai lui Wu Aiping. Fu îngrozit de puterea mânuită de ministrul mai vârstnic. Umerii i se scofâlciră şi se gândi că dacă este activat Kam Sang, nimeni nu va mai supravieţui.

– Vorbind de Sir John Bluestone, continuă Wu Aiping, mai calm acum văzând că Zhang Hua amuţise, am primit o telegramă de la el prin Hong Kong şi Asia Bancorp. Voia mai mult capital ca să cumpere toate acţiunile rămase la Pak Hanmin. Wu Aiping savura ideea că acum Bluestone era, cu ştiinţă sau nu, agentul lui. Aseară am convocat Cercul şi deşi riscul nostru este foarte mare, i-am convins să

mai bage o dată mâna în fondurile lor. Fiind sigur de o recuperare rapidă a banilor, am trimis deja suma în dimineaţa asta. Ultimul cui din coşciugul lui Shi Zilin.

– Dar tovarăşe ministru, protestă Zhang Hua, Shi Zilin era pe cale să dea el banii.

– Bineînţeles, zâmbi Wu Aiping. Numai că i-am luat-o înainte, i-am prins tiparul. Acum că îl am în mână pe diavolul străin Bluestone, pot să dirijez fluxul evenimentelor. Tu, ministrule Şobolan, mă vei informa când Shi Zilin va trimite următorul mesaj codat către Mitre. În clipa aia voi cere o audienţă la primul ministru. În fine, suntem în stare să-l distrugem pe Shi Zilin. De îndată ce pune în mişcare ultima fază a planului său Hong Kong, va fi un om mort. Odată dus, îi vom stârpi pe generalii rămaşi loiali lui, înlocuindu-i cu oamenii noştri. Moştenind axa de putere pe care a stăpânit-o de atâta amar de vreme, o vom folosi aşa cum el, ca un fricos ce este, n-a făcut-o. A sosit timpul să acţionăm rapid. Văd un vârtej de putere crescând ce-mi va mătura toţi duşmanii din faţă.

Zhang Hua, mergând pe lângă Wu Aiping, sesiză schimbarea accentului, dar nu spuse nimic.

Jake o urmărea pe Bliss dormind, parţial ascunsă de aşternutul înflorat. La fereastră, lumina soarelui i se abătu peste umeri. Stătea cu spatele la Hong Kong. O privea cu o concentrare maximă.

Simţea la fel ca puţin mai înainte, când zăcuse pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, lângă ea. Somnolase uşor, tot timpul conştient de o prezenţă lângă el, cu lunecuşul mătăsos al pielii, respiraţia ei parfumată care îl gâdila pe gât, şi şuviţele din părul uşor ca aerul răsfirate pe pieptul lui.

Auzise ritmul respiraţiei ei urcând şi coborând crezându-se de multe ori plonjat în Marea Chinei de Sud, dincolo de insula Cheung Chau şi vocea lui Fo Saan venind ca de nicăieri şi de peste tot: *Ba-mahk,* găseşte pulsul.

Era pur şi simplu înfăşurat în aura ei.

În cele din urmă veni somnul adânc, odihnitor cum nu mai fusese de ani. Se trezise cu puţin înainte de apariţia zorilor, conştient de ce i se întâmplase şi simţindu-se vinovat că trebuise să se dea imediat jos din pat. Fără să ţină cont că voia să rămână unde era, cu Bliss lângă el.

Sentimentul acela de culpabilitate reprezenta, fără doar şi poate, un produs genetic, moştenit de la mama sa. Cu siguranţă că nu de la tatăl său. Jake se gândea arareori la taică-său. Când o făcea, cel mai des îi venea în minte David Maroc. Bucata de *fu* era singura legătură cu perechea care îl adusese pe lume. Amintirile lui erau toate legate de David şi Ruth Maroc, cei care îl crescuseră ca pe propriul copil.

În lumina noii zile, Jake despachetă cu grijă bucata de *fu* pe care i-o dăduse Kamisaka. Bucata lui Nichiren. Da, ochii şi mintea o confirmau. Făcea parte din acelaşi *fu,* acelaşi sigiliu împărătesc chinez. Cum de era posibil?

Privirea lui Jake se aşează din nou pe forma adormită a lui Bliss. Cine era ea, în afară de o prietenă din copilărie? Depăşise de mult acel rol. Sau nu? Ştia că trebuie s-o determine să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse de a-i spune totul. Jake plutea în plin mister. Nu-i plăceau întrebările rămase fără răspuns. Şi trăsătura asta probabil că o avea de la mama sa, Athena Nolan Shi. Până şi în elucubraţiile ei nebuneşti dinainte de moarte Athena refuzase să renege acel nume, Jake Shi. Devenise Jake Maroc, dar acum, cu bucata de *fu* în mână, bănuia că şi alţii pe lumea asta îi cunoşteau adevăratul nume. Cine erau aceştia? Cum de ştiau? După câte îşi putuse da el seama, numai familia Maroc îi cunoştea originea. Nici chiar Mariana sau Ting nu avuseseră habar.

Fu-ul. Încă de la raidul asupra Casei O-henro, toate se învârtiseră în jurul bucăţii de *fu.* Dispariţia Marianei, acţiunile lui Nichiren şi chiar ale lui Bliss. Ea aflase despre bucata de *fu* şi-l trimisese după ea. Ce ştia ea despre *fu,* iar el ignora?

Traversă camera. Umbra i se abătu asupra lui Bliss, care deschise ochii şi se uită la el.

– Jake.

Nu se mişcă. Dormea goală. Deasupra cearceafului boţit i se zăreau umerii şi sânii.

– Ai dormit bine în noaptea asta.

Un alt cuţit de vinovăţie îl fulgeră: a dormit mai bine cu ea decât cu Mariana.

– M-am foit şi m-am răsucit, spuse el. Am visat tot timpul.

– M-am trezit de două ori, murmură ea, ca să mă asigur că eşti bine. Dormeai neîntors, ca un prunc. Îţi dispăruseră toate cutele de pe faţă.

Jake se aşează pe pat, cuprins de emoţie. Bliss îi topea inima prin nişte simple cuvinte. Cum era aşa ceva posibil?

Ea îi urmări figura, ca o mamă ce-şi studiază copilul abătut. Se ridică în şezut, cu picioarele trase spre piept.

– Îţi aduc aminte de promisiunea făcută, Bliss.

Părul ei bogat părea că-i pogoară ca nişte aripi, acoperindu-i faţa. Îşi lăsă bărbia pe genunchi.

– Când eram copilă, grăi ea, tata îmi spunea povestea vulpoiului care a trebuit să caute hrană pentru el şi pentru perechea sa, însărcinată şi bolnavă de o boală neştiută. Era iarnă în ţinuturile nordice, un anotimp dur şi rău, când îngheţul arareori părăseşte teritoriul. Din cauza asta, vulpoiul a trebuit să se îndepărteze tot mai

tare în căutare de hrană. Într-o noapte a ajuns la moşia unui fermier şi, strecurându-se printr-o gaură din gardul de trestie, a descoperit coteţul. După aceea, în fiecare noapte vulpoiul se furişa prin deschizătură şi scotea câte o găină dintr-un cuibar. Fermierul a început să pună capcane, diverse şi din ce în ce mai şirete. Vulpoiul disperat, hotărât să nu-şi lase perechea şi puiul încă nenăscut să moară, le ocolea pe toate. Asta a continuat zece zile, până când fermierul şi-a zis că trebuie să se ducă frumuşel după vulpe chiar el. A luat un topor lat şi s-a aşezat la pândă în coteţ. În cele din urmă vulpoiul a sosit dar a mirosit că fermierul e înăuntru. A încercat să înhaţe o găină, dar fermierul l-a alungat cu toporul. Rănit, animalul a reuşit să iasă din coteţ. Noaptea era clară şi fermierul a urmărit picăturile de sânge, prin lumina Lunii, care l-au dus chiar la bârlog. A folosit toporul încercând să distrugă scorbura, dar trunchiul copacului era secular şi la fel de lat ca şi umerii vânjoşi ai fermierului. I-a rezistat, iar la efort s-a adăugat şi frigul groaznic. Totuşi, vrând să se asigure că vulpea nu avea să-i mai omoare găinile s-a aşezat cum a putut de bine în faţa vizuinii. Când se va ivi vulpea să caute de mâncare, îşi va abate securea asupra ei. Toată noaptea fermierul a stat de veghe, până a doua zi. Dar dimineaţa s-a transformat în după-amiază şi în amurg, apoi în noapte. Îngheţat şi înfometat – nu sorbise decât un pumn, două de zăpadă – fermierul îşi fâţâi securea în faţa vizuinii. În cele din urmă, auzi o mişcare şi rămânând imobil, aşteptă să iasă vulpea. Lama ascuţită şi mortală era pregătită. Fermierul văzu vârful botului negru, mustăţile, ochii. Se pregăti să ucidă. Dar, în ultima clipă, rămase cu securea suspendată în aer. Ceea ce ieşise din văgăună nu era vulpoiul ce-i devastase cuibarul, ci un pui mic, cu blăniţa mozolită de saliva maicăsii, clătinându-se pe picioarele slabe şi nesigure. Fermierul înţelese că acest pui era orfan, altfel părinţii nu i-ar fi dat voie să iasă din ascunzătoare. Taică-său trebuie că sângerase până murise, iar maică-sa îşi dăduse şi ea duhul. Fermierul îşi puse securea pe umăr. Se aplecă şi luă puiul tremurând în braţe. Cuibărindu-l lângă el ca să-i fie cald, se întorsese acasă. Fermierul, obişnuit să nu risipească nimic, crescu puiul şi-l antrenă să-i păzească găinile de vizitatori nocturni, ceea ce vulpea făcu şi foarte bine.

Bliss puse o mână pe obrazul lui Jake, mângâindu-l.

– Răbdare, dragostea mea. Cei drepţi au învăţat că răbdarea este una din armele cele mai de temut.

– Eu sunt prea puţin drept, Bliss. Îi îndepărtă mâna. Vreau nişte răspunsuri. Acum.

– Acum, acum, acum. Cât de occidental eşti de multe ori!

– Ce vrei să spui? se potoli Jake.

– O, Jake, aflasem despre *fu.* Crezi că nu ştiu că eşti pe jumătate chinez?

– Familia Maroc…

– Familia Maroc te-a luat din Shanghai când mama ta a murit.

– Cum de ştii asta? se uită lung Jake.

– Tatăl meu se găsea în Shanghai în vremea aceea. Îl cunoştea pe tatăl tău adevărat.

Jake se ridică de pe pat şi o luă şi pe Bliss. Stăteau amândoi, goi, în lumina dimineţii. Întregul Hong Kong se întindea la picioarele lor. Deasupra, Piscul era înceţoşat.

– Bliss, eşti ca o fantomă. Aşa ai spus şi tu.

– Ceea ce ne face identici.

Capul ei, ridicat în sus pentru a-l privi mai bine, era aurit de raze. Părul negru albastru părea o perdea ce-i separa de restul lumii.

– *Fu*-ul. Ce este?

– *Fu*-ul este cheia către „Cercul din Hong Kong”.

– Cercul? Ce cerc?

– Cercul fondat de tatăl tău acum mulţi ani.

– Nu înţeleg.

– Nici unul dintre noi, cei din *yuhn-hyun,* nu înţelegem pe deplin. Bucăţelele se asamblează pentru a forma un întreg. Ca şi cu *fu*-ul.

– Dar asta nu e bucata mea. Aparţine lui Nichiren. A mea provine de la părinţii mei, cei adevăraţi. Ştii de unde vine a lui?

– Dacă aş şti asta, spuse ea, aş şti totul.

– Nichiren şi cu mine… se opri, întorcându-se spre oraş şi port. Mă nelinişteşte faptul că posedă asta. Că avem în comun ceva… atât de unic precum *fu*-ul. Se întoarse iar spre ea. Nichiren se află la Hong Kong. Mi s-a spus că vine adesea aici. Ştii pe cine vede? Pe Formidabilul Sung.

– Prietenul tău.

– Ştii şi asta. Pentru cine lucrezi?

– Eu nu te-am întrebat niciodată aşa ceva.

– Bănuiesc că deja ştii.

– Că ştiu sau nu, replică ea simplu, nu te-am rugat niciodată să înşeli încrederea cuiva. Tu de ce o faci?

– Din cauza promisiunii tale. Mi-ai spus că o să-mi povesteşti totul.

– Aşa o să şi fac. Îl atinse din nou. Cu timpul… Se ridică pe vârfuri şi-şi puse buzele pe ale lui. Răbdare, Jake. Mă străduiesc să ne menţin pe amândoi în viaţă, îmi dai voie să-mi fac treaba?

Ochii ei întunecaţi se lăsară asupra lui cu atâta forţă că-l amuţiră.

Lui Tsun Trei Înjurături îi trebuiră mai mult de douăzeci de minute pentru a face legătura radio cu Beijing-ul. Intemperiile atmosferice din nord-est făceau semnalul să pâlpâie ca o flăcăruie în vânt aşa încât, atunci când reuşi să stabilească în fine legătura, vocea îi suna bâlbâită şi adesea nedesluşită.

Tsun Trei Înjurături, la pupa unei ambarcaţiuni de optsprezece picioare, stătea ancorat la ţărmul unui estuar, la aproximativ şaisprezece mile marine mai sus de Hong Kong. În fiecare noapte schimba locul pe timpul celor trei întâlniri săptămânale. Dar nu şi zona în general. Cunoştea topografia pe dinafară şi nedorind să ţină transmiţătorul la bordul vasului său, pentru motive clare de securitate, credea că asta este cea mai bună metodă.

– Five Star Pacific a cumpărat acţiunile ce mai rămăseseră la Pak Hanmin, spuse el morocănos în microfon.

– Bine, veni vocea cunoscută. Din obişnuinţă, vorbeau mandarina.

– Pe spiritul marelui tigru alb, chiar că s-a dat o bătălie pe ultimele o mie de acţiuni. Bluestone şi Andrew Sawyer s-au luptat precum chiorii înainte ca primul să aibă câştig de cauză.

– Şi mai bine.

– Bine? Aşa un bine... Tsun Trei Înjurături zbieră în microfon. Am pierdut controlul asupra propriei companii.

Răspunsul nu se distinse, iar Tsun îşi aminti că la şaizeci de secunde schimbau frecvenţele. Zgâlţâi aparatul furios şi ceru o repetare.

– Nu-ţi face probleme din cauza asta. La Hong Kong totul merge bine. Planul se desfăşoară conform orarului, în ciuda unor obstacole survenite recent. Din păcate, nu acelaşi lucru se poate spune şi de evenimentele de aici. Sunt al naibii de înghesuit de o gaşcă de miniştri locali.

Tsun Trei Înjurături se gârbovi în faţa microfonului.

– Cât de serioasă este această ameninţare?

– Posibil să fie mortală. Deocamdată nu pot spune nimic. Ai programat *zui-hou-kai-ting,* ultima întrunire?

– Poimâine. Putem face ceva de aici? Eu pot să te ajut cumva?

– Ai veşti de la Bliss?

– E cu Jake. Trase aer în piept. David Oh, prietenul lui, a fost lichidat.

– De cine?

– De Quarry.

– Aha, şi-a făcut apariţia Himera. Ne aflăm în faza finală. Trebuie să vorbeşti cu Bliss. Următoarea victimă a Himerei pare logic că va fi Jake.

– Totul converge către un punct, spuse Tsun Trei Înjurături, nu?

– Aşa e planul iniţial.

– Dar sunt atâtea lucruri variabile.

– Variabilele au intrat deja în joc. N-au schimbat nimic.

– Nimic? Moartea Marianei Maroc nu înseamnă nimic? Nici a lui David Oh? Câte morţi au mai fost, ale unor oameni cărora nici nu le cunosc numele?

– Vorbim acum de viitorul Chinei… poate chiar al lumii. Cum poţi pune asta în balanţă cu moartea câtorva oameni?

Tsun Trei Înjurături dădu din cap.

– Trebuie să mai fi rămas ceva omenie în tine. Chiar pe toată lumea o consideri o piesă în jocul tău, manevrată după cum îţi trăsneşte?

– Nu văd decât viitorul Chinei. Atât.

– Şi familia ta? Tsun Trei Înjurături îşi promisese să nu menţioneze acest subiect. Nu se cădea şi, în plus, era şi lipsit de respect. Dar nu mai putuse să-şi ţină gura. Trebuia să se gândească la Bliss, la emoţiile ei. Ce-a rămas din familia ta? Pe Buddha, vezi ce a făcut din ei obsesia ta?

Tăcere.

Paraziţi în eter, amintind de furtună, departe, violent.

– Bună, Henry, spuse Antony Beridien, ridicând ochii de pe biroul său aglomerat. Îi plăcea să fie înconjurat de dosare. Erau viaţa lui, prin ele dirija agenţia. E timpul deja?

– Chiar puţin peste. Ştiam că eşti foarte ocupat. Am vrut să te las în pace cât mai mult cu putinţă.

În spatele lui Beridien, Casa Albă strălucea ca alabastrul în după-amiaza lungă şi monotonă. Tufişurile de trandafiri erau în floare, iar mulţimea plimbându-se pe trotuar prin faţa biroului preşedintelui abia se distingea de la distanţă.

– Ştii, de când tu şi cu Rodger aţi pus în aplicare această schemă de alertă maximă, n-am putut lucra mai nimic. Până şi în cabinetul doctorului aţi aşezat monitoare video.

– Prudenţă, domnule, spuse Wunderman uşor.

– Prudenţă, rahat. Nu pot să fac nici măcar un pipi fără ca monitoarele sau agenţii să nu-mi studieze instrumentul. Dumnezeule atotputernic, nici Ike n-avea asemenea securitate în timpul războiului.

Wunderman zâmbi în timp ce păşeau pe coridorul cenuşiu.

– Poate pentru că generalul Eisenhower n-o avea pe Daniela Vorkuta pe cap.

– Al dracului KVR, spuse Beridien. Mi-ar place să-i am pe Karpov şi pe Vorkuta într-o cameră împreună. Le-aş da eu ceva să mă ţină minte.

Apăsă mâna pe placa de pe perete, chemând ascensorul privat.

– L-am activat pe Apollo, spuse Wunderman. Este arma mea principală şi am control complet asupra lui. Se găseşte în Kremlin de mai mulţi ani, foarte bine camuflat. Cred că lucrurile au ajuns la un asemenea punct critic, încât trebuie să riscăm, chiar dacă va fi descoperit.

Beridien îl privi atent, în timp ce păşiră în liftul cu uşi de bronz

patinat. Apăsă butonul cel mai de jos.

– Regina noastră pentru regina lor, aşa?

– Dacă se ajunge acolo, da, domnule. Chiar aşa.

– L-am pregătit pe Apollo atâta timp, Henry. Eşti sigur că vrei să-l sacrifici într-o astfel de manieră?

– Poate că nu va fi un sacrificiu, Antony. Apollo e inteligent. Poate să scape lichidând-o pe Vorkuta fără să se dea de gol.

– În interiorul KVR-ului? Nu face parte din KGB, Henry. Riscul e enorm.

– Acum avem mai multă nevoie s-o vedem moartă pe Vorkuta decât de informaţiile lui Apollo.

– Aş fi vrut să mi te fi adresat mie întâi.

– De ce? Ca să-mi fi ordonat să nu-l amestec pe Apollo?

– Dacă îl pierdem pe Apollo, Henry, ne pierdem spionul cel mai bine plasat din Rusia.

– Şi dacă o lăsăm pe Vorkuta să trăiască, ne va distruge.

Trecură de gărzile duble şi intrară în aripa cu cabinetul medical. În oficiu, Beridien începu să se dezbrace.

– În ambele cazuri mă tem că pierdem ceva preţios.

Îmbrăcat într-un halat de spital deschis la spate, Beridien se sui pe masă. Suflă de frig.

– Ai zice că în epoca asta ar trebui să fie în stare să încălzească locul ăsta afurisit, mormăi el supărat.

Doctoriţa intră imediat, pe o altă uşă. Avea părul strâns la spate într-un coc. Buzele îi erau rujate discret. Pometii ei înalţi nu aveau nevoie de machiaj. Wunderman îi studie picioarele lungi care se îndreptau spre masa unde stătea Beridien.

Îi făcu un control complet, de rutină însă. Ochii, nasul, gâtul, plămânii, tensiunea, rinichii. Wunderman îi urmărea flexarea muşchilor, când se mişca şi mai ales când se apleca. Probabil că joacă tenis. Ca şi Donovan.

– În principiu, eşti bine, spuse doctoriţa după o vreme. Wunderman auzi scârţâitul stiloului ei pe fişa lui Beridien. Ai luat însă un microb. De gripă, cred. Nimic serios. O să-ţi fac totuşi o injecţie cu vitamine. Nu vreau să fii stors de orele târzii de muncă. Ştiu că degeaba îţi spun să-ţi mai iei liber.

Beridien glăsui ceva în surdină.

– Poţi să te ridici, îl invită ea.

Wunderman începu să-i studieze fesele. Doctoriţa se afla în faţa unei măsuţe metalice lucitoare. Băgă vârful unei seringi într-un flacon întors cu fundul în sus şi trase lichidul clar în corpul seringii. Apoi desprinse fiola.

– O clipă, spuse Wunderman. Se duse spre ea şi-i luă flaconul.

Privi la etichetă, trecând în revistă lista de vitamine. Se uită adânc

în ochii doctoriţei şi dădu din cap.

– În regulă.

Femeia mirosea a săpun.

Doctoriţa aşteptă ca el să ajungă înapoi lângă perete, unde stătuse înainte. Când îl văzu potolit, luă nişte vată îmbibată în alcool şi frecă un punct pe braţul lui Beridien.

Acesta se uita în altă parte când acul îi străpunse pielea, altfel ar fi văzut zâmbetul subţire ce-i înflorise doctoriţei pe buze când apăsase pistonul siringii.

– Nu durează mult.

Cuvintele femeii părură să reverbereze în tăcerea camerei.

Beridien întoarse capul când o auzi spunând:

– Nu mai mult de trei minute.

– Trei minute până ce? întrebă Beridien.

– Păi, până daţi în primire, directore.

Wunderman începuse deja să se deplaseze prin cameră.

– Ce? E un banc?…

Dar otrava începuse deja să-i atace lui Beridien sistemul nervos central şi nu mai putea să-şi controleze coardele vocale. Gura i se mişca în chip caraghios.

– După cum vedeţi nu-i nici un banc. Puse o mână pe capul lui Beridien, îi deschise o pleoapă, apoi cealaltă. Deja pupilele i s-au dilatat.

Vocea ei suna detaşat ca aceea a unui robot.

– Antony! o împinse Wunderman la o parte.

– Cu cine vorbeşti? îl întrebă doctoriţa. E mort.

– Ce? Wunderman se uită în ochii lui Beridien, voalaţi, lipsiţi de orice urmă de inteligenţă. Îşi muşcă buza atât de tare că simţi propriul sânge sărat. Ce naiba…

– L-am otrăvit, spuse doctoriţa. Eu sunt Livia lui, înţelegi.

Wunderman smulse un pistol mic de sub haină şi trase trei gloanţe în faţa ei, de aproape. Doctoriţa se clătină, prăbuşindu-se peste măsuţă. Găurile negre îi distruseseră aerul de totală surpriză.

Atunci Wunderman se repezi la butonul de alertă maximă ce se găsea în fiecare cameră din interiorul clădirii Quarry, oricât de mică sau nesemnificativă ar fi fost.

– Urgenţă! ţipă el. E o urgenţă, nu un exerciţiu! Directorul a fost atacat! Repet, avem o urgenţă la infirmerie.

Peste nici un moment uşile se deschiseră cu zgomot şi agenţii năvăliră înăuntru. Deasupra capetelor lor, camerele video urmăreau într-o tăcere duioasă cel mai mic detaliu.

Era vremea crevetelor beţi.

Sir John Bluestone dăduse peste această delicatesă chinezească cu

ani în urmă, la Taipei, graţie unei tinere cu un apetit remarcabil pentru mâncare şi amor. Creveţi beţi erau felul ei favorit. La fel cum unii tânjesc după o ţigară atunci când au terminat de făcut dragoste, femeia se înnebunea să înfulece din acest fel. În prezent, în amintirea acelor zile îndepărtate de tinereţe năvalnică, Bluestone comanda creveţi beţi de ori câte ori avea ceva de sărbătorit. Faptul că obţinuse controlul asupra societăţii Pak Hanmin era cu siguranţă o astfel de ocazie şi nu pierduse nici o clipă, târându-l pe T.Y. Chung la restaurant, pentru o masă festivă.

Cei doi *tai pani* stăteau la cea mai bună masă din Jumbo, cel mai mare dintre cele trei restaurante plutitoare ancorate în portul Aberdeen, pe partea sudică a Insulei. Nu se aflau pe a treia punte, unde erau conduşi toţi turiştii străini, ci jos, pe prima. Din această poziţie aveau o excelentă perspectivă asupra portului ca un furnicar, a oraşului şi a Vârfului. Rezervorul cu peşti al restaurantului se găsea la o azvârlitură de băţ, pe partea cealaltă.

Bluestone ridică paharul de Johnnie Walker Black şi-l ciocni de cel al lui T.Y. Chung. Ar fi preferat şampanie, dar voia ca în această ocazie să pară cât mai chinez cu putinţă în spirit.

– Omului fără de care nu aş fi putut pune mâna pe Pak Hanmin.

Desigur că nu era chiar aşa. Într-adevăr ofertele şi achiziţiile făcute de T.Y. Chung fuseseră de mare ajutor, dar, de fapt, Bluestone trebuia să admită că mulţumirile le datora noilor săi binefăcători.

La început, când toate băncile îl contactaseră pentru a-i spune că cineva cumpără acţiunile lui Five Star Pacific, devenise suspicios. Mai ales când nu descoperise nimic despre compania Yau Sin-Kyuhn Services, H.K.

Dar băncile îl asiguraseră că nu aparţine nici lui Tsun Trei Înjurături, nici lui Andrew Sawyer. De fapt, îl informară că avocaţii lui Yau Sin-Kyuhn pregăteau un document care să-i permită să-şi plătească împrumuturile cu o dobândă de paisprezece la sută, cu patru procente mai puţin decât plătise până acum. În schimb, firma cerea zece la sută din Five Star Pacific.

Bluestone, care de mai multe luni se afla în încurcături financiare, considera şi alte alternative mult mai neplăcute. În fond, zece la sută nu putea influenţa politica dusă de companie şi dacă intervenţia lui Yau Sin Kyuhn punea capăt dezastrului său financiar, nici că se putea mai bine. De luni de zile amânase să-şi mărturisească problemele Sursei sale.

Apoi descoperise o altă cale prin care Yau Sin-Kyuhn l-ar putea servi pe mai departe. Îi pusese să plătească nota finală de la Pak Hanmin. De ce nu? Voiau profituri de la Five Star Pacific? Atunci de ce să nu muncească pentru ele?

Şi se prinseseră. La mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce

trimisese telegrama la Y.S.K. primise banii împreună cu un simplu contract de împrumut, cerând rambursarea prin profituri ale Pak Hanmin. Nu putuse refuza asta, deşi încă avea bănuieli cu privire la cine se ascundea cu adevărat în spatele companiei Y.S.K. El unul făcuse tot ce putuse pentru a descoperi identităţile proprietarilor. Acum trebuia să accepte situaţia ca atare. Dar era hotărât să scormonească mai departe după indicii despre Yau Sin-Kyuhn. Într-o bună zi avea să dezlege misterul. Până atunci, se va folosi de companie oricum putea.

N-avea sens să-i povestească lui T.Y. Chung despre asta. Cu cât ştia mai puţin chinezul despre afacerile lui Bluestone, cu atât era mai bine. În fond, Bluestone era partener cu T.Y. Chung şi nu Five Star Pacific. Afacerea Pak Hanmin o pusese singur pe picioare.

– Fără ajutorul tău şi intervenţia lui Hak Sam în Noile Teritorii, alta ar fi fost soarta mea.

– *Joss,* domnule Bluestone, zâmbi T.Y. Chung subţirel. Hak Sam, triada Chiu-chow la care eşti afiliat a fost, cu siguranţă, bucuroasă să poată rezolva problemele tale din Noile Teritorii. Serviciile publice sunt pâinea lor. În regiunea aceea, e greu să faci treabă şi deşi acordul acesta cu comuniştii ne lasă puţin să respirăm, oamenii sunt încă speriaţi, mai ales acolo. Cât despre mine, noile perspective de afaceri sunt întotdeauna binevenite, mai ales atunci când implică unităţi comerciale de mărimea lui Five Star Pacific.

Sosi chelnerul cu mâncarea. La început moluşte în sos de fasole neagră, apoi peşte în abur, învelit în muguri de bambus şi flori de crin. Cei doi mâncară în tăcere, cu mişcări rapide de beţigaşe. Ceaiul fu lăsat pe mai târziu. Acum, Bluestone turnă nişte whisky.

După un timp, ospătarul veni la masa lor cu ceea ce părea un mic acvariu dus pe un cărucior. Înăuntru, văzură cam două duzini de creveţi măricei, înotând leneşi în apă de mare.

Cu mişcări abile şi exacte, chelnerul băgă mâna sub acvariu şi scoase un castron mare de metal pe care îl puse la mijlocul mesei. Turnă apoi în el două sticle pline de vin alb. Apoi, unul după altul, pescui creveţi cu o sculă de bambus şi îi aşeză în castronul cu vin. După ce mută toţi cei douăzeci şi patru de creveţi se îndepărtă cu căruciorul.

Bluestone îl văzu pe T.Y. Chung uitându-se pe fereastra restaurantului, nu la clădirile din Aberdeen, ci spre oraşul plutitor Hakka. Bluestone îşi zise că priveşte după jonca lui Tsun Trei Înjurături.

– De data asta chiar că i-am tras-o.

– Poftim? întoarse T.Y. Chung capul.

– Tsun Trei Înjurături, spuse Bluestone. Era destul de stânjenit de faptul că piesa sa de rezistenţă culinară nu avusese succesul scontat.

I-am dat o lovitură serioasă. Pak Hanmin era unul dintre proiectele sale favorite. Acum i l-am umflat de sub nas. Tu şi cu mine.

T.Y. Chung zâmbi din nou, dar de aşa o manieră că Bluestone nu avea nici cea mai mică idee ce e în capul lui.

– Da, spuse T.Y. Chung. O lovitură serioasă, într-adevăr.

Bluestone îşi coborî privirile pe castronul de metal. Arătă spre creveţi ce începuseră să o ia razna.

– Priveşte, spuse el, s-au îmbătat.

– Ca noi, ridică T.Y. Chung paharul.

Bluestone zâmbi, simţindu-se însă deconcertat de idee. Începu să scuture vinul, ca şi când el ar fi fost ospătarul.

– Acum că tovărăşia noastră a fost cimentată de Pak Hanmin, comentă T.Y. Chung uitându-se la creveţii ce valsau, cred că e vremea să aranjăm o întâlnire trilaterală cu Tung Dinte de Rechin.

– E un om ocupat, spuse Bluestone gânditor.

Nu se ştie, se gândi T.Y. Chung. Oricum, n-o să-l ţii numai pentru tine. Realizarea unei prietenii trainice cu zmeul triadei Hak Sam este unul din principalele motive pentru care mă găsesc acum aici. Cu voce tare, comentă:

– Suntem cu toţii ocupaţi, domnule Bluestone. În afaceri însă, nu există echivalent pentru relaţiile personale. Dacă vrem ca tovărăşia noastră să prospere trebuie să o abordăm cu un spirit unit. Dacă nu, înseamnă că ne pierdem vremea.

– Să văd ce pot face, atunci.

După tonul lui, T.Y. Chung înţelese că Bluestone n-o să facă nimic. Ce-ar fi să-i dau un imbold, se gândi el.

– Am în vedere ceva anume, zise el. Ceva în care Tung Dinte de Rechin m-ar putea ajuta.

– Despre ce e vorba? întrebă Bluestone.

„L-am prins”, îşi zise T.Y. Chung în sinea sa.

– Nu despre ce, domnule Bluestone. Despre cine. Tsun Trei Înjurături. Mă gândesc la o altă achiziţie. În Noile Teritorii. Administraţia locală, mi s-a spus, este controlată de Hak Sam.

Bluestone îşi zise că dacă Tsun Trei Înjurături este terminat mai repede va fi cu atât mai bine. Atunci vor exista o grămadă de companii de ales. Împreună, T.Y. Chung şi cu mine le vom apuca la fel cum am făcut şi cu Pak Hanmin. În fond, este unul din principalele motive pentru care am fost de acord să intru în această tovărăşie. În momentul de faţă, am nevoie de omul ăsta. Five Star Pacific nu prea are bani. Capitalul lui T.Y. Chung este binevenit. Dar, în final, toate căsătoriile au un sfârşit, iar când aceasta va veni vreau să fiu în poziţia cea mai avantajoasă.

– Poate că, în cele din urmă, o să-l conving pe Tung Dinte de Rechin să ia masa cu noi săptămâna viitoare.

– Splendid, comentă T.Y. Chung.

Sir John Bluestone se uită în castronul de metal. Îşi frecă mâinile.

– Cred că prânzul nostru a ajuns la gradul cuvenit de beţie.

După ce încheie de vorbit, se aplecă şi culese un crevete ameţit, muşcându-i capul. Cu încântare, începu să mestece din carnea albă şi fragedă.

Formidabilul Sung, agentul 489 din grupul 14K din Hong Kong, era un om ocupat. Nici nu era de mirare, fiind conducătorul celei mai mari şi mai puternice Triade din Colonia Coroanei.

De mulţi ani, 14K se lupta pe viaţă şi moarte cu triada Green Pang din Shanghai pe străzile întortocheate ale Hong Kong-ului pentru a obţine supremaţia în Colonie. Jake – care pornise în căutarea Formidabilului Sung la o lună sau două după ce fusese angajat să conducă secţia Hong Kong a lui Quarry – reuşise să deblocheze situaţia din punctul mort în care se ajunsese.

Jake propusese un pact de protecţie şi asistenţă reciprocă între 14K, membrii Quarry şi familiile lor. Astfel reprezentanţii triadei Formidabilului Sung trebuiau să adăpostească în siguranţă în casele lor pe agenţii Quarry şi familiile lor. În schimb, el promisese să transmită orice fel de informaţii strânse de Quarry privind direct Triada.

La şase luni după ce 14K, sub conducerea lui Sung, îşi începuse relaţia cu Quarry, echilibrul de forţe începu să se încline clar în favoarea lor. Ca rezultat, între Jake şi şeful Triadei se legase o prietenie puternică.

Sung Po-han era cel mai tânăr agent 489 pe care şi-l amintea vreodată cineva să fi guvernat Triada, de unde i se trăgea şi porecla de Formidabilul. În primii şapte ani ai domniei lui făcuse mai mult pentru reorganizarea Triadei decât se realizase în ultimele şase decade. Ceea ce însemna un program care ar fi legat de mâini şi picioare pe oricare altul.

Oricât de ocupat ar fi fost, îşi făcea întotdeauna timp pentru Jake Maroc. De la prima lor întâlnire, Formidabilul Sung fusese impresionat de Jake, dar se străduise să nu-şi arate sentimentele. Altfel, ar fi fost pus într-o poziţie dezavantajoasă la negocieri.

Jake îl căutase întâi la biroul său de la fabrica de jucării. I se indicase că se găseşte în alt loc. Formidabilul Sung, implicat în mai multe afaceri, avea mai multe birouri în întreaga Colonie. Acum, pe când Jake era introdus în biroul de pe o mică stradă dincolo de Wanchai, Formidabilul Sung se ridică în picioare. Purta o banderolă la mână, de culoare albă, semn de doliu la chinezi.

Se aplecară amândoi într-un spaţiu nu mai mare de un metru jumătate.

– Condoleanţele mele, domnule Maroc. În Colonie, printre chinezi, ca şi printre *gwai loh,* între asociaţii de afaceri domnea un protocol strict. Mă bucur că arăţi mult mai bine decât ultima dată când ne-am văzut, dar sunt şi trist în acelaşi timp. Am auzit despre dispariţia nefericită şi prematură a soţiei tale. Mama lor de ruşi, cu agenţii lor împuţiţi.

– Mulţumesc, onorabile Sung. Jake îşi ţinea capul plecat încă. Sunt recunoscător pentru atenţie.

– Fără exagerare, este în atenţia tuturor celor din 14K din localitate, spuse Formidabilul Sung cu cruzime. Numai să scoată capul un agent KGB mâncător de rahat şi-l vom zdrobi ca pe murdăria de insectă ce este!

– E bine să ştii că ai prieteni atât de loiali, spuse Jake, ridicând fruntea.

– *A mi tuo fo,* trăim în vremuri rele. Întâi onorabila dumitale *tai-tai*[42], acum David Oh. Onorabilul Oh ne era bine cunoscut. Formidabilul Sung dădu din cap cu înţelepciune. Prietenii sunt importanţi în clipele de bucurie. Dar în momentele grele sunt o adevărată comoară.

– Spre deosebire de taelii de aur, însă, prietenii au uneori tendinţa de a-şi da arama pe faţă.

– Da?

– Se pare, zice Jake, conştient că-i captase atenţia celuilalt, că David Oh n-a fost asasinat de agenţi KGB.

– Chinezi să fi fost atunci? Ce teribil!

– Mai ales că aceşti chinezi erau agenţi Quarry.

În oficiul alăturat cineva bătea furtunos la maşină. Zgomotul se auzi distinct în tăcerea abruptă ce se aşternuse între ei.

– Dragă domnule Maroc, spuse Formidabilul Sung, dacă aşa stau lucrurile, mă tem că ne aflăm în faţa unei enigme.

– Numai temporar, spuse Jake. David Oh începuse să-i dea de capăt şi eu am să continui, dacă voi beneficia de timp. Cineva din nivelurile superioare Quarry s-a întors împotriva noastră.

– O, ce grozăvie!

Lui Jake îi veni să pufnească în râs. Formidabilul Sung vorbise ca o babă. Însă situaţia nu avea nimic amuzant şi amândoi o ştiau prea bine.

– *Dew neh loh moh* pe toţi trădătorii! Formidabilul Sung scuipă într-un colţ pentru a întări gravitatea înjurăturii. Spionii sunt precum câinii turbaţi pe stradă, infectând pe toţi ce se apropie de ei. În cine să mai ai încredere în ziua de azi? Plescăi din limbă. Ce vremuri împuţite!

– Da, fu de acord Jake. Trebuie să fim amândoi cu ochii în patru. Eu

---

[42] *Tai-tai* – soţia unui *tai pan*.

unul mă ascund de propria organizaţie.

– Ce?

– Cu siguranţă că sunt următorul lor obiectiv.

– Atunci te vom lua de pe stradă. Ştiu eu un loc…

– O mie de mulţumiri, onorabile Sung, zise Jake ridicând mâna, dar nu este necesar un asemenea deranj.

– Prostii! Prietenii sunt prieteni. Adevăraţii prieteni îşi cunosc natura obligaţiilor. Nu-şi pun coada pe spinare cum se îngroaşă treaba.

– Categoric, confirmă Jake. Numai că nu pot să-mi permit acum să mă dau la fund. Există, totuşi, o modalitate în care m-ai putea ajuta.

– Orice, prietene, întinse mâinile Formidabilul Sung.

– Explică-mi de ce Nichiren vine la Hong Kong.

În momentul de suspans ce urmă după ce Jake rostise aceste vorbe, Formidabilul Sung înţelese cât de dibaci fusese dus.

– De ce aş şti eu ceva despre asta?

– Simplu, continuă Jake închizând cursa pe care i-o întinsese lui Sung. Pentru că Nichiren vine să te vadă.

Formidabilul Sung nu simţi nici un fel de ciudă. Ci mai degrabă admiraţie. „Ce inimă chineză are omul ăsta, îşi zise. Ar trebui să-l angajez ca principal negociator la conferinţă la nivel înalt”.

– Se poate ca Nichiren să vadă mai mulţi oameni din Hong Kong. Eu sunt numai unul.

Jake n-avea chef de tot jocul de-a v-aţi-ascunselea, dar simţi că nu are de ales. În viaţa lui, Formidabilul Sung nu dezvăluise nimic fără să ceară un preţ. Negociere. Fără aceasta, chinezii credeau că nimic n-are valoare.

Arta consta să ghicească ceea ce 489 dorea şi în schimb să îi ofere ceva de mai mică valoare. Atunci totul se reducea la cine ce voia mai tare.

– Mi se pare mie, spuse Jake, că în ultimul timp Triada ta a intrat în conflict cu poliţia din Stanley. Oare *h'yeung yau,* unsoarea parfumată, nu mai e suficientă pentru a te proteja?

– McKenna Băltoacă Mare de Pipi este noul şef. Cu australienii avem întotdeauna probleme la început. Da o să-l dăm noi pe brazdă.

– Poate, în cele din urmă. Dar e riscant. Şi între timp, câţi taeli pierzi pe zi?

– Nu atât de mulţi cât să-mi fac probleme.

Pusese o doză adecvată de nonşalanţă în vorbele sale.

– Cum merge războiul depozitelor? încercă Jake o altă posibilitate.

– Împuţiţii de Green Pang! Sunt o adevărată belea. O să ne ocupăm noi de ei.

Rostise asta cu încă şi mai multă nepăsare, după judecata lui Jake. Vasăzică aici e buba cea mare. Jake mai aşteptă o clipă apoi zise:

– Informaţia despre Nichiren mi-e foarte importantă, onorabile Sung.

– Încredere, onorabile Maroc, zise 489 dând din cap. Îmi ceri să încalc încrederea acordată mie.

Jake îşi aminti de convorbirea avută de dimineaţă cu Bliss:

– Între prieteni, spuse el, totul e posibil.

– Chiar şi uşi cu încuietori pot fi deschise cu cheia potrivită, confirmă Formidabilul Sung.

– Adevărat. Chiar australienii recalcitranţi pot fi aduşi pe calea cea bună de prieteni vechi.

– Eşti prieten cu Băltoaca Mare de Pipi? Nu-mi vine să cred.

– Îl cunosc de când era caporal.

Formidabilul Sung se scarpină după ureche.

– Păi, nu cred să putem închega vreo afacere cu ăsta. Sincer, îl avem cu ceva la mână. Nu vreau să-mi iau plăcerea de a-i da peste nas.

– Despre ce băieţel e vorba acum?

– Aaa, văd că îl cunoşti bine! Formidabilul Sung îşi întinse din nou mâinile. Ei, câteodată unele informaţii sunt prea scumpe ca să ţi le poţi permite.

Jake zâmbi, dar nu pentru că obiceiul dezgustător al lui McKenna avea să-l lase la cheremul Triadei 14K.

– Bănuiesc că ţi-ar plăcea să se pună capăt războiului depozitelor.

– Mda, mi-ar plăcea să câştig şi fiecare cursă la Happy Valley timp de o săptămână, dar mi-e că trebuie să mă mulţumesc cu ce e posibil.

– Să zicem că aş face asta posibil.

– Sincer, onorabile Maroc, îşi bătu Formidabilul Sung degetele uşor, de buze, nu văd cum s-ar putea aranja aşa ceva. Dar Jake aprinsese un foc în inima lui 489. Dacă pun capăt războiului depozitelor o să fiu eroul întrunirii la nivel înalt de poimâine. Aş câştiga un prestigiu nemaipomenit. Încrederea lui prinse a creşte. Luă o decizie. Accept propunerea ta cu o condiţie. Războiul trebuie să ia sfârşit în decurs de treizeci şi şase de ore. De acord?

– De acord.

Faţa Formidabilului Sung se lăţi într-un zâmbet, ceea ce îl transformă în cu totul altă persoană. Ceva din vechiul Po-han ieşi la suprafaţă, din acel adolescent cu spiritul liber, nebun, care intrase în Triadă ca într-o familie adoptivă. Tatăl său fusese un om de afaceri dur şi neiertător căruia îi era imposibil să pună cea mai mică vorbă bună către fiii săi. Crezuse că disputa, lupta şi mai ales mânia – adică strunirea ei – erau cele ce formau cel mai bine caracterul unui om.

Sung Po-han nu fusese de acord cu el. Într-atât încât nu mai se întorsese acasă. În cadrul Triadei 14K văzu că este rapid recompensat pentru mintea sa ageră şi forţa braţului său. Se ridicase iute în

ierarhia organizaţiei. Acum aceasta devenise familia lui.

– E gata ceaiul, spuse el. Apoi prânzul. Nu poţi vorbi mulţumitor despre probleme importante pe stomacul gol, după cum bine ştii.

– Am luat multe mese memorabile împreună.

– Semn de încredere în această lume incertă, nu?

– Chiar aşa, încercă Jake să se relaxeze.

Cu ochii minţii crea o tablă de *wei qi. Lian jie,* legăturile se formau, adică pietre de aceeaşi culoare pe o linie. Piesele inamice erau *chi,* adică mâncate, atunci când aceste legături le înconjurau, luându-le libertăţile. Mai departe se formau *dan guan,* drumuri ce încercuiau un teritoriu cu ajutorul legăturilor.

Deschise ochii. Problema era că nu cunoştea identitatea forţelor opuse. El se găsea de o parte, evident. La început crezuse că Nichiren era duşmanul lui. Acum însă apăruse trădătorul de la nivelul superior Quarry. Să fi fost legaţi cei doi? La prima vedere aşa se părea, căci Nichiren o luase pe Mariana şi bucata de *fu* a lui Jake. Dar apoi KGB-ul venise la Tsurugi încercând să-l lichideze. Pe urmă, la Kamisaka, Nichiren nu-şi făcuse apariţia, dar lăsase bucata lui de *fu* pentru Jake. De ce? Să fi fost o ofertă de pace? Totul se învârtea în jurul lui Nichiren.

– Onorabile Sung, spuse Jake. Despre târgul nostru.

– Da. Formidabilul Sung puse jos ceaşca de ceai. Imediat ce capăt dovada promisiunii tale o să-ţi furnizez ce doreşti.

– Asta se întâmplă peste o zi şi jumătate, spuse Jake, domolindu-şi mânia. Răbdare, îl povăţuise Bliss.

– Numai dacă îţi ia atât de mult să opreşti războiul depozitelor, surâse Formidabilul Sung. Depinde de tine, onorabile Maroc.

Jake era gata să-i răspundă, când uşa se deschise brusc. Intră Bliss, urmată de trei sau patru membri ai Triadei.

– Ai fost urmărit, şopti ea, gâfâind. Mi-a luat ceva până să găsesc o cale să pătrund aici fără să le dau de veste.

– Câţi sunt? se ridică Jake.

– Trei.

– Domnule Maroc…

– Cred, onorabile Sung, că vom amâna prânzul până când desăvârşim târgul. Se uită prin cameră. Câte ieşiri sunt?

– Trei. Două la suprafaţă şi una subterană.

Jake alese tunelul.

Antony Beridien era pe moarte. Cu fiecare cadru, pe măsură ce banda video progresa cu încetinitorul, viaţa se scurgea din el în firicele minuscule. Mişcările erau într-atât de lente, că o singură clipire de ochi îi lua mai multe secunde.

– Isuse!

– Maroc, spuse Wunderman. Maroc se răzbună pe noi. Donovan se fâţâi un pic. Stătea ca un copil, cu picioarele încrucişate, cu glezna pe genunchi. Cu degetele dădea bobârnace în pantofii sport. Purta o cămaşă Ralph Lauren albastră cu verde, în dungi şi un şort kaki de bumbac.

Amândoi stăteau în camera izolată, de plumb, la o sută cincizeci de picioare sub clădirea Quarry din Washington. Erau la o azvârlitură de băţ de Casa Albă. Preşedintele vizionase caseta şi luase o decizie: război, dar numai Wunderman era suficient de vârstnic să-şi aducă aminte cum fusese atunci.

Urmăriseră scena de o duzină de ori. Iată-l pe Wunderman împingând-o pe doctoriţă, aplecându-se asupra lui Beridien. Mişcările încetinite făceau să nu se distingă nici un sunet. Pentru a auzi normal trebuiau să dea pe viteza obişnuită de derulare.

Mâna lui Wunderman era băgată în haină. Cu o lentoare înnebunitoare scotea arma şi o împuşca în faţă pe doctoriţă: pac, pac, pac! Sângele se împrăştiase peste tot, pictând peretele din spate cu bucăţi de creier şi craniu.

– Tu eşti şeful acum, Henry, se răsuci Donovan în scaun. Nu e nevoie să răspunzi, dar eu o să întreb oricum. De ce ai tras mortal? Dacă era după mine aş fi vrut să o interoghez, să capăt nişte răspunsuri. Acum nu avem nimic.

Wunderman îşi trecu o mână peste ochi, aşteptând.

– Nu ştiu cum să răspund la întrebarea asta. Din instinct, bănuiesc. Mi-am dat seama ce-i făcuse lui Antony după toate precauţiile luate de noi. De trei zile nu mai dorm, gândindu-mă la măsuri de siguranţă. Era ultimul loc... Dar ce sens are? N-am nici o explicaţie valabilă. Mânia, frustrarea, nevoia oarbă de răzbunare.

– Înţeleg foarte bine, Henry, spuse Donovan blând. Dar pregătirea ta ar fi trebuit să te reţină. Eşti un veteran de treizeci şi şapte de ani. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

– Toată afurisita asta de treabă n-ar fi trebuit să se întâmple, urlă Wunderman. Să-l ia dracu pe Jake Maroc!

Donovan se ridică şi se întinse. Opri videocasetofonul şi camera se scufundă într-o lumină roză neclară.

– Poate că nu e Maroc, la urma urmei.

– Ce vrei să spui?

– Icebergul nostru.

– Vorkuta!

– Vorkuta. Da, cred că e o posibilitate valabilă. Poate că doctoriţa era un spion sovietic.

– Care a trecut de verificările noastre?

– S-a mai întâmplat.

– La Centrul Trashies, nu aici. Niciodată.

– Sunt procedurile noastre atât de diferite de cele ale CIA?

– Nu e departamentul tău, aşa că n-ai cum să ştii. Da, diferă mult. Sincer vorbind, cred că Jake ar fi putut avea acces la doctoriţă mai degrabă decât Vorkuta.

Donovan pescui din buzunar o foaie pe care i-o împinse lui Wunderman. Era galben pal, arătând că provenea din interiorul Uniunii Sovietice.

– Provine din cele mai recente studii ale noii reţele cifrate polare, spuse Donovan, în timp ce Wunderman se apucase să citească raportul decodat. Cred că ar fi bine să aflăm mai multe despre acest proiect Kam Sang la care lucrează comuniştii chinezi.

– De ce? Ştiu deja despre el. Este un proiect mixt cu firme vestice stabilite în Hong Kong. Ce s-ar putea întâmpla acolo?

– Multe, răspunse Donovan. Cel puţin multe despre care habar n-avem. După cum arată raportul, KGB-ul a primit informaţii recent de la un muncitor de la Kam Sang. Din greşeală, a dat peste o zonă cu acces limitat. În mod normal, s-a gândit că e vorba despre combustibilul atomic pentru producerea de energie. Apoi o trupă de soldaţi chinezi s-a năpustit asupra lui şi următoarele optsprezece ore le-a petrecut la izolare, în interogatorii.

– Nu văd nimic deosebit în asta. Orice fel de scurgere de informaţii din acea zonă ar putea pune în primejdie milioane de civili.

– Adevărat, aprobă Donovan. Dar acest tip a fost interogat de doi colonei de la contrainformaţii. Ce-ţi spune asta?

– Că nu era o problemă obişnuită, de rutină.

– Nimic la Kam Sang nu este rutină, Henry. Nimic nu este ceea ce pare în acest proiect.

– Crezi că există o componentă militară la Kam Sang?

– Dacă da, am face bine să aflăm despre ea înaintea ruşilor. Dată fiind atitudinea mai agresivă pe care au adoptat-o în Asia în ultima vreme, cel mai mic semn de escaladare din partea chinezilor ar putea genera o confruntare majoră.

Wunderman îşi frecă faţa cu palmele.

– Mă doare capul al dracului.

– Mda, zise Donovan. Înţeleg. Şi tare mă tem că mai durează până se îndreaptă.

Zhang Hua era aproape să leşine când părăsi biroul. Văzu un cârd de ciclişti trecând pe lângă el în grabă la baza scărilor şi-şi pierdu echilibrul. Fusese o zi incredibil de călduroasă şi umedă, iar biroul lui Shi Zilin de-a dreptul înăbuşitor.

Zhang Hua făcu trei paşi nesiguri până la balustrada de metal şi se aşează greoi jos. Cimentul îi aprinse carnea pe sub pantaloni. Respira prea greu.

Pur şi simplu nu-s făcut pentru viaţa asta, se gândi el, ţinându-şi capul în mâini. Mai jos treceau ciclişti, în nori de praf, îndreptându-se spre casă. Maratonul zilnic din Beijing. Îi privi cum se depărtează, transformaţi în vârtejuri de fum cenuşiu.

Îşi simţi inima bătând mai repede, în gât, la ideea întâlnirii cu Wu Aiping. Zhang Hua era atât de înspăimântat, că renunţase la somn ca la o stare ce-i depăşea actuala condiţie precară. Somnul minunat era pentru zei, iar Buddha ştia că el este un simplu muritor înfricoşat.

Mi-am uitat servieta, se gândi el înmărmurit.

Într-o clipă se forţă să se ridice şi clătinându-se pe picioare o luă din nou pe trepte în sus, înapoi la biroul lui Zilin. Parcă fusese despicat în două. Creierul îi fierbea. Nu mai ştia ce minciuni să spună şi cui. Voia să se retragă într-o peşteră şi să dispară pentru o decadă sau aşa ceva.

Era alb ca hârtia când intră înapoi în birou. Se opri şi rămase buimac, în timp ce Shi Zilin îi aduse o ceaşcă rece de ceai. Bău cu sete şi aproape imediat se simţi uşurat.

Îl văzu pe Shi Zilin studiindu-l de aproape. Bătrânul trăsese un scaun, iar acum stăteau practic genunchi în genunchi. Începu să tremure ca şi când ar fi avut friguri şi se întrebă în silă dacă o fi bolnav.

– Pot să te ajut cu ceva, prietene?

Zhang Hua îşi lăsă capul pe spate. Ce trebuia să spună la asta? Voia să ţipe cu voce tare că abia aşteaptă să pună capăt acestei înşelătorii. Dar nu putea. Se gândi la Wu Aiping şi se încrâncenă. Închise ochii şi suspină uşor.

– Nimic, tovarăşe ministru. Căldura.

– Nimic altceva, înţeleg, continuă Zilin să-l studieze. Ce avem de făcut zilnic e foarte dificil. Avem cu toţii o datorie, Zhang Hua. Graţie acesteia supravieţuim.

– Tu, poate. Ceva plesni în Zhang Hua. Tu te-ai născut pe lângă zei. Deschise ochii, la fel de aprinşi ca aceia ai unui cal speriat de foc. Nu însă şi eu. Eu sunt un simplu muritor de rând. Am nervi care mă lasă, dinţi care clănţăne, un stomac care este cuprins de crampe. O minte care refuză să se potolească şi să mă lase să dorm. Din această cauză simt cum această greutate teribilă mă bagă în pământ. Nu sunt gardianul celest al Chinei. Nu sunt *jian.*

Zilin se uită la prietenul său. Se gândi la Tsun Trei Înjurături şi la vorbele lui: Pe Buddha, vezi ce a făcut obsesia ta din ei! Adică din familia mea, îşi continuă el meditaţia. Oi fi eu *jian,* dar sunt muritor. Mi-o spune durerea glacială din oase, dacă nu altceva. Greutatea separării de familia mea e ceva ce nu putea fi plănuit. Dacă aş fi ştiut atunci despre această durere, aş mai fi făcut oare ce am făcut? Tinereţea mi-a oţelit mintea. Onestitatea m-a împins în încercarea

focului, făcându-mă să-mi las femeile şi fiii.

Dar atunci eram necopt, în ciuda presupusei mele sofisticări. Fusesem martorul a numai o fracţiune din atrocităţile pe care omul le face contra semenului său.

– Iartă-mă, tovarăşe ministru, spuse Zhang Hua, cu capul atârnându-i peste spătarul scaunului. Nu mă pot concentra pe căldura asta.

– După atâţia ani petrecuţi împreună, ţi-e permis să spui ce crezi, prietene.

Zilin se aplecă spre dreapta, trecând un deget peste pervazul ferestrei şi retrăgându-l plin de o pulbere deschisă la culoare. Nu de praf, ci de nisip din deşertul Gobi, din partea îndepărtată a Marelui Zid.

Îşi frecă nisipul de palme, simţind că-l zgârie. În această clipă văzându-l pe Zhang Hua atât de aproape de o criză de nervi, rememorând cuvintele lui Tsun Trei Înjurături, ştiind cum îşi pierduse două nurori, se temu că acum, dacă cei doi fii ai săi se aflau în acelaşi oraş, acea lamă fină despre care vorbise Tsun Trei Înjurături avea să-i distrugă pe amândoi. Merita răul acesta? Dacă pot să le risc vieţile atât de nepăsător, sunt eu oare mai bun decât semenii mei dornici de sânge, pe care îi detest? Aceşti oameni care au o idee şi îşi sacrifică toată omenia pentru a obţine puterea şi deplorabilul lor concept de nemurire: statul.

Am văzut cum se schimbă statul, de foarte aproape. Pentru că eu am creat această schimbare. Dar după ce nu voi mai fi, oare totul se va face praf, aşa cum a fost cu cei dinaintea mea?

Nisip din deşertul Gobi. Se găsea aici înainte de a mă naşte eu. Va rămâne aici mult după ce eu nu voi mai fi. Pentru asta am cheltuit cincizeci de ani de viaţă? În căutarea nisipului? A pulberii vremurilor? Să fie aceasta singura substanţă a vieţii mele, fără culoare, fără formă? Produsul final al *ren*-ului meu, recolta mea? Nu, nu se poate.

Cine ar fi atât de prost încât să culeagă nisip? Nu *jian*-ul Chinei, se gândi Zilin. Cu siguranţă nu el.

– Spune-mi.

– Erau trei chinezi, zise ea. Unul în pantaloni gri şi cămaşă albastru închisă în dungi. Are o cicatrice pe obraz. Cel de-al doilea tocmai se depărtează acum de primul. E subţire, cu o cămaşă albă şi pantaloni negri. Al treilea se află vizavi de cei doi, e mai bătrân, are urechi de liliac, pantaloni maro şi cămaşă verde, sport.

– I-am văzut, răspunse el.

Se găseau la nivel cu trotuarul, ascunşi în aleea subterană umedă în care îi adusese pasajul subteran al Formidabilului Sung. Jake mirosi rămăşiţe de peşte uscat şi urină. Peste tot mustea gunoiul.

– N-ar strica să ştim cine este în spatele chestiei astea, spuse Bliss. Altfel, chiar dacă scăpăm de ăştia vor veni alţii.

– David Oh ştia.

– Dar nu ţi-a spus.

– Mi-a spus cât a putut, completă Jake. *Huo yan.*

– Ochiul mişcător? Asta e o strategie la *wei qi.* Ce are asta de-a face cu cel care vrea să te omoare?

– Nu ştiu, admise Jake. Îi urmări pe cei trei cum se regrupează. Erau profesionişti adevăraţi. David ştia ce face. Dacă descoperise ceva în interiorul Quarry, cu siguranţă că făcuse o copie. Cum n-o avea asupra lui când a fost ucis, logic e s-o fi ascuns undeva.

– Dar unde?

– Asta-i întrebarea!

– *Huo yan.*

– Necazul este că nu-mi zice nimic. Ar trebui poate, dar nu. Între timp, trebuie să ne ducem la Venerabilul Chen fără codiţe după noi.

– De ce trebuie să-l vezi pe 489 din Green Pang?

Jake îi rezumă rapid târgul încheiat cu Formidabilul Sung.

– Acum ştiu că nu eşti în toate minţile, replică ea. După ce ai făcut pentru a ajuta Triada 14K, fii fericit că Venerabilul Chen nu a pus să ţi se taie picioarele. Şi tu vrei să-i ceri o favoare!

– Da. Pare o misiune imposibilă, la prima vedere.

– Imposibilă, oricum ai lua-o.

– Să zicem că-mi plac provocările.

– Atâta timp cât nu-ţi pui o dorinţă de moarte, se uită Bliss la el.

– Dacă aş face-o n-aş avea decât să ies pe stradă.

Nu-şi luase ochii de pe cei trei chinezi. Ocupaseră poziţii pe strada Wing Cheung, folosindu-se de locurile umbroase, unde se aciuiaseră ca nişte păsări de pradă. Cu toţii posedau acea calitate de a rămâne complet imobili, atât de rară la oameni, dar absolut necesară în meseria lor.

– Chestia e să-i facem să se mişte, spuse el după un timp. Mişcarea aduce debandadă. În momentul de faţă sunt stăpâni pe întreaga zonă Morrison Hill. Nu scăpăm de ei dacă nu-i facem să se mişte şi încă zdravăn.

– Numai să nu fie prea zdravăn.

Jake îi surâse pe muţeşte şi se uită spre capătul celălalt al aleii.

– Am controlat deja, spuse Bliss. E o fundătură. Suntem ca într-o cutie.

– Depinde cum priveşti, comentă Jake, studiind mormanele de gunoi. Ai chibrit?

– Da, de ce? Tragem o pipă liniştiţi în timp ce ăia trei ne sar în cap?

– Du-te, zise el, ignorându-i sarcasmul, şi dă foc pungilor de gunoi, vrei?

Bliss se uită atent înspre gunoaie şi comentă:

– Nu cred că sunt suficient de uscate ca să scoată flăcări prea grozave.

– Pe asta mă bazez şi eu, dădu el din cap.

Bliss aşteptă o clipă, plănuind mişcarea. Apoi, pe vine, traversă aleea şi aprinse un chibrit în palma făcută căuş. A aprins cam o jumătate de duzină până să reuşească.

Imediat se ridică o pală de fum. Era atât de înţepător, că-i făcu să tuşească, dar era destul de gros şi vizibil.

Cei doi bărbaţi mai tineri, Muşchi şi Faţă cu Cicatrice, se strecurară prin umbre, trecând de la întuneric la lumină, traversând strada Wing Cheung.

– Cunoşti clădirea cu bazin pe lângă Oi Kwan Road? şopti Jake. Văzând-o că dă din cap aprobator, continuă. Dacă se întâmplă să ne pierdem, acolo să ne întâlnim. Pe partea de est. La uşa de zinc.

Muşchi şi Faţă cu Cicatrice se apropiară prudent de alee. O făcură bine, unul în spatele celuilalt, protejându-se reciproc. Jake sări pe Faţă cu Cicatrice, dându-l jos cu o rostogolire. O simţi pe Bliss sărind peste ei şi izbindu-l sus pe Muşchi.

Acesta se prăvăli dar, răsucindu-se o apucă de braţ, făcând-o să se lase pe şoldul stâng. Bliss îşi opri un strigăt şi Jake, repezindu-şi vârful pantofului în gâtul lui Faţă cu Cicatrice, se aplecă, izbind cu muchia mâinii. Lovitura îl atinse pe Muşchi în plexul nervos puţin deasupra şi la stânga de rinichiul drept. Îl lăsă fără respiraţie, iar Bliss profită să se ridice şi să o ia la goană cu Jake după ea.

Ieşiră pe strada Wing Cheung, trecură de Urechi de liliac cotind-o abrupt pe Oi Kwan Raod. Strada făcea un hexagon în jurul lui Morrison Hill şi clădirilor cu bazinul.

Văzând cum se luminează construcţiile, Jake intră în umbră. Era înconjurat de pereţi, aşa că se îndreptă atent spre partea estică a lui Morrison Hill şi spre uşa de zinc.

Ascuns la poalele zidului de beton, Jake lăsă să-i revină suflul. Încă mai era ameţit de oricâte ori alerga sau făcea mişcări violente. Stăteau cu ochii fixaţi pe uşă şi cu urechile pâlnie, gata să prindă cel mai mic zgomot de urmărire. Umiditatea condensată pe peretele grunjos, văruit îi pătrunse până la piele, pe sub cămaşă. Ţârâitul greierilor venea ca un val metalic.

Jake se scormoni în buzunarul pantalonilor şi scoase o agrafă de hârtii. Respiră adânc apoi se repezi în linişte, traversând spaţiul deschis dintre perete şi uşă.

Desfăcu agrafa şi vârî un vârf în încuietoare, începând să meşterească. Asuda mai puternic ca de obicei şi îi era cam frică. Se găsea lipsit de orice acoperire.

Simţi broasca cedând şi împinse uşa. Auzi însă un foşnet uşor

deasupra capului. Se încordă, îndoindu-şi genunchii pentru a câştiga în forţă, dar atunci o văzu pe Bliss coborând de pe acoperiş. Supărat pe el însuşi că nu-şi dăduse seama de prezenţa ei, o împinse înăuntru şi închise uşa după ei.

Ecouri. Şoaptele unei pustietăţi întinse. Mirosul chimic puternic de clor.

Întuneric.

Jake o luă de mână, făcându-şi drum prin vestiar. Se aşezară pe o bancă de lemn nevopsit.

– Nu-i prea deştept. O să ne găsească aici. Pe acoperiş am fi avut mai multe şanse.

– Luna e prea strălucitoare, spuse Jake încetişor. Aici sunt o puzderie de locşoare. Pe acoperiş, strada e mult prea departe.

– Taci, aud ceva.

– Nervii, îşi încorda Jake urechile.

– Să mergem, zise ea, apucându-l de braţ.

Se duseră în capătul celălalt al vestiarului. Se auzea lipăitul discret al apei, spărgând tăcerea în segmente minuscule.

Jake simţi o prezenţă în spatele său şi se întoarse la timp primind însă o lovitură ce-l făcu să se răstoarne peste margine.

Bazinul era rece. Şi întunecat. Apa, lipsită de lumină, părea extrem de grea, apăsându-l pe piept ca un pumn. Se luptă cu braţele goale şi îşi dădu seama că avea de-a face cu Muşchi. Lovi puternic şi se duseră la fund până când presiunea le ţiui în urechi ca nişte insecte neobosite.

Muşchi probabil că era obişnuit cu genul ăsta de luptă cu încetinitorul, cu apa ce îngreunează toate mădularele. Se proptise în gâtul lui Jake şi nu mai voia să-i dea drumul. Întunericul prevestea o noapte teribilă, lipsită de aer şi îngheţată ca o morgă.

Încercă două lovituri percutante, *atemi,* cu coatele. Dar Muşchi îl strânse şi mai tare. Îi ieşiră bule de aer din colţul gurii.

Jake simţi că plămânii îi iau foc şi începu să se bată într-adevăr pentru a respira. Îi vâjâia capul, durerea insinuându-se din nou, dându-i de veste că mai are puţin timp la dispoziţie.

Se folosi de o călugăriţă, extinzându-şi braţele înainte, mai degrabă acceptând strânsoarea decât opunându-i-se. Asta îl făcu pe Muşchi să se mişte odată cu el, în faţă. Jake profită de mişcare, combinând-o cu elanul lui Muşchi, şi se întoarse spre dreapta, folosindu-şi braţul drept ca pe un berbec în coasta stângă a adversarului său.

Lovi cu muchia palmei, adunându-şi forţa umerilor şi pectoralilor, formând o linie dreaptă ce pornea din braţ până la mână. Auzi coastele pârâind, şi simţi cum îi vibrează sângele în urechi.

Strânse din dinţi ca să nu deschidă gura şi să înghită apă, ridică

braţul drept şi-l lăsă cât putu de tare în umărul lui Muşchi, care ieşi din încheietură din cauza forţei loviturii, oarecum încetinită de apă.

Corpul se desprinse de el şi Jake zvârli tare din picioare, îndreptându-se spre suprafaţa apei, într-o mare de băşicuţe. Trase aer în înghiţituri mici.

Înotă spre marginea bazinului şi, plin de apă, se ridică.

– Jake.

Se întoarse numai ca să dea cu nasul de pistolul lui Urechi de liliac.

– Ar trebui să-ţi zbor creierii acum.

O singură clipă în care fusese mai interesat de Jake decât de Bliss. Greşeală fatală. Jake o văzu pe Bliss trecând de la nemişcare la acţiune.

Ca un fulger se abătu asupra lui Urechi de liliac, prinzându-i ezitarea. Ar fi vrut el să tragă în Jake, dar era conştient de pericol.

Urechi de liliac era tocmai pe cale să se întoarcă şi să facă faţă duşmanului când Bliss îl izbi cu toată forţa în partea interioară a gambei, ţintuindu-l în loc. Neajutorat, nu reacţionă când ea îşi propti talpa în cuta parţial întoarsă a genunchiului. Rotula şi fluierul piciorului i se fracturară. Urechi de liliac dădu un ţipăt înfiorător ce făcu să răsune bazinul, când primi şi o lovitură în rinichi.

Pleoscăi în apă. Mici valuri se abătură asupra picioarelor lor. Jake încă respira din greu. O clipă lungă se uitară unul la altul.

Era prima dată când se aflaseră împreună într-o acţiune violentă. Amintirea avea, mai mult ca sigur, să le rămână pentru întreaga viaţă.

Şapte minute mai târziu, se găseau pe Hennessy Road. Deşi cam ciufuliţi, se străduiră să nu se deosebească prea tare de toţi gură-cască ce aglomerau străzile din Wanchai. Jake se uita în vitrine pentru a observa ce se petrece în spatele lor şi peste stradă.

Se alăturară unei cozi lungi. Al treilea autobuz care sosi era numărul 24 şi se suiră. Era unul cu două etaje, roşu, cu o deschidere la spate, ce permitea multor chinezi să se urce în ultima clipă, când controlorul avea altă treabă.

– E un drum lung, spuse Bliss. Mai bine ne-am duce sus.

– Ne dăm jos înainte de Cotton Tree Drive. Dacă n-am scăpat de ei, vreau s-o ştiu înainte de a lua tramvaiul pentru Pisc. Nu vreau să-i duc la apartamentul tău.

Rămaseră la nivelul de jos, mai aglomerat şi pe măsură ce autobuzul avansa, îşi făcură şi ei drum spre coadă. Nu fu nevoie să-i spună că voia să fie lângă ieşirea din spate când vor ajunge la staţia lor.

Intrară pe Queensway, îndreptându-se spre cartierul central. Autobuzul se angajă pe banda din mijloc, începând să frâneze. Peste alte două staţii urma Cotton Tree Drive. Jake se mai uită o dată rapid în jur, nu atât pentru a se orienta, ci pentru a-şi fixa în minte pe toţi

cei din imediata apropiere.

Bliss era în faţa lui, la marginea treptelor dinspre coborâre. Cu privirea, Jake cuprinsese o chinezoaică grasă, de vârstă mijlocie, doi adolescenţi chinezi cu păr negru lucios şi ochelari şi un om de afaceri subţire, cu o servietă diplomat costisitoare. Era european sau, posibil, australian. Apoi o altă chinezoaică tânără ţinând în braţe un copil învelit într-o păturică roz şi cu un băieţel agăţat de mână. În rest, mai era un cuplu greoi de chinezi, în pantaloni şi cămăşi de mătase cu mâneci scurte, precum şi o americancă tânără cu ochi frumoşi şi faţa spuzită de acnee.

Autobuzul încetini într-o staţie. Mai mulţi pasageri se suiră pe uşa din faţă. Nimeni nu voia să coboare. Jake se uită la şirul de oameni ce se urcau. Când nu mai rămăsese nimeni pe trotuar, îi făcu semn lui Bliss.

Imediat o luară pe scara din spate. Jake o văzu păşind şi chiar în acea clipă, un adolescent chinez ieşi din mulţime şi se repezi în autobuz, sperând să călătorească pe gratis. Dădu peste Jake care era la jumătatea scărilor.

– Mama mă-tii! ţipă Jake. Dă-te din drum!

Băiatul înţepenii. În aceeaşi clipă Jake se simţi tras puternic din spate. Se întoarse şi fu uluit să o vadă pe femeia cu copiii. Îşi lăsase băieţelul care, observă imediat, probabil că nici nu era al ei. Iar copilaşul pe care îl purtase învelit în braţe era de fapt un pistol mitralieră Lyson TY-6000 făcut special pentru Quarry. Ţinea mâna sub păturică, pe trăgaciul extrem de sensibil.

De aproape îi văzu mânia din ochi. Jake îşi zise că nu poate să aibă mai mult de douăzeci şi unu, sau douăzeci şi doi de ani.

Autobuzul se zgudui şi porni. Toată lumea se fâţâi să contracareze forţa de acceleraţie. În acea clipă, Jake îl apucă pe adolescent şi-l zvârli înspre femeie.

Aceasta trase din instinct, iar puştiul se prăbuşi pe palme şi genunchi. Jake îşi ridică mâna şi cotul liber, izbind pistolul. În spatele lui, puştiul se rostogoli pe scări, jos pe drum. Bliss, care începuse să alerge după autobuz, se lovi de el, julindu-şi de asfalt o mână şi un genunchi. Se ridică şi prinse din nou a fugi.

Imediat, Jake îşi concentra atenţia asupra agentului Quarry. Pistolul se duse în jos, gura lovindu-l de la tâmplă spre marginea ochiului. Sângele ţâşni orbindu-l temporar. Se trezi ameţit, lovitura aducând amintiri ale vechii contuzii. Se clătină, simţind pistolul îndepărtându-se. Nu avea nevoie să vadă pentru a înţelege ce urma.

Se întinse cu disperare după femeie, apucând-o de mânerul pistolului. Ambii ignorară ţipetele pasagerilor.

Fata, ghicindu-i intenţia, împinse puternic cu pistolul şi-l izbi sub barbă. Rămase fără răsuflare şi, înecându-se, se lăsă în patru labe. Ca

şi chinezul înainte, alunecă şi el pe trepte.

Fata îl urmă, îndoind genunchii şi vizând cu pistolul. Ţinea mânerul chiar lângă şold. Era atât de aproape, că nici nu mai avea nevoie să ochească de fapt. Jake cunoştea prea bine rapiditatea de pornire a Lyson-ului şi numărul de gloanţe pe secundă. Ştia că dacă îi dădea timp să tragă, n-ar rămâne prea mult din el să se rostogolească pe drum.

Singura lui speranţă acum era *jo-waza.* Nu se găsea în poziţia bună, iar din faţa sa nu îl ameninţa un baston sau o *katana,* dar nu avea de ales.

Lovi în tibia femeii cu botul pantofului, ridicându-şi cu dificultate torsul. Important era să-şi vâre dreapta între mâinile în care ţinea pistolul. Ca să îi abată atenţia de la asta, îi aplicase lovitura în gleznă, iar acum o pălise peste încheietură.

Fata reacţionă, iar el întinse braţul stâng, apucând în pumn Lyson-ul.

În genunchi, se suci rapid spre dreapta în spaţiul mic rămas până la coborâre. Folosindu-se de elanul ei, o trase spre el, întorcându-se spre stânga. În acelaşi timp îşi răsuci pumnul, întorcând pistolul de la orizontală la verticală. O adusese şi pe ea două trepte mai jos, la nivelul său. Încheind *jo-waza,* Jake se ridică şi în acelaşi timp se aplecă, antrenând-o şi pe ea în jos. Femeia îl surprinse, dând drumul pistolului, dar pregătindu-i o scatoalcă dublă în coasta stângă.

Gemu de durere şi aruncă Lyson-ul spre coborâre. Ceea ce îi dădu ei timp să-i dea o lovitură dură pe o parte a capului. Se clătină, izbindu-se de peretele de metal de la coborâre. Îi răsună capul. Prin ceaţă, îşi zise că a subestimat-o, crezând că *jo-waza* va fi suficientă pentru a o potoli.

Fata se repezi spre el, făcându-l să mai coboare o treaptă. Apoi alta, până când ajunse pe ultima, la şaizeci de centimetri de asfalt. Vârful metalic al pantofului ei i se înfipse în coapsă, lăsându-l pe jumătate atârnând afară.

Agenta se aplecă asupra lui, ciomăgindu-l cu lovituri rapide ce-l scuturau de durere. Nu putea să respire, nici să vadă bine, d-apoi să gândească.

O atacă frontal, orbeşte. Pară rapid şi printre dinţi lăsă să-i scape un fel de râs. În acest timp o prinse de bluză şi o împinse peste el. Celălalt braţ îi era sus în aer, după ultima ei lovitură.

Pumnul i se abătu asupra nasului ei turtit, lângă ochi, forţa gravitaţiei şi elanul făcând să-i zdrobească cartilajul.

Femeia nu-şi mai putu trage respiraţia, un torent de sânge izbucnind din rană. Jake îi băgă un deget în ochi. Apăsându-şi degetele pe o parte a capului ei, o trânti de peretele metalic. Simţi că este gata să cadă afară din autobuz. Fumul de eşapament se

învârtejea în sus. Făcu o ultimă încercare de redresare, dar nu reuşi.

O strânse mai tare pe agenta Quarry şi se prăbuşi afară din autobuz, împingând-o sub el pentru a-şi atenua căderea. Auzi o fractură, apoi alta şi atinseră asfaltul, rostogolindu-se de mai multe ori, din inerţie. Se auziră zgomote de frâne şi un lung şir de înjurături în cantoneză.

Crezu că-şi imaginează doar vocea ei. Lumea se dădu uşor la o parte şi Bliss se aplecă asupra lui.

– Pe Buddha! În ce hal eşti! şopti ea. Apoi cu voce tare strigă. La o parte, vă rog! Lăsaţi-l să respire!

– Vreau să mă ridic, spuse el.

Îl ajută, iar Jake simţi un val de greaţă ce-l cuprinde, închise ochii un moment şi-şi trecu limba peste buzele uscate.

– E în regulă?

Dădu din cap. Greşeală maximă. Se simţi mai ameţit ca înainte. Cu toate acestea, stătea pe picioarele lui. Simţea gust de sânge, peste tot. Al ei sau al lui, oare? Îl durea capul şi-şi duse mâna la tâmplă.

– Puştiul e bine?

– Nimic grav, îi spuse Bliss la ureche. Îi simţea sprijinul.

– Dar femeia? întrebă el.

– Asta era?

Întoarse capul în direcţia unde se uita Bliss. Roiul de muşte se mai subţiase acum şi putu zări printre picioarele oamenilor o formă neclară răsucită şi mototolită pe asfalt. În spate se întindea o dâră lungă, argintie, strălucind ca beteala în luminile tari ale şoselei.

– O mare de sânge, spuse Bliss.

Auziră sirenele în acelaşi timp.

– Hai să plecăm de aici, spuse el. Numai să ne asigurăm cum trebuie înainte de a merge acasă. Părea din nou fără suflu şi aşteptă, gâfâind, şontâcăind, cu braţul ei sprijinindu-l de mijloc înspre întunericul ce ascundea colţul de dincolo de luminatul Admirality Centre.

– Casa ta a devenit singurul loc sigur din toată Colonia.

Dimineaţa fu consacrată unui tur oficial al Institutului Serbsky, în special al noii aripi ce se ocupa cu psihotronica. Institutul era o unitate puternică a agenţiei, găzduind majoritatea prizonierilor politici mai importanţi şi, în camerele mai sofisticate, fugari din vest.

Scopul Institutului consta în a sonda minţile acestor disidenţi şi trădători pentru a descoperi adevărul; în ce credeau, pe cine cunoşteau, ce organizaţii ştiau, dacă erau sau nu cine pretindeau că sunt şi aşa mai departe.

Doctorii de la Institut îşi petreceau toată viaţa încercând să inventeze noi procedee pentru a penetra în părţile întunecate ale

minţii omeneşti. Noua secţie fusese numită aripa Andropov 1 de către Karpov, care iniţiase bătălia de doi ani şi jumătate pentru obţinerea de subvenţii de la Kremlin. Aici se găseau cele mai sofisticate şi avansate echipamente de halucolografie aflate în posesia sovieticilor, în mare parte experimentale.

Acest tur a ceea ce reprezenta cel mai recent succes al lui Karpov n-ar fi avut pic de strălucire fără Daniela. Fuseseră întâmpinaţi de trei psihoterapeuţi comportamentali, ce formau un comitet. La Institut, totul se făcea pe bază de comitete. Securitatea era o problemă de importanţă covârşitoare. Furtul jenant al căciulilor de blană a unor comisari KGB în vizită nu s-ar fi putut produce aici, ca în iarna trecută, la birourile KGB.

Toţi doctorii aveau gradul de locotenent colonel sau chiar mai mare. Emanau un aer sumbru şi foarte oficial. Se pare că gravitatea muncii depuse lăsase o urmă asupra lor.

Îi conduseră în tăcere pe cei doi generali prin camere antiseptice, lungi coridoare strălucind de metal inoxidabil şi de cupru, prin laboratoare cu tavane înalte, pline de calculatoare, ecrane, circuite şi potenţiometre luminate de beculeţe colorate divers.

Dincolo de laboratoare se găseau camerele doctorilor. Li se explică faptul că, deşi se lucra în trei schimburi, doctori şi tehnicieni, adesea trebuiau să rămână peste program dacă se ocupau de un caz mai dificil. În aceste condiţii foloseau camerele de odihnă pentru a trage un pui de somn.

Urmă un alt coridor construit din beton brut, vopsit într-un gri monoton. Lumina fluorescentă aspră zgâria ochii, aruncând umbre purpurii lugubre peste grupul de vizitatori.

O uşă de oţel cromat cu dublă încuietoare şi cu o plasă de sticlă armată cu sârmă se deschise pneumatic sub ochii atenţi ai unor gărzi ţinându-şi pistoalele vizibil pe şold. Aici se găseau celulele, explică încet comitetul. Se opriră în faţa unei înşiruiri de uşi de oţel căptuşite cu plumb. Parcă se aflau în faţa intrării unui seif de bancă. Din celule, practic, nu se putea evada.

– L-am luat pe proiectant şi l-am încuiat înăuntru, spuse unul din membrii comitetului. Peste o săptămână, când am deschis uşa era mort. Am fost astfel siguri de inexpugnabilitatea celulelor.

Comitetul se puse pe râs. Părea o glumă adesea repetată.

Generalii îşi continuară turul. Li se spuse că aripa Andropov conţinea diferite celule, în funcţie de natura prizonierului şi de caracterul său. Existau camere aşa-numite potolite pentru fugari ai serviciilor străine diplomatice sau de spionaj. Pereţii pastelaţi, mobila frumos capitonată şi ornamentele opulente dădeau o atmosferă de hotel vestic luxos.

– Sunt aduşi aici, spuse un membru al comitetului în timp ce intrau

cu toţii, pentru că avem ceva date despre ei. Şi atunci, fie că sunt cinstiţi când îşi schimbă tabăra politică pentru a ne ajuta în măsura posibilităţilor lor, fie că au fost infiltraţi, noi trebuie să-i prindem nepregătiţi.

Se deplasară spre altă secţie a zonei de detenţie.

– Asta este o cameră dură.

Generalii se uitară înăuntru. Văzură o celulă de piatră, cu o planşă de lemn introdusă în perete formând un culcuş incomod şi sumbru. În podeaua de piatră se zărea o gaură, ca un fel de toaletă primitivă.

– Uitaţi-vă în sus.

Generalii îşi ridicară privirile după cum li se spusese. Tavanul înalt, vopsit într-un alb orbitor, era decorat de reflectoare. Un membru al comitetului plesni din degete şi fură deodată îmbăiaţi într-o orgie de lumină incandescentă, insuportabilă.

– Cel mai bine este să aprinzi astea, continuă membrul comitetului, pocnind din nou din degete şi readucând celula la normal, la interval de şase minute. Cercetări aprofundate ne-au arătat că această perioadă de timp este perfectă pentru a întrerupe continuitatea somnului şi a cauza un maximum de anxietate psihică în subiecţii noştri.

Ieşiră din cameră şi-şi continuară plimbarea pe holul sărăcăcios. Lumina fluorescentă părea ciudată după demonstraţia făcută, iar Karpov îşi scoase ochelarii de sârmă din buzunarul de la piept şi-i puse pe nas. Nu-i plăcea să-i poarte, dar se simţea deranjat de punctele negre din faţa ochilor.

– Am ajuns acum la cel mai desăvârşit loc al aripii Andropov.

Un alt membru al comitetului preluase ştafeta. O nouă uşă strălucitoare de oţel se deschise şi cei cinci intrară în ceea ce, la prima vedere, părea o cameră identică cu cele domoale. Era decorată cu canapele, scaune tapiţate, covoare, etajere, tablouri pastorale plăcute. Pereţii aveau o nuanţă simpatică de piersică.

– Asta este celula pentru cei mai recalcitranţi prizonieri: trădătorii ideologici, intonă membrul comitetului. Timp de mai mulţi ani astfel de prizonieri erau pur şi simplu executaţi în subsolul de la Lubyanka, după o şedinţă scurtă şi infructuoasă de interogatoriu. Astăzi avem metode mult mai moderne de a ne ocupa de aceşti oameni.

– Nu înţeleg, se încruntă Karpov.

– Desigur, tovarăşe general, aprobă membrul comitetului. De aceea s-a decis o demonstraţie. Vă rog, luaţi loc. Arătă spre un scaun aurit gen Louis XIV.

Karpov se aşeză şi doctorul plesni iar din degete. Fâşii de oţel se prinseră în jurul încheieturilor generalului.

– Ce-i asta?

Urechile lui Karpov începuseră să vâjâie. Peretele de vizavi se

surpă deodată şi un jet puternic de apă se năpusti asupra lui. În acelaşi timp, biblioteca se transformă într-un fel de monstru tentacular ce i se prelinse spre glezne. Covoarele se destrămară în bucăţi, tot atâţia şerpi cu capete triunghiulare ridicate şi îndreptate asupra lui, târâş. Canapeaua vărgată părea un tigru urlând la vederea lui.

Încercă să se elibereze dar nu putu.

– Nu pot suferi să fiu imobilizat! Nu trebuie să…

Dar nu apucă să-şi termine fraza, căci încăperea se înclină într-o parte, azvârlindu-l împreună cu scaunul într-un colţ. Răsturnat cu spatele la perete, îşi căută cum putu ochelarii ce-i căzuseră.

Simţi presiunea oceanului asupra pieptului, şi, în acelaşi timp lumina deveni apoasă. Prin crăpătura din perete continua să curgă apă. Se simţea îngheţat şi muiat, deşi când întinse o mână, nu putu să spună cu siguranţă dacă dăduse de apă sau aer.

În apă pluteau diverse creaturi marine. Rechini şi o sepie gigantică, pisici de mare şi baracude. Un adevărat coşmar.

Karpov deschise gura să urle, dar apa rece, sărată îl înecă. Ochii îi ieşiră din orbite, iar creierul renunţă să-i mai funcţioneze. Începu să vomite.

Într-o cameră alăturată, printr-un geam unilateral, Daniela urmărea acest spectacol sinistru.

– Deci asta este halucolografia, spuse Iuri Lantin. Ieşi din umbre şi i se alătură. De aici nu mi se pare prea grozav.

– Nu poţi să-ţi dai seama de valoarea adevărată decât dacă eşti acolo înăuntru, replică Daniela. Subiectul devine centrul de generare a imaginilor.

– Se pare că prietenul nostru, generalul Karpov, a reţinut mesajul, mormăi Lantin.

– Având cele cinci simţuri astfel stimulate, explică un membru al comitetului, nici nu e surprinzător. Hologramele generate de laserul nostru de imagini depăşesc tot ce s-a creat până acum. Credeţi-mă, generale, acolo înăuntru sunt cât se poate de reale.

Daniela şi Lantin, cu ochii aţintiţi asupra generalului Karpov, chircit într-o poziţie indescriptibilă, nu putură decât aproba.

– Cele mai mari realizări însă le avem de la stimulatorii olfactivi şi tactili. Creierul înţelege că ochii se pot înşela, dar nu se poate adapta la atacarea simultană a celorlalte simţuri.

Pe partea cealaltă a geamului gros, Karpov încerca să se ghemuiască într-o poziţie de fetus. Muşchii lui puternici se încordaseră atât de tare în braţările de oţel că începuseră să sângereze. Era clar, deşi microfoanele fuseseră întrerupte, că plângea neoprit, în acelaşi timp gâfâind îngrozitor.

Lantin nu-i dădu nici o atenţie. O studia pe Daniela zicându-şi că nu

mai întâlnise o femeie aşa de tentantă, îi spuse:

– Aveai dreptate, ştii. N-aş fi putut s-o rog pe nevasta lui Karpov să-i smulgă secretul. Uneori, măsurile extreme sunt cele mai eficiente. Cu toate acestea, e nevoie de curaj nu glumă pentru a le pune în aplicare.

Daniela îi observă ochii lucind de dorinţă şi pentru prima oară în viaţa ei se simţi jenată de o astfel de manifestare sexuală. În această atmosferă, cu Karpov aproape nebun de partea cealaltă a geamului, cu cei trei psihoterapeuţi la nici jumătate de metru de ei, la fel de glaciali ca şi maşinile lor infernale, emoţia vizibilă în Lantin i se părea obscenă.

O făcea să se gândească la drogul sexual pe care i-l oferise şi din care gustase cu bună ştiinţă. „Trebuie să-l distrug. Măcar pentru a mă salva pe mine”.

Stăteau astfel şi se uitau prin ferestruica pe care doctorii de la Institutul Serbsky le-o furnizaseră amabili, contemplând un iad pe care nici unul dintre ei nu şi l-ar fi imaginat. Dar fiecare îşi reţinea ideile secrete în tăcerea mormântală a minţii.

Membrii comitetului continuau să urmărească funcţiile vitale din ce în ce mai inegale ale generalului Anatoli Decidovici Karpov, comandant adjunct al trupelor ce reprimaseră revolta din 1956 din Ungaria, erou al răscoalei din 1966 din Ucraina şi erou al Revoluţiei.

Andrew Sawyer se găsea la nunta fantomă pe care Sam Ku o aranjase cu familia Hu, când înţelese că lumea încearcă să i se prăbuşească în cap.

Se întâmplase ceva ciudat. Cu adevărat ciudat, căci nici nu visase la aşa ceva. Toate gândurile-i fuseseră ocupate de Miki şi de viitorul ei soţ fantomă. Familia Hu era numeroasă, cuprinzând şapte fii şi şase fiice. Cel de-al optulea fiu, Duncan, murise într-un accident, la şase ani, din cauza unei maşini scăpate de sub control de un şofer cu mai multe sute de grame de alcool la bord.

Sam Ku-ul, depistat de Peter Ng, îi pusese în legătură pe Sawyer şi pe familia Hu. Spiritele copiilor lor morţi tânjeau după o fericire ce nu le fusese dată în lumea corporală.

Lui Sawyer îi plăcură toţi din familia Hu. Emanau o căldură şi o bunăvoinţă reconfortantă. Durerea din suflet ce venise odată cu apariţia în vis a lui Miki începu să dispară îndată ce discută cu familia Hu despre schimbul de daruri de nuntă. Acestea aveau să consiste din haine, aparatură electronică pentru casă, un pat mare, toate făcute din hârtie, în miniatură. Căzură de acord şi asupra mărimii zestrei plătibilă în bancnote ale iadului pe care Sawyer le procură de la un magazin specializat în astfel de articole deosebite.

Sam Ku alese un templu taoist de pe strada Ladder, din cartierul

vestic al Insulei. Şi ziua şi ora erau importante. În faţa unui altar pregătit special de către Sam Ku, se făcură incantaţii adresate păpuşilor de hârtie îmbrăcate colorat, reprezentând mirele şi mireasa. În jurul lor se găseau figurine de zei şi zeiţe ale iadului care, prin prezenţa la ceremonie, îşi dădeau binecuvântarea pentru cuplu.

Aerul era plin de nori de fum portocaliu. Ritualul, foarte complicat şi de neînţeles pentru Sawyer, continuă ore în şir, până când asistenţa începu să se simtă ameţită de murmurul necontenit al cuvintelor necunoscute.

Totul era magic. Chiar şi un *gwai loh* precum Andrew Sawyer putea să simtă asta, suflul vrăjit avansând tiptil peste podeaua de lemn, în fumul de tămâie şi murmurul litaniilor rostite de Sam Ku.

După un timp, lui Sawyer i se păru că vorbele bătrânei Sam Ku căpătaseră o viaţă proprie, ca şi când ea n-ar fi vorbit de-adevăratelea şi cuvintele, obiecte tridimensionale, i-ar fi ţâşnit din gură din propria iniţiativă. Ca şi când spiritul lui Miki şi al lui Hu Duncan ar fi invadat incantaţia complicată a femeii Sam Ku.

Spre finalul ceremoniei, Sawyer fu sigur c-o vede pe Miki printre umbrele bogate ale templului. Matură şi zâmbitoare, ea îşi prinse braţul de un tânăr puternic şi frumos. Prostit, Sawyer îndreptă Kodak-ul pe care-l adusese cu el şi luă o fotografie.

Abia când stătea imobil pe treptele din faţa templului, la sfârşitul ceremoniei, făcând o fotografie familiei Hu, îl zări pe Peter Ng, zgâindu-se spre el.

Sawyer fu uluit. Îl trimisese pe Ng la Tsim Sha Tsui în Kowloon cu treburi importante, ce trebuiau să-i ia o zi întreagă. Ce făcea deci Peter acum venind în grabă pe strada Ladder, spre Hollywood Road?

Lui Jake şi lui Bliss le trebuiră cam toată după-amiaza să-l localizeze pe Venerabilul Chen. Jake lucra pe cont propriu acum; din motive evidente, nu mai avea acces la facilităţile Quarry şi din cauza rivalităţii puternice dintre Triade, cercetaşii de la 14K nu dădură decât peste piste moarte.

Bliss, fireşte, fu cea care descoperi ceva. Din jumătate în jumătate de oră dăduse telefoane din cabine telefonice. Jake n-o întrebase cu cine vorbeşte.

La patru şi un sfert ieşi dintr-o astfel de cabină şi-i spuse:

– E în Macao.

– Macao? De ce tocmai acolo? Nu e teritoriu Green Pang.

– Se pare că acum este, replică ea. Se duce la Hotel Partita de două ori pe săptămână. Deţine o parte din el.

Jetfoil-ul făcea patruzeci şi cinci de minute. Puteai ajunge la Macao în trei feluri, în funcţie de cât de grăbit erai. În copilăria lor, nu exista decât feribotul cu care mergeai trei ore. Hidroplanorul făcea o oră şi

un sfert. Jetfoil, cea mai recentă invenţie de călătorie între Hong Kong şi Macao, un fel de hidroavion cu reacţie, era de departe cel mai rapid.

Prinşi cu centuri în scaunele lor semănând cu cele din avioane, Jake şi Bliss străbătură estuarul râului Pearl spre punctul acela mai îndepărtat de uscat ce forma teritoriul portughez.

Macao arăta teribil de jalnic. Jake se gândise adesea că dacă scriitorul Anthony Burgess şi-ar fi plasat acţiunea din „Portocala mecanică" pe plaja din Miami în loc de Anglia, viziunea lui asupra viitorului sumbru al omenirii ar fi semănat foarte mult cu Macao.

Cei mai insistenţi cerşetori din lume împânzeau cheiul. Taxiurile erau toate ca vai de ele, hotelurile, odată elegante, decăzuseră în murdărie, ca şi când n-ar mai fi fost curăţate din anii 1930. Chiar şi palmierii erau prăfuiţi şi fără vlagă.

În ciuda ghidurilor de voaiaj, pline de reclame, nu era nimic demn de văzut. Bineînţeles că tot ce-i atrăgea pe numeroşii chinezi erau cazinourile. Singura formă legală de jocuri din Colonia Coroanei o constituiau cursele de cai de la Happy Valley. În Macao, în schimb, aproape toate erau legale.

Cazinourile gemeau de lume zi şi noapte, întunecate de fumul maroniu cenuşiu de ţigări, de mirosurile a mii de chinezi gata să-şi lase banii la *fan tan, sik po, pai kau* şi la jocurile vestice de ruletă, blackjack sau zaruri.

Partita era o clădire rotundă, cu faţada roză, aproape de Sintra. Pe alocuri, stucatura se decolorase ca un maiou vechi. Hotelul fusese construit în anii 1920, dar Jake se îndoia că avusese vreun farmec chiar şi atunci. Acum semăna cu un furuncul pe fundul unui grăsan.

Îl găsiră pe Venerabilul Chen cufundat în plăcerea zarurilor, *sik po,* ce se juca cu trei zaruri închise într-un con de sticlă cu capac. Avea faţa îmbujorată de emoţia jocului şi ochii rotunzi ca nasturii fixaţi pe corpul de sticlă.

Jake se opri în mulţimea de gură-cască. Deşi avea timpul drămuit, nu-i prea venea să-l întrerupă pe Venerabilul Chen. Şi-aşa, confruntarea avea să fie destul de dificilă. N-avea sens s-o facă şi mai tensionată.

O duse sus pe Bliss, unde luară o masă portugheză de loc strălucită. Pe fereastră se vedea soarele coborând asupra mării ca un pumn de oţel. Erau singurii clienţi din restaurant. Toată lumea se dusese la cazinou. Chiar şi plaja era pustie.

Peste patruzeci de minute se întoarseră la cazinou. Venerabilul Chen nu se mişcase din loc. Îşi ştergea faţa de transpiraţie cu o batistă. Jake se întrebă în ce consta bucuria de a câştiga din propriile venituri.

Privindu-l pe shanghaiez începu să creadă că nu avea nimic la îndemână pentru a curma implicarea totală în zaruri, pe care o citea

pe faţa Venerabilului Chen.

Există mai multe căi de a pătrunde în tabăra duşmanului, îi spusese Fo Saan de mii de ori. Însă una singură îţi permite să te retragi neatins. Ca de obicei, Fo Saan avusese dreptate. Problema nu se reducea la a-i atrage atenţia Venerabilului Chen, ci la a o menţine.

Jake băgă mâna în buzunar, scoase un teanc de bancnote şi-l întinse lui Bliss. O privi în ochi.

– Cum te descurci la *sik po?*

Aşteptă pe hol. Era un loc întunecos şi sumbru, aşezat la mezanin. Se aşeză într-un separeu ce-i oferea o perspectivă excelentă asupra celor ce intrau şi ieşeau.

Prin uşa boltită, Jake putea vedea ghişeele de turism, atât de inactive încât funcţionarii începuseră să joace *mah-jong.* Clinchetul pieselor ajungea până în hol, la Jake, care stătea sprijinit de perete şi bea un sifon. Nu era încă în stare să atace ceva alcoolic. Locul mirosea a mucegai şi iluzii pierdute.

În cele douăzeci de minute cât rămase acolo singur, trei femei, două cantoneze şi una eurasiatică, trecură pe lângă el suficient de aproape pentru a-i dezvălui tarifele cerute. Erau pictate ca paparudele, fiind la fel de atrăgătoare ca nişte manechine de ceară. La a doua sa apariţie şi chelneriţa îi făcu o propunere. Cel puţin, preţul ei era mai decent. Jake, însă, se mulţumi să ceară un alt sifon.

Îi văzu apărând pe scara lată în spirală. Ieşi din separeu şi se aplecă în conformitate cu protocolul, când Bliss îl aduse aproape pe Venerabilul Chen.

– Am auzit multe metode de a cunoaşte pe cineva, domnule Maroc, dar cea aleasă de dumneata este cu siguranţă cea mai interesantă. Cel puţin mă voi alege cu discuţia avută cu această încântătoare tânără.

– Nu luaţi loc?

Celălalt aprobă. Jake se uită la Bliss, care se retrase. Nu făcea să asiste şi ea la întrevedere. Jake putea înţelege, dar Venerabilul Chen cu siguranţă că nu. În Asia femeile îşi aveau locul lor. Categoric, nu în afaceri.

Venerabilul Chen studie din ochii săi mici şi strălucitori faţa lui Jake, în căutarea celei mai mici fisuri. Ca şi când ar fi vrut să depisteze pe ea natura întâlnirii acestea, ca un *feng shui* citind în semne ca adierea de vânt, sau forma unei bucăţi de pământ.

– Domnule Maroc, spuse, el după ce refuză oferta lui Jake de a bea ceva, m-ai costat o groază de bani, oameni şi… onoare. Să nu bei cu un tovarăş de masă, chiar dacă nu-ţi era sete, constituia un afront deliberat. Indică, mai clar decât orice cuvinte, că aceasta nu era o întâlnire prietenoasă. Acum ai traversat estuarul râului Pearl pentru a mă căuta. Sincer să fiu, nu-mi pot închipui ce ai avea să-mi spui. Dar

curajul, chiar şi într-un barbar viclean, trebuie recunoscut, chiar dacă este imposibil de admirat.

Părea să-şi fi spus tirada. Îşi puse mâinile mici una peste alta. Semăna cu un pitic în haine ce nu i se potriveau.

– Afacerile sunt afaceri, spuse Jake. N-a fost nimic personal în ceea ce am făcut. Am văzut un avantaj şi m-am asigurat că e de partea mea. Dar onorabilul Chen cu siguranţă nu are nevoie să i se explice ceea ce este evident.

– Am însă nevoie de o explicaţie cu privire la motivul pentru care te afli aici. Shanghaiezul se uită cu subînţeles la ceas.

Jake era tocmai pe cale să-i spună, când zidul cel mai apropiat de ei se curbă spre interior, urmat de un zgomot groaznic de sticlă spartă şi pahare sfărâmate din colţul celălalt al camerei.

Bliss îi văzuse pe cei doi taiwanezi urcând de la un nivel inferior al cazinoului. Îşi aminti feţele lor de când jucase *sik po* lângă Venerabilul Chen. Atunci o interesase doar faptul că aceştia nu jucau.

Sus, în holul principal, unul se oprise la piciorul scării în spirală ce ducea la mezanin, în timp ce celălalt studiase împrejurimile. Primul avea o mână pe balustrada de fier forjat şi Bliss profită de ocazie pentru a i-o studia. Era grea, cu o bătătură galbenă pe muchia exterioară.

Se feri de privirea acestuia, îndreptată în sus. Deşi părea că este întâmplătoare, ocheada aruncată de acesta cuprinse întreaga suprafaţă vizibilă din punctul respectiv. Bliss se mişcă spre o altă parte a mezaninului. Îl văzu pe primul venind şi discutând încet cu cel de-al doilea, împreună, o luară în sus pe scări.

Bliss tocmai voia s-o ia şi ea din loc, când simţi buimăceala asociată cu un blocaj nervos. Avu suficientă prezenţă de spirit să se întoarcă, să vadă o figură vagă, să-şi zică: „*Dew neh loh moh,* mama lor de bandiţi, uite al treilea taiwanez” şi apoi leşină.

Zgomotul de beton, sticlă şi oţel prăbuşindu-se o aduse la realitate. Se scutură pentru a îndepărta ameţeala. Apoi se ridică în picioare, împleticindu-se spre mezanin. Fum, praf şi cenuşă îi umplură plămânii. „O, Buddha”, îşi zise Jake!

Înaintea primului şoc şi prăbuşirii zidului existase un moment de tăcere.

Suficient pentru ca Jake să-l înşface pe Venerabilul Chen de cămaşă şi să-l tragă sub masa răsturnată. Tăblia acesteia îi salvă de fărâmăturile de zid care se răspândiră în hol, cu un zgomot infernal. Asta şi reflexele lui Jake, o combinaţie pe care shanghaiezul n-o ignoră.

– Domnule Maroc, spuse el din poziţia ghemuită sub masă, oi fi dumneata un barbar, dar pe jumătate eşti şi tigru. Rapiditatea dumitale ne-a salvat.

Jake se îndreptă puţin, ridicându-se din ghemuirea protectoare asupra bărbatului mai vârstnic. Tencuiala zbura încă în jurul lor. Cu excepţia zidului şi zonei din imediata vecinătate a mesei lor, holul era foarte puţin afectat în rest. Cineva ţipa isteric. Chelneriţa care-i făcuse propuneri ruşinoase lui Jake se afla în patru labe, bălăbănindu-se înainte şi înapoi şi scâncind. Praf de zugrăveală îi albise părul ca pe cel al unei bunicuţe.

Venerabilul Chen se uită la dărâmături.

– *A mi tuo fo,* unul dintre noi are duşmani periculoşi. Auziră vaierul sirenelor poliţiei din ce în ce mai apropiat. Shanghaiezul se întoarse din nou spre Jake. Mă întreb care? Apoi râse. Ce contează, în fond, de vreme ce membrele noastre sacre sunt intacte, *heya!* Asigurare şi mită domnule Maroc. În cele din urmă, sunt una şi acelaşi lucru. Făcu un gest. Pe aici, te rog.

Acum părea că puţin îi mai pasă de daune.

La mezanin se întâlniră cu Bliss. Jake se repezi s-o ia în braţe.

– Sunt teafără, spuse ea, apoi îşi puse capul pe umărul lui şi începu să plângă. Îmi pare rău, şopti ea. Pe doi îi aveam sub observaţie. Dar nu mă aşteptam la un al treilea. Mi-a venit din spate. M-am întors eu, dar prea târziu.

– E în regulă, spuse Jake, mângâind-o pe păr.

– Jake, suspină ea, mi-e atât de teamă pentru tine.

O strânse şi mai tare la piept. Ce ar fi putut să spună? Venerabilul Chen se apropie de ei.

– Tânăra doamnă n-are nimic? întrebă shanghaiezul.

– Tânăra doamnă e bine, spuse Bliss, ştergându-şi ultimele lacrimi cu dosul palmei.

– Bine. Dădu repede din cap. Acum, dacă vreţi să mă urmaţi. N-are rost să ascult întrebări tâmpite la care nu am răspuns. Afurisita de poliţie va fi aici în câteva clipe.

Îi conduse spre capătul mezaninului, printr-o uşă pe care scria: ACCESUL INTERZIS.

– Acum, spuse el, intrând într-un birou spaţios şi liniştit, cred, domnule Maroc, că-ţi sunt dator o băutură.

Uluit, Sawyer îşi luă rămas bun repede de la familia Hu. Se repezi în jos pe treptele templului. Îl vedea pe Ng îndreptându-se spre capătul străzii. Sawyer ajunsese şi el la jumătatea drumului când îl văzu pe Ng luând-o la dreapta, dispărând după un colţ.

Înteţi pasul şi gâfâind din cauza lipsei de antrenament, ajunse la colţ în timp pentru a-l vedea pe Peter Ng intrând într-un depozit. Firma îi spuse lui Sawyer că acolo se făceau afaceri cu rădăcină de ginseng.

Sawyer încetini ritmul. Îşi şterse fruntea asudată cu o batistă,

cugetând. „E mult prea cald pentru ca să alerg prin districtul vestic după intermediarul meu”.

Uşa din faţă a depozitului era deschisă. Un camion Isuzu era tras cu spatele şi doi tineri cu legături la cap şi cămăşi cu mâneci scurte aruncau cutii dintr-o grămadă dinăuntru, în interiorul camionului. Apropiindu-se de ei, Sawyer văzu un al treilea bărbat, puţin mai în vârstă, cu un abac şi o tăbliţă. Calcula preţurile în timp ce tinerii încărcau.

Sawyer ieşi din bătaia puternică a soarelui. În umbra şi relativa răcoare oferită de acoperişul de oţel ondulat al unuia dintre depozitele opuse celui în cauză, simţi miros de diverse condimente plăcute. Oamenii îşi continuau munca. Un *joss* favorabil îi oferise un punct de observaţie minunat, căci din cauza camionului aceştia nu-l puteau zări.

Îl văzu pe Ng vorbind pe ton scăzut cu bărbatul grizonat. Sawyer miji ochii, încercând să distingă faţa celuilalt.

Era lată şi turtită, o faţă de ţăran cantonez. Avea totuşi ceva ce-l făcu pe Sawyer să observe că parcă îl cunoştea de undeva. Cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai sigur. Dar de unde îl ştia?

Ng şi cantonezul stăteau foarte apropiaţi. Cei doi tineri nu-i băgau în seamă, mişcându-se înainte şi înapoi ca nişte roboţi puternici, mutând cutiile.

Chiar în clipa aceea, cantonezul le aruncă o privire rapidă şi cu o mişcare de cap, se depărtă împreună cu Ng, spre stânga. Mai la umbră dar şi mai aproape de Sawyer. Schimbându-se unghiul, Sawyer simţi un nod în stomacul neliniştit.

A mi tuo fo, îşi zise. Nu pot să cred.

Era Kao Ochi Alb.

Acum câţiva ani, Sawyer şi Fiii avuseseră o problemă la una dintre unităţile electronice cu acces limitat. Dispăruseră planurile unor sisteme de prototipuri. Lucrând de capul său, Sawyer obţinuse planuri trase după un prototip fals. Plasând echipament fotografic cu infraroşii, reuşise să aibă poza spionului.

În loc să-l aresteze, Sawyer angajase o firmă de supraveghere excelentă şi extrem de discretă pentru a urmări omul. Detectivii îi raportau direct lui Sawyer, iar *tai pan*-ul păstrase tot materialul scris într-o ascunzătoare a cărei combinaţie o cunoştea numai el.

Sigur că firma dăduse de pista planurilor false, ajungând la sursă. Sawyer încă îşi aducea aminte de momentul în care ţinuse în mâini fotografia alb-negru, cu granulaţie mare din cauza filmului, şi cu imaginea deosebit de plată datorită obiectivului lung. Şi-ar fi amintit de cicatricea aceea ciudată oriunde s-ar fi aflat.

Sawyer tremura, neştiind dacă de furie sau de frică. Chestia era că acest Kao Ochi Alb lucra ca agent sovietic de nivel înalt.

Tai pan-ul îşi îndreptă privirile în altă parte. Văzu o scară de metal vopsit în alb pe partea dreaptă a peretelui de beton, ducând de la platforma de încărcare la birourile de sus. Jaluzelele de bambus erau parţial trase peste ferestre prăfuite, dar distinse totuşi o siluetă mişcându-se în spatele lor, luminată de o lucire fluorescentă.

Sawyer îşi şterse ceafa transpirată acum. „Să mă apere Buddha, se rugă. Ce caută intermediarul de la Sawyer şi Fiii cu un spion sovietic?”

Tai pan-ul nu luase nici o măsură împotriva lui Kao Ochi Alb, gândindu-se că duşmanul pe care îl cunoşti este mai puţin periculos decât cel pe care nu-l ştii. La şase luni după ultimul furt trebuise să concedieze treizeci sau patruzeci de oameni. Se asigură că spionul era printre ei. Acum însă îşi dorea să fi depus informaţiile pe care le avea despre Kao Ochi Alb la Brigada Specială.

Văzu însă mişcare şi reţinându-şi uluirea, Sawyer se concentră. Uşa de deasupra celor doi se deschise şi apăru o umbră, coborând scările. Sawyer nu distinse despre cine era vorba, căci întunericul din depozit era prea intens.

Auzi o voce ridicată, iar Ng şi Kao îşi întrerupseră discuţia. Acum Sawyer observă ceva ciudat. Comportamentul celor doi se schimbă radical la apariţia celei de-a treia persoane. După poziţia şi expresiile lor, era clar că se află în prezenţa unui fel de *tai pan.*

„Dumnezeule, îşi spuse Sawyer. Ştiu foarte bine cât de sus în ierarhia sovietică este Kao Ochi Alb. Acesta trebuie că e *tai pan*-ul tuturor spionilor ruşi din Hong Kong.

Desigur că Sawyer nu se aşteptase să-l recunoască, dar când acesta ieşi la lumină, îşi ridică mâinile reumatice din reflex şi începu să tragă poză după poză cu Kodak-ul lui. Avea mintea atât de buimăcită că declanşa obiectivul în continuare şi după ce se terminase rola de film.

Peter Ng. Flash! Kao Ochi Alb. Flash! Sir John Bluestone, flash, flash, flash!

– Ceea ce îmi ceri este imposibil, se ridică Venerabilul Chen. Pe birou avea un mic urs panda de porţelan. Îl luă în mâini, încălzind suprafaţa rece şi netedă cu degetele. În plus, războiul depozitelor se duce între Formidabilul Sung şi mine.

– Afectează pe toţi membri Green Pang, sublinie Jake. Dacă un singur om moare în aceste lupte, trebuie să te gândeşti la familia lui.

– Sunt despăgubiţi cum trebuie, spuse Venerabilul Cheng brusc. Ştim cum să ne îngrijim de oamenii noştri.

– Dar chiar şi o singură viaţă pierdută e mult, spuse Bliss de pe colţul ei de canapea. Nu eşti de acord, onorabile Chen?

Shanghaiezul se întoarse s-o privească. Bliss stătea ghemuită ca o pisică, cu genunchii la piept, cu un pahar plin de whisky în mână.

Tocmai voia să-i reamintească care îi e locul, când îşi aduse aminte că şi el se găsise în aceeaşi poziţie după explozia din hol. Ceea ce îl făcu să se gândească mai bine înainte de a zice ceva.

– Moartea e în natura a ceea ce suntem, constată el pe un ton egal. Nimeni nu poate schimba asta.

– Desigur că nu, onorabile Chen, spuse Jake. Dar din punct de vedere strict al afacerilor, atunci când faci modernizări observi un salt în profitul net.

– Orice afacerist bun ştie asta, domnule Maroc.

– Modernizarea poate să includă şi compromisul.

Venerabilul Chen se duse la biroul său şi se aşeză.

Puse ursul panda la loc, pe un teanc de plicuri.

Jake îi interpretă tăcerea ca pe un semn de a continua.

– Un compromis în fiecare zi din viaţă. Mita pe care o plătim poliţiştilor pentru a nu se amesteca în afacerile noastre, intimidarea proprietarilor de magazine, infiltrarea în Brigada Specială care permite să se facă binişor contrabandă cu aur, arme, „lacrimi de mac”… toate aceste lucruri luate drept normale în afaceri, sunt forme de compromis. Trebuie să dai din banii sau forţa de muncă, pentru a obţine ce doreşti. De ce ar fi diferit în cazul depozitelor?

– Domnule Maroc, pentru că vreau toate depozitele pentru Green Pang. Este dreptul nostru ereditar. Am datoria mea de îndeplinit.

– Atunci când e vorba de drepturi ereditare, cu siguranţă că Hakka, adevăraţii locuitori ai Hong Kongului, ar trebui să controleze depozitele. Când e vorba de datorie, sunt perfect de acord. Dar spune-mi ceva, onorabile Chen. Câţi bani ai obţinut pe depozite de la începutul războiului?

– Nimic, răspunse Venerabilul Chen fără pic de emoţie.

Jake se ridică în picioare şi se uită pe geam la Marea Chinei de Sud.

– Dacă eu aş fi intermediarul lui 489 a cărui Triadă se află în mijlocul acestui război, asta l-aş sfătui să facă, să ia legătura cu şeful Hakka şi să-i facă următoarea propunere: fie ca toţi fiii Hakka ce nu mai pot suporta să-şi ducă traiul pe un vas, să tragă la mal după cum le e pofta inimii. Să administreze ei depozitele care sunt acum obiectul acestei dispute. Să li se dea un comision de administrare de, să zicem, cincizeci la sută. Ceilalţi cincizeci să fie divizaţi în mod egal între Green Pang şi 14K. Astfel 489 şi-ar lua banii în fiecare lună fără să implice oameni în operarea depozitelor şi într-un război care, să fim realişti, poate să se întindă la nesfârşit. Mai mult, Hakka i-ar fi îndatorat pentru întotdeauna, de vreme ce problema a atins proporţii periculoase. Ar fi deci o rezolvare ideală pentru tineri şi taţii lor. Le-ar furniza o nouă ocupaţie pe uscat şi i-ar ţine destul de aproape de casa părintească, pentru a nu strica unitatea familiei. Şi ce faimă ar câştiga 489 pentru instituirea unei astfel de schimbări!

Venerabilul Chen se mişcă în fine, după o pauză prelungă.

– Domnule Maroc, m-am înşelat asupra dumitale. Eşti un diavol, dar nu cum m-am gândit la început. *A mi tuo fo,* eşti la fel de viclean ca un chinez.

Râse ca un băietan, molipsitor.

– Cred că în dumneata am găsit arma mea secretă!

Nichiren stătea în braţele subţiri ale lui Pearl. O asculta cum sforăie încetinel şi-i simţea urma de băutură de pe buze, amestecată cu parfumul dulce şi izul uleiurilor ei sexy. Ferestrele erau larg deschise şi percepu bâzâitul somnoros al insectelor. O auzi apoi mişcându-se, cuprinsă probabil de un vis colorat.

Toate aceste sunete, mirosuri şi atingeri, îi erau la fel de familiare ca şi puzderia de culori de pe paleta unui pictor. Înainte, de fiecare dată când venise la Hong Kong, îmbinarea acestor senzaţii îl scufundase într-un somn adânc şi fără de vise din care, invariabil, se trezea relaxat şi împrospătat peste zece ore.

Astăzi somnul i se părea la fel de îndepărtat ca şi ţărmurile Japoniei. Nu se gândea la Pearl ci la Kamisaka.

Ceva în el nu-i dădea pace. Kamisaka îl urmărise pe razele de lună ce străpunseseră în cele din urmă norii groşi ai nopţii, intrând prin fereastra deschisă şi abandonându-se peste picioarele lor încrucişate.

Deşi isprăvile de aşternut ale lui Pearl nu se diminuaseră cu nimic, Nichiren se simţise incapabil să intre în lumea ei licenţioasă. Oricât ar fi încercat, ceva în interiorul său rămăsese neînduplecat, inatacabil. Ca şi când o barieră, nu de construcţie proprie, ar fi fost cumva ridicată în el într-un moment de nebăgare de seamă. Se trezise irevocabil schimbat.

Şi, zăcând în semiîntuneric, cu toate plăcerile hedoniste din jurul lui, înţelese că fusese Kamisaka cea ce ridicase acea barieră din el.

Din cauza ei nu-şi mai găsea locul aici. Se simţea atras înapoi în Japonia nu numai de dragostea pentru ţara de adopţiune, dar şi de un spirit omenesc. Pentru prima oară simţi că puterea acestui *kami* era mai mare decât oricare în lumea asta.

Revelaţia îl zdruncină puternic. Faptul că sentimentele sale pentru o altă fiinţă puteau depăşi tot ce învăţase prin antrenament sârguincios, început prin primele poveţe ale mamei sale, îl ului.

Era ciudat. Se simţea ca şi când ar fi zăcut într-un hamac perfect, sub brazi perfecţi, cu ramuri zimţate ce permiteau unei cantităţi perfecte de raze solare să-l încălzească. Se legăna în mişcări mici, languroase.

Era mulţumit.

Cum era posibil aşa ceva? Oare nu-i spusese maică-sa că adevărata mulţumire nu exista? La fel cum nu exista nici perfecţiunea

în această lume a oamenilor.

Începu acum să creadă că se înşelase.

Pentru că acum ştia ce înseamnă să aparţii, cuiva, ştia la fel de bine cum ştia că se află întins aici, la Hong Kong, că Yumiko nu aparţinuse nimănui, că nu avusese nici cea mai mică idee de ce ar fi însemnat asta pentru spiritul ei. Îşi trăise viaţa de până acum ca un pribeag – ca şi ea – fie lăsându-se în voia circumstanţelor, fie, după o perioadă de îndoctrinare făcută de mama sa, luând-o în piept, activ. Descoperise o anumită satisfacţie înciudată să genereze în alţii exact reacţiile pe care aflase că ei le-ar cere de la el oricum. Să-şi controleze durerea şi furia i se păruse a fi de extremă importanţă atunci, pentru a supravieţui.

Şi totuşi, în mod ciudat, călătoria sa spre revelaţia care începuse cu Kamisaka, ajunsese la capăt numai prin intermediul unui catalizator şi acesta fusese Mariana Maroc. Ea fusese prima persoană ce-i arătase că poate fi plăcut pentru cum este el pur şi simplu. Între ei se născuse o prietenie puternică în scurtul interval în care se cunoscuseră. Ceva din Mariana îl atinsese profund, poate din cauza celor pe care le resimţea ea pentru el, în ciuda predispoziţiei de a-l urî. Moartea ei îl lovise în inimă. Înţelese că a adus la lumină emoţii secrete îngropate în el. Descoperise, în cele din urmă, că poate simţi.

Se gândi la Sursa lui. *Sunt mântuitorul tău,* îi spusese vocea electronică de mai multe ori. Nichiren nu-şi întâlnise niciodată Sursa şi nici nu credea că o s-o facă. Nu conta. La recrutare i se dăduseră argumente covârşitoare. Ascultându-şi Sursa avea să se salveze şi lucrând clandestin în China ajuta la distrugerea Sovieticilor.

Dragostea lui Nichiren pentru Japonia îi era bine cunoscută Sursei. Sovieticii erau duşmănoşi faţă de Japonia. Asta fusese de ajuns.

Acum Nichiren nu mai era atât de sigur. Se găsea în centrul unui vast şi întunecat teatru. În faţa lui se afla imaginea lui Yumiko, mama pe care o iubea. Era o femeie rănită, de care îi era milă; cea care îi începuse antrenamentul; creatorul unui demon teribil, răzbunător pe care-l vârâse în el prin cine ştie ce ritual secret.

Văzu acum înaintea ochilor carnea lui Yumiko. Ea, care fusese atât de frumoasă, era acum desfigurată hidos. O clipă, Nichiren auzi cuvintele cântate de mama sa în timp ce-l invocase pe cel ce purta acelaşi nume cu el.

Dintr-o dată se simţi sugrumat. Chiar şi apropierea de Pearl îl zgâria, ca şi când braţele ei, atât de moi şi visător încinse în jurul taliei lui, s-ar fi transformat în tentacule tremurânde, absorbindu-l.

Respirând profund, îşi dădu picioarele jos din pat. Se ridică şi traversă în tăcere camera plină de umbre.

Peste o clipă era îmbrăcat şi se furişa pe uşa din faţă, ca un spectru ţâşnind din ceaţa pământului. Când ajunse pe stradă, luna

dispăruse deja, iar în profunzimea nopţii întunericul era atotputernic.

În final, Iuri Lantin îşi pecetlui propria soartă. O convinse pe Daniela, care spusese iniţial că vrea să se ducă acasă în apartamentul ei să ia masa. Moartea, comentase ea în glumă, mă oboseşte întotdeauna.

La Lantin se aşează în fotoliul lui de piele. Casa era suficient de mare să aibă şi un birou. Dacă ar fi avut un copil aceasta probabil ar fi fost camera lui.

Era plină de rafturi masive de mahon înţesate cu literatură universală. Oricum ar fi fost Iuri Lantin, nu se putea spune că nu este foarte citit.

Pe o măsuţă de mahon extensibilă stătea un portret înrămat de-al lui Lantin, mult mai tânăr. Zâmbea în aparat, iar uniforma, poate şi expresia feţei, îl făceau strălucitor şi cumva nevinovat. Alături, se găsea altă masă, mai puţin arătoasă, dar mai solidă, pe care aştepta o maşină de scris înaltă. Pereţii erau vopsiţi în albastru luminos, iar tavanul şi stucaturile în crem.

Daniela era îmbrăcată într-o rochie Dior de mătase satinată, cu o crăpătură pe o parte. Nu văzuse niciodată o astfel de rochie decât în fotografii, d-apoi să mai poarte aşa ceva. Până când Lantin îi cumpărase una. Puteai practic să-i simţi luciul, mai ales cum ea era goală pe dedesubt, cu excepţia port-jartierului şi a ciorapilor de mătase.

Lantin îi alesese garderoba, dar Daniela nu se plânsese. Se simţea ca într-o baie fierbinte şi adora senzaţia.

Înainte de a se duce la bucătărie să prepare masa, Lantin alese un volum dintr-o parte a bibliotecii care era închisă cu sticlă şi încuiată. Cartea avea muchiile aurite, fiind legată în piele. Era „Povestea lui O” de Pauliene Rage, în original. Daniela nu-i spusese niciodată că poate citi şi vorbi fluent în opt limbi. Una dintre acestea şi preferata ei – în afară de rusă – era franceza.

Nu auzise sau nu citise niciodată despre „Povestea lui O”, dar după cam douăzeci de pagini începuse să se prindă. Muzica lui Mozart se auzea de pe aparatul stereo. La cincisprezece sau douăzeci de minute apărea Lantin şi fie că întorcea discul, fie că îl schimba. Mereu Mozart. Cu greu se putea face rost de înregistrări de o asemenea virtuozitate şi acurateţă.

Subtila combinaţie a mătăsii ce-i mângâia pielea, a prozei ameţitoare a lui Rage şi a muzicii minunate, începuse să o ameţească. Mai că îi venea să creadă că se află la Paris, vechiul ei teren de recrutări, decât în mohorâta Moscovă.

Lantin intră în cameră să întoarcă discul. Mozart începu din nou să invadeze camera cu muzica lui magnifică. Lantin, purtând blue-jeans-i

Calvin Klein şi o cămaşă de denim gen cowboy, păşi desculţ pe covorul oriental, vârându-i nişte pateu de ficat în gură, care se topi aproape pe loc, lăsându-i un gust fantastic pe limbă.

Atunci îi oferi nişte opiu. Era întunecat ca noaptea, într-un mic potir al unei pipe lungi chinezeşti din fildeş, de culoarea crizantemei. Bolul era sculptat şi îi dădea o senzaţie ciudată în degete.

Lantin aprinse opiumul mirositor şi Daniela inhală. Nu mai avusese niciodată vreo experienţă cu droguri, de orice fel. Desigur, în cadrul pregătirii de către agenţie studiase tot soiul de droguri, incluzând efectul acestora asupra diferitelor părţi ale creierului, sistemului nervos, coordonării şi altele.

Împărţi pipa cu Lantin şi când aceasta se răci, el se reîntoarse la bucătărie. Cu nările dilatate, simţi miros de coriandru proaspăt şi ardei iute conservat.

Îşi reluă lectura. Opiumul îi dădu posibilitatea să înţeleagă ce citeşte şi în acelaşi timp să se gândească la altceva. Pielea fotoliului la început atât de rece pentru fesele ei goale, se încălzise precum buzele unui amant. Se fâţâi pe scaun, cuprinsă de neastâmpăr. Povestea lui Rage o excita, împotriva voinţei sale.

Mirosul bărbătesc de piele, amestecat cu cel al bucatelor născu în Daniela un fel de spirit de unitate pe care nu şi-l putu explica. Yin şi yang.

Hotărârea ei de a o rupe definitiv cu Lantin se stinse ca o lumânare în vânt. Adevărul este că-i plăceau lucrurile pe care el i le cumpăra, luxul în care o copleşea. Era decadent şi, în chip ciudat, asta o încânta. Rochia era decadentă. La fiecare respiraţie simţea mătasea mângâindu-i carnea. Muzica sublimă a lui Mozart îi gâdila urechile, iar franceza lui Rage îi stimula mintea.

Era plină de emoţii, punctate de momente discrete de dorinţă. Nu mai exista nici ieri nici mâine, ci numai un nesfârşit prezent.

Citi în continuare până auzi vocea lui Lantin.

– Ridică-te.

Îl ascultă.

Purta pantofii cu tocuri înalte pe care îi cumpărase el. Cu privirea pe jumătate adormită îi surprinse lucirea lascivă din ochi, încercuindu-i sânii, vârfurile rigide, curba stomacului. Tocurile îi făceau picioarele nesfârşite, iar ciorapii le dădeau un luciu satinat.

– Ţi-e foame? întrebă Lantin, schimbând discul.

– Da.

– Mergi prin cameră.

Ea se puse pe mers, până când el o îndrumă spre biblioteca cu sticlă.

– Întinde mânuţele.

Îl ascultă şi înainte ca să-şi dea seama ce i se-întâmplă, el îi fixă o

pereche strălucitoare de cătuşe de crom la încheieturile braţelor. Auzi ecoul ciudat al declicului făcut de încuietori pe pielea ei.

Daniela era încă ameţită. Dacă i-ar fi spus întinde încheieturile poate că ar fi ghicit care îi sunt intenţiile, mai ales datorită cărţii pe care i-o dăduse s-o citească. Dar aşa, rămase uitându-se prosteşte la el. Pantalonii i se deformaseră deja din cauza unei umflături considerabile. Se întrebă dacă îl strângeau dureros.

– Întoarce-te.

Se simţi incapabilă de cea mai mică mişcare. Mâinile lui i se lăsară brutal pe umeri, întorcând-o cu faţa la biblioteca cu sticlă. Îi luă încheieturile încătuşate şi strecură lanţul dintre ele într-un cârlig plasat pe rafturile mai de sus. Asta o făcu pe Daniela să se întindă până când abia mai atingea podeaua cu picioarele.

– Mâncăm într-o clipă.

Îşi simţi rochia Dior trasă la o parte. Scârţâitul fermoarului de la pantaloni distona cu suava muzică a lui Mozart, ca o cicatrice pe o faţă altfel perfectă.

Daniela înţelese ce are de gând, un moment înainte de a se întâmpla. Îi fulgeră prin minte eroina lui Rage şi ce fusese rugată să facă pentru dragoste: să-şi arate devoţiunea. Această umilire era prima dintr-un lung şir.

Ţipă când fu agresată şi invadată de penisul fierbinte şi uns. Părea că-şi sporise dimensiunea de patru ori. Spatele i se arcui instinctiv, dar asta nu făcu decât să-i ofere fesele mai bine.

Carnea lui încinsă o cuprinsese ca o mantie. Se simţi străpunsă de un cal şi nu urmă nici un fel de plăcere. Ruşinea şi teama cuprinzătoare făcură să se destrame efectul opiului. Muzica majestuoasă şi efemeră a lui Mozart părea acum găunoasă şi batjocoritoare.

Se gândi la O. La felul în care iubitul ei o posedase astfel, la modul în care prietenii lui profitaseră în acelaşi mod. Cum fusese biciuită şi apoi violată. Cum inelul pe care iubitul ei îl alesese şi care-i purta iniţialele, îi fusese vârât în buzele de jos ca un simbol etern.

Se gândi cum îndurase O. toate acestea din dragoste pentru iubitul ei şi se întrebă dacă asta îi pregătea Lantin şi ei. Desigur că era numai la începutul unui proces de educaţie. Înţelese că-i dăduse să citească acea carte pentru ca să nu trebuiască să-i mai spună: Daniela, asta te aşteaptă.

Dar el nu pricepuse esenţa poveştii. La fiecare nouă mişcare, O. fusese întrebată dacă acceptă ce urmează. Şi de fiecare dată ea fusese de acord. Până când puterea angajamentului ei şi perspectiva ce i-o oferea o eliberaseră de lanţurile tradiţionale ale feminităţii, dându-i o forţă extraordinară asupra celorlalţi.

Lantin n-o întrebase nimic pe Daniela. Nu-i ceruse permisiunea. Din

povestea lui Rage culesese numai emoţiile cele mai superficiale. Bărbatul dominând femeia. Nu recunoscuse supunerea lui O. ca dovadă de tărie, ci o percepuse mai degrabă eronat, ca pe o slăbiciune. El vedea slăbiciune în toate femeile.

Asta o decise pe Daniela. Îl lăsă să-şi aibă orgasmul mormăit şi transpirat în ea. Îşi consideră pângărirea ca pe un ritual de iniţiere, o căutare a sinelui, după cum Rage intenţionase cu personajul său, O. În final, trebuia să-i mulţumească lui Lantin pentru că sălbăticia lui o făcuse să se considere o creatură liberă, în loc să fie o femeie dependentă de bărbaţii puternici din jurul ei, pentru a atinge înălţimile după care tânjea.

Încă tulburat de viol, Lantin se întinse şi scoase lanţul din cârlig. Îi desfăcu de pe încheieturile roşii cătuşele, ce-i căzură la picioare, fierbinţi, ca şi când ar fi ars şi ele de ruşinea ei.

Era adânc implantat în ea. Daniela avu senzaţia că are dizenterie, fiind cuprinsă de crampe. Ar fi vrut să ţipe de durere, dar nu-şi permise această eliberare. Nu în faţa lui.

Nu voia să iasă din ea, dar gambele ei tremurau atât de tare încât nu avu încotro. Se retrase şi Daniela avu senzaţia că o lamă de sabie îi sfârtecă măruntaiele. Îşi sprijini fruntea de sticla bibliotecii până se aburi din cauza respiraţiei ei întretăiate.

Sudoarea o năclăise toată şi simţi mirosul greu al sexului amestecându-se cu muzica lui Mozart.

Notele o urmăriră pe când se împletici pe hol, spre baie, unde aproape căzu peste uşă, vomitând pe dale.

Peste douăzeci de minute, după ce se spălase, făcuse un duş rece căci, ca de obicei, apa caldă nu mergea ca lumea, stătea în faţa dulăpiorului cu medicamente. Se contemplă în oglinda de pe uşă şi deschise repede dulăpiorul pentru a-şi smulge imaginea din faţă.

Îi luă câteva minute până să reuşească să-şi focalizeze imaginea suficient pentru a înţelege ce caută. Un flacon relativ nou, cu pastile de dormit.

Le scoase afară şi, în timp ce Lantin era ocupat la bucătărie cu pregătirea mesei, se duse în dormitor şi le vărsă în sticla de Starka pe care el o păstra lângă pat. Douăzeci de tablete.

Se aşeză binişor pe pat, urmărind fascinată cum se topesc în alcool. În curând nu mai rămase nici o urmă. Sticla era pe trei sferturi goală. Se gândi la concentraţia de substanţe chimice. Ca o otravă. Aproape.

O durea atât de rău să stea pe scaunul tare din sufragerie încât trebui să-şi muşte tot timpul buzele. Lantin nu făcu nici un comentariu, fie că nu observase, fie că aşa crezu că e mai bine. Vorbea ca şi când nu s-ar fi petrecut nimic nelalocul lui.

Daniela era uluită. Parcă nici nu s-ar fi gândit că ea poate avea

vreun resentiment la a fi astfel posedată, sau probabil că nu-i păsa. Nu ştia care era varianta mai rea.

Avea obiceiul, atunci când se băga în pat, să bea trei degete de Starka dintr-un pahar de apă. În întunericul lipsit de aer, Daniela aşteptă, cu sudoarea îngheţată pe piele. Faptul că era atât de aproape de el îi încrâncena carnea, ca şi când el ar fi fost un urs sau o pisică uriaşă care, deşi bine dresaţi, ar fi putut s-o doboare într-o clipă.

În cele din urmă nu mai putu suporta.

– Iuri? apoi pe o voce mai hotărâtă, Iuri!

Nici un răspuns.

Se întoarse. Abia îi distingea profilul. Arăta ca un diavol.

Se întoarse şi respirând greu îl împunse în coaste. Strânse pumnul şi-l plesni peste piept, în dreptul inimii, apoi peste faţă.

Apoi se cocoţă pe trupul lui liniştit şi începu să-l tragă jos din pat. Nu era momentul să rişte.

Asudând de efort, îşi puse braţele sub subţiorile lui şi începu să-l tragă de-a curmezişul camerei. Avu probleme cu covorul. Călcâiele lui se târâră pe podeaua lustruită, îngreunându-i şi mai mult povara, până când îl lăsă din braţe şi desprinse covorul de sub el.

Coborâră în holul tăcut. Daniela auzea ticăitul solemn al ceasului pe şemineu. Abia respira şi poziţia aplecată îi readuse din nou crampele.

În bucătărie, deschise uşa cuptorului şi stinse lumina de control. Apoi îl întoarse pe Lantin pe burtă şi-l vârî în deschizătură, cu capul şi umerii. Apoi, înecată de aburi, dădu cuptorul la maximum.

În cincisprezece minute se îmbrăcă dureros de încet, deschise ascunzătoarea lui de dosare secrete şi şterse orice fel de urmă a prezenţei sale, inclusiv amprentele. Deja apartamentul fusese invadat de gaz, încât puteai foarte bine să ai halucinaţii.

În câte războaie luptase? Războiul împotriva lui Ciang Kai Şi, războiul împotriva capitaliştilor, războiul împotriva diavolilor străini. Dar cel cu rezultatele cele mai crunte fusese războiul împotriva sa însuşi.

Ca un alpinist care, după un urcuş lung şi obositor este cuprins de nori, Zilin era din ce în ce mai absorbit de gânduri.

Viaţa lui secretă, consacrată îndeplinirii Cercului fusese ascunsă faţă de toţi. Fiecare zi însemnase o luptă acerbă pentru siguranţă. La suprafaţă păruse că lucrează pentru ţelurile fiecărui regim ce se succedase. Desigur că avusese şi el de spus un cuvânt, că trăsese nişte sfori, cum învăţase pe parcursul anilor. Dar nu fusese de-ajuns. În ciuda strădaniilor sale, China de azi era o debandadă, un ţinut de nisipuri politice mişcătoare, cu priorităţi incerte şi, mai ales, aflată în imposibilitatea de a pune la punct o strategie de lungă durată pentru

ţară şi de a o urma.

Poate că nu era incapacitate, ci lipsă de voinţă. De la dezastruoasele planuri cincinale ale lui Mao, ierarhia guvernamentală vădise o reţinere în a se întoarce la acel mod de acţiune, oricât de gravă ar fi fost situaţia.

Suntem o naţiune neguvernabilă, se gândi el indispus. Suntem prea mulţi şi prea puţini bine educaţi. Palavrele comuniste ne încătuşează de o economie neviabilă. Frica noastră permanentă de contaminare din vest ne condamnă la o imaturitate continuă în lumea modernă de afaceri.

De multe ori Zilin se gândise la exemplele de iniţiativă şi perspicacitate chineză în acţiune în mai multe ţări de pe glob. În majoritatea cazurilor desigur că se plătea pentru asta. Chinezilor născuţi în Filipine încă nu li se acorda cetăţenia, chiar dacă familiile lor trăiseră acolo mai multe generaţii. În anii 1960, mii de chinezi fuseseră măcelăriţi în revoltele rasiale din Malaiezia şi Indonezia, din cauza prevalenţei lor în afacerile ţărilor respective.

O decadă mai târziu, regimul socialist de la Hanoi îi împinsese pe chinezii vietnamezi afară spre Marea Chinei de Sud, mai degrabă decât să găzduiască astfel de capitalişti distrugători. În prezent, cei mai importanţi magnaţi din Djakarta se născuseră în China. Dar în loc să rişte probleme rasiale, aceştia se rebotezaseră Soedono Salim şi Surya Wonowidjojo, cu rezonanţe indoneziene.

Astăzi, chinezii din Indonezia nu mai sunt supuşi mutilării şi morţii cum se întâmpla odată, dar tot sunt persecutaţi. Guvernul a decretat că *bumiputra,* fiii pământului, malaezieni islamişti, au primul drept în noile întreprinderi de afaceri. Mai mult, afaceriştii străini sunt încurajaţi să se asocieze cu fiii pământului.

În America însă chinezii înfloresc. Printre ei, En Wang, un emigrant din China, şi-a dovedit geniul în proiectarea reţelelor de computere. Zilin regreta acum că nu va apuca să vadă America cu proprii lui ochi.

În aceste zile de durere şi teamă, deplângea cel mai mult decizia de a-şi abandona nevasta şi amanta. Pentru prima oară în viaţă îl asaltau dubiile. În fond, nu era decât un om. În ziua de azi, visele sale tinereşti în care se crezuse, întruchiparea Gardianului Celest al Chinei, i se păreau cam deplasate. Durerea copleşitoare pe care o încerca la fiecare răsuflare îl făcea să se simtă un muritor de rând, aidoma celor din jurul său.

Şi mai ales, era conştient de prezenţa ameninţătoare a lui Wu Aiping peste tot. Aripile morţii fluturau în umbra biroului său şi a vilei. Noaptea, întunericul îl cuprindea ca o mantie mânuită de ministrul abil. Sudoarea i se lipea de trupul slăbănog.

De multe ori ar fi dorit să plângă. Se întreba cum de fusese în stare să le părăsească pe Athena şi pe Sheng Li. În trecut numise asta

putere. Acum bănuia că nu fusese decât o simplă cruzime. Cum de putuse fi atât de insensibil? Cum de putuse să-şi abandoneze cei doi băieţi, unul copil şi celălalt un prunc?

Fusese mânat de visul său. De viziunea obsesivă a Cercului, care se închegase demult, demult, în grădina *jian*-ului din Suzhou. Artificiu în formă naturală. Asta îl susţinuse mult timp. Îl menţinuse în viaţă, dar, acum bănuia că aceasta îl distorsionase peste măsură.

Era *jian.* Creator.

Pentru prima dată însă se îndoia de natura creaţiei sale. Se întreba dacă într-adevăr viitorul Chinei era mai important decât propria sa fericire şi cea a celor dragi. În ascensiunea lui spre putere fusese martorul unei asemenea cruzimi, prostii, neomenii. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar, desigur nu suficient. Nu putea să stăvilească şuvoiul răului. Fâlfâirea eternă a stindardului Cercului nu-l lăsase. Trebuise să se muleze, să pară a merge în rând cu cei care puseseră mâna pe putere. Altfel n-ar fi putut supravieţui. Mao l-ar fi ucis. Iar mai târziu ar fi fost îndepărtat împreună cu Mao, cu banda celor patru şi alţii.

Din ce în ce mai mult credea că nu mai e capabil să simtă vreo emoţie. „Fiii mei, fiii mei, se gândea. Trebuie să-mi recuperez fiii! Nici măcar China nu mai înseamnă pentru mine cât reprezintă ei acum”.

Se auzi un clopoţel dulce în vilă, iar Zilin se ridică, suspinând. Se duse la emiţător şi-l puse în funcţiune. Încă adânc scufundat în gânduri, făcu cele necesare asigurării siguranţei.

Contact.

Codurile de recunoaştere decurseră fără probleme.

– Raportează, spuse el.

– Eu… vocea se împiedică, ceea ce-l făcu pe Zilin să se scuture din reverie.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, spuse Nichiren dintr-un loc îndepărtat. Se pare că s-a schimbat ceva.

– La Hong Kong?

– În mine.

– Explică-te, sugeră Controlul cu un calm pe care nu-l simţea.

– Cum? Nu mi s-a arătat niciodată cum să-mi înţeleg propriile sentimente şi emoţii.

– Am crezut că am realizat asta smulgându-te de sub influenţa mamei tale.

– Mă întreb dacă a fost suficient.

– Nu înţeleg.

– Vreau… Un timp nu se auziră decât paraziţii distorsionând legătura. Vreau să se termine.

– Să se termine ce?

– Îndeplinirea unor ordine, faptul că sunt mereu supus unei discipline, că sunt o parte din Cerc.

– Ce spui? E imposibil! Ai idee cât mi-a luat să te aranjez într-o astfel de poziţie ca să-i fii indispensabil Danielei Vorkuta? Câtă vreme ea te conducea, tu îmi raportai mie tot ce spunea sau făcea. Ştiam deja despre faptul că ea reuşise să recruteze Himera de la Quarry. De aceea ţi-am comandat s-o scoţi pe Mariana Maroc şi bucata de *fu* din Hong Kong. Himera aflase cumva despre *fu* şi dăduse o directivă de caută şi distruge contra Marianei. Daniela Vorkuta a fost un element de bază în Cerc, deşi ea ignoră acest lucru. S-a ocupat de generalul Karpov în locul meu. Dacă o cunosc cât de cât, cred că până acum va fi găsit un mijloc să facă la fel şi cu Iuri Lantin. Când se întâmplă asta, putem să ne mişcăm fără teamă. Lantin este duşmanul nostru cel mai de temut din Rusia. El a comandat acţiunea brigăzii de exterminare pe Tsurugi. El încearcă să sugrume China, implicând-o într-un război pe care e sigur că nu-l va putea câştiga. Ascultă-mă. Te-am salvat de totala anarhie şi nihilismul anilor tăi tineri. Făcând asta, am adus un beneficiu şi *yuhn-hyun*-ului. Cercul pozitiv. Fără asta, numai Buddha ştie ce s-ar fi întâmplat cu tine. Gândeşte-te! Ai o datorie.

– Dar am o datorie şi faţă de mine. Mă apasă teribil ceva ce-am aflat nu de mult. O lecţie pe care mi-a dat-o nevasta lui Jake Maroc.

– Ascultă-mă!

– Vreau să am propria mea viaţă! veni ţipătul ca al unui copil abandonat, ceea ce-l făcu pe Zilin să împietrească. Vreau să am viaţa mea şi o s-o am!

Legătura se întrerupse. Pur şi simplu, ca un fir gingaş dintre tată şi un fiu neştiutor.

Mâna lui Zilin tremură când lăsă receptorul jos şi închise aparatul. Cercul, se gândi el. Cincizeci de ani de planuri. Şi sacrificiile pe care le făcuse pentru a ajunge *jian.*

Vreau să am viaţa mea!

Un ţipăt în noapte. O emoţie crudă pe care Zilin o simţise crescând în el de câteva săptămâni încoace. Dorinţa de a-şi vedea băieţii faţă în faţă, de a le spune că trăieşte, că-i iubeşte, că i-a iubit întotdeauna chiar şi atunci când i-a părăsit, această dorinţă se făcuse atât de puternică încât anesteziase durerea ce-i zguduia tot trupul ca un fulger.

Stătea şi tremura de emoţii inhibate timp de o viaţă întreagă. Ce conta că era *jian!* Toţi aceşti ani nu avusese fii. Înţelese acum că acestea două nu erau egale în valoare.

Brusc, pricepu că viaţa lui era un pustiu plin de cenuşă. Propriul său „eu” îi era străin. Fiind *jian,* departe de orice fel de slăbiciune omenească, nu mai plânsese nici nu râsese de zeci de ani. Nimic nu-l mişcase. Plănuise complicaţiile Cercului într-un mediu steril, gol. Ca

pe un mare general, felul în care manevrase oamenii îl făcuse imun la suferinţele şi durerile acestora. În schimb se concentrase asupra temerilor lor, căci cunoscându-le putea să le dea motivaţia pentru a face cele poruncite de el.

„Vreau propria mea viaţă şi o s-o am!”

Nu fusese niciodată acolo când fiii săi avuseseră nevoie de el. Era clar acum că, singur şi pierdut, Nichiren nu mai putea supravieţui în starea prezentă de spirit. O femeie ar putea să-l reconforteze, dar cine altcineva decât un tată ar fi putut să îndrepte totul?

„O, Buddha, ajută-mă, se rugă el. Ce să fac?”

În sfârşit, Zilin începu să plângă cu lacrimi atât de amare, că-i răniră pielea.

Ciudat ca un telefon să sune la fel de tare ca un claxon în noapte. Poate pentru că zgomotul era atât de percutant, sau poate pentru că, la fel precum câinii lui Pavlov, oamenii sunt obişnuiţi să se aştepte numai la veşti proaste noaptea.

În orice caz, telefonul îl trezi pe Henry Wunderman dintr-un somn profund. Se ridică imediat în şezut şi apucă receptorul. Cu mâna cealaltă se întinse şi mângâie umărul soţiei sale. Cu palma peste receptor, şopti.

– Nu-i nimic. Totul e în regulă. Copiii dorm, culcă-te şi tu la loc.

Aşteptă să o simtă liniştită. Acum când copiii erau deja adolescenţi, soţia lui nu se obişnuise încă cu nopţile întretăiate de telefoane.

După un timp Wunderman vorbi în receptor:

– Da.

– S-a deschis clubul de noapte pentru dans, se auzi o voce familiară în receptor.

– Bine, replică Wunderman. Douăzeci de minute, perfect.

Îşi dăduse deja picioarele jos din pat.

„Clubul de noapte” era, în jargonul Quarry, teatrul asiatic de comunicaţii. Dans era codul pentru prioritate maximă.

Condusul noaptea prin Washington îi aducea mereu aminte lui Wunderman de Paris. Ambele reprezentau punctele de forţă ale continentelor respective. În ansamblul structurii sale, Washington-ul era foarte european în natură, străzile sale principale radiind de la un punct nodal care era Capitoliul. După cum i se spusese lui Wunderman, era un oraş uşor de apărat.

Parisul deţinea un loc special în inima lui Wunderman. Acolo petrecuse luna de miere împreună cu Marjorie. Cu o excursie organizată. Asta fusese tot ce-şi putuse permite la ora respectivă, căci refuzase bani din partea familiei ei. Merseseră mult cu autobuzul. Nu conta. Parisul era oraşul ideal unde să te îndrăgosteşti, nu numai pentru cei bogaţi, dar şi pentru ceilalţi. Se gândea cum arăta Rodger

Donovan mergând pe bulevardele Parisului în cămăşile sale Izod, cu pantalonii albi, şi pantofi sport. O figură tipic americănească în plin şarm galic.

Pariziencele trebuie că se omorâseră după el. Ruşii probabil că-şi luaseră tălpăşiţa. El singur făcea cât o întreagă serbare de 4 iulie.

Wunderman fu supus de cinci ori ritualului de siguranţă. Cu toate că toată lumea îl cunoştea din vedere, îi făcea plăcere să ştie că nu se făceau excepţii.

La etajul optsprezece fu întâmpinat de ofiţerul de serviciu, un tânăr entuziast pe nume Rhones, pe care Wunderman îl alesese de pe lista bobocilor de la Washington.

– Despre ce e vorba?

Rhones nu se osteni să-şi ceară scuze că-şi sculase şeful din pat la ora asta târzie. Îşi cunoştea treaba şi o făcea de minune.

– A apărut un apel pe computer.

– Vorbeşti serios? se holbă Wunderman. Clubul de noapte nu e pe computer.

– Adevărat, domnule. Comunicarea a venit prin staţia de la Hong Kong. A fost trecută automat pe computer din cauza codului.

– Rhones, toate comunicaţiile noastre, de peste mări sau oricum altfel, sunt cifrate.

– Ştiu, domnule, dar asta este în PVDA.

Părţi vorbire distorsionate, agrafice, era un cifru pe care Donovan îl născocise acum un timp. Îi spusese lui Wunderman că la bază stătea o glumă, în jurul cuvântului „agrafie”. Wunderman trebui să se uite în dicţionar de unde află că „agrafie” înseamnă o tulburare a funcţiei de exprimare a gândurilor în scris.

Cu PVDA, Donovan încercase să ia sunetele vorbirii în loc de cuvinte şi să le transpună într-un alfabet. Apoi îl distorsionase ca dracu. În concluzie era un cod pe care numai computerul Quarry putea să-l descifreze.

Donovan pomenise nonşalant despre PVDA, dar Wunderman şi Beridien avuseseră grijă să fie aplicat imediat şi-l puseseră pe Donovan să-l introducă în banca de date a computerului principal GPR-3700.

Ca atare, Quarry avea acum singurul cod de nedescifrat de care Wunderman auzise.

Wunderman se aşeză la terminal şi Rhones îl lăsă singur. O altă treabă legată de PVDA era că reprezenta ceva strict secret, numai pentru ochii directorului şi al personalului autorizat.

Bătu primele cifre de acces în computer. Apăru indicaţia COUNTINUĂ şi el dădu codul de recunoaştere pentru comunicările în cifru PVDA.

CAUT, îl informă GPR-3700.

În camera fără geamuri era cald şi Wunderman îl rugă pe Rhones să schimbe aerul condiţionat de la minim, cum era fixat noaptea.

CONTINUĂ.

Wunderman culese al doilea set de coduri de acces.

CONFIRMAT ŞI VERIFICAT; JAKE MAROC RESPONSABIL DE DISPARIŢIA A TREI AGENŢI QUARRY, HONG KONG, ÎN ULTIMELE DOUĂSPREZECE ORE. SE CERE RECLASIFICAREA LUI DREPT INDEZIRABIL. ORDINE?

Cuvintele năpădiră asupra lui Wunderman ca un duş rece. Simţi că rămâne fără suflu, ca şi când ar fi fost lovit în plexul solar. Se uită în jos la mâna sa şi văzu că-i tremură uşor.

Cum ar putea să dea asemenea ordin?

„Eu l-am adus pe Jake la Quarry. Eu sunt mentorul lui. Eu l-am antrenat, eu i-am dat drumul pe teren."

Dar, Dumnezeule, trei agenţi ucişi, şi Jake răspunzător de moartea lor! Wunderman se gândi la soţia sa şi la copii, dormind liniştiţi în casa lui din Virginia.

„Trebuie să-l aduc înapoi. Cu orice preţ. Trebuie să-l opresc. A luat-o razna. Jake este în responsabilitatea mea."

Wunderman era gata să apese pe tastele computerului, când se aprinse inscripţia „ÎN OPERAŢIE".

Ce altceva ar fi putut să facă Andrew Sawyer, decât să-i ducă fotografiile Venerabilului Chen! Fusese nedreptăţit. Peter Ng era intermediarul lui Sawyer şi Fiii, dar el era şi nepotul Venerabilului Chen. Sawyer, deprins de o viaţă cu filozofia şi obiceiurile chineze, ştia că familia este mai importantă decât afacerile. Nu conta câte secrete furase Peter Ng de la Sawyer şi Fiii. Singurul lucru important era că făcea parte din familia Venerabilului Chen.

– Îl cunoşti pe omul cu cicatricea?

– Kao Ochi Alb, dădu Venerabilul Chen din cap. Avea figura plină de tristeţe. Un slujbaş mâncător de rahat al împuţiciunii de KGB.

Venea un alt mesaj de extremă urgenţă. Wunderman lăsă liber ecranul şi bătu CONTINUĂ, urmat de codul lui de acces, iată ce văzu:

CONFIRMAREA ZVONULUI DESPRE TRANDAFIRUL ROŞU – trandafirul roşu în limbaj Quarry însemna Rusia – NOU ŞEF AL PRIMULUI DIRECTORAT PRINCIPAL, KGB, GENERAL DANIELLA VORKUTA. ANUNŢ OFICIAL URMEAZĂ ÎN 48 ORE. RAPORT NECONFIRMAT ARATĂ CĂ ÎNTR-O SĂPTĂMÂNĂ GENERALUL VORKUTA VA FI PRIMA FEMEIE DIN BIROUL POLITIC. SFÂRŞIT.

– O, Isuse Cristoase, şopti Wunderman. Trebuie să iau legătura cu Apollo imediat.

Exista o cabină publică pe drumul de întoarcere acasă. Dar nu-i

plăcea să dea nici un telefon din Washington sau din împrejurimi.

Şterse ecranul şi bătu în cod PVDA.

DIRECTORUL CĂTRE BAZA HK. CONFIRMARE PRIMIRE MESAJ. MAROC SE RECLASIFICĂ DREPT INDEZIRABIL. REPET. INDEZIRABIL. RECLASIFICARE CONFIRMATĂ.

Wunderman se îndepărtă de ecran, după ce închisese terminalul. „Acum, se gândi el obosit, o să tragă în el cum îl văd."

– Sunt cu toţii băgaţi, spuse Sawyer. Ng, Kao, Bluestone.

– N-ai luat nici o măsură? se uită spre el Venerabilul Chen.

– După cum ţi-am spus, onorabile Chen, am venit întâi la tine. Poziţia lui Ng în cadrul familiei tale a făcut asta obligatoriu.

– Înţeleg.

Shanghaiezul se uită un timp la *tai pan* fără să rostească vreo vorbă.

Se găseau în biroul Venerabilului Chen din casa acestuia situată în cartierul Sai Ying Pung al Insulei.

Când Venerabilul Chen deschise gura din nou, păru că abordează un subiect fără importanţă.

– Mi s-a spus că ai participat de curând la o nuntă de fantome.

– Pentru fiica mea, Miki. A murit când avea optsprezece luni.

– Oh ho, ce tristeţe. E grea povara pentru cineva aşa de micuţ. Dar acum, după nunta fantomă, spiritul ei este fericit.

– În fine.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, cercetător, ca şi când o nouă lumină i-ar fi cuprins.

– Mi se pare evident, domnule Sawyer, că nepotul meu ţi-a adus dumitale şi firmei un serios prejudiciu.

Conversaţia devenise extrem de delicată.

– Cred, spuse Sawyer, că asta nu înseamnă nimic faţă de dezamăgirea dumitale.

– Apreciez grija dumitale, dar primele mele gânduri se îndreaptă spre Sawyer şi Fiii şi daunele voastre.

– O să ia timp, replică Sawyer cu atenţie, să stabilim cu acurateţe întinderea pagubelor. Se opri. S-ar putea să am nevoie de ajutor.

Se pare că Venerabilul Chen aşteptase exact aceste cuvinte frumoase.

– Atunci ţi se va acorda. Nu trebuie decât să ceri.

– Sunt onorat de acest gând, zise Sawyer, plecându-se.

– Şi pedeapsa? îl cercetă Venerabilul Chen.

– Crima a fost comisă împotriva Hong Kong-ului. Pedeapsa ar trebui să fie pe măsura infracţiunii. Cel puţin asta e credinţa mea.

– Atunci nu vezi necesar să informezi Brigada Specială? îl cercetă atent Venerabilul Chen.

– Las asta la latitudinea dumitale.

Riscase, simţindu-şi inima în gât.

Celălalt dădu aprobator din cap, apoi se mişcă pe picioarele sale micuţe spre birou. Aşeză fotografia pe care o ţinuse în mână lângă mai multe altele. Se uită la ele un timp, apoi ridică privirile. Văzu un om bun cu trăsături deschise, în interpretarea sa. Părea o faţă plină de inteligenţă şi chiar mai mult decât atât, de emoţie venită din inimă. Recunoscu pentru prima dată chipul unui aliat.

– Eu zic aşa, domnule Sawyer. Chinezii să se ocupe de chinezi. Iar *tai pani* de *tai pani.*

Sawyer făcu un pas spre omuleţ. Se înclină.

– Cu tot respectul, onorabile Chen. Aş avea o sugestie.

– Te rog.

– Să pedepsim împreună. Fie ca pedeapsa pe care o născocim să fie prima legătură din multe în viaţa noastră de afaceri şi cea personală.

Venerabilul Chen îşi permise un zâmbet interior, cu toată supărarea pe care nepotul i-o pricinuise în mod inexplicabil. Îşi zise, *den neh loh moh,* până la urmă s-ar putea să-mi placă barbarul ăsta.

Biroul principal al Formidabilului Sung se găsea într-o fabrică de jucării. Se fabricau aici luptători samurai minusculi, făcuţi din plastic roşu, verde, galben şi albastru, culori strălucitoare preferate de chinezi, dar teribil de nepotrivite cu subiectul.

De-a lungul unor culoare drepte ca nişte săgeţi se găseau recipiente uriaşe conţinând milioane de braţe, picioare, torsuri şi capete. Săbiile şi suporturile se păstrau într-o secţie separată a fabricii, căci erau ultimele care se asamblau.

Şiruri de fete chineze între treisprezece şi şaisprezece ani, toate îmbrăcate la fel, stăteau pe scaune tari şi neconfortabile, cu păru negru strălucitor prins în bentiţe de bumbac, asamblând războinici cu feţe sumbre, bucată cu bucată, cu ajutorul unei benzi rulante ce se mişca cu o viteză ce nu permitea nici cea mai mică greşeală.

Deşi existau banii pentru a trece această fabrică, ca şi multe altele, pe roboţi strălucitori, caracteristici anilor 1980, mişcarea nu era deloc practică. Mâna de muncă în Hong Kong era încă mult mai ieftină decât automatizarea.

Un membru al triadei, cu părul ţepos, îl luă în primire pe Jake la o sută de metri de fabrică. Îl duse prin interiorul zgomotos, în locul unde îl aştepta Formidabilul Sung.

Ceaiul fierbea. Zei îngemănaţi, auriţi, şi balauri verzi, cu spinările arcuite şi înflăcărate, formau un cadru simetric deasupra altarului din lemn de camfor de deasupra unui dulăpior, fixându-l cu ochi inflamaţi. Ardeau beţigaşe de *joss,* care contribuiau şi mai mult la amalgamul de

mirosuri din spaţiul restrâns.

Ferestre cu bare de lemn lăsau să intre raze timide de soare. Praf de material plastic plutea prin aer ca planctonul în semiîntuneric. Jake ştia că în interior se aprind lumini numai noaptea. Chiar şi atunci, umbrele din colţuri erau negricioase şi impenetrabile. Dragonii care locuiau sub acest pământ, mai bine zis sub acest loc anume, preferau întunericul, aşa îi spusese ghicitorul lui Sung. Şi de aceea Formidabilul le făcea pe plac. *Deh loong,* dragonii pământului erau protectorii personali ai lui 489. Credea în existenţa lor cu o intensitate deosebită. Refuza să facă afaceri cu cei care nu respectau dragonii. Nu se lăsa înduplecat asupra acestei chestiuni, aşa că înaintea oricărei afaceri, fie ea mare sau mică, consulta un ghicitor.

– Ah, spuse el, văzându-l pe Jake apărând, domnul Maroc.

Nu era genul chinezesc să facă complimente sau să dea curs unor atingeri prieteneşti. Şi ar fi fost deosebit de nepotrivit pentru un om mai în vârstă ca Formidabilul Sung să arate vreun fel de emoţie faţă de un bărbat mai tânăr, ca Jake.

Dar îi pregăti ceaiul chiar el.

Jake se găsea singur cu 489, ceea ce era un fapt rarisim. În China, erai învăţat să extirpi emoţiile din cele mai minuscule semne, aşa cum în deşert înveţi să scoţi apă din cele mai neprevăzute locuri. În ambele cazuri, era vorba de o tehnică de supravieţuire.

Băură ceaiul în tăcere, amândoi savurând clipa, astfel că ritualul deveni un fel de legătură apropiată. În acest timp Jake ştia că masca lui 489 fusese coborâtă. Dacă voia, putea să profite şi să-l întrebe orice. Dar mai ştia că, deşi celălalt îi va răspunde, relaţia lor va lua sfârşit aici. Politeţea cerea ca Jake să fie mulţumit de ce i se oferea şi să accepte momentul ca pe o perioadă plăcută petrecută cu nişte oameni egali.

Între cei doi se stabilise o legătură de onoare indestructibilă. Nici unul nu voia să deranjeze forţele ce păreau că lucrează în acest sens, ca un cerc de lumină pogorând asupra unui parc, la vreme de vară.

În cele din urmă, în vasul de ceramică nu mai rămăsese nimic decât nişte frunze muiate. Atunci Formidabilul Sung spuse:

– Războiul depozitelor se apropie de sfârşit.

– Mă bucur că nu se vor mai pierde alte vieţi.

Acest simplu schimb de replici marcase recunoaşterea victoriei lui Jake.

Stăteau faţă în faţă, înconjuraţi de zgomotul deranjant al fabricii. Aura celor doi bărbaţi era puternică, energiile lor intrinsece întâlnindu-se în mijlocul camerei, ca două fluvii puternice la confluenţă.

– Nichiren, glăsui Formidabilul Sung, deschizând subiectul.

– Vreau să ştiu de ce vine aici să te vadă.

– El şi cu mine ne aflăm în pline discuţii. Nu mă vede însă numai pe

mine când soseşte la Hong Kong. Se mai întâlneşte şi cu Venerabilul Chen, cu Tung Colţ de Rechin, şeful lui Hak Sam, cu Triada Chiu-chow. De fapt, se întâlneşte cu toţi „Dragonii”.

– Separat, îmi închipui.

Jake făcuse afirmaţia în treacăt, dar Formidabilul Sung nu-i răspunse imediat.

– Nu aşa a vrut el, dar după două încercări nereuşite de a-i aduce împreună la o întrunire la nivel înalt, a fost obligat să meargă de colo-colo. Asta îţi răspunde suficient la întrebare?

– O întrunire la nivel înalt a Triadelor? zise Jake cu sufletul la gură. De ce? Cum?

489 îşi îndreptă capul, cu un aer de mirare sinceră.

– Nu ţi-a spus asta prietena ta?

– Prietena mea?

– Poţi s-o descrii pe această femeie?

– Pe Bliss?

Celălalt dădu din cap.

– Ce ştie Bliss despre asta?

– Dragă domnule Maroc, spuse încetişor Formidabilul Sung. Ea face parte din Cerc ca şi tine.

– Cum de ştii despre Cerc?

– Tu ce crezi? Şi eu fac parte din el. Ca şi Nichiren.

– Nichiren? Jake, simţi că ameţeşte. Ca şi când pământul s-ar fi surpat sub el. Nichiren lucrează pentru sovietici.

– Nu chiar. Celălalt zâmbea. Sovieticii cred că el lucrează pentru ei. Dar loialitatea lui este pentru Cerc.

– Nici nu ştiu ce este acesta.

– Nu e rolul meu de a te informa.

– După tot ce am făcut pentru tine…

– Domnule Maroc, cunoşti foarte bine datele târgului nostru. N-a fost vorba de nici un Cerc.

– Prea bine, acceptă Jake. Atunci să vorbim despre Nichiren. Care este scopul acestei întruniri a Triadelor?

– Credeam că e clar. Să unifice Triadele pentru o cauză.

– Nu-mi spune. Cercul.

Formidabilul Sung nu zise nimic.

– Cum ai intrat în asta? Înţelesesem că Dragonii sunt independenţi.

– Independenţa, domnule Maroc, ţine aproape în întregime de istorie. Dă-mi voie să-ţi relatez o poveste istorică prin natură. S-a întâmplat demult. Un tânăr cam nesăbuit conducea bărci împreună cu un alt bărbat. Împreună, cunoşteau ca pe buzunarele lor toate magistralele albastre din jurul Hong Kong-ului, unde îşi făceau treaba. În China sunt lucruri care nu se schimbă niciodată, cred că ştii deja. „Lacrimile macilor” reprezintă unul dintre acestea. Contrabanda cu

opiu a fost întotdeauna profitabilă. Din această cauză competiţia era – cum să spun eu – intensă. Astfel tânărul cel nesăbuit, într-un moment de euforie, s-a lăudat în faţa unor oameni pe care îi credea de nădejde. Mai târziu avea să afle că perspectiva înavuţirii face găuri în conceptul de încredere. A fost o lecţie dură pe care n-a uitat-o niciodată. Astfel că într-o zi, tânărul cel nesăbuit şi mentorul lui s-au trezit într-o ambuscadă, după ce luaseră în primire un transport important. Patru oameni fură ucişi, iar tânărul rănit grav. Mentorul său avu grijă de el, îl făcu bine şi nu-l mustră nici măcar o dată pentru incidentul respectiv sau pentru pierderea opiului. Tânărul decise din proprie iniţiativă să lucreze pentru mentorul său un an fără plată, pentru a compensa pierderea suferită de acesta.

Formidabilul Sung îşi drese puţin vocea apoi continuă.

– Mentorul era un bărbat deosebit şi când, după un timp, trebui să se retragă din afaceri, îi lăsă totul tânărului, care acum nu mai era deloc nesăbuit.

Formidabilul Sung îşi scoase haina şi o atârnă într-un cuier-pom dintr-un colţ al biroului. Apoi îşi desfăcu nasturii cămăşii cu mâneci lungi. Îşi scoase cravata şi-şi arătă pieptul şi jumătate din umărul drept. Avea epiderma zbârcită şi plină de mici cicatrici albicioase, formând un model abstract pe pielea lipsită de păr.

– După cum cred că ai ghicit, spuse el, închizându-şi nasturii, tânărul nesăbuit am fost eu. Iar mentorul meu, domnule Maroc, a fost Tsun Trei Înjurături. El este Dragonul *yuhn-hyun.* Suntem legaţi în afaceri, dar şi prin asta. Ah, uitam că de fapt cunoşteai implicarea lui în Cerc.

– De unde până unde? se uită mirat Jake.

– Păi, domnule Maroc, prietena dumitale Bliss este fiica lui Tsun.

Soldaţii din garda premierului se prezentară exact la nouă dimineaţa la biroul lui Zilin. Răsfoiră dosarele lui Zilin, culegând toate informaţiile referitoare la Mitre, Hong Kong şi *ren.*

Zilin se uită impasibil, dar Zhang Hua care urmărise cum intră soldaţii în cameră, tremura, alb de frică, la vederea percheziţiei sistematice ce avea loc în birou.

După ce soldaţii îşi terminară treaba, unul dintre ei, probabil comandantul, citi un document bine formulat ce le cerea în termeni reci să se înfiinţeze în faţa unui tribunal format la cererea Premierului. Nici nu se putea pune problema neprezentării.

Zilin adună nişte hârtii într-o servietă şi i-o dădu lui Zhang Hua. Schimbară o privire tensionată.

– Curaj, prietene, spuse Zilin suficient de încet ca să nu fie auzit de garda Premierului.

Coborâră împreună în stradă. Cădea o ploaie deasă, cenuşie,

spălând toată culoarea vegetaţiei.

Plecându-şi capul Zilin intră în maşina ce aştepta. Îşi ţinu respiraţia la durerea pe care i-o cauzase mişcarea. Zhang Hua se aşeză lângă el, cu servieta subţire pe genunchi. Ţinea de mânerul acesteia cu pumnii albi, strânşi. Zilin îi simţea tremurul trupului. Ar fi vrut să facă un gest să-l consoleze pe asistentul său, dar ştia că sunt supravegheaţi. Comandantul luă loc lângă ei. În faţă, în afară de şofer, mai erau doi inşi. Lui Zilin i se păru o suită exagerată pentru a aduce doi miniştri bătrâni şi bolnavi.

Zilin îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Durerea îl împânzea ca o plasă de păianjen. În fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să o separe de treburile cotidiene. Îi luă ceva timp să-şi ordoneze mintea, azvârlind într-un cotlon junghiul ce şuiera în el cu constanţa respiraţiei.

Zilin deschise ochii. Prin aburii suferinţei şi prin ploaia monotonă de vară, îşi observa Beijing-ul. Dragostea pentru oraş îi cuprinse inima pentru o clipă, alinându-l puţin.

Îşi aduse aminte când era un bărbat de vârstă mijlocie şi fusese dus la Zhoukoudian, în sud-vestul oraşului modern, să inspecteze locul unde se descoperiseră rămăşiţele Omului de Pekin. Se simţise extrem de entuziasmat şi cum să spună, mândru, poate, scormonind în praful antic.

Secolele se dăduseră la o parte, purtându-l la începutul omenirii. Acolo, de-a lungul celei mai strategice căi ale continentului, omul lăsase primele semne de viaţă. Aici, la confluenţa vastei câmpii a fluviului Galben şi a munţilor întunecaţi din nord, neguţătorii străbăteau cu greu drumul dinspre nord spre sud. Aici trebuiau să traverseze râul Yongding, printr-un punct de la răscrucea munţilor la vest şi a mlaştinilor dense din est. Aici începuse să se însăileze aşezarea a ceea ce avea să fie Beijing.

Sub dinastia Zhou, în perioada Statelor combatante, cam între anii 403 şi 221 înaintea erei noastre, locul era cunoscut sub numele de „trestiile”. După căderea dinastiei Tang, şi-a pierdut statutul de provincie de frontieră. A fost încorporat în imperiul de nord în 936 era noastră, fiind cunoscut ca Tanjing de către qidani, fondatori ai dinastiei Kiao.

Pe la începutul secolului al XII-lea, când Jurchedii i-au urmat pe qidani, numele i-a devenit Ciundu, capitala centrală. O sută de ani mai târziu, mongolii l-au ras de pe suprafaţa pământului în timpul războiului contra jurchedilor. Dar importanţa poziţiei acestuia nu fu ignorată de victoriosul Kubilai care, în 1261 decise s-o transforme în reşedinţa sa. Deveni atunci Dadu, „marea capitală pentru mongoli. Pentru vizitatorul Marco Polo aceasta se numea Cambaluc, o pocire a cuvântului mongol „hanbalik”, adică „oraşul hanului”. La vremea

aceea era deja un oraş imens.

Apoi, în 1368 dinastia Yuan fu învinsă de Zhou Yuanzhang, fondatorul dinastiei Ming, care a rebotezat oraşul Beiping, „pacea nordică”. Oraşul fu moştenit de unul din fiii săi, numit mai târziu împăratul Yuan. Când ajunse pe tron în 1403, acesta decise să mute din nou capitala ţării la Nanking. Beiping deveni Beijing, „capitala nordică”.

Sub acest domnitor oraşul căpătă, în mare, forma pe care o are în prezent. Spre nord, noi ziduri fură construite în interiorul vechilor fortificaţii, excluzând o mare parte din oraşul Yuan. Spre sud, un zid de pământ fu ridicat în 1524, iar mai târziu, în 1543, fu reconstruit din cărămidă, închizând o mare parte a fostei sfere de influenţă mongole. Asta dădea impresia că Beijing-ul este un oraş dublu, unul pătrat şi celălalt dreptunghiular.

Zilin întoarse capul. Ploaia bătea în geamurile limuzinei ce alerga pe bulevardele late. Circulaţia era aproape inexistentă, şi se găseau departe de traseele de autobuze şi troleibuze.

Cât de mult iubea fiecare an din bogata istorie a acestui măreţ oraş! Cât de multă plăcere îi făcea faptul că se născuse chinez şi că trăise toată viaţa aici. Dar în Vest, viitorul Chinei stătea în expectativă. Ca o creatură otrăvitoare care, totuşi, era necesară menţinerii vieţii civilizate, tehnologia vestului îl făcuse pe Zilin să meargă toată viaţa lui ca pe sârmă, într-un dans mortal. Acum venise timpul ca fie să stăpânească totul, fie să-şi dea seama dacă, luptând pentru aceasta, nu fusese atins fatal.

Vremea rea transformase încăperea vastă a Premierului în ceva la fel de îngheţat şi umed ca o fosă pe fundul oceanului. Ceţurile secolelor păreau că plutesc în aer, acoperind mobila de lemn cu un fel de patină aurie.

În mod ciudat, camera avea acelaşi miros ca la Zhoukoudian, unde Zilin se lăsase pe vine în pulberea eonilor, de mult, să observe locul în care fusese descoperit Omul de Pekin, înfăşurat în parfumul erelor.

Era un miros ce prin simpla sa existenţă indica mumificare. La Zhoukoudian i se păruse că lumea nu avansase nici o zi de când Omul din Pekin păşise cocârjat pe acelaşi sol, cu ere în urmă. Aici, în acest spaţiu enorm, lui Zilin i se părea cam la fel.

Avansând, întovărăşit de temătorul Zhang Hua şi de cele patru gărzi care-l scoseseră din biroul său, văzu că Wu Aiping era deja prezent.

Stătea ghemuit în acelaşi scaun de fildeş sculptat în care se cuibărise în timpul primei lor confruntări de acum câteva săptămâni.

Premierul era la locul lui obişnuit, în spatele biroului înalt de lemn. Faţa îi părea o mască a puterii, formată din acel păienjeniş de riduri şi scofâlceli ce transformau tinerii în bătrâni şi inimile bătrânilor în

cenuşă.

Chiar în acea clipă procesiunea lor trecu de o oglindă încastrată în perete şi Zilin aruncă o privire. Ceea ce văzu îl şocă, fiindcă era masca Premierului pusă pe propria sa faţă.

Toată dragostea ce-l înconjurase în timpul plimbării prin Beijing se evaporă. Simţea acum numai răceala acestor coridoare ale puterii, de-a lungul cărora avansase din greu, vreme de mulţi ani. Se gândi la tot timpul pe care îl petrecuse pândind şi aşteptând momentul prielnic să-şi pună în aplicare strategia, să-şi ţească complicatul păienjeniş de intrigi, căutând cu răbdare acele circumstanţe favorabile care, era sigur, aveau să ducă la îndeplinirea fazelor finale ale planului său. Totul ducea la acest unic moment din timp.

Şi totuşi mintea îi era plină numai de durerea pe care o pricinuise în cei ce-l iubeau. Se chinui la imaginea feţelor lor triste, a lacrimilor, a separării ce atrăsese acest sentiment de nerostit de irosire.

Apoi se gândi la fiii lui. Cât de mult dorea să-i vadă pe amândoi, să-i privească şi să le zărească luminile din ochi…

Zilin şi Zhang Hua luară loc.

– Ne-am adunat azi, începu Premierul, să dăm ascultare unor acuzaţii de o foarte gravă natură aduse unuia dintre cei mai respectaţi şi mai vârstnici miniştri.

Cu colţul ochiului, Zilin văzu lejera strâmbătură ce se întindea pe faţa lui Wu Aiping. Acesta este momentul aşteptat de duşmanul meu de când s-a infiltrat în grup, îşi zise el.

– Wu Aiping, rosti Premierul cu solemnitate, te rog ridică-te şi uită-te la mine.

– Cu plăcere, tovarăşe ministru. Bărbatul se înălţă cât era de lung. Ţinea strâns în mâna stângă un teanc de hârtii. Dovezile incriminante, se gândi Zilin.

– Shi Zilin, continuă Premierul, întorcând discret capul, datorită vârstei dumitale înaintate nu este necesar să stai în picioare în timpul acestei audieri.

– E în regulă, domnule. Zilin luă mâna lui Zhang Hua în a lui, simţind cum îi transmite o parte din puterea sa. Sunt încă în stare, căci n-am ajuns chiar invalid.

Premierul dădu din cap. Îşi fixă privirea asupra unui punct dintre cei doi.

– Aseară, am primit prin curier special un set de documente. Frunzări nişte hârtii. Le am aici cu mine, după ce mi-am petrecut toată noaptea împreună cu consilierii mei controlându-le validitatea.

Wu Aiping nu putu să-şi suprime un fulger de triumf din ochi.

– Sper că aţi găsit că totul este în ordine, tovarăşe Premier.

– Într-adevăr.

– Orice întrebări suplimentare veţi pune vor fi lămurite de către

asistentul lui Shi Zilin, Zhang Hua. Îşi întorsese capul în aşa fel încât să se uite direct la Zilin. Zhang Hua a fost în serviciul meu în ultimele luni.

– Zhang Hua, spuse Premierul cu gravitate, poţi confirma această afirmaţie?

Zilin nu se mişcase deloc. La vorbele lui Wu Aiping nu lăsase să se întrevadă nici o reacţie interioară. Asta îl înfuriase pe Wu Aiping care anticipase cu deliciu mişcarea, dornic să-şi vadă inamicul urât zvârcolindu-se sub lovitura de cuţit pe care i-o pregătise.

Totuşi, când Zhang Hua se ridică cu greu în picioare, presupusul invalid Zilin îl susţinu cu mâna care îi transmise asistentului o mare căldură şi putere.

Zhang Hua se îndreptă şi prinzând curaj de la bătrânul de lângă el, spuse pe o voce clară:

– Infirm această afirmaţie, domnule.

– Ce?

Wu Aiping făcu un pas spre el dar rămase locului, îngheţat de un gest al Premierului.

– Te rog explică asta, tovarăşe Shi, porunci Premierul.

– O să mă străduiesc domnule, respiră adânc Zilin. De mult timp bănuiam că un grup de miniştri a căror filozofie radicală era opusă atât concepţiei mele cât şi a regimului actual, câştigă tot mai multă forţă. Atunci am aflat că Wu Aiping luase conducerea acestui grup şi m-am hotărât să-l atrag într-o cursă, demascându-i întreg grupul odată pentru totdeauna!

Făcu o mică pauză, apoi continuă cu mai multă tărie.

– Pentru aceasta m-am folosit de asistentul meu. Cu aprobarea sa l-am împins într-o legătură amoroasă clandestină. Ceea ce a fost destul de dificil pentru ministrul Zhang Hua, căci un asemenea comportament nu-i stă în fire şi în plus, natura secretă a misiunii ne-a obligat să păstrăm taina şi faţă de membrii familiei sale. A fost o manevră periculoasă, dar a mers. Wu Aiping, căutând un mod de a se infiltra în biroul meu, descoperi aşa-zisa legătură a lui Zhang Hua şi, folosindu-se de fotografii, a început să-l şantajeze pe Zhang Hua cerându-i informaţii extrem de secrete. Desigur, tovarăşe Premier, lui Wu Aiping nu i s-a oferit decât ceea ce doream eu să afle.

Wu Aiping era livid de furie.

– Nu mai suport asemenea minciuni! ţipă el. Îşi bate joc de…

– Tăcere! tună Premierul. Îi plăcea să folosească o astfel de tonalitate, de felul lui vorbind încet şi plăcut, pentru a-şi manifesta puterea deplină şi în acest mod. Se aplecă înainte, astfel că bustul său în costumul-uniformă se apăsă de lemnul biroului. Să nu mai îndrăzneşti să vorbeşti când nu ai cuvântul, tovarăşe ministru. Nu acum, când am confirmarea extorcării de fonduri, de care dumneata

şi aşa-zisul dumitale grup sunteţi răspunzători.

– Dar, tovarăşe Premier, pot explica cu uşurinţă, spuse Wu Aiping cu o notă de disperare în voce. Vedeţi, banii pe care i-am împrumutat de la minister au fost băgaţi în firma din Hong Kong numită Five Star Pacific.

– Ştiu, Wu Aiping, spuse Premierul. Cunosc totul în legătură cu tine şi Five Star Pacific.

Tonul folosit îi îngheţă lui Wu Aiping sângele în vine. Înţelese că în această clipă viaţa sa devenise fără valoare. Dar cum? Cum?

– Documentele pe care eu şi asistenţii mei le-am studiat asiduu noaptea trecută nu au fost palidele tale acuzaţii, ci un dosar întreg închegat de tovarăşul Shi şi de tovarăşul Zhang. Mi-au arătat clar legătura ta cu Five Star Pacific, o companie în care s-a infiltrat Sir John Bluestone care – prin munca lui Shi Zilin – a fost descoperit a fi cel mai înalt agent KGB din această parte a Asiei.

– Sovieticii? îngăimă Wu Aiping, ca sugrumat. Dar e imposibil! Diavolul străin este agentul lui Shi Zilin. Este profund angajat în Five Star Pacific.

– Dimpotrivă, tovarăşe Wu, spuse Premierul tăios. Tu şi ai tăi sunteţi implicaţi în compania dirijată de sovietici. Ne-au topit vreo douăsprezece milioane de dolari. Poţi să negi că ai făcut aceste transferuri de bani?

– Nu, dar…

– Negi faptul că planul tău împotriva tovarăşului Shi urma să fie primul pas pentru a-ţi spori puterea în cadrul guvernului?

– Cu tot respectul, resping ideea…

– Dacă nu vei răspunde cinstit acestei curţi, tovarăşe Wu, vei suporta consecinţele.

– Loialitatea mea nu poate fi pusă la îndoială. Trebuie să protestez…

– Nu vorbi acestei curţi de loialitate! Din acest moment ţi se retrag toate drepturile şi privilegiile. În plus, eşti trimis la centrul de detenţie pentru incriminări politice, în aşteptarea deciziei finale.

– Este o eroare fantastică, tovarăşe Premier. Aţi fost înşelat.

– Aproape, tovarăşe Wu, aproape. Dar, prin ardoarea tovarăşilor Shi şi Zhang, te-ai lăsat prins în propriul joc.

În acea clipă, Zhang Hua, care pe parcursul schimbului de replici dure, începuse să tremure din ce în ce mai tare, dădu un ţipăt. Convulsionat, se desprinse din strânsoarea lui Zilin şi se lăsă înainte pe burtă.

– Ah, Buddha, suspină Zilin.

Cu dificultate, se lăsă în genunchi, deşi durerea pe care o simţea era insuportabilă.

– Zhang Hua, strigă el, Zhang Hua!

Premierul făcu semn gărzilor, care se repeziră să-l ajute pe ministrul căzut. Peste o clipă doctorul personal al Premierului intră rapid în sală. Se aplecă lângă Zhang Hua, acum inert, şi-l întoarse cu faţa în sus atât de grijuliu, că Zilin începu să plângă. Până în clipa morţii Zilin avea să-şi amintească perfect de acest moment când mâinile doctorului necunoscut îl întoarseră pe Zhang Hua cu faţa lividă în sus, spre tavanul înalt.

Mintea îi spuse că era *joss,* un destin nefavorabil pentru amândoi. Dar inima îi plânse, îndoliată. Ce mai conta triumful său, după unsprezece ani, asupra grupului? N-avea nici un sens dacă Zhang Hua nu era cu el să-l împărtăşească. Zhang Hua, care îşi cunoscuse datoria şi-şi pusese viaţa la dispoziţia lui Zilin.

„Acesta să fie sfârşitul unui erou?" se întrebă Zilin.

Simţi pierderea prietenului său vechi cu aceeaşi acuitate cu care ar fi simţit amputarea unui picior; într-adevăr, acum era olog. Poate că, într-un sens, fusese olog toată viaţa lui.

Nu ştia de unde să înceapă în a ocoli acest zid de tristeţe. Îi reveniră în minte nu numai anii petrecuţi în compania acestui om, dar şi clipele în care îi abandonase pe Athena, Jake, Sheng Li şi copilul ce avea să devină Nichiren.

Durerea era insuportabilă. Capul i se plecă sub greutate şi inima, ca de plumb, îi zvâcnea în piept ca o rană ce nu voia să se închidă.

Joss, îşi spuse. Soarta…

Dar nu trebuie ca asta să se întâmple şi fiilor mei.

– Mă tem că nu prea am ce face, constată doctorul către Premier, confirmându-i lui Zilin ceea ce el simţise chiar din clipa când Zhang Hua se prăvălise de lângă el. Doctorul stătea în faţa Premierului ca un întemniţat în cuşcă. Pur şi simplu inima a încetat să-i bată. Bănuiesc că a avut un infarct miocardic puternic, dar fără autopsie nu putem fi siguri.

Premierul făcu semn gărzilor.

– Veniţi şi luaţi-l pe tovarăşul Wu, spuse el. Faţa lui îmi face rău la stomac.

Ca trăsnit, Wu Aiping se lăsă condus afară din sală, fără să spună ceva, cu ochii ficşi.

Premierul se dădu jos de la locul lui. Era un bărbat micuţ, mult mai scund decât ofilitul Zilin. Veni foarte aproape de ministrul în vârstă. Privi cu ochii săi încercănaţi cum Zilin ţine capul lui Zhang Hua în poală.

În cele din urmă se aplecă şi-l ajută pe Zilin să se ridice.

– Hai, spuse el, cu vocea moale şi blândă. Hai cu mine.

Zhang Hua fu apoi ridicat şi dus pe o targă.

– Ştiu că pierderea este mare, prietene. Dar trebuie să fie puţin alinată de victoria ta. Ceilalţi membri ai Grupului sunt ridicaţi chiar

acum. Cât despre şeful partidului şi Ministrul Apărării, se pregătesc mandate. Trebuie să fim încă circumspecţi cu ei. E extraordinar câtă putere au adunat. Până când nu am citit dovezile pe care tu şi serviciul tău le-au strâns, nu mi-aş fi închipuit că aceşti oameni, acest grup, ar putea căpăta atâta forţă.

– S-au ridicat pe aripi tari spre un nivel de putere până acum inimaginabil.

Premierul încuviinţă din cap, auzindu-l pe Zilin folosind cuvintele pe care el însuşi le spusese în decursul întâlnirii lor precedente.

– Boxerii[43] din ziua de azi, da. Erau porniţi pe distrugerea acestui regim. Ai avut dreptate şi în asta. Aveam nevoie de planul tău pentru a-i încolţi, pentru a străpunge toate straturile de înşelăciune. Grupul era compus din mult mai mulţi tovarăşi decât mi-am închipuit. Îţi datorez viaţa încă o dată. De câte ori trebuie să salvezi acest om vrednic până să te declari mulţumit?

– Treaba mea este să-ţi fiu scut, tovarăşe Premier, spuse Zilin. Cei ce încearcă să te distrugă au în mine un duşman implacabil. Aşa că îşi cheltuiesc toată energia încercând să mă doboare.

– Toate drumurile din Beijing duc la Shi Zilin. Premierul puse o mână pe umărul vechiului său prieten. Aşa a fost de mult amar de vreme, prietene, *heya!* Toţi avem de făcut sacrificii.

– Mă tem că de data asta preţul a fost prea mare.

– Facem ce putem. Zhang Hua va fi evidenţiat ca erou al revoluţiei într-o ceremonie publică. Fiul său cel mai vârstnic va primi medalia pe care…

– Tovarăşe Premier, cu tot respectul vă rog, fără ceremonii. Lăsaţi morţii să se odihnească în pace.

– Shi Zilin, ţara trebuie să ştie.

– Ştim noi, tovarăşe Premier. Poate că e deja prea mult.

Se găseau în sala Armoniei Supreme. Deasupra capetelor lor se ridicau ferestre lungi şi subţiri, ca nişte săbii de cristal.

– Cum mai merge cu durerea?

Zilin ridică din umeri. Ce rost avea să răspundă?

Ploaia cenuşie bătea darabana în ferestre, încercând cu disperare să se facă auzită.

– În final, numai forţele naturii rămân, spuse Premierul. Aşa ne învaţă Buddha.

– Ce loc are Buddha în statul modern?

– Buddha te-a susţinut în toţi aceşti ani, zâmbi Premierul uşor, nu-i aşa, Shi Zilin? Era o întrebare retorică şi Zilin nu avea ce răspunde. Crezi că n-am ştiut despre urcuşurile tale în Templul lui Buddha

---

[43] Boxerii – Nume dat unei Societăţi secrete din care au descins Triadele actuale din Hong Kong. În 1900 a avut loc o revoltă violentă a Boxerilor.

Adormit? Sau despre orele tale de meditaţie în acel loc?

– Este antitetic, comentă Zilin.

– Tu eşti antitetic, Shi Zilin, dacă e să spunem adevărul. Premierul îşi duse mâinile la spate, strângându-le împreună. Trebuie să mărturisesc că îţi invidiez – cum să-i spun – acea pace perfectă pe care ţi-o aduc orele de meditaţie la Wofosi.

– Nu-i perfectă, dădu Zilin din cap. Fără fiii mei, acum nu mai pot simţi nici măcar un simulacru de pace.

– Ce-i de făcut?

– Trebuie să mă duc la Hong Kong.

Se lăsă tăcerea între ei, pe care ploaia încercă să o umple cu răpăitul ei anarhic.

– Plănuieşti asta de mult?

– Sunt unele lucruri, zâmbi obosit şi ironic Zilin, pe care nici chiar eu nu le pot plănui, tovarăşe Premier.

– Atunci, du-te. Şi ce dacă? întrebă Premierul. Nu se poate termina aşa.

– Ba da, dacă vrea Buddha.

Nu-i vedea nimeni, ca şi când ar fi fost învăluiţi în pâcla vremurilor ce se agăţa de ei cu degete fantomatice, mărunte. În China trecutul rămânea întotdeauna foarte prezent.

– Şi dacă nu vrea?

– Cunoaşteţi restul, spuse Zilin. Nu mă mai întorc la Beijing.

Undeva, spiritele tuturor strămoşilor păreau să se jeluiască în cor.

– Şi ce mă fac eu fără tine? întrebă Premierul.

Vocea îi sunase estompată, poate din cauza pâclei sau a chemării strămoşilor.

– Vântul va continua să cutreiere munţii. Fluviul Galben va continua să se umfle şi să curgă.

– Ce se va face China fără îndrumarea ta? Încă suntem copii, în ciuda – sau poate mai corect, din cauza – faptului că rămânem credincioşi ideii că suntem singura naţiune civilizată de pe glob.

– Am fost atât de sângeroşi în căutarea acestei civilizaţii…

– Am făcut ceea ce am crezut că este mai prudent.

– Asta, spuse Zilin, cred că este cea mai elocventă acuzaţie adusă sistemului nostru politic.

– Poate, replică Premierul distant, poate.

Zilin se simţea obosit. Şi încă nu-şi începuse călătoria.

– Iuri Lantin, duşmanul nostru principal, s-a dus. Şi generalul Karpov, creierul operaţiunii Moonstone, la fel.

– Ai avut dreptate cu privire la Daniela Vorkuta, aprobă Premierul. Trebuie să mărturisesc că am avut dubii asupra planului tău. Personal, diavolii străini mi se par impenetrabili. Nu pricep cum de le dai tu de capăt. În plus, generalul e o femeie.

– După cum spunea Lao Tze, tovarăşe Premier, mă folosesc de fiecare persoană în funcţie de talentele lui sau ale ei. Nu există individ nefolositor. Am pierdut zece ani studiind structura puterii în şi în afara aparatului de spionaj sovietic numit KGB. De la început mi-am dorit să le dau voie să facă pentru noi ceea ce noi nu eram capabili. De aceea am cercetat dosarele şi am dat de Daniela Vorkuta. Mintea ei deosebită, dublată de circumstanţele avansării sale – faptul că este femeie – mi-au dat ideea.

– Tot nu înţeleg cum de ai creat situaţia pentru a ajunge la omorârea lui Anatoli Karpov şi a lui Iuri Lantin. Premierul pronunţă cu dificultate numele străine.

– În acele cazuri n-am creat nimic. Pur şi simplu am intuit o structură latentă şi, cu ajutorul unor informaţii manipulate, transmise Danielei Vorkuta, am pus acea structură în mişcare. Dar sâmburele exista deja, aşteptând să fie dezvăluit. Îi mulţumesc lui Buddha că generalul Vorkuta a avut forţa de spirit şi ambiţia devoratoare pe care le-am intuit în ea. Şi-a jucat rolul, da, şi-a jucat rolul. Eu n-am contribuit cu nimic. Pur şi simplu i-am făcut vânt în scenă.

– Dar numai tu, Shi Zilin, ai prevăzut cum vor decurge lucrurile. Ai obţinut o victorie ca din senin. Înţeleg acum de ce se zice că ai o scânteie de geniu.

– Mi-am făcut datoria, tovarăşe Premier, spuse Zilin blând.

Mintea lui zburase la moartea lui Zhang Hua, iar lauda i se părea deplasată în acest context.

– Ai făcut doctrina taoistă puternică din nou, conchise Premierul. Îţi sunt foarte recunoscător. Când ne stătea Moonstone deasupra capului ca o sabie, era imposibil să ne ocupăm de Grup. Ceea ce i-a ajutat enorm. Mă simt uşurat că s-a terminat tărăşenia asta.

– Poate că într-o bună zi va trebui să ne temem de Daniela Vorkuta la fel de mult ca de cei doi bărbaţi, spuse Zilin. Deşi am convins-o că ne poate submina prin Hong Kong – iar prin reţeaua ei de acolo o avem la mână – nu poţi şti ce face puterea cu sufletul unui individ, fie el şi foarte dur.

– Dar în curând vom avea Kam Sang. Secretul acestuia este în siguranţă măcar un timp. În curând, cred că va trebui să permitem aliaţilor şi inamicilor noştri o aruncătură de ochi asupra a ceea ce am creat la Kam Sang. Dar trebuie să păstrăm în minte cu extremă claritate trecutul nostru sângeros. Scopul proiectului Kam Sang este în fond, să-l posedăm, nu să-l şi folosim. Din punctul acesta de vedere Iuri Lantin şi Wu Aiping erau făcuţi din acelaşi aluat. Ambii doreau să ne împingă într-o conflagraţie, unul pentru a dovedi inferioritatea noastră, altul pentru a dovedi superioritatea.

– Dumneata şi cu mine ştim că viitorul Chinei merge în altă direcţie, prin Hong Kong. Este singurul mod. Acum trebuie să plec,

tovarăşe Premier.

– Desigur, se scutură celălalt din gânduri. M-am luat cu vorba. Îl luă pe Zilin de braţ. Sper să aud despre tine la sfârşitul călătoriei.

– Fie de la mine, fie de la ei, îl privi Zilin în ochi.

– Crezi că e înţelept?

În cele din urmă, Premierul îşi întoarse capul, nemaisuportând privirea magnetică a lui Zilin. Se simţea umilit de puterea acestuia. Vocea îi răsună în sala vastă, veche, deşi numai ei doi se aflau acolo să audă.

– Mă supun raţionamentului tău, *jian.*

Jake şi Bliss făceau de strajă în faţa fabricii ce producea samurai războinici. Jake nu scosese o vorbă de cam două ore, iar Bliss începuse să se îngrijoreze.

– Nici măcar nu ştiu ce facem aici, spuse ea.

Jake nu răspunse nimic, continuând să urmărească intrarea în fabrică. După ce-l părăsise pe Formidabilul Sung, se uitase foarte atent la fiecare detaliu din faţada clădirii. Din cauza poziţiei sale, între două structuri similare, nu exista un alt mod de ieşire decât cel pe care îl folosise el. Chiar şi spatele fabricii dădea într-un zid fără ferestre spre strada următoare. Deasupra se ridica un bloc de apartamente ca pentru păpuşi.

– Jake?

Trei din fete plecau. Îşi desfăcuseră părul din bentiţe şi-l purtau, strălucitor, pe spate.

– Jake, ce s-a întâmplat cu tine?

– De ce nu mi-ai spus că tatăl tău este Tsun Trei Înjurături?

– În primul rând pentru că nu m-ai întrebat, iar în al doilea rând nici nu e tatăl meu de-adevărat. M-a adoptat când eram mică. Nu mi-am cunoscut părinţii naturali. Tsun Trei Înjurături mi-a spus că m-am născut în Birmania, în timp ce mama călătorea spre sud.

Întoarse capul şi privi profilul puternic al lui Jake.

– De ce? E atât de important?

– Aşa cred, spuse el distant, de vreme ce Tsun Trei Înjurături este Dragonul „Cercului”.

Bliss păru uluită şi pentru prima oară Jake începu să se uite şi la altceva decât la intrarea fabricii.

– Cine ţi-a spus asta? îl întrebă ea.

– Formidabilul Sung.

– Se înşală.

– Zău?

Bliss simţi cum creşte tensiunea între ei şi se uită în altă parte.

– Hai să nu mai vorbim aşa, spuse ea încetişor. Mă îngrijorează.

– Îmi pare rău, replică Jake cu o notă de sarcasm, dar gândeşte ce

simt. Mi-ai promis să-mi spui totul şi nu mi-ai zis nimic.

– N-am aflat nimic de la David Oh, îi răspunse ea simplu. Tot ce a spus a fost: *huo yan*[44]. Nu ştiu ce înseamnă şi nici tu nu cred să ai habar. Poate chiar să nu însemne nimic.

– Nici nu garantam că o să afli ceva de la el când ţi-am dat voie să mergi la întâlnire.

Jake se înfuriase de-a binelea acum şi Bliss încercă să nu-şi arate teama faţă de energia lui debordantă. Se simţea neajutorată, faţă în faţă cu un taifun.

– Nu eram pregătită să aflu… se opri brusc, dându-şi seama că vorbele ei sunau greşit. Ah, Buddha, am făcut-o!

Chipul lui Jake se întunecase de mânie, iar Bliss îşi cercetă inima sfâşiată de atacul fără cuvinte.

– Nu erai pregătită? Cine decide asta? Tatăl tău? Dragonul *yuhn-hyun?*

Bliss înţelese că nu avea de ales. Mai ales dacă voia să păstreze secretul încă un timp.

– Da. Dragonul „Cercului”. Dar nu este tatăl meu.

– Ai face bine atunci, să-mi spui cine este.

– Este… tatăl tău, murmură Bliss respirând cu greu. Shi Zilin.

Cuvintele ei îi sunară în minte ca un lucru fără înţeles, în tăcerea uluită ce urmă, Jake aproape că nu-l observă pe Formidabilul Sung. 489 tocmai ieşea pe uşa fabricii împreună cu trei din Triada.

– Tatăl meu…

– De ce ne aflăm aici, Jake?

– Tatăl meu trăieşte? Cum? De ce n-a luat legătura cu mine?

– Se numeşte Shi Zilin, Jake. Ce crezi că s-ar fi întâmplat cu cariera ta dacă la Quarry s-ar fi ştiut că tatăl tău este unul dintre cei mai importanţi miniştri din Beijing?

– Pe Buddha, trăieşte!

Jake simţi în sufletul său, bătându-se pentru supremaţie, mai multe sentimente: teamă, bucurie, suspiciune. Tatăl său trăia! Fusese singur atât de mult timp. Îşi dădu seama că într-un fel el făcuse să fie singur, îndepărtându-se de femeile care îl iubeau. De ce? Să fi fost o formă dementă de compensare pentru faptul că rămăsese orfan, un copil singur pe care familia Maroc, din bunătate, îl adăpostise şi îl iubise până la moarte? Crezuse el că această lipsă de rădăcini, acest iad fără familie era *joss*-ul său şi nu putea face nimic pentru a se opune?

Simţi bucata de *fu* ca pe un cărbune încins pe pulpă. Piesa lui Nichiren provenea, însă, din aceeaşi sursă. Era sigur acum că această

---

[44] *huo yan* – „Ochiul mişcător” – în jocul de *wei qi* se formează un ochii pentru a împiedica înconjurarea unei piese de către adversar. *Huo yan* este o strategie defensivă prin care jucătorul formează doi ochi alăturaţi. (n. trad.)

legătură îl făcuse pe tatăl său să învie din morţi.

Tatăl meu, tatăl meu, tatăl meu. Îi plăcea cum sunau cuvintele rostite în minte. Formau o melodie născocită de el.

Tatăl lui, unul dintre principalii miniştri din Beijing! Asta îl făcea duşman sau prieten? Bliss făcea parte din acest Cerc. Ca şi el, dacă era s-o creadă. Atunci el cum stătea? Era doar clar că acest Cerc era o operaţiune a comuniştilor chinezi. Să fi fost şi el implicat fără să-şi dea seama? De cât timp?

Incredibil, într-adevăr. El şi cu Nichiren, duşmani de moarte, erau angajaţi în aceeaşi vânătoare, lucrau, cu ştiinţă sau nu, pentru acelaşi scop, de aceeaşi parte. Şi aceasta era cea a comuniştilor chinezi!

Ce s-a ales de mine? se întrebă Jake. Sunt o simplă piesă dintr-un joc gigantic de *wei qi.* Şi Mariana şi David Oh. De ce au murit? Ştiu eu ceva cu adevărat?

Nu, nu ştia.

– Iată-l pe Formidabilul Sung.

– Ce? se scuturǎ Jake din visare.

– Din cauza Formidabilului Sung am stat la pândă?

Jake îi urmări privirea şi-l zări pe 489 şi garda sa.

– Da, din cauza lui.

Începu să se deplaseze, cu Bliss în spatele lui, ca o umbră.

– Formidabilul Sung mă va duce direct la Nichiren.

Din cauza incidentului din casa lui Lantin, Daniela nu dăduse două telefoane succesive Himerei. După cele întâmplate, fusese prea ocupată să cotrobăiască prin documentele ascunse ale lui Lantin pentru a se mai gândi şi la altceva. Numai întrebările venite de la copoii însărcinaţi cu moartea tovarăşului Lantin o întrerupseseră. Dăduseră de nota scrisă de ea la maşina lui Lantin, prin care se explica starea în continuă deteriorare a sănătăţii mintale a generalului Karpov, cum operaţiunea Moonstone fusese pusă la cale de cineva care era deja cam nebun, cum Lantin fusese păcălit de maniac şi ce mult dăunase aceasta Uniunii Sovietice.

„Numai acum, se încheia notiţa, înţeleg că Moonstone era să ne împingă într-un război nuclear. Nu mai pot trăi cu această greutate ce mă apasă”.

Daniela împodobise finalul paginii cu o excelentă semnătură falsă a lui Lantin.

Şi asta fusese totul. Copoii erau nişte idioţi, ceea ce n-o surprinsese. Dar chiar dacă ar fi fost la fel de vicleni ca Lantin, nici cea mai mică suspiciune nu ar fi putut cădea asupra ei. Toate lucrurile pe care le prezentase ea fuseseră extrem de legate şi-i duseseră la o concluzie – chiar dacă falsă – întocmai cum moliile sunt atrase de lumină. Se potrivea totul cu mintea lor de şezuturi grase. Nişte

birocraţi, ce mai!

Cât despre dosare, fu uimită nu atât de mulţimea de păcate mai mărunte sau mai mari comise de miniştrii de elită ai Moscovei, dar mai ales de faptul că Iuri Lantin putuse aduna atâtea dovezi împotriva lor.

Natura puterii lui îi devenise imediat evidentă şi nu pierduse nici o secundă pentru a se vârî în locul gol lăsat de Lantin şi Karpov. Date fiind talentele sale şi natura informaţiilor sustrase din apartamentul lui Lantin, nici nu fusese prea greu s-o facă.

Numai că trecură mai multe zile până să reia legătura cu Himera. Când o făcu, îi păru imediat rău că se afundase atât de mult în afaceri interne încât uitase restul.

O aştepta o veste extraordinară. Secretul proiectului Kam Sang nu consta în staţia de desalinizare a apei.

– Este de natură militară, se auzi vocea electronică a Himerei. Şi vrăjmaşă nouă, cu siguranţă. Acest secret trebuie descifrat de îndată ce este posibil.

Da, se gândi Daniela, terminând conversaţia înainte de expirarea celor douăzeci de secunde limită. Se va face. Acum e momentul.

Stând în pat, peste câteva ore, închise ochii şi suspină adânc. Se simţea de două ori eliberată de moartea lui Lantin. În primul rând, se va ocupa de nebunescul proiect Moonstone. Mâine îl va termina ca şi pe războiul manipulat din Vietnam, împotriva Chinei.

Aveam dreptate, îşi spuse. Hong Kong-ul e cheia. A fost întotdeauna. Acum mă găsesc chiar în sufletul Coloniei. Unde mi-am dorit să fiu.

Se gândi la pericolul ascuns la Kam Sang, pândind ca o viperă cu ochi întunecaţi şi se cutremură. Numai ea va şti ceea ce Lantin şi Karpov fuseseră gata să creeze în lumea asta. Arma neştiută din Kam Sang vegeta încă.

Daniela hotărî că despre orice ar fi vorba, trebuia să vegheze pe veci.

Apa unsuroasă lipăia somnoros de stâlpii de lemn. Oraşul plutitor Hakka trosnea din încheieturi. Dincolo de aglomeraţia de jonci, lumini roşii, galbene şi verzi de avioane parcă spintecau apa. Ultima barcă cu motor aducea petrecăreţii întârziaţi la punţile luminate.

Tsun Trei Înjurături stătea lângă prora joncii sale. Tocmai urcase din cabina sa de dedesubt, unde făcuse dragoste cu Neon Chow. Fata voise să rămână lângă ea, transpirat şi desfătat de căldura sexului. Un timp îi făcuse pe plac, simţindu-i pulpa grea peste genunchi, până când respiraţia i se domoli şi deveni ritmică. O lăsă dormind.

Întorcându-şi ochii către pupa, văzu pe trei sau patru dintre copiii săi vorbind încet, aranjând undiţe şi reţesând plasele grele.

Sunt copii buni, îşi zise el, urmărindu-i. N-aş vrea să pierd pe vreunul din ei. Întoarse din nou capul repede, astfel ca numai apa să-l vadă. Pe spiritul Tigrului alb, asta nu înseamnă că sunt egoist ci numai un tată iubitor.

Auzi un zgomot şi imediat simţi mişcarea discretă a joncii în care se suise cineva. Se uită şi văzu o umbră apropiindu-se. Nu avea nevoie de lumină pentru ca să recunoască despre cine e vorba.

– E periculos să vii aici, aşa, spuse când silueta se apropiase.

– În ajunul întrunirii la nivel înalt ştiam că nu poţi să te întâlneşti cu mine la locul obişnuit.

– Vine, comentă Tsun Trei Înjurături. După toţi anii ăştia, în fine părăseşte Beijingul.

– Fratele nostru… completă celălalt bărbat. Mi-e imposibil să cred.

– Mâine se va reînchide Cercul în forma în care a existat el de mai mult timp.

Silueta se mişcă uşor astfel încât intră în roiul de luminiţe venind de la avioane.

– Ceea ce înseamnă că toate bucăţile de *fu* se vor uni în fine, completă T.Y. Chung. N-o să mai fie nevoie de chestia asta cu războiul pe care am născocit-o.

– De cincizeci de ani prelungim această şmecherie, spuse Tsun Trei Înjurături cu entuziasm. Acest război era necesar pentru ca ceilalţi *tai pani* să nu ne suspecteze de cârdăşie. Altfel n-aş fi putut începe Pak Hanmin. Iar Sir John Bluestone nu ţi-ar fi devenit partener. N-am fi fost în stare să achiziţionăm atâtea companii, depozitele Tang Shan, petrolierele Donnelly şi Tung, Southchina Electronics, Fan Man Metalworks. În timp ce toată lumea era preocupată de cearta dintre noi, am pus mâna pe toate resursele existente pentru a ne face jocul în „Cerc”.

– Acum întrebarea este ce se va întâmpla când se vor uni toate piesele de *fu.* Nici chiar eu nu cunosc răspunsul la asta. Este clar că Cercul nu este încă complet.

– Cine posedă a patra bucată de *fu?*

– Până mâine rămâne secretul fratelui nostru mai vârstnic. Dar e evident că fie avem toate patru bucăţile, fie n-avem nimic.

T.Y. Chung se uită spre mare. Faţa îi era întunecată de tristeţe.

– Nimic, îl îngână el pe fratele său, încă mai putem să nu ne alegem cu nimic. Şi între timp gândeşte-te ce ne-a făcut acest *yuhn-hyun.* Suntem fraţi, dar nu putem să dăm pe faţă legătura noastră de rudenie, nici să ne ducem viaţa în familie, împreună. În schimb, o pui pe fiica ta adoptivă în cea mai mare primejdie, iar eu trebuie să-mi petrec serile cu vipera aia, cu grămada aia de balegă numită Bluestone.

– Dacă nu am cunoaşte simţul datoriei, suspină Tsun Trei Înjurături,

n-am fi cu nimic mai presus decât barbarii de *gwai loh.*

T.Y. Chung întoarse capul şi scuipă cu obidă în apă.

– Atunci trebuie să-ţi spun că uneori urăsc faptul că sunt civilizat.

– Ar fi cazul să ne bucurăm că fratele nostru mai vârstnic şi-a învins toţi duşmanii din Beijing. Înseamnă că Cercul va funcţiona. Tu, eu şi toată lumea din Hong Kong trebuie să ne rugăm să fie aşa, căci altfel Colonia e sortită pieirii în ciuda acestei perioade de graţie de cincizeci de ani pe care fratele mai vârstnic a reuşit să o smulgă. Bătălia nu s-a sfârşit. Sunt sigur că încă mai sunt unii în nord care vor să vadă portul nostru parfumat supus comunismului.

T.Y. Chung veni aproape de fratele său. Îşi atinseră umerii întâmplător.

– Trebuie să-l păzim bine aici, atât de Dragoni, cât şi de autorităţile împuţite. Dacă îi află cineva identitatea se alege praful de tot ce-am construit noi împreună în viaţa asta.

– Protecţia lui este vitală. Fratele mai vârstnic este o icoană. Este ca jadul, pur şi simplu. Sau poate, cum spuneai tu, nici nu e om. Cred că de-a lungul anilor a reuşit să devină ceea ce dorea de mic copil: Gardianul celest al Chinei.

La capătul punţii, Neon Chow încerca cu greu să-şi struneaască emoţia. Când se strecurase abia respirând după Tsun Trei Înjurături, se întrebase ce căuta acolo T.Y. Chung, cel mai groaznic rival al lui Tsun Trei Înjurături. Acum ştia.

„Fir-ar să fie, se gândi ea. Cine şi-ar fi închipuit că Tsun Trei Înjurături şi T.Y. Chung sunt fraţi? Pe Buddha, ce pot fantastic este ăsta!”

Trei ore mai devreme, când Peter Ng nu ajunsese încă la întâlnirea cu Sir John Bluestone, fusese chemată la post. Cum bine îi spusese Daniela lui Iuri Lantin, reţelele ei aveau măsuri de siguranţă excelente.

Neon Chow îşi aminti cum transmisese ea acum câteva săptămâni primul mesaj cifrat. Conform instrucţiunilor primite, folosise cutia poştală indicată, după ce formase numărul local pe care îi memorase.

Cu luni în urmă îi auzise din întâmplare pe Tsun Trei Înjurături şi pe Bliss vorbind despre *fu.* Neon Chow ştia ce este un *fu* şi nu putea înţelege ce semnificaţie avea acesta în lumea de azi. La mai puţin de o săptămână după aceea îl observase pe Tsun Trei Înjurături strecurându-se de pe puntea joncii şi suindu-se într-o barcă.

Îşi reţinu entuziasmul şi aşteptă răbdătoare. Îi descoperise programul: pleca de două ori pe săptămână, când Luna era în nori. Luând decizia de a-l urmări, ştiu că nu va îndrăzni un asemenea lucru periculos mai mult de o dată.

Văzuse transmiţătorul şi auzise fiecare cuvânt pe care Tsun Trei Înjurături îl rostise în mandarină. Erau puţine dialecte pe care nu le

înţelegea, asta făcând parte din munca ei de agent.

Fu. Tsun Trei Înjurături şi legătura lui misterioasă vorbiseră despre *fu.* Despre putere. O putere ce putea încercui Hong Kong-ul ca un inel şi mai ales putea să-i aducă celui aflat în posesia *fu*-ului o bogăţie inimaginabilă.

În noaptea aceea dăduse telefonul şi spusese un singur cuvânt: Mitre. În ziua următoare pusese un raport în cutia poştală.

Neon Chow trăia într-o lume fără chip, fără legături. Se întreba adesea dacă raportul ei fusese citit şi se acţionase în concordanţă. O dată sau de două ori, când se simţea foarte abătută, se întreba dacă o băga cineva în seamă. Nu avea cum să ştie dacă descoperise ceva important sau o bagatelă.

Iată una din ciudăţeniile lumii sale!

Era greu să nu faci nimic decât să pândeşti. O făcea de atâta timp deja. Acum opt ore era seară iar el şi Bliss fuseseră la o fabrică de samurai de plastic.

Folosind o maşină închiriată îl urmăriseră pe Formidabilul Sung şi suita sa până la vila lui 489 de pe Peak Gap Road, în centrul Hong Kong-ului, la jumătatea drumului dintre cartierul central şi Aberdeen. Casa stătea cocoţată în teritoriul vulturilor prădalnici, păsări uriaşe, negre, mâncătoare de carne, care zburau în înaltul cerurilor sumbre, în spirale ameţitoare. Nimeni nu mai intrase după ce Formidabilul Sung se încuiase în casă pentru noapte. Nimeni nu ieşise. Ciudat, căci Dragonului Triadei îi plăcea viaţa de noapte a Coloniei.

Când Jake îi menţionase asta lui Bliss, fata răspunsese:

– Se pune ceva la cale.

– Ceva de genul întrunirii la nivel înalt.

– Se vor ucide între ei.

– Doar dacă Nichiren nu le dă un motiv suficient pentru ca să n-o facă.

– Dar de ce l-ar asculta? E japonez. E un duşman firesc aici.

Jake îşi aduse aminte de dosarele lui Mikio care indicau faptul că Nichiren emigrase în Japonia cu maică-sa când avea mai puţin de un an. De unde venise? De ce să-l asculte nişte chinezi? Doar dacă…

– Şi dacă Nichiren este chinez?

– Ce? se holbă Bliss la el.

– E singura posibilitate. Altfel nu se leagă nimic în toată treaba asta cu întrunirea Triadelor.

– Credeam că maică-sa e japoneză.

– Aşa şi a fost, zise Jake gânditor. Dar cine ştie dacă era chiar mama lui bună. În plus, chiar dacă a fost, taică-său putea să fie chinez.

– Nu e japonez şi nici chinez. O să-l urască şi mai mult atunci.

– Nu neapărat. Face parte din *yuhn-hyun,* din Cerc, aşa că trebuie să presupunem că este condus de comuniştii chinezi, nu de ruşi. Este un agent dublu şi chiar unul reuşit.

– Într-un fel nu cred că tata ar vrea ca Dragonii Triadei să afle unde zace adevărata putere a Cercului. Formidabilul Sung crede că Tsun Trei Înjurături este Dragonul acestuia, şi ceilalţi au aceeaşi părere.

– Implicarea lui Nichiren perpetuează şmecheria, adăugându-i în acelaşi timp şi o notă internaţională. Cum crezi că ar reacţiona aflând că poate cel mai important agent sovietic este înţeles cu ei în secret?

– Iată un motiv incitant pentru a ataca, admise Bliss în ciuda certurilor lor.

– Exact. Jake se gândi o clipă. Cine mai este implicat în Cerc?

– Nu ştiu.

– Chiar aşa? o privi Jake în ochi.

– Da.

– Bine.

Deasupra lor, un nor strălucind în bătaia razelor de Lună, se plimba prin bezna totală a cerurilor. Dacă nu te uitai bine ai fi putut spune că este un dragon încolăcit.

– Jake, zise ea, în fiecare zi în care stăm împreună simt că uităm să ne spunem mii de lucruri importante. Timpul trece atât de repede. Câte odată când mă uit la tine văd un om cu mâinile legate la spate. Înţelegi ceva?

El nu-i răspunse, privind în noapte, dar Bliss simţi că reacţionase ceva în el. Dacă ar reuşi să-l facă să scuipe otrava ce-l măcinase atât de mult timp. Care să fie secretul sumbru pe care nu se simţea în stare să-l împartă cu nimeni?

Într-una din zilele astea vrea să se distrugă. Gândul acesta o fulgeră pe Bliss instantaneu. Ştia că trebuie să-l împiedice cumva. Îşi aduse aminte de un poem pe care i-l recitase Fo Saan odată, când nu era în stare să articuleze ce o necăjeşte. Se întrebă dacă făcuse asta şi cu Jake. Ca să se asigure, începu să recite.

– În josul fântânii… purtând ecoul unui cântec de fluierar. Asta este tot.

Jake se aşeză în nişa din stâncă.

– Îmi aduc aminte, spuse el liniştit. De mult nu m-am mai gândit la sensul cuvintelor astea.

Bliss îl simţi că se înmoaie, ca şi când ar fi fost propria ei senzaţie. Nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, când Jake se reculese, în inima sa palpitândă vorbi:

– Ştii că am fost căsătorit de două ori. Prima dată foarte tânăr. În acele zile, ca şi pe urmă, Quarry era pe locul întâi. Ting era şi mai tânără ca mine. Înţelegea totul, numai de ce nu stăteam cu ea nu. Am

învăţat astfel că însurătoarea nu prea are sens pentru cei tineri. Când încă îţi mai cauţi propria cheie, nu ai timp să-ţi asumi responsabilitatea unei alte vieţi. Sau mai multe.

Făcu o pauză, trecându-şi limba peste buzele uscate. Parcă avea gura plină de vată. Se forţă să respire.

– Acelea au fost zile nebuneşti pentru mine, Bliss. Voiam totul. O nevastă, o familie, o viaţă în cadrul Quarry. Imposibil. Ting era *Chiu-chow,* dar cunoştea foarte bine felul de a fi al străinilor. Am avut o fată. Pe măsură ce Lan creştea, breşa dintre mine şi nevastă-mea se adâncea. Sufeream amândoi teribil. Mai ales eu. Desigur că pe Lan o afectau certurile noastre, fricţiunile dintre noi. Nu înţelegea, nu putea înţelege că absenţele mele nu se datorau ei. Oricum, s-a revoltat. Nefiind fericită acasă, a fugit. Ne aflam la Hong Kong. S-a dus şi a descoperit sălbăticia anarhică ce m-a caracterizat şi pe mine când eram copil. S-a descurcat singură. Triadele nu voiau să aibă de-a face cu ea. Îi râdeau în faţă. Avea numai doisprezece ani. Era femeie şi pe jumătate *gwai loh,* străină. Aşa că a mers mai departe. Acum trei ani am fost trimis într-o misiune extrem de specială. Aveam ca destinaţie un sătuc pe râul Sumchun. Ceva n-a mers, n-a mers de loc. Poate că am fost vânduţi. A avut loc o bătălie cumplită, ca un război în miniatură.

Cu cât se apropia mai tare de esenţa povestirii, frazele lui Jake deveneau din ce în ce mai scurte şi icnite. Începuse să se înroşească şi să asude.

Urmă o scurtă tăcere. Şi din nou:

– În toiul bătăliei, am înţeles. Operaţiunile împotriva noastră, a tuturora, sunt diferite, în funcţie de cine le-a născocit. Ca o amprentă. În vorbire codificată se cheamă pumn. Mi s-a năzărit atunci că fusese un maestru cel care planificase apărarea. Un strateg. Avea precizia unui joc final de *wei qi.* Trebuie să ştii că atacul nostru a fost fulgerător. Iar contraatacul la fel. N-am fost pregătiţi pentru o asemenea strategie, care i-a demoralizat puternic pe unii dintre oamenii mei. Le-a zdruncinat eficacitatea. Eram pe cale să fim înfrânţi, iar înfrângerea, desigur, însemna moarte. Peste tot numai sânge, scurgându-se în pământ, înmuind frunzişurile, împânzind mijlocul mâlos al râului Sumchun. Nichiren era acolo, dirijând opoziţia, ca şi când şi-ar fi aşezat piesele de *wei qi* pe tablă. Dar nu se ţinea deoparte. Mi-a ucis doi dintre oameni. Părea să fie prăpăd. Atunci am sesizat un alt element intrând în luptă. Chinezii, i-am recunoscut pe câţiva, ca membri ai unei Triade separatiste foarte radicale care opera la graniţă, scoţând afară oameni din China comunistă.

Jake înghiţi, urmărind-o din ochi pe Bliss, cu o intensitate nebună.

– Cred că m-am uitat la ea câteva clipe bune înainte de a o recunoaşte. Se schimbase aşa de mult. Şi totuşi era încă fetiţa mea.

Lan a mea…

Tăcerea se lăsă adâncă. Jake stătea pierdut într-un amalgam de gânduri haotice, parţial reflectate pe chipul frumos al lui Bliss. Nu începu să vorbească decât atunci când Bliss se mişcă puţin, aducându-l la realitate.

– Am urmărit cum i-a tăiat beregata unuia dintre oamenii lui Nichiren. Acum vocea lui Jake avea un timbru ciudat, detaşat. O făcuse cu mare abilitate, cu genul de cruzime animalică pe care o arată o leoaică atunci când îi sunt puii în pericol. Mi-am dat seama că nu-i făcea plăcere. Îşi îndeplinea doar datoria, ceva în ce credea. Ceva ce, nici eu nici maică-sa nu-i putusem da. Şi în clipa următoare s-a umplut de sânge, scuturându-se ca o trestie în vânt. Fusese sfâşiată de gloanţe, care i-au rupt carnea. Nichiren fugea de la locul acela şi eu alergam după el. Nu a ajuns departe, desigur. Parcă îl înghiţise însă jungla. Când m-am întors, fiica mea moartă fusese luată de oamenii Triadelor.

Bliss îl privi pe Jake fără să clipească. Acesta închise ochii. Lumina Lunii îi făcea pleoapele fosforescente, ca şi când ar fi continuat să o scruteze.

Taiwanezul era într-o dispoziţie groaznică. Fratele lui se înecase în piscina acoperită de la Morrison Hill acum două zile; bomba pe care o pusese în Macao nu îşi atinsese ţinta şi, colac peste pupăză, stătuse aici ghemuit mai bine de opt ore, aşteptând să-i surâdă norocul.

Puse aparatul cu infraroşii la ochi şi se uită din nou. Întâi capul lui Bliss, apoi al lui Jake, apărură în vizor. Ce prostie din partea bărbatului să ia cu el femeia într-o situaţie ca asta. Nu-i de mirare că avea să moară.

Taiwanezul îl depistase prin firma de închiriat maşina pe care o folosiseră. Fusese simplu ca bună ziua. Ar fi trebuit să fie acasă deja. La Taipei avea o fată oarbă numită Mo, care-l dădea gata numai plimbându-se pe spinarea lui cu picioarele goale. „Era de pe altă lume”, îşi zise omul. Îi era dor de ea. Nu făcuse amor de la începutul misiunii, iar testiculele îi erau dureroase, arhipline. Taiwanezul îşi zise că o să se distreze cu femeia chinezoaică după ce-şi ucide omul. N-o să fie la fel de bună ca Mo, dar o să meargă. Era în regulă. Taiwanezul ştia că mirosul de sânge îi sporea ardoarea sexuală. O să se asigure că o să fie bine înmuiat înainte de a poseda femeia. Asta o să compenseze faptul că nu era acasă cu Mo. Cel puţin nu era occidentală. Femeile occidentale îi strepezeau dinţii. Taiwanezul se mişcă puţin, simţindu-şi testiculele atârnând greu între picioare. O privi din nou pe fată prin aparat, care era ataşat la pistolul automat Lyson Ty-6000. O jucărie nouă pentru el. Până atunci folosise Kulspruta suedeză pe care o ştia a fi cea mai puternică puşcă

mitralieră de pe lume. Asta fusese înainte ca noii săi stăpâni să-i prezinte Lyson-ul. Scuipa opt sute cincizeci de împuşcături pe minut, ca şi tipul de armă pe care-l adora: Parabellum. Taiwanezul se gândi la instrucţiunile primite: să tragă cum îşi zăreşte prada. Dar asta se întâmplase înainte ca fratele său să fie ţinut sub apă până se înecase. Ţinta îi intrase perfect în vizor, iluminată ca o fantomă de lumina infraroşie. Nu trebuia decât să apese trăgaciul şi în trei secunde n-o să mai rămână nimic din bărbatul şi femeia aceea, decât nişte urme însângerate, îngemănate pe stânci. Ce simplu era!

Dar Taiwanezul nici nu se gândea la aşa ceva. Nu acum. Era centura neagră la tae kwon doo. Omul pe care îl avea în cătare îi ucisese fratele. Răzbunarea era acum o chestiune de onoare, de bărbaţi care se înfruntă faţă în faţă. N-avea nimic de-a face cu cele opt sute cincizeci de gloanţe Parabellum ce puteau fi trase pe minut.

Taiwanezul lăsă Lyson-ul la o parte. Se strecură pe lângă stânca unde stătuse ascuns.

De data aceasta Jake simţi că se apropie cineva. Fusese scufundat în *chahm hai,* în peisaj. Devenise una cu noaptea umedă, plină de nori zburdalnici, de ţârâit de greiere, de animale nocturne de pradă, de vânt foşnind prin copaci.

Fo Saan îl învăţase că trebuie să faci mai mult decât să asculţi noaptea, îi arătase cum să devină una cu ea.

În consecinţă, Jake simţi apropierea taiwanezului. Pentru simţurile sale ascuţite la maximum, fu ca şi când se surpase dintr-o dată un tunel duşmănos în pământ, o întunecime mai profundă decât a nopţii.

Se întoarse. Fu însă obligat să se suie pe stânca ce le asigurase acum spatele. La ora asta din noapte, piatra era foarte lunecoasă de rouă. Pierdu astfel o fracţiune de secundă. În acea porţiune infinitezimală de timp auzi zgomotul şi în loc să se acopere, o plesni pe Bliss, uluită, care tocmai se ridica, trântind-o la pământ, departe de pericol.

Jake ştia că are de-a face cu un *nunchaku*[45]. Arma făcea un sunet distinct, ca trilul unei ciocârlii, total nepotrivit cu întunericul.

Grija pentru Bliss îl costă scump şi poate că taiwanezul avusese dreptate în privinţa lui. Totul ar fi fost altfel dacă s-ar fi găsit singur printre cuiburile de ulii şi casele de bogătaşi.

Vârful *nunchaku,* arma formată din lanţ cu bare metalice, îl lovi peste pulpă, anesteziindu-i întreaga parte dreaptă şi doborându-l cu faţa în iarba umedă.

O zări pe Bliss repezindu-se spre umbră, apucând-o şi punând-o jos. Figura taiwanezului era din când în când luminată de sclipirea

[45] *nunchaku* – Armă formată dintr-o bucată scurtă de lanţ, cu bare de metal la fiecare capăt.

palidă a Lunii, obturată de norii lunecoşi. Acesta avea faţa strălucitoare şi turtită fixată asupra adversarului, părând un zeu de piatră.

Trupul lui Jake fusese cuprins de o răceală pe care se luptă s-o înlăture. Nu-şi pierdu vremea încercând să se mişte. Ar fi fost o prostie. În schimb se concentra să-şi alunge amorţeala din organism.

Taiwanezul era călare pe Bliss. Fata avea picioarele desfăcute sub el, ca şi când cei doi ar fi făcut amor. Chiar şi lupta lor aprigă avea implicaţii sexuale. În noaptea în care numai Luna şi norii formau singurul public mut, privelişte a părea suprarealistă.

Jake o văzu pe Bliss folosindu-se de un *atemi* contra ficatului taiwanezului care căzu puţin de pe ea, ridicând în acelaşi timp genunchiul. Bliss, încă imobilizată sub el, nu putu să evite lovitura în pelvis. Jake o auzi gemând.

Imediat taiwanezul preluă conducerea, trântind o ploaie de lovituri peste pieptul şi abdomenul ei, cu pumnii şi palmele. Karate, îşi zise Jake.

Acum era important ca grija sa pentru Bliss să nu-l deranjeze de la ce avea de făcut. Nu era timp de căscat gura. Trebuia însă să observe întâi stilul taiwanezului, să-i remarce părţile tari şi cele slabe, să-i cerceteze spiritul.

Extremităţile începeau să-i revină la viaţă. Se concentră asupra respiraţiei, încetinind-o şi făcând-o mai profundă în acelaşi timp. Era important să-şi ajute organismul printr-o bună oxigenare. Taiwanezul părea că vrea să termine repede lupta cu Bliss, care era mai tenace decât se aşteptase. Văzuse că Jake era pe moment scos din discuţie, aşa că ea avea datoria să-l întârzie cât mai mult pe adversar, până când Jake îşi revenea.

Taiwanezul se impacientase deja şi pentru a se desface de ea îşi înteţi atacul. Era furios că această femeie îl ţinea unde nu voia să fie. Probabil că această manie a lui o salvă pe Bliss. Furia n-are ce căuta în lupta corp la corp. Emoţiile distorsionează judecăţile ce trebuiesc făcute în zecimi de secunde.

Îşi dublă efortul, însă loviturile îi păreau tot mai zănatice şi deci mai uşor de parat. Dar el nu era conştient de asta şi incapacitatea de a da lovitura finală îl înfuria şi mai mult.

Sub el, Bliss simţea cum durerea şi umflăturile îi cresc cu fiecare secundă. Taiwanezul era foarte puternic şi cunoştea bine karate. O rănea adânc, cu toată apărarea pe care i-o opunea. La un moment dat Bliss crezu chiar că a leşinat. Pierduse simţul timpului şi asta nu era bine. Părea că pluteşte pe o mare de durere, ca şi când ar fi fost aruncată într-o groapă de foc. Nervii îi urlau să oprească, să se retragă. Dar se gândea la Jake şi continua, luptând împotriva acestui puternic duşman cu toată forţa cei mai rămăsese.

Jake se rostogoli la o parte, ajungând la aproape un metru distanţă de ei, ce-i părea însă o milă. Se ridică pe picioare şi trase în piept cât aer putu. Gâfâia ca un alergător neantrenat. Se gândi la ce îi spusese Kamisaka.

Se aruncă asupra taiwanezului, folosind un dublu *atemi,* muchiile palmelor sale lipite afundându-se drept în rinichii omului. Lovitura se duse precis, propulsată de forţă şi elan.

Bliss văzu faţa taiwanezului strâmbându-se de durere, iar dinţii arătându-i-se într-o grimasă înfiorătoare. Nu scoase nici un sunet, decât un şuier involuntar generat de aerul ce-i ieşise din plămâni. Mâinile îi rămaseră inerte. Se rostogoli de pe ea, iar eliberarea din strânsoare îi aduse puncte negre în ochi lui Bliss.

Taiwanezul se luă după Jake. Nu se mai gândea la durere. Nu se osteni să se uite după *nunchaku.* În faţa ochilor nu-i alerga decât imaginea feţei umflate a fratelui său, cu ochii fără strălucire şi ceţoşi din cauza clorului.

Jake adoptă *sumi otoshi,* apucându-l pe taiwanez de partea exterioară a mâinii drepte. Cum îl înşfacă, îl şi trase spre el, răsucindu-se spre stânga.

Mişcarea îl dezechilibră pe taiwanez şi Jake ridică mâna deasupra umărului celuilalt, lovind tare, apăsat, în braţul drept. Combinaţia de vectori de forţă fu irezistibilă. Taiwanezul se trezi la pământ.

Imediat însă izbi în glezna lui Jake care căzu, iar apoi din nou, peste faţă.

Din nasul lui Jake ţâşni sânge iar taiwanezul îşi duse palma bătucită pe umărul lui Jake.

Jake se chirci şi taiwanezul, rânjind la gustul victoriei apropiate ce-i ridicase nivelul de adrenalină, se luă după el. Se trezi cu un *atemi* care-i rupse trei coaste. Rânjetul îi îngheţă pe faţă iar ochii i se lărgiră de uimire când Jake se ridică aproape ca din morţi şi-i administră un nou *atemi* groaznic în gât. Muri crezând, totuşi, că învinsese.

În amurg, Formidabilul Sung ieşi din vilă şi atunci începu urmărirea.

Jake şi Bliss se ţinuseră îmbrăţişaţi mult după revărsatul zorilor. Jake era ameţit, zguduit de dureri. Descoperi cu uimire însă că este mai îngrijorat de soarta lui Bliss.

Cu atenţie, examinase fiecare centimetru din trupul ei, evaluând daunele. Nu avea nimic rupt, printr-o minune, dar marea parte a pielii aurii, atât de încântătoare, a lui Bliss, era plină de vânătăi ce se făceau din ce în ce mai închise şi mai dureroase, pe măsură ce trecea timpul. Sânii, ca şi burta, îi erau împânziţi cu vase sparte de sânge, ce păreau nişte nervuri încâlcite.

În timpul acestui examen Bliss stătea aplecată peste el, cu capul în pieptul lui. Părul des şi lucitor îi mângâia gâtul şi bărbia. Nu scosese

nici un sunet, nici măcar atunci când îi cercetase coastele, unde Jake ştia că e durerea cea mai mare. Fu numai conştient de respiraţia ei adâncă ce încerca să îndepărteze puţin suferinţa.

Îşi auzi numele ca şi când fata ar fi vrut să se asigure că îi stă aproape. O sărutase pe frunte, pe vârful nasului, pe buzele dulci. Fu copleşit de bucuria de a o şti în siguranţă.

Rămaseră aşa cam toată ziua aceea înnorată. Cu excepţia momentelor când unul dintre ei se ducea să se uşureze în tufişuri sau să-şi întindă picioarele, stătură îmbrăţişaţi.

Terminaseră de mult mâncarea pe care o avuseseră la ei. Se mulţumiră să soarbă din apa călduţă din termos. Era ciudat că Formidabilul Sung nu se dusese la birou, că nu plecase nicăieri toată ziulica.

Amurgul puse capăt aşteptării lor.

Elegantul Mercedes 500-SEL, maro, se strecură cu viteză pe drumurile de munte spre centrul Insulei. Jake avu probleme să-l urmărească în Nissanul său şi fu mulţumit că Mercedesul, cu puternicii săi opt cilindri, nu prea avea drum liber să se desfăşoare şi să ia un avans de neîntrecut.

Din când în când, vedea silueta Formidabilului Sung pe locul din faţă. Lumina interioară era aprinsă ca şi când 489 ar fi citit ceva în timp ce şoferul lua curbele înguste şi sinuoase.

Jake conducea Nissanul fără lumini. Era periculos, dar nu atât de periculos cum ar fi fost să-l pună în gardă pe Formidabilul Sung că este urmărit.

Întunericul se furişa peste Marea Chinei de Sud, şi, din loc în loc luminile safirii şi rubinii ale unui vapor străluceau ca nişte giuvaieruri.

Mercedesul zbura acum cu o viteză aproape nesăbuită, ca şi când ar fi alergat la o întâlnire întârziată. Şoferul se dovedea foarte bun, ceea ce era un lucru meritoriu căci drumurile în construcţie pe timpul zilei erau presărate cu bariere, lanterne atârnând şi mici ocolişuri pe costişele prăfuite, năpădite ici şi colo de verdeaţă.

Urcau partea nordică a dealului Violet. Dincolo de culme, Mercedesul ieşi dintr-odată de pe drum. Jake încetini, dar fu gata să piardă curba la nouăzeci de grade cu drumul principal.

Drumeagul era pavat preţ de vreo sută de metri. Apoi dădea într-un drum de pământ, bine folosit însă. Jake continuă să avanseze foarte încet. Pădurea bogată de pe ambele părţi întuneca totul.

Opri Nissanul şi scoţând capul pe geam, ascultă cu atenţie. Nu se mai auzea nici un motor. Merse grijuliu înainte şi, găsind un lăcaş între copaci, parcă Nissanul şi stinse motorul.

O luară pe jos. Copacii se împuţinau aproape imediat. Se găsiră lângă o vilă cu ţigle albastre, aşezate în coasta stâncii ce dădea direct în golful Repulse.

Jake o luă de mână pe Bliss şi-şi croiră drum spre un loc de unde aveau o vedere bună asupra uşii principale. Ceva mai departe se zărea o verandă largă, din bârne de lemn, construită în spatele casei. Înconjura casa pe dreapta dincolo de locul unde Jake şi Bliss stăteau ciuciţi, pe jumătate ascunşi între crizanteme şi tufele de maci. Jake văzu că se putea ajunge uşor la verandă prin promontoriul de stânci, la nici un metru de ei.

Mercedesul maro era parcat într-o ramură îngustă a aleii semicirculare. Peste o clipă se aprinseră lumini pe faţada vilei şi a verandei din spate. Jake văzu doi oameni ieşind în semiîntunericul ce domnea.

Apoi auzi alte maşini făcându-şi apariţia şi o împinse pe Bliss mai adânc în adăpostul tufelor dese.

– El este!

Zărise capul triunghiular, cu ochi imenşi şi negri, ce părea că atârnă ca o corolă mortală deasupra unui gât de lebădă. Urechile mici, plate, abia se vedeau din părul negru, lung.

Se mişca pe poteca asfaltată ce ducea spre casă cu graţia fluidă, periculoasă, a unei feline avansând prin junglă.

Nichiren!

Bliss, aproape de Jake, simţi tensiunea ce-l cuprinsese. Degetele ei se lăsară uşor pe muşchii braţului său.

– Nu! şopti ea intens din ascunzătoare. Mai vin şi alţii. Ai aşteptat prea mult ca să strici totul, grăbindu-te.

Jake ştia foarte bine că are dreptate. Dar nu-i venea uşor să stea ghemuit aici în întuneric, când rivalul lui de moarte se găsea la mai puţin de o sută de metri. Această umbră pe care o fugărise peste toate cele cinci continente în ultimii trei ani. Pentru răzbunare, pentru râul Sumchun.

Acum, în lumina palidă, roşie şi aurie, venind dinspre vest, Jake văzu pe Tsun Trei Înjurături şi pe T.Y. Chung stând unul lângă altul pe verandă.

– Nu pricep, spuse Jake. Tatăl tău şi Chung sunt duşmani convinşi.

– Aşa credeam şi eu, murmură gânditoare Bliss. Oare câte mi-a ascuns tata?

De o parte, Formidabilul Sung discuta pe un ton scăzut cu Nichiren. Mai veniră nişte maşini. Din una ieşi Venerabilul Chen şi Tung Dinte de Rechin, Dragonul Triadei Hak Sam.

Cei doi se fixară unul pe altul. Se mişcară în acelaşi timp spre uşa principală, apoi se opriră amândoi. Părea o comedie, în ciuda circumstanţelor.

În cele din urmă, Tsun Trei Înjurături ieşi afară şi-l atrase într-o conversaţie pe Venerabilul Chen, dându-i astfel posibilitatea lui Tung Dinte de Rechin să intre primul, fără vreo ofensă pentru nici unul

dintre ei.

Peste o altă clipă, Tsun Trei Înjurături îl conduse înăuntru şi pe Venerabilul Chen.

– Sunt cu toţii acolo, spuse Jake.

Ciudat însă, nici unul nu făcea nimic pentru a demara discuţiile. Domnea o atmosferă de aşteptare.

– Se va întâmpla ceva, constată Bliss.

Cerul se întunecă de tot, iar puzderia de luminiţe provenind de la petroliere strălucea în apă precum stelele căzătoare. De-a lungul plajei, perechi de îndrăgostiţi se plimbau mână în mână, uitându-se la Lună.

Jake simţi o vibraţie şi întoarse capul. Din pădure se apropia o limuzină neagră. Mergea extraordinar de încet şi trase în faţa uşii principale. Cu motorul încă în mers, un chinez subţire, într-un costum albastru lucios, deschise uşa şoferului şi se dădu jos. Avea spinarea dreaptă ca un par, iar Jake înţelese că face parte din armată.

Intuiţia îi spunea ceva, ce îi făcu stomacul să i se strângă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Chinezul subţirel se aplecă uşor şi deschise uşa din spate, întinzându-se şi sprijinind pe cineva.

Atunci apăru bătrânul şi Jake îşi văzu, pentru prima oară în viaţa sa adultă, tatăl.

Nu avu nici cel mai mic dubiu cu privire la identitatea bărbatului. Se văzu oglindit în ochii, fruntea acestuia, create ca de mâna unui sculptor ce făcuse o primă încercare.

Deci era adevărat. Tot ce-i spusese Bliss era adevărat. Nu că s-ar fi îndoit de ea. Oricum şocul realităţii îi luase suflul.

– Pe Buddha! şuieră Bliss, e Shi Zilin! De ce a venit aici? Prezenţa sa ar putea distruge întreg Cercul. Dacă Dragonii Triadei se prind despre cine este vorba, totul se va duce de râpă. Ce să fie atât de urgent încât să necesite prezenţa sa? E în mare pericol aici. Dacă autorităţile află...

Nici nu era nevoie să mai completeze acest gând groaznic.

Chinezul subţire scosese un baston din interiorul limuzinei. Î-l dădu lui Zilin, apoi se întoarse în maşină. Bătrânul fu lăsat singur să străbată aleea.

Nimeni din casă nu se grăbi să-l ajute. O astfel de mişcare l-ar fi dezonorat pe bătrân. Toţi erau însă perfect conştienţi de prezenţa sa. Nimeni nu mai vorbea, sau bea. Nimeni nu se mai uita la mare sau la clădirile de dedesubt.

Pe când Zilin se suia pe treptele de piatră, Tsun Trei Înjurături se despărţi de ceilalţi şi se îndreptă spre centrul verandei. Jake, care era concentrat asupra lui Nichiren, îl văzu îndepărtându-se de Formidabilul Sung. Lângă Tsun Trei Înjurături începu să vorbească.

Întâi bătrânul nu răspunse. Dar la insistenţele lui Nichiren spuse ceva. Jake nu putea auzi ce zicea, dar vedea destul de bine expresia de pe chipul lui Nichiren.

– Fir-ar să fie! suspină el. Tatăl meu este Sursa lui Nichiren!

Când Zilin îşi făcu apariţia, pe faţa lui Nichiren nu se putu citi nimic şi atunci Jake se desprinse din umbre şi se aruncă pe gazon. Se lovi de pietre.

Bliss ţipă după el, dar Jake amortiză orice fel de sunet. Se concentră asupra acelei expresii. O mai văzuse cândva, atunci când stătuseră faţă în faţă în Casa O-henro. Jake fusese impresionat de expresia asta, căci fusese un indiciu al începutului acţiunii agresive a lui Nichiren.

Ce-l întrebase pe Tsun Trei Înjurături? Ce-i răspunsese acesta? Jake nu ştia. Era numai sigur că se făcuse deja prea târziu.

Într-o clipită, Nichiren trecuse din imobilitate perfectă în acţiune violentă. Se repezise în Shi Zilin, trântindu-l pe bătrân înainte ca Jake să fi ajuns la verandă.

– Vreau să ştiu cine este ăsta, spuse Nichiren către Tsun Trei Înjurături.

De fapt, Tsun Trei Înjurături nu-l auzise prima dată. Era concentrat asupra fratelui său pe care nu-l văzuse de cincizeci de ani. Venise momentul la care visase de atâta amar de vreme. O reuniune de familie. Tremura din cauza amplorii evenimentului.

Tăcerea lui îl înfuriase pe Nichiren care repetă întrebarea şi de data asta Tsun Trei Înjurături îl auzi. Ştia că e nevoie de un răspuns. Cu siguranţă că nu acum trebuia să i se spună lui Nichiren despre taică-său şi, cunoscând cât de periculos poate fi Nichiren dacă întrezăreşte o minciună, îi spuse un alt adevăr.

– Este Sursa ta.

Atunci survenise privirea lipsită de expresie pe faţa lui Nichiren, asemănătoare unei măşti. Ceea ce Tsun Trei Înjurături nu ştia era că mama lui Nichiren adusese cu ea în Japonia o fotografie veche şi mototolită a lui Zilin. Nu dorise s-o arunce, căci pe măsură ce anii treceau, uitându-se la ea îşi biciuia din nou dorinţa de răzbunare.

Nichiren o găsise la moartea ei, împreună cu jurnalul şi făcuse legătura.

Acum, câteva zeci de ani mai târziu, Tsun Trei Înjurături îi furnizase fără să vrea o explicaţie: că tatăl lui Nichiren era şi Sursa lui. Aceasta îl dinamizase pe Nichiren.

Ştiu tot ce se poate şti despre tine, îi spusese Sursa într-una din conversaţiile lor îndepărtate. Toată umilinţa şi mânia refulată din mama sa, pe care în mod subconştient şi el o resimţise pentru tatăl ce-i abandonase singuri într-o soartă crudă, izbucniră în el. Fu zguduit de o furie teribilă gândindu-se că timp de atâţia ani ascultase orbeşte

ordinele acelui bărbat pe care-l ura cel mai mult pe lumea asta. Ce mizerie! Ironia amară i se ridicase până în gât, ameninţând să-l înece.

Nichiren văzu că nu poate să respire, nici măcar să gândească just. Voia să fie liber, să se întoarcă la Kamisaka, să devină propriul său stăpân. Dintr-odată înţelesese că aşa ceva nu era posibil atâta timp cât tatăl său era în viaţă. Nu mai putea încălca disciplina încă o dată. Omul era un magician, de putuse să-l descopere şi să-l folosească astfel! Amploarea mistificării îl ului pe Nichiren şi îl înspăimântă în acelaşi timp. În faţa unei asemenea viclenii, se simţea neputincios.

Voia atât de mult să fie liber, liber de toată povara psihică cu care crescuse. Tremura de mânie şi groază la adresa acestui om. Teama îi fusese aproape necunoscută până atunci şi în consecinţă îl făcu să-şi urască tatăl şi mai tare pentru că dăduse naştere în el la un asemenea sentiment.

Frumosul trup al Kamisakei se amestecă în mintea lui cu cel înfierat al mamei sale. Simţea o fierbinţeală ca şi când el ar fi fost cel pecetluit de fier.

Într-adevăr fusese pecetluit, o ştia acum. Era singurul lucru pe care-l înţelegea cu claritate. Plămânii îi explodau, iar inima îi pompa violent în piept. Mânia îl cuprinse ca un foc nimicitor.

Nu se mai putea controla.

Cu un urlet inuman, ce îi păru lui Tsun Trei Înjurături că anunţă declanşarea unei groaznice forţe a naturii, Nichiren trecu de acesta şi, înainte ca cei prezenţi să se dezmeticească, îl ţinea pe Zilin de gât.

– Acum o să te duci după maică-mea. Numai această răzbunare târzie va putea vindeca spiritul ei mutilat.

Tsun Trei Înjurături auzi cuvintele, care-l făcură să se cutremure, căci păreau rostite de o voce nepământeană.

Gura lui Jake se deschise involuntar. Din străfundurile lui veni ţipătul *kiai,* pe care îl învăţase de la Fo Saan.

Era un urlet bestial, debordând de putere şi agresivitate. Zgâlţâi copacii şi încremeni pe toată lumea pe verandă. Îl făcu pe Nichiren să se oprească exact cât îi trebuia lui Jake pentru a parcurge distanţa ce-i separa.

Văzu trupul bătrânului zvârcolindu-se, văzu faţa ce-i aducea atât aminte de a sa proprie, zburând prin aer ca un soare apunând. Simţi energia interioară a lui Nichiren.

Jake folosi un *atemi* din cot a cărui impact percutant se abătu asupra umărului lui Nichiren. Important era să-l scoată pe Zilin din gheara lui. Nimic altceva nu îl frământa pe Jake mai mult, dar în clipa când îl desprinse pe Nichiren de bătrân, împiedicându-se şi încleştându-se cu el pe podeaua lucioasă a verandei, chipul lui Lan i se înfăţişă în faţa ochilor.

Ştia că de la râul Sumchun, unde fusese martorul morţii ei,

umblase ca pe gheaţă subţire. Poate că povestirea incidentului îl făcuse iarăşi atât de viu în sufletul lui, sau poate că era numai atingerea lui Nichiren.

Oricare ar fi fost cauza, lumea părea că se strânsese într-un singur punct. Dispăruse orice idee despre schimbul bucăţilor de *fu.* Dispăruse orice gând despre bunătatea şi dragostea Kamisakei. În mintea sa numai răzbunarea plana ca un uliu gigantic, întunecând orice altă posibilitate.

Numai Jake şi Nichiren mai existau – vila, oamenii de pe verandă, golful Repulse strălucind sub bătaia Lunii, se dizolvaseră. Chiar şi Bliss.

În el nu mai trăia decât o bestie înspăimântătoare, care îşi scosese ghearele, îşi dezvelise colţii, lăsându-se pradă instinctelor, sărind în mijlocul pârjolului. Se născuse din fântâna tristeţii sale neîmpărtăşite şi a sentimentului de vină. Era un tată ratat. Un tată care, după mintea sa, fusese la fel de mult răspunzător de moartea lui Lan ca şi Nichiren.

O ultimă lucire de raţiune îl puse faţă în faţă cu neglijenţa sa. Mariana, o adultă, putuse învăţa cum să se deprindă cu lungile sale absenţe. Dar un copil nu – şi prin curmarea vieţii ei se ajunsese la un singur rezultat tragic.

Ca un baros ce se abătea asupra nicovalei, şi-i turtea inima, îndepărtându-l de lumea pe care şi-o crease.

O iubise atâta de mult pe Lan, dar nu găsise modalităţile să i-o arate.

Dragostea se schimonosise în ură.

Jake şi Nichiren se prăvăliră pe verandă, lovindu-se de balustradă. Piciorul stâng al lui Nichiren lovi mortal. Jake se eschivă, iar balustrada se frânse de izbitură.

Jake apucă să plaseze şi el două *atemi* rapide înainte ca Nichiren să se destindă. Acesta însă sări ca o panteră, fixându-l pe Jake de rămăşiţa de balustradă care, trosnind din încheieturi, cedă complet. Se rostogoliră amândoi în noapte.

Nichiren se întinse şi se răsuci, apucând muchia verandei. Jake, dedesubt, îşi înlănţui picioarele în jurul pulpelor lui Nichiren, complet orbit de situaţie. Nu mai ştia decât că pusese mâna pe Nichiren. În gând nu o avea decât pe Lan, vocea ei, faţa însângerată, imaginea lui înlăcrimată reflectată în ochii ei strălucitori.

– *Bah-ba,* tăticule.

Ultimul cuvânt rostit de ea. Nu apucase să-i povestească asta lui Bliss. Chiar şi acum nu putea să rostească vorbele.

– *Bah-ba.*

Lovi în Nichiren ca şi când acesta ar fi fost diavolul în persoană. Lui Jake nu-i mai păsa dacă va supravieţui sau nu. Ştia numai că faţa

nespus de tristă a fiicei sale îl bântuie. Pe Mariana o mai visa din când în când, dar Lan îl va urmări toată viaţa.

Dincolo de cei doi combatanţi, chinezii rămăseseră transfiguraţi de ura celor doi. Poate că Zilin ar fi încercat să intervină dacă n-ar fi zăcut în mijlocul verandei, cu Tsun Trei Înjurături şi T.Y. Chung aplecaţi asupra lui, ocrotindu-l.

Numai Bliss, care sărise pe verandă în urma lui Jake, părea neafectată. Alergă printre bărbaţii holbaţi şi se apucă de spatele cămăşii lui Nichiren. Dar forţa lui, combinată cu cea a lui Jake, o biruiră.

Ţipă către Jake să se potolească. Apoi, văzând că Nichiren voia să-l lovească peste picioare pe Jake pentru a-l da jos, zbieră şi la el.

Dar nici unul n-o ascultă, poate hotărâţi amândoi să moară.

Jake reuşise să-l înlănţuie pe Nichiren. Stăteau acum amândoi încleştaţi, Jake folosindu-şi mâinile, iar Nichiren picioarele.

Se uitau unul în ochii celuilalt, atât de aproape că respiraţiile lor aproape se îngemănau. Ce scânteie misterioasă se scurse între ei? Ce emoţii se ciocniră? Amândoi se prăbuşiseră într-un trecut îndepărtat, într-o cameră micuţă şi de mult nefolosită, aproape uitată. Nichiren îşi amintea de umilirea trupului mamei sale; Jake fusese copleşit de imaginea primelor raze de soare răsărind deasupra coroanelor copacilor, iluminând moartea unei fete tinere, pe care el nu reuşise s-o înţeleagă.

Apoi momentul aparent nesfârşit al reminiscenţelor fu curmat. Nichiren, ţinându-se de marginea verandei, era clar dezavantajat. Din această cauză, Jake se sui pe el. Se prinse de scânduri şi reuşi să se urce pe verandă. Se întoarse apoi şi plesni cu muchia palmei în Nichiren.

Celălalt bărbat se răsuci, iar Jake, gâfâind şi asudând, crezu că se terminase. Peste o clipă însă descoperi că se înşelase, căci Nichiren se folosise de elanul loviturii lui Jake pentru a se urca şi el sus. Făcându-se ghem la punctul culminant al încleştării, se agăţă de verandă.

Ateriză bine şi se mişcă la o parte imediat. Îl prinse pe Jake pe nepregătite şi tăbărî pe el instantaneu. Îl lovi de două ori în ficat, făcându-l aproape să-şi piardă cunoştinţa.

Bliss, îngrozită, izbi cât putu de tare. Vârful pantofului ei îl atinse pe Nichiren în bărbie. Dinţii i se ciocniră cu forţă şi capul i se clătină. Scuipă sânge.

Atunci Jake aplică un *atemi* cu două mâini peste gâtlejul lui Nichiren, al cărui trup se arcui înainte. Cu toate acestea, mai reuşi să-l plesnească pe Jake în coapsă.

Jake se rostogoli pe negândite, încercând să scape de durere. Nichiren, aşteptându-se la asta, îşi prăvăli mâna peste spinarea lui.

Orbit de durere, Jake îi dădu una cu piciorul stâng. Izbi în coapsa lui

Nichiren, trimiţându-l pe spate. Jake se ridicase deja, clipind de suferinţă. Tocmai voia să lovească cu braţul întins. Dar balustrada nu-l împiedică pe Nichiren. Deja în aşchii, vârful ascuţit de lemn îi atinse corpul şi nimic mai mult.

Jake se repezi spre lovitura finală. Degetele i se ciocniră de ceva şi, involuntar, se strânseră. Auzi o pârâitură scurtă, iar apoi în faţa lui nu se mai găsea decât Marea Chinei de Sud. Un vânt umed îi suflă în faţă. Nu se mişca nimic, nici măcar umbra unui vultur.

Jake sări în picioare pe marginea balustradei zdrobite, în final auzi vocea blândă a lui Bliss, vorbindu-i ca de la mare distanţă.

– S-a dus, Jake, Nichiren e mort.

– *Bah-ba.*

Să fi fost vântul sau vocea lui Lan?

Deveni conştient de faptul că tremură puternic. Bliss îl smulse de pe marginea abisului. Lumini se fixară pe faţa sa şi se trezi în mijlocul verandei. Formidabilul Sung îi condusese pe ceilalţi Dragoni ai Triadelor în casă.

Shi Zilin stătea înconjurat de Tsun Trei Înjurături şi T.Y. Chung. Pielea bătrânului părea la fel de fragilă precum hârtia fină de orez. Chipul îi era împânzit de vene albastre şi de riduri.

– Nichiren? se auzi vocea lui subţire.

Jake nu răspunse. I se contractaseră muşchii de la colţurile gurii.

– S-a dus, spuse Bliss.

Cât de mult dorise să-i vorbească faţă în faţă. Era naşul ei.

– ... Un singur cuvânt ce cuprindea o viaţă de iubire irosită.

Shi Zilin îşi puse capul pe umărul fratelui său.

– Ah, Buddha, protejează ce-a mai rămas din familia mea!

Jake făcu un pas înainte. Voia să spună ceva, dar în cap nu avea decât un vârtej de emoţii. Animalul greoi pe care îl dezlănţuise el singur, încă îşi făcea de cap. După trei ani de reprimare, nici nu putea fi altfel.

Privirea lui Zilin se ridică, oprindu-se pe faţa lui Jake. Mult timp rămase aşa, sorbindu-l din ochi. De cincizeci de ani visase la momentul acesta. Mult timp crezuse că nici n-o să mai vină această clipă. Era ca un om care nu mai mâncase de multe săptămâni iar deodată este pus în faţa unui festin. Inima îi deborda de dragoste.

Zilin nu mai avea ochi decât pentru fiul său. Era atât de copleşit de emoţii autentice încât cei din jurul lui rămaseră trăsniţi.

Voi să spună ceva dar vorbele i se opriră în gât, prizoniere ale sentimentelor atât de puternice şi în acelaşi timp stranii pentru el. În final spuse încetişor:

– Pune-mă pe picioare, frate mai tânăr, dacă eşti atât de bun.

Ajutat de T.Y. Chung, Tsun Trei Înjurături îl ridicară pe bătrân, care tremura puternic, ca străbătut de un curent electric.

– Jake, spuse Zilin.

– De ce ai întrebat de Nichiren? răspunse acesta încă plin de ură.

– Nu trebuia să se întâmple aşa, gemu bătrânul. N-am întrezărit abisurile de ură implantate în el de maică-sa. Credeam că l-am curăţat de aşa ceva.

Ceaţa se ridica uşor. Jake simţi ca şi când un pumn gigantic l-ar fi apucat şi strâns de gât.

– Nu înţeleg!

Dar înţelegea. O, acum înţelegea!

– Şi Nichiren era fiul meu, spuse Zilin. Era fratele tău. Mai corect, fratele vitreg.

Jake păru că se prăbuşeşte în moarte. Un val negru de disperare se abătu cu putere asupra lui. Întâi Lan, acum Nichiren. Nu putea respira, iar inima parcă încetase să-i mai bată. Urechile îi vâjâiau.

– Jake!

– Mi-am ucis fratele, veniră nişte vorbe parcă grăite de altcineva.

Numai după ce fugi de ei toţi, ascunzându-se în pădurea de lângă aleea de pământ, înţelese că el vorbise.

Mult mai târziu, în liniştea apartamentului ei, Bliss îi aduse lui Jake o tablă de *wei qi* şi două boluri pline de piese albe şi negre.

Nu mai ştia ce să facă. Îl găsise acolo când se întorsese acasă, stând pe canapea şi uitându-se la ivirea zorilor. Ici şi colo se mai zăreau felinare, iar sclipiri sidefii risipeau întunericul.

Deşi nu dormise de patruzeci şi opt de ore, nu părea obosit. Bliss îi făcuse de mâncare, dar el nu se atinsese de nimic. Nu băuse decât apă. Aşezând tabla de *wei qi* faţa lui, deschise şi bucata de hârtie pe care Zilin i-o dăduse când se repezise după fiul său. Conţinea un număr local de telefon.

– Jake, zise ea, tatăl tău a sunat de mai multe ori. Vrea să te vadă.

Jake nu răspunse.

Bliss se arătase înţelegătoare faţă de cele prin care trecea el acum, dar pe măsură ce se scurgeau tot mai multe ore, se enerva din ce în ce mai tare. Izolarea asta era auto-distrugătoare. Era atât de scufundat în trecut încât uitase prezentul. Asta o înspăimânta şi când începu să se întunece din nou, se hotărî să ia măsuri.

Canapeaua joasă, în formă de L, avea un spătar lat. Se dezbrăcă în penumbra şi tăcerea apartamentului. Se apropie de figura nemişcată a lui Jake, ca o pisică mare.

Ca un animal de pradă îl antrenă cu ea pe covorul din faţa ferestrelor. Grămadă peste el, îl muşcă de ureche, îşi înfipse unghiile în pieptul lui, încleştându-şi gleznele peste ale sale.

– Bliss, nu.

Erau primele vorbe pe care le rostise într-o zi.

– Ba, da, şopti ea, ba da.

Îl privi intens, cu ochii lucind. Părul ei lung îi măturǎ stomacul ca o creaturǎ de sine stătătoare. Îi desfăcu nasturii cămăşii şi când el încercă să o oprească, îl plesni peste faţă.

– Bliss, la dracu!

Aşa, vreau o reacţie, se gândi ea, dând din coate şi genunchi, o reacţie, oricare.

Aveau, feţele atât de apropiate că îi simţea genele lungi şi mirosul ei de lămâie, şi mosc. Mintea lui Jake era încă plină de amintiri, chiţăind ca animalele flămânde, cerând hranǎ. Nu-i convenea această invadare a coşmarului propriu. Se simţise foarte bine bălăcindu-se în sentimentul de vină, ispăşind prin disperare.

Vârfurile tari ale sânilor lui Bliss îl gâdilară pe piept. Îşi aplecă fruntea şi buzele ei începură să-i mângâie pieptul. Cu limba îi biciuia carnea. Scoase un sunet indistinct când simţi forma crescândă din pantalonii lui.

– Lasă-mă în pace, gâfâi el. Nu vreau.

– Ba da, vrei, îi şopti ea la ureche. Îşi făcu de lucru cu încuietoarea curelei. Vrei să zici că nu meriţi asta acum. Ce occidental din partea ta, Jake. Nu pot să sufăr când te văd aşa.

El încetă să-i mai reziste. Ochii de o fantastică nuanţă ruginie îi păreau în lumina amurgului aproape portocalii. Cei ai lui Bliss însă emanau o notă adevărat bestială.

– Chiar mă urăşti? spuse el pe o voce răguşită.

– Da. Avea buzele întredeschise.

Jake se întinse şi îi luă capul în mâini. Gura i se aşeză pe a ei, iar când limbile începură să se atingă prin trupul lui Bliss trecu un enorm suspin.

Îi deschise pantalonii, trăgându-i în jos, pe coapse şi pulpe. Îl căuta cu frenezie, dând din şolduri şi înnebunindu-l cu fierbinţeala ei.

Cu buzele încă unite, ea se întinse şi-l vârî în lava din pântecul ei. El se îmbăţoşă şi galopă înainte.

Bliss, cu, sufletul la gură, simţi că nu mai are aer în plămâni. Gâfâia fierbinte la gâtul lui, cu ochii plini de lacrimi. Îl poseda la fel cum şi el o poseda pe ea. Legătura lor era atât de perfectă încât se trezi pe altă lume. Nu-şi închipuise niciodată că se poate simţi atât de aproape de o altă fiinţă omenească.

Jake era mai mult decât iubitul ei.

Strângându-l în ea, atingându-i carnea cea mai intimă, ajunsese la un sentiment de o asemenea complexitate, cum numai Buddha probabil că mai cunoştea. Se freca de el, murmurând, gâfâind, învăluindu-şi părul ca un evantai simţitor.

Şi când ajunse la punctul culminant, un fulger de fierbinţeală i se răspândi din cap până-n picioare, amestecându-se cu dogoarea lui trepidantă.

– Jake, o, Jake, da, da, da!

Capul i se cuibări la pieptul lui palpitând şi-i ascultă inima ce părea pulsul mării. Îi sărută pielea umedă, mângâind-o în acelaşi timp cu degetele. Când în cele din urmă ieşi din ea, îl prinse în palme, parcă nevrând să-i dea drumul.

Jake încă mai simţea locul unde îl pălmuise. Cântecul unui fluierar, răsunând într-o fântână. Ştia că nu voise să-l rănească sau să-l şocheze, ci numai să-i amintească ce este.

– Bliss, murmură el, Bliss.

Şi ea începu să plângă, ştiind că l-a recuperat.

Cu toate acestea, nu se lăsa înduplecat.

– Nu vreau să-l văd.

– Jake, e tatăl tău.

– Crezi că vreau să am de-a face cu acest Cerc? I-a distrus pe Mariana şi pe David Oh. Mi-am ucis fratele din această cauză. Băgă în buzunar bucata de hârtie pe care i-o dăduse ea, fără să se uite măcar la număr.

– Nu eşti nici măcar curios să afli ce înseamnă *yuhn-hyun?*

– Este o operaţiune a comuniştilor chinezi.

– Ai dreptate pe jumătate. Este o operaţiune chineză.

Jake se uită atent la ea. Scoase mâna din buzunar.

Când băgase hârtia înăuntru, degetele îi întâlniseră un obiect, pe care acum îl priveau amândoi.

– De unde ai asta?

– Când l-am apucat pe Nichiren la sfârşit, mi-a rămas în palmă. Jake ţinea o pungă mică, din piele de antilopă. Desfăcu şnurul şi scoase bucata sa de *fu.*

Se uitară amândoi clipe lungi fără să zică ceva. Jake o luă şi o duse pe masa unde Bliss aşezase tabla de *wei qi.* Scormoni în alt buzunar şi aşeză cele două bucăţi împreună. Se formase imaginea unui tigru.

– Este o parte a *fu*-ului, spuse el. Mă întreb cine are celelalte piese.

– Credeam că nu te interesează Cercul?

Jake se strâmbă la ea, iar Bliss se deplasă prin cameră, lăsându-l să-i urmărească pielea aurie. Din spate, nu se zăreau vânătăile urâte.

Când se întoarse, îşi puse palma strânsă pe masă, apoi începu să deschidă degetele, ce găzduiau o bucată de jad de culoarea levănţică, reprezentând capul unui dragon măreţ. Cea de-a treia parte a *fu*-ului.

– Pe Buddha! exclamă Jake. De unde?

– Eu sunt şi fina lui Shi Zilin. De mult, când tatăl tău era copil a avut un mentor. Un *jian.* Înţelegi? Acel bărbat era străbunicul meu. Sub aripa protectoare a lui Shi Zilin mama mea a putut călători prin China, în Birmania, unde m-am născut, şi apoi la Hong Kong. Era deja foarte bolnavă, dar a reuşit să mă ducă la adresa pe care i-o dăduse

Shi Zilin, la Tsun Trei Înjurături. Maică-mea mi-a dat piesa asta.

– Atunci toate provin din acelaşi loc, de la tatăl meu.

– Da, se uită Bliss la el.

– Şi cine are ultima bucată?

– Nu ştiu. Cred că numai Shi Zilin ar putea să-ţi spună.

– Nu mai vreau să am de-a face cu el. Nu mai vreau minciuni şi umbre.

– Nu cred că va funcţiona Cercul fără tine.

– Nu-mi pasă, Bliss.

– Şi atunci cum rămâne cu infiltrarea de la Quarry? spuse ea mânioasă. În ultimele patru zile am fost hăituiţi ca nişte câini. Crezi că va înceta? Despre asta cred că-ţi pasă.

– E irelevant dacă-mi pasă sau nu. Se aşează pe sofa şi începu să aranjeze, absent, piesele de *wei qi* pentru a începe un joc. Nu ştiu de ce a murit David Oh.

– Dar există dovezi. Bliss îşi trase pe ea o pereche de blugi şi o bluză cu decolteu *en coeur. Huo Yan.*

– Ochiul mişcător, comentă Jake. Nichiren l-a folosit ca parte din jocul său. La fel ca mine. Nu crezi că m-am tot gândit ce-a vrut David să zică prin asta?

– Trebuie că înseamnă ceva, veni Bliss şi se aşeză lângă el. Pe David îl ştiai demult. Poate e ceva legat de trecutul vostru comun.

– Dar nu-mi dau seama.

– Tu şi David aţi jucat *wei qi* împreună?

– Pe naiba! David ura toate jocurile. Era un celibatar îndrăcit şi-i plăcea să-şi piardă timpul alergând după fete. Le spunea că este un spion faimos. Desigur că nu-l credeau. Chicoteau şi îl căutau la subţiori după un pistol care, evident, nu era acolo.

– Şi totuşi aţi petrecut împreună mai mult timp. Ce făceaţi?

Jake mişca piesele albe şi negre pe tablă, creând legături.

– Eh, o groază de lucruri.

– Ca de exemplu alergaţi după fete şi jucaţi *wei qi* în acelaşi timp?

Ceea ce păruse iniţial o glumă avu un efect înviorător asupra lui Jake.

– Pe naiba, am o memorie de moluscă! Sări în picioare, închizându-şi cureaua şi vârându-şi braţele în cămaşă. Hai!

– Unde mergem?

– *Huo yan,* desigur. Ochiul mişcător!

În Wanchai, unde, cu mai puţin de o săptămână în urmă David Oh încerca să-şi salveze pielea, Jake şi Bliss alergau pe străzile aglomerate.

– Aici ne plăcea amândurora să mergem, explică Jake. Au fetele pe care David Oh le îndrăgea cel mai tare: curate şi suficient de tinere pentru a mai fi interesate de meserie. Localul aparţinea unui tip pe

nume Mok, chel şi cu un inel în ureche. Probabil mongol. Nu ştiu de unde venea, dar cam aşa arăta. Mok era cea mai mare hahaleră pe care David şi cu mine am întâlnit-o. Am încercat de două ori să-l recrutăm, dar nu s-a arătat interesat. Chiar şi Triadele l-au lăsat în pace. Îşi cam făcea de cap cu fetele, din care motiv le şi alegea tinere şi curate. Era şi nebun după *wei qi.* Jocul său final se baza cu predilecţie pe *huo yan.* Până când termina el jocul, sfârşea şi David cu fetele. Nici chiar el nu avea energia lui Mok, aşa că la ultimele mişcări ale jocului era întotdeauna prezent. *Huo yan* era singura figură de *wei qi* pe care o cunoştea.

– Deci crezi că i-a dat dovezile lui Mok.

– Aflăm imediat.

Localul lui Mok se găsea într-o clădire cu un singur etaj, destul de dubioasă, pe Lard Road. Părea genul de stabiliment pe care numai un marinar în călduri l-ar putea suporta. În interior, fascicule de lumină roşii, albastre şi galbene măturau un ring de dans octogonal. Predominau uniforme şi fuste crăpate, iar muzica ce urla era „rhythm and blues" din anii 1960, The Temptations şi The Supremes.

Jake o luă de mână pe Bliss şi se duseră la bar. Vorbiră cu barmanul, care îi îndreptă spre o încăpere din spate.

Bliss îl detecta imediat pe Mok. Era exact cum îl descrisese Jake, numai că probabil că depăşea 125 de kilograme, cu muşchii dându-i pe dinafară. Şi într-adevăr, părea foarte rău. Însă când îl zări pe Jake trase un zâmbet luminos ca un far într-o noapte ceţoasă. Se sculă de la tabla de *wei qi* şi-l bătu pe umăr. Se hlizi cu simpatie la Bliss, când Jake o prezentă.

– Te întorci după atâta timp pentru o partidă? zise Mok pe o voce strict de bas.

Era tatuat în stilul unui marinar american.

– Nu chiar, răspunse Jake.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă.

– David a murit.

– Rahat şi mizerie, scuipă Mok cu ciudă. În cazul ăsta ştiu de ce ai venit.

Lui Jake îi trebuiră trei ore pentru a citi şi analiza datele pe care David Oh le extrăsese din calculatorul Quarry. După care înţelese că Gerard Stallings fusese ucis pentru aceleaşi motive ca şi David Oh. Mai află şi că în seara în care el pornise raidul asupra Casei O-henro o echipă Quarry fusese trimisă s-o termine pe Mariana.

– Dacă voiau numai bucata ta de *fu,* întrebă Bliss, după ce Jake îi prezentase toate datele, atunci de ce s-o omoare pe Mariana?

– Pentru că o persoană din Quarry ştia că bucata de *fu* era ascunsă. Cine comanda echipa de lichidare mă cunoştea pe mine şi pe Mariana foarte bine. Ştia că Mariana nu va divulga de bună voie

amplasamentul *fu*-ului. Fuseseră trimişi să scoată informaţia de la ea cu forţa. Apoi, bineînţeles, urma să moară. Căci altfel ar fi putut identifica acea echipă Quarry ilegală.

Inutilitatea morţii Marianei îl îngrozea şi şopti deznădăjduit un Dumnezeule. Bliss îl luă în braţe, apoi spuse:

– Donovan sau Wunderman. Care e trădătorul?

Jake se uită la noaptea înstelată din Hong Kong, simţindu-se obosit. Cursa sa era aproape încheiată.

– Din păcate, conchise el, nu există decât o modalitate pentru a afla.

O furtună plana asupra Washingtonului. Monumentul Washington şi bazinul reflectorizant din faţa Memorialului Lincoln luceau în culori metalice în aerul încărcat.

La Great Falls, la cincisprezece mile depărtare de Chesapeake, norii începuseră deja să se îngrămădească. Ziua umedă devenise lipicioasă, ca şi când verdeaţa bogată ar fi început să asude deodată.

La etajul trei de la Greystoke, în răcoarea biroului, Henry Wunderman era scufundat tot în puzderia de informaţii Quarry. Măsurile de precauţie pe care el şi Donovan le instituiseră de la asasinarea lui Antony Beridien nu-l mai mulţumeau. Devenise obsedat de gândul la Jake Maroc şi pericolul crescând pe care acesta îl reprezenta pentru organizaţia al cărei şef era.

Ziua înnourată nu-l împiedica pe Rodger Donovan să trebăluiască la maşina sa Corvette 1963. O trăsese lângă grădina de trandafiri din apropierea casei. Pe fundalul bâzâitului somnoros al bondarilor şi vălului de polen văratic, se simţea foarte bine, detaşat de vremea schimbătoare. Aici mintea îi putea alerga la programe din ce în ce mai complexe pentru computerul principal Quarry GRP-3700.

Auzi o voce blândă care îl salută, şi se opri din lucru. Purta mănuşi de grădinărit, iar în mâna dreaptă avea o cheie plină de unsoare. În cealaltă ţinea o bujie. Chiar în spatele său se afla un tufiş înflorit, de culoarea piersicii. Se îndreptă. Purta o cămaşă cu guler rulat, Ralph Lauren, o pereche de pantaloni albi murdari şi pantofi sport scofâlciţi şi fără şosete.

– Jake, spuse el, fără să se întoarcă. Părea foarte calm. Se pare că ai tot atâtea vieţi cât eroul din poveste. Ştiam eu că nu te putem termina cu una cu două.

– Ceea ce nu v-a împiedicat să încercaţi.

– Bineînţeles că nu, se strâmbă Donovan. Drept ce ne-ai luat, drept amatori?

– Să lăsăm vorba, spuse Jake. Du-mă la Wunderman.

– Wunderman, aha. O să fie foarte mirat cum de-ai trecut de

măsurile noastre de securitate.

– O să-l las să se întrebe. Hai să mergem.

– Crezi că pur şi simplu te duc la el? se întoarse Donovan. Este noul director. Iar tu ai fost clasificat indezirabil.

– Nu mă voi osteni să te întreb cum s-a ajuns la asta.

– Nici nu ţi-ar servi la mare lucru, mă tem, fiind informaţie secretă.

– Wunderman, se întunecă faţa lui Jake.

– Omoară-mă, întinse Donovan braţele lateral, a neputinţă, de ce n-o faci cu una din mişcările tale speciale?

Jake acţionă atât de rapid, că Donovan nu apucă nici măcar să clipească. Simţi ceva vag, terminat cu o lovitură dură de mână.

Donovan se prăbuşi în tufiş, sângerând din nas. Spini îi sfâşiară cămaşa, zgâriindu-l ca nişte gheare de pisică. Îi dădură lacrimile şi scăpând cheia din mână, ridică un deget să-şi şteargă sângele.

– Dumnezeule, şopti el, cred că aş face mai bine să termin cu bancurile.

– Cu spatele la perete, Rodger, îl trase Jake în picioare.

Celălalt se supuse, iar Jake îl bătu pe umăr.

– Nu era nevoie de aşa ceva, îi spuse Donovan. Nu umblu înarmat niciodată.

– Să mergem, spuse Jake. Am nevoie de voi amândoi.

Faţa lui Donovan părea o mască de scuze când îşi făcu apariţia în biroul lui Wunderman. Nasul şi buza superioară începuseră deja să i se umfle şi trebui să-şi vâre un şerveţel în nara stângă pentru a opri sângerarea.

– Isuse, şopti Wunderman când îl văzu, ce dracu’ ţi s-a întâmplat? Ai căzut în motor?

– Îmi pare teribil de rău, pufni Donovan.

– De ce?

– Cred că se referă la mine, îl împinse Jake din urmă, intrând în cameră.

– O, Cristoase.

Ochii lui Wunderman ieşiră din orbite. Stătea cu mânecile suflecate în faţa calculatorului. Numai capul i se mişca, urmărind mişcările lui Jake prin cameră.

Pereţii, vopsiţi în albastru, erau decoraţi cu o panoplie de fluturi, toţi fixaţi în rame mici de mahon. Întinşi unul lângă celălalt, păreau pete de cerneală. Lumina fluorescentă de deasupra le golea orice fel de culoare din trupurile delicate.

Jake nu adusese materialele incriminatorii ale lui David Oh. Şi nici nu avea de gând s-o facă. La ce bun? Trădătorul va minţi pentru a-şi salva pielea, iar cel inocent va minţi pentru a proteja Quarry. Din punctul ăsta de vedere, înţelesese Jake, între cei doi nu era nici o diferenţă.

În bătălie, îi repetase de nenumărate ori Fo Saan, cuvintele sunt de prisos. Oamenii spun orice dacă îşi închipuie că asta le aduce un avantaj. Numai acţiunea are sens. Acţiunea este intenţie purificată.

– Ai încălcat toate principiile Quarry, zise Wunderman cu mâinile pe coapse. De când devenise director se schimbase. Nu fizic, ci emoţional. Nu te aştepta să ne scuzăm pentru acţiunile noastre sau să găsim explicaţii pentru orice ar fi.

– Henry crede că o să ne ucizi. Donovan stătea unde îl împinsese Jake. Nu schiţase nici cea mai mică mişcare. E convins că jumătatea chineză din tine a luat conducerea. Crede că nu mai ai nimic în minte decât răzbunarea.

Din felul în care vorbise, Jake înţelese că şi el îşi punea aceleaşi întrebări. Wunderman era convins de astea, după cum arătase Donovan, dar chiar şi Donovan era pe punctul de a crede totul.

Jake nu răspunse nimic. Nu era în intenţia lui de a se angaja în discuţii cu aceşti oameni.

– Jake, spuse Wunderman pe tonul exagerat de raţional al unui doctor adresându-se unui nebun, trebuie să înţelegi că tragedia morţii Marianei s-a combinat cu trauma de la râul Sumchun şi cu destrămarea grupului tău în Casa O-henro. Atâtea morţi pe conştiinţă e prea mult... chiar şi pentru tine. Dacă te predai acum, înainte ca să mai fie altcineva rănit, îţi promit că n-o să fii acuzat. O să ne ocupăm de tine, să te însănătoşim.

Jake îl recunoştea cu greu pe bărbatul care-l recrutase în Quarry, pe cel care-l antrenase în dealurile unduitoare ale Virginiei. Puterea la care Wunderman aspirase, puterea pe care o dobândise acum, îi întunecase raţiunea. Poate că responsabilitatea fusese prea mare. Oameni mult mai buni decât el fuseseră copleşiţi de această sarcină. Sau poate că era dubla sa viaţă care-l îmbătrânea înainte de vreme.

Donovan nu deschisese gura, fapt ce-i părea la fel de interesant lui Jake. Ca şi Wunderman, ochii acestuia nu-l părăsiseră nici o clipă pe Jake, fără însă să reflecte cea mai mică teamă. Era la fel de calm ca atunci când meşterea în motorul maşinii lui.

Privirea dură a lui Jake se deplasă de pe Donovan pe Wunderman. În acea fracţiune de secundă, cu coada ochiului scrutând totul, înţelese că trebuie să acţioneze. Văzu pistolul din mâna lui Wunderman şi ştiu că trebuie să ia o hotărâre.

Acţiunea este intenţie purificată. Apoi, cine comandase echipa de exterminare îi cunoştea foarte bine. Atât pe el cât şi pe Mariana.

Wunderman!

Pistolul se descărcă, însă Jake nu mai era în locul către care acesta fusese aţintit. În schimb, îi administra o lovitură cu piciorul în piept lui Wunderman.

Se prăvăliră amândoi pe spate. Capul lui Wunderman se lovi de

podea. Arma îi zbură din mâini, se rostogoli pe covor, spre mijlocul camerei. Jake îi mai aplică nişte lovituri în ficat ce-l făcură pe Wunderman să strângă pleoapele.

– Staţi aşa!

Jake se opri. Donovan ţinea pistolul îndreptat spre el.

– Ar trebui să te împuşc acolo unde eşti!

– Este un trădător în Quarry, spuse Jake. Nu arătă nimic, nici măcar o simplă emoţie. Îşi închipuise în acest moment, figurile Marianei şi a lui David Oh nelăsându-l în pace, strigând după răzbunare. Dar în ceea ce făcea acum nu era nimic remarcabil. Nu simţea nimic. S-ar putea să fi ajuns şi tu la aceeaşi concluzie. David Oh a fost lichidat pentru că descoperise informaţii în memoria calculatorului. La fel şi Stallings.

Jake înregistra privirea şocată a lui Donovan, în care se amesteca o doză de confuzie şi neîncredere.

– Henry crede că tu eşti trădătorul.

– Henry crede că eu l-am ucis pe David Oh?

– Ştim că ai lichidat patru agenţi Quarry în tot atâtea zile.

– L-au ucis pe David Oh în timp ce venea la o întâlnire cu mine. Apoi m-au luat pe mine în vizor.

– Dat fiind clasificarea ta drept indezirabil nu mă miră.

– Cine a dat acest ordin?

Donovan nu răspunse, dar o secundă ochii i se abătură asupra lui Wunderman.

– Cristoase în cârje! suspină el. Făcu semn din pistol. Dă-te de lângă el.

Jake îl ascultă.

Donovan îngenunche, îi desfăcu gulerul lui Wunderman ca să aibă loc să bage două degete pe jugulară. Nu simţi nici un puls.

După ce-l privi lung, cercetând faţa cenuşie, murmură:

– Henry, ticălosule!

Se duseră amândoi să ia masa la un local ce servea mâncare ţărănească franţuzească, nu departe de Greystoke. Felinarele erau pline de fluturi, iar fete tinere dănţuiau cu iubiţii lor, rumene la faţă şi cu ochii strălucitori. Nasul lui Donovan era bandajat puţin dar chiar şi aşa se aranjase trăsnet. Majoritatea fetelor se uitau la el, nu la Jake.

Donovan comandă cel mai bun vin din pivniţă şi împreună toastară pentru cel ce fusese odată Wunderman.

Jake se gândea la timpurile când Wunderman îl recrutase, din peninsulă.

– Pentru prietenii dispăruţi, spuse el, ca şi când Wunderman ar fi fost dat dispărut în misiune.

În fond, poate că aşa şi era.

– Pentru Mariana, intonă Donovan. Şi te rog să accepţi scuzele

mele, oricât de puţin ar valora.

Până să vină mâncarea, terminaseră cam jumătate de sticlă.

– Cred că n-o să ştim niciodată cu exactitate ce s-a întâmplat, comentă Donovan la cafea şi coniac, ceva mai târziu. Ce l-a făcut să treacă de partea cealaltă.

Comandase fazan şi-l devorase total. Jake alesese creveţi, dar sosul, plin de unt şi alte sucuri bine concentrate, nu-l gâdila plăcut în cerul gurii aşa că lăsă cam totul în farfurie. Fu mulţumit că ospătăriţa îi luă resturile dinainte.

– E clar însă că Wunderman era baza icebergului lui Antony. Donovan îşi turnă nişte coniac în cafea şi amestecă, distrat. Apropo, ai auzit că Daniela Vorkuta, arhitecta acestui iceberg, a fost promovată şefă a primului directorat principal?

Jake nu auzise.

– Şi va deveni prima femeie din Biroul Politic.

– De ce-mi spui toate astea? întrebă Jake. Nu e informaţie secretă?

– Speram că pot să te conving să te întorci în cuib, murmură Donovan în şervet.

– Interesant mod de prezentare.

– Măcar gândeşte-te la asta, îl sfătui Donovan, cerând nota de plată.

Nu la Quarry se gândea Jake când se întoarse la hotel. Camera, tipică pentru hotelurile americane, avea perdelele grele trase, aşa încât semăna cu un pântec ocrotitor.

Jake străbătu încăperea şi trase draperiile. Văzu o curte ocupată de un platan matur. Ramurile sale pătate de raze de lumină se legănau în vântul de vară, dar cum ferestrele erau închise, nu răzbătea nici o adiere. Ca şi când s-ar fi găsit în faţa unui ecran de cinema.

Printre crengi, Jake zări o cafenea mică, cu umbrele vărgate şi mese cu tăblii de marmură. Tabloul părea ciudat de european. Un cuplu între două vârste, complet absorbiţi unul de celălalt, se plimbau mână în mână printre mesele goale. Pentru Jake observatorul, priveliştea era melancolică.

În timpul mesei se gândise la oferta lui Rodger Donovan ca la o glumă. Dar acum, uitându-se afară în frunzişul plin de umbre şi lumini înţelese că Donovan văzuse în el pe acelaşi Jake dintotdeauna. Nu era cu nimic diferit de alţi bărbaţi ce făceau acest joc mortal.

Acum curtea era pustie. Peste alte clipe, luminile din copaci dispăruseră. Îşi consultă ceasul. Era trecut de miezul nopţii. Se duse şi se aşeză pe pat. O clipă se uită la telefon. Apoi scoase o bucată de hârtie şi o despături. Ridică receptorul şi ceru operatoarei hotelului să-i facă o legătură cu Hong Kong-ul. Femeia îl informă că putea să vorbească direct, iar Jake îi dădu numărul camerei şi procedă precum i se spuse.

Telefonul sună în gol mai mult timp. În clipa când se pregătea să pună receptorul jos, auzi o voce.

– *Vai.* Bună.

Muzicalitatea vocii născu în Jake atâtea emoţii încât la început nu putu rosti nimic.

Apoi, respirând adânc, murmură:

– *Bah-ba.* Tată…

Epilog

Vara, în prezent
Honk Kong/ Washington

Un căţel lătra de-a lungul cheiului, alergând. Sărea după o minge roşie, arcuindu-se şi întinzându-se în aer ca un proiectil. Ateriză suficient de aproape de Jake ca să-i lase o urmă de nisip pe pantalon.

Jake şi Zilin se plimbau încet pe plaja de la Shek-O. Era dis de dimineaţă. Soarele pâclos făcea oceanul să pară învelit în spumă.

Zilin tocmai terminase de povestit lui Jake despre viaţa sa în China. Luase vestea morţii Himerei cu o bonomie caracteristică.

– Acum ştii mai multe despre mine chiar şi decât fraţii mei.

Jake se uită la bătrân, gândindu-se că acesta va fi întotdeauna plin de surprize.

– N-a fost corect s-o părăsesc pe mama ta şi pe tine, spuse Zilin. Cum n-a fost corect să-mi iau o amantă. Dar eram orb, înţelegi. Eram mistuit de ceea ce simţeam că trebuie să fac. Am luat decizii şi nu m-am gândit nici o clipă la consecinţe. Eram ca un călugăr, Jake, care după ce a petrecut mai mulţi ani în serviciul dumnezeului său se găseşte deodată în lumea liberă. Am acţionat după un set de principii total diferite.

– *Yuhn-hyun.* Aşa cerea Cercul.

– Într-un fel, da. Ocoliră un copilaş bronzat ce făcea castele de nisip la marginea apei. Nu mi-am dat seama că acţiunile mele vor avea repercusiuni asupra celor din jurul meu. Sau poate că mi-am dat seama şi n-am ţinut cont de nimic. Tu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Athena şi cu tine după ce v-am abandonat. Din cele pe care le-am scos de la Nichiren de-a lungul vremii, ştiu cât de mult am rănit-o pe Sheng Li. *Yuhn-hyun* i-a omorât, sau mai degrabă obsesia mea cu acest Cerc.

Merseră un timp în tăcere. Norii se adunau la orizont, deasupra umbrelor negre lăsate de petroliere. O barcă de amuzament trecu pe lângă ei într-un vârtej de spumă argintie. O blondă tânără în bikini ridică din mână şi făcu semn admiratorilor de pe mal. Se simţea foarte sigură pe ea.

– Trebuie să mă odihnesc, spuse Zilin după o vreme.

Se aşeză la marginea apei, paralel cu castelele de nisip ale copilului. Jake sta în picioare lângă el, urmărindu-l cum îşi scoate pantofii şi şosetele şi-şi suflecă pantalonii. Îşi vârî picioarele în valul unduit ce mângâia ţărmul. Priveliştea îl emoţionă pe Jake până la lacrimi.

Zilin, cu ochii pe copilul ce zburda, nu-l observă.

Jake se lăsă pe vine lângă tatăl său. Nu se îmbrăţişaseră când se

întâlniseră. Nu rostiseră nici un cuvânt de dezmierdare. Nu era în obiceiul chinezilor. Poate că în schimb, se adresaseră unul altuia în tăcere.

– Rămân aici, acum, spuse Zilin. Îşi îndreptă privirea spre mare. N-am fost niciodată comunist. Îmi iubesc ţara, dar nu mă încântă ce s-a ales de ea. Am aderat la comunism acum mulţi ani, din pur pragmatism. Şi am avut dreptate. Comunismul a unit China. Cred că a fost singura modalitate pentru a pune capăt istoriei noastre de lupte interne. După cum ştii, este cam greu să te dezbari de istorie.

Făcu o pauză scurtă apoi continuă:

– Dar eu, la fel ca şi fraţii mei, n-am ştiut care era momentul just pentru a mă despărţi de comunism. Căci îşi făcuse datoria. Cred că am ştiut-o cu toţii de un timp încoace. Am continuat să ne folosim însă de comunism, pentru noi înşine şi atât. Acum comunismul ne leagă de trecut. Ne împiedică să ne îndreptăm spre viitor. Aşa s-a născut *yuhn-hyun.*

Jake aşteptă ca tatăl său să continue, privind oamenii de pe plajă, cum fusese învăţat s-o facă. Chiar şi în această atmosferă nu putea uita ce este.

– Cercul a luat fiinţă când am ajuns la concluzia că Hong Kong-ul era salvarea Chinei întregi. Dacă puteam controla Hong Kong-ul – şi acum nu vorbesc despre guvernul chinez, ci mai degrabă despre mine sau cineva ca mine – puteam controla viitorul întregii Chinei. Aş putea băga bani mulţi în industria grea, aş putea promova libera iniţiativă la fel cum am întărit legăturile dintre casele de *tai pani* de aici şi centrele cu resurse din interiorul ţării. În cincizeci de ani s-ar putea face unificarea Chinei.

– Acesta a fost scopul Cercului.

Jake medită asupra acestor vorbe mult timp. Îşi aminti de spusele lui Bliss: „Este o operaţie chineză”. Nu minţise.

– Dar să controlezi întreaga Colonie? zise el. Nu văd cum ai putea face aşa ceva.

Zilin zâmbi, dar în surâsul său fragil nu era nici urmă de amuzament. Un păienjeniş de vene albastre îi împânzea faţa.

– Eu sunt *jian.* Ce creez eu, supravieţuieşte. Un asemenea lucru, te asigur, fiule, este posibil. De fapt, a fost chiar foarte aproape de împlinire.

– Dar acum?

– N-a trecut chiar aşa mult timp. Da. Soarele-i intră în ochi, făcându-i din negri, argintii. Jake vedea cum îi zvâcneşte o venă la tâmplă. Dar acum nu se va mai întâmpla. Prea mulţi oameni au murit din cauza durităţii mele. Sunt obosit. Chiar şi un *jian* trebuie să aibă timp de odihnă.

La dreapta lor marea se rostogolea aproape, dizolvând peretele

unui castel de nisip. Băieţelul se uită o clipă la distrugere, apoi începu să plângă. Sora lui ieşi din apă şi privi.

Se lăsă în genunchi, plină de nisip de culoarea mierii.

– Uite, zise ea. Uite aici.

Şi începu să reconstruiască peretele dărâmat. După un timp fratele ei se opri din plâns şi i se alătură.

Jake care observase toată scena, zâmbi.

– Tată, vrei să-mi vorbeşti despre „Cerc”?

– Dacă doreşti. Dar întâi trebuie să-ţi zic ceva. Din ordinele mele Nichiren a adus-o pe Mariana în Japonia.

Valurile se sparseră la ţărm ca întotdeauna, dar lui Jake zgomotul i se păru ca de bubuitură de puşcă.

Mariana, cu faţa lividă, stătea în ploaia ce-o zvârlea cu spatele de peretele stâncos. Aluneca mai jos, şi mai jos.

Mariana! Nu!

– Vreau să continui.

Jake abia de-l auzi.

– De ce s-o răpeşti?

Vocea îi sună atât de răguşit…

– Himera descoperise puterea *fu*-ului. Trimisese o echipă de exterminare la apartamentul tău în noaptea în care ai pornit raidul acela nechibzuit asupra Casei O-henro.

Jake nu sesizase urma de mustrare din glasul tatălui său.

– Ştiu, dar tot nu înţeleg. Mariana nu s-ar fi dus nicăieri cu Nichiren.

– Bineînţeles că nu, spuse Zilin, blând. Nu după toate pe care le ştia sau bănuia despre duşmănia veche dintre voi doi. Trebuia convinsă altfel.

Zilin se uită spre mare, tăcând. Apoi îşi reluă vorba.

– Nichiren i-a telefonat. A avertizat-o despre sosirea echipei. Trebuia să se petreacă totul foarte repede. Mariana nu l-a crezut. De ce ar fi făcut-o? Quarry era de partea ta.

– Aşa că i-a spus numele şefului grupului tău. Cineva pe care ea îl cunoştea bine.

– Evans.

– Da, Evans. Pare-se că Himera nu ştia că Mariana cunoaşte cu ce se ocupă Evans. S-a ascuns afară din clădire şi când l-a văzut pe Evans conducând echipa în interior, n-a avut încotro şi a trebuit să-l creadă pe Nichiren.

Iar se lăsă tăcerea. Spiritele păreau că se îndepărtaseră de mare. Jake întrebă într-un târziu:

– Dar de ce Nichiren?

– N-am avut de ales. Trebuia s-o protejez pe Mariana imediat. Dispuneam de foarte puţin timp. Ştiam că echipa de exterminare avea s-o găsească dacă rămânea la Hong Kong. Trebuia s-o fac să plece. M-

am gândit că locul cel mai sigur pentru ea ar fi cu Nichiren. Mi-am închipuit că nimănui din Quarry nu-i va trece prin minte că se află cu duşmanul său cel mai înverşunat.

– Dar s-au gândit, spuse Jake cu amărăciune. Au descoperit.

– În urma unei lupte pentru putere în interiorul ierarhiei sovietice, o echipă KVR a fost trimisă la Tsurugi. Îmi pare tare rău, fiule.

Jake simţi cum bătrânul tremură lângă el. I se frânse inima. „Cu toţii suntem puţin de vină, se gândi el. Dar în primul rând, de vină e viaţa pe care am ales-o. Lumea mea violentă a distrus-o. O lume pe care o iubesc”.

Se reculese însă şi-l rugă pe Zilin să-i povestească despre Cerc. Acesta acceptă pentru că asta era dorinţa fiului său.

– Bine. Ştii deja despre Tsun Trei Înjurături şi despre T.Y. Chung. Eşti singurul. Nici chiar Bliss nu ştie că sunt fraţii mei. Vreau s-o lăsăm aşa. Consecinţele acestei informaţii sunt mult prea periculoase. Ştii că sub aparenţa unor certuri permanente, au achiziţionat multe companii. Au făcut asta după poveţele mele, aşa că acum toate astea fac parte din Cerc. În această mistificare, T.Y. Chung a intrat într-un parteneriat de afaceri cu Five Star Pacific. În şase luni, prin maşinaţiunile unuia dintre duşmanii mei din Beijing, o să deţinem majoritatea clară a acţiunilor acestei companii. Şi Triadele ne aparţin. Tsun Trei Înjurături este prieten cu Formidabilul Sung. Ceea ce pune de partea noastră şi Triada 14K. Sir John Bluestone este afiliat la Hak Sam.

– Mai rămâne deci Green Pang, spuse Jake. Nu ajungi prea departe fără Triada shanghaieză.

– Foarte adevărat, consimţi Zilin. Asta înseamnă Andrew Sawyer şi Venerabilul Chen, care controlează practic tot traficul cu aur din şi în afară de Macao. Se întoarse şi se uită în ochii lui Jake. O clipă anii părură că-i zboară din cârcă şi Jake întrezări bărbatul tânăr care fusese tatăl său. Tu ai trei bucăţi de *fu,* băiete. Andrew Sawyer o are pe a patra.

– Sawyer. Pe Buddha!

Pe povârnişurile de deasupra plajei Sheko stătea ascuns un templu budist. Cei doi bărbaţi intrară în interiorul său răcoros după-amiaza. Mirosul de cedru se îmbina cu fumul risipit de beţigaşele de *joss.*

Zilin se aşeză să se roage. Jake, lângă el, se gândi la alte lucruri mai pământene, dar nu mai puţin importante. Încă nu se obişnuise să aibă un tată, să fie lângă un alt om cu acelaşi sânge ca el. De multe ori se trezea tremurând. Poate din cauza mulţumirii.

– Acum Cercul nu mai e de folos, spuse Zilin în timp ce se aşezară lângă paravanul de bambus pictat al templului. Fără cineva care să fie sufletul, care să conducă, Cercul nu mai e nimic.

Soarele apunând îşi împrăştia lumina aurie pe Marea Chinei de

Sud. Chiar şi norii, adunaţi momentan la orizont, păreau invizibili.

– Vorbeşti acum de *tai pan*-ul tuturor *tai pan*-ilor, glăsui Jake.

– Într-adevăr. Ar avea în mâna sa tot Hong Kong-ul… toată China, în cele din urmă. Pentru că fără comerţul internaţional şi imensele resurse pe care le aduce, China nu e nimic.

– Mă ai pe mine, tată.

– Viaţa ta a fost şi aşa destul de întoarsă pe dos, fiule.

– Dar am căderea.

– Din toată lumea, Jake, ezită Zilin, parcă dezbătând cu sine problema, tu eşti singurul care într-adevăr ai căderea să te afli în centrul Cercului. Aşa şi intenţionasem iniţial. Tu, şi Nichiren în Japonia, probabil, pentru a extinde Cercul.

– Atunci s-a aranjat.

– Nu. Nu s-a aranjat nimic. Timp de mulţi ani, noi, în interiorul Chinei, am folosit principii de-ale lui Marx şi Engels pentru a realiza un fel de ordine şi libertate faţă de Diavolii străini, care nemulţumindu-se numai să ne jefuiască ţara, ameninţă să ne înghită cu totul. Comunismul a fost o cale către un scop. Mie mi-a fost clar de mai mulţi ani că ne-am atins acel scop. Acum există stabilitate. Dar încă mai gândim feudal. La Beijing, filozofia predominantă este retrogradă. La fel de clar mi-e că viitorul Chinei constă în capitalism. Hong Kong-ul – şi prin el o Chină unită, incluzând Taiwanul – vor putea să se hrănească graţie economiei de piaţă. Asta ne oferă acum capitalismul. Dar calea este periculoasă, atât la Beijing, unde mai există maoişti îndârjiţi, cât şi în Rusia, unde Kremlinul se teme de independenţa noastră autentică. Şi asta face parte din teribila moştenire lăsată *tai pan*-ului *tai pan*-ilor.

– Tată, când m-am dus la Washington, am aflat ceva esenţial despre mine. Viaţa mea este ceea ce am făcut-o eu să fie.

– Deşi acum ştii că Fo Saan făcea parte din Cerc.

– Da. Chiar şi aşa, Fo Saan m-a antrenat, dar talentul este al meu. El nu putea şi nici n-a căutat să-mi influenţeze interesele. La fel, astăzi viaţa mea este ceea ce voi alege eu să fie. Când spun că s-a aranjat, vorbesc foarte serios.

– Trebuie să doreşti ceva.

– Bineînţeles.

Zilin se uită la soarele ce se ascundea. Constată uimit cât de diferită era lumea din afara casei sale. Trebuia să-şi amintească permanent că şi asta era China. Ciudat, şi soarele pare diferit aici. Era nevoie de ceva timp să se obişnuiască. Ştia că nu va mai avea răgazul să asimileze tot. Însă după ce el se ducea, rămânea Jake. Fu uluit de cât de important i se părea acest gând acum.

Dădu, în sfârşit din cap.

– Aşa să fie. Am vorbit deja cu Andrew Sawyer. Mi-e dator cu ceva

ce nu-mi va putea plăti niciodată. Este *tai pan* graţie mie. De aceea i s-a dat ultima bucată de *fu.* Ţine asta minte. Sawyer mi-a furnizat informaţii interesante pe care ţi le încredinţez ţie. Sir John Bluestone este principalul agent KGB din Asia. Peter Ng, propriul intermediar al lui Sawyer, a fost agentul lui Bluestone. Dar de el s-a ocupat cine trebuia. Cu Bluestone treburile stau altfel. Când te duci să-l vezi pe Sawyer, cred că mai prudent ar fi să-l laşi pe Bluestone la locul lui. Reprezintă legătura directă cu Daniela Vorkuta şi cred că este spre interesul nostru să lăsăm lucrurile să curgă, cel puţin un timp.

– Sunt de acord.

– Bine. Singura întrebare rămasă nerezolvată, este cum a aflat Himera despre *fu.* Informaţia asta nu a fost depistată de nici una din legăturile mele.

– Ceea ce înseamnă că acolo cineva…

– Un agent de care nu avem habar, da, aşa se pare.

– O să-l descoperim noi.

Jake se gândea la toţi oamenii pierduţi. Cât timp crezuse că nu are familie! Acum îşi recuperase tatăl. Şi o dată cu el nişte unchi, nepoţi şi nepoate. Se simţea ca un om care a rătăcit prin deşert mult amar de vreme, ca să dea într-o bună zi peste minele regelui Solomon. Bogăţia nou câştigată îl fermeca.

Zilin închise ochii. Soarele îi bătea pe faţă, dar de fapt era fiul de lângă el ce-i încălzea inima. Simţi o mână pe a sa şi în ciuda educaţiei, fu cutremurat de emoţie. Atât de tare, încât se gândi că pe moment totul este în regulă.

Visa la Paris. Lumina topită de vară aluneca asupra bulevardelor ca mierea. Se găsea într-un apartament la etajul doi al unei clădiri din arondismentul şaisprezece. Puzderia de geamuri înalte dădeau într-o curte interioară ce părea cam sumbră la vremea asta din an.

Visul pe care îl avea la intervale regulate începea cu o vedere rapidă ca un tablou impresionist, al curţii interioare. Era ea cenuşie, dar mereu fâlfâia de păsări.

Le auzea chemările. Sunetele lor, în mod ciudat, erau strâns legate de bătăi în uşă. Pulsul îi creştea brusc când intră ea. Era măcinat de ochii ei reci, cenuşii, cu acele puncte amintind de tabloul lui Seurat pe care îl jinduia atât. Ar fi fost în stare să le urmărească ore în şir, transformându-se, generând noi nuanţe.

Cât de mult îi plăcea acel tabloul. Cât de mult iubea acei ochi şi părul blond auriu ce-i încercuia faţa! Vorbea engleza fără cel mai mic accent. În visul lui vocea era mai degrabă vizuală decât sonoră. Ca şi curtea plină de păsări, avea ceva magic. Ca şi tabloul. Ca şi Seurat.

Ea venea de trei ori pe săptămână, niciodată în aceleaşi zile ale săptămânii, niciodată la aceeaşi oră. Îl suna totdeauna ziua pentru a

stabili ora. Vorbea mereu engleza, deşi rusa lui era fără cusur.

Visul se termina cu o imagine anume. Ea, goală, stând sau culcată, nu ştia exact cum, din cauza luminii. O lumină de pictor, căci el o picta. În loc de pensulă îşi folosea penisul, plimbându-l de-a lungul cărnii ei albe. Până când ea era acoperită în întregime cu runele moderne ale limbajului computerelor.

Şi se trezea mereu cu o erecţie atât de violentă că-l durea. Visul era ca un drog, ca opiul. Se scula din pat copleşit de emoţie.

În duşul plin de abur şi miros de paciuli, îi şoptea numele ca şi când ar fi putut astfel s-o creeze din fum.

– Daniela…

Se ştergea cu prosopul, se bărbierea, se uita în oglindă la propria faţă aureolată de aburi. Se îmbrăca în pantalonii albastru intens şi cămaşa crem, Ralph Lauren.

Îşi trăgea în picioare pantofii sport, apoi se gândea cum el, Himera, este în felul său un artist. Cum, graţie programelor pe care le născocise pentru computerul principal Quarry GPR-3700 putea să facă oamenii să vadă ce nu era acolo de văzut.

Fluierând, se duse să-şi facă raportul. Visa despre Daniela numai în zilele când trebuia să vorbească cu ea.

Atunci, întreaga zi strălucea. La fel ca tabloul de Seurat.

Sfârşit

Glosar

Proveniența fiecărui cuvânt sau expresie este indicată de o literă în paranteză: J pentru japoneză, C pentru chineză şi R pentru rusă.

a mito fo – de m-ar proteja preaîndurătorul Buddha. C
ama-gasa – umbrelă. J
amah – servitoare sau guvernantă. De obicei din clasele de jos ale societăţii chineze. C
aparatcik – nomenclaturist (n. trad.)
asagao – faţa dimineţii, zorea japoneză, înflorind mai devreme decât replica sa occidentală. J
atemi – oricare dintre loviturile percutante folosite în *jiu-jitsu*. J
ba-mahk – a simţi pulsul. Stare de pregătire mentală în care aspecte ascunse ale mediului devin vizibile. Vezi *qi*. C
bah-ba – în cantoneză, „tăticule”. C
beiju – vârsta orezului. Cea de-a optzeci şi opta aniversare. J
Boxeri – numele popular al lui Yi He Tuan, presupusă a fi cea mai veche dintre societăţile secrete chineze din care descind triadele moderne din Hong Kong. Boxerii au fost cu siguranţă cei mai violenţi reacţionari. În 1900, pe timpul Răscoalei Boxerilor Yi He Tuan au sfidat ordinele împărătesei lor Cixi şi au atacat cartierul legaţiilor din Beijing, ţinând străinii prizonieri înăuntru timp de cincizeci de zile. În cele din urmă, aceştia au fost salvaţi de o forţă combinată formată din soldaţi occidentali şi japonezi.
bushido – Regulamentul samuraiului; cod de onoare riguros. J
chahm hai – o scufundare. O stare de meditaţie în care omul devine una cu mediul. C
chano-yu – arta ceremoniei ceaiului. J
dantai – grup de indivizi atât de strâns legaţi între ei încât ajung să dezvolte o conştiinţă comună. C
dew neh loh moh – înjurătură cantoneză de mamă. C
dieh loong – dragoni ai pământului pe care chinezii îi consideră a fi protectori puternici. C
dim sum – „a atinge inima”; găluşte chinezeşti, fierte sau prăjite, de obicei servite la micul dejun sau la ceai. C
dojo – locul unde se desfăşoară exerciţii de arte marţiale. J
domo arigato – mulţumesc foarte mult. J
engawa – verandă. În cultura japoneză, locul de întâlnire dintre proprietarul casei şi cei din lumea exterioară. J
faan gwai loh – expresie mandarină care înseamnă „diavol străin”. C
fan tan – joc chinezesc de noroc utilizând nasturi. C
feng shui – arta de a ghici în semne date de elementele naturii, apă, foc, aer, pământ. Nici un chinez nu începe o afacere importantă sau

relaţie personală – mutat, căsătorie, etc. – înainte de a consulta un *feng shui* ghicitor. C

fu – în trecutul chinezesc un bastonaş sau sigiliu imperial – de obicei din jad sau fildeş – pe care împăratul îl dăruia celor mai de încredere slujbaşi. În absenţa sa, prezentarea unui *fu* era echivalentă cu folosirea puterii imperiale. C

Fujiyama – munte vulcanic în Japonia. J

furin – clopoţei japonezi de vânt, folosiţi mai ales vara, deoarece muzica lor se spune că înalţă şi răcoreşte spiritul în faţa căldurii şi umidităţii intense. J

furo – baie fierbinte. J

fusuma – uşă glisantă şi pictată, de obicei opacă. J

futon – pânză groasă de bumbac folosită de japonezi pentru a dormi pe ea. J

gaijin – străin. J

gheişă – femeie educată pentru a da plăcere bărbaţilor. J

geta – saboţi de lemn. J

giri – concept complex de datorie morală şi obligaţiuni. J

go – nume japonez al unui joc de strategie, folosind pietre piese albe şi negre pe o tablă cu carouri. Vezi *wei qi*. J

godown – depozit. C

gwai loh – în cantoneză „diavol străin”. C

haiku – poem tradiţional japonez de şaptesprezece silabe redând un maxim de emoţii într-un spaţiu minim. Adesea – o reflecţie profundă asupra unui aspect al culturii. J

hakama – fusta despicată tradiţională folosită în mai multe arte marţiale, incluzând trasul cu arcul. Vezi *kyujutsu*. J

hara – a fi stăpân pe sine, a poseda forţă spirituală, putere interioară, în consecinţă a impune respect. Concept extrem de apreciat de japonezi. *Hara* sălăşluieşte în partea de jos a abdomenului. J

huo yan – ochi mişcător. În jocul de *wei qi* se formează pentru a împiedica înconjurarea unei piese de către adversar. *Huo yan* este o strategie defensivă în care jucătorul formează doi ochi unul lângă altul. C

h'yeung yau – „unsoare parfumată”. Mită, ciubuc, bacşiş. C

irezumi – străvechea artă japoneză a tatuajului. J

iteki – barbar, termen peiorativ. J

janomegasa – umbrelă din hârtie de orez cerată. J

jian – în mandarină acest cuvânt are mai multe înţelesuri, printre care general de armată, mare campion de *wei qi*, „creator”. C

jo-waza – în *aikido,* această tehnică de apărare se practică ţinând un băţ. J

jodan-uke – în *aikido*, o mişcare de atac cu mâinile ţinute în sus. J

joss – concept chinezesc despre noroc sau destin. C

kami – spirit, bun sau rău. Shintoştii consideră că el poate afecta vieţile oamenilor. J
kamon – blazon al unei familii. J
kanji – caractere chinezeşti folosite în scrierea japoneză. J
karma – conceptul budist despre destin. Vezi *joss*. J
katana – sabie tradiţională, lungă, a samuraiului. J
keibatsu – legătură tradiţională între rude de sânge sau cei care se căsătoresc în familia respectivă. J
kenjutsu – artă marţială a mânuirii spadei. J
kiai – strigăt folosit pentru a ului şi înspăimânta duşmanul. C
koinobori – ziua băieţilor, o sărbătoare. J
kumi-uchi – un gen de *sumo*, bazat pe salturi ofensive, în principal cu picioarele şi şoldurile. Una dintre cele mai vechi metode de luptă om la om. J
kyujutsu – arta marţială a trasului cu arcul. J
lou-sin – în mandarină, „şobolan”. C
lu – una dintre cele trei sute şaizeci şi unu de intersecţii pe o tablă de *wei qi*. C
manrikigusari – armă formată dintr-o bucată de lanţ, cu o greutate la un capăt. J
marumono – piele tăbăcită aşezată peste o bucată groasă de bumbac şi învelind o bucată de lemn. Una din ţintele tradiţionale folosite în *kyujutsu*. J
meinichi – deşi este compusă din două ideograme însemnând ziua vieţii, expresia este cunoscută în Japonia ca ziua morţii. La comemorarea morţii unui strămoş, familia se adună la mormânt şi, prin gând şi faptă, îl aduc pe strămoş înapoi la viaţă cu ajutorul amintirilor. J
nawanoren – cârciumă de cartier. J
nunchaku – armă constând într-o bucată scurtă de lanţ cu bare de metal ataşate la fiecare capăt. J
o-nigiri – chiftele de orez. J
oyabun – şef al unui clan *Yakuza*. J
qi – în *wei qi*, piesa sau piatra fiecărui jucător are patru *qi* sau libertăţi. Atunci când ajunge încercuită, este lipsită de toate libertăţile şi scoasă de pe tabla de joc. Mai înseamnă şi voinţă îmbinată cu energie. Esenţa puterii. C
qun – în mandarină, „grup”. C
ren – în mandarină, „recoltă”. Aici este folosit în sensul de plan general. C
sake – băutură tradiţională de orez, un fel de vin. J
samurai – membru al celei mai înalte caste din Japonia. J
sarakin – cămătar, în special unul care se ocupă de salariaţi, contra unor dobânzi importante. J

sensei – maestru; de obicei, deşi nu întotdeauna, limitat la arte marţiale. J
sento – baie publică. J
shioyaki – peşte prăjit presărat cu sare. J
shoji – uşă glisantă, făcută din panouri de hârtie transparentă de orez întinse pe un cadru de lemn. J
slujba – serviciu. Folosit de membrii organizaţiei ca un alt nume pentru KGB.
sumi – cerneală colorată făcută din cărbune pisat. Vezi *irezumi*. J
sumi otoshi – în aikido, o tehnică de proiecţie cunoscută ca aruncarea din colţ. J
sumo – luptă japoneză, sau un practicant al acestui sport. J
sushi – peşte crud învelit în orez, condimentat cu hrean iute. J
Ta Chiu – Festivalul pentru obţinerea bunăvoinţei spiritelor
tabi – ciorapi japonezi, de obicei făcuţi din bumbac subţire, uneori din mătase, având un separeu pentru degetul mare şi altul pentru celelalte. J
Tai He Dian – în mandarină, „Sala armoniei supreme”. C
tai pan – şeful oricărei case comerciale importante din Hong Kong. C
tai-tai – nevasta unui *tai pan*. C
tansu – cufere de lemn folosite la început de comercianţi în perioadele Edo 1603–1867 şi Meiji 1868–1912. J
tatami – o rogojină de pus pe jos în camerele japoneze. J
tetsu no kokoro – un spirit de fier. J
tian yuan – porţiune din mijlocul tablei de *wei qi*, cunoscută şi ca „burtă”. O zonă strategică extrem de bună pentru a fi ocupată. C
ting – pavilion de vară într-un *yuan;* grădină. C
tokonoma – alcov cu o platformă înălţată într-o cameră japoneză tradiţională. În timpul dinastiilor Kamakura 1185–1392 şi Muromachi 1392–1568 operele de artă – în special pergamentele importate din China – erau foarte la modă în casele japoneze. La început erau mobile, incluzând o măsuţă scundă şi o vază, ca apoi să devină fixe. Aşa a luat naştere *tokonoma*. J
tong zhi – termen mandarin onorific însemnând „tovarăşe”, folosit după numele de familie. C
tsuyu – lit. „ploile brumării”. Ploi intense în primăvară sau vara timpurie. J
umeboshi – prune murate fermentate. J
usagigoya – coteţul iepurelui. Mic apartament în Tokio în prezent. J
wakizashi – cea mai scurtă din săbiile samurailor. Vezi *katana*. J
walla-walla – ambarcaţiune mică, cu motor, cutreierând porturile din jurul Hong Kongului, transportând oamenii dintr-un loc în altul. C
wei qi – a încercui. Joc chinezesc de strategie militară, identic cu *go*. Scopul jocului este înconjurarea pieselor adversarului. Se joacă pe o

tablă cu nouăsprezece linii verticale şi orizontale. Piesele sau pietrele se aşează pe oricare dintre cele trei sute şaizeci şi una de intersecţii. Jocul are o puternică latură filozofică. Ca şi în artele marţiale, strategia *wei qi* a unui jucător este o prelungire a concepţiei sale despre viaţă. C

xing – stele. Nouă *lu* strategice pe tabla *wei qi*. C

yaba – poligon de tras cu arcul. J

yakuza – membri ai lumii japoneze interlope, acţionând conform unui cod foarte strict, într-un fel, asemănător cu Mafia. Vezi şi *giri.* J

yan – în *wei qi* „ochi". Când un jucător înconjoară o intersecţie cu pietrele sale aceasta îl împiedică pe adversar să mai captureze piese importante. C

yin-yang – concept budist de dualitate a naturii. Toate lucrurile şi fiinţele au nevoie de două părţi pentru a fi întregi. Lumina şi întunericul se combină pentru a ajunge la o armonie perfectă. C

yuan – o grădină pentru contemplare, construită în armonie cu principiile budismului. C

yuan lin – vilă chinezească înconjurată de o grădină ornamentală. Vezi *yuan.* C

yuhn-hyun – în cantoneză *inel* sau *cerc.* Aici în sensul de Cerc secret de oameni din Hong Kong, implicaţi în planul general al lui Zilin. C